

Hrepenenje vekov (Ellen G. White)

Vsebina

Hrepenenje vekov (Ellen G. White)	1
1. "Bog z nami" (angleško)	4
2. Izvoljeno ljudstvo (angleško).....	8
3. "Dopolnjen čas" (angleško)	11
4. "Vam se je danes rodil Zveličar" (angleško)	15
5. Posvečenje (angleško).....	18
6. "Kajti videli smo njegovo zvezdo" (angleško)	22
7. Jezusovo otroštvo (angleško).....	27
8. Obisk na praznik pashe (angleško)	31
9. Dnevi razpravljanja (angleško)	36
10. Glas v puščavi (angleško)	41
11. Krst (angleško).....	48
12. Skušnjave (angleško)	51
13. Zmaga (angleško)	57
14. "Našli smo Mesija" (angleško)	61
15. Na svatbi (angleško)	68
16. V svojem templju (angleško).....	74
17. Nikodem (angleško)	81
18. "On mora rasti" (angleško)	87
19. Pri Jakobovem studencu (angleško).....	90
20. Brez znamenj in čudežev (angleško)	97
21. Betezda in Veliki zbor (angleško)	100
22. Janezovo ujetništvo in smrt (angleško).....	108
23. "Božje kraljestvo se je približalo" (angleško)	115
24. "Ali ni to tesarjev sin?" (angleško)	118
25. Vabilo ob jezeru (angleško).....	123
26. V Kafarnaumu (angleško).....	127
27. "Če hočeš, me moreš očistiti" (angleško)	133
28. Matevž Levi (angleško).....	139
29. Sobota (angleško).....	145
30. Izbor dvanajsterih (angleško).....	150

31. Pridiga na Gori blagrov (angleško)	155
32. Rimski stotnik (angleško)	165
33. "Kdo so moji bratje?" (angleško)	169
34. Vabilo (angleško).....	173
35. "Umolknj, pomiri se!" (angleško).....	176
36. Dotik vere (angleško)	181
37. Prvi evangelisti (angleško).....	184
38. "Pojdite ... in malo počijte" (angleško)	190
39. "Dajte jim vi jesti" (angleško).....	193
40. Noč na jezeru (angleško).....	198
41. Prelomnica v Galileji (angleško)	202
42. Izročilo (angleško)	210
43. Podiranje ločilnega zidu (angleško).....	213
44. Pravo znamenje (angleško)	216
45. V križevi senci (angleško)	220
46. Jezusovo spremenjenje (angleško)	226
47. Služba (angleško).....	229
48. Kdo je največji? (angleško).....	232
49. Na prazniku šotorov (angleško)	239
50. Med pastmi (angleško).....	244
51. "Luč življenja" (angleško)	249
52. Božanski Pastir (angleško).....	257
53. Zadnje potovanje iz Galileje (angleško)	261
54. Usmiljeni Samarijan (angleško).....	267
55. Brez zunanjega blišča (angleško)	271
56. Blagoslavljanje otrok (angleško)	274
57. "Enega ti je še treba" (angleško).....	277
58. "Lazar, pridi ven" (angleško)	280
59. Duhovniška zarota (angleško)	287
60. Zakon novega kraljestva (angleško)	290
61. Zahej (angleško)	293
62. Pojedina v Simonovi hiši (angleško)	296
63. "Glej, tvoj Kralj pride" (angleško).....	303
64. Obsojeni narod (angleško)	309
65. Ponovno čiščenje templja (angleško).....	313
66. Spopad (angleško).....	320

67. Gorje farizejem (angleško)	325
68. V tempeljskem preddverju (angleško)	332
69. Na Oljski gori (angleško).....	336
70. "Enemu teh najmanjših mojih bratov" (angleško)	342
71. Služabnik vsem (angleško)	345
72. "V moj spomin" (angleško)	351
73. "Ne bodi vam srce plašno" (angleško)	356
74. Getsemani (angleško)	367
75. Pred Anom in Kajfom (angleško).....	373
76. Judež (angleško)	382
77. V Pilatovi sodni dvorani (angleško)	387
78. Golgota (angleško)	398
79. "Dopolnjeno je!" (angleško).....	407
80. V Jožefovem grobu (angleško)	412
81. Gospod je vstal (angleško)	418
82. "Kaj jokaš?" (angleško).....	422
83. Pot v Emavs (angleško)	426
84. "Mir vam!" (angleško)	429
85. Še enkrat ob jezeru (angleško).....	433
86. Pojdite učiti vse narode (angleško)	438
87. "K mojemu Očetu in vašemu Očetu" (angleško).....	445

1. "Bog z nami" ([angleško](#))

"In imenovali bodo njegovo ime Emanuel ... Bog z nami." ([Mat 1,23.](#))

"Svetlo spoznanje Božje slave" se je videlo "v Kristusovem obličju". ([2 Kor 4,6.](#)) Gospod Jezus Kristus je bil eno z Očetom od večnih časov; bil je podoba Boga, podoba njegove velikosti in veličastva, "odsvit slave". ([Heb 1,3.](#)) Na naš svet je prišel razodet to slavo. Prišel je na to od greha pomračeno zemljo razodet svetlobo Božje ljubezni, skratka da bi bil "Bog z nami". Zato je bilo zanj prerokovano: "In imenovali bodo njegovo ime Emanuel." ([Iz 7,14.](#))

Ko je Jezus prišel prebivat med nas, naj bi razodel Boga ljudem in angelom. Bil je Božja beseda - Božja misel, ki se je lahko slišala. V molitvi za svoje učence je rekel: "In oznanil sem jim tvoje ime," - "poln usmiljenja in milostiv, počasen za jezo in obilen v milosti in resnici," - "da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in jaz v njih." ([2 Mojz 34,6;](#) [Jan 17,26.](#)) Ampak to razodetje ni dano samo njegovim otrokom na zemlji. Naš mali svet je vesoljski učbenik. Božji čudovit namen milosti, skrivnost odrešitvene ljubezni je predmet, ki ga "angeli žele gledati," ([1 Pet 1,12.](#)) in se bo proučeval skozi neskončne veke. Odrešena in^{19/} brezgrešna bitja bodo v Kristusovem križu našla svoj nauk in svojo pesem. Videlo se bo, da je slava, ki sije z Jezusovega obličja, slava požrtvovalne ljubezni. V luči z Golgote se bo videlo, da je zakon te samoodpovedujoče ljubezni - zakon življenja na zemlji in v nebesih; da ima ljubezen, ki "ne išče svojega," ([1 Kor 13,5.](#)) svoj izvir v Božjem srcu; da se je v njem, ki je bil krotek in ponižen, razodel značaj njega, ki prebiva v svetlobi, kateri se ne more približati noben človek.

V začetku se je Bog razodeval v vseh delih stvarstva. Kristus je bil ta, ki je razprostrl nebesa in položil temelje zemlji. Njegova roka je bila ta, ki je postavila svetove v prostoru in oblikovala poljsko cvetje. "Gore utrjuješ v svoji kreposti. Njegovo je morje, On ga je naredil." ([Ps 65,6;](#) [95,5.](#)) On je ta, ki je napolnil zemljo z lepoto in ozračje s pesmijo. On je napisal sporočilo Očetove ljubezni na vseh delih na zemlji, v zraku in na nebu.

Greh je pokvaril Božje popolno delo, toda rokopis je še ostal. Še danes vse ustvarjeno oznanja slavo njegove popolnosti. Nič razen človekovega sebičnega srca ne živi samo zase. Ni ptice, ki para zrak, niti živali, ki se giblje po zemlji, a da ne bi služila nekemu drugemu življenju. Ni nobenega lista v gozdu ali skromne travne bilke, ki ne bi imela svoje službe. Vsako drevo, vsak grm in list širi življenjsko prvine, brez katere ne bi mogli živeti ne ljudje ne živali, a ljudje in živali služijo življenju dreves, grmov in listov. Cvetje širi vonj in razodeva svojo lepoto v blagoslov temu svetu.^{/20/} Sonce razsiplje svojo svetlobo, da bi razveseljevalo tisoče svetov. Celó Ocean, vir vseh naših izvirov in studencev - sprejema vase reke vseh dežel. Toda sprejema zato, da bi zopet dal. Megle, ki izhajajo iz njegovih neder, padajo kot dež in namakajo zemljo, da bi iz nje lahko klilo novo življenje.

Angeli slave se veselijo, če lahko dajejo - če lahko ljudem, ki so padli in izgubili svetost, izkazujejo ljubezen in neutrudno bedijo nad njimi. Nebeška bitja snubijo človeška srca in prinašajo nebeško luč na ta grešni svet. S potrpežljivim in nežnim delovanjem vplivajo na človeškega duha, da bi izgubljene ljudi vodili v občestvo s Kristusom, ki je veliko trdnjše, kakor si lahko zamišljajo.

Če pa se obrnemo od vseh teh malih razodetij, gledamo Boga v Jezusu. Z gledanjem v Jezusa vidimo, da je dajanje slava našega Boga. Kristus je rekel zase: "Sam od sebe ničesar ne delam. Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim zaradi Očeta. Jaz pa ne iščem svoje slave",

temveč "slavo tega, ki *me* je poslal". ([Jan 8,28; 6,57; 8,50; 7,18.](#)) V teh besedah je podano vzvišeno načelo, ki je vesoljski zakon življenja. Kristus je vse dobil od Boga, toda vzel je samo zato, da bi spet dal. Tako se dogaja tudi v nebeških dvorih, to pa velja tudi za Jezusovo službo za vsa stvarstva: po ljubljenem Sinu so deležni Očetovega življenja vsi; po Sinu pa se vrača v hvali in veseli službi kakor plima ljubezni nazaj k velikemu viru vsega. Tako se po Kristusu sklene krog dobrotelnosti, ki razodeva značaj vzvišenega Darovalca zakona življenja.

Ta zakon pa je bil prekršen ravno v nebesih. Greh se je porodil iz sebičnosti. Lucifer, zaslanjajoči kerub, je želel biti v nebesih prvi. Prizadeval si je vladati nad nebeškimi bitji, jih odvrniti od Stvarnika in si pridobiti njihovo pokornost. Zato je Boga obrekoval^{21/} in mu pripisal željo po samopoviševanju. Svoje slabe lastnosti je poskušal pripisati ljubeznivemu Stvarniku. Tako je zapeljal angele in ljudi. Napeljal jih je, da so podvomili o Božji besedi in izgubili zaupanje v njegovo dobroto. Ker je Bog Bog pravičnosti in strah vzbujajočega veličastva, jih je Satan zapeljal, da so ga imeli za trdosrčnega in nespravljlivega. Tako jih je pridobil, da so se pridružili njegovemu upor proti Bogu. S tem pa je noč trpljenja zagrnila zemljo.

Zaradi napačnega dojemanja Božjega bistva je zemljo zajel mrak. Da bi se lahko temne sence razsvetlile in bi se stvarstvo lahko povrnilo k Bogu, je morala biti uničena Satanova zvodniška moč. To pa se ni moglo uresničiti s silo. Uporaba sile je v nasprotju z načeli Božje vladavine. Pričakuje samo službo iz ljubezni. Te pa se ne da ukazati ali izsiliti s silo ali oblastjo. Samo ljubezen lahko spodbudi ljubezen. Spoznati Boga pomeni ljubiti ga. Zato se je moralo razodeti nasprotje med Božjim in Satanovim značajem. To pa je lahko opravilo samo eno Bitje v vsem vesolju; razodel jo je lahko samo On, ki pozna višino in globino Božje ljubezni. Nad temno zemeljsko nočjo naj bi vzšlo Sonce pravičnosti z zdravjem "pod njegovimi perutmi". ([Mal 4,2.](#))

Načrt zveličanja ni bil poznejši izmislek, torej narejen šele po Adamovem padu. Bil je odkritje "skrivnosti, ki je bila večne čase zamolčana". ([Rim 16,25](#)) Je razodetje načel, ki so bila od večnosti temelj Božjega prestola. Bog in Kristus sta od začetka vedela, da bo Satan odpadel in bo človeka z delovanjem moči prevare vpletel v odpad. Bog ni načrtoval obstoja greha, je pa vnaprej videl njegov nastanek in je za ta primer ukrepal že vnaprej. Svet je tako ljubil, da je sklenil dati svojega edinorojenega Sina, "da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj, temveč da ima večno življenje". ([Jan 3,16.](#))

Lucifer je rekel: "Nad zvezde mogočnega Boga povišam svoj prestol ... enak bom Najvišjemu." ([Iz 14,13.14.](#)) O Kristusu pa je rečeno: "Kateri, ko je bil v Božji podobi, ni štel za rop biti enak Bogu, temveč samega sebe je izpraznil in je nase vzel podobo hlapca in postal enak človeku; in po zunanosti spoznan za človeka." ([Filip 2,6.7.](#))

To je bila prostovoljna daritev. Jezus bi bil lahko ostal poleg svojega Očeta. Lahko bi si zadržal nebeško slavo in spoštovanje angelov. Toda iz lastne spodbude je položil žezlo nazaj^{22/} v Očetove roke in sestopil z vesoljskega prestola, da bi lahko prinesel luč njim, ki so v temi, in življenje pogubljenim.

Skoraj pred dva tisoč leti se je razlegel z Božjega prestola skrivnostno daljnosežen glas: "Glej, prihajam! - Žrtve in daru nisi hotel, telo pa si mi pripravil. Glej, prihajam, (na čelu knjige je pisano o meni,) da izpolnim, o Bog, tvojo voljo." ([Heb 10,5.7.](#)) V teh besedah je napovedano uresničenje namena, ki je bil skrit od večnih časov. Kristus je bil pripravljen priti

na svet in se učlovečiti. Zato je rekel: "Telo pa si mi pripravil." Če bi se bil pojavil v slavi, ki jo je imel z Očetom pred stvarjenjem sveta, ne bi mogli prenesti svetlobe njegove navzočnosti. Da bi ga lahko gledali, ne da bi bili uničeni, je bila njegova slava zagrnjena. Njegova božanska narava je bila ogrnjena s človeško - nevidljiva slava se je razodela v človeški podobi.

Ta vzvišeni namen je bil nakazan v prisposodobah in simbolih. Goreči grm, v katerem se je Kristus javil Mojzesu, je razodeval Boga. Za simbol, ki naj bi predstavil Boga, je bil izbran nizek grm, ki očitno ni imel nobene privlačnosti. Vendar pa je zagrinjal Neskončnega. Usmiljeni Bog je skril svojo slavo pod najbolj preprosto podobo, da bi ga Mojzes lahko gledal in vendar dalje živel. Z Izraelom je bil Bog povezan podnevi z oblačnim, a ponoči z ognjenim stebrom. Tako mu je razodeval svojo voljo in jim izkazoval svojo milost. Božja slava je bila ublažena, a njegovo veličastvo zagrnjeno, da bi ju slabotni človeški vid lahko zaznaval. Prav tako naj bi se Kristus pojavil v ponižanem "telesu, po zunanosti spoznan za človeka". ([Filip 2,7](#).) V očeh tega sveta ni imel nobene lepote, zaradi katere bi si ga poželeli; vendar pa je bil učlovečeni Bog, svetloba nebes in zemlje. Njegova slava je bila zagrnjena in njegova vzvišenost in veličastvo sta bili prikriti, da bi se lahko čisto približal nesrečnim in izkušanim ljudem.

Po Mojzesu je Bog ukazal Izraelcem: "In naredite naj mi svetišče, da bom prebival med njimi." ([2 Mojz 25,8](#).) In naselil se je v tem svetišču sredi svojega naroda. Simbol njegove navzočnosti je bil z njimi ves čas težavnega tavanja po puščavi. Tako je Kristus postavil svoj šotor sredi človeškega prebivališča. Postavil je svoj šotor poleg naših, da bi prebival med nami in bi nas lahko seznanil s svojim božanskim značajem in življenjem. "In Beseda je postala meso in je prebivala med nami (in videli smo njeno slavo, slavo kakor^{23/} Edinorojenega od Očeta), polna milosti in resnice." ([Jan 1,14](#).)

Odkar je Jezus prišel, da bi prebival med nami, vemo, da Bog pozna naše skušnjave in sočustvuje z našim trpljenjem. Vsak Adamov potomec lahko dojame, da je naš Stvarnik prijatelj grešnikov. V vsakem nauku milosti, v vsaki radostni obljubi, v vsakem dejanju ljubezni, v vsaki Božji privlačnosti, ki se je predstavilo v Zveličarjevem življenju na svetu, spoznamo, da je "Bog z nami".

Satan predstavlja Božji zakon ljubezni kot zakon sebičnosti. Trdi, da se ni mogoče ravnati po njegovih predpisih. Za pad prastaršev z vsem trpljenjem, ki je izšlo iz njega, obtožuje Stvarnika in zavaja ljudi, da imajo Boga za začetnika greha, trpljenja in smrti. Jezus je moral razkrinkati to prevaro. Kot eden izmed nas naj bi nam dal zgled poslušnosti. Zato je vzel nase našo naravo in preživil naše izkušnje. "Zato se je moral v vsem enakega storiti bratom." ([Heb 2,17](#).) Če bi morali zdržati nekaj, česar Jezus ni, bi Satan to prikazal tako, da Božja moč za nas ne zadostuje. Zato je bil Jezus izkušan "v vsem kakor mi". ([Heb 4,15](#).) Prestal je vsako skušnjo, ki smo ji izpostavljeni tudi mi. V svoj prid ni uporabil nobene moči, ki ni dosegljiva tudi nam. Kot človek se je spopadel s skušnjo in jo premagal z močjo, ki jo je dobil od Boga. Rekel je: "Veseli me je delati tvojo voljo, moj Bog, in tvoja postava je v mojem srcu." ([Ps 40,8](#).) Ko je hodil iz kraja v kraj in delal dobro ter zdravil vse, ki jih je mučil Satan, je pojasnjeval ljudem značaj Božjih zapovedi in naravo svoje službe. Njegovo življenje priča, da je tudi nam mogoče poslušati Božje zapovedi.

S svojo človeško naravo se je Kristus dotaknil človeštva, s svojo božansko naravo pa je ostal povezan z Božjim prestolom. Kot Sin človekov nam je dal zgled poslušnosti, kot Božji Sin pa nam je podaril moč zanjo. Kristus je bil ta, ki je govoril z Mojzesom iz grma na gori Horeb,

rekoč: "JAZ SEM, KI SEM. ... Tako boš rekel Izraelovim sinovom: JAZ SEM me je poslal k vam." ([2 Mojz 3,14](#).) To je bilo poroštvo za Izraelovo osvoboditev. Ko je prišel k nam v človeški podobi, se je predstavil kot JAZ SEM. Dete iz Betlehema, krotki in ponižni Zveličar, je Bog "razodet v mesu". ([1 Tim 3,16](#).) Nam pa pravi: "JAZ SEM dobri pastir. JAZ SEM živi kruh. JAZ SEM pot in resnica in življenje. Dana mi je vsa oblast^{24/} v nebesih in na zemlji." ([Jan 10,11](#); [6,51](#); [14,6](#); [Mat 28,18](#).) JAZ SEM je zagotovilo vsake obljube. JAZ SEM, zato se ne bojte. "Bog z nami" nam zagotavlja osvoboditev od greha in moč za izpolnjevanje nebeških zapovedi.

Ko se je Kristus ponižal in vzel nase človeškost, je razodel značaj, ki je nasproten Satanu. Toda na poti ponižanja se je spustil še niže: "Se je ponižal in je bil pokoren do smrti, smrti pa na križu." ([Filip 2,8](#).) Kakor je veliki duhovnik slekel svoja krasna duhovniška oblačila in opravljal svojo službo v beli laneni obleki preprostega duhovnika, tako je tudi Kristus vzel nase podobo hlapca in daroval daritev, samega sebe; bil je hkrati duhovnik in daritev. "A On je bil ranjen zaradi naših prestopkov, je bil potrč zaradi naših krivic; kazen ga je zadela zaradi našega miru." ([Iz 53,5](#).)

S Kristusom se je ravnalo tako, kakor smo si zaslužili mi, da bi se z nami ravnalo tako, kakor si je zaslužil On. Bil je obsojen zaradi naših grehov, v katerih ni sodeloval, da bi bili mi opravičeni zaradi njegove pravičnosti, v kateri nimamo deleža. Zdržal je za nas določeno smrt, da bi lahko prejeli njegovo življenje. "Njegove rane so bile nam v ozdravljenje." ([Iz 53,5](#).)

Kristus je s svojim življenjem in smrtjo dosegel več kakor samo rešitev iz pogube, ki jo je povzročil greh. Satan je hotel doseči večno ločitev med Bogom in človekom. Toda po Kristusu smo tesneje povezani z Bogom, kakor če ne bi nikoli grešili. S tem ko je Zveličar prevzel našo naravo, se je neločljivo povezal s človeštvom. Za vso večnost je povezan z nami. "Tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina." ([Jan 3,16](#).) Ni ga dal samo zato, da bi nosil naše grehe in kot daritev umrl za nas; podaril ga je padlemu človeštvu. Da bi Bog **nam** zagotovil nespremenljivost svojega mirovnega sklepa, je dopustil svojemu edinorojenemu Sinu postati in za vedno ostati človek. To je zastavilo za to, da bo Bog tudi izpolnil svojo obljubo. "Zakaj Dete nam je rojeno, Sin nam je dan, in vladarstvo pride na njegovo ramo." ([Iz 9,6](#).) Po svojem Sinu je tudi Bog vzel nase človeško naravo in jo s tem prenesel v najvišja nebesa. "Sin človekov" ima delež na prestolu veselja. Kot "Sin človekov" se imenuje: "Čudoviti, Svetovalec, Mogočni Bog, Oče večnosti, Knez miru." ([Iz 9,6](#).) JAZ SEM je posrednik med Bogom in človekom in polaga svoje roke na oba. Ta, ki je "svet, nedolžen, brezmadežen, ločen od grešnikov", se nas ne sramuje imenovati brate. ([Heb 7,26](#); [2,11](#).) V Kristusu sta med seboj povezani pozemska in nebeška družina.^{/25/} Poveljani Kristus je naš brat. Nebesa so zajeta v človeško naravo, a človeško bistvo je objeto v naročju neskončne ljubezni.

Bog pravi o svojem ljudstvu: "Kajti bodo kakor kamni v kroni, ki se leskečejo nad njegovo zemljo. Kajti kolika bo njih dobrota in kolika njih lepota!" ([Zah 9,16.17](#).) Poveljani zveličanih bo večno pričevanje o Božji milosti. "V prihodnjih vekih" bo razodeval "presilno bogastvo svoje milosti v dobrotljivosti do nas v Kristusu Jezusu. Zato, da se naznani ... poglavarstvom in oblastem v nebesih ... mnogotera Božja modrost, po sklepu od vekomaj, ki ga je storil v Kristusu Jezusu, našem Gospodu." ([Ef 2,7](#); [3, 10.11](#).)

S Kristusovim odrešeniškim dejanjem je opravičena Božja vladavina. Vsemogočni je razodet kot Bog ljubezni. Satanove obtožbe so zavrnjene, a njegov značaj razkrinkan. Nikoli več ne

more priti do upora. Greh nikoli več ne bo stopil v veselje. Vsi so za vso večnost zaščiteni pred odpadom. Daritev ljubezni je prebivalce zemlje in nebes povezala s Stvarnikom z vezmi neuničljive zveze.

Zveličavno delo bo popolno. Tam, kjer je nekoč vladal greh, bo obilo Božje milosti. Zemlja, ki jo Satan zahteva kot svojo lastnino, ne bo samo odkupljena, temveč tudi poveljučana. Našemu malemu svetu, ki je bil zaradi prekletstva greha edini temni madež v čudovitem Božjem stvarstvu, bo izkazano več časti, kakor vsem drugim svetovom v vesolju. Tukaj, kjer je Božji Sin prebival med ljudmi, kjer je Kralj slave živel, trpel in umrl, bo nekoč "Božji šotor" med ljudmi, ko bo vse ustvaril na novo. "In prebival bo z njimi; in oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo med njimi njih Bog." ([Raz 21,3.](#)) Ko bodo odrešeni hodili v Gospodovi svetlobi vso nepretrgano večnost, ga bodo hvalili za njegov nepopisni dar, za Emanuela - "Boga z nami"./26/

2. Izvoljeno ljudstvo ([angleško](#))

Več kakor tisoč let je judovski narod pričakoval Zveličarjev prihod. Na tem dogodku so temeljila njihova najsvetlejša upanja. Njegovo ime je bilo shranjeno v pesmi, v preroštvu, v tempeljski službi in v družinski molitvi. Toda ko se je pojavil med njimi, ga niso spoznali. Ljubljenec nebes je bil zanje samo kakor "korenina iz suhe zemlje. Ni imel podobe, ne lepote; in ko smo ga videli, ni imel mične zunanosti, da bi si ga želeli. V svojo last je prišel, in svojci ga niso sprejeli." ([Iz 53,2](#); [Jan 1,11.](#))

Kljub temu si je Bog izvolil Izraela. Poklical jih je zato, da bi ohranili med ljudmi spoznanje njegovih zapovedi, simbolov in prerokovanj, ki so opozarjali na Zveličarja. Želel je, da bi bili vir zveličanja za ta svet. Kar so namreč bili Abraham v deželi svojega potovanja, Jožef v Egiptu in Danijel na babilonskem dvoru, naj bi bil judovski narod med narodi. Ljudem naj bi razodel Boga.

Ko je Gospod poklical Abrahama, je rekel: "Bom ... te blagoslovil ... in v blagoslov bodi ... in blagoslovljene bodo v tebi vse rodovine zemlje." ([1 Mojz 12,2.3.](#)) Te nauke so ponavljali tudi preroki. Celo ko je bil Izrael opustošen zaradi vojn in ujetništva, je zanj veljala obljuba: "In Jakobov ostanek bo sredi mnogih narodov kakor rosa od Gospoda, kakor dež na travo, ker ne čaka nikogar in ničesar ne pričakuje od človeških otrok." ([Miha 5,6.](#)) O jeruzalemskem templju je Bog napovedal po Izaiju: "Kajti moja hiša se bo imenovala dom molitve vsem ljudstvom." ([Iz 56,7.](#))/27/

Toda Izraelci so usmerili svoja upanja na posvetno velikost. Po prihodu v Kanaansko deželo so se oddaljili od Božjih zapovedi in se ravnali po poganskih običajih. Zaman jih je Bog opominjal po svojih prerokih. Zaman so bili kaznovani s tem, da so jih zatirali poganski narodi. Za vsako prenovalo je nastopil še globlji odpad.

Če bi bili Izraelci ostali zvesti Bogu, bi dosegel svoj cilj z njihovo uveljavitvijo in povišanjem. Če bi hodili po poteh poslušnosti, bi jih naredil "višjega mimo vseh narodov, ki jih je ustvaril, v hvali in v imenu in v časti". Mojzes je rekel: "In vsa ljudstva na zemlji bodo videla, da se imenuješ po Gospodovem imenu, in bala se te bodo." Ko bodo narodi slišali "vse te postave", bodo rekli: "Res, modro in razumno ljudstvo je ta veliki narod!" ([5 Mojz 26,19; 28,10; 4,6.](#)) Ker pa so bili nezvesti, se je Božji cilj lahko uresničil samo po stalnem trpljenju in ponižanju.

Babilon jih je podjarmil in razkropil med pogane. V stiski so mnogi obnovili svojo zvestobo zavezi. Ko so obešali svoje harfe na vrbe in žalovali po svetem templju, ki je bil opustošen, je bleščala iz njih svetloba resnice, in med pogani so širili spoznanje o Bogu. Poganski daritveni obredi so bili popačena podoba od Boga določenih daritvenih obredov. Mnogi, ki so sicer iskreno opravljali poganske obrede, so od Judov zvedeli za pomen od Boga predpisanih daritev, in so začeli verovati v obljubo o Odrešeniku.

Mnogi izgnanci so bili preganjani, in ni bilo malo njih, ki so celo izgubili življenje zato, ker niso hoteli poteptati sobote in se udeleževati poganskih praznikov. Ko so se malikovalci dvignili, da bi uničili resnico, je Gospod postavil svoje služabnike pred vladarje in kralje, da bi bili ti in njihovi podložniki razsvetljeni. Občasno so bili najmočnejši vladarji pripravljeni priznati in oznanjati premoč Boga, ki so ga častili njihovi judovski sužnji.

Z babilonsko sužnostjo so bili Izraelci učinkovito ozdravljeni češčenja malikov. V naslednjih stoletjih so trpeli, ker so jih zatirali poganski sovražniki, dokler niso prišli do trdnega prepričanja, da je njihova blaginja odvisna od poslušnosti Božjim zapovedim. Ampak pri mnogih poslušnost ni izvirala iz ljubezni. Spodbuda je bila sebična. Bogu so služili samo na zunaj,^{/28/} da bi dosegli narodnostno velikost. Zato niso postali luč svetlu, temveč so se ločili od njega, da bi se izognili skušnjavam malikovanja. V navodilih, ki jim jih je dal Bog po Mojzesu, je bilo omejeno njihovo druženje z malikovalci, toda ta navodila so si napačno razlagali. Njihov namen je bil zaščititi jih pred prevzemom poganskih običajev, toda izkoristili so jih za postavitev ločilnega zidu med seboj in pogani. Judje so imeli Jeruzalem za nebesa in prežela jih je ljubosumnost že pri pomisli, da bi Gospod izkazal svojo milost tudi poganom.

Po vrnitvi iz Babilona so Judje posvetili veliko pozornost verski vzgoji. Po vsej deželi so naredili shodnice, v katerih so duhovniki in pismouki razlagali postavo. Ustanavljali so šole, v katerih so poučevali poleg umetnosti in znanosti tudi načela pravičnosti. Te ustanove so se popačile; kajti med ujetništvom so mnogi sprejeli poganska pojmovanja in običaje in jih vpletli v bogoslužje. V mnogočem so se prilagodili navadam malikovalcev.

Ko so se Judje odvrnili od Boga, so izgubili spred oči precej naukov o obredni službi, ki jo je vpeljal sam Kristus. V vseh svojih delih je bila njegov simbol in imela obilo življenjske moči in duhovne lepote. Judje so izgubili duhovni smisel svojih obredov, zato so se oklenili mrtvih oblik. Zaupali so samim daritvam in obredom namesto njemu, na kogar so te daritve kazale. Da bi dopolnili to, kar so izgubili, so duhovniki in rabini pomnoževali lastne zahteve, in čim strožje so bile, tem manj Božje ljubezni so razodevali. Svojo svetost so merili po številu obredov, medtem ko so bila njihova srca polna ošabnosti in hinavščine.

Pri vseh teh mučno natančnih in nadležnih predpisih je bilo nemogoče izpolnjevati postavo. Kdor je želel služiti Bogu in pri tem izpolnjevati pravila rabinov, se je mučil pod težkim bremenom. Ni mogel najti miru pred obtožbami prestrašene vesti. Tako je Satan poskušal vlti v narod malodušnost, popačiti predstave o Božjem značaju in spraviti izraelsko vero na slab glas. Upal je, da bo lahko dokazal svojo trditev pri uporabi v nebesih, namreč, da so Božje zahteve krivične in se jih ne da uresničiti. Trdil je, da niti Izrael ne izpolnjuje zapovedi.

Čeprav so Judje hrepeneli po Mesijevem prihodu, vendar niso imeli prave^{/29/} predstave o njegovem poslanstvu. Niso hoteli biti osvobojeni krivde greha, temveč rimskega jarma. Zato so pričakovali Mesija kot osvajalca, ki bo strl moč njihovih tlačiteljev in Izraelu pomagal do svetovnega vladarstva. Tako je bila zanje pripravljena pot, da zavržejo Zveličarja.

V času Kristusovega rojstva so narod tlačili tuji vladarji, poleg tega pa so ga razdirali notranji prepiri. Judom je bilo dovoljeno obdržati neko obliko samostojne uprave, vendar nič ni moglo prekriti dejstva, da so bili pod rimskim jarmom ali da so se sprijaznili z omejevanjem svoje moči. Rimljani so si zadržali pravico postaviti in odstaviti velikega duhovnika, zato je bila ta služba mnogokrat dodeljena s prevaro, podkupovanjem, pa celo ubojem. Tako je duhovščina postajala vse bolj pokvarjena. Kljub temu pa so imeli veliko moč, ki so jo izkoriščali za uresničenje sebičnih in dobičkaželnih ciljev. Narod je bil izpostavljen njihovim trdosrčnim zahtevam, Rimljanom pa je moral plačevati visoke davke. Zato je povsod vladalo nezadovoljstvo. Mnogokrat je prišlo do narodnih vstaj. Pohlep po denarju in nasilje, nezaupanje in verska ravnodušnost so razjedali samo srce naroda.

Zaradi sovraštva do Rimljanov ter zaradi narodnostnega in duhovnega ponosa so se Judje še strože oklepali verskih oblik. Duhovniki so si prizadevali ohraniti ugled svetosti s pretirano natančnim izpolnjevanjem verskih obredov. Zatiran in v duhovni temi živeči narod kakor tudi njegovi oblasti željni gospodarji so hrepeneli po njem, ki bo premagal sovražnike in obnovil izraelsko kraljestvo. Proučevali so prerokovanja, toda brez duhovne razsvetljenosti. Zato so spregledali besedila, ki so opisovala Kristusovo ponižnost ob njegovem prvem prihodu, in napačno razumeli tiste, ki opisujejo slavo ob njegovem drugem prihodu. Ošabnost jim je zatemnila vizijo. Zato so razlagali prerokovanja po svojih sebičnih željah./30/

3. "Dopolnjen čas" ([angleško](#))

"Ko pa je bil dopolnjen čas, je odposlal Bog svojega Sina, ... da odkupi tiste, ki so bili pod postavo, da prejmemo sinovstvo." ([Gal 4,4.5.](#))

Zveličarjev prihod je bil napovedan že v Edenu. Ko sta Adam in Eva prvič slišala obljubo, sta pričakovala, da se bo hitro uresničila. Vsa srečna sta sprejela svojega prvorojenca v upanju, da bo morda on Osvoboditelj. Ampak uresničenje obljube se je zavleklo. Ti, ki so jo dobili prvi, so umrli, ne da bi videli njeno uresničenje. Od Enohovih dni so očaki in preroki prenašali to obljubo dalje in ohranjali živo upanje na njegov prihod, toda On ni prišel. Šele Danijelovo prerokovanje je napovedalo čas njegovega prihoda, toda vsi ga niso pravilno razlagali. Tako je minevalo stoletje za stoletjem, in glasovi prerokov so utihnili. Roka tlačiteljev je hudo tlačila Izraela, in zato so mnogi vzklikali: "Dnevi se na dolgo vlečejo in vsaka prikazen pride v nič." ([Ezek 12,22.](#))^{/31/}

Toda kakor zvezde brez zamud potujejo po svoji določeni poti, tako niti Božji nameni ne prehitevajo in ne zamujajo. Bog je s simboloma velike teme in kadeče se peči Abrahamu naznanil Izraelovo sužnost v Egiptu in mu razložil, da bo čas njihovega bivanja tam trajal štiristo let; potem pa bodo izšli "z obilnim blagom". ([1 Mojz 15,14.](#)) Ponosna moč faraona se je zaman vneto upirala temu. Kajti ko je napočil čas za uresničenje Božje obljube, se je zgodilo "ravno tisti dan, da so odrinile vse Gospodove vojske iz Egipta". ([2 Mojz 12,41.](#)) Tako je bil v nebeškem svetu določen tudi čas Kristusovega prvega prihoda. Ko je velika svetovna ura pokazala ta trenutek, se je Jezus rodil v Betlehemu.

"Ko pa je bil dopolnjen čas, je odposlal Bog svojega Sina." ([Gal 4,4.](#)) Previdnost je vodila gibanja narodov in tok človeških vzgibov ter vplivov, vse dokler svet ni dozorel za Osvoboditeljev prihod. Narodi so bili zedinjeni pod eno vladavino. Na splošno so govorili en jezik, ki je bil povsod priznan za knjižnega. Daleč naokrog razkropljeni Judje so prihajali v Jeruzalem, da bi skupaj praznovali letne praznike. Tako so lahko tudi po vrnitvi v svoje domače kraje povsod razširili sporočilo o Mesijevem prihodu.

Ob istem času je popustil vpliv poganstva na Božji narod. Naveličali so se razkošja in izmišljotin. Hrepeneli so po veri, ki bi zadovoljila srce. Čeprav je bilo videti, da se je luč resnice umaknila od ljudi, so bili vendar še vedno taki, ki so jo iskali ter bili zaskrbljeni in nesrečni. Ti so bili lačni in žejni spoznanja živega Boga in hrepeneli po gotovosti zagrobnega življenja.

Judje so se odvrnili od Boga, vera je zbledela in upanje v svetlo prihodnost je skoraj ugasnilo. Besed prerokov niso več razumeli. Za množice ljudi je bila smrt strašna skrivnost; predstave o onostranstvu so bile temne in negotove. Ni se slišalo samo žalovanje betlehemske mater, temveč tudi jok velikega srca človeštva je segel skozi vse čase do preroka: "Glas se je slišal v Rami, jok in velik krik, Rahela je plakala za svojimi otroki in ni se dala utolažiti, ker jih ni". ([Mat 2,18.](#)) Ljudje so sedeli brez tolažbe v "deželi in senci smrti". ([Mat 4,16.](#)) Hrepeneče so pričakovali Osvoboditelja,^{/32/} ki bo razgnal temo in pojasnil skrivnost prihodnosti.

Zunaj judovskega naroda so bili ljudje, ki so napovedali prihod božanskega učitelja. Ti ljudje so iskali resnico, zato jim je Bog podaril Duha navdihnjenja. Kakor zvezde na temnem nočnem nebu so se drug za drugim pojavljali takšni učitelji. S svojimi preroškimi besedami so prižigali upanje v srcih številnih poganov.

Že stoletja so bili Sveti spisi prevedeni v grščino, ki so jo tedaj govorili po vsem rimskem cesarstvu. In ker so bili Judje razkropljeni povsod, so pogani nekoliko sodelovali v njihovem pričakovanju Mesija. Med njimi, ki so jih Judje imeli za pogane, so bili ljudje, ki so bolje razumeli svetopisemski prerokovanja o Mesiju kakor izraelski pismouki. Ti so v Mesiju pričakovali osvoboditelja od greha. Filozofi so si prizadevali raziskati skrivnost judovskega gospodarstva. Toda pobožnaštvo Judov je oviralo širjenje svetlobe. Tako zaverovano so ohranjali ločilno pregrado med seboj in drugimi narodi, da niso hoteli z drugimi podeliti svojega znanja o prispodobni službi, kolikor so ga še imeli.^{/33/} Priti mora pravi Razlagalec. On, na kogar je kazala, mora pojasniti njen pomen.

Bog je govoril svetu po naravi, prispodobah in simbolih, očakih in prerokih. Nauki pa so morali biti dani človeštvu tudi v človeškem jeziku. Spregovoriti je moral angel zaveze. Njegov glas se mora slišati v njegovem templju. Priti mora Kristus, da bo govoril jasne in razumljive besede. On, vir resnice, je moral ločiti resnico od plev človeških izjav, ki so jo naredile neučinkovito. Načrt zveličanja in načela Božje vladavine morajo biti jasni. Starozakonski nauki morajo biti v popolnosti postavljeni prednje.

Vendar pa so bili med Judi stanovitni ljudje, potomci tistega posvečenega rodu, ki je ohranil spoznanje o Bogu. Ti so še čakali na uresničenje očetom dane obljube. Vedno znova so krepili svojo vero s ponavljanjem zagotovila, ki ga je dal Mojzes: "Preroka vam zbudi Gospod, vaš Bog, izmed vaših bratov kakor mene; njega poslušajte v vsem, kar koli vam bo govoril." ([Dej 3,22.](#)) Vedno znova so brali, da bo Gospod pomazilil Nekoga in ga poslal na svet oznanjat "blagovestje krotkim, ... obvezovat potrte v srcu, oznanjat svobodo jetnikom" in oklicevat "milostno Gospodovo leto". ([Iz 61,1.2.](#)) Brali so, da bo ustanovil "pravico na zemlji" in da bodo otoki "čakali njegovega nauka" ter bodo narodi prišli k njegovi svetlobi in kralji k njegovemu svitu. ([Iz 42,4; 60,3.](#))

Z upanjem pa so jih napolnjevale besede umirajočega Jakoba: "Ne bo vzeto žezlo od Juda, ne vladarska palica izmed njegovih nog, dokler ne pride tisti, ki mu gre, in njemu bodo narodi pokorni." ([1 Mojz 49,10.](#)) Upadanje Izraelove moči je pričalo, da je Mesijev prihod pred vrati. Danijelovo prerokovanje je opisalo slavo njegove vladavine nad kraljestvom, ki bo zdrobilo vsa pozemska kraljestva, in prerok je povedal: "A samo bo stalo na veke." ([Dan 2,44.](#)) Medtem ko je samo malo ljudi razumelo naravo Kristusovega poslanstva, pa je bilo zelo razširjeno pričakovanje, da bo prišel kot mogočni knez v Izraelu ustanoviti svoje kraljestvo in da ima priti kot osvoboditelj narodov.

Čas je bil dopolnjen. Človeštvo, ki je v vekih zaradi prestopanja tonilo vse globlje, je hrepenelo po Odrešenikovem prihodu. Satan si je prizadeval poglobiti prepad med zemljo in nebesi, da bi postal nepremostljiv. S svojimi lažmi je ljudi spodbujal^{/34/} h grehu. Njegov namen je bil izčrpati Božjo potrpežljivost in tako pokončati njegovo ljubezen do ljudi, da bi svet končno prepustil Satanovi nadoblasti.

Satan je poskušal ljudem onemogočiti spoznanje o Bogu in odvrniti njihovo pozornost od njegovega templja ter vzpostaviti svoje kraljestvo. Kazalo je, da je njegov uspeh v boju za premoč popoln. Res je imel Bog v vsakem pokolenju svoja orodja. Celo med pogani so bili

ljudje, po katerih je Kristus lahko deloval, da bi izpeljal ljudstvo iz greha in ponižanja. Toda ti ljudje so bili zaničevani in osovraženi. Mnogi so pretrpeli mučeniško smrt. Temna senca, ki jo je Satan vrgel čez svet, je postajala vse daljša in daljša.

Satan je po poganstvu v vseh časih ljudi odvrčal od Boga, toda največjo zmago je dosegel s popačenjem vere v Izraelu. Ker so pogani gojili svoja pojmovanja in jih častili, so izgubili spoznanje o Bogu in postajali vse bolj pokvarjeni. Tako se je dogajalo tudi Izraelcem. Načelo, da se lahko človek zveliča s svojimi deli, je bilo temelj vsake poganske vere.^{/35/} Postalo pa je tudi temelj judovske vere. To načelo je vsadil Satan. Kjer koli pa je sprejeto, ljudje nimajo nikakršne zaščite pred grehom.

Zveličavno sporočilo se oznanja ljudem po človeških orodjih. Toda Judje so hoteli obdržati izključno pravico o resnici, ki pomeni večno življenje. Nakopičili so si živo mano in jo s tem izpostavili pokvarljivosti. Vera, ki so jo hoteli imeti samo zase, se je spremenila v žalitev. Bogu so oropali njegovo slavo in varali svet s ponarejenim evangelijem. Ker se niso hoteli izročiti Bogu za zveličanje sveta, so postali Satanova orodja za njegovo uničenje.

Ljudstvo, ki ga je Bog poklical za steber in podstavek resnice, je postalo Satanov predstavnik. Opravljali so nalogo, ki jim jo je namenil Satan, da najdejo načine za napačno predstavljanje Božjega značaja in povzročijo, da ga svet ima za tirana. Celo duhovniki, ki so služili v templju, so izgubili spred oči namen službe, ki so jo opravljali. Prenehali so gledati v teh simbolih njihov resnični namen. Pri darovanju daritev so postali igralci v neki predstavi. Obredi, ki jih je vzpostavil sam Bog, so postali sredstva za zaslepljevanje uma in zakrknjenje srca. Bog s temi sredstvi ni mogel ničesar več narediti za človeštvo. Ta celotni sistem je moral biti ukinjen.

Prevara greha je dosegla svoj vrhunec. Vsa sredstva za moralno popačenje ljudi so delovala. Ko je Božji Sin opazoval svet, je videl samo stisko in trpljenje. Z usmiljenjem je opazoval, kako so ljudje postali žrtve Satanove krutosti. Sočutno je opazoval nje, ki so bili pokvarjeni, ubiti in izgubljeni. Izbrali so si vladarja, ki jih je kot ujetnike priklenil k svojemu vozu. Zapeljani in prevarani so šli v žalostnem sprevodu proti večni pogubi, smrti, v kateri ni nobenega upanja za življenje, k noči, po katerem ne nastopi jutro. Satansko delovanje se je združilo s človeškim. Telesa človeških bitij, ki so bila ustvarjena zato, da bi Bog prebival v njih, so postala prebivališča hudobnih duhov. Nadnaravne sile so spodbujale človeške čute, živce, strasti in ude k vdajanju najnižjim poželenjem. Satanov pečat je bil vtisnjen v človeške obraze. Odsevali so obraze Hudobčevih legijonov, od katerih so bili obsedeni. Takšen je bil prizor, ki se je ponujal Odrešeniku sveta. Kakšen prizor za neskončno Čistost!^{/36/}

Greh je postal znanost, pregrešnost pa je bila posvečena kot del vere. Upor proti Bogu je pognal korenine globoko v srcu in sovražnost ljudi je bila najbolj nasilna proti nebesom. Pred veseljem se je izkazalo, da se od Boga ločena človeška narava ne more dvigniti. Ta, ki je svet ustvaril, mora darovati novo prvino življenja in moči.

Prebivalci nepadlih svetov so z velikim zanimanjem pričakovali, da bodo videli, kako bo Jahve vstal in uničil Zemljane. In če bo Bog to naredil, je bil Satan pripravljen uresničiti svoj načrt zagotovitve vdanosti nebeških bitij. Izjavljal je, da načela Božje vladavine onemogočajo odpuščanje. Če bi Bog svet uničil, bi Satan trdil, da je imel prav, ko ga je obtožil. Pripravljen je bil obdolžiti Boga in vplesti v upor tudi druge svetove. Toda namesto da bi Bog svet uničil, je poslal svojega Sina za njegovo rešitev. Čeprav sta povsod vladala pokvarjenost in upor, je bila pripravljena pot za odrešitev človeštva. V odločilnem trenutku, ko se je zdelo, da bo

Satan slavil zmago, je Božji Sin prišel s poslanstvom Božje milosti. V vseh časih, vsak trenutek, se je Božja ljubezen razodevala padlemu človeškemu rodu. Kljub njegovi zlobi je stalno prejemal vidna znamenja milosti. Ko pa je bil čas dopolnjen, je Božanstvo razodelo svojo slavo s tem, da je izlilo na svet poplavo zdravilne milosti. Ta nikoli ne bo zadržana ali odvzeta vse do uresničenja zveličavnega načrta.

Satan se je veselil, ker mu je uspelo ponižati Božjo podobo v ljudeh. Jezus je prišel obnoviti v človeku podobo^{/37/} njegovega Stvarnika. Nihče razen Kristusa ne more obnoviti od greha uničenega značaja. Prišel je pregnat hudobne duhove, ki so zagospodarili s človekovo voljo. Prišel nas je dvigniti iz prahu, preoblikovati naš popačeni značaj po Božjem zgledu in ga okrasiti z lastno slavo.^{/38/}

4. "Vam se je danes rodil Zveličar" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 2,1-20](#).

Kralj slave se je ponižal tako, da je vzel nase človeško podobo. Živel je sredi robatih in zoprnih razmer. Njegova slava je bila zakrita s pajčolanom, da ne bi veličastnost njegove zunanje podobe postala predmet pozornosti. Izogibal se je vsakemu zunanjemu razkazovanju. Bogastvo, posvetna čast in človeška velikost nikoli ne morejo duše rešiti smrti. Jezusov cilj ni bil, da bi ljudje hodili za njim zaradi pozemskih privlačnosti. Samo lepota nebeške resnice naj pritegne te, ki bi hodili za njim. Mesijev značaj je bil opisan v preroštvu, zato si je želel, da ga ljudje sprejmejo po pričevanju Božje besede.

Angeli so občudovali veličastnost načrta zveličanja. Opazovali so, kako bo Božje ljudstvo sprejelo njegovega Sina v človeški podobi. Nekateri so odšli v deželo izvoljenega naroda. Drugi narodi so verjeli v bajke in častili malike. Angeli pa so prišli v deželo, v kateri se je razodela Božja slava in v kateri je svetila luč preroštva. Neopazno so prispeli v Jeruzalem k ljudem, ki so bili poklicani za razlaganje svetih spisov, in k služabnikom Božje hiše.^{/43/} Duhovniku Zahariju je bilo že med službo pri oltarju oznanjeno, da se bliža Kristusov prihod. Rojen je bil že tudi znanilec, in njegovo poslanstvo so potrjevali čudeži in preroštvo. Sporočilo o njegovem rojstvu in veličastnem pomenu njegovega poslanstva se je razširilo na vse strani. Vendar pa se Jeruzalem ni pripravljal, da bi z dobrodošlico pozdravil svojega Odrešenika.

Nebeški poslanci so osuplo opazovali ravnodušnost tega naroda, ki ga je Bog poklical, da svetu oznani luč svete resnice. Judovski narod je bil ohranjen kot priča, da se Kristus mora roditi iz Abrahamovega potomstva in iz Davidovega rodu; vendar pa ni vedel, da je njegov prihod pred vrati. Celo v templju, kjer so jutranje in večerne daritve vsak dan opozarjale na Božje Jagnje, niso ničesar pripravljali za njegov sprejem. Kajti tudi duhovniki in učitelji naroda niso ničesar vedeli o tem, da naj bi se kmalu zgodil največji dogodek vseh časov. Ponavljali so nesmiselne molitve in opravljali obredno službo, da bi jih ljudje videli, toda v svojem prizadevanju po bogastvu in posvetni časti niso bili pripravljani za Mesijevo razodetje. Enaka ravnodušnost je prežemala celotno izraelsko deželo. Sebičnih in s posvetnostjo prevzetih src se ni dotaknilo veselje, ki je vladalo v nebesih. Samo nekaj ljudi je hrepenelo po tem, da bi gledali Nevidnega. Samo k njim so bili poslani nebeški sli.

Angeli so spremljali Jožefa in Marijo na potovanju od njunega doma v Nazaretu do Davidovega mesta. Ukaz cesarskega Rima o popisu vseh narodov v njegovi prostrani državi je zajel tudi prebivalce galilejskih hribov. Kakor je bil nekoč poklican Cir za svetovnega vladarja, da bi osvobodil Gospodove jetnike, tako je bil sedaj tudi cesar Avgust orodje za uresničenje Božjega namena, da bi Jezusova mati prišla v Betlehem. Izhajala je iz Davidovega rodu, Davidov Sin pa se je moral roditi v Davidovem mestu. Prerok je napovedal: "Betlehem, ... iz tebe mi pride tisti, ki ima biti vladar v Izraelu; njega izviri so od starodavnosti, od dni večnosti". ([Miha 5,1](#).) Toda v mestu njunih kraljevskih prednikov niso poznali in spoštovali Jožefa in Marije. Utrujena in brez zavetja sta hodila po dolgi ozki cesti od vhodnih vrat do skrajnega konca mesta in zaman iskala prenočišče. Zanju ni bilo več prostora v prenapolnjenem mestu. Končno sta ga našla v preprosti stavbi, ki so jo sicer uporabljali kot zavetje za živino, in v njej se je rodil Odrešenik sveta.^{/44/}

Ljudje niso ničesar vedeli o tem dogodku, nebesa pa so se ga razveselila. Zaradi globokega in vse bolj pristrčnega zanimanja so nebeška bitja zapustila svet luči in se približala Zemlji. Ves svet je bil razsvetljen zaradi njegove navzočnosti. Nad betlehemskimi griči se je zbrala nešteta množica angelov. Čakali so na znamenje, da bi svetu oznanili veselo sporočilo. Če bi bili Izraelovi voditelji ostali zvesti zaupani nalogi, bi bili lahko deležni velikega veselja, ko bi oznanjali Jezusovo rojstvo. Tako pa je šlo vse mimo njih.

Bog pravi: "Kajti vode razlijem čez žejno in potoke na suho. V temi vzhaja luč poštenim." ([Iz 44,3](#); [Ps 112,4](#).) Tako bodo njim, ki iščejo luč in jo z veseljem sprejmejo, svetili žarki z Božjega prestola.

Na pašnikih, na katerih je nekoč deček David pasel svoje ovce, so jih pastirji čuvali ponoči. V tihih urah so se pogovarjali o obljubljenem Zveličarju in molili za prihod Kralja na Davidov prestol. "In Gospodov angel pristopi k njim, in Gospodova slava jih obsije, in silno se prestrašijo. In angel jim reče: Ne bojte se, kajti glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo vsemu ljudstvu: ker vam se je danes rodil Zveličar, ki je Kristus Gospod, v Davidovem mestu." ([Luk 2,9-11](#).)

Pri teh besedah je njihov um napolnila vizija velike slave. Prišel je Izraelov Osvoboditelj! Moč, povišanje in zmaga so bili povezani z njegovim prihodom. Toda angel jih je moral pripraviti na to, da bi spoznali svojega Zveličarja v uboštvu in ponižanju. "In to vam bodi znamenje: Našli boste dete v plenice povito, ležeče v jasliah." ([Luk 2,12](#).)

Nebeški poslanec je pomiril njihovo bojazen. Povedal jim je, kako bodo našli Jezusa. Z nežno obzirnostjo do njihovih človeških slabosti^{47/} jim je dal čas, da so se privadili na Božjo slavo. Nato pa veselja in hvalnic niso mogli več zadrževati. Božje čete so razsvetlile ravan s svojim svetlim sijajem. Zemlja je obnemela, nebesa pa so se sklonila, da bi slišala pesem:

"Slava na višavah Bogu
in na zemlji mir ljudem,
ki so mu po volji." ([Luk 2,14](#).)

Oh, ko bi tudi danes človeška družina lahko prepoznala to hvalnico! Oznanilo, ki je bilo tedaj dano, zvok, ki je zadonel tedaj, bi se širil do konca časa in odmeval do vseh koncev sveta. Ko bo vzšlo Sonce pravičnosti z zdravjem pod svojimi perutmi, bo to petje odmevalo pomnoženo z glasovi velike množice, podobno šumenju velikih voda: "Aleluja! Ker zakraljeval je Gospod, naš Bog, Vsegamogočni." ([Raz 19,6](#).)

Ko so se angeli oddaljili, je izginila tudi svetloba, nočne sence pa so se znova razgrnile nad betlehemskimi griči. Ampak najbolj čudovit prizor, ki so ga človeške oči kdaj videle, je ostal v spominu pastirjev. "In zgodi se, ko odidejo angeli od njih v nebesa, pa reko pastirji med seboj: Pojdimo do Betlehema in pogledajmo to reč, ki se je zgodila, ki nam jo je oznanil Gospod. In pridejo jadno in najdejo Marijo in Jožefa in dete, da leži v jasliah." ([Luk 2,15.16](#).)

Z velikim veseljem so zopet odšli in pripovedovali, kar so videli in slišali. "In vsi, ki slišijo, se čudijo temu, kar jim pripovedujejo pastirji. Marija pa ohrani vse te besede, premišljujoč jih v svojem srcu. In vrnejo se pastirji, slaveč in hvaleč Boga." ([Luk 2,18.19](#).)

Oddaljenost nebes od zemlje danes ni večja kakor takrat, ko so pastirji poslušali angelsko pesem. Tudi nebesa ne izkazujejo ljudem nič manj svoje skrbi kakor tedaj, ko so preprosti

ljudje pri svojih vsakdanjih opravilih o belem dnevu srečevali angele ter v vinogradih in na poljih govorili z nebeškimi poslanci. Tudi nam so lahko na vsakdanji življenjski poti nebesa zelo blizu. Iz nebeških dvorov poslani angeli bodo varovali korake njih, ki živijo po Božjih zapovedih.

Betlehemska zgodba je neizčrpna tema. V njej je skrita "globočina Božjega bogastva in modrosti in znanja". ([Rim 11,33](#).) Občudujemo Zveličarjevo daritev, ki je zamenjala nebeški prestol z jaslami in družbo častečih^{/48/} angelov z živino v hlevu. Človeški ponos in samozadostnost stojita osramočena pred njim. To pa je bil samo začetek njegove čudovite ponižnosti. Če bi bil Božji Sin vzel nase človeško naravo, ko je Adam živel še nedolžen v raj, bi že tedaj bilo zanj takšno dejanje nedojemljivo ponižanje. Jezus pa je vzel nase človeškost potem, ko je bil človeški rod že oslavljen po štirih tisočletjih greha. In vendar je sprejel kakor vsak drug Adamov potomec nase posledice zakona dednosti. Življenje njegovih pozemskih prednikov nam kaže, kakšne so bile te posledice. Obremenjen s takšno dediščino je delil z nami naše stiske in skušnjave in nam dal zgled brezgrešnega življenja.

Satan je v nebesih sovražil Kristusa zaradi njegovega položaja na Božjem dvoru. To sovraštvo se je še povečevalo, ko je bil vržen s svojega položaja. Sovražil je njega, ki se je zavezal odrešiti grešni rod. Vendar je Bog na ta svet, kjer je po Satanovih trditvah vladal on sam, poslal svojega Sina kot nebogljenega in vsem človeškim slabostim podvrženega otročička. Dovolil mu je, da se skupaj z vsakim človeškim otrokom izpostavlja smrtni nevarnosti in se bojuje v življenjskem boju kakor vsak drug človeški otrok ter tvega, da bo padel in bo za večno izgubljen.

Pozemski oče je zaskrbljen za svojega sina. Ko pogleda svojemu otroku v oči, zatrepeta pri pomisli na smrtne nevarnosti. Svojega ljubljenca bi rad obvaroval pred Satanovo silo in njegovimi skušnjavami in spori. Bog pa je poslal svojega edinorojenega Sina v še hujši spopad in v veliko večje nevarnosti, da bi bila našim malčkom zagotovljena pot k življenju. "V tem je ljubezen." ([1 Jan 4,10](#).) Čudite se, o nebesa. Umolkni, o Zemlja!^{/49/}

5. Posvečenje ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 2,21-38](#).

Okoli štirideset dni po Kristusovem rojstvu sta Jožef in Marija odnesla otroka v Jeruzalem, da bi ga postavila pred Gospoda in opravila daritev. To je bilo po judovski postavi, Kristus kot človekova zamena pa se ji je moral podrediti v vsaki podrobnosti. Obrezan je že bil, a to je bilo jamstvo njegove poslušnosti postavi.

Postava je zahtevala, da mati daruje za žgalno daritev enoletno jagnje in mladega goloba ali grlico v daritev za greh. Če so bili starši prerevni, da bi lahko darovali jagnje, je postava dovoljevala v zameno par grlic ali dva mlada goloba, enega za žgalno daritev in drugega kot daritev za greh.

Daritve, ki so jih darovali Gospodu, so morale biti brez madeža. Predstavljale so namreč Kristusa, in iz tega je jasno, da je bil Jezus brez kakršne koli telesne hibe. Bil je Jagnje "brez hibe in brez madeža". ([1 Pet 1,19](#).) Njegova fizična zgradba je bila brez madeža, njegovo telo je bilo krepko in zdravo. Vse svoje življenje je živel v skladnosti z naravnimi zakoni.^{/50/} Telesno in duhovno je bil zgled tega, kar si je bil Bog zamislil za človeštvo, če bi bilo poslušno njegovim zakonom.

Posvečenje prvorojenca izvira iz pradavnih časov. Bog je obljubil, da bo dal nebeškega Prvorojenca za rešitev grešnikov. Vsaka družina naj bi priznala ta dar s posvetitvijo prvorojenca. Ta naj bi bil posvečen duhovniški službi kot Kristusov predstavnik med ljudmi.

Po osvoboditvi Izraela iz Egipta je bilo znova ukazano posvečenje prvorojencev. Medtem ko so bili izraelski otroci v egiptovski sužnosti, je Gospod poslal Mojzesa k faraonu, egiptovskemu kralju, s sporočilom: "Tako pravi Gospod: Izrael je moj sin, moj prvenec. In velel sem ti, da odpustiš mojega sina, da mi služi; a ker si se branil ga pustiti, glej, umorim tvojega sina, tvojega prvenca." ([2 Mojz 4,22.23](#).)

Mojzes je povedal sporočilo, toda ošabni vladar je odgovoril: "Kdo je Gospod, čigar glas naj poslušam, da izpustim Izraela? Ne poznam Gospoda, tudi Izraela ne bom pustil." ([2 Mojz 5,2](#).) Gospod je delal z znamenji in čudeži za svoj narod in poslal strašne sodbe nad faraona. Končno je angel smrti dobil ukaz, naj umori vse egiptovske prvorojence med ljudmi in živalmi. Da bi bili Izraelci pri tem obvarovani, so morali namazati podboje s krvjo zaklanega jagnjeta. Vsaka izraelska hiša je morala biti zaznamovana, da bi angel pri opravljanju svoje smrtonosne naloge šel mimo nje.

Po tej sodbi nad Egiptom je Gospod rekel Mojzesu: "Posveti meni vse prvorojeno: ... od človeka do živali moje bodi. V dan, ko sem udaril vse prvorojeno v Egiptovski deželi, sem posvetil zase vse prvence v Izraelu, od človeka do živali, naj bodo moji. Jaz sem Gospod." ([2 Mojz 13,2](#); [4 Mojz 3,13](#).) Ko pa je Gospod vzpostavil službo v shodnem šotoru, si je izbral Levijev rod namesto prvencev iz vsega Izraela za opravljanje službe v svetišču. Vendar pa so prvenci še naprej veljali za Gospodovo lastnino, in zato so morali biti odkupljeni.

Tako je dobila postava o posvečenju prvorojenca poseben pomen. Medtem ko je bila spomin na Gospodovo čudovito rešitev Izraelovih otrok, je opozarjala na še pomembnejšo odrešitev po edinorojenem Božjem Sinu. Kakor je po podbojih poškropljena kri obvarovala izraelske prvorojence smrti, tako ima Kristusova kri moč rešiti svet.^{/51/}

Kakšen pomen je torej imelo Kristusovo darovanje! Toda duhovnikov pogled ni mogel prodreti skozi tančico; skrivnost za njo mu je ostala prikrita. Posvetitev otrok je bilo povsem navadno opravilo. Dan za dnem je pri posvetitvi otrok Gospodu sprejemal odkupnino. Dan za dnem je opravljal svoje ustaljeno delo, pri tem pa je namenjal posebno pozornost staršem ali otrokom samo, če je bilo na zunaj jasno, da so starši bogati ali pa imajo visok položaj. Jožef in Marija pa sta bila revna; in ko sta prišla s svojim Otrokom, je duhovnik videl samo v preprosta oblačila oblečena Galilejca. Nič na njuni zunanosti ni vzbudilo posebne pozornosti, a poleg tega sta prinesla v tempelj samo daritev siromašnih.

Duhovnik je opravil obred službenega dela. Otroka je vzel v roke in ga podržal pred oltarjem. Potem ga je vrnil materi in vpisal ime "Jezus" v zvitek prvorojencev. Niti malo ni mislil, da je Dete, ki ga je pravkar držal v rokah, Veličastvo nebes, Kralj slave. Ni pomislil na to, da je to otrok, o katerem je pisal Mojzes: "Preroka vam zbudi Gospod, vaš Bog, izmed vaših bratov kakor mene; njega poslušajte v vsem, kar koli vam bo govoril." ([Dej 3,22.](#)) Ni niti slutil, da je bil to Deček, čigar slavo je Mojzes želel videti. V njegovih rokah je bil večji od Mojzesa, in ko je vpisal otrokovo ime v zvitek, je vpisal ime njega, na katerem je temeljil celotni judovski življenjski slog. Ime je bilo samo zase smrtna obsodba; z njim je zastarala postava o daritvah in darovih, simbol se je uresničil, senca se je umaknila resničnosti.

Čeprav se je oblak slave umaknil od svetišča, ga je sedaj vendar v Otroku iz Betlehema zagrnila slava, pred katero se klanjajo angeli. Ta otrok, ki se sploh še ni zavedal sebe, ni bil nihče drug, kakor obljubljeni potomec, na katerega je kazal že prvi oltar pred edenskimi vrati. On je bil Šilo, prinašalec miru. Bil je ta, ki se je Mojzesu predstavil kot JAZ SEM in je potem v oblakovem in ognjenem stebru vodil Izraela. Že zdavnaj so ga preroki napovedali. On je bil Hrepenenje vseh narodov, Davidova Korenina in Izraslek, svetla zvezda Danica. Ime tega nebojlenega otroka vpisano v Izraelov rodovnik za znamenje, da je naš brat, je bilo upanje padlega človeštva. Otrok, za katerega je bilo treba plačati odkupnino, je bil ta, ki bo plačal odkupnino za grehe vsega sveta. Bil je pravi Veliki duhovnik "čez Božjo hišo", Poglavar, ki ima "nespremenljivo duhovništvo",^{/52/} Zagovornik na desnici "veličastva v višavah". ([Heb 10,21; 7,24; 1,3.](#))

Duhovne stvari je treba duhovno presojati. Božji Sin je bil v templju posvečen za delo, ki ga je prišel opraviti. Duhovnik pa ni videl v njem nič več kakor v katerem koli drugem otroku. Toda čeprav ni videl ali čutil nič posebnega, je dobro znano postalo dejstvo, da je Bog poslal svojega Sina na svet. Priložnost pa vendar ni minila, ne da bi bil Kristus prepoznan. "In glej, v Jeruzalemu je bil človek, ki mu je bilo ime Simeon, in ta človek je bil pravičen in pobožen in je čakal Izraelove tolažbe, in Sveti Duh je bil nad njim. In Sveti Duh mu je razodel, da ne bo videl smrti, dokler ne zazre Gospodovega Kristusa." ([Luk 2,25.26.](#))

Ko je Simeon stopil v tempelj, je videl družino, ki predstavlja svojega prvenca duhovniku. Njuna zunanost je pričala o siromaštvu; toda Simeon je razumel opozorilo Duha, in je bil globoko ganjen, ko je spoznal, da je pravkar Gospodu posvečeni otrok Izraelova Tolažba, ki si ga je tako zelo želel videti. Začudenemu duhovniku se je Simeon zdel kot zanesenjak. Ko je bilo dete vrnjeno Mariji, ga je Simeon vzel v naročje, da bi ga pokazal pred Bogom. Pri tem ga je preželo veselje, ki ga ni čutil še nikoli poprej. Dete Zveličarja je povzdignil proti nebu in rekel: "Sedaj odpuščaš svojega hlapca, Gospod, po svoji besedi v miru, ker so videle moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje poganov in v slavo tvojega ljudstva Izraela." ([Luk 2,29-32.](#))

Duh preroštva je prežl tega Božjega moža, in medtem ko sta se Marija in Jožef čudila njegovim besedam, ju je blagoslovil in rekel Mariji: "Glej, ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogim v Izraelu in za znamenje, kateremu se bo nasprotovalo (a tebi sami presune meč dušo), da se razodenejo misli iz mnogih src." ([Luk 2,34.35.](#))

Prišla pa je tudi prerokinja Ana in potrdila Simeonovo pričevanje o Kristusu. Medtem ko je Simeon še govoril, je njen obraz razsvetlila Božja slava, in se je iz dna srca zahvalila za to, da ji je bilo omogočeno videti Kristusa Gospoda.

Ti ponižni častilci niso zaman raziskovali prerokb. Toda ti, ki so bili vladarji in duhovniki v Izraelu, niso hodili po Gospodovih poteh, čeprav so tudi poznali dragocene izjave prerokov. Zato njihove oči niso mogle zagledati Luči življenja./55/

Tudi danes je tako. Dogajajo se stvari, na katere so pozorna vsa nebesa, duhovni voditelji in molilci v Božjem domu pa nimajo razumevanja zanje in gredo neopazno mimo njih. Ljudje priznavajo zgodovinskega Kristusa, od živega pa se odvrčajo. Kristus, ki vabi k samoodpovedi po svoji besedi, kakor tudi po siromašnih in trpečih, ki prosijo za pomoč, a po pravični stvari, ki zajema siromaštvo, težave in sramoto, je danes prav tako malo sprejet, kakor je bil v letih ob začetku našega štetja.

Marija je razmišljala o Simeonovem obsežnem in daljnosežnem prerokovanju. Kadar koli je pri pogledu na otroka pomislila na besede betlehemskega pastirjev, sta jo prešinila hvaležna radost in svetlo upanje. Sedaj pa so jo Simeonove besede spomnile na Izaijevo prerokovanje: "In mladika požene iz obsekanega Jesejevega debla, in odraslek iz njegovih korenin prinese sad; in Gospodov duh bo počival nad njim, duh modrosti in razumnosti, duh sveta in moči, duh spoznanja in Gospodovega strahu. In pravičnost bo pas njegovih ledij in zvestoba pas njegovega bedra. Ljudstvo, ki je hodilo po temi, je videlo veliko svetlobo; in kateri so bivali v deželi smrtne sence, jim je zasijala luč. Zakaj dete nam je rojeno, sin nam je dan, in vladarstvo pride na njegovo ramo, in njegovo ime se bo imenovalo: Čudoviti, Svetovalec, Mogočni Bog, Oče večnosti, Knez miru." ([Iz 11,1.2.5; 9,2. 6.](#))

Vendar pa Marija ni dojela Kristusovega poslanstva. Simeon je o njem prerokoval kot o luči, ki bo razsvetlila pogane, in o slavi za Izraela. V tem smislu so angeli oznanili Zveličarjevo rojstvo kot veselo sporočilo za vse narode. Bog je želel odpraviti ozko predstavo Judov o Mesijevega poslanstvu. Želel si je, da v njem ne bi videli samo Izraelovega osvoboditelja, temveč tudi Odrešenika sveta. Toda moralo je miniti še mnogo let, da je sama Jezusova mati dojela njegovo poslanstvo.

Marija je pričakovala Mesijevo vladavino na Davidovem prestolu, toda ni dojela, da bo to dosegel šele po krstu trpljenja. Simeon pa je razodel, da Mesija ne čaka prosta pot skozi svet. Po njej namenjenih besedah: "A tebi sami presune meč dušo," ([Luk 2,35.](#)) je Bog v svoji nežni milosti napovedal Jezusovi materi, kakšne bolečine bo preživljala zaradi njega.

Simeon je rekel: "Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogim v Izraelu in za znamenje, kateremu se bo nasprotovalo." ([Luk 2,34.](#))^{/56/} Kdor hoče ponovno vstati, mora pasti. Pasti moramo na Skalo in se razbiti, preden nas bo Kristus lahko povzdignil. Naš jaz mora s prestola in naš ponos se mora ponižati, če želimo spoznati slavo duhovnega kraljestva. Judje so odvrnili od sebe čast, ki se lahko doseže s ponižnostjo. Zato pa tudi niso hoteli sprejeti svojega Odrešenika. Bil je znamenje, ki so mu nasprotovali.

"Da se razodenejo misli iz mnogih src." ([Luk 2,35](#).) V luči Zveličarjevega življenja se bodo razodela srca vseh od Stvarnika do Kneza teme. Satan je predstavil Boga kot sebičnega in krutega, kot takega, ki zahteva vse zase, a ničesar ne da; ki zahteva službo svojih stvarstev za svojo slavo, a sam se nič ne žrtvuje za njihovo blaginjo. Kristusova daritev pa razodeva, kaj je v Očetovem srcu. Priča, da ima Bog za nas samo "misli o miru, ne pa o nadlogi". ([Jer 29,11](#).) Pravi, da je sicer Božje sovraštvo do greha močno kakor smrt, a vendar je njegova ljubezen do grešnika močnejša od nje. Potem ko je prevzel nase nalogo naše odrešitve, bo storil vse, ne glede na ceno, da bi jo tudi uresničil. Nobene osnovne resnice za naše zveličanje ne bo zadržal, nobenega milostnega čudeža ne bo zanemaril, nobena božanska pomoč ne bo nezaposlena. Izkazuje nam dobroto za dobroto in daje dar za darom. Vsa nebeška zakladnica je odprta zanje, ki jih želi rešiti. Vse vesoljske zaklade in vse premoženje svoje brezmejne moči je dal na voljo Kristusu, rekoč: "Vse to je za človeka. Uporabi te darove, da bi ga prepričal, da ni niti v nebesih niti na zemlji večje ljubezni od moje. Svojo največjo srečo naj najde v ljubezni do mene."

Ob križu na Golgoti sta si stali nasproti ljubezen in sebičnost. Tam sta se obe razodeli najbolj jasno. Kristus je živel samo, da bi tolažil in blagoslavljal; Satan pa je razodel vso hudobnost svojega sovraštva do Boga s tem, ko ga je umoril. S tem je jasno pokazal, da je bil edini cilj njegovega upora vreči Boga s prestola in uničiti njega, po katerem se je razodela Božja ljubezen.

S Kristusovim življenjem in smrtjo so se razodele tudi človeške misli. Od jasli do križa je bilo Jezusovo življenje stalno vabilo k samoodpovedi in k sodelstvu v njegovem trpljenju. Na njem so se razodeli nameni ljudi. Jezus je prišel z nebeško resnico in pritegnil k sebi vse, ki so poslušali glas Svetega Duha. Častilci lastnega jaza so se odločili za Satanovo kraljestvo. Njihovo stališče do Kristusa je vsem razodevalo, na čigavi strani so. Tako si vsak sam izreka sodbo./57/

Na dan končne sodbe si bo vsaka izgubljena duša na jasnem o naravi svojega zavračanja resnice. Vsak um, ki je bil zaslepljen zaradi prestopkov, bo spoznal križ in videl njegovo resnično breme. Pred vizijo Golgote z njeno skrivnostno Daritvijo bodo grešniki stali obsojeni. Vsak lažni izgovor bo zavržen. Človekov odpad bo prišel na dan v vsem svojem ostudnem značaju. Tedaj bo vsak spoznal, kaj si je izbral. Vsako vprašanje resnice in zmote v dolgem boju bo pojasnjeno. Pred vesoljsko sodbo bo stal Bog opravičen in prost očitka, da je odgovoren za obstoj ali trajanje zla. Izkazalo se bo, da Božje odredbe niso sokrivci za greh. Na Božji vladavini ni nobenega madeža in ni dala povoda za nezadovoljstvo. Ko se bodo razodele misli mnogih src, bodo zvesti in uporniki skupno vzkliknili: "Pravična in resnična so tvoja pota, o Kralj narodov. Kdo bi se te ne bal, Gospod, in ne slavil tvojega imena? ... Ker razodela so se tvoja pravična dela." ([Raz 15,3.4](#).)/58/

6. "Kajti videli smo njegovo zvezdo" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 2](#)

"Ko se je pa Jezus rodil v Betlehemu Judejskem, v dneh kralja Heroda, glej, pridejo modrijani z Jutrovega v Jeruzalem, govoreč: Kje je kralj Judov, ki se je rodil? Kajti videli smo njegovo zvezdo na Jutrovem, pa smo prišli, da se mu poklonimo." ([Mat 2,1.2.](#))

Modri z Vzhoda so bili filozofi. Pripadali so velikemu in vplivnemu družbenemu sloju, ki je zajemal plemenite, bogate in izobražene ljudi. Mnogi med njimi so izkoriščali lahkovernost naroda. Drugi pa so bili pošteni. Ti so proučevali znamenja Previdnosti v naravi in so uživali velik ugled zaradi poštenja in modrosti. Takšnega značaja so bili modri, ki so prišli k Jezusu.

Božja luč je v vseh časih razsvetljevala temo poganstva. Ko so ti modri opazovali zvezdnato nebo in poskušali prodreti v skrivnost njihovih sijajnih poti, so lahko opazovali Stvarnikovo slavo. Pri iskanju večjega spoznanja so se obrnili na judovske Svete spise. V njihovi deželi so bili ohranjeni preroški spisi, ki so napovedovali prihod božanskega učitelja. Tudi Balaam je pripadal magom, čeprav je bil nekaj časa Božji prerok. Po Svetem Duhu je napovedal Izraelovo blaginjo in Mesijev prihod, njegova prerokovanja^{59/} pa so se po izročilu prenašala iz stoletja v stoletje. V Starem zakonu pa je bil Zveličarjev prihod napovedan še veliko jasneje. Tako so modri z veseljem ugotovili, da je njegov prihod blizu in bo ves svet napolnil s spoznanjem Gospodove slave.

Tisto noč, ko je Božja slava obsijala betlehemske griče, so videli neko skrivnostno svetlobo na nebu. Ko je ta svetloba zbledela, se je pojavila svetla zvezda, ki se je počasi premikala na nebeškem svodu. To ni bila niti zvezda stalnica niti planet, zato je ta čudežni pojav zbudil največje zanimanje. Modrijani pa niso mogli vedeti, da je ta zvezda zelo oddaljena skupina sijajnih angelov. Vendar so bili prepričani, da ima zanje poseben pomen. Posvetovali so se z duhovniki in filozofi in tudi sami raziskovali stare spise. Balaamovo prerokovanje je napovedalo: "Zvezda vzhaja iz Jakoba in žezlo se vzdiguje iz Izraela." ([4 Mojz 24,17.](#)) Ali bi lahko bila ta nepoznana zvezda znanilec Obljubljenega? Modri so izrazili dobrodošlico iz nebes poslani luči resnice; zasvetila jim je še močnejše. V sanjah so dobili navodila, naj iščejo novorojenega Princa.

Kakor je nekoč Abraham z vero odšel na Božje vabilo, "ne vedoč, kam pride", ([Heb 11,8.](#)) in kakor je Izrael z vero šel za oblakovim stebrom v obljubljeni deželo, tako so odšli tudi ti pogani iskat obljubljenega Zveličarja. Dežele na Vzhodu so bile bogate z dragocenostmi, zato magi niso odšli na potovanje praznih rok. Po običaju, da se iz spoštovanja izročijo vladarjem ali drugim visokim osebnostim darovi, so vzeli s seboj najbolj izbrane dragocenosti dežele kot dar njemu, v katerem naj bi bile blagoslovljene vse rodovine zemlje. Da bi lahko spremljali zvezdo, so morali potovati ponoči. Za krajši čas so se potniki pogovarjali o ustnih in pisnih izjavah starih prerokov o njem, ki so ga iskali. Pri vsakem počitku so raziskovali prerokovanja, in tako se je vse bolj krepilo njihovo prepričanje, da so pod božanskim vodstvom. Zvezdi kot zunanemu znamenju se je pridružilo še notranje pričevanje Svetega Duha, ki je deloval na njihova srca in jih navdihoval z upanjem. Tako je bilo njihovo dolgo potovanje zanje veselo doživetje.

Končno so prispeli v izraelsko deželo in se spuščali z Oljske gore ter gledali pred seboj Jeruzalem, a glej, zvezda, ki jih je vodila po vsej težavni poti, se je ustavila nad templjem in čez nekaj časa izginila spred njihovih oči. Hitro so šli naprej zanesljivo prepričani, da je

Mesijevo rojstvo v vseh jezikih pomenilo radostni pripev.^{/60/} Toda vsa njihova poizvedovanja so ostala brezuspešna. Po prihodu v sveto mesto so se podali v tempelj. Na svoje začudenje niso našli nikogar, ki bi kaj vedel o novorojenem kralju. Njihova vprašanja niso vzbudila nobenega veselja, ampak prej občutek neprijetnega presenečenja in strahu, ki je bil pomešan s podcenjevanjem.

Duhovniki so se zakopali v izročila. Njihovo versko razumevanje in način njihove pobožnosti sta jim bila nad vsem, medtem ko so imeli Grke in Rimljane za popolne poganе in grešne. Tudi modre so Judje imeli za poganе, čeprav niso bili malikovalci in so bili v Božjih očeh veliko boljši kakor ti dozdevni njegovi častilci. Celo pri varuhih Svetih spisov njihovo goreče povpraševanje ni naletelo na razumevanje.

O prihodu magov se je hitro razvedelo po vsem Jeruzalemu. Njihovo nenavadno sporočilo je med meščani povzročilo veliko vznemirjenje in prodrlo celo do Herodove palače. Zvijačni Edomec se je prestrašil že ob sami omembi možnega tekmeca. Nešteti umori so omadeževali njegovo pot do prestola. Poleg tega je bil še tujega rodu, in zato zasovražen pri narodu, kateremu je vladal. Njegova edina gotovost je bila naklonjenost Rimu. Toda ta novi Princ je imel večjo pravico. Bil je rojen za kraljestvo.

Herod je sumil duhovnike, da kujejo skupaj s temi tujci zaroto, da hočejo med narodom izzvati upor in ga vreči s prestola. Sicer je skril svoje nezaupanje, toda odločil se je, da jih bo prelisčil pri uresničenju njihovih načrtov. K sebi je poklical velike duhovnike in pismouke in pri njih poizvedel,^{/61/} kaj učijo njihovi Sveti spisi o kraju Mesijevega rojstva.

To poizvedovanje ugrabitelja prestola, ki so ga spodbudili tujci, je užalilo ponos judovskih učiteljev. Očitna ravnodušnost, s katero so se lotili preiskovanja preroških spisov, pa je razdražila vladarjevo ljubosumnost. Menil je, da želijo prikriti, kar vedo o tej zadevi. Z oblastjo, ki se ji niso upali nasprotovati, jim je ukazal, naj natančno raziščejo in mu sporočijo rojstni kraj svojega pričakovanega Kralja. "Oni mu pa reko: V Betlehemu na Judejskem, kajti tako je pisano po preroku:

In ti Betlehem, Judova zemlja,
nikakor nisi najmanjši med Judovimi knezi,
kajti iz tebe pride vojvoda,
ki bo pasel moje ljudstvo, Izraela." ([Mat 2,5.6.](#))

Potem je Herod povabil mage na zaupni pomenek. Čeprav sta v njegovem srcu divjala jeza in strah, je na zunaj ohranil svoj mir in vljudno sprejel tujce. Pozanimal se je, kdaj se jim je prikazala zvezda, in hlinil, da pozdravlja veselo sporočilo o Kristusovem rojstvu. Končno jim je ukazal: "Pojdite in skrbno vprašujte po detetu, a ko ga najdete, sporočite mi, da tudi jaz pridem in se mu poklonim." ([Mat 2,8.](#)) S temi besedami jih je odpravil na pot v Betlehem.

Duhovniki in jeruzalemski starešine niso bili tako nevedni glede Kristusovega rojstva, kakor so se delali. Sporočilo o obisku angelov pri pastirjih je prodrlo tudi v Jeruzalem, toda rabini ga niso imeli za vrednega, da bi ga upoštevali. Čeprav bi bili lahko sami našli Jezusa in odpeljali mage v njegov rojstni kraj, so morali modri priti k njim in jim usmeriti pozornost na Mesijevo rojstvo. Dejali so: "Kje je kralj Judov, ki se je rodil? Kajti videli smo njegovo zvezdo, pa smo prišli, da se mu poklonimo." ([Mat 2,2.](#))

Ošabnost in zavist sta zaprli vrata pred lučjo. Če bi bili verovali sporočilu pastirjev in modrih, bi jih to spravilo v zelo neprijeten položaj, ovrгло bi namreč njihovo trditev, da so zastopniki Božje resnice. Ti izobraženi učitelji se niso hoteli ponižati, da bi jih poučili ti, katere so imeli za pogane. Po njihovem mnenju ni bilo možno, da bi Bog šel mimo njih in bi se razodel/^{62/} nevednim pastirjem in neobrezanim poganom. Zato so se odločili, da bodo prezirali sporočila, ki so vznemirila kralja Heroda in ves Jeruzalem. Niso se niti hoteli podati v Betlehem, da bi ugotovili, ali je tako. Ljudstvo pa so zapeljali, da je imelo zanimanje za Jezusa za prenapeto sanjarjenje. Duhovniki in rabini so že s tem začeli zametavati Kristusa. Njihov ponos in trmoglavost sta končno prerasla v strupeno sovraštvo do Zveličarja. Medtem ko je Bog odprl vrata poganom, so si jih judovski voditelji zaprli.

Modri so sami odšli iz Jeruzalema. Ko pa so v večernem mraku pustili za seboj jeruzalemska vrata, so na svoje veliko veselje spet zagledali zvezdo, ki jih je vodila do Betlehema. Njim ni bilo povedano kakor pastirjem, v kakšnih revnih okoliščinah bodo našli Jezusa. Po dolgem potovanju so bili namreč zelo razočarani zaradi ravnodušnosti judovskih voditeljev in so Jeruzalem zapustili še z manjšim zaupanjem, kakor so ga imeli o prihodu vanj. V Betlehemu niso našli kraljevske straže, ki naj bi varovala novorojenega kralja. Noben posvetni dostojanstvenik ni bil navzoč. Jezus je ležal v jasliah. Njegovi starši, neizobraženi vaščani, so bili njegovi edini varuhi. Ali je mogoče, da je to ta, o katerem je pisano, da bo "povzdignil Jakobove rodove in nazaj pripeljal Izraelove ohranjence" ter bo za "luč poganskim narodom" in "zveličanje prav do konca zemlje"? ([Iz 49,6.](#))

"In pridejo v hišo in vidijo dete z Marijo, njegovo materjo, in padejo na tla ter se mu poklonijo." ([Mat 2,11.](#)) Tudi pod preprosto Jezusovo zunanostjo so prepoznali navzočnost božanstva. Tako so mu dali kot svojemu Zveličarju svoja srca in mu izročili darove, "zlato in kadilo in miro". ([Mat 2,11.](#)) Kolikšno vero so dokazali s tem!/^{63/} Tudi o teh možeh z Jutrovega bi bil Jezus lahko rekel, kar je pozneje rekel o rimskem stotniku: "Pri nikomer v Izraelu nisem našel tolike vere." ([Mat 8,10.](#))

Modri niso dojeli Herodovih namenov z Jezusom. Zato so se, ko so uresničili cilj svojega potovanja, odpravljali v Jeruzalem, da bi ga obvestili o svojem uspehu. V sanjah pa so dobili Božje navodilo, naj nimajo z njim nobene zveze več. Zato so se izognili Jeruzalemu in se vrnili v domovino po drugi poti.

Na enak način je bilo tudi Jožefu rečeno, naj pobegne z Marijo in otrokom v Egipt. Angel mu je rekel v spanju: "Ostani tam, dokler ti ne povem, kajti Herod bo iskal dete, da bi ga pogubil." ([Mat 2,13.](#)) Jožef je poslušal brez odlašanja, zaradi večje varnosti pa je odšel na pot ponoči.

Po modrih je Bog usmeril pozornost judovskega naroda na rojstvo svojega Sina. Njihova poizvedovanja v Jeruzalemu, in s tem splošno prebujeno zanimanje in celo Herodova ljubosumnost, ki je izsilila pozornost duhovnikov in rabinov, so usmerila ljudi k proučevanju prerokovanj o Mesiju in hkrati k velikemu dogodku, ki se je pravkar zgodil.^{64/}

Satan se je odločil zagrniti božansko luč pred svetom in Zveličarja uničiti z največjo zvijačo. Toda ta, ki nikoli ne spi in ne dremlje, je bedel nad ljubljnim Sinom. Kakor je nekoč oskrboval Izraela z mano iz nebes in hranil Elija v času lakote, tako je tudi sedaj pripravil Mariji in detetu Jezusu zavetišče v poganski deželi. Z darovi magov iz poganskih dežel je Gospod priskrbel sredstva za potovanje v Egipt in za bivanje v tuji deželi.

Magi so bili med prvimi, ki so pozdravili Odrešenika. Njihovi darovi so bili prvi, ki so mu bili položeni pred noge. Kakšno neprimerljivo službo so opravili s tem darom! Bog spoštuje dar ljubečega srca tako, da ga naredi za najbolj uspešnega v njegovi službi. Če smo Jezusu izročili svoje srce, mu bomo prinesli tudi svoje darove. Svoje zlato in srebro, najdragocenejše pozemske dobrine, najboljše duševne in duhovne sposobnosti bomo prostovoljno posvetili njemu, ki nas ljubi in je dal samega sebe za nas.

Herod pa je v Jeruzalemu nepotrpežljivo pričakoval vrnitev modrih. Ker pa je čas mineval, oni pa se niso vrnili, se je znova prebudil njegov sum. Nepripravljenost rabinov, da mu povedo Mesijev rojstni kraj, mu je dala slutiti, da so spoznali njegove načrte in da so se mu modrijani namerno izognili. Ta misel ga je razjarila. Ker s svojo ukano ni dosegel ničesar, mu je kot zadnje sredstvo preostala samo še sila. Iz tega otroka kralja je želel narediti zgled. Ošabni Judje naj vidijo, kaj jih čaka, če bodo poskušali namesto njega ustoličiti drugega vladarja.

Takoj je poslal vojake v Betlehem z ukazom, naj umorijo vse otroke stare do dveh let. Tihi domovi Davidovega mesta so postali prizorišče groznega dogodka, ki je bil že pred šeststo leti pokazan preroku. "Glas se je slišal v Rami, jok in velik krik, Rahela je plakala za svojimi otroki in ni se dala utolažiti, ker jih ni." ([Mat 2,18](#).)

To nesrečo so si Judje povzročili sami. Če bi živeli zvesto in ponižno pred Bogom, bi jih na zelo jasen način ubranil kraljeve jeze. Toda s svojimi grehi so se ločili od Boga in zavrgli Svetega Duha, svojo edino zaščito. Niso preiskovali Pisem z željo, da bi izpolnjevali Božjo voljo. Preiskovali so samo prerokovanja, ki so jih razlagali tako, da so poviševali sebe in pokazali, kako Bog prezira druge narode. Ponosno so se hvalili,^{/65/} da bo Mesija prišel kot kralj, premagal svoje sovražnike in bo v svoji jezi poteptal pogane. S tem so spodbudili sovraštvo svojih vladarjev. Ker so si napačno predstavljali Kristusovo poslanstvo, jih je Satan zapeljal k načrtovanju Zveličarjevega uničenja. Toda vse se je povrnilo na njihove glave.

To kruto dejanje je bilo eno zadnjih, ki je omadeževalo Herodovo vladavino. Kmalu po odvratnem pomoru nedolžnih otrok je postal sam žrtev usode, ki se ji nihče ne more izogniti. Umrli je strašne smrti!

Jožef, ki je bil še vedno v Egiptu, je dobil od Božjega angela naročilo, naj se vrne v izraelsko deželo. V domnevi, da je Jezus dedič Davidovega prestola, se je želel naseliti v Betlehemu. Ko pa je zvedel, da namesto očeta vlada nad Judejo Arhelaj, se je bal, da bi sedaj sin utegnil uresničiti očetove namere zoper Kristusa. Od vseh Herodovih sinov mu je bil po značaju najbolj podoben Arhelaj. Že njegov prihod na prestol so spremljali neredi v Jeruzalemu in pokol, v katerem je rimska vojska pobila na tisoče Judov.

Jožef je bil spet poslan na varno mesto. Vrnil se je v Nazaret, v svoj prejšnji kraj prebivanja, kjer naj bi Jezus preživel trideset let svojega življenja, "da se izpolni, kar je rečeno po prerokih: Nazarečan se bo imenoval." ([Mat 2,23](#).) Sicer je v Galileji vladal Herodov sin, toda v njej je bilo veliko več tujcev kakor v Judeji.^{/66/} Tako je bilo manj zanimanja za izključno judovske zadeve in bodo Jezusove trditve izzvale manjšo zavist vladajočih.

Tako je bil sprejet Zveličar, ko je prišel na svet. Kazalo je, da za malega Odrešenika ni varnega prostora za počitek. Bog ni mogel svojega ljubljenega Sina zaupati ljudem celo tedaj ne, ko si je prizadeval za njihovo zveličanje. Zato je postavil angele, naj ga spremljajo in

ščitijo, dokler ne bo opravil svojega poslanstva na svetu in umrl po rokah teh, ki jih je prišel rešit./67/

7. Jezusovo otroštvo ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 2,39.40](#).

Otroštvo in mladost je Jezus preživel v majhni gorski vasi. Na svetu ni bilo niti enega kraja, ki se ne bi imelo za počaščno zaradi njegove navzočnosti. Za kraljevske palače bi bila prednost, če bi bil njihov gost. Toda On je šel mimo hiš bogatašev, kraljevskih dvorov in znamenitih središč znanosti ter se naselil v zakotnem in zaničevanem Nazaretu.

Izjemno pomembno je kratko poročilo o njegovih prvih letih: "Dete je raslo in se krepilo v duhu in se napolnjevalo modrosti, in Božja milost je bila z njim." ([Luk 2,40](#).) V sončni luči Očetovega obličja je Jezus "napredoval v modrosti in rasti, in v milosti pri Bogu in pri ljudeh". ([Luk 2,52](#).) Njegov um je bil živahen in prodoren, a preudarnost in modrost sta presegali njegova leta. Kljub temu pa je bil njegov značaj lep v svoji simetričnosti. Umske in telesne moči so se razvijale v skladnosti z zakoni otroštva.

Jezus je že kot otrok kazal nagnjenost k posebni ljubkosti. Njegove ustrežljive roke so bile vedno pripravljene streči drugim. Razodeval je neomajno potrpežljivost^{/68/} in resnicoljubnost, ki nikoli ne bi žrtvovala poštenosti. Njegovo življenje, ki je bilo v načelih trdno kakor skala, je pokazalo krepost nesebične ustrežljivosti.

Z veliko skrbnostjo je mati opazovala razvoj njegovih darov in izpopolnjevanje njegovega značaja. Z veseljem si je prizadevala spodbujati njegov bister in dovzeten um. Sveti Duh ji je dajal modrost, da je sodelovala z nebeškimi orodji pri razvoju otroka, ki je imel edino Boga za svojega Očeta.

Zvesti Izraelci so že od nekdaj zelo skrbno vzgajali svoje otroke. Gospod jim je dal navodila, da naj otroke že od zgodnje otroške dobe poučujejo o njegovi dobroti in velikosti tako, kakor sta se razodeli v njegovih zapovedih in zgodovini izraelskega naroda. Petje, molitev in proučevanje Svetih spisov se je moralo prilagoditi dovzetnemu umu. Očetje in matere so morali svoje otroke učiti, da je Božji zakon izraz njegovega značaja in da se s sprejemanjem njegovih načel v srce prenaša Božja podoba na duha in dušo. Večji del tega poučevanja je potekal ustno; mladi pa so se učili tudi brati judovske spise; pergamentni zvitki starozakonskih Pisem so bili dostopni njihovemu proučevanju.

Vas ali mesto, kjer niso ničesar naredili za versko vzgojo mladih, so v Kristusovem času imeli za prekleto od Boga. Vendar pa je pouk postajal vse bolj formalen. Izročila so precej odrinila Svete spise. Prava vzgoja mora spodbuditi mlade, da bi "iskali Boga, ne bi li ga kako otipali in našli". ([Dej 17,27](#).) Judovski učitelji pa so posvetili svojo pozornost obredom. Um je bil obremenjen s snovjo, ki je bila nekoristna za učence in ne bi bila priznana v višji nebeški šoli. Izkušnja, ki je bila pridobljena z osebnim sprejemanjem Božje besede, ni imela prostora v vzgojnem sistemu. Zaradi samih zunanjih obredov učenci niso našli časa, da bi preživeli z Bogom mirne trenutke. Niso slišali njegovega glasu, ki govori srcu. V svojem iskanju spoznanja so se odvrnili od Izvira modrosti. Zanimarili so najpomembnejše v službi Bogu. Načela zapovedi so bila popačena. Tako so naredili visoko izobrazbo za največjo oviro pravemu razvoju. Rabinski način vzgoje je zaviral moč mladih. Njihovo razmišljanje je postalo okorno in ozko.^{/69/}

Mladi Jezus ni bil poučevan v shodniških šolah. Njegova mati je bila njegova prva človeška učiteljica. Iz njenih ust in iz preroških spisov je zvedel za nebeške resnice. Istih besed, ki jih

je sam govoril Izraelu po Mojzesu, se je sedaj učil v materinem naročju. Tudi ko je iz dečka zrasel v mladeniča, mu ni bilo mar za rabinske šole. Ni mu bila potrebna vzgoja iz takšnih virov, kajti njegov učitelj je bil Bog.

Vprašanje, ki je bilo zastavljeno v času Zveličarjevega delovanja: "Kako je ta učen v pismih, ko se ni šolal?" ([Jan 7,15.](#)) ne kaže na to, da Jezus ni znal brati, ampak samo to, da ni imel rabinske izobrazbe. Ker si je moral pridobiti znanje na enak način kakor mi, njegovo dobro poznavanje Svetega pisma dokazuje, kako marljivo je v svojih mladih letih proučeval Božjo besedo. Poleg tega je bila pred njim odprta tudi velika knjižnica Božjih ustvarjenih del. On, Stvarnik vseh stvari, je sedaj sam proučeval nauke, ki jih je z lastno roko zapisal na zemljo, morje in nebo. Izogibal se je nesvetim posvetnim načinom in zbiral znanstvena spoznanja iz narave. Proučeval je življenje rastlin, živali in ljudi. Že od zgodnje mladosti je imel pred seboj en cilj: živeti v blagoslov drugim. Vire za to je našel v naravi; nove zamisli o načinih in sredstvih so se na lepem pojavile v njegovem umu med proučevanjem življenja rastlin in živali. Stalno si je prizadeval iz vidnega povzeti primere za ponazarjanje žive Božje besede. Prilike, v katere je med svojim delovanjem rad ogrnil svoje nauke o resnici, jasno kažejo, kako zelo je bil njegov um sprejemljiv za vplive narave in kako je povzel duhovne nauke iz danosti svojega vsakdanjega življenja.

Medtem ko si je Jezus prizadeval dojeti pomen stvari, se mu je razkril pomen Božjih besed in del. Spremljala so ga nebeška bitja, On pa je gojil svete misli in občestvo. Od prvih svitanj svojega razumevanja je stalno napredoval v duhovni milosti in spoznanju resnice.

Vsak otrok lahko doseže spoznanje tako, kakor ga je Jezus. Ko si prizadevamo seznaniti z nebeškim Očetom po njegovi besedi, nam bodo angeli blizu, naš duh bo okrepljen in naš značaj oplemeniten in prefinjen. Tako bomo postali vse bolj podobni našemu Zveličarju. Z opazovanjem vsega lepega in čudovitega v naravi se naša čustva usmerijo k Bogu. Dotik z Neskončnim po njegovih delih nam zbuja spoštovanje v duhu in krepi dušo. Občestvo z Bogom^{70/} v molitvi razvija umske in moralne sposobnosti, med razmišljanjem o duhovnih stvareh pa se krepijo duhovne moči.

Jezusovo življenje je bilo v skladnosti z Bogom. Dokler je bil otrok, je sicer razmišljal in govoril kakor otrok, toda noben madež ni popačil Božje podobe v njem. Ni bil osvobojen skušnjav. Zloba Nazarečanov je postala pregovor. Slab glas, ki se jih je v glavnem držal, kaže Natanaelovo vprašanje: "More li iz Nazareta priti kaj dobrega?" ([Jan 1,46.](#)) Jezus je bil postavljen mednje, da bi se preizkusil njegov značaj. Da bi ohranil svojo čistost, je moral biti stalno oprezen. Prihranjen mu ni bil noben boj, ki ga moramo izbojevati tudi mi, da bi nam lahko bil zgled v otroštvu, mladosti in v zreli dobi.

Satan si je neutrudno prizadeval premagati nazareškega Otroka. Čeprav so Jezusa od najbolj zgodnje mladosti varovali angeli, je njegovo življenje vendar pomenilo dolg boj proti silam teme. Za kneza teme je bila žalitev in osuplost, da bi kdo na zemlji živel življenje, ki bi ostalo neomadeževano z grehom. Ni bilo sredstva, s katerim ne bi poskušal Jezusa zaplesti v svojo past. Noben otrok nikoli ne bo poklican živeti sveto življenje sredi tako srditega boja s skušnjavami kakor naš Zveličar.^{71/}

Jezusovi starši so bili revni in odvisni od vsakdanjega garanja. Tako je tudi On spoznal siromaštvo, samoodpoved in pomanjkanje. Ta izkušnja mu je pomenila varnost. V njegovem delovnem življenju ni bilo trenutkov brezdelja, ki bi privabljali skušnjava. Nobena brezciljna ura ni odprla vrat slabi družbi. Pred skušnjavcem je zaprl vrata, kolikor tesno se je dalo. Niti

dobiček ali zabava niti odobravanje ali graja ga niso mogli zapeljati, da bi odobral zlo dejanje. Bil je razumen, da je prepoznal zlo, in dovolj močan, da se mu je uprl.

Kristus je bil edini brezgrešni človek, ki je kdaj živel na zemlji, čeprav je skoraj trideset let prebival med zlobnimi Nazarečani. To dejstvo je graja za vse, ki menijo, da ustrezeni kraj, bogastvo ali uspeh odločajo o tem, ali človek lahko živi neoporečno ali ne. Ampak ravno skušnjave, stiske in nesreče nas vzgojijo za čistost in stanovitnost.

Jezus je s starši živel v kmečkem domu ter zvesto in z veseljem prenašal svoj del bremena v gospodinjstvu. Ta, ki je bil nekoč Poveljnik nebes in čigar besede so angeli z veseljem izpolnjevali, je bil sedaj ustrežljiv služabnik, ljubezniv in poslušen sin. Izučil se je obrti in delal v Jožefovi tesarski delavnici. V preprosti obleki navadnega delavca je hodil po ulicah majhnega mesta na svoje preprosto delo in nazaj. Ni uporabil svoje božanske moči, da bi si zmanjšal breme ali olajšal garanje.

Delo, ki ga je Jezus opravljal v otroštvu in mladosti, je razvijalo telo in um. Svojih telesnih moči ni izkoriščal lahkomišno, ampak tako, da si je ohranil zdravje, da bi pri vsakem delu lahko dosegel najboljši uspeh. Trudil se je biti neoporečen celo pri svojem delu z orodjem. Kot obrtnik je bil prav tako popoln, kakor je bil popoln njegov značaj. S svojim zgledom je učil, da smo dolžni biti marljivi, natančno in skrbno opravljati delo ter da je tako delo častno. Vaje, ki učijo roke, da so uporabne, in vzgajajo mladino, da nosi svoj delež življenjskega bremena, dajejo telesno moč in razvijajo vsako sposobnost. Vsakdo naj bi se ukvarjal s čim, kar koristi njemu in tudi drugim. Bog nam je dal delo za blagoslov, in samo marljivi delavec lahko najde čast in življenjsko veselje. Božje odobravanje in ljubečo varnost uživajo otroci in mladi, ki z veseljem opravljajo svoj del domačega dela in tako delijo očetovo in materino breme. Takšni otroci zapustijo svoj dom kot koristni člani družbe.^{/72/}

Ves čas svojega pozemskega življenja je Jezus stalno marljivo in vztrajno delal. Ker je veliko pričakoval, se je tudi marsičesa lotil. Ko je začel svojo službo, je rekel: "Jaz moram delati dela tega, ki me je poslal, dokler je dan; pride noč, ko nihče ne bo mogel delati." ([Jan 9,4.](#)) Jezus se ni izogibal skrbem in odgovornostim, kakor mnogi, ki trdijo, da so njegovi sledilci. Toda mnogi so slabotni in nesposobni prav zato, ker se hočejo izogniti tej obliki vzgoje. Lahko imajo izvrstne in dobre lastnosti, a so vendar nemočni in neuporabni, ko se je potrebno upreti težavam ali premagati ovire. Pozitivnost in energija, trdnost in moč značaja, ki jih je imel Kristus, se morajo razviti v nas z enako disciplino, kakršni je bil podvržen tudi On. Potem bomo deležni milosti, ki jo je prejemal On.

Vse dokler je naš Zveličar živel med ljudmi, je delil usodo z revnimi. Ker je iz izkušenj poznal njihove skrbi in stiske, je lahko tolažil in spodbujal vse skromne delavce. Tisti, ki pravilno razumejo nauke njegovega življenja, nikoli ne bodo čutili, da je treba delati razliko med sloji ali bogatega častiti bolj kakor poštenega reveža.

Jezus je v svoje delo vnašal veselje in obzirnost. Potrebni sta velika potrpežljivost in duhovnost za uveljavljanje svetopisemske vere doma in na delovnem mestu, da bi lahko zdržali napetost posvetnega dela in vendar upirali oči le v Božjo slavo. Pri tem nam bo Kristus pomočnik. Nikoli ni dovolil, da bi ga posvetne skrbi tako zaposlile, da se ne bi utegnil ukvarjati z nebeškimi stvarmi ali razmišljati o njih. Mnogokrat je izražal svoje srčno veselje s petjem psalmov in nebeških pesmi. Nazarečani so mnogokrat slišali njegov povzdignjen glas v hvalnici in zahvaljevanju Bogu. S pesmijo je vzdrževal zvezo z nebesi; kadar pa so se njegovi tovariši pritoževali nad utrujenostjo zaradi dela, jih je ohrabil z ljubkimi melodijami

iz svojih ust. Bilo je, kakor da bi njegova hvalnica pregnala hudobne anjele in prežela njegovo okolje kakor kadilo s prijetno dišavo. Misli njegovih poslušalcev so bile usmerjene iz njihovega pozemskega bivališča v nebeško domovino.^{/73/}

Jezus je bil izvir ozdravljajoče milosti za naš svet; ves čas njegove odmaknjenosti v Nazaretu so tekli iz njegovega življenja potoki sočutja in nežnosti. Ostareli, žalostni in s krivdo obremenjeni ljudje, veseli nedolžni otroci, majcena stvarstva v logih in potrpežljive tovarne živali, vsi so bili srečnejši v njegovi navzočnosti. On, čigar beseda je vzdrževala svetove, se je sklonil, da bi pomagal ranjeni ptici. Nič ni bilo, kar ni bilo vredno njegove pozornosti ali službe.

In kakor je Jezus napredoval v modrosti in telesni rasti, tako je napredoval tudi v milosti pri Bogu in ljudeh. Ker je lahko z vsemi sočustvoval, si je pridobil ljubezen vseh. Zaradi ozračja upanja in poguma, ki ga je obdajalo, je bil vsakemu domu v blagoslov. Mnogokrat so ga ob sobotah povabili, naj v shodnici prebere berilo iz preroških spisov. Med njegovim branjem so bila srca poslušalcev ganjena, ker jim je iz znanih besed Svetih spisov zasvetila nova luč.

Toda Jezus se je izogibal zbujati pozornost. Ves čas svojega bivanja v Nazaretu ni pokazal svoje čudežne moči. Ni hrepenel po uglednem položaju in si ni pridobival nazivov. Živel je tiho in skromno. Celó Sveto pismo molči o njegovih mladih letih in nam s tem podaja pomemben nauk. Čim bolj mirno in preprosto je otrokovo življenje, bolj kot je prosto vseh umetnih vznemirjenj in bolj kot je v skladnosti z naravo, toliko bolj je primerno za razvoj telesne in umske jakosti ter duhovne moči.

Jezus je naš zgled. Medtem ko se mnogi radi ukvarjajo s časom njegovega javnega delovanja, ne opazijo naukov iz njegovih mladih let. A ravno s svojim vedenjem v domačem krogu je zgled otrokom in mladini. Zveličar je postal reven, da bi nas učil, da lahko živimo tudi v skromnih razmerah življenje pristrčnega občestva z Bogom. Živel je, da bi zadovoljil, častil in poveljčal svojega Očeta v vsakdanjih življenjskih rečeh. Svoje poslanstvo je začel s posvetitvijo poklicu skromnega obrtnika, ki je moral garati za svoj vsakdanji kruh. Bogu je služil prav tako dobro, ko je delal ob skobeljniku, kakor tudi ko je med množico delal čudeže. Za vsakega mladega človeka, ki po Kristusovem zgledu opravlja zvesto in poslušno svoja preprosta domača opravila, veljajo besede, ki jih je Oče po Svetem Duhu rekel zanj: "Glej, moj hlapec, ki ga podpiram, moj izvoljenec, ki je moji duši po volji." ([Iz 42,1.](#))^{/74/}

8. Obisk na praznik pashe ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 2,41-51](#).

Judje so imeli dvanajsto leto življenja za prelomnico med otroštvom in mladostjo. Judovski deček je bil po dopolnjenem dvanajstem letu imenovan sin postave in tudi Božji sin. Dali so mu posebno prednost verskega pouka, od njega pa so pričakovali, da je sodeloval pri svetih praznikih in obredih. Bilo je torej popolnoma v skladnosti s splošno navado, da je Jezus v svojih fantovskih letih obiskal praznik pashe v Jeruzalemu. Kakor vsi pobožni Izraelci sta tudi Jožef in Marija šla vsako leto na pashalne slovesnosti, in ko je Jezus dopolnil zahtevano starost, sta ga vzela s seboj.

Bili so trije prazniki, ob katerih so se morali vsi moški v Izraelu pokazati pred Gospodom v Jeruzalemu: pasha, petdesetnica in praznik šotorov. Od vseh teh praznikov je bil najbolj obiskovan praznik pashe. Judje so prišli iz vseh dežel, v katerih so bili razkropljeni. Tudi iz posameznih palestinskih pokrajin so se zgrinjali oboževalci. Potovanje iz Galileje v Jeruzalem je trajalo več dni. Judovski romarji so se med potjo združevali v skupine zaradi družbe in varnosti. Ženske in starčki so mnogokrat potovali po strmih in kamnitih poteh^{75/} na volih ali oslih. Kreпки moške in mladi pa so pešačili. Pasho so praznovali ob koncu marca ali v začetku aprila. Celotna dežela je bila polna rož in vesela od ptičjega petja. Vzdolž poti so se vrstili znameniti kraji iz izraelske zgodovine. Tedaj so starši pripovedovali svojim otrokom o čudežih, ki jih je Bog v davnih časih naredil za svoj narod. Potovanje pa so si krajšali tudi s petjem in glasbo. Ko pa so končno v daljavi ugledali jeruzalemske stolpe, je navdušeno zadonela njihova zmagoslavna pesem.

"Naše noge že stoje med tvojimi vrati, Jeruzalem!

Mir bodi v tvojem obzidju, pokoj v tvojih palačah!" ([Ps 122,2.7.](#))

Pasha se je začela praznovati z rojstvom judovskega naroda. Zadnjo noč njihovega sužnjevanja v Egiptu, ko nič ni kazalo^{76/} na osvoboditev, je Bog ukazal, naj se pripravijo za takojšnjo rešitev. Posvaril je faraona o zadnji sodbi nad Egiptom, Judom pa je dal navodila, naj se zberejo v svojih domovih, poškropijo podboje s krvjo zaklanega jagnjeta in pojedjo pečeno jagnje z opresnimi kruhi in grenkimi zelišči. "Takole ga pa boste jedli: Ledja imejte opasana, svoje opanke na nogah in palico v roki; in jedli ga boste, kakor da proč hitite. Gospodova je pasha." ([2 Mojz 12,11.](#)) Opolnoči so bili umorjeni vsi egiptovski prvorojenci. Tedaj je faraon poslal Izraelu sporočilo: "Vstanite in odidite izmed mojega ljudstva, ... pojdite, služite Gospodu, kakor sta govorila." ([2 Mojz 12,31.](#)) Judje so odšli iz Egipta kot neodvisen narod. Gospod je ukazal, naj se pasha obhaja vsako leto. "In kadar vam poreko vaši otroci: Kaj vam pomeni ta služba? odgovorite: Daritev pashe je to Gospodu, ki je šel mimo hiš Izraelovih sinov v Egiptu, ko je tepel Egipčane." ([2 Mojz 12,26.27.](#)) Vsem prihodnjim rodovom naj bi ponavljali to čudovito zgodovino osvoboditve.

Po pashi se je začel sedem dni trajajoči praznik opresnih kruhov. Drugi dan tega praznika so Gospodu prinašali prve sadove žetve, in sicer snop ječmena. Vsi praznični obredi so predstavljali Kristusovo delo. Osvoboditev Izraelcev iz Egipta je bil nauk o odrešitvi, ki naj bi se s praznikom pashe ohranil v spominu. Zaklano Jagnje, opresni kruhi in tudi snop prvin pridelkov so kazali na Zveličarja.

V Kristusovem času je bilo praznovanje pashe pri večini Judov le še gola formalnost. Toda kakšen pomen je imel ta praznik za Božjega Sina!^{77/}

Deček Jezus je prvič videl tempelj. Videl je, kako so v belo oblečeni duhovniki opravljali svojo slovesno službo. Opazil je krvavečo žrtev na oltarju. Pokleknil je z vernimi v molitvi, medtem ko se je oblak kadila dvigal k Bogu. Bil je priča vtis zbujujočega obreda pashalnega bogoslužja. Njihov pomen mu je postajal iz dneva v dan vse bolj jasen. Zdelo se mu je, da je vsako dejanje tesno povezano z njegovim življenjem. Vse to je v njem zbudilo nova razmišljanja. Zdelo se je, da tih in zamaknjen premišljuje o veliki težavi. Zveličarju je bila razodeta skrivnost njegovega poslanstva.

Pod vtisom pravkar preživetih dogodkov se je oddaljil od staršev. Hotel je biti sam. Čeprav so se pashalna opravila že zdavnaj končala, se je še vedno zadrževal v tempeljskem preddverju, ko pa so molivci zapustili Jeruzalem, je ostal v mestu.

Ob tem obisku Jeruzalema so ga hoteli njegovi starši seznaniti z velikimi učitelji v Izraelu. Medtem ko je bil poslušen Božji besedi v vsaki podrobnosti, pa se vendar ni ravnal po običajih in navadah pismoukov. Jožef in Marija sta upala, da bo učene rabine bolj spoštoval in bolj pridno upošteval njihove zahteve. Ampak Jezusa je v templju poučil sam Bog. Kar je sprejel, je začel takoj sporočati naprej.

V tistem času je bil neki s templjem povezan prostor določen za sveto šolo po zgledu starih preroških šol. Tam so se zbrali vodilni rabini s svojimi učenci, otrok Jezus pa se jim je pridružil. Sede ob nogah teh resnih in učenih mož, je poslušal njihove nauke. Kot ta, ki hrepeni po modrosti, je spraševal učitelje o prerokbah in tedanjih dogodkih, ki so kazali na Mesijev prihod.

Jezus se je pokazal kot nekdo, ki je žejen Božjega znanja. Njegova vprašanja so se dotikala globokih resnic, ki so bile že dolgo prikrite, a tako pomembne za zveličanje ljudi. Medtem ko je odkril, kako omejena in površna je bila pravzaprav vsa modrost pismoukov, je vsako njim zastavljeno vprašanje vsebovalo božanski nauk in postavilo resnico v novo luč. Rabini so govorili o čudovitem vzponu, ki ga bo Mesijev prihod prinesel judovskemu narodu. Jezus pa je opozoril na Izaijeva prerokovanja in povprašal za pomen besedil, ki napovedujejo trpljenje in smrt Božjega Jagnjeta.

Šolani možje so mu zastavili nasprotna vprašanja in osupnili nad njegovimi odgovori. Deček je z otroško krotkostjo ponovil besede^{/78/} Svetega pisma in jim dal takšen globok pomen, kakor si ga modri možje sploh niso mogli predstavljati. Ko bi se bili ravnali po teh kažiputih resnice, ki jih je poudaril, bi sprožili obnovo tedanje vere. Nastalo bi globoko zanimanje za duhovne stvari, in ko bi Jezus nastopil svojo službo, bi ga bili mnogi pripravljeni sprejeti.^{/79/}

Rabini so vedeli, da se Jezus ni šolal v njihovih šolah, pa jih je vendar daleč prekašal s svojim razumevanjem prerokovanj. Spoznali so, da ta premišljeni galilejski deček veliko obeta. Zaželeli so si, da bi bil njihov učenec in postal učitelj v Izraelu. Želeli so prevzeti njegovo nadaljnjo vzgojo, ker so čutili, da morajo sami izoblikovati tako izvirni um.

Jezusove besede so spodbudile njihova srca, kakor jih še nikoli poprej niso spodbudile besede iz človeških ust. Bog je poskušal tem duhovnim voditeljem Izraela dati luč; za to je uporabil edino sredstvo, po katerem bi jih lahko dosegel. V svoji ošabnosti jim je bilo nečastno priznati, da lahko sprejmejo nauke od kogar koli. Če bi se jim Jezus zdel, kakor da jih hoče poučiti, ga sploh ne bi hoteli poslušati. Tako pa so si laskali, da ga poučujejo ali vsaj preverjajo njegovo znanje Svetih spisov. Jezusova mladostna skromnost in ljubkost sta

razorožili njihove predsodke. Tako se je podzavestno odprlo njihovo razumevanje za Božjo besedo in Sveti Duh je govoril njihovim srcem.

Pismouki so morali uvideti, da njihova pričakovanja glede Mesija niso podprta s preroštvom. Vendar niso hoteli preklicati naukov, ki so laskali njihovi častihlepnosti. Niso hoteli priznati, da napačno razumejo Svete spise, za katerih razlagalce so se šteli. Med seboj so se spraševali: "Kako je ta učen v pismih, ko se ni šolal?" ([Jan 7,15.](#)) Luč je svetila v temi, "a tema se je ni polastila". ([Jan 1,5.](#))

Med tem časom pa sta bila Jožef in Marija zaskrbljena in žalostna. Ko sta odhajala iz Jeruzalema, sta Jezusa izgubila spred oči in nista vedela, da je ostal v mestu. Tedaj je bila dežela gosto naseljena in karavane iz Galileje so bile zelo velike. Ko sta odhajala iz mesta, je bila v njem velika zmeda. Veselje, da lahko potujeta s prijatelji in znanci, je popolnoma zaposlilo njuno pozornost. Med odpravljanjem počivat sta pogrešala ustrezljivo roko svojega dečka. Toda še vedno ju ni skrbelo, ker sta menila, da je v njuni družini. Čeprav je bil še tako mlad, sta mu vdano zaupala in pričakovala, da jima bo, ko bo potrebno, pripravljen pomagati in bo uganil njune potrebe, kakor je vedno naredil. Toda sedaj se je prebudila njuna bojazen. Zaman sta ga iskala povsod v družini. Zgrozila sta se ob spominu, kako ga je Herod poskušal ubiti kot otročička. Temne slutnje so napolnile njuno srce. Hudo sta si očitala.^{/80/}

Vrnila sta se v Jeruzalem in tam dalje iskala. Ko sta šla naslednji dan tudi v tempelj in se pomešala med vernike, je njuno pozornost pritegnil znani glas. Nista se mogla zmotiti; kajti noben glas ni zvenel tako slovesno in resno, vendar tako melodično kakor njegov.

Jezusa sta našla v rabinski šoli. Kljub svojemu velikemu veselju nista mogla premagati svoje žalosti in skrbi. Ko je bil znova z njima, je Marija z rahlim očitanjem vprašala dečka: "Sin, kaj si nama storil tako? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala." ([Luk 2,48.](#))

"Kaj, da sta me iskala?" jima je odvrnil Jezus. "Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?" ([Luk 2,49.](#)) In ker je kazalo, da ne razumeta njegovih besed, je pokazal navzgor. Njegov obraz je žarel tako, da sta starša osupnila. Božanstvo je zablestelo skozi človeštvo. Ko sta ga našla v templju, sta tudi sama prisluhnila temu, kar se je dogajalo med njim in pismouki, ter se čudila njegovim vprašanjem in odgovorom. Njegove besede so spodbudile misli, ki jih nikoli več ni bilo mogoče pozabiti.

Vprašanje, ki ga je zastavil, je vsebovalo nauk. "Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?" Jezus je bil zaposlen s poslanstvom, zaradi katerega je prišel na svet; toda Jožef in Marija sta zanemarila svojo nalogo. Bog jima je izkazal veliko čast, ko jima je zaupal svojega Sina. Sveti angeli so usmerjali Jožefovo življenje tako, da bi lahko ščitil Jezusovo življenje. Vendar sta za cel dan izgubila iz vida njega, na katerega ne bi smela pozabiti niti za trenutek. Ko pa je bila njuna zaskrbljenost končno odstranjena, nista očitala sebi, ampak zvrnila krivdo nanj.

Razumljivo je bilo, da sta Marija in Jožef imela Jezusa za lastnega otroka. Vsak dan je bil z njima, njegovo življenje je bilo v mnogih ozirih podobno življenju drugih otrok tako, da jima je bilo težko videti v njem Božjega Sina. Bila sta v nevarnosti, da podcenjujeta blagoslov navzočnosti Odrešenika sveta. Bolečina, ki sta jo občutila ob ločitvi od njega, in blag očitek, ki so ga vsebovale njegove besede, sta bila določena, da v njuno dušo vtisneta svetost tega, kar jima je bilo zaupano.

V odgovoru materi je Jezus prvič pokazal, da se zaveda svojega odnosa z Bogom. Pred njegovim rojstvom je angel rekel Mariji: "Ta bo velik in Sin Najvišjega se bo imenoval; in Gospod Bog mu bo dal prestol^{81/} Davida, njegovega očeta, in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj." ([Luk 1,32. 33.](#)) Te besede je Marija hranila v svojem srcu; in čeprav je verovala, da bo njen otrok izraelski Mesija, ji je ostalo njegovo poslanstvo nedoumljivo. Tudi sedaj ni dojela njegovih besed, ampak vedela je, da se odpoveduje svojim sorodstvenim vezem z Jožefom in da se je razglasil za Božjega Sina.

Jezus nikakor ni zavračal tesnih vezi s pozemskimi starši. Z njima se je vrnil iz Jeruzalema domov in jima pomagal pri njunih vsakdanjih dolžnostih. Skrivnost svojega poslanstva je skril v svojem srcu in poslušno čakal na predviden trenutek, da bi prevzel svoje delo. Osemnajst let potem, ko se je razodel kot Božji Sin, je spoštoval zvezo, ki ga je tesno povezovala z domom v Nazaretu, in vestno izpolnjeval sinovske, bratovske, prijateljske in meščanske dolžnosti.

Ko je Jezus v templju dojel svoje poslanstvo, se je umaknil iz množice. Želel se je brez velikih besed vrniti iz Jeruzalema domov z njimi, ki so poznali skrivnost njegovega življenja. S pashalnim bogoslužjem je hotel Bog odvrniti svoj narod od pozemskih skrbi in jih spomniti na njegovo čudežno rešitev iz Egipta. V tem delu naj bi spoznali obljubo o osvoboditvi od greha. Kakor je kri zaklanega jagnjeta ščitila Izraelove domove, tako naj bi tudi Kristusova kri ohranila njihove duše; rešijo pa se lahko samo tako, če z vero v Kristusa prisvojijo njegovo življenje. To je bil smisel simbolične službe, ki je vernike usmerjala na Kristusa kot osebnega Zveličarja. Bog jih je želel spodbuditi, da bi z molitvijo proučevali in razmišljali o Kristusovem poslanstvu. Toda takoj ko je množica zapustila Jeruzalem, sta vznemirljivo potovanje in družba popolnoma zaposlili vso njihovo pozornost, in tako je bilo popolnoma pozabljeno bogoslužje, ki so ga doživeli. Zveličar ni bil dovolj zanimiv za njihovo družbo.

Ker naj bi se Jožef, Marija in Jezus sami vrnili iz Jeruzalema, je upal, da bo lahko usmeril njune misli na trpečega Zveličarja. Na Golgoti si je prizadeval ublažiti bolečino svoje matere. Sedaj je mislil nanjo. Marija bo priča njegovega zadnjega smrtnega boja, zato je Jezus želel, da razume njegovo poslanstvo, da bi bila tako okrepljena in bo zdržala, ko ji bo meč presunil srce. Kakor je bil Jezus ločen od nje in ga je z bolečino iskala tri dni, tako bo zanjo tri dni izgubljen tudi tedaj, ko bo darovan za grehe sveta. Ko pa bo prišel iz groba, se bo njena žalost zopet spremenila v veselje. Ampak koliko laže^{82/} bi prestajala bolečino zaradi njegove smrti, če bi razumela besedila, na katera je sedaj poskušal usmeriti njene misli!

Če bi Marija in Jožef ohranila svoj um dvignjen k Bogu z razmišljanjem in molitvijo, bi bolje spoznala svetost njunega zaupanja in ne bi izgubila Jezusa spred oči. Zaradi površnosti enega dne sta izgubila Zveličarja, in morala sta ga tri dni iskati s skrbjo, preden sta ga zopet našla. Tako se godi tudi nam. Zaradi praznega govoričenja in opravljanja ali zanemarjanja molitve lahko v enem dnevu izgubimo Zveličarjevo navzočnost, potem pa lahko mine mnogo dni bolečega iskanja, preden ga zopet najdemo in zopet pridobimo izgubljeni mir.

Tudi v našem medsebojnem druženju moramo misliti na to, da Jezusa ne pozabimo in da se nam ne zgodi, da ga ni z nami. Če dovolimo, da nas pozemske stvari tako zaposlijo, da nič več ne mislimo nanj, v katerem je vse upanje za večno življenje, se ločimo od Jezusa in njegovih nebeških angelov. Ta sveta bitja ne morejo biti tam, kjer Zveličar ni zaželen in kjer sploh ne opazijo, da ga ni. Zato se tudi pri tako imenovanih kristjanih mnogokrat pojavi veliko malodušje.

Mnogi so navzoči pri bogoslužju in jih Božja beseda osveži in poživi. Ker pa premalo premišljajo, bedijo in molijo, zopet izgubijo blagoslov in se počutijo še bolj zapuščeni kakor poprej. Mnogokrat potem verujejo, da Bog ravna z njimi pretrdo, a ne uvidijo, da je krivda samo pri njih. Z ločitvijo od Jezusa so izključili tudi luč njegove navzočnosti.

Za nas bi bilo dobro, če bi vsak dan po eno uro razmišljali o Kristusovem življenju. Proučevati bi ga morali točko za točko in dovoliti naši domišljiji, da se vživi v vsak prizor, zlasti v zadnje prizore njegovega življenja. Če se bomo tako ukvarjali z njegovo veliko daritvijo za nas, bomo stalno imeli zaupanje vanj, naša ljubezen do njega bo oživila in globlje nas bo prežemal njegov duh. Če želimo biti rešeni, se moramo pri križevem vznožju učiti spokorjenja in ponižnosti.

Z medsebojnim druženjem bomo drug drugemu v blagoslov. Če smo Kristusovi, bodo naše najlepše misli o njem. Radi bomo govorili o njem, in medtem ko bomo drug drugemu pripovedovali o njegovi ljubezni, bo naša srca omehčal Božji vpliv. Z opazovanjem lepote njegovega značaja se "premenjujemo v isto podobo od slave v slavo". ([2 Kor 3,18](#).)^{83/}

9. Dnevi razpravljanja ([angleško](#))

Judovski otrok je bil že od malega obdan z zahtevami rabinov. Stroga pravila so urejala vsako ravnanje do najmanjših življenjskih podrobnosti. V shodnicah so učitelji poučevali mlade o neštetih pravilih in pričakovali, da jih bodo kot pravoverni Izraelci izpolnjevali. Jezusa pa te zadeve niso zanimale. Že od otroštva je ravnal neodvisno od rabinskih postav. Stalno je proučeval spise Starega zakona in neprenehoma imel na jeziku besede: "Tako pravi Gospod."

Ko se je začel zavedati stanja svojega naroda, je ugotovil, da so si družbene zahteve in Božje zapovedi v stalnem nasprotju. Ljudje so se odvrčali od Božje besede in se navduševali za teorije, ki so si jih sami izmislili. Ravnali so se po ustaljenih obredih, ki niso imeli nobene vrednosti. Njihovo bogoslužje je bilo zgolj zaporedje obredov; svete resnice, ki naj bi jih ti učili, pa so ostale vernikom prikrite. Jezus je spoznal, da v tem bogoslužju brez vere niso našli miru. Niso poznali svobode duha, katere bi bili deležni, če bi služili Bogu v resnici. Jezus je prišel, da bi učil ljudi, kaj pomeni častiti Boga. Zato se ni mogel strinjati z mešanjem človeških zahtev z božanskimi predpisi. Sicer ni napadal predpisov^{/84/} ali ravnanj učenih učiteljev; samo če so ga karali zaradi njegovih preprostih navad, je opravičeval svoje ravnanje z Božjo besedo.

Jezus je poskušal ljudi, s katerimi je prišel v stik, razveseliti z nežnostjo in ustrežljivostjo. Ker je bil tako nežen in nevsiljiv, so menili pismouki in starešine, da bodo z lahkoto vplivali nanj s svojimi nauki. Silili so ga sprejeti nauke in izročila, ki so jih zapustili rabini iz starih časov, toda On je iskal njihovo verodostojnost v Svetem pismu. Vedno je bil voljan poslušati vsako besedo, ki je prišla iz Božjih ust, ni pa hotel poslušati človeških izmišljotin. Kazalo je, da pozna Svete spise od začetka do konca, in podajal jih je v njihovem pravem pomenu. Pismouki so se sramovali, da jih poučuje otrok. Trdili so, da je razlaga Svetih spisov njihovo opravilo in da je dolžan sprejeti njihove razlage. Bili so ogorčeni, ker se je upiral njihovim besedam.

Vedeli so, da njihova izročila niso utemeljena v Svetem pismu, in spoznali, da jih Jezus v svojem duhovnem dojemanju daleč prekaša. Vendar pa so se jezili, ker ni poslušal njihovih pravil.^{/85/} Ko ga niso mogli prepričati, so poiskali Jožefa in Marijo in jima povedali, da Jezus noče poslušati njihovih predpisov. Tako je trpel grajo in karanje.

Jezus je začel že zgodaj oblikovati svoj značaj. Celo spoštovanje in ljubezen do staršev ga nista mogla odvrniti od poslušnosti Božji besedi. Če je ravnal drugače, kakor je bila navada v družini, je to utemeljeval z besedami "Pisano je". Vendar pa mu je vpliv rabinov grenil življenje. Že v mladih letih se je moral učiti težavne lekcije - molčati in potrpežljivo vztrajati.

Njegovi bratje, kakor so se imenovali Jožefovi sinovi, so se postavili na stran rabinov. Zahtevali so, da se morajo izročila izpolnjevati prav tako kakor Božje zahteve. Človeške predpise so cenili še bolj kakor Božjo besedo. Jezusovo razlikovanje med tem, kaj je narobe, a kaj prav, jih je zelo jezilo, njegovo strogo poslušnost Božjim zapovedim pa so obsodili kot trmo. Vendar pa so bili presenečeni nad njegovim znanjem in modrostjo, ki ju je razodeval, ko je odgovarjal rabinom, saj so vedeli, da ga niso poučevali ti modri možje, marveč je bilo očitno, da jih je On poučeval. Res so spoznali, da je bila njegova izobrazba boljša od njihove, toda niso razumeli, da ima pristop do drevesa življenja, do vira znanja, ki jim je bilo tuje.

Kristus ni bil domišljav in je užalil farizeje, ker je v tem oziru odstopal od njihovih strogih predpisov. Ugotovil je, da je področje vere obdajal visok zid, kakor da bi bilo presveto za

vsakdanje življenje. Ta ločilni zid je podrl, kajti ko je prišel v stik z ljudmi, jih ni vprašal: "Kaj veruješ? Kateri verski skupnosti pripadaš?" Pač pa je pomagal vsem, ki so potrebovali pomoč. Namesto da bi se izločil kakor kakšen puščavnik, da bi tako pokazal svoj nebeški značaj, je resno delal za blagor človeštva. Ostril jim je načelo, da svetopisemska vera ni mučenje telesa in da naj se čista in neomadeževana vera ne razodeva samo v določenih časih in ob posebnih priložnostih. Vedno in povsod je razodeval svoje ljubeče zanimanje za ljudi in širil okrog sebe luč vedre pobožnosti. Vse to pa je bilo graja za farizeje. Kajti pokazal je, da vera ni sebičnost, in da je njihova bolestna farizejska vdanost lastni koristi zelo oddaljena od prave pobožnosti. To je spodbudilo njihovo sovraštvo do Jezusa, zato so ga na vsak način hoteli prisiliti k poslušnosti njihovim predpisom.^{/86/}

Jezus si je prizadeval ublažiti vsako trpljenje, ki ga je videl. Res ni mogel podariti veliko denarja, zato pa se je pogosto odpovedal hrani, da bi pomagal njim, ki so bili še bolj potrebni od njega. Njegovi bratje so čutili, da je njegov vpliv veliko večji od njihovega. Imel je tankočutno razumevanje, kakršnega nihče od njih ni imel ali pa si ga ni želel. Kadar so osorno ogovorili uboge in zatirane ljudi, jim je poskušal Jezus pomagati s spodbudnimi besedami. Človeka v stiski je okrepil s požirkom hladne vode in mu na skrivaj dal v roke svoj obrok. Kadar je blažil trpljenje, so resnice, ki jih je oznanjal, natančno ustrezale njegovim dejanjem ljubezni, in so se tako močno vtisnile v spomin.

Vse to pa ni bilo všeč njegovim bratom. Ker so bili starejši od njega, so menili, da jih mora ubogati. Zato so mu očitali, da si zamišlja, da je višji od njih, in ga karali, da se povišuje nad njihove učitelje, duhovnike in narodne voditelje. Mnogokrat so mu grozili in ga poskušali prestrašiti. Vendar je vztrajal in se ravnal po Svetih spisih.

Jezus je ljubil svoje brate in je bil vedno prijazen do njih. Ti pa so bili ljubosumni nanj in so mu popolnoma odkrito pokazali svojo nevero in zaničevanje. Preprosto niso mogli dojeti njegovega ravnanja. V njegovem življenju so odkrili velika nasprotja. Po eni strani je bil Božji Sin,^{/87/} po drugi strani pa nebogljen otrok. Kot Stvarnik svetov je bil lastnik zemlje, po drugi strani pa ga je neprestano spremljalo siromaštvo. Njegovo dostojanstvo in zavest o lastni osebnosti sta se popolnoma razlikovali od posvetne ošabnosti in ponosa. Ni si želel posvetne velikosti, temveč je bil zadovoljen z najnižjim položajem. To je jezilo njegove brate. Niso si znali razložiti njegove mirnosti kljub vsem skušnjavam in prikrajšanju. Niso namreč vedeli, da je obubožal zaradi nas, da bi mi "po njegovem uboštvu obogateli". ([2 Kor 8,9.](#)) Skrivnosti njegovega poslanstva niso mogli razumeti bolje kakor Jobovi prijatelji njegovo ponižanje in trpljenje.

Jezusa so bratje razumeli napačno zato, ker je bil drugačen od njih. Njegovo merilo ni bilo tudi njihovo. Ker so gledali na ljudi, so se odvrnili od Boga, zato jim je v življenju manjkala njegova moč. Verski obredi, ki so jih spoštovali, niso mogli preoblikovati značaja. Res so odesetinili "meto in koper in kumino, opustili pa, kar je važnejše v postavi: sodbo, usmiljenje in vero". ([Mat 23,23.](#)) Jezusov zgled jih je neprenehoma dražil. Sovražil je namreč samo eno stvar na svetu, a to je greh. Če je bil priča kakšni krivici, ni mogel skriti bolečine, ki jo je čutil zaradi tega. Očitno je bilo nasprotje med samo na zunaj pobožnimi, ki so pod navidezno svetostjo skrivali ljubezen do greha, in značajem, za katerega je bila najpomembnejša gorečnost za Božjo slavo. Ker je njegovo življenje obsojalo zlo, je naletel na nasprotovanje v domu in zunaj njega. Zaničevali so ga zaradi njegove nesebičnosti in poštenosti. Njegovo obzirnost in prijaznost so imeli za strahopetnost.

Od vse grenkobe, ki doleti večino ljudi, ni bilo Kristusu nič prihranjeno. Bili so ljudje, ki so ga zaničevali zaradi njegovega rojstva. Že v svojem otroštvu se je srečal s posmehljivimi pogledi in zlobnim šepetanjem. Če bi se temu odzval z eno nestrpno besedo ali pogledom, če bi svojim bratom popustil v enem samem napačnem dejanju, ne bi bil več popoln zgled. In tako ne bi mogel uresničiti načrta za naše odrešenje. Če bi bil priznal, da je možno najti opravičilo za greh, bi Satan postal zmagovalec in svet bi bil izgubljen. Zaradi tega mu je Skušnjavec otežil življenje, kolikor je le bilo mogoče, da bi ga zapeljal v greh.

Jezus pa je na vsako skušnjavo odvrnil: "Pisano je." Malokdaj je grajal slabo delo svojih bratov, razodeval pa jim je^{/88/} Božjo besedo. Mnogokrat so ga imeli za strahopetneža, ker ni hotel z njimi sodelovati v prepovedanih rečeh. Tudi tedaj se je glasil njegov odgovor, da je pisano: "Glej, Gospodov strah je modrost, in ogibati se hudega je razumnost." ([Job 28,28.](#))

Mnogi so iskali njegovo družbo, ker so z njim čutili mir. Mnogi pa so se ga izogibali, ker jih je njegovo brezmadežno življenje grajalo. Njegovi mladi tovariši so ga silili živeti njim enako. Radi so se zadrževali v njegovi bližini, ker je bil veder in vesel, in so veselo sprejeli njegove pripravljene predloge. Njegove pomisleke vesti pa so nestrpno zavračali in trdili, da je častihlepen in zavrt. Tudi na to je Jezus odgovoril: Pisano je: "Kako ohrani mladenič svojo stezo brez madeža? Držeč se je po tvoji besedi. V svojem srcu sem shranil tvoj govor, da ne grešim zoper tebe." ([Ps 119,9.11.](#))

Mnogokrat so ga vprašali: Zakaj si tako uporen in hočeš biti nekaj posebnega, tako drugačen od nas? Odgovoril je: Pisano je: "Blagor njim, ki hodijo brezmadežno po pravem potu, ki živijo po Gospodovi postavi. Blagor njim, ki hranijo njegova pričevanja, ki ga iščejo iz vsega srca, ki tudi ne delajo krivice, ampak hodijo po njegovih poteh". ([Ps 119,1-3.](#))

Ko so ga vprašali, zakaj se ne udeležuje šal mladih Nazarečanov, je odgovoril: Pisano je: "Veselim se pota tvojih pričevanj kakor vseh zakladov. Tvoje ukaze bom premišljeval in pazil na tvoje steze. V tvojih postavah se razveseljujem, tvoje besede ne zabim." ([Ps 119,14-16.](#))

Jezus se ni bojeval za svoje pravice. Mnogokrat mu je bilo njegovo delo po nepotrebnem oteženo, ker je bil ustrežljiv in se ni pritoževal. Toda ni popustil in ni postal malodušen. Bil je vzvišen nad takšne težave, kakor da bi živel pred Božjim obličjem. Tudi se ni maščeval, če so z njim ravnali grobo, temveč je potrpežljivo prenašal žalitve.

Vedno znova so ga spraševali: Zakaj pravzaprav dovoliš, da ravnajo s teboj tako slabo, in to celo tvoji bratje? Odgovoril je, da je pisano: "Moj sin, mojega nauka ne zabi, temveč moje zapovedi naj hrani tvoje srce; kajti dolgost dni in mnogoletno življenje ti dodele. Milost in resnica naj te ne zapustita; priveži ju okrog svojega grla, zapiši ju na deščico svojega srca: tako dosežeš milost in najboljši uspeh, pred Božjimi in človeškimi očmi." ([Preg 3,1-4.](#))

Odkar so starši našli Jezusa v templju, je bilo zanje njegovo vedenje skrivnost. Ni se spuščal v prepire, njegovo vedenje pa je bilo stalni nauk. Kazalo je^{/89/} kakor da živi odmaknjen od drugih. Srečne ure je preživljal, ko je bil sam v naravi in z Bogom. Kadar je bilo mogoče, je zapuščal svoje delovno mesto, da bi hodil skozi polja, razmišljal v zelenih dolinah ali negoval občestvo z Bogom na pobočjih gora ali med gozdnimi drevesi. Mnogokrat ga je bilo že zgodaj zjutraj najti v samoti, kjer je poglobljeno razmišljal, preiskoval Sveto pismo ali molil. Po takih tihih urah se je vračal domov, se lotil svojih dolžnosti in dajal zgled potrpežljivega garanja.

Značilnosti Kristusovega življenja sta bili spoštovanje in ljubezen do svoje matere. Marija je v svojem srcu verovala, da je sveto dete, ki ga je rodila, ta dolgo obljubljeni Mesija, a si ni upala izraziti svoje vere. Ves čas njegovega pozemskega življenja je sočustvovala z njim v njegovem trpljenju. Z žalostjo je doživljala preizkušnje v njegovem otroštvu in mladosti. Ko je zagovarjala to, kar je imela za pravilno v njegovem vedenju, je bila sama izpostavljena preizkušnjam. Odnose v domu in ljubeče materinsko oskrbo svojih otrok je imela za življenjsko pomembne pri oblikovanju značaja. Jožefovi sinovi in hčere so to vedeli in izkoriščali njeno skrb v prizadevanju, da bi Jezusovo vedenje uskladili s svojimi merili.

Marija ga je mnogokrat karala in silila, naj se prilagodi običajem pismoukov. Toda ni se dal pregovoriti, da bi spremenil svoj način razmišljanja o Božjih delih ali lajšanja trpljenja ljudi in celo nemih živali. Ko so učitelji in duhovniki prosili Marijo, naj jim pomaga nadzorovati Jezusa, je bila zelo zaskrbljena. Mir se je povrnil v njeno srce šele tedaj, ko ji je pokazal svetopisemska besedila, ki so opravičevala njegovo ravnanje.

Včasih je Marija omahovala med Jezusom in njegovimi brati, ki niso verovali, da je Božji poslanec, čeprav je bilo veliko dokazov za njegov božanski značaj. Ugotovila je, da se žrtvuje za blagor drugih. Že sama njegova navzočnost v domu je prinesla čistejše ozračje, njegovo življenje v družbi pa je delovalo kakor kvas. Nedolžen in neoporečen je živel z nepremišljenimi, grobimi in neprijaznimi ljudmi, med goljufivimi cestinarji, pokvarjenimi izgubljenimi sinovi, nepravičnimi Samarijani, poganskimi vojaki, robotimi kmeti in pisano drhaljo. Tu in tam je spregovoril besedo sočutja, ko je videl, da morajo ljudje kljub izčrpanosti še dalje prenašati težka bremena. Z njimi si je podelil njihova bremena in tako ponavljal nauke o Božji ljubezni, prijaznosti in dobroti, ki se jih je naučil v naravi.^{/90/}

Ljudi je učil spoznavati čudovite darove, ki so jim bili dani in so jim ob pravilni uporabi zagotavljali večno bogastvo. Iz svojega življenja je pregnal vsako nečimrnost in s svojim zgledom učil, da ima vsak trenutek vpliv na večnost; zato se ga mora imeti za dragocenost in ga uporabiti samo za svete namene. Nobenega človeka ni imel za brezvrednega, temveč je vsaki duši nudil odrešujočo pomoč. Kjer koli je bil, je imel vedno pripravljen čas in razmeram ustrezen nauk. Celo zelo grobe ljudi, ki so bili brezupni primeri, je poskušal navdihniti z upanjem tako, da jim je prikazal, da lahko postanejo brezmadežni in prostodušni ter dosežejo značaj, ki bo razodeval, da so Božji otroci. Mnogokrat je srečal ljudi, ki so bili gnani pod popolno Satanovo oblast in niso imeli nobene moči, da bi se rešili njegove pasti. Takim malodušnim, bolnim, izkušanim in padlim ljudem je poskušal pomagati z najnežnejšim sočutjem in z besedami, ki so jim bile potrebne in so jih tudi lahko razumeli.^{/91/} Nekateri pa so bili pravkar v boju z dušnim sovražnikom. Take je spodbujal k vztrajnosti in jim zagotavljal, da bodo zmagali; saj jim stojijo Božji angeli ob strani, da jim dajejo zmago. Komur je tako pomagal, je bil odtlej prepričan, da se lahko popolnoma in povsem zanese nanj in da ne bo izdal skrivnosti, ki so jih zaupali njegovim sočustvujočim ušesom.

Jezus je zdravil telo in dušo. Zanimal se je za vsako vrsto trpljenja, ki ga je opazil, in vsakemu trpinu je pomagal; njegove prijazne besede so delovale kot olajšujoče mazilo. Nihče ni mogel trditi, da je naredil čudež; toda iz njega je izhajala moč - ozdravljajoča moč ljubezni - na bolne in zaskrbljene. Tako je deloval na ljudi nevsiljivo že od svojega otroštva. Zaradi tega so ga mnogi ljudje poslušali z veselim srcem, ko je začel delati javno.

Jezus je hodil svojo pot sam kot otrok, kot mladenič in kot mož. Brezmadežen in zvest je sam tlačil v tlačilnici in nihče mu ni pomagal. Nosil je ogromno breme odgovornosti za rešitev človeštva. Vedel je, da bo pogubljeno vse, če ne bo odločne spremembe v načelih in ciljih

človeške vrste. To vedenje je bremenilo njegovo dušo, toda nihče ni slutil teže, ki je počivala na njem. Izvajal je načrt svojega življenja, da mora biti luč ljudem../92/

10. Glas v puščavi ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 1,5-23.57-80; 3,1-18; Mat 3,1-12; Mar 1,1-8.](#)

Med zvestimi Izraelci, ki so hrepeneče pričakovali Mesijev prihod, se je pojavil Kristusov znanilec. Prileten duhovnik Zaharija in njegova žena Elizabeta sta bila "oba pravična pred Bogom"; ([Luk 1,6.](#)) in v njunem mirnem in svetem življenju je luč vere zasvetila kakor zvezda v temi tistih hudih dni. Temu bogaboječemu paru je bil obljubljen sin, ki bo hodil pred Gospodovim obličjem in mu pripravil pot.

Zaharija je prebival v judejskem gorovju, toda odšel je za en teden v Jeruzalem opravljat službo v tempelj. To je bila dolžnost, ki so jo dvakrat na leto morali opravljati vsi duhovniki. "Zgodi se pa, ko je po redu svoje vrste opravljal duhovniško službo pred Bogom, da ga zadene žreb, naj zažge kadilo, ko stopi v Gospodovo svetišče." ([Luk 1,8.9.](#))

Stal je pred zlatim oltarjem v svetem prostoru svetišča. Oblak kadila se je z molitvami Izraelcev dvigal k Bogu. Nenadoma se je zavedel Božje navzočnosti. Gospodov angel je stal "na desni strani kadilnega oltarja". ([Luk 1,11.](#)) Njegov položaj je bil znamenje naklonjenosti, vendar Zaharija tega ni opazil.^{97/} Že mnogo let je molil za Odrešenikov prihod; sedaj pa so nebesa poslala poslanca s sporočilom, da bodo njegove molitve uslišane. Ta Božja milost pa se mu je zdela prevelika, da bi ji mogel verjeti. Prežela sta ga strah in samoobtožba.

Toda pozdravljen je bil z veselim zagotovitvom: "Ne boj se, Zaharija, kajti uslišana je tvoja molitev, in tvoja žena Elizabeta ti porodi sina, in imenuj njegovo ime Janez. In on ti bo v radost in veselje, in veliko se jih bo radovalo njegovega rojstva. Kajti velik bo pred Gospodom; in vina in močne pijače ne bo pil in s Svetim Duhom bo napolnjen. ... In veliko Izraelovih sinov bo spreobrnil h Gospodu, njih Bogu. Pojde namreč pred njim v duhu in Elijevi moči, da obrne srca očetov k otrokom in nepokorne k razumnosti pravičnih, da postavi Gospodu pripravljeno ljudstvo. Pa reče Zaharija angelu: Po čem naj spoznam to? Jaz sem vendar starec in moja žena je že priletna." ([Luk 1,13-18.](#))

Zaharija je zelo dobro vedel, da je bil Abrahamu podarjen otrok v zelo visoki starosti, ker je zvesto veroval njemu, ki je obljubil. Priletni duhovnik pa je za trenutek pomislil na slabosti človeškega rodu. Pozabil je, da Bog lahko tudi uresniči, kar je obljubil. Kakšno nasprotje med to nevero in otroško vero nazareškega dekleta Marije, ki je angelu na njegovo čudovito sporočilo odgovorila: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi." ([Luk 1,38.](#))

Rojstvo sina Zahariju kakor tudi precej pred tem Abrahamu in pozneje Mariji nas mora naučiti vzvišene duhovne resnice, in sicer resnice, ki se je učimo zelo počasi in jo hitro pozabimo. Sami nismo sposobni narediti kaj dobrega; toda česar mi ne moremo narediti, bo naredila Božja moč v vsakem ponižnem in verujočem človeku. Po veri je bil dan otrok obljube. Po veri se poraja tudi duhovno življenje in nas usposablja delati pravična dela.

Na Zaharijevo vprašanje je angel odgovoril: "Jaz sem Gabrijel, ki stojim pred Božjim obličjem in sem poslan, naj govorim s teboj in ti oznanim to veselo vest." ([Luk 1,19.](#)) Petsto let poprej je Gabrijel napovedal Danijelu preroško obdobje, ki bo segalo do Kristusovega prihoda. Spoznanje, da je konec tega obdobja blizu, je spodbudila Zaharija k molitvi za Mesijev prihod. Sedaj pa je prišel poslanec, po katerem je bilo dano prerokovanje, napovedat njegovo uresničenje.^{98/}

Angeloze besede: "Jaz sem Gabrijel, ki stojim pred Božjim obličjem," razodevajo, da ima položaj visoke časti v nebeških dvorih. Ko je prišel s sporočilom k Danijelu, je rekel: "In ni nikogar, ki bi mi bil na strani zoper one razen Mihaela (Kristusa), vašega kneza." ([Dan 10,21](#).) V Razodetju je Zveličar govoril o Gabrijelu, ko je rekel: "In je poslal svojega angela in po njem to v znamenjih oznanil svojemu hlapcu Janezu." ([Raz 1,1](#).) Janezu pa je angel pojasnil: "Hlapec sem s teboj vred in tvojimi brati preroki." ([Raz 22,9](#).) Kakšna čudovita misel - angel, ki je po časti najbližji Božjemu Sinu, je bil poklican, da bi razodel Božji namen grešnim ljudem.

Zaharija je izrazil dvom o angelovih besedah. In zato je moral biti nem, dokler se niso uresničile. Angel mu je rekel: "Glej, molčal boš in ne boš mogel govoriti do dne, ko se to zgodi, ker nisi veroval mojim besedam, ki se izpolnijo v svojem času." ([Luk 1,20](#).) Dolžnost duhovnikov je bila, da pri svoji službi molijo za odpuščanje javnih in narodovih grehov ter za Mesijev prihod; toda ko je Zaharija hotel to storiti, ni mogel spraviti iz sebe nobene besede.

Stopil je pred ljudstvo, da bi ga blagoslovil, "a on jim le namigava in ostane nem". ([Luk 1,22](#).) Dolgo so čakali in začelo jih je skrbeti, da ga je zadela Božja kazen. Po prihodu iz svetega je njegov obraz žarel od Božje slave, "in spoznajo, da je videl prikazen v svetišču". Zaharija jim je razložil, kaj je videl in slišal, in "ko se dopolnijo dnevi službe, odide na svoj dom". ([Luk 1,23](#).)

Kmalu po rojstvu obljubljenega otroka je spet lahko govoril, "hvaleč Boga. In strah obide vse njih sosede in po vsem Judejskem pogorju se pripoveduje o vseh teh rečeh. In vsi, ki jih slišijo, si jih vtisnejo v srce,"^{99/} govoreč: kaj neki bo iz tega deteta?" ([Luk 1,64-66](#).) Vse to je pomagalo usmeriti pozornost na Mesijev prihod, kateremu naj bi Janez pripravil pot.

Sveti Duh je počival na Zahariju, in v naslednjih veličastnih besedah je napovedal poslanstvo svojega sina:

"In ti, dete, se boš imenovalo prerok Najvišjega;
kajti pojdeš pred Gospodovim obličjem, da mu pripraviš poti
in daš njegovemu ljudstvu spoznanje zveličanja,
ki je v odpuščanju njih grehov,
po prisrčnem usmiljenju našega Boga,
po katerem nas je obiskal Vzhod z višave,
da obsije tiste, ki sede v temi in v senci smrti,
da vodi naše noge na pot miru." ([Luk 1,76-79](#).)

"Dete pa je raslo in se krepilo v duhu, in v puščavi je bilo do dne, ko se pokaže Izraelu." ([Luk 1,80](#).) Pred Janezovim rojstvom je angel rekel: "Kajti velik bo pred Gospodom; in vina in močne pijače ne bo pil in s Svetim Duhom bo napolnjen." ([Luk 1,15](#).) Bog je poklical Zaharijevega sina za veliko nalogo, za največjo, ki je bila kdaj zaupana ljudem. Da pa bi jo lahko opravil, je moral Gospod sodelovati z njim. Božji Duh bo z njim, če bo izpolnjeval angelova navodila.

Janez naj bi šel med ljudi kot Jahvejev poslanec in jim prinesel božansko svetlobo. Preusmeril naj bi njihove misli. Moral je nanje narediti vtis s svetostjo Božjih zahtev kakor tudi njihovo nujno potrebo po njegovi popolni pravičnosti. Takšen poslanec je moral biti tudi sam svet. Moral je biti tempelj Svetega Duha. Da bi lahko opravil svoje poslanstvo, je potreboval zdravo fizično zgradbo ter veliko duševno in duhovno moč. Zato je bilo nujno, da

premaga svoj tek in strasti. Moral je biti zmožen obvladovati vse svoje moči tako, da je ne glede na okoliščine lahko obstal med ljudmi kakor skale in gore v puščavi.

V času Janeza Krstnika sta bili zelo razširjeni lakomnost po bogastvu in ljubezen do razkošja in blišča. Čutna zadovoljstva, gostije in popivanja so povzročila telesne bolezni, oslabila duhovno moč dojemanja in zmanjšala občutljivost do greha. Janez naj bi bil reformator. S svojim zdržnim življenjem in preprostim oblačilom^{/100/} naj bi grajal razuzdanosti svojega časa. Zato je angel spred nebeškega prestola ustrezno poučil njegove starše o zmernosti.

Na značaj se najlaže vpliva v otroštvu in mladosti. Zato se mora tedaj naučiti sposobnosti samoobvladovanja. V domačem krogu in pri družinski mizi se širi vpliv, katerega učinki segajo v večnost. V otroških letih pridobljene navade bolj kakor pa katera koli naravna nadarjenost odločajo o tem, ali bo človek v življenjskem boju zmagovalec ali poraženec. Mladost je čas setve. Ta odloča o tem, kakšna bo žetev kakor v tem tako tudi v prihodnjem življenju.

Janez naj bi kot prerok obrnil "srca očetov k otrokom in nepokorne k razumnosti pravičnih, da postavi Gospodu pripravljeno ljudstvo". ([Luk 1,17.](#)) S pripravljanjem poti prvemu Kristusovemu prihodu je zgled vsem, ki naj bi pripravili ljudstvo za drugi prihod našega Gospoda. Svet se je vdal zadovoljevanju svojih želja. Krivi nauki in laži kar mrgolijo. Satan nastavlja vse več pasti, da bi pogubil duše. Vsi ljudje, ki želijo v Božjem strahu doseči popolno svetost, se morajo učiti zmernosti in samoobvladovanja. Poželenja in strasti se morajo podvreči višjim umskim močem. To samoobvladovanje je življenjsko pomembno, če želimo pridobiti umsko moč in duhovno razumevanje, ki nas bosta usposobila, da bomo razumeli posvečene resnice Božje besede in živeli po njih. Zaradi tega ima zmernost svoj prostor v pripravi za drugi Kristusov prihod.

Če bi dogodki potekali po ustaljeni navadi, bi bil Zaharijev sin vzgojen za duhovniško službo. Izobrazba v rabinskih šolah pa bi ga onesposobila za njegovo delo. Bog ga ni poslal k učiteljem teologije, da bi se učil razlagati Svete spise. Poklical ga je v puščavo, da bi se učil od narave in njenega Boga.

Svoje prebivališče si je našel v osamljenem predelu sredi pustih gričev, divjih sotesk in skalnih votlin. Prostovoljno se je odločil odreči se veselju in razkošju v prid trdemu šolanju v puščavi. Tam je okolje olajševalo preprosto življenje in samoobvladovanje. Ker ga posvetni hrup ni motil, je lahko proučeval nauke iz narave, razodetja in previdnosti. Njegovi bogaboječi starši so mu večkrat ponavljali očetu izgovorjene angelove besede. Že od otroštva so mu govorili o njegovem poslanstvu, in on je sprejel sveto zaupanje. Zanj je bila samota puščave dobrodošlo zatočišče pred družbo, ki so jo skoraj popolnoma obvladali nezaupanje, nevera in nečistost. Ni zaupal svoji moči,^{/101/} da bi se lahko uprl skušnjavi, in se je bal stalnega stika z grehom, da ne bi izgubil zavesti o njegovi grozni grešnosti.

Janez je bil od rojstva posvečen Bogu kot nazirej. Pozneje se je sam posvetil Bogu za vse življenje. Njegovo oblačilo je bilo podobno oblačilu starih prerokov - ogrinjalo iz velblodje dlake opasano z usnjenim pasom. Jedel pa je "kobilice in divji med", ([Mat 3,4.](#)) kar je našel v puščavi, in pil čisto vodo, ki je tekla z gričev.

Ampak Janez ni živel v brezdelju, puščavniški otožnosti ali sebični osamljenosti. Občasno je šel med ljudi, in vedno je pozorno opazoval, kaj se dogaja v svetu. Iz svojega tihega zatočišča je opazoval potek dogodkov. S svojim pogledom, razsvetljenim z božanskim Duhom, je

proučeval značaje ljudi, da bi bolje dojel, kako bi lahko dosegel njihova srca z nebeškim sporočilom. Čutil je breme svojega poslanstva. V samoti si je z globokim premišljevanjem in molitvijo prizadeval notranje pripraviti svojo dušo za svoje življenjsko delo, ki ga je čakalo.

Čeprav je živel v puščavi, mu s skušnjavami ni bilo prizaneseno. Kolikor je le bilo mogoče, je zaprl Satanu vsak pristop, vendar pa ni mogel preprečiti njegovih napadov. Njegova duhovna dožemanja so bila jasna, razvil si je moč in odločnost značaja in je lahko s pomočjo Svetega Duha zasledil Satanove skrite poti in se uprl njegovi sili.

V puščavi je Janez našel svojo šolo in svoj tempelj. Kakor so nekoč Mojzesa obdajali madianski griči, tako je bil on zavarovan z Božjo navzočnostjo in obdan s pričevanji njegove moči. Ni mu bilo dano, da kot veliki izraelski vodja prebiva sredi vzvišenega veličastva osamljenih gora; toda pred njim so bile na drugi strani Jordana Moabske višave; te so mu govorile o njem, ki je gore ustvaril in jih utrdil. Temačen in strašen videz narave v njegovem divjem domu mu je živo ponazarjal Izraelovo stanje. Gospodov rodovitni vinograd je ostal neobdelana puščava. Nad njo se je razpenjalo jasno in lepo nebo. Temne viharne oblake je obdajala mavrica obljube. Tako je nad Izraelovim ponižanjem sijala obljubljena slava Mesijevega kraljestva. Oblake jeze je obdajala mavrica njegove zaveze milosti.

V tihih nočnih urah je bral Božje obljube, ki so bile dane Abrahamu, čigar potomstvo naj bi bilo brezštevilno kakor zvezde. A ko je svetloba porajajoče se zore pozlatila Moabsko gorovje, je to delovalo nanj kakor On, o katerem je rečeno, da bo "kakor jutranja svetloba,^{102/} ko sonce vzhaja; jutro brez oblakov". ([2 Sam 23,4.](#)) V opoldanski svetlobi pa je videl blišč Božjega razodetja, kajti "razodene se Gospodova slava in vse meso vkup jo bo videlo". ([Iz 40,5.](#))

Spoštljivo, toda z velikim veseljem je preiskoval preroške spise o Mesijevem prihodu - o obljubljenem potomcu, ki bo strl kači glavo, o Potomcu, o Knezu miru, ki se bo pojavil, preden bo zmanjkalo kralja na Davidovem prestolu. Sedaj je prišel ta čas. Rimski vladar je vladal v palači na gori Sion. Po zanesljivi Gospodovi besedi se je Kristus že rodil.

Izaijev navdušen opis Mesijeve slave je bil njegov najljubši predmet dnevnega in nočnega proučevanja; Mladika iz Davidove korenine, Kralj, ki bo vladal pravično in "v pravičnosti sodil siromake" v deželi, ki bo "zavetje pred vetrom ... kakor senca velike skale v žejni deželi"; Izraelu ne bodo več rekli "Zapuščanka", niti njegovi deželi "Puščava", ampak jo bo Gospod imenoval "moja radost", a njegovo deželo "omožena". ([Iz 11,4; 32,2; 62,4.](#)) Srce osamljenega Janeza je bilo prežeto s to veličastno vizijo.

Opazoval je kralja v njegovem okrasju in pozabil nase. Videl je veličastvo svetosti in se počutil nebogljen in nevreden. Bil je pripravljen oditi kot nebeški poslanec brez strahu pred človeškim, kajti gledal je, kar je božansko. Pokončno in brez strahu je lahko stal pred pozemskimi vladarji, kajti priklonil se je Kralju kraljev.

Janez ni popolnoma razumel narave Mesijevega kraljestva. Pričakoval je, da bo Izrael osvobojen svojih narodnih sovražnikov; toda veliki cilj njegovega upanja je bil prihod kralja, ki bo vladal pravično in ustanovil Izraela za sveti narod. Veroval je, da se bo tako uresničilo ob njegovem rojstvu izrečeno prerokovanje:

"In se spomni svoje svete zaveze, ...
da mu, rešeni iz rok svojih sovražnikov,

služimo brez strahu v svetosti in pravičnosti
pred njim vse svoje žive dni." ([Luk 1,72-75.](#))

Videl je svoj narod, da je prevaran in samozadovoljen ter spi v svojih grehah. Želel ga je prebuditi za svetejše življenje. Od Boga dano sporočilo naj bi Izraelce predramilo iz zaspanosti in jih spodbudilo,^{/103/} da zadrhtijo zaradi svoje velike zlobe. Preden bo lahko seme evangelija našlo prostor, mora biti obdelano zemljišče srca. Preden bodo pri Jezusu iskali ozdravljenje, se morajo zavedati, da so rane greha nevarne.

Bog ne pošilja svojih poslancev, da bi laskali grešnikom. Ne pošilja sporočila miru, da bi neposvečene zazibal v usodno brezskrbnost. Vest hudodelca obremenjuje s težkimi bremeni in prebada dušo s puščicami obsodbe. Angeli mu podajajo strašne Božje sodbe, da bi se globlje zavedal potrebe po pomoči, in ga spodbudili, da bi vzkliknil: "Kaj mi je treba storiti, da se zveličam?" ([Dej 16,30.](#)) Potem bo roka, ki ponižuje v prah, spokornika tudi dvignila. Glas, ki graja greh in obsoja ošabnost in slavljublje, vprašuje zdaj z nežnim sočutjem: "Kaj hočeš, da naj ti storim?" ([Mar 10,51.](#))

Ko je Janez začel opravljati svojo nalogo, je bil celoten narod v stanju vznemirjenosti in nezadovoljstva, ki je mejilo na upor. Judeja je prišla pod neposredno rimsko oblast, ko so odstavili Arhelaja. Surovost in nasilje rimskih upraviteljev in njihova odločna prizadevanja, da bi vpeljali poganske simbole in običaje, so sprožili vstaje, te pa so bile zadušene s krvjo tisočev najpogumnejših Izraelcev. Vse to je povečalo narodovo sovraštvo do Rima in željo, da se osvobodijo njegove moči.

Sredi nesloge in prepira se je zaslišal glas iz puščave, pozornost vzbujajoč in resen, toda poln upanja: "Spokorite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!" ([Mat 3,2.](#)) Z novo čudno močjo je ganil ljudi. Preroki so napovedali Kristusov prihod kot dogodek daljne prihodnosti; tukaj pa je odmevalo sporočilo, da se je približal. Janezov svojevrsten videz je poslušalce spomnil na stare vidce. S svojim nastopom in obleko je bil podoben preroku Eliju. Z enakim duhom in močjo kakor on je obtožil narodno pokvarjenost in grajal prevladujoči greh. Njegove besede so bile jasne, določne in prepričljive. Mnogi so verovali, da je eden od vstalih mrtvih prerokov. Ves narod je bil pretresen. Množice so se zgrinjale v puščavo.

Janez je oznanjal Mesijev prihod in vabil ljudi k spokorjenju. V znamenje očiščenja grehov jih je krščeval v Jordanu. Tako je slikovito razlagal, da so bili ti, ki se imenujejo Božji izvoljeni narod, omadeževani z grehom, in da brez očiščenja srca in življenja ne morejo imeti deleža v Mesijevem kraljestvu.^{/104/}

Preroka so prišli poslušat knezi in verski učitelji, vojaki, cestnarji in kmetje. Resno Božje svarilno sporočilo jih je vznemirjalo nekaj časa. Mnogi so se spokorili in se dali krstiti. Ljudje vseh slojev so se podredili Krstnikovim zahtevam, da bi imeli delež v kraljestvu, ki ga je napovedoval.

Prišli so mnogi pismouki in farizeji, priznali svoje grehe in prosili za krst. Imeli so se za boljše od drugih ljudi in so pripravili ljudstvo do tega, da je imelo visoko mnenje o njihovi pobožnosti; sedaj pa so bile razkrite obtožujoče skrivnosti njihovega življenja. Toda Sveti Duh je Janezu razodel, da se mnogi med njimi ne zavedajo resnično svojih grehov. Bili so koristolovci. Upali so, da bodo kot prerokovi prijatelji imeli prednosti pri prihajajočem Knezu. Menili so, da si večajo svoj vpliv na ljudstvo s tem, da jih krsti ta mladi priljubljeni učitelj.

Janez jih je pričakal z ostrim vprašanjem: "Gadja zalega! Kdo vas je poučil, da ubežite prihodnji jezi? Rodite torej sad, vreden spokorjenja, in ne domišljajte si, da bi govorili v sebi:/105/ Abrahama imamo za očeta; zakaj pravim vam, da more Bog iz tega kamenja obuditi Abrahamu sinove." ([Mat 3,7-9.](#))

Judje so si napačno razlagali Božjo obljubo večne naklonjenosti do Izraela: "Tako pravi Gospod, ki daje sonce za luč podnevi, mesec in zvezde po njih postavah za luč ponoči, ki razburkava morje, da šume njegovi valovi, Gospod nad vojskami je njegovo ime: Če se odpravijo te postave izpred mojega obličja, govori Gospod, neha tudi Izraelovo potomstvo biti narod pred mojim obličjem vse dni. Tako pravi Gospod: Če se bodo mogla meriti nebesa gori in preiskati podstave zemlje doli, zavržem tudi jaz vse Izraelovo potomstvo zavoljo vsega, kar so storili, govori Gospod." ([Jer 31, 35-37.](#)) Judje so menili, da jim njihov naravni izvor od Abrahama daje pravico na to obljubo. Toda spregledali so pogoje, ki jih je postavil Bog. Preden jim je dal obljubo, je rekel: "Svojo postavo dam v njih osrčje in v srce jim jo zapišem, in bom jim Bog in oni mi bodo ljudstvo. ... Kajti odpustim njih krivico in ne bom se več spominjal njih grehov." ([Jer 31,33. 34.](#))

Božja naklonjenost je zagotovljena ljudem, ki imajo v srcu zapisano njegovo postavo. Ti so eno z njim. Judje pa so se ločili od njega. Zaradi grehov jih je zadela njegova kazen. To je bil tudi vzrok njihovega sužnjevanja poganskim narodom. Zaradi prestopkov se je pomračil njihov um, in ker jim je Gospod v preteklosti izkazoval tako veliko naklonjenost, so opravičevali svoje grehe. Domišljali so si, da so boljši od drugih ljudi in so upravičeni do Božjih blagoslovov.

Vse to pa se je napisalo "za svarilo nam, na katere so prišli konci vekov". ([1 Kor 10,11.](#)) Kolikokrat napačno razlagamo Božje blagoslove in si domišljamo, da bomo zaradi neke čednosti uživali naklonjenost! Bog ne more za nas narediti tega, kar bi rad. Njegove darove uporabljamo, da bi ugodili svojim željam in zakrknili svoje srce v neveri in grehu.

Janez je pojasnil Izraelovim učiteljem, da so se s svojo ošabnostjo, sebičnostjo in krutostjo kot gadja zalega izključili, da so smrtno prekletstvo za narod, namesto da bi bili otroci pravičnega in poslušnega Abrahama. Glede na luč, ki so jo dobili od Boga, so bili še slabši od poganov, nad katerimi so se počutili tako vzvišeni. Pozabili so na skalo, iz katere so bili izklesani, in na jamo, iz katere so bili izkopani. Bog pri uresničevanju svojih namenov ni bil odvisen od njih./106/ Kakor je Abrahama poklical iz poganškega naroda, tako bi lahko poklical tudi druge v svojo službo. Čeprav so bila videti njihova srca mrtva kakor kamni v puščavi, bi jih njegov Duh lahko znova oživil, da bi se ravnali po njegovi volji in bi doživeli uresničenje obljube.

"Nastavljena je pa že tudi sekira drevju pri korenini," je rekel prerok. "Vsako drevo torej, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj." ([Mat 3,10.](#)) Vrednost drevesa se ne določa na podlagi imena, temveč po sadovih. Če sadovi niso nič vredni, potem ime ne more drevesa obvarovati pred posekom. Janez je pojasnil Judom, da njihov značaj in življenje določata njihov ugled pred Bogom. Samo izpovedovanje vere je brez vrednosti. Če se njihovo življenje in značaj ne ujemata z Božjimi zapovedmi, niso njegovo ljudstvo.

Z besedami, ki so ganile srca, je prepričal svoje poslušalce. K njemu so prišli z vprašanjem: "Kaj naj torej storimo?" ([Luk 3,10.](#)) Odgovoril jim je: "Kdor ima dve suknji, daj tistemu, ki nima, in kdor ima hrane, stori ravno tako." ([Luk 3,11.](#)) Cestninarje je opominjal, naj ne bodo krivični, in vojake, naj ne bodo nasilni.

Vsi, ki želijo biti državljani Kristusovega kraljestva, morajo dokazati vero in spokorjenje. V njihovem ravnanju se morajo razodevati prijaznost, iskrenost in zvestoba. Takšni bodo stregli potrebnim in Bogu prinašali darove. Zaščitili bodo nezaščitene in dajali zgled kreposti in sočutja. Tako bodo tudi Kristusovi sledilci pričali o spreminjajoči moči Svetega Duha. V vsakdanjem življenju bodo razodevali pravičnost, usmiljenje in Božjo ljubezen. Sicer pa bodo kakor pleva, ki se vržejo v ogenj.

Janez je povedal: "Jaz vas krščujem z vodo za spokorjenje, a ta, ki gre za menoj, je močnejši od mene, kateremu nisem vreden obuvala nositi; On vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem." ([Mat 3,11](#).) Prerok Izaija je rekel, da bo Gospod očistil svoj narod njegovih prestopkov "z duhom sodbe in z duhom pokončanja". ([Iz 4,4](#).) Gospodova beseda za Izraela se je glasila: "In iztegnem svojo roko proti tebi, da dočista izžgem tvojo žlindro in odpravim vso primes tvoje kovine." ([Iz 1,25](#).) Za greh je naš Bog "oganj, ki uničuje", ([Heb 12,29](#).) ne glede na to, kje se najde. V vseh, ki se podredijo Bogu, bo njegov Duh sežgal greh. Če pa se ljudje oklepajo greha, se z njim istovetijo. Potem bo Božja slava, ki uničuje greh, morala uničiti tudi nje. Jakob je vzkliknil po noči boja z angelom: "Zakaj Boga sem videl z obličjem v obličje, in oteta je bila moja duša." ([1 Mojz 32,30](#).)^{/107/} Jakob se je hudo pregrešil nad svojim bratom Ezavom, a se je spokoril. Njegov prestopok je bil odpuščen in njegov greh očiščen; zato pa je lahko zdržal Božjo navzočnost. Toda kadar koli so ljudje stopili pred Boga, a so namerno gojili zlo, so morali umreti. Ob Kristusovem prihodu bodo grešniki uničeni z "dihom njegovih ust," in pokončal jih bo "s prikaznijo svojega prihoda". ([2 Tes 2,8](#).) Svetloba Božje slave, ki pravičnim daje življenje, bo grešnike uničila.

V času Janeza Krstnika se je Kristus nameraval pojaviti kot ta, ki bo razodel Božji značaj. Že sama njegova navzočnost bo ljudem odkrivala njihove grehe. Vendar samo ljudje, ki so se pripravljali dati očistiti svoje grešnosti, bodo lahko sprejeti v njegovo občestvo. Samo ta, ki je čistega srca, bo lahko obstal v njegovi navzočnosti.

Tako je Krstnik oznanjal Božje sporočilo Izraelu. Mnogi so pazili na njegov nauk. Žrtvovali so vse, da bi bili poslušni sporočilu. Trumoma so sledili Janezu iz kraja v kraj; a mnogi med njimi so celo upali, da utegne biti Mesija. Ko pa je opazil, da se srca poslušalcev obračajo k njemu, je izkoristil vsako priložnost, da je usmerjal njihovo vero nanj, ki je imel priti.^{/108/}

11. Krst ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 3,13-17](#); [Mar 1,9-11](#); [Luk 3,21.22](#).

Glas preroka iz puščave in njegovo čudovito sporočilo sta se razširila po vsej Galileji. Dospela sta do kmetov v najbolj odročnih hribovskih krajih in ribičev ob jezeru ter našla v teh preprostih in resnih srcih najiskrenejši odziv. Tudi v Nazaretu v Jožefovi delavnici se je govorilo o tem sporočilu in Nekdo je prepoznal klic. Napočil je njegov čas. Prenehal je opravljati svoja vsakdanja opravila, se poslovil od matere in šel za svojimi rojaki, ki so se zgrinjali proti Jordanu.

Jezus in Janez Krstnik sta bila sorodnika in tesno povezana z razmerami svojega rojstva, vendar pa se osebno nista poznala. Jezus je dotlej živel v Nazaretu, v Galileji, Janez pa v Judejski puščavi. Živela sta zadržano v različnih okoljih in nista imela medsebojne zveze. Tako je določila previdnost. Ni smelo biti nobenega povoda za sum, da sta se dogovarjala za podpiranje trditev drug drugega.

Janez je poznal dogodke, ki so spremljali Jezusovo rojstvo. Vedel je tudi za Jezusov obisk v Jeruzalemu, ko je bil še otrok, in kaj se je dogajalo v rabinski šoli. Poznal je njegovo brezgrešno življenje in veroval, da je Mesija, vendar o tem ni imel zanesljivega zagotovila. Dejstvo, da je Jezus toliko let živel odmaknjeno, ne da bi podal kakršen koli dokaz svojega poslanstva,^{/109/} bi utegnilo dati priložnost za dvom, ali je res Obljubljeni. Toda Krstnik je s polnim zaupanjem čakal, da bo Bog ob svojem času vse pojasnil. Bilo mu je razodeto, da se bo Mesija želel krstiti v njegovih rokah in da bo tedaj dano znamenje o njegovem božanskem značaju. Tako bo dobil priložnost, da ga predstavi ljudstvu.

Ko je Jezus prišel h krstu, je Janez odkril v njem tako čistost značaja, kakršne dotlej ni opazil še pri nobenem človeku. Samo ozračje njegove navzočnosti je bilo sveto in je vlivalo spoštovanje. Med množico, ki je prišla k Janezu ob Jordanu, je poslušal zgodbe o hudodelstvih in srečeval ljudi, ki so bili potrti zaradi bremena svojih številnih grehov. Toda še nihče ni bil pri njem, ki bi izžareval toliko božanskega vpliva. Vse to se je ujemalo s tem, kar je bilo Janezu razodeto o Mesiju. Vendar pa se je obotavljal izpolniti Jezusovo prošnjo. Kako bi lahko on, grešnik, krstil Brezgrešnega? In zakaj naj bi se ta, ki ni potreboval spokorjenja, podvrgel obredu, ki je predstavljal priznanje krivde, katera se mora očistiti?^{/110/}

Ko je Jezus zaprosil za krst, se je Janez branil z besedami: "Meni je treba, da me ti krstiš, pa hodiš ti k meni?" ([Mat 3,14](#).) Jezus je odgovoril odločno, a vendar s plemenito močjo: "Pusti sedaj, kajti tako se nama spodobi izpolniti vso pravičnost." ([Mat 3,15](#).) Potem je Janez popustil, odpeljal Zveličarja do Jordana in ga potopil v vodo. Ko je Jezus stopil "iz vode, in glej, nebesa se mu odpro in Božjega Duha vidi, da gre navzdol kakor golob in prihaja nanj". ([Mat 3,16](#).)

Jezus ni sprejel krsta kot priznanja svoje lastne krivde. Izenačil se je z grešniki in se podal po poti, po kateri moramo hoditi tudi mi, in naredil vse, kar moramo tudi mi. Njegovo življenje trpljenja in potrpežljive vztrajnosti po njegovem krstu sta zgled za nas.

Po svojem krstu je Jezus pripognil glavo v molitvi na rečnem bregu. Pred njim se je odprlo novo pomembno obdobje. Sedaj je na širšem odru stopal v svoj življenjski boj. Čeprav je bil Knez miru, je bil njegov prihod prej izdiranje meča. Namreč kraljestvo, ki ga je prišel vzpostaviti, je bilo nasprotje tega, kar so si Judje želeli. Njega, ki je bil temelj vsega

izraelskega obredja in ureditve, bodo imeli za sovražnika in uničevalca. On, ki je na Sinaju dal zapovedi, bo obsojen kot njihov prestopnik. On, ki je prišel stret Satanovo silo, bo obtožen kot Belzebub. Nihče na svetu ga ni razumel; in med svojo službo je moral hoditi sam. Njegova mati in bratje niso imeli razumevanja za njegovo poslanstvo. Celo njegovi učenci ga niso razumeli. V večni svetlobi je prebival v edinosti z Bogom; toda svoje pozemsko življenje je moral preživeti osamljen.

Kakor eden izmed nas je moral nositi breme naše krivde in gorja. Brezgrešni je moral čutiti vso sramoto greha. Miroljubni je moral živeti sredi preprirov: resnica je morala prebivati z neresnico, čistost pa z nečistostjo. Njegovega duha je mučil vsak greh, vsako neskladje in vsako pogubno poželenje, ki je povzročalo prestopke.

Sam je moral hoditi po poti, sam je moral nositi breme. Na njem, ki je zapustil svojo božansko slavo in prevzel slabosti človeške narave, je počivala odrešitev sveta. Vse je videl in čutil, a je vendar ostal zvest svoji nalogi. Od njega je bilo odvisno zveličanje padlega človeškega rodu, zato je iztegnil roko, da bi se oprijel roke vsemogočne ljubezni.

Kazalo je, kakor da Zveličarjev pogled prodira do nebes, medtem ko je izlival svojo dušo v molitvi. Dobro je vedel, kako je greh zakrnil človeška srca^{111/} in kako težko bodo razpoznali njegovo poslanstvo in sprejeli dar zveličanja. Očeta je prosil za moč, da bi premagal njihovo nevero, da bi strl okove, s katerimi jih je Satan zasužnjil, in bi za njihov blagor premagal pogubnika. Prosil je za dokaz, da je Bog pripravljen po svojem Sinu zopet sprejeti človeštvo.

Še nikoli poprej angeli niso slišali takšne molitve. Želeli so svojemu Poveljniku prinesiti zagotovilno in tolažilno sporočilo. Vendar jim ni bilo omogočeno, kajti Oče sam je hotel odgovoriti na prošnjo svojega Sina. Od samega Božjega prestola so svetili žarki njegove slave. Nebesa so se odprla in na Zveličarjevo glavo se je spustila najčistejša svetloba v podobi goloba kot simbol zanj, ki je bil krotek in ponižen.

Poleg Janeza je med veliko množico samo malo ljudi videlo nebeško prikazen. Vendar pa je nad zbranimi počivala slovesna resnoba Božje navzočnosti. Ljudje so stali v tišini in opazovali Kristusa. Njegova postava se je kopala v svetlobi, ki vedno obdaja Božji prestol. Njegov proti nebu obrnjen obraz je bil poveličan, česar še nikoli poprej niso videli na nobenem človeškem obrazu. Iz odprtih nebes se je zaslišal glas: "Ta je moj ljubljeni Sin, ki je po moji volji." ([Mat 3,17.](#))

Te potrdilne besede so bile namenjene opazovalcem tega prizora, da bi jih navdihnile z vero in Zveličarja okrepile za njegovo poslanstvo. Ne glede na to, da so bili nanj zvrnjeni grehi sveta, ne glede na ponižanje zaradi sprejema grešne človeške narave, ga je glas iz nebes imenoval za Sina Večnega.

Janez je bil globoko ganjen, ko je videl Jezusa kot ponižnega molivca, ki je s solzami prosil svojega Očeta za pritrdilno znamenje. Ko je Jezusa obdala Božja slava in je zaslišal glas iz nebes, je Janez prepoznal od Boga obljubljeno znamenje. Sedaj je bil prepričan, da je krstil Odrešenika sveta. Na njem je počival Sveti Duh, in tedaj je z iztegnjeno roko pokazal na Jezusa in vzkliknil: "Glej, Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta!" ([Jan 1,29.](#))

Nihče od poslušalcev z govornikom vred ni dojel pravega pomena besed "Božje Jagnje". Na gori Moriji je Abraham slišal vprašanje svojega sina: "Oče, ... kje je jagnje za žgalno daritev?" Oče mu je odgovoril: "Bog si preskrbi jagnje za žgalno daritev, moj sin."

([1 Mojz 22,7.8.](#)) V ovnu, ki ga je Bog priskrbel namesto Izaka, je Abraham videl simbol njega, ki bo umrl za grehe ljudi. Sveti Duh je po Izaiju uporabil to prispodobo za prerokovanje o Zveličarju: ^{112/} "Mučili so ga, a ponižal se je in ni odprl svojih ust kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, in kakor ovca, ki molči pred svojimi strižci; in ni odprl svojih ust. In Gospod mu je naložil krivice vseh nas." ([Iz 53,7.6.](#)) Toda izraelski narod ni razumel tega nauka. Mnogi so gledali na daritve za greh kakor pogani na svoje; namreč kakor na darove, s katerimi lahko Boga spravijo v dobro voljo. Bog pa je želel Izraelce poučiti, da iz njegove ljubezni prihaja dar, ki jih lahko spravi z njim.

Besede, ki so bile izgovorjene Jezusu ob Jordanu: "Ta je moj ljubljeni Sin, ki je po moji volji," ([Mat 3,17.](#)) zajemajo ves človeški rod. Bog je spregovoril Jezusu kot našemu predstavniku. Kljub našim grehom in slabostim od Boga nismo zavrženi kot brezvredni. "Nas je pomilostil v svojem Ljubljencu." ([Ef 1,6.](#)) Slava, ki je počivala na Kristusu, je zastavilo Božje ljubezni do nas. Govori nam tudi o moči molitve in nas uči, kako lahko naš glas doseže Božje uho in kako so lahko naše prošnje sprejete v nebeških dvorih. Greh je odtrgal zemljo od nebes in jo odtujil za njihovo občestvo. Jezus pa jo je zopet povezal z ozračjem slave. Njegova ljubezen zajema vse ljudi in sega do najvišjih nebes. Svetloba, ki je iz odprtih nebes padala na Zveličarjevo glavo, bo svetila tudi nam, če bomo resno prosili za pomoč, da bi se uprli skušnjavi. Isti glas, ki je govoril Jezusu, govori vsakemu verujočemu človeku: Ti si moj ljubljeni otrok, nad katerim imam veselje!

"Ljubljeni, sedaj smo Božji otroci, a ni se še pokazalo, kaj bomo. Vemo pa, da bomo, ko se prikaže, njemu podobni, ker ga bomo videli, kakor je." ([1 Jan 3,2.](#)) Naš Odrešenik je pripravil pot, da lahko najde pristop do Očeta tudi najbolj grešen, najbolj potreben, najbolj zatiran in najbolj zaničevan človek. Vsi lahko imajo prostor v slavnih prebivališčih, ki jih je Jezus odšel pripraviti. "To pravi Sveti, Resnični, ki ima Davidov ključ, ki odpira, in nihče ne zapre, in zapira, in nihče ne odpre. ... Glej, postavil sem pred teboj odprta vrata, in nihče jih ne more zapreti." ([Raz 3,7.8.](#))^{113/}

12. Skušnjave ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 4,1-11](#); [Mar 1,12.13](#); [Luk 4,1-13](#).

"Jezus pa, poln Svetega Duha, se vrne od Jordana, in Duh ga vodi po puščavi štirideset dni." ([Luk 4,1](#).) Besede v Markovem evangeliju so še bolj pomembne. On pravi: "In precej ga odvede Duh v puščavo. In v puščavi je bil štirideset dni, in Satan ga je skušal, in bival je med zvermi." ([Mar 1,12.13](#).) "In ničesar ni jedel v teh dneh." ([Luk 4,2](#).)

Božji Duh je odpeljal Jezusa v puščavo, da bi bil skušan. On ni iskal skušnjave. V puščavo je šel zato, da bi na samem razmišljal o svojem poslanstvu in delu. S postom in molitvijo naj bi si pridobil moč za s krvjo poškropljeno pot, ki jo je moral prehoditi. Satan pa je vedel, da je Zveličar odšel v puščavo, in je to imel za najboljši čas, da se mu približa.

V boju med Knezom luči in vodjem kraljestva teme so bile položene na kocko pomembne zadeve. Potem ko je Satan ljudi zapeljal v greh, je razglasil zemljo za svojo lastnino in se imenoval za kneza tega sveta. Ko je praočeta in pramater človeštva prilagodil svoji naravi, je mislil tukaj ustanoviti svoje kraljestvo. Trdil je, da so si ga ljudje izbrali za svojega vladarja.^{/114/} S svojim nadzorom nad ljudmi je ohranjal svojo vladavino nad svetom. Kristus pa je prišel spodbit to Satanovo trditev. Kot Sin človekov bo ostal zvest Bogu. Tako bo dokazal, da Satan nima popolne uprave nad človeškim rodом in da je njegova pravica do sveta lažna. Njegove moči je lahko osvobojen vsak, ki si to želi. Oblast, ki jo je bil izgubil Adam, bo znova povrnjena.

Odkar je bilo kači v edenskem vrtu rečeno: "Sovraštvo postavljam med tebe in ženo, in med tvoje potomstvo in njeno potomstvo," ([1 Mojz 3,15](#).) je Satan vedel, da nima neomejene oblasti nad svetom. V ljudeh se je čutilo delovanje moči, ki se je upirala njegovi oblasti. Z zelo velikim zanimanjem je opazoval daritve, ki so jih darovali Adam in njegovi sinovi. V teh obredih je jasno prepoznal simbol občestva med zemljo in nebesi. Zato je sklenil, da se bo vmešal v to občestvo. Nepravilno je predstavljal Boga in napačno razlagal obrede, ki so kazali na Zveličarja. Ljudje so bili zapeljani, da so se Boga bali kot bitja, ki uživa v njihovem uničenju. Daritve, ki naj bi razodevale Božjo ljubezen, so se darovale za ublažitev njegove jeze. Satan je vzbujal grešne strasti v ljudeh, da bi utrdil svojo oblast nad njimi. Ko je bila dana pisana Božja beseda, je proučeval prerokovanja o Zveličarjevem prihodu. Iz roda v rod si je prizadeval oslepiti ljudi za ta prerokovanja, da bi zavrgli Kristusa ob njegovem prihodu.

Satan je ob Jezusovem rojstvu vedel, da je prišel On, ki ima božansko nalogo spodbijati njegovo oblast. Trepetal je ob angelovem sporočilu, ki je potrjevalo nadoblast novorojenega Kralja. Dobro mu je bilo znano, kakšen položaj je imel Kristus v nebesih kot Očetov ljubljeneec. Prihod Božjega Sina na svet kot človeka ga je navdajal z osuplostjo in zaskrbljenostjo. Ni mogel dojeti skrivnosti te velike daritve. Njegova sebična duša ni mogla razumeti take ljubezni do zapeljanega rodu. Sami ljudje so zelo nejasno dojemali slavo in nebeški mir ter veselje občestva z Bogom,^{/115/} toda Luciferju, zaslanjajočemu kerubu, so bili ti blagoslovi dobro znani. Odkar je izgubil nebesa, se je odločil za maščevanje z zapeljevanjem drugih, da z njim podelijo njegov padec. To mu bo najbolje uspelo z vplivanjem na ljudi, da podcenjujejo nebeške stvari in usmerijo svoja srca na pozemske.

Poveljnik nebes ni neovirano pridobival srca ljudi za svoje kraljestvo. Od časa njegovega rojstva v Betlehemu ga je hudobni stalno napadal. V Kristusu je bila razodeta Božja podoba, zato je bilo na Satanovih posvetih sklenjeno, da ga je treba premagati. Še nobeno človeško

bitje ni prišlo na svet in ušlo sleparjevi sili. Združene moči hudobnega so bile postavljene na njegovo stezo, da bi se bojevale proti njemu in ga po možnosti premagale.

Pri Zveličarjevem krstu je bil med pričami tudi Satan. Videl je, kako je Božja slava obdala Božjega Sina. Slišal je Jahvejev glas pričati o Jezusovem božanstvu. Po Adamovem grehu je človeštvo izgubilo občestvo z Bogom; zvezo med nebese in zemljo pa je vzdrževal Kristus. A sedaj, ko je Jezus prišel "v podobnosti grešnega mesa", ([Rim 8,3.](#)) je zopet spregovoril sam Oče. Prej je **po Kristusu** govoril z ljudmi, sedaj je vzdrževal zvezo z njimi **v Kristusu**. Satan je upal, da bo Božji gnus do zla za večno ločil nebese in zemljo. Sedaj pa se je izkazalo, da je zopet vzpostavljena zveza med Bogom in človekom.

Satan je uvidel, da mora zmagati ali pa bo premagan. Sporne točke tega boja so bile prepomembne, da bi ga zaupal združbi svojih angelov. Sam mora voditi vojno. Vse odpadniške sile so se postavile v vrste proti Božjemu Sinu. Kristus je postal tarča vsakega peklenškega orožja.

Mnogi opazujejo ta boj med Kristusom in Satanom, kakor da nima posebnega pomena za njihovo življenje; zanje je nezanimiv. Vendar pa se ta boj ponavlja v vsakem človeškem srcu. Nihče ne zapusti Satanovih vrst, da bi stopil v službo Bogu, ne da bi bil izpostavljen Satanovim napadom. Skušnjave, ki jih je Kristus premagal, so bile enake tistim, za katere menimo, da jih tako težko premagujemo. Bile so mu vsiljene toliko bolj, kolikor je njegov značaj bolj vzvišen od našega. S strašnim bremenom grehov sveta na sebi se je Kristus uprl skušnjavi teka in ljubezni do sveta in ljubezni do razkazovanja, ki vodi k ošabnosti.^{/116/} Te skušnjave so premagale Adama in Evo, a tudi nas z lahkoto premagajo.

Satan je opozoril na Adamov greh kot dokaz, da so Božje zapovedi nepravilne in se ne morejo izpolnjevati. V našo človeško naravo oblečeni Kristus naj bi odkupil Adamov prestop. Ampak na Adamu še ni bilo posledic greha, ko ga je napadel skušnjavec. Imel je še moč popolne moškosti in bil popolnoma krepkega telesa in uma. Poleg tega ga je obdajala še slava edenskega vrta in užival je vsakdanje občestvo z nebeškimi bitji. Jezus pa je v popolnoma drugačnih okoliščinah odšel v puščavo, da bi se spoprijel s Satanom. Že štiri tisoč let so upadale telesne in umske moči ter moralna vrednost človeškega rodu; a Kristus je vzel nase slabosti izrojenega človeštva. Samo tako je lahko rešil ljudi iz najglobljega ponižanja.

Mnogi trdijo, da Kristus ni mogel podleči skušnjavi. Ampak tedaj ne bi mogel stopiti na Adamov prostor; ne bi mogel izbojevati zmage, ki jo je Adam izgubil. Če bi v katerem koli smislu imeli težji boj od Kristusa, potem nam On ne bi mogel pomagati. Toda Zveličar se je odel v človeško naravo z vsemi nagnjenji. Vzel je nase človeško naravo z možnostjo, da bi v skušnjavi podlegel. Tako nam ni treba prenašati ničesar, česar ni On pretrpel.

Pri Kristusu je bil tek temelj za prvo veliko skušnjo, kakor je bil tudi pri svetem paru v raju. Ravno tam, kjer se je začelo uničenje, se je moralo začeti delo odrešenja. Kakor je Adam padel v greh zaradi zadovoljitve teka, tako je moral Kristus zmagati z odpovedjo teku. "In ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, postane potem lačen. Pa pristopi k njemu skušnjavec in reče: Če si Božji Sin, reci, naj postane to kamenje kruh. On pa odgovori in reče: Pisano je: Ne bo živel človek ob samem kruhu, temveč od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust." ([Mat 4,2-4.](#))

Od Adamovega do Kristusovega časa je ugajanje sebi tako okrepilo moč teka in strasti, da so zavladale skoraj neomejeno. Tako so ljudje postali moralno ponižani in bolni, da sami po sebi

niso mogli zmagovati. Zaradi njih je Kristus zmagal tako, da je zdržal najtežjo skušnjava. Zaradi nas je pokazal samoobvladovanje, ki je bilo močnejše od lakote ali smrti. Ta prva zmaga je zajemala še druge prvine, ki spadajo v naš boj s silami teme./117/

Ko je Jezus prišel v puščavo, ga je obdajala Očetova slava. Občestvo z Bogom ga je tako prevzelo, da se je dvignil nad človeške slabosti. Toda Božja slava se je umaknila od njega, in bil je izpostavljen boju s skušnjava. Vsak trenutek je prežala nanj. Njegova človeška narava se je prestrašila boja, ki ga je čakal. Štirideset dni se je postil in molil. Od lakote oslabil in shujšan ter izčrpan in zelo potrten zaradi najhujših duhovnih muk "je bil njegov obraz spačen bolj nego katerega moža in njegova podoba bolj nego človeških otrok". ([Iz 52,14.](#)) Sedaj se je Satanu ponudila zaželena priložnost. Bil je prepričan, da bo lahko premagal Kristusa.

K Zveličarju je kakor odgovor na njegove molitve pristopil nekdo v podobi nebeškega angela. Trdil je, da mu je Bog naročil, naj mu sporoči konec posta. Kakor je Bog poslal angela ustavit Abrahamovo roko, da ne bi daroval Izaka, tako je Oče, ker je zadovoljen s Kristusovo pripravljenostjo, da stopi na s krvjo poškropljeno pot, poslal angela, da bi ga osvobodil; tako sporočilo je bilo prineseno Jezusu. Zveličar je oslabil zaradi lakote in si je silno želel okrepčila, ko je k njemu nenadoma prišel Satan. Skušnjavec je pokazal na po puščavi razmetane kruhu podobne kamne in rekel: "Če si Božji Sin, reci, naj postane to kamenje kruh." ([Mat 4,3.](#))

Čeprav se je skušnjavec pojavil kot angel svetlobe, je izdal svoj značaj z besedami: "Če si Božji Sin." Šlo je za podtikanje dvoma. Če bi bil Jezus naredil, kar je predlagal Satan, bi to pomenilo sprejemanje dvoma. Skušnjavec je poskušal premagati Kristusa z istim sredstvom, ki je bilo že od začetka uspešno pri ljudeh. Kako zvito se je Satan približal Evi! "Ali vama je res rekel Bog, da ne jejta od vsakega drevesa s tega vrta?" ([1 Mojz 3,1.](#)) Te skušnjavčeve besede so bile resnične, toda odtenek njegovega glasu je izdajal prikrito zaničevanje Božjih besed. Šlo je za prikrito zanikanje in dvom o Božji iskrenosti. Satan si je prizadeval v Evi zbuditi misel, da Bog ne bo naredil tega, kar je rekel; da prikrajšanje tako lepih sadežev nikakor ne ustreza Božji ljubezni in sočutju do ljudi. Tudi sedaj je skušnjavec poskušal navdihniti Kristusa s svojimi hudobnimi mislimi. "Če si Božji Sin." Te besede so s svojo grenkostjo vrtale po njegovem umu. Zvok njegovega glasu je razodeval popolno nevero. Ali bi Bog tako ravnal s svojim Sinom? Ali bi ga pustil v puščavi med divjimi zvermi brez hrane, družbe in tolažbe? Namignil je, da Bog nikoli ne bi pomislil, da bi bil njegov Sin v takšnem stanju. "Če si Božji Sin," pokaži svojo moč tako,/118/ da se boš rešil lakote. Ukaži, naj to kamenje postane kruh.

V Satanovih ušesih so še odmevale besede iz nebes: "Ta je moj ljubljeni Sin, ki je po moji volji." ([Mat 3,17.](#)) Toda odločil se je prisiliti Kristusa, da bi dvomil o tem pričevanju. Božje besede so bile Kristusu zagotovilo njegovega božanskega poslanstva. Prišel je živeti kot človek med ljudi, te besede pa so potrdile njegovo zvezo z nebesi. Satanov cilj je bil v njem izzvati dvom o teh besedah. Vedel je, da bi zmaga v velikem boju pripadala njemu, če bi mu uspelo omajati Kristusovo zaupanje v Boga. Tako bi lahko premagal Jezusa. Upal je, da bo Kristus pod vplivom potrnosti in prevelike lakote izgubil vero v svojega Očeta in naredil čudež v svojo korist. Če bi bil Jezus to naredil, bi bil načrt zveličanja uničen.

Ko sta se Satan in Božji Sin prvič srečala kot nasprotnika, je bil Kristus poveljnik nebeških čet; Satan pa je bil zaradi svojega upora vržen iz nebes. Sedaj je kazalo, da je stanje obrnjeno, in Satan je hotel najobilneje izkoristiti svojo navidezno prednost. Rekel je, da je bil eden najmogočnejših angelov pregnan iz nebes. Jezusovo stanje pa kaže, da je on ta padli angel,

pozabljen od Boga in zapuščen od ljudi. Božansko bitje lahko poudari svoje trditve s čudežem. "Če si Božji Sin, reci, naj postane to kamenje kruh." ([Mat 4,3.](#)) Skušnjavec mu je govoril, da bi takšno dejanje ustvarjalne moči neovrgljivo dokazalo Božjo naravo in odločilo spopad.

Jezus ni mogel mirno ali brez notranjega boja poslušati vrhovnega zapeljivca. Vendar Božjemu Sinu ni bilo treba dokazovati Satanu svojega božanstva ali pojasnjevati vzroka za svoje ponižanje. S spolnitvijo upornikovih zahtev se nič ne bi doseglo niti v slavo Bogu niti za blaginjo ljudem. Če bi Kristus privolil v sovražnikov predlog, bi Satan zopet lahko rekel: Daj mi znamenje, da bi lahko veroval, da si ti Božji Sin. Noben dokaz ne bi mogel zlomiti uporniške moči v njegovem srcu. Kristus pa tudi ni smel uporabiti svoje božanske moči sebi v prid. Prišel je, da bi preizkušnje zdržal, kakor jih moramo tudi mi, in nam zapustil zgled vere in pokornosti. Ne zdaj ne pozneje v svojem pozemskem življenju ni naredil čudeža v svojo korist. Njegova čudovita dela so se zgodila samo za blagor drugih. Čeprav je Jezus že od samega začetka prepoznal Satana, se ni pustil izzvati, da bi se spustil z njim v boj. Okrepčal ga je spomin na glas^{119/} iz nebes, zato je počival v Očetovi ljubezni. S skušnjava se sploh ni hotel pogajati.

Jezus se je Satanu uprl z besedami iz Svetega pisma: "Pisano je." ([Mat 4,4.](#)) Božja beseda je bila orožje njegovega bojevanja v vsaki skušnjavi. Satan je od Kristusa zahteval čudež kot znamenje njegovega božanstva. Večje od vsakega čudeža je trdno zaupanje v "tako pravi Gospod". ([Iz 7,7.](#)) To je znamenje, ki se ne more spodbijati. Ker je Kristus ostal na tem stališču, mu skušnjavec ni mogel do živega.

V času največje oslabeledosti je bil Kristus izpostavljen najhujšim skušnjavam. Satan je upal, da ga bo premagal. Tako je namreč premagal človeka. Ko so odpovedale moči, volja oslabela ter se je vera prenehala opirati na Boga, so bili premagani celo tisti, ki so se dolgo in pogumno bojevali za pravičnost. Mojzesa je utrudilo štiridesetletno potovanje z Izraelom po puščavi, ko se njegova vera za trenutek ni zanašala na brezmejno Božjo moč. Podlegel je neposredno na meji objubljenе dežele. Tako se je zgodilo tudi Eliju, ki je neustrašno stal pred kraljem Ahabom in stopil nasproti celotnemu izraelskemu narodu na čelu z njegovimi štiristo petdesetimi Baalovimi preroki. Po tistem strašnem dnevu na Karmelu, ko so bili lažni preroki pobiti in je narod razglasil svojo predanost Bogu, je Elija pobegnil pred grožnjami malikovalske kraljice Jezabele, da bi si rešil življenje. Tako si je Satan vedno pridobival prednosti pred človeškimi slabostmi. In še vedno deluje na enak način. Če koga zagrnejo oblaki ali se zaradi posebnih razmer znajde v stiski, nadlogi ali drugih težavah, je Satan takoj ob njem, da bi ga skušal in dražil. Napada slabe točke našega značaja. Poskuša omajati naše zaupanje v Boga, ki dopušča, da obstajajo takšne stvari. Skušani smo, da ne zaupamo v Boga in dvomimo o njegovi ljubezni. Mnogokrat se nam skušnjavec približa, kakor se je tudi Kristusu, in nam predočuje naše slabosti in pomanjkljivosti.^{120/} Upa, da nam bo vzel pogum in strl našo oporo v Boga. Tedaj je prepričan, da je žrtev njegova. Če bi ga pričakali, kakor ga je Jezus, bi se izognili marsikateremu porazu. Če pa se z našim sovražnikom pogajamo, mu dajemo prednost.

Ko je Kristus rekel skušnjavcu: "Ne bo živel človek ob samem kruhu, temveč od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust", ([Mat 4,4.](#)) je ponovil besede, ki jih je izgovoril več kakor štirinajst stoletij poprej Izraelu: "Spominjaj se vsega pota, po katerem te je vodil Gospod, tvoj Bog, teh štirideset let po puščavi. ... In poniževal te je in te vodil v lakoto; in živil te je z mano, ki je nisi poznal ne ti ne tvoji očetje, da ti pokaže, da ne živi človek ob samem kruhu, temveč ob vsem, kar izhaja iz Božjih ust." ([5 Mojz 8,2.3.](#)) Ko je v puščavi zmanjkalo hrane,

je Bog poslal mano iz nebes; dajal jim jo je stalno in v zadostni količini. Ta preskrba bi jih morala poučiti, da jih On ne bo pozabil, dokler bodo zaupali vanj in hodili po njegovih poteh. Sedaj je Zveličar praktično izvajal nauk, ki ga je dal Izraelu. Po Božji besedi so Izraelci dobili pomoč, in po isti besedi jo je dobil tudi Jezus. Čakal je na Božji trenutek, ki mu bo prinesel olajšanje. V puščavi se je znašel zaradi poslušnosti Bogu, zato ni hotel priti do hrane z izpolnjevanjem Satanovih predlogov. Vpričo vsega veselja je dokazal, da je manjša nesreča trpeti, pa naj se zgodi, kar koli že, kakor pa se kolikor koli oddaljiti od Božje volje.

"Ne bo živel človek ob samem kruhu, temveč od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust." ([Mat 4,4](#).) Kristusov sledilec često pride v razmere, v katerih ne more hkrati služiti Bogu in nadaljevati svojih posvetnih koristi. Morda se tedaj zdi, da bo poslušnost kakšni jasni Božji zahtevi spravila človeka na boben. Satan ga bo poskušal prepričati, da mora žrtvovati katero od prepričanj svoje vesti. Vendar pa je Božja beseda edina stvar, s katero lahko računamo. "Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in vse to vam bo pridano." ([Mat 6,33](#).) Že za pozemsko življenje ni dobro, če odstopimo od volje nebeškega Očeta. Če sprejmemo moč njegove besede, ne bomo podlegli Satanovim predlogom, da bi dobili hrano ali si rešili življenje. Naše edino vprašanje bo: Kaj Bog ukazuje? Kaj nam obljublja? Ko bomo to vedeli, bomo ubogali ukaz in zaupali v obljubo.

V zadnjem velikem spopadu s Satanom bodo Bogu zvesti ljudje doživeli, da jim bo prikrajšana sleherna pozemska pomoč.^{/121/} Ker ne bodo hoteli prestopati Božjih zapovedi, da bi bili poslušni pozemskim silam, jim bo prepovedano kupovati ali prodajati. Končno bo izdan ukaz, da jih pomorijo. (Glej [Raz 13,11-17](#).) Toda poslušnim je dana obljuba: "Ta bo prebival v previsokih krajih, skalni branik bo njegov grad, njegov kruh se mu bo dajal, vode mu ne bodo usehnile." ([Iz 33,16](#).) Božji otroci bodo živeli od te obljube. Ko bo svet prizadela lakota, bodo Božji otroci nasičeni. "Ne bodo osramočeni ob hudem času in v dnevih lakote bodo nasičeni." ([Ps 37,19](#).) Ta čas je gledal pred seboj prerok Habakuk in njegove besede izražajo vero cerkve: "Kajti smokva ne bo cvetela in pridelka ne bo nič na trtah, oljkova rast bo varala in žitno polje ne donese užitka, in iz ograje izgine drobnica in govedi ne bo nič v hlevih; a jaz se bom vendar radoval v Gospodu, veselil se bom, da je Bog moje rešenje." ([Hab 3,17.18](#).)

Od vseh naukov, ki se jih moramo naučiti iz prve velike skušnjave našega Gospoda, je največji nadzorovanje teka in poželenj. V vseh časih so imele skušnjave, ki se tičejo človeške mesene narave, največji uspeh pri popačevanju in ponižanju človeškega rodu. Satan si prizadeva z nezmernostjo uničiti umske in moralne moči, ki jih je Bog dal človeku kot najdragocenejši dar. Kajti tako postane človek nezmožen ceniti stvari večne vrednosti. Z zadovoljevanjem mesenih poželenj poskuša Satan iz človeške duše izbrisati vsako sled Božje podobe.

Neobrzdano popuščanje, ki povzroča bolezni in izrojenost, kakršno je obstajalo v času prvega Kristusovega prihoda, bo spet obstajalo v še hujši obliki pred njegovim drugim prihodom. Kristus je napovedal, da bo stanje na svetu tedaj takšno, kakršno je bilo pred potopom in v času Sodome in Gomore. Srčni naklepi bodo vedno samo hudobni. Danes živimo na samem robu tega hudega časa, zato bi si morali prisvojiti velik nauk iz Zveličarjevega posta. Samo po nepopisnih mukah, ki jih je pretrpel Kristus, lahko presodimo grešno neobrzdano popuščanje. Njegov zgled nam pravi, da lahko imamo upanje v večno življenje samo tedaj, če svoja poželenja in strasti podvržemo Božji volji.

Z lastno močjo se ne moremo upirati glasnim zahtevam svoje padle narave. Satan bo po njih pripeljal skušnjava nad nas. Kristus je vedel, da se bo sovražnik približal vsakemu človeku, da bi izkoristil njegove prirojene slabosti in s svojimi pretvezami ulovil v past vse, katerih zaupanje ne počiva v Bogu. S tem ko je naš Gospod prehodil pot, po kateri moramo iti,^{/122/} nam je pripravil pot za zmago. Njegova volja ni, da bi se znašli v spopadu s Satanom v neugodnem položaju. Ne želi, da bi nas napadi kače prestrašili ali vzeli pogum. "Srčni bodite," je rekel, "jaz sem svet premagal." ([Jan 16,33.](#))

Kdor se mora bojevati proti teku, naj gleda na Zveličarja v puščavi skušnjave. Naj ga opazuje, kako trpi na križu smrtne muke in kako je vzkliknil: "Žejen sem." ([Jan 19,28.](#)) On je zdržal vse, kar lahko kdaj doleti ljudi. Njegova zmaga je tudi naša.

Jezus se je opiral na modrost in moč svojega nebeškega Očeta. Rekel je: "Kajti Gospod Jahve mi pomaga, zato nisem bil osramočen; ... in vem, da ne pridem v sramoto. Glej, Gospod Jahve mi bo pomagal." ([Iz 50,7.9.](#)) Opozarjajoč na svoj lasten zgled pravi: "Kdo je med vami, ki se boji Gospoda, ki posluša glas njegovega hlapca? Kdor hodi po temi, komur ni svetlobe, upaj v Gospodovo ime in opiraj se na svojega Boga!" ([Iz 50,10.](#))

Jezus je rekel: "Prihaja namreč vojvoda tega sveta, a na meni nima ničesar." ([Jan 14,30.](#)) V njem ni bilo nič, kar bi se odzivalo na Satanovo pretkanost. Jezus ni popustil grehu. Niti z eno mislijo se ni vdal skušnjavi. Tako je lahko tudi z nami. Človeško v Kristusu je bilo združeno z božanskim; v njem prebivajoči Sveti Duh ga je oborožil za boj. Prišel je zato, da bi postali "deležniki Božje narave". ([2 Pet 1,4.](#)) Vse dokler smo po veri povezani z njim, greh nad nami nima oblasti. Bog prijemlje našo roko vere in nas želi voditi, da bi imeli trdno oporo v Kristusovem božanstvu in bi si lahko razvili popoln značaj.

Kristus nam je pokazal, kako lahko to dosežemo. S čim je zmagal v spopadu s Satanom? Z Božjo besedo. Samo z njo se je lahko uprl skušnjavi. Rekel je. "Pisano je." ([Mat 4,4.](#)) Tudi nam je Bog "podaril dragocene in največje obljube, da postanemo po njih deležniki Božje narave, ko smo ubežali pogubi, ki jo na svetu povzroča poželenje." ([2 Pet 1,4.](#)) Vsaka obljuba v Božji besedi velja za nas. Živeli naj bi "od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust". ([Mat 4,4.](#)) Če nas napadejo skušnjave, ne glejmo na zunanje okoliščine ali na naše slabosti, temveč na moč besede, saj je vsa njena moč naša. "V svojem srcu sem shranil tvoj govor, da ne grešim zoper tebe. Po besedi tvojih ustnic sem se čuval poti siloviteža." ([Ps 119,11; 17,4.](#))

13. Zmaga ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 4,5-11](#); [Mar 1,12.13](#); [Luk 4,5-13](#).

"Tedaj ga vzame Hudič v sveto mesto in ga postavi na vrh templja in mu reče: Če si Božji Sin, spusti se dol, kajti pisano je: Svojim angelom bo zapovedal zate, in na rokah te bodo nosili, da se kje z nogo ne udariš ob kamen." ([Mat 4,5.6.](#))

Satan je sedaj menil, da se je z Jezusom srečal na njegovih tleh. Pretkani sovražnik je sam izgovoril besede, ki so prišle iz Božjih ust. Še vedno se je pojavil kot angel svetlobe in očitno kazal, da pozna Svete spise in razume smisel napisanega. Kakor je Jezus poprej uporabil Božje besede, da bi utemeljil svojo vero, tako jih sedaj uporablja Satan, da bi podprl svojo prevaro. Trdi, da je hotel samo preizkusiti Jezusovo zvestobo, in sedaj hvali njegovo stanovitnost. Ker je Zveličar izpričal zaupanje v Boga, ga je Satan hotel pripraviti do tega, da ponovno dokaže svojo vero.

Toda drugo skušnjava je takoj začel s sejanjem nezaupanja. "Če si Božji Sin." Kristus je bil skušan, da bi odgovoril na tisti "če", toda vzdržal se je, da bi podlegel najmanjšemu dvomu. Ni hotel ogroziti svojega življenja zato, da bi Satanu podal dokaze./124/

Skušnjavec je menil, da bo dobil prednost zaradi Kristusove človeške narave in ga nagovoril k domnevi. Čeprav nas Satan lahko napeljuje h grehu, vendar nikogar ne more prisiliti, da greši. Jezusu je rekel: "Spusti se dol," ker je natančno vedel, da ga on ne sme potisniti dol; Bog bi namreč ukrepal in ga rešil. Jezusa ni mogel prisiliti, da skoči dol. Kristus ne bi mogel biti premagan, dokler koli sam ne bi privolil v skušnjava. Niti vse pozemske in peklenske sile ga niso mogle pripraviti do tega, da bi se v najmanjšem oddaljil od volje svojega nebeškega Očeta.

Skušnjavec tudi nas nikoli ne more prisiliti, da naredimo kaj slabega. Ne more upravljati z umi, če se sami ne izročijo njegovemu nadzoru. Preden lahko izvaja svojo moč nad nami, mora v to privoliti naša volja in naša vera opustiti zaupanje v Kristusa. Toda z vsako grešno željo mu dajemo oporo. Kadar koli ne dosežemo božanskega merila, odpremo skušnjavcu vrata, skozi katera lahko vstopi, da bi nas skušal in uničil. Vsak naš poraz ali neuspeh mu daje zaželeno priložnost za sramotenje Kristusa.

Ko je Satan navajal obljubo: "Svojim angelom bo zapovedal zate, in na rokah te bodo nosili," je izpustil besede, "da te varujejo na vseh tvojih poteh," ([Ps 91,11.](#)) - namreč na vseh poteh, ki jih je izbral Bog. Jezus pa ni hotel stopiti s poti poslušnosti. Dokazal je popolno zaupanje v svojega nebeškega Očeta, in zato se ni hotel sam spraviti v položaj, ki bi zahteval Očetovo ukrepanje, da bi ga obvaroval smrti. Ni hotel prisiliti Previdnosti, da bi mu priskočila na pomoč, saj s tem ne bi mogel dati ljudem zgleda zaupanja in pokornosti.

Jezus je Satanu odvrnil: "Zopet je pisano: Ne skušaj Gospoda, svojega Boga." ([Mat 4,7.](#)) Te besede je nekoč izgovoril Mojzes Izraelcem, ko so v puščavi trpeli žejo in zahtevali, naj jim da vode, z vzkliki:/125/ "Ali je Gospod sredi nas ali ga ni?" ([2 Mojz 17,7.](#)) Bog je čudežno deloval zanje, vendar pa so dvomili o njem, ko so nastale težave, in so zahtevali dokaz, da je Gospod med njimi. V svoji neveri so ga hoteli preizkusiti. Satan je hotel pripraviti Kristusa, da bi naredil enako. Bog je že izpričal, da je Jezus njegov Sin. Zahtevati še en dokaz, da je Božji Sin, bi pomenilo preizkušati Božjo besedo, torej skušati njega samega. To velja tudi tedaj, če molimo za nekaj, česar Bog ni obljubil. To bi pričalo o nezaupanju; s tem bi Boga

preizkušali ali ga skušali. Nikoli ne smemo Boga prositi nekaj samo zato, da bi **preizkušali**, ali bo izpolnil svojo besedo, ampak (ga prosimo) **zato**, ker jo bo izpolnil; ne zato, da bi preizkušali, ali nas ljubi, ampak zato, ker nas ljubi. "Brez vere pa je nemogoče biti Bogu po volji; kajti kdor se bliža Bogu, mora verovati, da je Bog in da bo plačevalec tistim, ki ga iščejo." ([Heb 11,6.](#))

Vera nima nikakršne zveze z domnevo. Samo kdor ima pravo vero, je varen pred domnevo. Domneva je Satanov ponaredek vere. Vera se oklepa Božjih obljub in obrodi sadove v poslušnosti. Tudi domneva se sklicuje na obljube, toda uporablja jih za opravičevanje prestopka, kakor dela Satan. Prava vera bi pripeljala naše prastarše k zaupanju v Boga in izpolnjevanju njegovih zapovedi. Domneva pa jih je zapeljala k prestopanju njegove zapovedi z vero, da bodo zaradi njegove velike ljubezni obvarovani pred posledicami greha. Vera ne zahteva pravice do nebeške naklonjenosti, ne da bi izpolnila pogoje, pod katerimi se daje milost. Pristna vera ima temelje v svetopisemskih obljubah in uredbah.

Če Satanu ne uspe v nas spodbuditi nezaupanja, mnogokrat doseže cilj s tem, da nas zapelje k domnevi. Če nas lahko pripravi do tega, da se po nepotrebnem izpostavimo skušnjavi, ve, da bo zmaga njegova. Bog bo obvaroval vse, ki hodijo po poti poslušnosti, kdor pa zavije z nje, se podaja na Satanovo področje. Tam pa bomo zanesljivo padli. Zveličar nam je ukazal: "Čujte in molite, da ne zajdete v skušnjava." ([Mar 14,38.](#)) Razmišljanje in molitev nas bosta obvarovala, da se ne bomo prostovoljno podali na pot nevarnosti; tako se bomo izognili mnogim porazom.

Vendar pa ne smemo izgubiti poguma, ko nas napade skušnjava. Mnogokrat začnemo dvomiti o vodstvu Božjega Duha, če pridemo v težavne okoliščine. Toda Duh je bil ta, ki je vodil Jezusa v puščavo, da bi ga Satan skušal. Če Bog dovoli, da pridejo na nas skušnjave, potem želi uresničiti kak načrt za našo blaginjo. Jezus ni zlorabil Božjih obljub s tem, da bi se prostovoljno izpostavil skušnjavi;^{126/} niti se ni prepustil obupu, ko je bil izkušan. Tudi mi se ne smemo. "Zvest pa je Bog, ki vam ne da biti izkušanim nad vašo moč, temveč stori z izkušnjo tudi izhod iz nje, da jo morete prenesti." ([1 Kor 10,13.](#)) On pravi: "Hvalne daritve prinašaj Bogu in Najvišjemu opravljaj svoje obljube. In kliči me v dan stiske, rešil te bom, in ti me boš častil." ([Ps 50,14.15.](#))

Jezus je tudi iz druge skušnjave izšel zmagovalec, a sedaj je Satan pokazal svoj pravi značaj. Ni se pojavil kot strašna pošast s kremplji na nogah in netopirjevimi perutmi, temveč kot mogočni angel, kar je ostal kljub svojemu padcu. Sedaj je javno priznal, da je upornik in bog tega sveta.

Ko je Jezusa postavil na visoko goro, je uredil, da so se pred njim slikovito zvrstila vsa kraljestva sveta v vsej njihovi slavi. Sonce je sijalo na prostrana polja in obsevalo s templji in marmornatimi palačami okrašena mesta, rodovitne njive in polne vinograde. Sledovi greha so bili prikriti. Jezusove oči, ki so še malo prej opazovale opustošenje in pusta področja, so sedaj počivale na prizorih nepopisne lepote in napredka. K temu pa se je zaslíšal še skušnjavčev glas: "Tebi dam vso to oblast in njih slavo, kajti meni je izročena, in dajem jo, komur koli hočem. Ti torej, če se pokloniš pred menoj, bo vse tvoje." ([Luk 4,6.7.](#))

Kristusovo poslanstvo se je lahko uresničilo samo s trpljenjem. Pred njim je bilo življenje skrbi, žalosti, bojev in sramotna smrt. Moral je prenašati grehe vsega sveta in pretrpeti ločitev od ljubezni svojega Očeta. Sedaj se je bil skušnjavec pripravljen odpovedati vsej oblasti, ki si jo je prilastil. Kristus bi se lahko izognil strašni prihodnosti, če bi priznal Satanovo nadoblast.

Ampak to bi bilo enako porazu v velikem boju. Satan je v nebesih grešil, ko se je poskušal povzdigniti nad Božjega Sina. Če bi sedaj zmagal, bi bila to zmaga upora.

Ko je Satan objavil Kristusu, da sta kraljestvo in slava sveta izročena njemu, in ju lahko da, komur hoče, je povedal samo delno resnico, zato da bi se približal svojemu cilju. Nekoč je svoje kraljestvo otel Adamu, toda Adam je bil Stvarnikov namestnik na svetu. Ni bil neodvisen vladar. Zemlja je Božja in On je vse izročil svojemu Sinu. Adam naj bi vladal pod Kristusovo oblastjo. Ko pa je izdal oblast v Satanove roke, je Kristus še vedno ostal zakoniti kralj. Tako je Gospod rekel kralju Nebukadnezarju: "Najvišji vlada v človeškem kraljestvu/^{129/} ter ga da, komur hoče, in more najnižjega izmed ljudi postaviti nad njim." ([Dan 4,17.](#)) Satan lahko izvaja svojo ugrabljeno oblast samo toliko, kolikor mu Bog dopušča.

Ko je skušnjavec ponudil Kristusu kraljestvo in slavo sveta, je predlagal, da bi Kristus izročil resnični vladarski položaj nad svetom in vladal podrejen Satanu. To je bilo prav tako kraljestvo, kakršnemu so se nadejali Judje. Želeli so si kraljestvo tega sveta. Če bi Kristus privolil in jim dal takšno kraljestvo, bi ga z veseljem sprejeli. Tako pa je počivalo na njem prekletstvo greha z vsem gorjem. Kristus je ukazal skušnjavcu: "Poberi se, Satan! Kajti pisano je: Moli Gospoda svojega Boga, in njemu samemu služi." ([Mat 4,10.](#))

Ta, ki se je uprl v nebesih, je Kristusu ponudil kraljestvo tega sveta, da bi si kupil njegovo privolitev za načela zla. Kristus pa se ni dal podkupiti. Prišel je ustanovit kraljestvo pravičnosti in tega namena ni bil pripravljen opustiti. Satan se približuje ljudem z enakimi skušnjavami, in ima pri njih večji uspeh kakor pri Kristusu. Ljudem ponuja kraljestvo tega sveta pod pogojem, da priznajo njegovo nadoblast. Od njih zahteva, da prezirajo poštenost, zanemarjajo vest in popuščajo sebičnosti. Kristus pa jim ukazuje, naj najprej iščejo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost. Ampak Satan se približuje ljudem in jim prišepetava: "Meni morate služiti, ne glede na to, kaj je resnica o večnem življenju. Meni morate služiti, če želite imeti uspeh na tem svetu. Jaz imam vašo blaginjo v svojih rokah. Jaz vam lahko dam bogastvo, zadovoljstvo, čast in srečo. Poslušajte moj nasvet. Ne dovolite, da vas obvladajo čudni pogledi na poštenost ali samoodpoved. Jaz vam bom utiral pot." Tako so množice zapeljane. Pripravljeni so služiti svojemu jazu, a s tem je zadovoljen tudi Satan. Medtem ko jih zapeljuje z upanjem na posvetno oblast, si pridobi oblast nad dušo. Ponuja jim nekaj, kar mu sploh ne pripada in kar mu bo kmalu odvzeto. Za povračilo pa ljudem s prevaro jemlje pravico do dediščine Božjih otrok.

Satan je dvomil, ali je Jezus Božji Sin. Po zadnji zavrnitvi je dobil dokaze, ki jim ni mogel oporekati. Božanstvo je prodrlo skozi trpečo človeško naravo. Satan se ni mogel upirati ukazu. Čeprav je kipel zaradi ponižanja in jeze, je bil primoran zapustiti navzočnost Odrešenika sveta. Kristusova zmaga je bila prav tako popolna, kakor je bil nekoč popoln Adamov poraz.

Tako se tudi mi lahko upremo skušnjavi in prisilimo Satana, da se umakne od nas. Jezus je izbojeval zmago s svojo vdanostjo in vero v Boga.^{130/} Po apostolu nam je rečeno: "Podložni torej bodite Bogu. Uprite pa se Hudiču in bežal bo od vas. Približajte se Bogu, in približa se vam." ([Jak 4,7,8.](#)) Sami se ne moremo osvoboditi skušnjavčeve sile. On je premagal človeštvo, in če poskušamo obstati z lastno močjo, bomo postali plen njegovih pasti. Toda "močan stolp je Gospodovo ime: tja priteče pravični in je na varnem". ([Preg 18,10.](#)) Satan trepetja in beži pred najslabotnejšim človekom, ki si poišče zavetje v tem mogočnem imenu.

Po sovražnikovem umiku je Jezus smrtno bled izčrpan padel na tla. Nebeški angeli so opazovali boj; videli so, kako je moral njihov ljubljeni Poveljnik zdržati to nepopisno trpljenje, da bi za nas utrl pot odrešitve. Zdržal je težji izpit, kakor ga bomo kdaj morali mi. Ko je Božji Sin ležal kakor mrtev, so pristopili angeli in mu stregli. Okrepili so ga s hrano ter potolažili s sporočilom ljubezni njegovega Očeta in z zagotovilom, da vsa nebesa proslavljajo njegovo zmago. Ko se je okrepčal, je njegovo srce sočustvovalo s človekom, zato je odšel dokončat svojo začeto nalogo, ne pa počivat, vse dokler sovražnik ne bo premagan in naš padli rod odrešen.

Nihče ne more resnično dojeti odrešitvene cene, vse dokler odrešenci ne bodo stali z Odrešenikom pred Božjim prestolom. Potem ko bodo veličastva večne domovine nenadoma dojemljiva našim čutilom, se bomo spomnili, da je Jezus vse to zapustil zaradi nas in ni samo postal izgnanec iz nebeških dvorov, temveč je za nas tudi tvegaval nevarnost, da bo doživel neuspeh in večno izgubo. Potem bomo položili svoje krone pred njegove noge in zapeli pesem: "Vredno je Jagnje, ki je bilo zaklano, prejeti moč in bogastvo in modrost in krepkost in čast in slavo in blagoslov." ([Raz 5,12.](#))/131/

14. "Našli smo Mesija" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 1,19-51](#).

Janez Krstnik je oznanjal in krščeval pri Betaniji na drugi strani Jordana. Nedaleč od tega kraja je Bog nekoč ustavil rečni tok, da so ga prestopili Izraelci. V bližini tega kraja je bila tudi trdnjava Jeriho, ki so jo porušile nebeške vojske. Spomin na te dogodke je znova oživel in spodbudil živo zanimanje za Krstnikovo sporočilo. Ali bo Bog, ki je v preteklih stoletjih deloval tako čudovito, zopet razodel svojo moč za Izraelovo osvoboditev? Te misli so prežemale srce ljudstva, ki se je vsak dan zbiralo ob jordansem obrežju.

Janezovo pridiganje je na ljudi naredilo tako globok vtis, da je izzvalo pozornost verskih oblasti. Rimljani so zaradi strahu pred vstajo na vsako javno zbiranje gledali z nezaupanjem, in vse, kar je kazalo na ljudsko vstajo, je zbujalo bojazen judovskih poglavarjev. Janez ni priznaval oblasti Velikega zbora, zato ga ni prosil dovoljenja za svoje delovanje.^{/132/} Karal je tako poglavarje in ljudstvo kakor tudi farizeje in saduceje. Vendar pa je ljudstvo goreče hodilo za njim, in kakor je kazalo, je zanimanje za njegovo delo stalno naraščalo. Ni se podrejal Velikemu zboru, ki ga je kot javnega učitelja vendar imel pod svojo pristojnostjo.

Veliki zbor so sestavljali izvoljeni člani izmed duhovnikov, vrhovnih poglavarjev in narodnih učiteljev. Navadno mu je predsedoval veliki duhovnik. Vsi člani tega zbora so morali biti močje v precej zrelih letih, ampak ne stari; učeni močje, vendar ne podkovani samo v judovski veri in zgodovini, temveč tudi v splošnem znanju. Niso smeli imeti telesnih hib, morali so biti poročeni očetje, da bi bili bolj človeški in obzirni kakor drugi. Njihovo zbirališče je bil z jeruzalemskim templjem povezan prostor. V času judovske neodvisnosti je veljal Veliki zbor s svojo posvetno in versko oblastjo za najvišje ljudsko sodišče. Čeprav je bil sedaj podrejen rimskim upraviteljem, je vendar imel velik vpliv v meščanskih in verskih zadevah.

Veliki zbor ni mogel preložiti preiskovanja Janezovega dela. Nekateri so se spominjali razodetja, ki je bilo dano v templju Zahariju, in očetovega prerokovanja, ki ga je spregovoril otroku kot Mesijevemu znanilcu. V nemirih in spremembah zadnjih tridesetih let so bile te napovedi skorajda pozabljene. Sedaj pa so se jih zopet spomnili zaradi vznemirjenja, ki ga je povzročilo Janezovo delo.

Izrael že dolgo ni imel preroka, že dolgo niso bili priče taki prenovi, kakršna se je dogajala sedaj. Zahteva, da se priznajo grehi, je bila videti nova in spodbudna. Večina vodilnih mož si ni želela iti poslušat Janezovih vabil in obtožb, ker bi javno odkrile skrivnosti njihovega življenja. Vendar pa je bilo njegovo oznanjevanje neposredna napoved Mesija. Dobro je bilo znano, da je sedemdeset tednov iz Danijelovega prerokovanja, v katerih je bil zajet tudi Mesijev prihod, skoraj že minilo, in vsak je želel sodelovati v tej dobi narodne slave, ki so jo pričakovali. Navdušenje ljudstva je bilo tako veliko, da je bil Veliki zbor prisiljen Janezovo delovanje priznati ali pa ga zavreči. Njihova oblast nad ljudstvom se je že majala in pojavilo se je resno vprašanje, kako bi lahko ohranili svoj položaj. Z upanjem, da bo prišlo do odločitve, so poslali delegacijo duhovnikov in levitov, da bi se pogovorili z novim učiteljem.

Zbrana množica je poslušala njegove besede, ko so se približali poslanci. Ošabni rabini so prišli kot navidezno imenitni veljaki,^{/133/} da bi naredili velik vtis na ljudstvo in izzvali prerokovo popustljivost. S kretnjami spoštovanja, ki so mejile že na strah, jih je množica

spustila mimo. Sedaj so stali veliki možje v svojih veličastnih oblačilih, ponosni na svoj položaj in dostojanstvo, pred prerokom iz puščave.

"Kdo si ti?" so hoteli vedeti.

Janez, ki je uganil njihove misli, jim je odgovoril: "Jaz nisem Kristus."

"Kaj si torej? Ali si Elija?"

"Nisem."

"Ali si prerok?"

"Ne."

"Kdo si? Da damo odgovor tem, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?"

"Jaz sem glas vpijočega v puščavi: Poravnajte Gospodov pot, kakor je povedal prerok Izaija." ([Jan 1,22.23.](#))

Besedilo, na katero se je Janez sklical, je bilo čudovito Izaijevo prerokovanje: "Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog.^{/134/} Govorite na srce Jeruzalemu in kličite mu, da je dopolnjena njegova vojna služba, da je poravnana njegova krivica. ... Glas vpijočega v puščavi: Pripravljajte pot Gospodu, ravnajte v puščavi cesto našemu Bogu. Vsaka dolina naj se dvigne in vsako goro in vsak grič znižajte, in kar je krivega, naj se poravna, in hribasto bodi ravnina! In razodene se Gospodova slava in vse meso vkup jo bo videlo, kajti Gospodova usta so govorila." ([Iz 40,1-5.](#))

Kadar je v starih časih kralj potoval skozi odročne predele kraljestva, je bila pred njegovo kočijo poslana skupina mož, da poravna neravno pot, da bi kralj lahko potoval varno in neovirano. To prisposodobilo je uporabil prerok, da bi ponazoril delovanje evangelija. "Vsaka dolina naj se dvigne in vsako goro in vsak grič znižajte." ([Iz 40,4.](#)) Če se Božji Duh s svojo čudovito močjo dotakne duše in jo prebudi, se človeški napuh poniža. Posvetna zadovoljstva, položaj in človeška čast postajajo brezvredni. "Vsaka visokost, ki se vzdiguje zoper Božje spoznanje", se zavrže, in vsaka misel se zaslužni v "pokorščini do Kristusa". ([2 Kor 10,5.](#)) Tedaj sta ponižnost in nesebična ljubezen, ki sta sicer pri ljudeh malo cenjeni, povišani kot edina vrednost. To je delo evangelija, katerega del je bilo Janezovo sporočilo.

Pismarji so poizvedovali dalje: "Zakaj torej krščuješ, če nisi Kristus, ne Elija ne prerok?" ([Jan 1,25.](#)) Beseda "prerok" se je nanašala na Mojzesa. Judje so se nagibali k verovanju, da bo Mojzes vstal od mrtvih in bo vzet v nebesa. Niso vedeli, da je že zdavnaj vstal od mrtvih. Ko je Krstnik začel svojo službo, so mnogi menili, da je od mrtvih vstali Mojzes, ker je kazalo, da temeljito pozna prerokovanja in Izraelovo zgodovino.

Menili so tudi, da se bo pred Mesijevim prihodom prikazal Elija osebno. To pričakovanje je Janez zanikal, toda njegove besede so imele veliko globlji pomen. Jezus je pozneje rekel, misleč na Janeza: "In če hočete sprejeti to: on je Elija, ki ima priti." ([Mat 11,14.](#)) Janez je prišel v Elijevi moči in duhu opraviti delo, kakršno je opravil Elija. Če bi ga bili Judje sprejeli, bi ga opravil tudi zanje. Toda niso sprejeli njegovega sporočila, kajti zanje ni bil Elija. Tako zanje ni mogel opraviti poslanstva, ki ga je prišel izpolniti.^{/135/}

Mnogi od zbranih ob Jordanu so bili navzoči pri Jezusovem krstu; ampak tam dano znamenje so dojeli samo nekateri. V minulih mesecih Krstnikove službe mnogi niso hoteli sprejeti vabila k spokorjenju. Zaradi tega je njihovo srce zakrknilo in njihov um potemnel. Ko so nebesa ob Jezusovem krstu pričala zanj, tega niso zaznali. Oči, ki se nikoli niso s popolnim zaupanjem zazrle v nevidnega, niso videle razodetja Božje slave. Ušesa, ki nikoli niso poslušala njegovega glasu, niso slišala besed pričevanja. Tako je tudi danes. Mnogokrat se je na zborovanjih ljudi razodela navzočnost Kristusa in angelov, vendar pa mnogi ne vedo tega. Ne opazijo ničesar nenavadnega. Toda nekaterim je razodeta Zveličarjeva navzočnost. Mir in veselje oživljata njihova srca. So potolaženi, ohrabreni in blagoslovljeni.

Odposlanci iz Jeruzalema so Janeza še naprej spraševali: "Zakaj torej krščuješ?" Ko so čakali na odgovor, je njegov pogled nenadoma prešinil množico, njegove so oči zažarele, njegov obraz se je zsvetil, a njegovo celotno bitje je bilo globoko ganjeno. Z iztegnjenimi rokami je vzkliknil: "Jaz krščujem z vodo; sredi med vami pa stoji, ki ga vi ne poznate, On, ki gre za menoj, ki mu jaz nisem vreden odvezati jermena na njegovem obuvalu." ([Jan 1,26.27.](#))

Sporočilo, ki so ga morali prenesti Velikemu zboru, je bilo jasno in nedvosmiselno. Janezove besede se niso mogle nanašati na nikogar drugega kakor na že dolgo Obljubljenega. Mesija je bil med njimi! Poglavarji in duhovniki so se osupli ozirali okrog sebe in upali, da bodo zagledali njega, o katerem je govoril Janez. Vendar ga v veliki množici niso mogli opaziti.

Ko je pri Jezusovem krstu Janez pokazal nanj kot na Božje Jagnje, je nova svetloba razsvetlila Mesijevo delo. Prerokove misli so bile usmerjene na Izaijeve besede: "Kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol." ([Iz 53,7.](#)) V naslednjih tednih je Janez z novo pozornostjo proučeval prerokovanja in nauke o daritvah. Sicer ni jasno razlikoval dveh oblik Kristusovega delovanja - enkrat kot trpeča daritev, a drugič kot zmagoslaven kralj - toda dojel je,^{136/} da ima njegov prihod globlji pomen, kakor pa so mu ga pripisovali duhovniki in ljudstvo. Ko je zagledal Jezusa med množico po njegovi vrnitvi iz puščave, je z zaupanjem pričakoval, da bo ljudstvu dal kakšno znamenje o svojem pravem značaju. Skoraj nestrpen je čakal na to, da bo slišal, kako bo Zveličar oznanil svoje poslanstvo, toda ni rekel ničesar in ni naredil nikakršnega znamenja. Jezus ni odgovoril na Krstnikovo oznanilo. Pomešal se je med Janezove učence in ni podal nobenega zunanjega znamenja svojega posebnega dela ter ni ukrenil ničesar, da bi opozoril nase.

Naslednji dan je Janez videl prihajati Jezusa. Z lučjo Božje slave, ki je počivala na njem, je prerok iztegnil roke in vzkliknil: "Glej, Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta! Ta je, ki sem rekel o njem: Za menoj prihaja mož, ki je bil tu pred menoj; kajti bil je prej nego jaz. In jaz ga nisem poznal; ali da se razodene Izraelu, zato sem prišel krščeovat z vodo. ... Videl sem Duha, da prihaja kakor golob z neba, in je ostal na njem. In jaz ga nisem poznal; ali ta, ki me je poslal krščeovat z vodo, mi je rekel: Na kogar boš videl, da pride Duh in ostane na njem, ta je, ki krščuje s Svetim Duhom. In jaz sem ga videl in izpričal, da je ta Božji Sin." ([Jan 1,29-34.](#))

Ali je to Kristus? S svetim spoštovanjem in začudenjem je ljudstvo opazovalo njega, ki je bil pravkar razglašen za Božjega Sina. Janezove besede so naredile nanje globok vtis. Govoril jim je v Božjem imenu. Iz dneva v dan so ga poslušali, ko je grajal njihove grehe, in vsak dan se je krepilo njihovo prepričanje, da je bil poslan iz nebes. Toda kdo je ta, ki naj bi bil večji od Janeza Krstnika? Na njegovi obleki in vedenju ni bilo nič, kar bi označevalo njegov napovedan položaj. Videti je bil kot navaden človek, oblečen v preprosto oblačilo siromašnih.

Med množico so bili nekateri, ki so pri Kristusovem krstu videli božansko slavo in slišali Božji glas. Ampak od takrat se je Zveličarjev videz močno spremenil. Pri krstu je bil njegov obraz spremenjen zaradi nebeške svetlobe, sedaj pa je bil bled, izčrpan in shujšan; prepoznal ga je samo prerok Janez.

Toda ko ga je ljudstvo pogledalo, je videlo obraz, v katerem je bilo božansko usmiljenje združeno z zavestno močjo. Iz vsakega pogleda, iz vsake poteze zunanosti se je razodevala ponižnost in brezmejna ljubezen. Kazalo je, da je obdan z ozračjem duhovnega vpliva.^{/137/} Medtem ko je bilo njegovo vedenje blago in nevsiljivo, pa so ljudje dobili vtis, da je v njem skrita neka moč, ki pa ni mogla ostati čisto nevidna. Ali je bil to Obljubljeni, na katerega je Izrael čakal že tako dolgo?

Jezus je prišel v siromaštvu in ponižanju, da bi lahko bil naš zgled in Odrešenik. Kako bi lahko učil o ponižnosti, če bi se bil pojavil v kraljevskem sijaju? Kako bi lahko podajal tako prodorne resnice kakor v pridigi na Gori blagrov? Kje bi ostalo upanje skromnih v življenju, če bi bil Jezus prišel prebivat med ljudi kakor kralj?

Množica pa si nikakor ni mogla zamisliti, da je ta, ki ga je Janez imenoval, povezan z njihovimi visokimi pričakovanji. Zato so bili mnogi razočarani in zelo zmedeni.

Besede, ki bi jih bili duhovniki in rabini tako radi slišali, da bo Jezus sedaj znova vzpostavil izraelsko kraljestvo, so ostale neizgovorjene. Na takega kralja so čakali in se ozirali po njem. Takšnega kralja bi bili radi sprejeli. Toda tega, ki je želel ustanoviti kraljestvo pravičnosti in miru v njihovih srcih, niso želeli sprejeti.

Janez, v čigar bližini sta stala dva učenca, je naslednji dan videl Jezusa znova med ljudstvom. Prerokov pogled se je zopet razjasnil zaradi slave Nevidnega. Vzkliknil je: "Glej, Božje Jagnje!" Te besede so prevzele srca učencev. Nista jih popolnoma razumela. Kaj neki pomeni ime, ki mu ga je dal Janez - "Božje Jagnje"? Janez ga ni pojasnil.

Učenca sta zapustila Janeza in šla iskat Jezusa. Eden teh je bil Andrej, Simonov brat; drugi je bil evangelist Janez. Postala sta prva Kristusova učenca. Spodbujena z neustavljivo silo sta mu sledila in želela z njim govoriti, vendar pa sta bila polna globokega spoštovanja in tiha, prevzeta od posebnega pomena misli: "Ali je ta Mesija?"

Jezus je vedel, da učenca gresta za njim. Bila sta prva sadova njegovega delovanja, zato se je srce božanskega Učitelja veselilo, ker ju je ganila njegova milost. Vendar pa se je ozrl in vprašal: "Kaj iščeta?" ([Jan 1,38.](#)) Hotel jima je dati možnost, da se vrneta ali izrazita svojo željo.

Učenca pa sta se zavedala samo enega: Njegova navzočnost je prežemala njune misli. Zato sta vzkliknila: "Rabi, ... kje stanuješ?" ([Jan 1,38.](#)) V kratkem pogovoru na poti nista mogla dobiti tega, po čemer sta hrepenela. Želela sta biti z Jezusom na samem, sedeti pri njegovih nogah in poslušati njegove besede.^{/138/}

Jezus jima je rekel: "Pridita in poglejta! Gresta torej in vidita, kje stanuje, in ostaneta pri njem tisti dan." ([Jan 1,39.](#))

Če bi imela Andrej in Janez takšnega duha nevere kakor duhovniki in poglavarji, potem ne bi sedela kot učenca pri Jezusovih nogah. Približala bi se mu kot kritika, da bi sodila njegove

besede. Tako mnogi zapirajo vrata pred najdragocenejšimi priložnostmi. Ta prva Kristusova učenca pa sta ravnala drugače. Odzvala sta se na vabilo Svetega Duha v pridigi Janeza Krstnika. Sedaj pa sta prepoznala tudi glas nebeškega Učitelja. Za njiju so bile Jezusove besede polne svežine, resnice in lepote. Božansko razsvetljenje je razsvetlilo nauke starozakonskih spisov. Mnogotere plati resnice so se pojavile v popolnoma novi luči.

Skrusenost, vera in ljubezen usposobijo dušo, da sprejme nebeško modrost. Vera, ki deluje po ljubezni, je ključ spoznanja. Vsak, kdor ljubi, "spoznava Boga". ([1 Jan 4,7.](#))

Učenec Janez je bil mož resnih in globokih čustev, goreč in vendar premišljen. Začel je prepoznavati Kristusovo slavo - ne posvetno razkošje in moč, v kar so ga učili zaupati, ampak "slavo kakor Edinorojenega od Očeta, polno milosti in resnice". ([Jan 1,14.](#)) Popolnoma je bil prevzet od misli na to čudovito spoznanje.

Andrej je želel podeliti veselje, ki je prežemalo njegovo srce. Poiskal je svojega brata Simona in mu povedal: "Našli smo Mesija." ([Jan 1,41.](#)) Simon ni čakal drugega vabila. Tudi on je poslušal pridigo Janeza Krstnika in je pohitel k Zveličarju. Kristus ga je pogledal, spoznal njegov značaj in življenjepis. Njegova nagla narava, njegovo ljubeče in sočutno srce, njegova častihlepnost in samozaupanje, njegov padec, njegovo spokorjenje, njegovo delo in mučeniška smrt - vse to je bral Zveličar in dejal: "Ti si Simon, Jonov sin; ti se boš imenoval Kefa (kar se tolmači Peter, *"dobesedno po grškem Kamen"*). ([Jan 1,42.](#))

"Drugi dan pa je hotel Jezus oditi v Galilejo; in najde Filipa in mu reče: Pojdi za menoj!" ([Jan 1,43.](#)) Filip je ubogal ukaz in takoj postal Kristusov delavec.

Filip je poklical Natanaela. Ta je bil med množico, ko je Krstnik Jezusa imenoval Božje Jagnje. Ko je Natanael zagledal Jezusa, je bil razočaran. Ali ta mož, ki je imel na sebi sledi težakega dela in revščine, utegne biti Mesija? Vendar pa se Natanael ni mogel odločiti, da bi zavrgel Jezusa; Janezovo sporočilo je prineslo v njegovo srce čvrsto odločitev./139/

Ko ga je Filip iskal, se je pravkar umaknil v neki tihi gaj, kjer je razmišljal o Janezovem sporočilu in prerokovanjih o Mesiju. V molitvi je prosil za razodetje, ali je ta, ki ga je Janez oznanjal, osvoboditelj, in Sveti Duh je počival na njem in mu zagotavljal, da je Bog obiskal svoje ljudstvo in dvignil zanj rog zveličanja. Filip je vedel, da njegov prijatelj preiskuje prerokovanja. Našel je Natanaelovo skrivališče prav tedaj, ko je molil pod smokvijo. Pogosto sta skupaj molila na tem osamljenem pod listjem skritem prostoru.

Sporočilo: "Našli smo ga, ki je pisal o njem Mojzes v zakonu in preroki," ([Jan 1,45.](#)) se je Natanaelu zdelo kot neposreden odgovor na njegovo molitev. Filipova vera je bila še slabotna. Z rahlim dvomom je dodal svojemu sporočilu: "Jezusa iz Nazareta, Jožefovega sina." ([Jan 1,45.](#)) V Natanaelovem srcu se je znova prebudil predsodek, zato je vzkliknil: "More li iz Nazareta priti kaj dobrega?" ([Jan 1,46.](#))

Filip pa se ni spuščal v nobeno razpravo. Odvrnil je: "Pridi in poglej!" ([Jan 1,46.](#)) Jezus je videl, da Natanael prihaja k njemu, tedaj je rekel zanj: "Glej, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače." ([Jan 1,47.](#)) Natanael je presenečen vzkliknil: "Odkod me poznaš? Jezus odgovori in mu reče: Preden te je Filip poklical, ko si bil pod smokvijo, sem te videl." ([Jan 1,48.](#))

To je zadoščalo. Božji Duh, ki je Natanaelu pričal v njegovi osamljeni molitvi pod smokvijo, mu je sedaj govoril po Jezusovih besedah. Natanael je prišel h Kristusu, čeprav še ne

popolnoma brez predsodkov in dvomov, a vendar z iskreno željo po resnici, in sedaj je bila njegova želja potešena. Njegova vera je celo presegla vero njega, kateri ga je pripeljal k Jezusu. Gospodu je odgovoril: "Rabi, ti si Božji Sin, ti si Izraelov kralj." ([Jan 1,49.](#))

Če bi bil Natanael zaupal vodstvu rabinov, nikoli ne bi našel Jezusa. Njegov učenec je postal iz lastne izkušnje in prepričanja.^{/140/} Tako še danes mnoge zadržujejo predsodki, da bi sprejeli dobro. Kako povsem drugačni bi bili sadovi, če bi prišli in videli.

Nihče ne bo dosegel zveličavnega spoznanja resnice, če se bo zaupal vodstvu človeške veljave. Kakor Natanael moramo sami preiskovati Božjo besedo in prositi za razsvetljenje Svetega Duha. On, ki je videl Natanaela pod smokvijo, bo videl tudi nas, ko bomo molili na skrivnem. Angeli iz sveta luči so blizu njim, ki ponižno hrepenijo po Božjem vodstvu.

S poklicanjem Janeza, Andreja, Simona, Filipa in Natanaela se je začela ustanavljati krščanska cerkev. Janez Krstnik je napotil dva svojih učencev h Kristusu. Eden od njiju, Andrej, je našel svojega brata in ga pripeljal k Zveličarju. Potem je bil poklican Filip, a ta je poiskal Natanaela. Ti primeri bi nas morali poučiti o pomembnosti osebnega prizadevanja za naše sorodnike, prijatelje in sosede. Veliko jih je, ki vse življenje trdijo, da poznajo Kristusa, vendar se še niso nikoli osebno potrudili za to, da bi k Zveličarju pripeljali vsaj enega človeka. Vse delo prepuščajo pridigarju. Ta je res lahko usposobljen za svoje delo, toda ne more narediti tega, za kar je Bog postavil vernike svoje cerkve.

Mnogo jih je, ki potrebujejo službo ljubečih krščanskih src. Marsikdo je propadel, lahko pa bi bil rešen, če bi se njegovi sosedje, čisto navadni ljudje, osebno potrudili zanj. Mnogi čakajo celo na to, da se osebno obrnemo nanje. Posebno v družini, v soseščini in v mestu, kjer živimo, je za nas kot Kristusove misijonarje veliko dela. Če smo kristjani, potem nam bo tako delo v veselje. Takoj ko se kdo spreobrne, se v njem rodi želja, da bi še drugim povedal, kako dragocenega prijatelja je našel v Jezusu. Zveličavna in posvečujoča resnica se ne da zapreti v srce.

Vsi Bogu posvečeni bodo prenosniki luči. Bog jih naredi za orodja, da drugim prinesejo bogastvo njegove milosti. Njegova obljuba se glasi: "In storim nje in kar je okoli mojega hriba v blagoslov in dam, da bo dež prihajal ob svojem času, dež blagoslova bo." ([Ezek 34,26.](#))

Filip je rekel Natanaelu: "Pridi in poglej!" ([Jan 1,46.](#)) Od njega ni zahteval, da sprejme tuje pričevanje, ampak da sam opazuje Kristusa. Po Jezusovem odhodu v nebеса so njegovi sledilci njegovi odposlanci med ljudmi; a eden najučinkovitejših načinov za pridobivanje ljudi zanj^{/141/} je s svojim zgledom v vsakdanjem življenju razodevati njegov značaj. Naš vpliv na druge ni toliko odvisen od tega, kar rečemo, kakor od tega, kar smo. Ljudje lahko pobijajo in zavržejo našo logiko, lahko se upirajo našim vabilom, toda življenje nesebične ljubezni je dokaz, ki mu ne morejo oporekati. Dosledno življenje, katerega značilnost je Kristusova krotkost, ima moč v tem svetu.

Kristusov nauk je bil izraz globoko vtkanega prepričanja in izkušenj, in ti, ki se učijo od njega, bodo učitelji po nebeškem vzoru. Božja beseda, ki jo oznanja človek, kateri je sam posvečen po njej, ima življenjsko moč, ki poslušalce priteguje in jih prepriča, da je živa resničnost. Če je kdo resnico sprejel z ljubeznijo, bo to razodeval s prepričljivostjo svojega vedenja in z zvokom svojega govora. Oznanja to, kar je sam slišal in videl ter otipal o besedi življenja, da bi še drugi lahko imeli občestvo z njim po spoznanju Kristusa. Njegovo

pričevanje je resnica za dovzetno srce in posvečuje značaj, ker prihaja z ustnic, ki se jih je dotaknilo živo oglje z oltarja.

Kdor poskuša drugim prinesiti luč, bo sam blagoslovljen. "Dež blagoslova bo. Kdor napaja, tudi sam bo napojen." ([Ezek 34,26](#); [Preg 11,25](#).) Bog bi lahko svoj cilj rešitve grešnikov dosegel brez naše pomoči; ampak da bi si lahko razvili Kristusu podoben značaj, moramo sodelovati v njegovem delu. Da bi imeli delež v njegovi radosti - radosti videti ljudi rešene po njegovi daritvi - moramo imeti delež v njegovem delu za njihovo odrešitev.

Prvi tako vdan, resen in iskren izraz Natanaelove vere je zvenel kakor glasba v Jezusovih ušesih. On je odgovoril in mu rekel: "Ker sem ti dejal, da sem te videl pod smokvijo, veruješ? Večje reči boš videl nego to." ([Jan 1,50](#).) Zveličar se je veselil svojega dela, da bo oznanjal vesele novice krotkim, obvezoval strta srca in objavljal svobodo Satanovim jetnikom. Ko je razmišljal o dragocenih blagoslovih, ki jih je prinesel ljudem, je pristavil: "Resnično, resnično vam pravim: Videli boste odprta nebesa in Božje angeli stopati gor in dol do Sina človekovega." ([Jan 1,51](#).)

Kristus je s tem pravzaprav rekel: Ob jordanskem obrežju so se odprla nebesa in Sveti Duh je prišel name v podobi goloba. Ta prizor je potrdil, da sem Božji Sin. Če verujete, da sem to, bo vaša vera oživela. Videli boste, da so nebesa odprta in da se nikoli več ne bodo zaprla. Jaz sem jih odprl za vas.^{/142/} Božji angeli stopajo gor in odnašajo Očetu molitve trpečih in zatiranih, in stopajo dol, da bi prinesli človeškim otrokom blagoslov in upanje, pogum, pomoč in življenje.

Božji angeli se stalno gibljejo med zemljo in nebesi. Kristusovi čudeži za bolne in trpeče so bili narejeni z Božjo močjo po službi angelov. Vsak blagoslov prispe od Boga k nam po Kristusu s službo nebeških poslancev. S tem ko je vzel nase človeško naravo, je zedinil svoje koristi s koristmi padlih Adamovih otrok, s svojo božansko naravo pa se je oklepal Božjega prestola. Tako je Kristus postal posrednik zveze Boga z ljudmi in ljudi z Bogom.^{/143/}

15. Na svatbi ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 2,1-11](#).

Jezus ni začel svoje službe s kakim pomembnim dejanjem pred Velikim zborom v Jeruzalemu. Svojo moč je razodel na družinski slovesnosti v galilejski vasici in tako povečal veselje na svatbi. S tem je pokazal svojo naklonjenost do ljudi in svojo željo, da bi jih osrečil. V puščavi skušnjav je sam pil iz keliha trpljenja, ljudem pa je ponudil kelih blagoslova, ko je s svojo navzočnostjo posvetil odnose človeškega življenja.

Z Jordana se je Jezus vrnil v Galilejo. V Kani, malem kraju blizu Nazareta, so imeli svatbo. Mladoporočenca sta bila sorodnika Jožefa in Marije. Jezus je vedel za to družinsko slovesnost, zato je odpotoval v Kano in bil z učenci povabljen, naj se je udeleži.

Znova je srečal svojo mater, od katere se je pred kratkim poslovil. Marija je slišala za dogodek na Jordanu ob njegovem krstu. Novice, ki so prispele do Nazareta, so obudile v njej spomin na prizore, ki jih je toliko let hranila v svojem srcu. Z drugimi Izraelci vred je bila globoko vznemirjena ob delovanju Janeza Krstnika. Dobro se je spominjala prerokovanja, ki je bilo objavljeno ob njegovem rojstvu. Njegova zveza z Jezusom je spet prebudila njeno upanje.^{/144/} Ker pa je zvedela za Jezusov skrivnostni odhod v puščavo, so jo obšle žalostne slutnje.

Od dne, ko je Marija slišala angelovo oznanjenje doma v Nazaretu, je hranila vse, kar je potrjevalo, da je Jezus Mesija. Njegovo ljubko in nesebično življenje jo je prepričevalo, da ni nihče drug kakor Božji poslanec. Nadnjo pa so prišli dvomi in razočaranja; tudi ona je hrepenela po času, ko se bo razodela njegova slava. Smrt ji je vzela Jožefa, ki je z njo vred dobro poznal skrivnost o Jezusovem rojstvu. Nikogar več ni imela, ki bi mu lahko zaupala svoje upe in bojazni. Pretekla dva meseca sta bila za njo zelo žalostna. Ločena je bila od Jezusa, čigar sočutje ji je bilo edina tolažba; razmišljala je o Simeonovih besedah: "Tvojo dušo pa bo presunil meč." ([Luk 2,35](#).) Spominjala se je tistih treh dni bolečine, ko je mislila, da je za vedno izgubila Jezusa, in je s strahom v srcu čakala, da bi se vrnil.

Na poročni slovesnosti je spet srečala še vedno enako nežnega in poslušnega sina. Vendar pa ni bil enak. Njegov obraz je bil spremenjen. Nosil je sledove prestanega boja v puščavi; novi izraz dostojanstva in moči je dokazoval njegovo nebeško poslanstvo. Z njim je bila skupina mladeničev, katerih oči so ga spremljale s spoštovanjem in kateri so ga imenovali Učitelj. Ti spremljevalci so Mariji pripovedovali, kaj so videli in slišali ob njegovem krstu in drugod. Končali so z besedami: "Našli smo ga, ki je pisal o njem Mojzes v zakonu in preroki." ([Jan 1,45](#).)

Potem ko so se gostje zbrali, je kazalo, da so bili mnogi zasedeni z zelo zanimivim predmetom. Družbo je prežemalo zadržano vznemirjenje. V skupinah so se tiho, a živahno pogovarjali, začudeno pa so se ozirali na Marijinega Sina. Ko je Marija slišala pričevanje učencev o Jezusu, se je razveselila, ker njeni najskrivnejši upi niso bili zaman. Bila pa bi vendar več kakor človeško bitje, če se s tem svetim veseljem ne bi bil malo pomešal tudi naravni ponos nežne matere. Videč mnoge poglede, ki so se obračali k Jezusu, si je želela, da bi privolil tej družbi dokazati, da je zares Spoštovani od Boga. Upala je, da se mu utegne ponuditi priložnost narediti pred njimi kakšen čudež.

Svatba je po navadi tistega časa trajala več dni. Pokazalo se je, da je ob tej priložnosti pred koncem svečanosti zmanjkalo vina. Ta ugotovitev je povzročila zmedo in žalost. Bilo je nenavadno, če na svečanosti ni bilo vina,^{/145/} ker je to pomenilo pomanjkanje gostoljubnosti. Marija je kot sorodnica mladoporočencev pomagala pripraviti gostovanje; zato je spregovorila Jezusu: "Vina nimajo." S tem mu je hotela namigniti, da bi lahko poskrbel za njihove potrebe. Jezus pa ji je odgovoril: "Kaj imaš z menoj, žena? Moja ura še ni prišla." ([Jan 2,3.4.](#))

Odgovor, ki se nam zdi malo grob, ni izražal niti hladnokrvnosti niti nevljudnosti. Zveličarjev odgovor matere se je popolnoma ujemal z vzhodnjaškimi navadami. Uporabljali so ga za ljudi, katerim so hoteli izkazati spoštovanje. Vsa dela Kristusovega pozemskega življenja so bila v skladnosti s predpisom, ki ga je sam dal: "Spoštuj svojega očeta in svojo mater." ([2 Mojz 20,12.](#)) Na križu, ko je izpolnjeval zadnjo dolžnost nežnosti do matere, je Jezus rekel isto besedo, ko jo je priporočil skrbi svojega ljubljene učenca. Na poročni slovesnosti in pozneje na križu je ljubezen, izražena z glasom, pogledom in vedenjem, zvesto razlagala njegove besede.

Med obiskom templja v svojem otroštvu, ko se je skrivnost njegovega življenjskega dela odprla pred njegovimi očmi, je Kristus rekel materi: "Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega očeta?" ([Luk 2, 49.](#))^{/146/} Te besede so zvesto opisale celotno njegovo življenje in službo. Vse je bilo podrejeno njegovemu delu, velikemu delu odrešenja, ki ga je moral izpolniti s svojim prihodom na svet. Sedaj je ponovil nauk. Pretila je nevarnost, da bi si Marija zaradi svojega sorodstva z Jezusom lastila posebno pravico nad njim in ga nekoliko vodila pri delu. Trideset let je bil zanjo ljubezniv in poslušen sin in njegova ljubezen se ni spremenila, sedaj pa je moral misliti na Očetovo delo. Nobena pozemska vez ga ni smela odvrniti od njegove službe kot Sina Najvišjega in Zveličarja sveta ali vplivati na njegovo vedenje. Potrebna mu je bila popolna svoboda, da bi lahko izpolnil Božjo voljo. To je nauk tudi za nas. Božje zahteve so višje od človeškega sorodstva. Nikakršna pozemska privlačnost nas ne sme odvrniti s poti, na katero nas je poklical, naj hodimo po njej.

Edino upanje odrešenja za padlo človeštvo je v Kristusu. Marija sama je lahko našla rešitev le v Božjem Jagnjetu. V sebi ni imela nikakršne zasluge. Njena povezava z Jezusom je ni postavljala v drugačen duhovni odnos do njega, kot je bil odnos drugih ljudi. Ravno to kažejo Zveličarjeve besede. Delal je razliko med svojo zvezo z njo kot Sin človekov in kot Božji Sin. Družinska vez, ki ju je povezovala, je ni izenačevala z njim.

Besede: "Moja ura še ni prišla," ([Jan 2,4.](#)) kažejo na dejstvo, da so se vsa dela Kristusovega pozemskega življenja odigravala po načrtu, ki je bil pripravljen od večnosti. Preden je prišel na svet, mu je bil razodet popoln načrt v vseh podrobnostih. Medtem ko je živel med ljudmi, ga je korakoma vodila Očetova volja. Ob določeni uri se je takoj lotil dela. Z enako poslušnostjo je čakal, da je prišel ta čas.

Jezus je rekel Mariji, da njegova ura še ni prišla, da bi ji odgovoril na neizrečeno misel v zvezi s pričakovanjem, ki ga je gojila z ljudstvom vred. Upala je, da se bo razodel kot Mesija in zasedel Izraelov prestol. Vendar ura še ni prišla. Jezus je sprejel usodo človeškega rodu kot "mož bolečin in izkušen v trpljenju", ([Iz 53,3.](#)) in ne kot kralj.

Čeprav Marija ni pravilno pojmovala Kristusovega poslanstva, je brezpogojno zaupala vanj. Jezus je odgovoril na to vero. Prvi čudež je naredil zato, da bi izkazal čast Marijinemu zaupanju in okrepil vero učencev. Učence bodo doletele mnoge in močne skušnjave, da bi jih

spravile ob vero. Prerokovanja so jim brez dvoma jasno razodela,^{/147/} da je Jezus Mesija. Pričakovali so, da ga bodo verski voditelji sprejeli z večjim zaupanjem od njihovega. Ljudstvu so oznanjali Kristusova čudovita dela in svoje zaupanje v njegovo poslanstvo, vendar so bili osupli in grenko razočarani zaradi nevere, globoko zakoreninjenih predsodkov in sovraštva, ki so jih do Jezusa kazali duhovniki in rabini. Zveličarjevi prvi čudeži so okrepili učence, da so se uprli temu nasprotovanju.

Jezusove besede niso zmedle Marije, zato je dejala strežnikom pri mizah: "Kar koli vam poreče, storite." ([Jan 2,5.](#)) Tako je naredila, kar je mogla, da bi pripravila pot Kristusovemu delu.

Pri vhodnih vratih je stalo šest velikih kamnitih vrčev, in Jezus je zapovedal služabnikom, naj vanje nalijejo vodo. Tako so tudi storili. Ker so takoj potrebovali vino, jim je rekel: "Zajmite zdaj in nesite starešini." ([Jan 2,8.](#)) Iz vrčev je poteklo vino namesto vode, ki so jo nalili vanje. Ne starešina ne gostje niso vedeli, da je zmanjkalo vina. Ko so poskusili vino, ki so ga prinesli služabniki, je starešina ugotovil, da še nikoli ni pil tako dobrega in da se opazno razlikuje od tistega, ki ga je pil v začetku svatbe. Poklical je ženina in rekel: "Vsak človek daje najprej dobro vino, in ko se napijejo, tedaj slabše: a ti si dobro vino prihranil do sedaj." ([Jan 2,10.](#))

Kakor ljudje najprej ponudijo najboljše vino, potem pa slabše, tako dela tudi svet s svojimi darovi. Kar ponuja, lahko ugaja očem in preslepi čutila, vendar se izkaže kot nezadovoljivo. Vino se spremeni v grenkobo, veselje pa v žalost. Kar se je začelo s pesmijo in veseljem, se konča z utrujenostjo in slabostjo. Jezusovi darovi pa so vedno sveži in novi. Gostija, ki jo pripravlja za človeka, nikoli ne ostane brez zadovoljnosti in veselja. Vsak nov dar povečuje prejemnikovo sposobnost, da ceni Gospodove blagoslove in uživa v njih. Daje milost k milosti. Vir blagoslovov ne bo usahnil. Če ostanete v njem, vam današnje sprejemanje bogatega daru zagotavlja, da ga boste jutri prejeli še bogatejšega. Natanaelu izgovorjene Jezusove besede izražajo zakon o Božjem ravnanju z otroki vere. Sprejemajočemu srcu izjavlja z vsakim novim razodetjem svoje ljubezni: "Večje reči boš videl nego to." ([Jan 1,50.](#))

Kristusov dar na svatbi je bil simbol. Voda je predstavljala krst v njegovo smrt; vino pa prelitje njegove krvi za grehe sveta.^{/148/} Vodo, s katero so bili napolnjeni vrči, je prinesla človeška roka, toda samo Kristusova beseda ji je lahko dala življenjsko moč. Tako je tudi z obredi, ki kažejo na Zveličarjevo smrt. Samo po Kristusovi moči, ki deluje z vero, uspešno sitijo dušo.

Kristusova beseda je zagotovila to, kar je bilo potrebno za svatbo. Tako je v obilici zagotovljena tudi njegova milost, katera briše vse človeške krivičnosti ter obnavlja in krepi dušo.

Na prvi svečanosti, ki se je je Jezus udeležil z učenci, jim je ponudil kelih, ki je predstavljal njegovo delo za njihovo zveličanje. Pri zadnji večerji jim ga je znova ponudil in s tem vzpostavil obred, ki naj bi še dalje kazal na njegovo smrt do njegovega prihoda. ([1 Kor 11,26.](#)) Žalost učencev zaradi ločitve z Gospodom je zmanjšala obljuba ponovnega združenja, ko je rekel: "Pravim vam pa, da odslej ne bom pil tega trtnega sadu do tistega dne, ko ga bom pil z vami novega v kraljestvu svojega Očeta." ([Mat 26,29.](#))

Vino, katero je Kristus dal na svatbi, pa tudi tisto, ki ga je pozneje dal učencem kot simbol svoje krvi, je bilo čisti grozdni sok. Na tako vino je mislil prerok Izaija, ko je govoril "o grozdu", za katerega pravi: "Ne pogubi ga, ker je blagoslov v njem." ([Iz 65,8](#).)

Kristus je bil ta, ki je v Starem zakonu opomnil Izraela: "Vino je zasmehovalec, opojna pijača razgrajalec, in kdor koli se opoteka po njej, si ne izbistri uma." ([Preg 20,1](#).) On ni poskrbel za takšno vrsto pijače. Satan skuša ljudi s popuščanjem, ki zamegli razum in otopi duhovno opažanje, Kristus pa nas uči, da moramo nižjo naravo držati v pokorščini. Vse njegovo življenje je bilo zgled samoodpovedi. Pretrpel je najtežje preizkušnje, ki jih človeška narava lahko zdrži, da bi strl moč teka. Kristus je bil ta, ki je ukazal, da Janez Krstnik ne sme piti vina ali močne pijače. On je bil ta, ki je enako zdržnost naročil tudi Manoahovi ženi. Izrekel je prekletstvo nad človekom, ki bi dal steklenico na usta bližnjemu. Kristus ni nasprotoval lastnemu nauku. Neprevrelo vino, ki ga je priskrbel gostom na svatbi, je bilo zdrav in osvežilen napitek. Njegovo delovanje naj bi uskladilo okus z zdravim tekom.

Ko so gosti na svatbi opazili kakovost vina, so začeli vpraševati. To pa je spodbudilo služabnike, da so opisali čudež.^{/149/} Družba je bila nekaj časa preveč presenečena, da bi pomislila nanj, ki je naredil to čudovito delo. Ko so ga končno začeli iskati, so ugotovili, da je že odšel tako tiho, da tega niti njegovi učenci niso opazili.

Družba je zato svojo pozornost izkazala učencem. Ti so prvič dobili priložnost izpovedati svojo vero v Jezusa. Pripovedovali so, kar so videli in slišali ob Jordanu, to pa je v mnogih srcih razvnelo upanje, da je Bog postavil osvoboditelja svojemu narodu. Novica o čudežu se je razvedela po vsej okolici in prispela do Jeruzalema. Duhovniki in starešine so z novim zanimanjem preiskovali prerokovanja, ki so kazala na Kristusov prihod. Porodila se je vroča želja po večjem spoznanju o poslanstvu tega novega učitelja, ki je tako nevsiljivo nastopil med ljudstvom.

Kristusova služba je bila v očitnem nasprotju s službo judovskih starešin. Njihovo spoštovanje izročila in zunanji videz pobožnosti sta uničila sleherno dejansko svobodo mišljenja in delovanja. Živeli so v stalnem strahu oskrunitve. Da bi se izognili dotika z "nečistim", so se držali na razdalji ne samo od poganov, temveč tudi od večine izmed lastnega naroda. Niso jim želeli biti koristni in niso hoteli doseči njihovega prijateljstva. Zaradi njihovega neprestanega ukvarjanja s tem je njihov um zakrnel, njihovo življenjsko obzorje pa se je zožilo. Njihov zgled je spodbujal samoljubnost in nestrpnost med vsemi narodnimi sloji.

Jezus je začel delo obnove tako, da je pristno sočustvoval s človeštvom. Med izkazovanjem najvišjega spoštovanja Božjim zapovedim je grajal hinavsko pobožnost farizejev in poskušal ljudi rešiti nesmiselnih pravil, s katerimi so bili zvezani. Želel je podreti ločilne pregrade, ki so ločevale družbene sloje, da bi lahko ljudi zbral kot otroke ene družine. Njegova udeležba na svatbi je bila premišljeni korak k uresničenju tega cilja.

Bog je poslal Janeza Krstnika prebivat v puščavo, da bi bil obvarovan pred vplivi duhovnikov in rabinov ter se pripravil za posebno poslanstvo. Toda njegovo puščavniško in osamljeno življenje ni bilo zgled za ljudi. Sam Janez ni spodbujal poslušalcev, naj zapuste svoje dosedanje dolžnosti. Ukazal jim je, naj z zvestobo Bogu pokažejo dokaze spokorjenja tam, kamor jih je postavil.

Jezus je obsojal popuščanje samemu sebi v vseh oblikah, čeprav je bil po naravi družaben. Sprejemal je gostoljubnost vseh slojev,^{/150/} obiskoval domove bogatih in revnih, šolanih in neukih, ker je želel dvigniti njihove misli z vsakdanjega na duhovno in neminljivo. Ni odobral razuzdanega življenja in na njegovo vedenje ni padala niti ena senca posvetne lahkoumnosti, pa vendar je užival zadovoljnost ob prizorih nedolžnega veselja in s svojo udeležbo je odobral družabna srečanja. Judovska svatba je bila pomemben dogodek in njeno veselje ni povzročilo nezadovoljnosti Božjemu Sinu. S svojo navzočnostjo na svatbi je Jezus izkazal čast zakonu kot božanski ustanovi.

V Starem, pa tudi v Novem zakonu, predstavlja zakonska zveza nežno in sveto občestvo, ki obstaja med Kristusom in njegovim ljudstvom. Veselje poročne slovesnosti je spominjalo Jezusa na veselje tistega dne, ko bo pripeljal svojo nevesto v Očetov dom in bodo odrešeni sedeli z Odrešenikom pri večerji Jagnjetove svatbe. On pravi: "Kakor se ženini veseli neveste, tako se veseli tebe tvoj Bog. Ne bodo te več imenovali: Zapuščena, ... ampak te bodo imenovali Moja radost. ... Zakaj Gospod ima veselje s teboj. Veseli se te presilno, molči v svoji ljubezni, raduje se nad teboj z glasnim petjem." ([Iz 62,5.4](#); [Zef 3,17.](#)) Janez je po dobljeni prikazni o nebeških dogodkih zapisal: "In slišal sem kakor glas velike množice in kakor glas mnogih voda in kakor glas močnih gromov, govorečih: Aleluja! Ker zakraljeval je Gospod, naš Bog, Vsegamogočni. Veselimo se in radujmo in dajajmo slavo njemu; ker prišlo je Jagnjetovo ženitvovanje, in njegova nevesta se je pripravila. Blagor jim, kateri so poklicani k večerji Jagnjetovega ženitvovanja." ([Raz 19,6.7.9.](#))

Jezus je v vsaki osebi videl človeka, ki ga je treba povabiti v njegovo kraljestvo. Dosegel je njihova srca tako, da je hodil med njimi kot ta, ki jim želi blaginjo. Iskal jih je po mestnih ulicah, zasebnih domovih, v čolnih, shodnici, na bregu jezera in na poročni svečanosti. Srečeval jih je pri vsakdanjih dolžnostih in pokazal zanimanje za njihove posvetne dejavnosti. Podajal jim je navodila v domovih in družine ob njihovih ognjiščih izpostavil vplivu svoje božanske navzočnosti. Njegovo močno osebno sočutje mu je pomagalo pridobiti srce. Pogosto se je umaknil v planine k molitvi na samem, kar ga je pripravilo za delo med ljudmi v dejavnem življenju. Od tam se je vrnil pomagat bolnim, poučevat neuke in zlomit verige Satanovih jetnikov.^{/151/}

Jezus je vzgajal učence z osebnim stikom in druženjem. Sedeč med njimi ob vznožju planin, včasih ob morju in hodeč z njimi po poti, jih je poučeval in jim razodeval skrivnosti Božjega kraljestva. Ni jim pridigal, kakor danes počno ljudje. Kjer koli so bila srca pripravljena za sprejem Božjega sporočila, je razodeval resnice o poti zveličanja. Ni ukazoval učencem, naj naredijo to ali ono, temveč je rekel: "Pojdi za menoj." Na potovanje po deželi in skozi mesta jih je vzel s seboj, da bi lahko videli, kako poučuje ljudi. Njihove koristi je povezal s svojimi, ti pa so se mu pridružili pri delu.

Po Kristusovem zgledu povezovanja samega sebe s koristmi človeštva bi se morali ravnati vsi, ki oznanjajo njegovo besedo in so sprejeli evangelij njegove milosti. Nam se ni potrebno odpovedati stikom z družbo. Ni se nam potrebno oddaljiti od drugih. Da bi dosegli vse sloje, se jim moramo približati tam, kjer so. Redko nas bodo poiskali sami. Božanska resnica ne gane src samo s prižnice. Obstaja drugo delovno področje, morda je skromnejše, ampak zelo rodovitno. Najdemo pa ga tako v domovih preprostih kakor tudi v hišah imenitnih ljudi, za gostoljubno mizo in pri srečanjih za nedolžni družabni užitek.

Kot Kristusovi učenci se ne smemo mešati s svetom zgolj iz ljubezni do zadovoljstva, da bi se združili z njimi v nesmiselnostih. Takšna druženja lahko samo škodijo. Nikdar ne smemo

odobravati greha s svojimi besedami ali dejanji, s svojim molkom ali navzočnostjo. Kamor koli gremo, nosimo v sebi Jezusa, da bi drugim razodeli dragocenosti našega Zveličarja. Vsi tisti, ki želijo ohraniti svojo vero za kamnitimi zidovi, izgubljajo dragocene priložnosti, da bi delali dobro. Z družabnimi odnosi prihaja krščanstvo v stik s svetom. Kdor koli je prejel božansko luč, je dolžan osvetliti pot nepoznavalcem Luči življenja.

Vsi moramo postati Jezusove priče. S Kristusovo milostjo posvečeno moč družbe je potrebno koristno uporabiti za pridobivanje ljudi za Zveličarja. Dovolimo svetu videti, da nismo sebično zasedeni z osebnimi koristmi, temveč si želimo tudi z drugimi deliti blagoslove in prednosti. Naj vidijo, da zaradi vere nismo nesočutni in strogi. Kateri koli izpovedujejo, da so našli Kristusa, naj delajo za blaginjo ljudi, kakor je delal On.

Svetu nikoli ne smemo ponuditi lažnega vtisa, da so kristjani čemerni in nesrečni ljudje. Če so naše oči oprte v Jezusa,^{/152/} bomo videli sočutnega Odrešenika, in luč njegovega obličja nas bo razsvetlila. Kjer koli vlada njegov Duh, tam prebiva mir. Tam bo tudi veselje, saj obstaja blago in sveto zaupanje v Boga.

Kristus je zadovoljen s svojimi sledilci, če kažejo, da so sodeložniki Božje narave, čeprav so zgolj ljudje. Niso kipi, temveč živi moški in ženske. Njihova z roso božanske milosti osvežena srca se odpirajo in nagibajo k Soncu pravičnosti. Luč, ki jih obseva, sije na druge z deli, da se bleščijo od Kristusove ljubezni.^{/153/}

16. V svojem templju ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 2,12-22](#).

"Potem je šel dol v Kafarnaum in z njim njegova mati, njegovi bratje in njegovi učenci; tam so ostali nekaj dni. Bližala se je judovska velika noč in Jezus je šel v Jeruzalem."

([Jan 2,12.13.](#))

Na tej poti se je Jezus pridružil neki največji skupini, ki je potovala v glavno mesto. On še ni javno razglasil svojega poslanstva, zato se je neopazno pomešal z množico. V teh priložnostih so se mnogokrat pogovarjali o prihodu Mesija, na katerega je opozarjala Janezova služba. Z razvnetim navdušenjem so govorili o upanju na ponovno narodno velikost. Jezus je vedel, da se to upanje ne bo uresničilo, ker je bilo utemeljeno na napačnem razlaganju Svetih spisov. Z globoko resnostjo je razlagal prerokovanja in poskušal ljudi spodbuditi h globljemu proučevanju Božje besede.

Judovski poglavarji so učili ljudstvo, da bo v Jeruzalemu dobilo navodila, kako je potrebno služiti Bogu. Tam se je v pashalnem tednu zbiralo mnogo ljudi iz vseh krajev Palestine, pa celo iz najbolj oddaljenih dežel. Pred dverje templja je bilo napolnjeno s pisano množico. Mnogi niso mogli pripeljati živali za daritve,^{/154/} ki jih je bilo potrebno darovati kot simbol vzvišene Daritve. Zanje so poskrbeli tako, da so lahko kupili živali v zunanjem dvorišču svetišča. Tu so se zbirali ljudje vseh slojev, da bi si priskrbeli darove. Prav tako so tam menjali tuji denar za tempeljski.

Vsak Jud je moral letno plačati pol sekla kot "odkupnino za svoje življenje". ([2 Mojz 30,12-16.](#)) Tako zbrani denar so uporabljali za vzdrževanje templja. Poleg tega so bile velike vsote priložene kot prostovoljni dar in oddane v tempeljsko zakladnico. Zato so morali ves tuji denar zamenjati za tako imenovani tempeljski sekkel, ki je bil sprejet za službo v svetišču. Menjava denarja je ponujala priložnost za goljufanje in odiranje, tako da je to preraslo v sramotno trgovanje, ki je bilo vir dohodka za duhovnike.

Trgovci so zahtevali pretirane cene za živali, ki so jih prodajali, svoj dobiček pa so delili z duhovniki in starešinami, da so se vsi bogatili na škodo ljudstva. Vernike so učili, da Božji blagoslov ne bo počival na njihovih otrocih in zemlji, če ne bodo darovali daritev. Tako so lahko zahtevali za živali visoko ceno; zakaj ljudje, ki so prišli od daleč, se niso hoteli vrniti domov brez opravljene službe, zaradi česar so tudi prišli.

Med pasho so darovali mnogo daritev, zato je bila prodaja velika. Nastali trušč je bil bolj podoben živinskemu sejmu kakor pa svetemu Božjemu templju. Slišali so pogajanje kupcev in prodajalcev, mukanje goved, blejanje ovac, gruljenje golobov pomešano z žvenketanjem denarja in jeznim prepiranjem. Zmešnjava je bila tako velika, da je vznemirjala vernike. Najvišjemu namenjene besede pa so se izgubljale v hrupu, ki je preglasil tempelj. Judje so se ponašali s svojo pobožnostjo. Veselili so se templja in vsako besedo zoper njega so imeli za bogokletje; posebno strogi so bili pri izvrševanju obredov v njem, ampak ljubezen do denarja je premagovala njihovo obzirnost. Niti malo se niso zavedali, kako daleč so odtavali od prvotnega cilja službe, ki jo je vzpostavil sam Bog.

Ko je Gospod stopil na goro Sinaj, je bil ta prostor posvečen z njegovo navzočnostjo. Mojzesu je bilo ukazano goro ograditi in jo posvetiti, in Gospodovo besedo so slišali v opominu:^{/155/} "Varujte se stopiti na goro ali dotakniti se njenega kraja; kdor koli se gore

dotakne, mora umreti. Ne bo se ga dotaknila nobena roka, ampak kamnali ga bodo ali ustrelili, bodi žival, bodi človek, živ ne sme ostati." ([2 Mojz 19,12.13.](#)) Tako je bil podan nauk, da je svet vsak prostor, kjer se Bog razodene. Področje okoli templja je bilo sveto. Ljubezen do dobička pa je vse to izrinila z obzorja.

Duhovniki in starešine so bili postavljeni za Božje predstavnike pred ljudstvom; ti bi morali popraviti zlorabo tempeljskega dvorišča.^{/156/} Ljudstvu bi morali dati dober zgled poštenosti in sočutja. Namesto iskanja svojih koristi bi morali proučevati razmere in potrebe vernikov ter biti pripravljeni pomagati njim, ki niso imeli sredstev, da bi kupili živali za daritev. Toda tega niso storili. Lakomnost je zakrknila njihova srca.

Na to praznovanje je prihajalo mnogo nesrečnih, revnih in žalostnih. Med njimi so bili slepi, hromi, gluhi. Nekatere so nosili na nosilih. Nekateri so bili tako siromašni, da niso mogli kupiti niti najskromnejše daritve za Gospoda, in prerevni, da bi si mogli kupiti hrane za potešitev lakote. Duhovniki so jih s svojimi izjavami le žalostili. Hvalili so se s svojo pobožnostjo; imenovali so se čuvaji naroda; ampak v njih ni bilo sočutja ali usmiljenja. Reveži, bolni in umirajoči so jih zaman prosili za pomoč. Njihovo trpljenje ni v srcih duhovnikov zbudilo nikakršnega sočutja.

Jezus je ob vstopu v tempelj zaznal vse dogajanje. Videl je nepoštena dejanja. Opazil je bedo revežev, ki so mislili, da ne morejo dobiti odpuščanja grehov brez prelitja krvi darovane živali. Videl je zunanje tempeljsko dvorišče spremenjeno v prostor nesvete trgovine. Sveti ograjeni prostor so spremenili v prostrano menjalnico.

Kristus je videl, da je potrebno nekaj narediti. Ljudstvu so bili vsiljeni mnogi obredi, ne da bi bilo poučeno o njihovem pomenu. Verniki so darovali daritve, niso pa vedeli, da predstavljajo popolno Daritev. Sedaj je stal tu On, kogar so simbolizirale, pa ga niso spoznali in počastili. Poznal je njihov simbolični pomen in videl, kako so bile sedaj popačene in napačno dojete. Duhovno opravljanje bogoslužja je skoraj popolnoma izginilo. Nikakršna vez ni več povezovala duhovnikov in starešin z Bogom. Kristusova naloga je bila vzpostaviti popolnoma drugačno bogoslužje.

Kristus je s prodornim pogledom s tempeljskega praga spoznal vse, kar je bilo pred njim. Njegovo preroško oko se je zazrlo v prihodnost, ampak ne samo leta, temveč stoletja in tisočletja. Videl je, kako bodo duhovniki in poglavarji jemali pravice nesrečnežem in prepovedali oznanjati evangelij revežem. Videl je, kako bodo Božjo ljubezen skrivali pred grešniki in trgovali z njegovo milostjo. Med opazovanjem tega prizora je njegov obraz izražal ogorčenje, oblast in moč. Pozornost vseh se je obrnila nanj. Na njegovem obličju so se ustavile oči vseh,^{/157/} ki so se ukvarjali z nesveto trgovino. Niso mogli umakniti svojega pogleda. Čutili so, da ta Človek bere njihove misli in odkriva njihove skrivne spodbude. Nekateri so si poskušali pokriti obraz, kakor da so na njem napisana njihova slaba dejanja, da jih ne bi prebrale preiskujoče oči.

Nered je utihnil. Prenehal je žvenket denarja in umolknil je glas pogajalcev. Tišina je postala moreča. Navzoče je obšel strah in spoštovanje. Zdelo se jim je, da stojijo pred Božjo sodbo in morajo odgovarjati za svoja dejanja. Med gledanjem v Kristusa so opazili, da se je božanstvo zablistalo skozi človeškost. Veličastvo nebes je stalo kot Sodnik na sodni dan - sicer ne odeto v slavo, ki ga bo spremljala tisti dan, pač pa z enako močjo, da lahko bere dušo. Njegov pogled je preletel množico in se ustavil na vsakem posamezniku. Njegova postava z vladarskim dostojanstvom se je dvigala nad njimi, obličje pa je obsevala božanska svetloba.

Govoril je in jasni odmevajoči glas - isti glas, ki je na Sinaju razglasil zapovedi, ki jih sedaj prestopajo duhovniki in starešine - je odmeval pod oboki templja: "Odnosite to odtod; ne delajte iz hiše mojega Očeta trgovske hiše." ([Jan 2,16.](#))

Počasnih korakov se je spuščal pa stopnicah, mahal z bičem iz vrvi, katere je bil pobral, ko je vstopil, in ukazal trgovcem, naj zapuste tempeljsko območje. Z vnetostjo in strogostjo, kakršne nikoli prej ni pokazal, je menjalcem denarja prevračal mize. Denar je žvenketaje padal po marmornatih tleh. Nihče si ga ni upal vprašati po oblasti. Nihče se ni upal ustaviti, da bi pobral krivično pridobljeni dobiček. Jezus jih ni tepel z bičem, a vendar so se jim te preproste vrvi v njegovih rokah zdele kakor ognjeni meč. Uslužbenci templja, lakomni duhovniki, preprodajalci in trgovci z ovci in voli so planili, njihova edina misel je bila pobeogniti pred obsodbo njegove navzočnosti.

Preplah je zajel množico, ki je čutila, da jo je obsenčilo njegovo božanstvo. S pobledeleli usten stotin so bruhnili kriki groze in strahu. Celo učenci so vztrepetali. Bili so globoko vznemirjeni zaradi Jezusovih besed in ravnanja, ki se je toliko razlikovalo od njegovega siceršnjega vedenja. Spomnili so se besed, ki so o njem napisane: "Gorečnost za tvojo hišo me razjeda." ([Ps 69,9](#); [Jan 2,17.](#)) Kmalu se je bučna množica s svojim blagom znašla daleč od Gospodovega templja. Predverje je bilo očiščeno nečiste trgovine, globoka in svečana tišina je zamenjala zmešnjavo.^{/158/} Gospodova navzočnost, ki je nekoč posvetila goro, je sedaj posvetila tempelj, postavljen njemu v čast.

Jezus je z očiščenjem templja napovedal svoje poslanstvo kot Mesija in pričel opravljati svoje delo. Ta tempelj, sezidan za prebivališče Božje navzočnosti, bi moral biti za pouk Izraelu in vsemu svetu. Od večnih časov je Bog načrtoval, da bi sleherno ustvarjeno bitje, od bleščečih in svetih serafinov pa do človeka, postalo tempelj, v katerem bo prebival Stvarnik. Zaradi greha je človek prenehal biti Božji tempelj. Pomračeno in oskrunjeno človeško srce ni več razodevalo Božje slave. Z učlovečenjem Božjega Sina pa se je izpolnil nebeški cilj. Bog prebiva v človeštvu in po odrešilni milosti je človekovo srce spet postalo njegov tempelj. Božji namen je bil, da bi jeruzalemski tempelj stalno pričal o tem, kaj je po vzvišeni usodi namenjeno vsakemu človeku. Judje niso dojemali pomena te zgradbe, s katero so se tako ponašali. Niso se hoteli izročiti za sveti tempelj Božjega Duha. S posvetno trgovino oskrunjeno predverje jeruzalemskega templja je bilo več kakor prava podoba templja srca, ki je bilo umazano z nizkotnimi strastmi in nesvetimi mislimi. Jezus je z očiščenjem templja od kupcev in prodajalcev naznanil svoje poslanstvo očiščenja srca od umazanije greha - posvetnih želja, mesenih strasti in slabih navad, ki kvarijo dušo: "Glej, jaz pošiljam svojega poslanca, da pripravi pot pred menoj. In naglo pride v svoj tempelj Gospod, ki ga iščete, in angel zaveze, ki ga želite. Glej, prihaja, pravi Gospod nad vojskami. Kdo pa more prenesti dan njegovega prihoda in kdo bo obstal, kadar se On prikaže? Kajti On bo kakor ogenj topilca in kakor lug belilca. In sedel bo kakor topilec, ko čisti srebro, in čistil bo Levijeve sinove in jih prečistil kakor zlato in srebro, da bodo prinašali Gospodu daritve v pravičnosti." ([Mal 3,1-3.](#))

"Ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas? Če kdo pokvari Božji tempelj, tega pogubi Bog; zakaj Božji tempelj je svet, kateri ste vi." ([1 Kor 3,16.17.](#)) Nihče se sam ne more očistiti hudobije, ki je napolnila njegovo srce. Samo Kristus lahko očisti tempelj duše. Vendar ne želi stopiti s silo. On ne stopa v srce, kakor je nekoč stopil v stari tempelj, pač pa pravi: "Glej, pri vratih stojim in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, vstopim k njemu, in večerjal bom z njim in on z menoj." ([Raz 3,20.](#)) Ne želi priti le za en dan, ker pravi: "Prebival bom v njih in med njimi bom hodil,^{/161/} in bom njihov Bog in oni bodo moje

ljudstvo. Ti se nas vnovič usmiliš, pogaziš naše krivice; ti vržeš v globočino morja vse naše grehe." ([2 Kor 6,16](#); [Miha 7,19](#).) Njegova navzočnost bo očistila in posvetila dušo, da bo lahko sveti tempelj Gospodu, "Božje bivališče v Duhu". ([Ef 2,22](#).)

Duhovniki in starešine so premagani od strahu pobegnili iz templja pred preiskujočim pogledom bralca srca. Med begom so srečevali ljudi, ki so šli v tempelj in jim ukazali, da se vrnejo, ter jim povedali, kar so videli in slišali. Kristus je gledal bežeče ljudi, do katerih je čutil nežno sočutje zaradi njihovega strahu in nevednosti o pravem bogoslužju. V tem prizoru je gledal simbol razkropitve vsega judovskega ljudstva zaradi njihove hudobije in zakrknjenosti.

A zakaj so duhovniki pobegnili iz templja? Zakaj niso zagovarjali svojega početja? Oditi jim je ukazal nekakšen tesarjev sin, revni Galilejec, brez pozemskega položaja ali moči. Zakaj se mu niso uprli? Zakaj so pustili svoj krivično doseženi zaslužek in pobegnili na ukaz njega, čigar videz je bil tako skromen?

Kristus je spregovoril s kraljevsko močjo, v njegovem nastopu in tonu glasu je bilo nekaj, čemur se ni mogla upreti nobena sila. Po besedah ukaza so dojeli kakor še nikdar poprej, da so hinavci in roparji. Ko se je po človeški naravi razodelo božanstvo, na Kristusovem obrazu niso brali le ogorčenja, temveč so razumeli tudi pomen njegovih besed. Počutili so se, kakor da stoje pred prestolom večnega Sodnika, ki nad njimi razglša obsodbo za sedanjost in večnost. Za hip so bili prepričani, da je Kristus prerok, in mnogi so verjeli, da je Mesija. Sveti Duh jih je spomnil na izjave prerokov o Kristusu. Ali se bodo podredili tem prepričanjem?

Niso se želeli spokoriti. Vedeli so, da se je prebudila Kristusova ljubezen do revežev. Vedeli so, da so bili krivi kot izsiljevalci v poslovanju z ljudstvom. Sovražili so Kristusa, ker je razpoznal njihove misli. Njegova javna graja je užalila njihov ponos in zavidali so mu, ker je njegov vpliv pri ljudstvu vedno bolj rasel. Sklenili so, da ga bodo vprašali o moči, da jih je nagnal ven in kdo mu je dal to moč.

Počasi in premišljeno, toda s sovraštvom v srcu, so se vrnili v tempelj. Ampak kako se je vse spremenilo po njihovem odhodu!^{162/} Med begom iz templja so tam pustili reveže. Ti so sedaj gledali v Jezusa, čigar obraz je izražal ljubezen in sočutje. S solzami v očeh je spregovoril tem preplašenim dušam, zbranim okrog njega: "Ne bojte se. Odrešil vas bom in vi me boste častili. Kajti zato sem prišel na svet."

Ljudje so se prerivali okrog Kristusa z ganljivimi prošnjami: Učitelj, blagoslovi me! Njegovo uho je slišalo vsak vzdih. S sočutjem, ki presega materino nežno usmiljenje, se je sklanjal k malim trpinom. Vsakomur je izkazal pozornost. Vsakogar je ozdravil, ne glede na bolezen, ki jo je imel. Usta nemih so se odpirala k hvali; slepi so opazovali obraz svojega Zdravnika; srca trpečih so se napolnila z veseljem.

Kakšno odkritje so bili za duhovnike in tempeljske uslužbence glasovi, ki so jih slišali, ko so opazovali to veliko dejanje. Ljudje so pripovedovali o bolečinah, ki so jih pretrpeli, o svojih neizpolnjenih upih, o mučnih dnevih in neprespanih nočeh. Ko je kazalo, da bo ugasnil še zadnji žarek upanja, jih je Kristus ozdravil. "Moje breme je bilo tako težko," je povedal eden izmed njih, "a našel sem pomočnika. On je Božji Kristus, in jaz bom svoje življenje posvetil njegovi službi." Starši so govorili otrokom: "On vam je rešil življenje; pojte mu hvalo in slavo." Glasovi otrok in mladine, očetov in mater, prijateljev in opazovalcev so se združili v zbor hvale in slave. Srca so se napolnila z upanjem in veseljem. Njihov um se je umiril.

Njihova duša in telo sta bila ozdravljena in po vrnitvi domov so povsod ljudem pripovedovali o neprimerljivi Jezusovi ljubezni.

Ti, ki so doživeli takšno ozdravljenje, se ob Kristusovem križanju niso pridružili drhali, ki je kričala: "Križaj ga, križaj ga!" Sočustvovali so z Jezusom; kajti občutili so njegovo mogočno sočutje in čudovito moč. Vedeli so, da je On njihov zveličar, ker jim je podaril telesno in duševno zdravje. Poslušali so oznanjevanje apostolov, in Božja beseda, ki je prišla v njihova srca, jim je podarila tudi razumevanje. Postali so prenosniki Božje milosti in orodje njegovega zveličanja.

Množica, ki je bila pobegnila iz tempeljskega preddverja, se je čez nekaj časa počasi vrnila. Delno so se opomogli od strahu, ki jih je prevzel, toda na obrazih se jim je še poznala neodločnost in bojazen. Z občudovanjem so opazovali Jezusova dejanja in bili prepričani, da so se na njem izpolnila prerokovanja o Mesiju. Greh skrunitve templja je ležal predvsem na duhovnikih.^{163/} Z njihovo ureditvijo je bilo dvorišče spremenjeno v tržnico. V primerjavi z njimi je bilo ljudstvo nedolžno. Nanj je Jezusova veljava zapustila vtis, vpliv duhovnikov in poglavarjev pa je bil mnogo večji. Ti so Kristusovo poslanstvo imeli za novotarijo in so mu kratili pravico do vmešavanja v to, kar je dovolila cerkvena oblast. Užaljeni so bili zaradi prekinitve trgovanja in se delali gluhe za prepričevanje Svetega Duha.

Duhovniki in poglavarji bi morali prej kakor drugi v Jezusu prepoznati Gospodovega Maziljenca. V svojih rokah so imeli svete zvitke, ki so opisovali njegovo poslanstvo, in so vedeli, da je bilo čiščenje templja izraz moči, ki je višja od človeške. Čeprav so sovražili Jezusa, se niso mogli znebiti misli, da On res utegne biti prerok, ki ga je Bog poslal obnovit tempeljsko svetost. S spoštovanjem, ki je izviralo iz tega strahu, so stopili k njemu in ga vprašali: "Kakšno znamenje nam pokažeš, ker delaš to?" ([Jan 2,18.](#))

Jezus jim je pokazal znamenje. V luči, ki je zasvetila v njihovih srcih, in dejanjih, ki jih je naredil pred njimi, a to naj bi delal Mesija, jim je podal prepričljive dokaze o svojem značaju. Ko pa so sedaj zahtevali znamenje, jim je odgovoril s prisposodo, s čimer je pokazal, da bere njihovo hudobno nakano in vidi, kam jih bo to pripeljalo. "Poderite to svetišče, in v treh dneh ga postavim." ([Jan 2,19.](#))

Te njegove besede so imele dvojni pomen. Ni govoril samo o razdejanju judovskega templja in bogoslužja, temveč tudi o svoji smrti - o razdejanju templja svojega telesa. Judje so že kovali to zaroto. Ko so se duhovniki in poglavarji vrnili v tempelj, so predlagali uboj Jezusa, s čimer bi se znebili njega, ki jim dela težave. Ko pa jim je predstavil njihov načrt, ga niso razumeli. Menili so, da se njegove besede nanašajo samo na jeruzalemski tempelj, zato so ogorčeno vzdiknili: "Šestinštirideset let so zidali to svetišče, in ti ga postaviš v treh dneh." ([Jan 2,20.](#)) Čutili so, da je Jezus opravičil njihovo nevero, to pa je utrdilo njihovo odločitev, da ga zavržejo.

Kristusu ni šlo za to, da bi njegove besede razumeli neverni Judje, pa niti učenci ne v tem času. Vedel je, da jih bodo njegovi sovražniki napačno razložili in jih uporabili proti njemu. Pri sojenju jih bodo podali kot obtožbo, na Golgoti pa jih bodo izgovorili zato, da bi ga ranili. Če pa bi jih že sedaj razložil učencem, bi to pomenilo seznaniti jih s svojim trpljenjem^{164/} in jim prizadeti bolečino, ki je zdaj še ne bi mogli zdržati. A tudi razlaga bi prezgodaj razodela, do česa bodo Jude pripeljali njihovi predsodki in nevera. Že so stopili na pot, po kateri bodo vztrajno hodili, dokler ne bo odpeljan kakor jagnje v zakol.

Te besede je Kristus spregovoril zaradi njih, ki bodo sprejeli vero vanj. Vedel je, da se bodo ponovile. Ker pa so bile izgovorjene o prazniku pashe, bodo prišle do ušes tisočev, ki jih bodo raznesli po vseh delih sveta. Po njegovem vstajenju od mrtvih bo razložen njihov pomen. Mnogim bodo postale prepričljiv dokaz njegovega božanstva.

Niti Jezusovi učenci zaradi svoje duhovne teme pogosto niso razumeli njegovih nauk. Prihodnji dogodki pa so jim pojasnili mnogo teh nauk. Ko ni več hodil z njimi, so te besede podpirale njihovo srce.

Na jeruzalemski tempelj nanašajoče se Zveličarjeve besede: "Poderite to svetišče, in v treh dneh ga postavim," ([Jan 2,19](#).) so imele globlji smisel, kakor pa so poslušalci slutili. Kristus je bil temelj in življenje templja. Njegove službe so bile podoba daritve Božjega Sina. Duhovništvo je bilo vzpostavljeno, da bi kazalo Kristusov posredniški značaj in delo. Ves načrt daritvenih služb je bil vnaprejšnja podoba Zveličarjeve smrti za odrešitev sveta. Te daritve ne bodo imele več nikakršnega pomena po izpolnitvi velikega dogodka, na katerega so dolga stoletja kazale.

Ker je bil ves obredni sistem simbolika za Kristusa, brez njega ne bi imel nikakršne vrednosti. Ko so Judje zapečatili svojo zavrnitev Kristusa z njegovo izročitvijo v smrt, so zavrgli vse, zaradi česar je tempelj s svojimi službami vred sploh kaj pomenil. Izginila je njegova svetost. Obsojen je bil na uničenje. Od tistega dne so daritve in službe v zvezi z njimi postale nepomembne. Podobno kakor Kajnova daritev niso izražale vere v Zveličarja. Z izročitvijo Kristusa v smrt so Judje pravzaprav podrli svoj tempelj. Ob Kristusovem križanju se je notranje zagrinjalo v svetišču raztrgalo od vrha do tal na dva dela in tako označilo, da je darovana vzvišena končna daritev in je ves daritveni sistem za vselej končan.

"V treh dneh ga postavim." Kazalo je, da bodo sile teme zmagale ob Zveličarjevi smrti, zato so veselo ukale zaradi svoje zmage. Jezus pa je iz najetega Jožefovega groba prišel kot zmagovalec. "In je razorožil poglavarstva in oblasti in jih postavil očitno na ogled in slavil zmago nad njimi v njem." ([Kol 2,15](#).) S svojo smrtjo in vstajenjem^{/165/} je postal "oskrbnik svetišča in pravega šotor, ki ga je postavil Gospod in ne človek". ([Heb 8,2](#).) Ljudje so postavili judovski shodni šotor, sezidali so tudi judovski tempelj, toda svetišča v nebesih, ki je bilo vzorec za izdelavo svetišča na svetu, ni postavil noben pozemski gradbenik. "Glej, mož, Odraslek mu je ime, vzraste iz svojega kraja in zidal bo Gospodov tempelj. In On sezida Gospodov tempelj in On bo nosil veličastvo ter sedel in gospodoval na svojem prestolu in bo duhovnik na svojem prestolu." ([Zah 6,12.13](#).)

Služba darovanja daritev je kazala na Kristusa, vendar je prenehala, ko so se človeške oči ozrle v pravo daritev za grehe sveta. Pozemsko duhovništvo je prenehalo, vendar mi gledamo v Jezusa, novozaveznega duhovnika, in na kri "pokropljenja, ki govori boljše kakor Abelova. Pot do svetišča ni še odkrita, dokler stoji prvi šotor. ... Kristus pa je nastopil kot veliki duhovnik prihodnjih dobrot in je šel skozi večji in popolnejši šotor, ki ni z roko narejen ... po svoji lastni krvi, enkrat za vselej v svetišče, ko je bil pridobil večno rešitev." ([Heb 12,24; 9,8.11.12](#).)

"Zato more tudi popolnoma rešiti tiste, ki se po njem bližajo Bogu, ker vedno živi, da se poteguje zanje." ([Heb 7,25](#).) Čeprav se je služba morala prenesti iz pozemskega templja v nebeškega; čeprav sta svetišče in naš veliki duhovnik nevidna za človeške oči, učenci vendar ne bodo pretrpeli nikakršne izgube. Ne bodo doživeli nikakršne prekinitve svojega občestva in se jim ne bo zmanjšala moč zaradi Zveličarjeve nenavzočnosti. Medtem ko Jezus opravlja

službo v nebeškem svetišču, služi tudi v cerkvi na svetu po njegovem Duhu. Zakrit je pred našimi očmi, toda njegova ob slovesu dana obljuba se uresničuje: "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta." ([Mat 28,20.](#)) Čeprav svojo moč prenaša na svoje služabnike, je v njegovi cerkvi še vedno njegova navzočnost, ki daje moč.

"Ker imamo torej tako vzvišenega velikega duhovnika ... Jezusa, Božjega Sina, držimo se svoje veroizpovedi! Kajti nimamo velikega duhovnika, ki ne bi mogel z nami čutiti naših slabosti, ampak izkušan je v vsem kakor mi, a brez greha. Bližajmo se torej s srčno zaupnostjo prestolu milosti, da dobimo usmiljenje in najdemo milost za pravočasno pomoč." ([Heb 4,14-16.](#))/166/

17. Nikodem ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 3,1-17](#).

Nikodem je zasedal pomembni zaupni položaj med judovskim narodom. Bil je visoko šolan, izredno nadarjen in ugleden član ljudskega sveta. Z drugimi vred je bil ganjen zaradi Jezusovega nauka. Čeprav je bil bogat, učen in spoštovan, mu je bil preprosti Nazarečan nenavadno privlačen. Nauki iz Zveličarjevih ust so nanj naredili globok vtis, zato je želel kaj več zvedeti o teh čudovitih resnicah.

Kristusova oblast, ki jo je pokazal pri čiščenju templja, je pri duhovnikih in voditeljih izzvala odločno sovraštvo. Bali so se moči tega tujca. Niso hoteli prenašati tolikega poguma neznanega Galilejca. Odločili so se napraviti konec njegovemu delovanju. Vendar se niso vsi strinjali s tem namenom. Nekateri so se bali nasprotovati njemu, ki ga je tako očitno vodil Božji Duh. Spomnili so se, da so bili preroki ubiti zato, ker so grajali grehe izraelskih voditeljev. Vedeli so, da so bili Izraelci v suženjstvu pri poganskih narodih samo zato, ker so zavračali Božje opomine. Bali so se, da bodo duhovniki in voditelji z zaroto proti Jezusu šli po poti svojih očetov in povzročili ljudstvu nove nesreče. Tako je čutil tudi Nikodem.^{/167/} Ob posvetovanju, ko so v Velikem zboru razpravljali o tem, kaj je potrebno ukreniti proti Jezusu, je Nikodem zagovarjal previdnost in zmernost. Poudaril je, da utegne biti nevarno zavreči opomine, če je Jezus resnično dobil oblast od Boga. Duhovniki niso upali prezreti tega nasveta in nekaj časa niso odkrito ničesar ukrepali proti Zveličarju.

Odkar je Nikodem poslušal Jezusa, je pozorno proučeval prerokovanja o Mesiju. Čim več je proučeval, tem trdneje je bil prepričan, da je Jezus zares tisti, ki mora priti. Kakor mnogi Izraelci je bil tudi on zelo žalosten zaradi skrunitve templja. Bil je priča dogodku, ko je Jezus izgnal iz tempeljskega preddverja kupce in prodajalce; opazil je čudovito izražanje Božje moči; videl je Zveličarjevo sprejemanje revnih in zdravljenje bolnih; zaznal je njihove vesele poglede in slišal njihovo hvalo; zato ni mogel več dvomiti, da je Jezus iz Nazareta Božji poslanec.

Vroče si je želel pogovora z Jezusom, a si ga ni upal poiskati javno. Za judovskega poglavarja je bilo ponižanje izkazati naklonjenost do tako malo znanega učitelja. Če bo Veliki zbor zvedel za ta obisk, ga bodo vsi prezirali in grajali. Odločil se je za skrivni pogovor in to ravnanje opravičeval, da se utegnejo še drugi ravnati po njegovem zgledu, če bi bil z njim javno. Ko je natanko poizvedel za Zveličarjevo osamljeno počivališče na Oljski gori, je počakal, da je mesto utonilo v spanje, nato pa ga je šel iskat.

V Kristusovi navzočnosti je Nikodem čutil čuden strah, katerega je hotel prikriti z umirjeno in dostojanstveno držo. "Rabi," je rekel, "vemo, da si od Boga prišel kot Učitelj; zakaj nihče ne more delati teh znamenj, ki jih ti delaš, če Bog ni z njim." ([Jan 3,2](#).) Govoril je o Kristusovem posebnem učiteljskem daru in njegovi čudoviti moči, s katero dela čudeže, ter upal, da bo tako pripravil pot za pogovor. S temi besedami je hotel pokazati in zbuditi zaupanje, v bistvu pa je z njimi izrazil nevero. Jezusa ni pripoznal za Mesija, temveč zgolj kot od Boga poslanega Učitelja.

Jezus pa je namesto sprejema tega pozdrava uprl oči v sogovornika, kakor da bi bral njegovo dušo. V svoji brezmejni modrosti je gledal pred seboj iskalca resnice. Vedel je, čemu ga je Nikodem obiskal. Zato je želel utrditi prepričanje, ki je že našlo prostor v poslušalčevih mislih, in se takoj lotil jedra pogovora ter mu rekel slovesno, vendar ljubeznivo: "Resnično,

resnično ti pravim: če se kdo na novo ne rodi, ne more videti Božjega kraljestva."
([Jan 3.3.](#))/168/

Nikodem je prišel h Gospodu razpravljat, Jezus pa mu je preprosto pokazal temelje načel resnice. Dejal mu je: Nikodem, ni ti toliko potrebno teoretično znanje, pač pa duhovna prenova; ni ti potrebno potešiti radovednosti, temveč moraš imeti novo srce; preden boš sposoben presojati nebeške reči, moraš prejeti novo življenje od zgoraj. Dokler ne boš doživel te spremembe, ki dela vse novo, zaman kar koli razpravlja o moji oblasti ali mojem poslanstvu.

Nikodem je poslušal Janeza Krstnika, ko je pridigal o spokorjenju in spreobrnjenju ter kazal ljudem na krščevalca s Svetim Duhom. Tudi sam je menil, da Judom primanjkuje duhovnosti in jih pretežno vodita pobožnjaštvo in poželenje po posvetni slavi. Upal je, da se bodo razmere izboljšale z Mesijevim prihodom. Vendar ga sporočilo Janeza Krstnika, ki je ljudi spodbujalo k preiskovanju srca, ni prepričalo o njegovem grehu. Bil je strogi farizej in se je ponašal s svojimi dobrimi dejanji. Daleč naokrog so ga spoštovali zaradi radodarnosti in velikodušnega podpiranja tempeljske službe, zato se je čutil prepričan, da si je pridobil Božjo naklonjenost. Vznemirila ga je misel o kraljestvu, ki je tako čisto, da ga ne more podedovati takšen, kakršen je sedaj.

Prispodoba o novorojenju, ki jo je uporabil Jezus, Nikodemu ni bila popolnoma neznana. Pogosto so spreobrnjence izmed poganov, ki so se spreobračali v judovsko vero, primerjali z novorojenimi otroki. Moral je torej dojeti, da Kristusovih besed ni potrebno razumeti dobesedno. Ker pa je bil rojeni Izraelec, je sodil, da mu je zagotovljen prostor v Božjem kraljestvu. Menil je, da mu ni potrebna nikakršna sprememba. Zato so ga presenetile Zveličarjeve besede. Motilo ga je, ker so bile uporabljene neposredno zanj. Farizejska ošabnost se je borila proti iskreni želji iskalca resnice. Čudil se je, ker Kristus pri pogovoru ni upošteval njegovega položaja poglavarja v Izraelu.

V svojem začudenju je Kristusu nekoliko posmehljivo odgovoril: "Kako se more človek roditi, ko je star?" ([Jan 3.4.](#)) Dokazal je, kakor mnogi drugi, ko se ostra resnica dotakne njihove vesti, da meseni človek ne more sprejemati, kar je Božjega Duha. Nič v njem se ne odziva duhovnim stvarem, kajti duhovne stvari je treba duhovno dojemati.

Zveličar pa na dokaz ni odgovoril z dokazi. S svečanim, tihim dostojanstvom je dvignil roko in še z večjo gotovostjo ponovil isto resnico:/171/ "Resnično, resnično, ti pravim: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo." ([Jan 3.5.](#)) Nikodem je vedel, da je Kristus govoril o krstu z vodo in obnovitvi srca z Božjim Duhom. Zato je bil prepričan, da sedi v navzočnosti njega, ki ga je napovedal Janez Krstnik.

Jezus je nadaljeval: "Kar se je rodilo iz mesa, je meso, in kar se je rodilo iz Duha, je duh." ([Jan 3.6.](#)) Srce je po naravi hudobno; a kdo je "kdaj prišel čist iz nečistega? Niti eden!" ([Job 14.4.](#)) Noben človeški izum ne more najti zdravila za dušo, ki se je pregrešila. "Zato ker je meseno mišljenje sovraštvo do Boga, ker se Božji postavi ne pokorava; saj se tudi ne more. Zakaj iz srca prihajajo hudobne misli, uboji, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletvine." ([Rim 8.7](#); [Mat 15.19.](#)) Izvir v srcu mora biti očiščen, da bi bil tudi potok čist. Kdor si poskuša s svojimi dejanji v poslušnosti postaviti pridobiti nebesa, poskuša nemogoče. Ni zanesljivosti za nikogar, ki ima zgolj na verskih predpisih utemeljeno vero, podoba pobožnosti. Krščansko življenje ni spreminjanje ali popravljanje starega življenja, ampak je sprememba narave. Človek mora umreti samemu sebi in grehu ter pričeti

popolnoma novo življenje. Ta sprememba se doseže samo z učinkovitim delovanjem Svetega Duha.

Nikodem je bil še zmeden, zato je Jezus uporabil prisposodbo vetra, da bi ponazoril svojo misel: "Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre: tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha." ([Jan 3,8.](#))

Veter slišimo v drevesnih vejah, ker povzroča šelestenje listja in cvetja; a vendar je neviden in nihče ne ve, od kod prihaja in kam gre. Tako deluje tudi Sveti Duh na srce. Njegovega delovanja ne moremo razložiti drugače kakor z gibanjem vetra. Morda kdo ne more natančno opisati časa in kraja ter se ne more spomniti vseh danosti ob spreobrnjenju, vendar to še ni dokaz, da je nespreobrnjen. S sredstvi, nevidnimi kakor veter, Kristus stalno deluje na srce. Čisto počasi, mogoče nezavestno za prejemnika, se pojavijo vtisi, ki pritegnejo dušo h Kristusu. Te vtise sprejema z razmišljanjem o njem, z branjem Svetega pisma ali s poslušanjem pridigarjevih besed. Na lepem, po neposrednem vabilu Duha, se duša veselo izroči Jezusu. Mnogi to imenujejo nenadno spreobrnjenje, toda to je sad dolgega vabljenja Božjega Duha - dolgotrajen potrpežljiv potek.^{/172/}

Čeprav veter ni viden, se njegovo delovanje vendar vidi in čuti. Tako se bo tudi odkrilo delovanje Duha na dušo v vsakem dejanju človeka, ki je doživel njegovo odrešujočo moč. Ko Božji Duh zasede srce, se življenje spreminja. Človek opušča grešne misli, odpove se slabim dejanjem; ljubezen, ponižnost in mir zasedejo prostor jeze, zavisti in razprtij. Veselje pride na mesto žalosti in obraz odseva nebeško svetlobo. Nihče ne opazi roke, ki je odzela breme, kakor ne more videti svetlobe, ki prihaja iz nebeških dvorov. Blagoslov se izliva, ko se duša z vero izroči Bogu. Tedaj moč, ki je človeško oko ne more videti, ustvarja novo bitje po Božji podobi.

Omejenemu razumu ni mogoče dojeti dela odrešitve. Njegova skrivnost presega človeško znanje; vendar ta, ki preide iz smrti v življenje, ve, da je to božanska resničnost. Začetek odrešitve lahko tukaj poznamo iz lastnih izkušenj, njeni sadovi pa segajo do večnosti.

Medtem ko je Jezus govoril, je nekaj žarkov resnice prodrlo v poglavarjev razum. Vpliv Svetega Duha, ki mehča in pokorava, je deloval na njegovo srce. Vendar še ni popolnoma dojel Zveličarjevih besed. Bolj ga je zanimal način novorojenja kakor pa potreba po njem. "Kako se more to zgoditi?" ([Jan 3,9.](#)) je dejal vprašujoče.

"Ti si Izraelov učitelj, in tega ne veš?" ([Jan 3,10.](#)) je vprašal Jezus. Človek, ki je imel dolžnost poučevati ljudstvo v veri, gotovo ne bi smel biti nevednež o tako pomembnih resnicah. Jezusove besede so Nikodema poučile, da mora skromneje misliti o sebi, namesto da je užaljen zaradi preprostih besed resnice na račun svojega duhovnega neznanja. Kristus je govoril s takim slovesnim dostojanstvom, s svojim glasom in pogledom pa izražal tako resno ljubezen, da mu Nikodem ni niti zameril, ko je uvidel svoje ponižujoče razmere.

Jezusova razlaga, da je njegova naloga vzpostaviti duhovno kraljestvo, ne pa meseno, je zmedla njegovega poslušalca. Ko je Jezus to opazil, je dodal: "Če vam pravim pozemeljske reči, in ne verujete, kako boste verovali, če vam bom pravil nebeške?" ([Jan 3,12.](#)) Če Nikodem ni mogel dojeti Kristusovega nauka o delovanju Božje milosti na človeško srce, kako naj potem dojame naravo njegovega slavnega nebeškega kraljestva? Če ne dojame narave Kristusovega delovanja na zemlji, kako naj dojame njegovo delovanje v nebesih?

Judje, ki jih je Jezus nagnal iz templja, so se imeli za Abrahamove otroke, a so pobegnili pred Zveličarjevo navzočnostjo,^{/173/} ker niso mogli zdržati slave, ki se je razodela v njem. Tako so dokazali, da niso pripravljeni z Božjo milostjo sodelovati v svetih tempeljskih službah. Goreče so ohranjali videz svetosti, a zanemarili so svetost srca. Medtem ko so bili zagovorniki črke zapovedi, so neprestano prestopali njihovega duha. Njihova velika potreba je bila sprememba, ki jo je Kristus razložil Nikodemu - novo moralno rojstvo, očiščenje od greha ter obnovitev znanja in svetosti.

Nikakršnega opravičila ni bilo za Izraelovo slepoto glede obnovitvenega dela. S Svetim Duhom navdihnjeni Izaija je napisal: "In vsi vkup smo postali kakor nesnažnik in vse naše pravičnosti so kakor umazana cunj." ([Iz 64,6](#).) David je molil: "Čisto srce mi ustvari, o Bog, in trdnega duha ponovi v meni." ([Ps 51,10](#).) Po Ezekijelu pa je bila dana obljuba: "In dam vam novo srce in novega duha denem v vas, in vzamem kamnito srce iz vašega telesa in dam vam meseno srce. In vdahnem v vas svojega duha in storim, da boste živeli po mojih postavah." ([Ezek 36,26.27](#).)

Nikodem je z zamegljenim umom bral ta besedila, ampak šele sedaj je začel dojemati njihov pomen. Spoznal je, da najstrožja poslušnost zgolj črki postave in uporabljena samo v zunanem življenju nikomur ne daje pravice stopiti v nebeško kraljestvo. Po človeški presoji bi bilo njegovo življenje pravično in pošteno, v Kristusovi navzočnosti pa je čutil, da je njegovo srce nečisto in življenje nesveto.

Kristus je pritegnil Nikodema. Potem ko je slišal Zveličarjevo razlago o novorojenju, je želel, da bi se taka sprememba zgodila v njem. S katerimi sredstvi jo je mogoče doseči? Na to neizgovorjeno vprašanje je Jezus odgovoril: "Kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj, temveč da ima večno življenje." ([Jan 3,14.15](#).)

To pa je bilo za Nikodema znano področje. Simbol dvignjene kače mu je pojasnil Zveličarjevo poslanstvo. Ko so Izraelci umirali zaradi ugrizov strupenjač, je Bog naročil Mojzesu, naj napravi bronasto kačo in jo dvigne sredi tabora. Potem je bilo objavljeno vsemu ljudstvu, da bo ostal živ vsak, ki bo pogledal na kačo. Ljudstvo je dobro vedelo, da kača nima v sebi moči za pomoč. To je bil simbol Kristusa. Kakor je bila napravljena podoba po vzorcu strupenjač,^{/174/} povišana zaradi njihovega ozdravljenja, tako je tudi Jezus moral biti njihov Odrešenik "v podobnosti grešnega mesa". ([Rim 8,3](#).) Mnogi Izraelci so mislili, da jih daritve lahko rešijo grehov. Bog jih je želel poučiti, da daritve nimajo večje vrednosti od bronaste kače. Te bi morale njihove misli usmeriti k Zveličarju. Ničesar drugega niso mogli narediti zase, ne za zacelitev ran ne za odpuščanje grehov, razen samo pokazati svojo vero v Božji dar. Morali so le gledati, da bi živeli.

Od kač pičeni so smeli odlašati pri dviganju pogleda; lahko so se spraševali o učinkovitosti bronastega simbola kače; smeli so zahtevati znanstveno razlago. Toda nobeno pojasnilo ni bilo dano. Morali so sprejeti Božjo besedo, ki jim jo je dal Mojzes. Zavračanje je pomenilo smrt.

Boji in razpravljanje ne razsvetlijo duše. Moramo gledati in živeti. Nikodem je z vero sprejel ta nauk in si ga prisvojil. Začel je drugače preiskovati Sveto pismo, ne zaradi teoretičnih razprav, temveč da bi dobil življenje za svojo dušo. Začel je gledati nebeško kraljestvo, ko se je izročil vodstvu Svetega Duha.

Danes so tisoči potrebni spoznanja iste resnice, ki se je je Nikodem naučil iz dogodka povzdignjene kače. Zanašajo se na svojo poslušnost Božjim zapovedim, da bo njihovo priporočilo za njegovo naklonjenost. Ko pa so povabljeni, naj pogledajo v Jezusa in verujejo, da jih rešuje z milostjo, vzklikajo: "Kako se more to zgoditi?" ([Jan 3,9.](#))

Kakor je bil Nikodem, moramo biti tudi mi pripravljeni stopiti v življenje enako kakor največji grešniki. Poleg Kristusa ni "pod nebom ljudem dano drugo ime, po katerem bi se mi mogli zveličati". ([Dej 4,12.](#)) Božjo milost sprejemamo z vero, ampak vera ni naš zveličar. Z njo se nič ne pridobi. Je zgolj roka, s katero se primemo za Kristusa in sprejemamo njegove zasluge, ki so zdravilo zoper greh. Niti spokoriti se ne moremo brez pomoči Božjega Duha. Sveto pismo pravi za Kristusa: "Tega je Bog s svojo desnico povišal za Kneza in Zveličarja, da dodeli Izraelu spokorjenje in odpuščanje grehov." ([Dej 5,31.](#)) Spokorjenje prihaja od Kristusa prav tako resnično kakor odpuščanje.

Kako se potem lahko zveličamo? "In kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov," ([Jan 3,14.](#)) da lahko pogleda vanj in živi vsak, ki ga je prevarala ali pičila kača. "Glej, Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta."^{/175/} ([Jan 1,29.](#)) Luč s križa razodeva Božjo ljubezen. Njegova ljubezen nas privlači k njemu. Če se ji ne upiramo, nas bo privedla h križevemu podnožju v spokorjenju zaradi grehov, ki so križali Zveličarja. Tedaj Božji Duh po veri ustvarja v duši novo življenje. Misli in želje so poslušne Kristusovi volji. Srce in um sta na novo ustvarjena po njegovi podobi, ki deluje v nas, da bi si vse podvrgel. Potem se Božje zapovedi vpisujejo v naše misli in srce, da lahko s Kristusom rečemo: "Veselje mi je delati tvojo voljo, moj Bog, in tvoja postava je v mojem srcu." ([Ps 40,8.](#))

Jezus je v pogovoru z Nikodemom razložil načrt zveličanja in svoje poslanstvo za svet. V nobenem poznejšem pogovoru Jezus ni tako dovršeno korakoma opisal dela, katero se mora opraviti v srcih njih, ki bodo podedovali nebeško kraljestvo. Na samem začetku svoje službe je s to resnico seznanil člana Velikega zbora, čigar um je bil dovzeten in je bil znamenit učitelj ljudstva. Izraelski poglavarji pa niso pozdravili luči, zato je Nikodem skril resnico v srce, in v treh letih se od nje ni videlo mnogo sadu.

Jezus je vedel, v kakšno zemljo je posejal seme. Edinemu poslušalcu ponoči na samotnem griču izgovorjene besede niso bile izgubljene. Nikodem ni takoj javno priznal Kristusa, spremljal pa je njegovo življenje in premišljeval o njegovih naukih. Na zasedanjih Velikega zbora je večkrat preprečil načrte duhovnikov, ki so hoteli Kristusa umoriti. In ko je bil končno Jezus dvignjen na križ, se je Nikodem spomnil nauka z Oljske gore: "In kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj,"^{/176/} temveč da ima večno življenje." ([Jan 3,14.15.](#)) Luč tega skrivnega pogovora je osvetlila golgotski križ, in Nikodem je videl v Jezusu Odrešenika sveta.

Po Gospodovem vnebohodu so se učenci razbežali zaradi preganjanja, Nikodem pa je pogumno stopil naprej. S svojim bogastvom je vzdrževal mlado cerkev, za katero so Judje mislili, da bo uničena ob Kristusovi smrti. On, ki je bil tako previden in omahljiv, se je v dnevih nevarnosti pokazal čvrst kakor skala; hrabil je vero učencev in dajal svoje bogastvo za širjenje evangelija. Tisti, ki so ga nekoč spoštovali, so ga sedaj zasmehovali in preganjali. Obubožal je v pozemskih dobrinah, a v veri, ki se je v njem rodila med nočnim pogovorom z Jezusom, ni omahoval.

Nikodem je Janezu povedal vsebino tega nočnega pogovora, Janez pa ga je zabeležil milijonom v pouk. Resnice, ki izhajajo iz njega, imajo danes isto pomembnost kakor v tisti

slovesni noči na hribu pokritem s temo, ko je judovski učitelj prišel ponižnega Učitelja iz Galileje povprašat za pot življenja./177/

18. "On mora rasti" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 3,22-36](#).

Krstnik je imel nekaj časa večji vpliv na ljudi kakor vladarji, duhovniki in knezi. Če bi se razglasil za Mesija in zanetil upor proti Rimu, bi duhovniki in ljudstvo trumoma stopili pod njegovo zastavo. Satan mu je bil pripravljen vsiliti vsako misel, ki spodbuja častihlepje svetovnih osvajalcev. Ker pa je bil Janez prepričan o svoji moči, je odločno zavrzel takšno mamljivo podkupovanje. Nanj usmerjeno pozornost je usmeril na Drugega.

Odtlej je opazoval, kako se val priljubljenosti med narodom odvrča od njega k Zveličarju. Množica okrog Janeza se je vsak dan manjšala. Ko je Jezus prišel iz Jeruzalema v področje okrog Jordana, se je zbralo veliko ljudi, da bi ga poslušali. Število njegovih sledilcev je vsak dan naraščalo. Mnogi so se prišli krstit. Ker pa sam Kristus ni krščeval, je svojim učencem dovolil opravljati ta obred. Tako je popolnoma potrdil poslanstvo svojega znanilca. Janezovi učenci pa so z ljubosumnostjo opazovali naraščanje Jezusove priljubljenosti. Bili so pripravljeni kritizirati njegovo delo, in ni jim bilo treba dolgo čakati na priložnost. Med njimi in Judi se je pojavilo vprašanje, ali lahko krst očisti človeka od greha; trdili so, da se Jezusov krst bistveno razlikuje od Janezovega. Kmalu zatem so začeli razpravo s Kristusovimi učenci o besedah, ki naj se izgovorijo pri krstu; končno pa še o njihovi pravici do krščenja.^{/178/}

Janezovi učenci so prišli k njemu s pritožbami in mu rekli: "Rabi, ta ki je bil s teboj onkraj Jordana, ki si zanj ti pričal, glej, ta krščuje in vsi gredo k njemu." ([Jan 3,26](#).) Po teh besedah je Satan skušal Janeza. Čeprav je bilo očitno, da je Janezovo poslanstvo opravljeno, bi še imel možnost ovirati Kristusovo delo. Če bi bil pokazal usmiljenje s samim seboj in izrazil razočaranje in skrb zaradi tega, da je sedaj odveč, bi sejal seme nesloge, spodbujal zavist in ljubosumnost in resno zaviral napredek evangelija.

Janez je imel po naravi običajne človeške napake in slabosti, dotik božanske ljubezni pa ga je spremenil. Živel je v ozračju, ki ni bilo omadeževano s sebičnostjo in častihleptjem - visoko nad kužnostjo ljubosumnosti. Ni se strinjal z nezadovoljnostjo učencev, temveč je pokazal, kako jasno je dojel svoj odnos do Mesija in kako radostno je z dobrodošlico pozdravil njega, kateremu je pripravil pot.

Rekel je: "Človek ne more ničesar vzeti, če mu ni dano iz nebes. Vi sami ste mi priče, da sem rekel: Jaz nisem Kristus, ali poslan sem pred njim. Kdor ima nevesto, je ženin; prijatelj pa ženinov, ki stoji in ga posluša, se srčno veseli ženinovega glasu." ([Jan 3,27-29](#).) Janez se je predstavil kot prijatelj, ki je deloval kot sel med zaročencema in pripravil pot za poroko. Brž ko je bila nevesta pripeljana k ženinu, je bila njegova naloga opravljena. Potem se veseli sreče njih, katerih združenje je podprl. Prav tako je bil Janez poklican ljudstvo usmeriti k Jezusu, zato je bil vesel, da je bil priča uspešnega Zveličarjevega dela. Rekel je: "To moje veselje je torej dopolnjeno. On mora rasti, jaz pa se manjšati." ([Jan 3,29,30](#).)

Janez je z vero gledal na Odrešenika, zato se je lahko povzpел do višine samoodpovedi. Ni si prizadeval ljudi navezati nase, temveč je hotel voditi njihove misli vse višje in višje, vse dokler ne bodo počivale na Božjem Jagnjetu. Sam je bil samo glas, vpitje v puščavi. Sedaj je veselo privolil v molk in pozabo, da bi vse oči gledale v Luč življenja.

Božji poslanci, ki zvesto opravljajo svoj poklic, ne zahtevajo časti zase. Samoljubje bo izginilo v ljubezni do Kristusa. Nikakršna tekmovalnost ne bo oškodovala dragocene

evangeljske zadeve. Dojeli bodo svojo nalogo, da morajo kakor Janez Krstnik^{/179/} gledati "Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta". ([Jan 1,29.](#)) Povišali bodo Jezusa in z njim bo dvignjeno človeštvo. "Zakaj tako pravi Visoki in Vzvišeni, ki prebiva v večnosti in ki mu je ime Sveti: Na višavi in v svetišču prebivam, tudi z njim, ki je potrtega in ponižanega duha, da oživim duha ponižanih in oživim srce potrlih." ([Iz 57,15.](#))

Svojega jaza osvobojena prerokova duša je bila prežeta z božansko svetlobo. Ko je podal pričevanje o Zveličarjevi slavi, so se njegove besede ujemale s Kristusovimi, ki jih je izgovoril v svojem pogovoru z Nikodemom. Janez je rekel: "Kdor prihaja od zgoraj, ta je nad vsemi. Kdor je iz zemlje, je pozemski in govori zemske reči. Kdor je prišel iz nebes, ta je nad vsemi. Kajti ta, ki ga je poslal Bog, govori Božje besede: zakaj njemu Bog ne daje Duha na mero." ([Jan 3,31.34.](#)) Kristus je lahko rekel zase: "Ne iščem svoje volje, ampak voljo tega, ki me je poslal." ([Jan 5,30.](#)) O njem je rečeno: "Ljubil si pravico in sovražil krivico. Zato te je pomazilil Bog, tvoj Bog, z oljem veselja bolj, nego tvoje sodeležnike." ([Heb 1,9.](#)) Oče njemu "ne daje Duha na mero". ([Jan 3,34.](#))^{/180/}

Tako je tudi s Kristusovimi sledilci. Nebeško luč lahko sprejmemo samo, če smo se pripravljene odreči svojemu jazu. Ne moremo spoznati Božjega značaja ali sprejeti Kristusa z vero, vse dokler ne "vodimo vsako misel v sužnost pokorščine do Kristusa". ([2 Kor 10,5.](#)) Kdor dela to, dobi Svetega Duha brez mere. V Kristusu "prebiva vsa polnost božanstva telesno. In v njem ste dopolnjeni." ([Kol 2,9.10.](#))

Janezovi učenci so izjavili, da gredo vsi ljudje h Kristusu; Janez pa je videl jasneje, zato je rekel: "A njegovega pričevanja nihče ne sprejema." ([Jan 3,32.](#)) Malo ljudi je bilo pripravljenih sprejeti Jezusa za zveličarja od greha. "Kdor je sprejel njegovo pričevanje, je potrdil, da je Bog resničen. Kdor veruje v Sina, ima večno življenje." ([Jan 3,33.36.](#)) Odveč je razprava o tem, ali Kristusov ali Janezov krst čisti od grehov. Kristusova milost podarja človeku življenje. Brez Kristusa je krst ničvredna oblika kakor vsaka druga verska služba. "Kdor je neveren Sinu, ne bo videl življenja." ([Jan 3,36.](#))

O uspehu Kristusovega delovanja, ki ga je Krstnik sprejel s takim veseljem, so bile obveščene tudi oblasti v Jeruzalemu. Duhovniki in rabini so bili ljubosumni na Janezov vpliv, ko so videli, da je ljudstvo zapuščalo shodnice in odhajalo v puščavo: sedaj pa je bil tam Nekdo, ki je pritegoval množico še z večjo močjo. Ti Izraelski voditelji niso bili pripravljene reči z Janezom: "On mora rasti, jaz pa se manjšati." ([Jan 3,30.](#)) Trdno odločeni so se lotili narediti konec delovanju, ki je ljudi speljevalo od njih.

Jezus je vedel, da ne bodo varčevali s prizadevanji, s katerimi bi povzročili razdor med njegovimi in Janezovimi učenci. Vedel je, da se je že pripravljel vihar, ki bo odnesel enega največjih prerokov, kar jih je bilo kdaj poslanih na ta svet. Da bi se izognil kakršni koli priložnosti za napačno dojetje ali razdore, je tiho prekinil svoje delo in se umaknil v Galilejo. Tudi mi moramo ostati zvesti resnici in ukreniti vse, da se izognemo vsemu, kar bi utegnilo povzročiti neslogo ali nesporazume. Kajti kadar koli se pojavi kaj takega, je izid tega izguba duš. Kadar koli nastanejo okoliščine, ki grozijo, da bodo povročile razdor, moramo ravnati po Jezusovem in Janezovem zgledu.

Janez je bil poklican za voditelja prenove. Zato so bili njegovi učenci v nevarnosti, da bi svojo pozornost namenili njemu, misleč, da je uspeh njegovega dela odvisen od njegovih prizadevanj, in bi zlahka izgubili spred oči dejstvo, da je bil pravzaprav orodje, po katerem je delal Bog. Toda Janezovo delo ni zadostovalo za ustanovitev krščanske cerkve.^{/181/} Potem ko

je opravil svoje poslanstvo, je moralo biti opravljeno drugo delo, ki pa ga njegovo pričevanje ni moglo doseči. Tega njegovi učenci niso doumeli. Ko so videli nastopati Kristusa, da bi nadaljeval to delo, so bili ljubosumni in nezadovoljni.

Še obstajajo enake nevarnosti. Bog pokliče človeka, da opravi neko delo; in ko ga je po svojih sposobnostih opravil, Gospod postavi druge, da bi ga nadaljevali in razširili. Ampak mnogi menijo kakor Janezovi učenci, da je uspeh odvisen od prvega delavca. Pozornost je usmerjena na človeško namesto na božansko. Prebudi se ljubosumnost, ki škoduje Božjemu delu. Tako pride nezasluženo spoštovan človek v skušnjava, da goji samozaupanje. Ne dojema svoje odvisnosti od Boga. Ljudje so naučeni, naj se zanašajo na človekovo vodstvo. Tako padejo v zmoto in se oddaljijo od Boga.

Božje delo naj nikakor ne nosi človeške podobe ali napisa. Gospod od časa do časa postavi razna orodja, po katerih se lahko najboljše izpelje njegov namen. Srečni so ljudje, ki se želijo ponižati in reči z Janezom Krstnikom: "On mora rasti, jaz pa se manjšati." ([Jan 3,30](#).)^{182/}

19. Pri Jakobovem studencu ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 4,1-42](#).

Na poti v Galilejo je Jezus potoval skozi Samarijo. Opoldne je prišel v krasno Sihemsko dolino. Pri vhodu v dolino je bil Jakobov studentec. Utrujen od potovanja je sedel, da bi si odpočil, medtem ko so učenci šli kupovat hrano.

Judje in Samarijani so bili zagrizeni sovražniki, zato so se izogibali vseh medsebojnih stikov, kolikor je le bilo mogoče. Rabini so dovoljevali trgovino s Samarijani, če je bilo neizogibno nujno, vsak drug družabni stik z njimi pa so obsojali. Jud si pri Samarijanu ni ničesar sposodil, niti ni sprejel od njega kakega znamenja pozornosti, čeprav bi šlo le za grižljaj kruha ali kozarec vode. Učenci so pri kupovanju hrane ravnali v skladnosti z navadami svojega naroda. Česa več kakor to pa niso delali. Kristusovi učenci niso niti pomislili, da bi od Samarijanov zahtevali kakšno uslugo, niti jim niso poskušali kako pomagati.

Jezus je sedel ob studencu ves obnemogel od lakote in žeje. Potovanje od ranega jutra je bilo dolgo, sedaj pa ga je žgalo opoldansko sonce. Njegovo žejo je samo še povečala misel na hladno in svežo vodo, ki je bila tako blizu, a do nje vseeno ni mogel priti. Ni imel ne vrvi ne vedra, studentec pa je bil globok. Usoda človeškega rodu je bila tudi njegova usoda, zato je moral čakati, da bo kdo prišel zajemat vodo.

Neka žena iz Samarije se je približala in, kakor da ga ne bi opazila, z vedrom zajela vodo. Ko se je obrnila, da bi odšla, jo je Jezus zaprosil, naj mu da piti. Take usluge ne odkloni noben vzhodnjak. Na Vzhodu vodo imenujejo Božji dar. Postreči žejnemu potniku se je štelo za tako sveto dolžnost,^{183/} da so Arabci iz puščave zavili s svoje poti, da bi to naredili. Sovraštvo med Judi in Samarijani je ženi prepovedovalo, da bi Jezusu ponudila vodo. Zveličar pa je iskal ključ za to srce in s prefinjenim razumevanjem, ki izvira iz božanske ljubezni, zaprosil za uslugo, namesto da bi jo ponudil. Ponujena usluga bi utegnila biti zavrnjena; zaupanje pa zbudi zaupanje. Kralj neba je stopil k tej zavrnjeni duši in prosil za uslugo iz njene roke. On, ki je ustvaril ocean in ima oblast nad vodami velikih globin ter odpira izvire in rečna korita na svetu, je počival pri Jakobovem studencu in bil odvisen od ustrežljivosti tujke celo za dar požirka vode.

Žena je opazila, da je Jud. Zaradi presenečenja mu je pozabila izpolniti prošnjo, temveč je poskušala ugotoviti njen vzrok. "Kako prosiš ti, ki si Jud, mene, ki sem žena Samarijanka, naj ti dam piti?" ([Jan 4,9](#).)

Jezus je odgovoril: "Ko bi poznala Božji dar in kdo je, ki ti pravi: Daj mi piti, prosila bi ti njega, in dal bi ti žive vode." ([Jan 4,10](#).) Čudiš se, ker sem te prosil za tako navadno uslugo, kakršna je požirek vode iz studenca ob najinih nogah. Ko bi ti prosila mene, bi ti dal piti vodo večnega življenja.

Žena ni dojela Kristusovih besed, čutila pa je njihov resen pomen. Njeno lahkotno in šaljivo vedenje se je spremenilo. Ker je menila, da je Jezus govoril o studencu ob nji, je rekla: "Gospod, saj še zajeti nimaš s čim in vodnjak je globok: odkod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji od našega očeta Jakoba, ki nam je dal ta vodnjak, in je sam iz njega pil?" ([Jan 4,11.12](#).) Pred seboj je videla žejnega popotnika, utrujenega in prašnega. V mislih ga je primerjala s častitim očakom Jakobom. Gojila je naravni občutek in mislila, da se noben studentec ne more primerjati s tem, ki so ga izkopali očetje. Gledala je nazaj na pradede in

naprej na prihod Mesija, pred njo pa je stalo Upanje njenih dedov, sam Mesija, pa ga ni spoznala. Koliko žejnih živi danes blizu studenca žive vode, vendar hodijo nekam daleč iskat studence življenja! "Ne reci v svojem srcu: Kdo pojde gor v nebo? (To je, da Kristusa dol pripelje.) Niti: Kdo pojde dol v brezno? (To je, da Kristusa gor pripelje iz mrtvih.) ... Blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu. ... Ker če pripoznaš s svojimi usti Jezusa za Gospoda in veruješ v svojem srcu, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš zveličan." ([Rim 10,6-9.](#))/184/

Jezus ni takoj odgovoril na vprašanje o sebi. S svečano resnobo je rekel: "Vsak, kdor pije od te vode, bo zopet žejen; kdor koli pa se napije vode, ki mu jo jaz dam, ne bo žejen veekomaj, temveč voda, ki mu jo jaz dam, postane v njem studenec vode, ki teče v večno življenje." ([Jan 4,13.14.](#))

Kdor si želi pogasiti žejo na studencih tega sveta, bo po pitju spet žejen. Ljudje so nezadovoljni vsepovsod. Hrepenijo po čem, kar bo zadovoljilo potrebe njihove duše. To željo pa lahko izpolni samo Eden. Potreba tega sveta, "Dragocenosti vseh narodov", ([Hag 2,7.](#)) je Kristus. Božja milost, ki jo lahko da samo On, je kakor živa voda, čisti, osvežuje in krepi dušo.

Jezus ni podprl zamisli, da bi človeku zadostoval samo požirek vode življenja. Kdor je občutil Kristusovo ljubezen, si bo želel neprestano piti od nje, in ne bo hrepenel po ničemer drugem. Ne bo ga mikalo bogastvo, čast in posvetno uživanje. Neprestani vzdih njegovega srca se glasi: Še več tebe! On, ki duši odkriva njene potrebe, čaka samo na priložnost, da bi potešil njeno lakoto in pogasil njeno žejo. Vse, kar človek lahko da, in sleherno zaupanje se izneveri. Zbiralniki se bodo izpraznili, mlake se bodo izsušile, naš Odrešenik pa je neusahljiv vir. Iz njega lahko vedno pijemo, zaloge pa bodo vedno sveže. Kdor prebiva v Kristusu, ima v sebi vir blagoslova, "studenec vode, ki teče v večno življenje". Pri tem studencu lahko črpa zadostno moč in milost za vse svoje potrebe.

Ko je Jezus govoril o vodi življenja, ga je žena opazovala z veliko pozornostjo. Izzval je njeno zanimanje in v njej prebudil željo, da bi sprejela dar, o katerem je govoril. Dojela je, da voda, o kateri je govoril, ni iz Jakobovega studenca; saj jo je neprestano pila, pa vseeno ostala žejna. Rekla mu je: "Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in da ne bom hodila semkaj zajemat." ([Jan 4,15.](#))

Jezus je naglo spremenil pogovor. Preden bo ta duša mogla sprejeti dar, ki ji ga želi dati, mora priznati svoj greh in svojega Zveličarja. Rekel ji je: "Pojdi, pokliči svojega moža in pridi sem." ([Jan 4,16.](#)) Ona je odgovorila: "Nimam moža." ([Jan 4,17.](#)) Upala je, da bo s tem naredila konec spraševanju v tej smeri. Zveličar pa je nadaljeval: "Prav si povedala: Nimam moža. Zakaj imela si pet mož, in tisti, ki ga imaš sedaj, ni tvoj mož; to si po pravici povedala." ([Jan 4,17.18.](#))

Poslušalka je zadrhtela. Skrivnostna roka je obračala strani njene življenjske zgodovine in prinesla na plano tisto, za kar je mislila, da bo za vselej ostalo skrito./187/ Kdo je ta, ki lahko bere skrivnosti njenega življenja? Tedaj je pomislila na večnost, na prihodnjo sodbo, ki bo odkrila vse, kar je sedaj skrito. V tej luči se je prebudila njena vest.

Ničesar ni mogla zanikati; vendar pa se je poskušala izogniti spominu na neprijetno temo. Z velikim spoštovanjem je rekla: "Gospod, vidim, da si prerok." ([Jan 4,19.](#)) Da bi pomirila

slabo vest, se je lotila verskih točk. Če je ta človek prerok, ji bo gotovo lahko pojasnil zadeve, o katerih se je toliko časa razpravljalo.

Jezus ji je potrpežljivo dovolil voditi pogovor v želeni smeri. Pri tem pa je čakal na priložnost, da bi prinesel resnico domov v njeno srce. "Naši očetje so na tej gori molili," je rekla, "vi pa pravite, da je v Jeruzalemu kraj, kjer se mora moliti." ([Jan 4,20.](#)) Na obzorju so se videli obrisi gore Garizim. Od razdejanega templja na njej je ostal le oltar. Judje in Samarijani so se prepirali o kraju bogoslužja. Del samarijanskih prednikov je nekoč pripadal izraelskemu narodu, zaradi njihovega greha pa je Gospod dovolil, da jih je premagal poganski narod. Skozi več rodov so se mešali s pogani, zato se je njihova vera postopoma pokvarila. Res so trdili, da jim maliki služijo samo za to, da jih spominjajo na živega Boga, Vladarja veselja; vendar je ljudstvo šlo tako daleč, da je po Božje častilo rezane podobe.

Ko so v Ezrovem času obnavljali jeruzalemski tempelj, so Samarijani želeli sodelovati pri zidanju. To jim ni bilo dovoljeno, in zato je med narodoma nastalo veliko sovraštvo. Samarijani so zgradili svoj tempelj na gori Garizim. Tam so opravljali bogoslužja po Mojzesovi obredni postavi, čeprav se niso popolnoma odpovedali malikovalstvu. Kmalu so jih doletele velike nesreče, sovražniki so jim razdejali tempelj. Kazalo je, da so pod prekletstvom. Kljub temu pa so se držali svojih izročil in oblike svojega bogoslužja. Niso hoteli priznati niti jeruzalemskega templja kot Božjega svetišča niti judovske vere za vrednejšo od svoje.

Jezus je ženi odgovoril: "Žena, verjemi mi, da prihaja ura, ko ne boste molili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu. Vi molite, česar ne veste; mi molimo, kar vemo: zakaj zveličanje pride od Judov." ([Jan 4,21.22.](#)) Jezus je pokazal, da je prost vseh judovskih predsodkov glede Samarijanov. Sedaj je poskušal odstraniti/188/ Samarijankine predsodke do Judov. Po navedbi dejstva, da je samarijanska vera pokvarjena z malikovanjem, je izjavil, da je velika resnica odrešenja zaupana Judom in da mora izmed njih priti Mesija. V Svetih spisih so imeli jasno razodet Božji značaj in načela njegove vladavine. Jezus se prišteva med Jude, katerim se je Bog dal spoznati.

Poslušalkine misli je hotel dvigniti nad pogovor o zunanjih oblikah in obredih ter nad sporna vprašanja. Dejal je: "Ali prihaja ura in je že sedaj, ko bodo pravi molivci molili Očeta v duhu in resnici; saj Oče tudi išče takih, da bi ga molili. Bog je duh, in kateri ga molijo, morajo moliti v duhu in resnici." ([Jan 4,23.24.](#))

Tukaj je podana ista resnica, ki jo je Jezus oznanil Nikodemu, rekoč: "Če se kdo na novo ne rodi, ne more videti Božjega kraljestva." ([Jan 3,3.](#)) Ljudje ne dosežejo občestva z nebese med iskanjem kake svete gore ali templja. Vera se ne sme omejiti na gole zunanje oblike in obrede. K Bogu vodi edino tista vera, ki prihaja od njega. Da bi mu pravilno služili, moramo biti rojeni od božanskega Duha. To bo očistilo srce in obnovilo um ter nam omogočilo, da ga bolje spoznamo in bolj ljubimo. Podarilo nam bo prostovoljno poslušnost vsem njegovim zahtevam. To je pravo bogoslužje. To je sad delovanja Svetega Duha. Ta oblikuje vsako iskreno molitev, in taka je sprejemljiva pred Bogom. Kadar koli duša hrepeni po Bogu, se pokaže delovanje Duha, in takemu človeku se razodene Bog. On išče take častilce. Čaka jih, da bi jih sprejel in naredil za svoje sinove in hčere.

Jezusove besede so med pogovorom ženo silno ganile. Nikdar še ni slišala takih trditev od kakega duhovnika svojega ljudstva ali od Juda. Ko se je pred njo odkrila njena preteklost, se je zavedla svoje velike potrebe. Občutila je žejo duše, ki je nikdar ni mogla pogasiti voda iz

siharskega izvira. Nič, s čimer se je doslej seznanila, ni zbudilo pri njej tako vzvišene potrebe. Jezus jo je prepričal, da lahko bere skrivnosti njenega življenja. Vendar je čutila, da je njen sočutni in ljubeči prijatelj. Čeprav je čistost njegove navzočnosti obsodila njen greh, vendar ni izgovoril niti besedice obsodbe, temveč ji je govoril o milosti, ki lahko obnovi dušo.^{/189/} Začela je biti prepričana o njegovem značaju. V njenem duhu se je pojavilo vprašanje: Ali ni mogoče ta tako dolgo pričakovani Mesija? Rekla je: "Vem, da pride Mesija, ki se imenuje Kristus; kadar On pride, nam vse oznani." ([Jan 4,25.](#)) Jezus ji odvrne: "Jaz sem, ki govorim s teboj." ([Jan 4,26.](#))

Ko je žena slišala te besede, se je v njenem srcu rodila vera. Sprejela je to veselo novico iz ust božanskega Učitelja.

Žena je bila dovzetnega uma. Pripravljena je bila sprejeti najplemenitejše razodetje; zanimala se je za Svete spise, in Sveti Duh je pripravil njen razum, da bo lahko sprejela več luči. Proučevala je starozakonsko obljubo: "Preroka izmed tebe, iz tvojih bratov, kakor sem jaz, ti obudi Gospod, tvoj Bog; njega poslušajte." ([5 Mojz 18,15.](#)) Zelo si je želela razumeti to prerokovanje. Svetloba je že zasvetila v njenem umu. Živa voda, duhovno življenje, ki ga Kristus daje vsaki žejni duši, je že pričela izvirati v njenem srcu. Gospodov Duh je deloval nanjo.

Kristus te trditve ne bi mogel povedati samopravičnim Judom tako jasno, kakor jo je tej ženski. Med pogovorom z njimi je bil veliko bolj zadržan. Za kar so bili Judje prikrajšani in kar je bilo pozneje učencem naročeno ohraniti kot skrivnost, je bilo razodeto njej. Jezus je vedel, da bo Samarijanka koristno uporabila to znanje, ko bo pripeljala druge, da se udeležijo njegove milosti.

Učenci so bili ob vrnitvi presenečeni, ko so videli, da se Učitelj pogovarja z žensko. Ni spil tako zelenega osvežilnega požirka in se ni ustavil, da bi pojedel, kar so mu prinesli. Po ženinem odhodu so ga zaprosili, naj je. Našli so ga mirnega, zatopljenega v globoko razmišljanje. Obraz mu je žarel od svetlobe, zato so se bali zmotiti njegovo občestvo z nebesi. Vedeli pa so, da je slab in utrujen, zato so se čutili dolžne, da ga spomnijo na telesne potrebe. Jezus je spoznal njihovo ljubečo skrb zanj, zato jim je rekel: "Jaz imam jed, da jo jem, za katero vi ne veste." ([Jan 4,32.](#))

Učenci so se vprašali, kdo neki bi mogel Jezusu prinesiti hrano? Jezus pa jim je pojasnil: "Moja jed je, da izpolnjujem voljo njega, ki me je poslal, in dopolnim njegovo delo." ([Jan 4,34.](#)) Jezus se je veselil, da mu je s svojimi besedami uspelo prebuditi vest te žene. Videl jo je, kako pije vodo življenja,^{/190/} in to je potešilo njegovo žejo in lakoto. Opravljanje poslanstva, zaradi katerega je zapustil nebesa, je krepilo Zveličarja pri njegovem delu in ga dvigalo nad človeške potrebe. Pomagati duši lačni in žejni resnice mu je bilo večje veselje, kakor da bi sam jedel ali pil. To je bila zanj tolažba in osvežitev. Življenje njegove duše je bilo delati dobra dela.

Odrešenik je žejen našega poznanstva z njim. Lačen je sočutja in ljubezni njih, ki jih je odkupil s svojo krvjo. Z neizpovedljivo željo hrepeni, da bi prišli k njemu in bi imeli življenje. Kakor mati pričakuje nasmeh, s katerim njen otrok pokaže, da jo pozna, in se s tem odkriva prvo prebujanje razuma, tako Kristus pričakuje znamenje hvaležne ljubezni, ki dokazuje, da se je v duši začelo duhovno življenje.

Med poslušanjem Kristusovih besed je ženo napolnjevalo veselje. Čudovito razodetje jo je skoraj premagalo. Pustila je vedro in se vrnila v mesto še drugim povedat, kar je slišala. Jezus je vedel, čemu je odšla. Puščeno vedro je nezmotljivo govorilo o učinku njegovih besed. Zaradi iskrene želje svoje duše, da bi dobila vodo življenja, je pozabila na namen svojega prihoda k vodnjaku in celo Zveličarjevo žejo, ki jo je želela pogasiti. S srcem, ki je kipelo od veselja, je hitela drugim razodet dragoceno luč, ki jo je prejela.

"Pridite, pogledajte človeka, ki mi je povedal vse, kaj sem storila," je rekla ljudem v mestu. "Ali ni ta Kristus?" ([Jan 4,29.](#)) Njene besede so ganile njihova srca. Na njenem obrazu je bilo videti nov izraz. Vsa njena zunanjost se je spremenila. V njih se je pojavila želja, da bi videli Jezusa. "In gredo iz mesta in pridejo k njemu." ([Jan 4,30.](#))

Jezus je še vedno sedel pri vodnjaku. Opazoval je žitna polja, ki so se razprostirala pred njim, njihovo nežno zelenje pa je božala zlata sončna luč. Ta prizor je pokazal učencem in ga uporabil za simbol: "Ne pravite li vi, da je še štiri mesece, pa pride žetev? Glejte, pravim vam, povzdignite oči in pogledjte njive, da so že bele za žetev." ([Jan 4,35.](#)) Ko je to rekel, je opazoval skupine ljudi, ki so se bližali vodnjaku. Štiri mesece je še bilo do žetve, tu pa je zrela žetev čakala žanjce.

"Kdor žanje, prejema plačilo in zbira sad za večno življenje, da se skupaj radujeta,^{/191/} kdor seje in kdor žanje. Kajti v tem je pregovor resničen: Drugi je, ki seje, in drugi, ki žanje!" ([Jan 4,36.37.](#)) Tukaj je Kristus poudaril sveto službo, ki jo Bogu dolgujejo vsi, ki so sprejeli evangelij. Poklicani so za njegova živa orodja. Od njih pričakuje osebno službo. Naj sejemo ali žanjemo, delamo za Boga. Eden seje seme; drugi zbira snopje; a sejalec in žanjec prejemata plačilo. Oba se veselita nagrade za svoj trud.

Jezus je dejal učencem: "Jaz sem vas poslal žet, česar vi niste obdelali; drugi so obdelali, in vi ste prišli v njihovo delo." ([Jan 4,38.](#)) Zveličar je tukaj vnaprej videl veliko žetev na petdesetnico. Učenci tega niso smeli šteti za dosežek svojih naporov. Prišli so v delo drugih. Od Adamovega pada dalje je Kristus zaupal seme besede izvoljenim služabnikom, da bi ga posejali v človeška srca. Nevidno orodje, vsemogočna moč je delala tiho, a učinkovito, da bi dosegla žetev. Rosa, dež in sončna svetloba Božje milosti so dani, da svežijo in hranijo seme resnice. Kristus ga mora zaliti s svojo krvjo. Njegovi učenci so imeli prednost biti Božji sodelavci. Bili so sodelavci Kristusa in svetih ljudi od starodavnosti. Ob izlitju Svetega Duha na petdesetnico se jih je spreobrnilo na tisoče v enem dnevu. To je bil sad Kristusovega sejanja, žetve njegovega dela.

Besede, ki jih je Jezus izgovoril ženi pri vodnjaku, so bile dobro seme, in žetev je zelo hitro prispela. Samarijani so prišli, poslušali Jezusa in sprejeli vero vanj. Obstopili so ga pri vodnjaku in ga zasipali z raznimi vprašanji. Poželjivo so sprejemali njegova pojasnila o tem, kar jim dotlej ni bilo jasno. Med poslušanjem so se počasi otresli zmedenosti. Bili so podobni ljudstvu, ki je živelo v temi, pa so se podali za nenadnim žarkom svetlobe, dokler se niso znašli v svetlobi dneva. Ampak ta kratek pogovor jim ni zadostoval. Hoteli so zvedeti še več in povabiti svoje prijatelje, da bi še ti slišali tega čudovitega Učitelja. Povabili so ga v svoje mesto in ga zaprosili, naj ostane pri njih. V Samariji je ostal dva dni, in veliko več ljudi je začelo verovati vanj.

Farizeji so prezirali Kristusovo preprostost. Omalovaževali so njegove čudeže in zahtevali znamenje, da je Božji Sin. Samarijani pa niso zahtevali znamenj, in Jezus ni med njimi naredil nobenega čudeža, razen da je odkril življenjsko skrivnost Samarijanke ob vodnjaku.

Vseeno pa so ga mnogi sprejeli; v svojem novem veselju so rekli ženi:^{/192/} "Sedaj ne verujemo več zavoljo tvojega govorjenja, kajti sami smo slišali in vemo, da je ta resnično Zveličar sveta, Kristus." ([Jan 4,42.](#))

Samarijani so verovali, da mora priti Mesija kot Odrešenik ne samo Judov, temveč vsega sveta. Sveti Duh ga je po Mojzesu napovedal kot preroka, od Boga poslanega. Po Jakobu je bilo oznanjeno, da se mu bodo pokoravali vsi narodi, po Abrahamu pa, da bo v blagoslov vsem rodovinom na svetu. Samarijani so na teh besedilih temeljili svojo vero v Mesija. Ker pa so Judje napačno razlagali poznejše preroke tako, da so Kristusovemu prvemu prihodu pripisovali slavo drugega, je spodbudilo Samarijane, da so zavrgli vse Svete spise razen tistih, ki so bili dani po Mojzesu. Ko pa je Zveličar ovrgel napačno razlago, so mnogi sprejeli poznejša prerokovanja in besede samega Kristusa o Božjem kraljestvu.

Jezus je pričel rušiti zid, ki je delil Jude od poganov, in oznanjati zveličanje vsem ljudem. Čeprav je bil Jud, se je neobremenjeno družil s Samarijani, pri tem pa ni upošteval farizejskih navad v svojem narodu. Kljub njihovim predsodkom je sprejel gostoljubnost preziranega ljudstva. Spal je pod njihovo streho, jedel z njimi pri njihovi mizi, užival hrano, ki so jo pripravljale in stregle njihove roke, poučeval je po njihovih ulicah in z veliko ljubeznijo in dobroto ravnal z njimi.

V jeruzalemskem templju je nizek zid ločeval tempeljsko preddverje od drugih delov svete stavbe. Na njem so bili napisi v raznih jezikih z opozorilom, da to mejo smejo prestopiti edino Judje. Če bi si kateri pogan upal stopiti v notranjost templja in ga s tem oskruniti, je moral ta prestopek plačati s svojim življenjem. Toda Jezus, ki je bil ustanovitelj templja in službe v njem, je pritegoval k sebi pogane z vezmi človeškega sočutja, njegovo Božje usmiljenje pa jim je prineslo zveličanje, ki so ga Judje zavrgli.

Jezusovo bivanje v Samariji je bilo načrtovano kot blagoslov za njegove učence, ki so bili še pod vplivom judovskega pobožnjaštva. Čutili so, da vdanost svojemu narodu zahteva, da gojijo sovraštvo do Samarijanov. Čudili so se Jezusovemu vedenju. Niso se mogli upreti ravnanju po njegovem zgledu, in ta dva dni v Samariji je vdanost njemu krotila njihove predsodke; v srcu pa se s tem še niso sprijaznili. Počasi so se učili, da morata njihovo podcenjevanje^{/193/} in sovraštvo odstopiti prostor usmiljenju in sočutju. Po Gospodovem vnebohodu pa so se jim ti nauki vrnili v novem pomenu. Po izlivanju Svetega Duha so se spomnili Zveličarjevega stališča, njegovih besed, spoštovanja in nežnosti v ravnanju s temi podcenjevanimi tujci. Peter je odšel oznanjat v Samarijo in se pri tem ravnal z enakim duhom. Ko so Janeza povabili v Efez in Smirno, se je spomnil izkušenj pri Sihemu in bil hvaležen božanskemu Učitelju, ki jim je pomagal z osebnim zgledom, ko je vnaprej videl težave, s katerimi se morajo srečati.

Zveličar še danes nadaljuje isto delo, kakor ga je takrat, ko je Samarijanki ponudil vodo življenja. Utegne se zgoditi, da tisti, ki se imenujejo njegovi učenci, prezirajo zavržene in se jim izogibljejo; vendar pa nikakršne okoliščine v zvezi z rojstvom in narodnostjo, nikakršne življenjske razmere ne morejo odvrniti njegove ljubezni od človeških otrok. Vsaki še tako grešni duši Jezus pravi: Če prosiš od mene, ti bom dal živo vodo.

Evangeljsko vabilo se ne sme omejiti samo na izvoljene in oznanjati samo njim, ki nam bodo, kakor si mislimo, naredili čast, če ga sprejmejo. Sporočilo je treba ponuditi vsem. Kjer koli so srca odprta za sprejem resnice, jih je Kristus pripravljen poučevati. Razodeva jim Očeta in

službo, ki je sprejemljiva za bralca srca. Za takšne ne uporablja prilik. Takim pravi kakor nekoč ženski ob vodnjaku: "Jaz sem, ki govorim s teboj." ([Jan 4, 26.](#))

Ko je Jezus počival pri Jakobovem studencu, je prišel iz Judeje, kjer je njegovo delovanje imelo malo uspeha. Duhovniki in učitelji so Kristusa zavrgli; in celo ljudem, ki so trdili, da so njegovi učenci, ni uspelo dojeti njegovega božanskega značaja. Počutil se je slaboten in utrujen, a vendar ni opustil priložnosti, da je govoril ženi, ki je bila tujka, ločena od Izraela in je živela v očitnem grehu.

Zveličar ni čakal, da bi se zbrala množica. Mnogokrat je pričel govoriti malemu številu oseb, ki so se zbrale okrog njega; potem pa so se mimoidoči drug za drugim ustavljali, da bi poslušali Božje besede po Učitelju, ki ga je Bog poslal. Kdor dela za Kristusa, mora enako vneto govoriti malemu ali velikemu številu poslušalcev. Mogoče sporočilo posluša samo ena oseba, ampak kdo more reči, do kod bo segel njen vpliv? Celo učencem se je zdelo brez pomena, da Zveličar posveča^{/194/} čas Samarijanki. On pa je z njo razpravljaj resneje in zgovorneje kakor s kralji, svetovalci ali velikimi duhovniki. Nauki, ki jih je dal njej, se ponavljajo v najbolj oddaljenih krajih zemlje.

Brž ko je Samarijanka našla Zveličarja, je pripeljala k njemu druge. Pokazala je, da je bolj prežeta z misijonskim duhom kakor učenci. Ti v Samariji niso videli ničesar, kar bi kazalo, da je to obetavno polje. Njihove oči so bile uprte na veliko delo, ki se mora opraviti v prihodnosti. Niso opazili, da je prav okrog njih žetev, ki jo je treba zbrati. Žena, ki so jo prezirali, je pripeljala prebivalstvo vsega kraja, da je poslušalo Zveličarja. Luč je takoj oznanila rojakom.

Ta žena kaže, kako deluje praktična vera v Kristusa. Vsak pravi učenec se za Božje kraljestvo rodi kot misijonar. Kdor pije živo vodo, tudi sam postane vir življenja. Prejemnik postane dajalec. Kristusova milost v duši je kakor studenec v puščavi, ki izvira v osveževanje vsega in zbujanje želje v vseh, ki se bližajo smrti, da bi pili vodo življenja.^{/195/}

20. Brez znamenj in čudežev ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 4,43-45](#).

Galilejci, ki so se vračali s pashe, so prinesli sporočilo o Jezusovih čudovitih dejanjih. Sodba, ki so jo nad njim izrekli visoki dostojanstveniki v Jeruzalemu, mu je odprla pot v Galilejo. Mnogi so se žalostili zaradi zlorab templja, pohlepnosti in drznosti duhovnikov. Upali so, da bo ta Mož, ki je poglavarje pognal v beg, morda pričakovani Osvoboditelj. Sedaj so slišali za sporočila, za katera je kazalo, da potrjujejo njihova najsvetlejša pričakovanja. Razširila se je novica, da se je prerok razglasil za Mesija.

Nazarečani pa niso verovali vanj. Zato je Jezus obiskal Nazaret na poti v Kano. Zveličar je učencem povedal, da prerok nima časti v svoji deželi. Ljudje presojujejo značaj glede na to, kolikor ga lahko razumejo. Tesnosrčni in posvetni ljudje so Kristusa presojali po njegovem skromnem rojstvu, skromni obleki in vsakdanjem napornem delu. Niso mogli presoditi čistosti tega duha, na katerem ni bilo niti madeža greha.

Novice o Kristusovi vrnitvi v Kano so se naglo razširile po Galileji in vsem bolnim in trpečim prinesle upanje. V Kafarnaumu je nanje postal pozoren judovski plemič, ki je bil kraljev uradnik.^{/196/} Njegov sin je bolehal za neozdravljivo boleznijo. Zdravniki so ga pustili umirati; ko pa je oče slišal za Jezusa, je sklenil, da ga bo prosil za pomoč. Otrok je bil zelo izčrpan, zato so se bali, da ne bo dočakal očetove vrnitve; plemič pa je vseeno mislil, da mora osebno razložiti primer. Upal je, da bodo očetove prošnje ganile vzvišenega Zdravnika.

Po prihodu v Kano je našel Jezusa obdanega z veliko množico. S strahom v srcu se je prerinil do Zveličarja. Njegova vera se je omajala, ko je pred seboj zagledal človeka, oblečenega v preprosto obleko, pokritega s prahom in utrujenega od potovanja. Pričel je dvomiti o tem, da bi ta Oseba lahko napravila, za kar je prišel prosit. A vendar se je pogovoril z Jezusom, ko je dobil priložnost, in mu povedal, čemu je prišel, ter ga zaprosil, naj gre z njim v njegov dom.^{/197/} Jezus pa je že vedel za njegovo žalost. Zveličar je videl uradnikovo bolečino, preden je zapustil svoj dom.

Vedel pa je tudi, da je oče v svojih mislih postavil pogoje za svojo vero v Jezusa. Če ne bo uslišal njegove prošnje, ga ne bo sprejel za Mesija. Čakal je v mučni negotovosti, Jezus pa mu je spregovoril: "Če znamenj in čudežev ne vidite, ne boste verovali." ([Jan 4,48](#).)

Poleg vseh dokazov, da Jezus je Kristus, se je prosilec odločil, da postavi izpolnitev svoje prošnje za pogoj vere vanj. Zveličar je ob to čvrsto nevero postavil preprosto vero Samarijanov, ki niso zahtevali nikakršnega čudeža ali znamenja. Njegova beseda, večno navzoči dokaz njegovega božanstva, je imela prepričljivo moč, ki je dosegla njihova srca. Kristusa je bolelo, da bo njegovo ljudstvo, komur so bili zaupani sveti izreki, preslišalo Božji glas, ki jim govori po njegovem Sinu.

Uradnik je vendarle imel nekoliko vere, saj je prišel prosit to, kar se mu je zdelo najdragocenejše med vsemi blagoslovi. Jezus pa je imel zanj večji dar. Ni želel samo ozdraviti njegovega otroka, temveč tudi njega in njegov dom narediti za sodelavce v blagoslovih zveličanja in prižgati luč v Kafarnaumu, ki naj bi kmalu postal polje njegovega dela. Uradnik pa je moral doumeti svojo potrebo prej, preden si bo zaželel Kristusove milosti. Ta dvorjan je bil predstavnik mnogih med svojim narodom. Ti so se namreč zanimali za Jezusa iz sebičnih nagibov. Upali so, da bodo po njegovi moči dobili posebno korist, in svojo

vero povezali s dodelitvijo začasne pomoči, niso pa poznali svoje duhovne bolezni in niso spoznali potrebe po Božji milosti.

Uradniku izgovorjene Zveličarjeve besede so kakor svetlobni blisk razgalile njegovo srce. Razumel je, da je prišel k Jezusu zaradi sebičnih spodbud. Njegova omahljiva vera se mu je odkrila v pravi luči. V strašni bolečini je doumel, da bi njegov dvom lahko zahteval življenje njegovega otroka. Videl je, da stoji pred tistim, ki lahko bere človeške misli in mu je vse mogoče. V duševnem trpljenju ponižne prošnje je zavpil: "Gospod, pojdi dol, preden umrje moj otrok!" ([Jan 4,49.](#)) Njegova vera se je trdno oklenila Kristusa, kakor je nekoč naredil Jakob, ko je med bojem z Angelom vzkliknil: "Ne pustim te, razen če me blagosloviš." ([1 Mojz 32, 26.](#))

Zmagal je kakor Jakob. Zveličar ne more zapustiti človeka, ki se ga je oklenil s prošnjo za svoje velike potrebe. "Pojdi," je rekel, "tvoj sin je živ." ([Jan 4,50.](#)) Uradnik je zapustil Zveličarja z mirom in radostjo,^{/198/} kakršne do takrat ni poznal. Ni le veroval, da je sin zdrav, temveč je s trdnim zaupanjem veroval v Kristusa kot Odrešenika.

V istem času so tisti, ki so bedeli pri umirajočem otroku v njegovem domu v Kafarnaumu, opazili nenadno in skrivnostno spremembo. Senca smrti je zginila z bolnikovega obraza. Mrzličnost je zamenjalo nežno rdečilo vračajočega se zdravja. Ugasli pogled je spet oživel, oslabilo in shujšano telo je spet dobilo moč. Na otroku ni bilo več opaziti znamenj bolezni. Njegovo vročično telo je spet postalo sproščeno in vlažno, zato je mirno zaspal. Mrzlica ga je zapustila sredi dnevne vročine. Družina je osupnila in nastalo je veliko veselje.

Kana ni bila daleč od Kafarnauma, zato bi se oče lahko vrnil domov po pogovoru z Jezusom še isti večer; vendar se mu ni mudilo nazaj. Šele drugo jutro se je vrnil v Kafarnaum. Kakšna vrnitev je bila to! Z veliko bolečino v srcu je odšel iskat Jezusa. Sončna svetloba se mu je zdela okrutna, ptičje petje pa kakor posmehovanje. Kako drugačni so bili zdaj njegovi občutki! Vsa narava je dobila novi videz. Vse je gledal z drugimi očmi. Med potovanjem v tihih jutranjih urah se mu je dozdevalo, da vsa narava z njim vred hvali Boga. Ko je bil še daleč od doma, so mu prišli naproti služabniki, da bi mu skrajšali žalost, kakršna ga po njihovem prepričanju najbrž teži. Ni bil presenečen zaradi njihovega sporočila, pač pa ga je zelo zanimalo, a česar ti niso mogli razumeti, in sicer ob kateri uri je otroku odleglo. Odgovorili so mu: "Včeraj ob sedmi uri ga je pustila mrzlica." ([Jan 4,52.](#)) Isti trenutek, ko se je očetova vera oklenila obljube: "Tvoj sin je živ," ([Jan 4,50.](#)) se je božanska ljubezen dotaknila umirajočega otroka.^{/199/}

Oče je pohitel pozdravit sina. Privil si ga je na prsi, kakor da ga je dobil nazaj od mrtvih, in se ni nehal zahvaljevati Bogu za to čudovito ozdravljenje.

Sedaj je želel bolje spoznati Kristusa. Ko je pozneje poslušal njegov nauk, so on in vsi njegovi domači postali učenci. Njihova nesreča je bila blagoslovljena s spreobrnitvijo vse družine. Poročilo o čudežu se je razširilo. Tako je bila pripravljena pot za Kristusovo osebno službo v Kafarnaumu, in v njem je bilo storjenih mnogo mogočnih dejanj.

Blagoslovitelj kafarnaumskega kraljevega uradnika si enako želi danes blagosloviti nas. Ampak podobno užaloščenemu očetu tudi mi pogosto iščemo Jezusa, ker si želimo kakšne pozemske dobrine, in šele po uslišani zahtevi začne naše zaupanje počivati v njegovi ljubezni. Zveličar si želi, da bi nam podelil večji blagoslov, kakor ga prosimo; odgovor na naše prošnje pa prelaga zato, da bi nam pokazal hudobnost našega srca in veliko potrebo po

njegovi milosti. Želi si, da bi zavrgli sebičnost, saj nas bo to spodbudilo k temu, da ga začnemo iskati. S priznavanjem svoje slabotnosti in velike potrebe se moramo popolnoma zaupati njegovi ljubezni.

Kraljevi uradnik je želel **videti** izpolnitev svoje prošnje, preden je veroval; moral pa je najprej sprejeti Jezusovo besedo, da je njegova prošnja uslišana in mu je blagoslov darovan. Tega nauka se moramo naučiti tudi mi. Ne verujmo zato, ker vidimo ali občutimo, da nas Bog sliši. Zaupati moramo v njegove obljube. Ko z vero pridemo k Bogu, vsaka naša prošnja pride v njegovo srce. Ob prošnji za blagoslov moramo verovati, da ga prejemamo, in se zahvaliti zanj, ko **smo** ga dobili. Tedaj se lotimo svojih dolžnosti s prepričanjem, da bomo blagoslov dobili, ko ga bomo najbolj potrebni. Če se naučimo tako delati, bomo vedeli, da bodo naše molitve uslišane. Bog bo naredil za nas "preobilo več" "po bogastvu svoje slave" in "po delovanju njegove silne moči". ([Ef 3,20.16; 1,19.](#))/200/

21. Betezda in Veliki zbor ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 5](#)

"V Jeruzalemu je pa pri ovčjih vratih kopel, ki se hebrejsko imenuje Betezda, in ima pet lop. V teh je ležala množica bolnikov, slepih, hromih, sušičnih, ki so pričakovali gibanje vode." ([Jan 5,2.3.](#))

Ob določenem času se je voda v teh toplicah vzvalovila, na splošno pa se je domnevalo, da je to sad nadnaravne sile, in da tisti, ki po vzvalovanju vode prvi stopi vanjo, ozdravi od kakršne koli bolezni. Na stotine bolnikov je prihajalo na ta kraj. Ko se je voda vzvalovila, je nastalo tako prerivanje, da je množica pohodila slabotnejše moške, ženske in otroke. Mnogi se vodi sploh niso mogli približati. Drugi, ki jim je uspelo, so umrli ob samem robu. Okrog te vode so postavili lope, da so bili bolniki zaščiteni pred dnevno vročino in nočnim mrazom. Marsikdo je ostal čez noč v teh lopah in se je dan za dnem priplazil do roba kopališča, zaman upajoč v ozdravitev.

Jezus je bil zopet v Jeruzalemu. Očitno je bilo, da razmišlja in moli, ko je po mestu hodil sam, in tako je prišel do kopališča. Videl je nesrečne trpine, kako so čakali na to, kar so imeli za edino možnost ozdravitve. Zaželel si je uporabiti svojo ozdravljajočo moč in ozdraviti vse bolnike. Ampak bila je sobota. Množica je odšla v tempelj k bogoslužju;^{/201/} zato je vedel, da bi taka ozdravitev močno vznemirila predsodke Judov in prezgodaj ustavila njegovo delovanje.

Toda Zveličar je zagledal prizor skrajne bede. Tam je ležal mož, ki je bil že osemintrideset let nebolgljen invalid. Njegova bolezen je bila v glavnem posledica njegovih grehov in nanjo so gledali kot na Božjo kazen. Bolnik je preživel dolga leta trpljenja sam, brez prijateljev in z občutkom, da je izključen iz Božje milosti. V času, ko so pričakovali vzvalovanje vode, so ga prinesli do lop ljudje, ki so se usmili njegove nebolgljenosti. Ampak v usodnem trenutku ni imel nikogar, ki bi mu pomagal v vodo. Sicer je videl valovanje vode, toda nikoli ni mogel priti dalje kakor do roba kopališča. Krepkejši od njega so se pred njim potopili v vodo. Ni se mogel uspešno kosati s sebično, prerivajočo se množico. Njegova vztrajna prizadevanja k temu edinemu cilju, skrb in nenehno razočaranje so izčrpavali še ostanek njegove moči.

Bolnik je ležal na ležišču in občasno dvignil glavo, da bi opazoval bazen, ko se je nadenj nagnil prijazen sočuten obraz, njegovo pozornost pa so pritegnile besede: "Hočeš li ozdraveti?" ([Jan 5,6.](#)) Upanje je napolnilo njegovo srce. Čutil je, da bo lahko na neki način dobil pomoč. Toda radost ohrabritve je hitro splahnela. Spomnil se je, kolikokrat je poskušal doseči bazen, in da ima zelo malo upanja, da bo še živ do vnovičnega vzvalovanja vode. Utrujen se je obrnil in rekel: "Gospod, nimam človeka, da bi me, kadar se voda skali, posadil v kopel; a preden sam pridem, stopi vanjo drug pred menoj." ([Jan 5,7.](#))

Jezus od tega trpina ni zahteval, da pokaže vero vanj, temveč mu je preprosto rekel: "Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi." ([Jan 5,8.](#)) Teh besed se je oklenila vera tega moža.^{/202/} Vsak živec in vsaka mišica je vztrepetala v novem življenju in zdravilno gibanje je zajelo njegove hrome ude. Brez pomišljanja se je odločil poslušati Kristusovo navodilo, in vse njegove mišice so ubogale njegovo voljo. Skočil je na noge in ugotovil, da je postal čil mož.

Jezus mu nikakor ni zagotovil božanske pomoči. Mož bi lahko dalje dvomil in izgubil edino priložnost za ozdravitev. Ampak veroval je Kristusovim besedam, se ravnal po njih in dobil moč.

Z isto vero smo lahko tudi mi duhovno ozdravljeni. Greh nas je ločil od življenja v Bogu. Naše duše so ohromele. Sami ne moremo živeti svetega življenja prav tako, kakor bolni mož ni mogel hoditi. Mnogi se zavedajo svoje nebogljenosti in hrepenijo po takem duhovnem življenju, ki jih bo pripeljalo v skladnost z Bogom, a zaman se trudijo, da bi to dosegli. V obupu vzklíknejo: "Jaz nesrečni človek! Kdo me otme iz telesa te smrti?" ([Rim 7,24](#).) Naj taki obupani ljudje, ki se bojujejo, pogledajo navzgor. Zveličar se nagiba nad nje, ki jih je odkupil s svojo krvjo, in jih sprašuje z nepopisno nežnostjo in usmiljenjem: "Hočeš li ozdraveti?" ([Jan 5,6](#).) Vabi vas, da vstanete zdravi in spokojni. Ne čakajte, da boste občutili, da ste ozdraveli. Zaupajte njegovi besedi, pa se bo uresničila. Izročite svojo voljo Kristusu. Odločite se, da mu boste služili, pa boste z delovanjem po njegovi besedi dobili moč. Če je katera koli slaba navada in velika strast zaradi dolgega popuščanja zvezala dušo in telo, jo Kristus lahko razveže. Duši, ki je "mrtva po prestopkih", želi podariti življenje. ([Ef 2,1](#).) Želi osvoboditi jetnika, ki je zvezan zaradi svojih slabosti, nesreče in verig greha.

Po svoji ozdravitvi se je hromec sklonil, da bi vzel svojo posteljo, ki je bila le rogoznica, in odejo. Čutil je globoko veselje, da se je lahko zopet vzravnal, in se ozrl po Osvoboditelju. Ampak Jezus se je izgubil v množici. Mož se je bal, da ga ne bo prepoznal, če ga bo zopet videl. Ko je hitel od tam s trdnimi in svobodnimi koraki, slavil Boga in se veselil svoje nove moči, je srečal več farizejev ter jim nemudoma pripovedoval o ozdravitvi. Presenetila ga je hladnost, s katero so ga poslušali.

Čemerni so ga prekinili z vprašanjem, zakaj v soboto nosi svoje ležišče. Strogo so ga spomnili na to, da ni dovoljeno po postavi nositi bremena v Gospodov dan. Od samega veselja je mož pozabil, da je bila sobota. Vendar pa se ni čutil krivega, saj je vendar samo poslušal ukaz moža, ki je imel takšno moč od Boga.^{/203/} Pogumno je odgovoril: "Ta, ki me je ozdravil, mi je rekel: Vzemi svojo posteljo in hodi." ([Jan 5,11](#).) Vprašali so ga, kdo je to naredil, a jim ni mogel odgovoriti. Ti poglavarji so vedeli, da je bil samo Eden sposoben narediti tak čudež. Ampak hoteli so dobiti jasen dokaz, da je bil Jezus, da bi ga lahko obtožili kot prestopnika sobote. Po njihovem mnenju ni prestopil postave samo s tem, da je bolnega moža ozdravil v soboto, temveč je zagrešil tudi bogokletje z naročilom, naj odnese ležišče.

Judje so tako popačili postavo, da so iz nje naredili suženjski jarem. Njihove nesmiselne zahteve so drugim narodom postale splošno znane. Zlasti sobota je bila zaradi vsakovrstnih nesmiselnih predpisov tako omejena, da jim ni bila več v veselje kot sveti častitljiv Gospodov dan. Pismarji in farizeji so naredili iz njenega posvečevanja neznosno breme. Judu ni bilo dovoljeno v soboto zakuriti ognja ali samo prižgati sveče. Zato pa so si morali najeti pogane za številne storitve, ker so jim jih predpisi prepovedovali, da bi jih delali sami. Niso premislili, da je ta, ki druge zaposli z nedovoljenim delom, prav toliko kriv, kakor če bi ga bil opravil sam. Menili so, da je zveličanje omejeno samo na Jude, zato se že tako brezupno stanje vseh drugih ne more z ničimer poslabšati. Toda Bog ni dal nobenih zapovedi, po katerih se ne bi mogli ravnati vsi. Njegove zapovedi ne dovoljujejo nobenih nerazumnih in sebičnih omejevanj.

V templju je Jezus znova srečal ozdravljenega, ki je prišel darovat daritev hvaležnosti in daritev za greh, ker mu je bila izkazana velika milost. Ko ga je Jezus našel med molilci, se

mu je dal prepoznati z opominjajočimi besedami: "Glej, ozdravljen si, ne greši več, da se ti kaj hujšega ne prigodi." ([Jan 5,14.](#))

Ozdravljeni mož je bil presrečen, ko je našel Osvoboditelja. Ker ni ničesar vedel o sovraštvu do Jezusa, je povedal farizejem, ki so ga vprašali, da je to tisti, kateri ga je ozdravil. "In zato so Judje preganjali Jezusa, ker je to delal v soboto." ([Jan 5,16.](#))

Jezusa so odpeljali pred Veliki zbor, da bi se tam zagovarjal zaradi obtožbe kršenja sobote. Če bi bili Judje takrat neodvisen narod, bi takšna obtožba zadostovala, da ga obsodijo na smrt. Njihova podrejenost Rimljanom pa je to preprečevala. Judje niso imeli pravice izreči smrtne kazni,^{/204/} proti Kristusu podane obtožbe pa ne bi imele nobenega pomena pred rimskim sodiščem. Ampak farizeji so upali, da bodo našli druge vzroke. Kljub njihovim prizadevanjem, da bi ovirali Kristusovo delo, je celo v Jeruzalemu dosegel večji vpliv na ljudstvo kakor oni. Številne ljudi, ki niso bili zadovoljni z dolgimi govori rabinov, je pritegnil njegov nauk. Kar je povedal, so zlahka razumeli in je ogrelo ter potolažilo njihova srca. Boga jim ni opisoval kot maščevalnega sodnika, temveč kot usmiljenega Očeta, in jim je razodel Božjo podobo tako, kakor se je lahko videla v njem samem. Njegove besede so delovale kot mazilo za ranjenega duha. Z besedami in deli usmiljenja je strl morečo silo starih izročil in človeških zapovedi ter predstavil Božjo ljubezen v njeni neizčrpni polnosti.

V enem najstarejših prerokovanj o Kristusu je zapisano: "Ne vzame se žezlo od Jude, niti vladarska palica izmed njegovih nog, dokler ne pride Šilo, in njemu bo pokorščina narodov." ([1 Mojz 49,10.](#)) Ljudje so se zbirali okrog Kristusa. Z naklonjenim srcem so raje sprejeli nauk o ljubezni in dobrotljivosti, kakor pa stroge obrede, ki so jih zahtevali duhovniki. Če se duhovniki in rabini ne bi uprli, bi njegov nauk povzročil takšno prenovu, kakršne svet še nikoli ni doživel. Ampak da bi ti voditelji obdržali svojo moč, so se trdno odločili uničiti Jezusov vpliv. To naj bi Veliki zbor dosegel z javno obsodbo njegovega nauka, ker je ljudstvo še vedno zelo spoštovalo svoje verske voditelje. Kdor koli si je upal obsoditi zahtevo rabinov ali si olajšati bremena, ki so jih naložili ljudstvu, so ga obtožili ne samo za bogokletje, marveč tudi za izdajo. Rabini so upali, da bodo tako vzbudili sum zoper Kristusa. Podtikali so mu, da poskuša odpraviti ustaljene običaje in s tem med ljudstvo posejati neslogo, s čimer bi pripravil pot, da bi jih Rimljani popolnoma podjarmili.

Toda načrti, ki so jih rabini poskušali tako vneto uresničiti, ne izvirajo iz Velikega zbora, temveč iz nekega drugega. Potem ko je Satan zaman poskušal Kristusa premagati v puščavi, je združil vse svoje moči, da bi ga oviral v njegovi službi in, če je le mogoče, uničil njegovo delo. Trdno se je odločil z zvijačo doseči to, česar ni mogel uresničiti neposredno z osebnimi prizadevanji. Po spopadu v puščavi se je najprej umaknil in se posvetoval s svojimi zavezniki angeli in zrelo pretehtal, kako bi lahko še naprej zaslepljeval um judovskega naroda tako,^{/205/} da ne bi prepoznal svojega Odrešenika. Za to je hotel uporabljati ljudi iz verskega sveta, katere je navdihnil s svojim lastnim sovraštvom do zagovornika resnice. Hotel jih je zapeljati, da bi zavrgli Kristusa in bi mu kar se da bolj zagrenili življenje v upanju, da bo izgubil pogum za svoje poslanstvo. Izraelski voditelji so postali Satanova orodja v boju proti Zveličarju.

Jezus je prišel, da bi "poveličal postavo in jo postavil v čast". ([Iz 42, 21.](#)) Njene časti naj ne bi znižal, ampak jo povišal. Sveto pismo pravi: "Ne bo opešal, ne bo potr, dokler ne ustanovi pravice na zemlji." ([Iz 42,4.](#)) Prišel je osvobodit soboto tistih težkih predpisov, zaradi katerih je postala prekletstvo namesto blagoslov.

Zaradi tega vzroka je Jezus zavestno v soboto naredil čudež ozdravitve v Betezdi. Bolnika bi bil prav tako lahko ozdravil kateri drugi dan v tednu ali pa bi to naredil, ne da bi mu naročil, naj odnese posteljo. Ampak to mu ne bi omogočilo priložnosti, ki si jo je želel. Moder namen je bil temelj vsakega Kristusovega dejanja v njegovem pozemskem življenju. Vse, kar je delal, je bilo že samo po sebi pomembno in poučno. Med trpečimi ob kopališču v Betezdi je izbral najhuje prizadetega, da bi na njem izpričal svojo ozdravljajočo moč. Možu je ukazal, naj odnese svoje ležišče skozi mesto, da bi se zvedelo o velikem opravljenem delu. S tem naj bi se sprožilo vprašanje, kaj je dovoljeno delati ob sobotah, in to naj bi mu dalo priložnost javno ožigosati judovske omejitve glede Gospodovega dneva in razveljaviti njihova izročila.

Jezus jim je pojasnil, da je ozdravitev bolnika v skladnosti s sobotno zapovedjo. Ujema se tudi s službo Božjih angelov, ki stalno potujejo med nebese in zemljo in pomagajo trpečemu človeštvu. Rekel je: "Moj Oče dela doslej, tudi jaz delam." ([Jan 5,17](#).) Vsi dnevi pripadajo Bogu, v katerih je potrebno uresničiti njegov načrt za človeštvo. Če Judje pravilno tolmačijo zapovedi, potem greši Jahve, ki s svojim delovanjem poživlja in ohranja vsako živo bitje, odkar je bil položil temelje zemlji. Potem bi moral ta, ki je izjavil, da je njegovo stvarstvo zelo dobro in je ustanovil soboto kot spomin na opravljeno delo, dokončati svoje delovanje in ustaviti nenehno kroženje vesolja.

Ali naj bi Bog prepovedal soncu opravljati svojo nalogo v soboto in ga oviral, da bi njegovi poživljajoči žarki ogrevali zemljo in hranili rastlinstvo? Ali naj bi se nebesna telesa na ta sveti dan ustavila na svoji poti?^{206/} Ali naj ukaže potokom, naj ne dajejo vode njivam in gozdovom, in naj morja prekinajo nenehno menjavo plime in oseke? Ali morata pšenica in koruza prenehati rasti in naj zoreče grozdje preloži barvanje svojega sadu? Ali drevje in cvetje ob sobotah ne sme poganjati popkov in cvetov?

Ko bi bilo tako, bi ljudem zmanjkalo zemeljskih sadov in blagoslovov, zaradi katerih je zaželeno živeti. Narava mora nadaljevati svoj nespremenljivi tok. Ko bi Bog samo za trenutek odtegnil svojo roko, bi človek omedlel in umrl. Tudi človek ne sme biti v tem dnevu nedelaven. Morajo se zadovoljiti življenjske potrebe, bolniki morajo biti oskrbljeni in najnujnejše potrebe se morajo potešiti. Kdor zanemari v soboto pomagati trpečim, ne bo ostal nedolžen. Božji sveti dan počitka je bil ustvarjen za človeka, a dejanja usmiljenja so v popolni skladnosti z njegovim ciljem. Bog ne želi, da bi njegova stvarstva trpela bolečine eno samo uro, ki bi se lahko ublažile v soboto ali kateri drug dan.

Ljudje v soboto celo več pričakujejo od Boga kakor druge dneve. Njegovo ljudstvo preneha opravljati na ta dan vsa vsakdanja opravila in preživi čas v razmišljanju in bogoslužju. Boga prosi za več uslug kakor druge dni. Želi si več njegove pozornosti. Prosi za posebne blagoslove. Bog ne čaka, da sobota mine, preden uresniči te prošnje. V nebesih delo nikoli ne preneha, a tudi človek ne sme počivati od dobrodelnosti. Sobota ni zamišljena kot čas nekoristnega brezdelja. Zapoved sicer prepoveduje vsa posvetna dela na dan Gospodovega počitka. Delo pridobivanja sredstev za preživljanje mora prenehati. Nobeno delo za posvetni užitek ali dobiček ni zakonsko upravičeno na ta dan. Toda kakor je Bog dokončal svoje ustvarjalno delo in v soboto počival ter ta dan blagoslovil, tako naj tudi človek preneha opravljati dnevna opravila in uporabi te ure za zdravilni počitek, bogoslužje in sveta dela. Kristusovo delo ozdravitve bolnika se je popolnoma ujemalo z zapovedjo. Izkazalo je soboti čast.

Jezus si je lastil enake pravice kakor Bog s tem, ko je opravljal dejanja enake svetosti in narave kakor nebeški Oče. Ampak farizeji so postajali vse bolj razjarjeni. Po njihovem

mnenju ni prestopil samo zapovedi, ampak se je izenačil z Bogom s tem, ker je "Boga imenoval svojega Očeta". ([Jan 5,18.](#))

Celoten judovski narod je Boga imenoval za svojega Očeta. Če bi bil Kristus svoj odnos z Bogom opisal na podoben način, potem se ne bi tako vznemirili. Obtožili pa so ga za preklinjanje Boga^{/207/} in s tem pokazali, da so ga zelo dobro razumeli kot takega, ki to zahteva v najbolj vzvišenem smislu.

Kristusovi nasprotniki niso mogli z ničimer ugovarjati resnicam, ki jim jih je drugo za drugo vtisnil v njihovo vest. Lahko so navedli samo svoje navade in izročila. Toda v primerjavi z dokazi, ki jih je Jezus črpal iz Božje besede in nespremenljivega poteka narave, je bilo to šibko in medlo. Če bi bili rabini čutili kakršno koli željo po prejemu luči, bi spoznali, da je Jezus govoril resnico. Namesto tega so se izmikali točkam, ki so bile glede sobote za Jezusa pomembne, in so poskušali podžigati sovraštvo proti njemu zato, ker je trdil, da je enak Bogu. Bes poglavarjev ni poznal nobenih mej. Če se duhovniki in rabini ne bi bili bali ljudstva, bi Jezusa takoj umorili. Ljudstvo pa mu je bilo zelo naklonjeno. Mnogi so v njem videli prijatelja, ki je ozdravil njihove bolezni in jih tolažil v njihovih žalostih. Zato so tudi zagovarjali njegovo ozdravitev bolnika ob kopeli v Betezdi. Zaradi tega so morali voditelji za nekaj časa obrzdati svojo jezo.

Jezus je zavrnil obtožbo bogokletja. Pojasnil je: Moje pooblastilo za delo, za katero me obtožujete, temelji na tem, da sem Božji Sin, eno z njim po naravi, volji in nameri. V vseh njegovih delih stvarjenja in previdnosti sodelujem z Bogom. "Sin ne more sam od sebe ničesar delati, razen kar vidi, da dela Oče." ([Jan 5,19.](#)) Duhovniki in rabini so Božjega Sina poklicali na zagovor ravno zaradi dela, zavoljo katerega je bil poslan na svet. Zaradi svojih grehov so se ločili od Boga in v svoji ošabnosti delali neodvisno od njega. Menili so, da so sami po sebi sposobni za vse in niso videli nobene potrebe, da bi višja modrost vodila njihova dela. Božji Sin pa je bil podložen Očetovi volji in odvisen od njegove moči. Kristus se je tako popolnoma odpovedal sebi, da sam zase ni ničesar načrtoval. Sprejel je načrte, ki jih je Bog določil zanj in mu jih je Oče razodeval iz dneva v dan. Prav tako naj bi se tudi mi zanašali na Boga, in potem bo naše življenje preprosto uresničevanje njegove volje.

Ko se je Mojzes pripravljal postaviti svetišče kot prebivališče za Boga, je dobil navodila, da naj naredi vse po vzorcu, ki mu je bil pokazan na gori. Mojzes je z veliko gorečnostjo izpolnil Božje naročilo. Poklicani so bili najbolj nadarjeni in spretni možje za opravljanje njegovih navodil. Vsak zvonček, vsako granatno jabolko, vsaka resa, vsak rob, vsaka zavesa ali katera koli posoda v svetišču je morala biti narejena natančno po vzorcu, ki mu je bil pokazan. Bog ga je poklical na goro in mu razkril nebeške reči. Gospod ga je ogrnil s svojo slavo, da bi tako lahko videl vzorec,^{/208/} po katerem so potem bili narejeni vsi predmeti. Tako je razodel Izraelu, v katerem si je hotel narediti svoje prebivališče, veličasten ideal svojega značaja. Vzorec jim je pokazal na gori, ko je dal zapovedi na Sinaju in je šel mimo Mojzesa in klical: "Gospod, Gospod, mogočni Bog, poln usmiljenja in milostiv, počasen za jezo in obilen v milosti in resnici, ki hrani milost tisočim, ki odpušča krivico in prestopke in greh." ([2 Mojz 34,6.7.](#))

Izrael pa si je izbral svojo lastno pot in ni gradil po vzorcu. Kristus pa, pravi tempelj, v katerem je resnično prebival Bog, je oblikoval vsako podrobnost svojega pozemskega življenja v skladnosti z Božjim idealom. Rekel je: "Veselite mi je delati tvojo voljo, moj Bog, in tvoja postava je v mojem srcu." ([Ps 40,8.](#)) Tako naj bi bil tudi naš značaj oblikovan za "Božje bivališče v Duhu". ([Ef 2,22.](#)) Mi moramo narediti vse "po zgledu, pokazanem na

gori", ([Heb 8,5.](#)) in v skladnosti z Jezusom, ki nam je zapustil zgled, da hodimo po njegovih sledovih.

Kristusove besede učijo, da naj se čutimo neločljivo povezani z nebeškim Očetom. Kdor koli smo že, smo odvisni od Boga, ki usodo vseh drži v svojih rokah. Določil nam je delo in nas zanj usposobil s sposobnostmi in darovi. Če voljo podredimo Bogu in zaupamo njegovi moči in modrosti, bomo vođeni po varnih stezah tako, da bomo lahko izpolnili nam določeni del njegovega vzvišenega načrta. Kdor pa se zanaša na lastno modrost in moč, se sam loči od Boga. Namesto da deluje v skladnosti s Kristusom, uresničuje namene sovražnika Boga in človeka.

Zveličar je nadaljeval: "Kar koli namreč dela On (*Oče*), to tudi Sin dela prav tako. Kakor namreč Oče obuja mrtve in oživlja, tako tudi Sin oživlja, katere hoče." ([Jan 5,19,21.](#)) Saduceji so menili, da ni vstajenja mesa; Jezus pa jim je zagotovil, da je obujanje mrtvih eno največjih del njegovega Očeta in da ima tudi sam moč opravljati to delo. "Pride ura in je že zdaj, ko mrtvi zaslišijo glas Božjega Sina, in kateri zaslišijo, bodo živeli." ([Jan 5,25.](#)) Farizeji so verovali v vstajenje mrtvih. Kristus jim je razložil, da je moč, ki podarja mrtvim življenje, prav sedaj med njimi in da bodo videli njeno delovanje. To je ista moč vstajenja, ki podarja življenje človeku, mrtvemu "po prestopkih in grehah". ([Ef 2,1.](#)) Ta duh življenja v Jezusu Kristusu, "moč njegovega vstajenja", ([Filip 3,10.](#))^{/209/} osvobaja človeka "postave greha in smrti". ([Rim 8,2.](#)) Vladavina zla je strmoglavljena in po veri je človek obvarovan pred grehom. Kdor odpre svoje srce Kristusovemu Duhu, bo deležnik tiste silne moči, ki bo izpeljala njegovo telo iz groba.

Ponižni Nazarečan je potrdil svojo pravo velikost. Dvignil se je nad vse človeško, odložil podobo greha in sramote in stal vidno pred očmi vseh, Slavljenecek angelov, Božji Sin, eno s Stvarnikom vesolja. Njegovi poslušalci so bili očarani. Nihče še ni govoril takih besed kakor On ali nastopil s takšnim kraljevskim dostojanstvom. Kar je rekel, je bilo razumljivo in jasno ter je popolnoma pojasnilo njegovo poslanstvo in dolžnost sveta. "Kajti Oče tudi ne sodi nikogar, temveč vso sodbo je izročil Sinu, da bi vsi častili Sina, kakor časte Očeta; kdor ne časti Sina, ne časti Očeta, ki ga je poslal. Zakaj kakor ima Oče življenje v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima življenje v sebi. In dal mu je oblast tudi soditi, ker je Sin človečki." ([Jan 5, 22.23.26.27.](#))

Duhovniki in poglavarji so se postavili za sodnike, da bi obsodili Kristusovo delo, On pa je izjavil, da je sam tako njihov sodnik kakor tudi sodnik vsega sveta. Svet je bil izročen Kristusu in po njem je prišel na padlo človeštvo vsak Božji blagoslov. Bil je Odrešenecek tako pred učlovečenjem kakor tudi po njem. Brž ko se je pojavil greh, se je pojavil tudi Zveličar. Vsakomur je dal svetlobo in življenje, in vsak bo sojen po količini dane svetlobe. On, ki je podaril to svetlobo in vsakega človeka pristrčno rotil in si ga prizadeval izpeljati iz greha v svetost, je hkrati tudi njegov odvetnik in sodnik. Od nastanka velikega spopada v nebesih je Satan s prevaro ohranjal svoje delo; Kristus pa si je prizadeval razkriti Satanove načrte in streti njegovo oblast. Postavil se je proti goljufu in je skozi vse veke deloval za to, da bi otel ujetnike greha iz njegovega dosega, a prav ta bo tudi izrekel sodbo vsakemu razumnemu bitju.

Bog mu je dal "oblast tudi soditi, ker je Sin človečki". ([Jan 5,27.](#)) Do skrajnosti je izkusil zapeljevanja in skušnjave, zato razume človeške slabosti in grehe. Zaradi nas se je uprl Satanovim skušnjavam in bo pravično in nežno ravnal z ljudmi, za katerih rešitev je prelil svojo lastno kri. Zaradi vsega tega je Sin človekov določen, da bo sodil.

Ampak Kristusovo poslanstvo ni bilo, da sodi, temveč zveliča. "Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil,^{210/} marveč da se svet zveliča po njem." ([Jan 3,17.](#)) Pred Velikim zborom je Jezus izjavil: "Kdor posluša mojo besedo in veruje temu, ki me je poslal, ima večno življenje, in ne pride na sodbo, temveč je že prešel iz smrti v življenje." ([Jan 5,24.](#))

Kristus je poslušalce povabil, naj se ne čudijo, in pred njimi še natančneje razodel skrivnost prihodnosti: "Ne čudite se temu; kajti pride ura, ob kateri zaslišijo vsi, ki so v grobih, njegov glas in pridejo ven: kateri so delali dobro, na vstajenje življenja, in kateri so delali hudo, na vstajenje sodbe." ([Jan 5,28.29.](#))

Na to zagotovilo večnega življenja je Izrael tako dolgo čakal in upal, da ga bo dobil ob Mesijevem prihodu. Sedaj jih je obsijala edina luč, ki lahko razsvetli grobno temo. Toda svojevoličnost je slepa. Jezus je prekršil rabinska izročila in ni upošteval njihove oblasti, zato pa niso hoteli verovati.

Čas, kraj, priložnost in globoki občutki, ki so prežemali zbrane, vse to skupaj je povzročilo, da so Jezusove besede pred Velikim zborom naredile še večji vtis. Najvišji verski narodni dostojanstveniki so stregli po življenju njemu, ki se je sam označil kot ta, ki želi Izraela obnoviti. Gospodar sobote je bil postavljen pred pozemsko sodišče, da bi se zagovarjal zaradi obtožbe, da je prestopil sobotno zapoved. Medtem ko je pogumno razlagal svoje poslanstvo, so ga njegovi sodniki opazovali z osuplostjo in besom; ampak njegovih besed niso mogli ovreči. Niso ga mogli obsoditi. Duhovnikom in rabinom je oporekal pravico, da ga zaslišujejo ali ovirajo njegovo delo. Za to niso imeli nobenega pooblastila. Njihove trditve so izvirale iz ošabnosti in domišljavosti. Ni hotel priznati krivde, za katero so ga obtoževali, ali dovoliti, da bi ga zasliševali.

Namesto da bi se Jezus opravičeval za dela, ki so mu jih naprtili, ali pojasnjeval svoje ravnanje, se je uprl poglavarjem, in obtoženec je postal tožnik. Grajal jih je zaradi njihove trdosrčnosti in nepoznavanja Svetih spisov in trdil, da so zavrgli Božjo besedo, če so zavrgli njega, ki ga je poslal Bog. "Preiskujete pisma, ker mislite, da imate v njih večno življenje, in ta so, ki pričajo zame." ([Jan 5,39.](#))

Vsaka stran zgodovinskih, poučnih in preroških knjig Starega zakona je obsijana s slavo Božjega Sina. Kolikor koli je bil sistem judovstva božanska ustanova, toliko je bil strnjeno prerokovanje blagovesti. O Kristusu "pričajo vsi preroki". ([Dej 10,43.](#)) Od Adamu dane obljube, mimo^{211/} očakov in dajanja zapovedi je veličastna nebeška luč razjasnila Odrešenikove stopinje. Vidci so gledali betlehemske zvezde, Šilo (poslanec miru), ki naj bi prišel, medtem ko so se prihodnji dogodki skrivnostno odvijali pred njihovimi očmi. Kristusova smrt je bila prikazana v vsaki daritvi. Z vsakim dimom kadilne daritve se je dvigovala njegova pravičnost. Z vsako trobento se je v milostnem letu naznanjalo njegovo ime. ([3 Mojz 25,12. 13.](#)) Njegova slava je prebivala v spoštovanju vzbujajoči skrivnosti najsvetejšega.

Judje so imeli Svete spise in domnevali, da bodo dobili večno življenje zaradi samega poznavanja Božje besede. Toda Jezus je rekel: "In njegove besede nimate, da bi prebivala v vas." ([Jan 5,38.](#)) S tem ko so Kristusa zavrgli v njegovi besedi, so ga zavrgli tudi kot osebnost. "A nočete priti k meni," je rekel, "da bi imeli življenje." ([Jan 5,40.](#))

Judovski poglavarji so proučevali preroške nauke o Mesijevem kraljestvu, ampak ne z iskrenim namenom, da bi spoznali resnico, temveč da bi našli dokaze, ki bi podprli njihova

častihlepna upanja. Ko je Kristus prišel na način, ki ni ustrezal njihovim pričakovanjem, ga niso hoteli sprejeti. Da pa bi opravičili sebe, so poskušali dokazati, da je slepar. Ko pa so se podali na to pot, Satanu ni bilo težko okrepiti njihovega nasprotovanja Kristusu. Ravno besede, ki naj bi jih sprejeli kot dokaz njegovega božanstva, so razlagali proti njemu. Tako so Božjo resnico spremenili v laž, in kolikor bolj neposredno jim je Zveličar govoril s svojimi deli usmiljenja, toliko odločneje so nasprotovali tej luči.

Jezus je rekel: "Slave od ljudi ne sprejemam." ([Jan 5,41.](#)) Ni si želel niti vpliva niti odobritve Velikega zbora. Njihova privolitev ne bi bila zanj nobena čast. Imel je nebeško čast in pooblastilo. Če bi hotel, bi prišli angeli in ga častili, in bi Oče znova potrdil njegovo božanstvo. Toda zaradi njih samih in zaradi naroda, katerega voditelji so bili, je želel, da bi spoznali njegov pravi značaj in prejeli blagoslove, ki jim jih je prinesel.

"Jaz sem prišel v imenu svojega Očeta, in me ne sprejemate; če kdo drug pride v svojem imenu, njega sprejmete." ([Jan 5,43.](#)) Jezus je prišel z Božjo oblastjo, nosil je njegovo podobo, izpolnjeval je njegovo besedo in iskal njegovo slavo. Vendar pa ga Izraelovi vladarji niso sprejeli. Toda če bi prišli drugi in bi razkazovali Kristusov značaj, v resnici pa ravnali po svoji lastni volji in zahtevali čast zase, te bi sprejeli. A Zakaj? Ker ta, ki zahteva čast zase, podžiga željo po samopoviševanju pri drugih. Takim vabilom bi se Judje lahko odzvali.^{/212/} Lahko bi sprejeli lažnega učitelja, ker bi odobral njihova mnenja in izročila in tako laskal njihovemu ponosu. Toda Kristusov nauk se ni ujemal z njihovimi zamislimi. Ta je bil duhoven in je zahteval žrtvovanje samega sebe, in ga zaradi tega ne bi sprejeli. Niso poznali Boga, in ko jim je govoril po Kristusu, je bil to zanje tujčev glas.

Mar se to v našem času ne ponavlja? Mar niso srca mnogih vodilnih mož, celo verskih voditeljev zakrknjena za Svetega Duha, in se tako sami onesposobijo, da bi prepoznali Božji glas? Mar ne zametujejo Božje besede zaradi svojih izročil?

"Ko bi namreč verovali Mojzesu," je rekel Jezus, "bi verovali meni; zakaj on je pisal o meni. Če pa njegovim pismom ne verujete, kako boste mojim besedam verjeli?" ([Jan 5,46.47.](#)) Kristus je Izraelcem govoril po Mojzesu. Ko bi bili pazili na božanski glas, ki je govoril po njihovem velikem voditelju, bi ga znova prepoznali v Kristusovih naukih. Ko bi bili verovali Mojzesu, bi verovali tudi njemu, o komer je Mojzes pisal.

Jezus je vedel za odločitev duhovnikov in rabinov, da mu bodo vzeli življenje. Vendar jim je popolnoma jasno razložil svojo edinost z Bogom in svoj odnos do sveta. Dojeli so, da je bilo njihovo nasprotovanje proti njemu neopravičljivo; vendar pa njihov morilski srd ni popuščal. Prevzel jih je strah, ko so bili priče njegove veličastne moči, ki je spremljala njegovo delovanje; ampak ne glede na to so se uprli njegovemu vabilu in se zaprli v temo.

Nikakor jim ni uspelo spodkopati Jezusovega ugleda ali odvrniti od njega spoštovanje in pozornost ljudi, kajti mnogi so bili prepričani o njegovih besedah. Celo same voditelje je hudo pekla vest, ko jih je prepričal o njihovi krivdi. Toda zaradi tega so reagirali še ostreje. Odločili so se ga umoriti. Po vsej deželi so razposlali sle, ki naj bi ljudi svarili pred Jezusom kot sleparjem. Razposlali so tudi vohune, da bi ga nadzorovali in jim poročali, kaj govori in dela. Dragoceni Zveličar je odslej čisto jasno stal v križevi senci.^{/213/}

22. Janezovo ujetništvo in smrt ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 11,1-11; 14,1-11](#); [Mar 6,17-28](#); [Luk 7,19-28](#).

Janez Krstnik je bil prvi, ki je oznanjal Kristusovo kraljestvo, in tudi prvi, ki je trpel zanj. Po svobodi v puščavi in veliki množici, ki je napeto poslušala njegove besede, so ga sedaj obdajali zidovi zaporniške celice. Bil je jetnik v trdnjavi Heroda Antipa. Janez je preživel velik del svoje službe na področju vzhodno od Jordana, ki je bilo pod Antipovo upravo. Sam Herod je poslušal Krstnikove pridige. Razuzdani kralj je trepetal zaradi vabila k spokorjenju. "Zakaj Herod se je bal Janeza, vedoč, da je pravičen in svet mož, ... in marsikaj je storil, kakor mu je on rekel, in rad ga je poslušal." ([Mar 6,20](#).) Janez je zvesto ravnal z njim in ga grajal zaradi njegove nezakonite zveze s Herodiado, ženo njegovega brata. Nekaj časa je Herod nebogljeno poskušal raztrgati verige poželenja, ki so ga vezale; toda Herodiada ga je še bolj zapletla v svojo mrežo, nad Krstnikom pa se je maščevala tako, da je Heroda nagovorila, da je Janeza vrgel v ječo.

Janezovo življenje je bilo prežeto z marljivim delom, zato sta ga hudo težila temačnost in brezdelje zaporniškega življenja. Ko je mineval teden za tednom brez kakršne koli spremembe, sta ga prevzela obup in dvom. Njegovi učenci niso pozabili nanj. Smeli so priti v ječo in mu poročati o Jezusovih delih. Pripovedovali so mu, kako se ljudstvo zbira okrog njega, in se spraševali, ^{/214/} zakaj ta novi učitelj, če je resnično Mesija, ne ukrene ničesar za Janezovo izpustitev. Kako lahko dopusti, da je njegov zvesti glasnik ob svobodo in morda celo ob življenje?

Ta vprašanja niso ostala brez posledice. Janeza so spodbudila k dvomom, ki se sicer nikoli ne bi pojavili. Satan se je veselil, ko je poslušal te besede učencev in videl, kako globoko so ranile dušo Gospodovega poslanca. O, kolikokrat se ti, ki se imajo za prijatelje dobrega človeka in hrepenijo po tem, da bi mu izpričali svojo zvestobo, izkažejo kot najbolj nevarni sovražniki! Kako pogosto njihove besede povzročajo potrto in jemljejo voljo, namesto da bi krepile njegovo vero!

Kakor Zveličarjevi učenci tako tudi Janez Krstnik ni dojel narave Kristusovega kraljestva. Pričakoval je, da bo Jezus zasedel Davidov prestol. Ko pa je čas mineval, a Zveličar ni zahteval nobene kraljevske oblasti, je Janez postal zmeden in vznemirjen. Ljudstvu je oznanjal, da se mora Izaijevo prerokovanje uresničiti, da bi se pripravila pot Gospodu. ([Iz 40, 3](#).) Gore in hribi naj se znižajo, krivine naj se poravnajo in grbava področja naj bodo ravnina. Hotel je, da bi se ponizale višine človeškega ponosa in moči. Kazal je na Mesija kot tistega, ki ima velnico v svoji roki, da bo temeljito očistil svoje gumno ter pospravil pšenico v žitnico, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem. Kakor prerok Elija, v čigar duhu in moči je prišel k Izraelu, je pričakoval, da se bo Gospod razodel kot Bog, ki odgovarja z ognjem.

Krstnik je opravljal svoje poslanstvo kot mož, ki je neustrašno grajal krivico pred visokimi in nizkimi sloji. Odkrito si je upal grajati kralja Heroda zaradi greha. Lastnemu življenju ni prizanašal, če je šlo za uresničenje njemu določene naloge. In sedaj je v ječi čakal na Leva iz Judovega rodu, ki naj bi potlačil zatiralčevo ošabnost in osvobodil siromašne in stokajoče. Kazalo je, da se je Jezus zadovoljil s tem, da je okrog sebe zbiral učence, ljudi zdravil in poučeval. Jedel je pri mizi cestinarjev, medtem ko je rimski jarem vsak dan huje težil Izraela, kralj Herod in njegova podla ljubica pa sta izvrševala svojo voljo, da se je k nebu dvigalo vpitje siromašnih in trpečih. ^{/215/}

Za preroka iz puščave je vse to bila skrivnost, ki je presegala njegovo moč dojemanja. Bile so ure, v katerih so Satanova prišepetavanja mučila njegovega duha in se je nad njim zgrinjala senca strašne bojazni. Mar se tako dolgo pričakovani Osvoboditelj še sploh ni pojavil? Kaj je potem pomenilo sporočilo, ki ga je bil poklican nositi? Janeza je grenko razočaral sad njegovega poslanstva. Pričakoval je, da bo Božje sporočilo učinkovalo enako, kakor javno branje postave v Josijevem in Ezrovem času ([2 Let 34](#); [Neh 8 in 9](#)) ter bo prišlo do globokega spokorjenja in spreobrnitve h Gospodu. Vse življenje je posvetil uspehu poslanstva. Ali je bilo to zaman?

Janez je bil zaskrbljen, ko je videl, da so njegovi učenci iz ljubezni do njega razodevali nevero do Jezusa. Ali je bilo njegovo delo zanje nerodovito? Nemara je nezvesto opravljal svoje poslanstvo, in je bil zato izločen iz nadaljnjega dela? Ali ne bi Jezus sedaj strmoglavil moči tlačiteljev in rešil svojega glasnika, če je obljubljeni Osvoboditelj nastopil in se je Janez izkazal zvestega svojemu poklicu?

Krstnik pa se ni odpovedal veri v Kristusa. Spomin na glas iz nebes in spust goloba na Jezusovo neomadeževano čistost, na moč Svetega Duha, ki je počivala na Janezu, ko je prišel v Zveličarjevo bližino, in pričevanje preroških spisov - vse to je pričalo, da je Jezus iz Nazareta Obljubljeni.

Janez ni hotel s prijatelji govoriti o svojih dvomih in skrbah, temveč se je odločil poslati sporočilo Jezusu in ga povprašati o tem. To je zaupal dvema izmed svojih učencev. Upal je namreč, da bo njun pogovor z Zveličarjem potrdil njuno vero in prinesel gotovost njunim bratom. A tudi sam je hrepenel po kakšni njemu namenjeni besedi iz Kristusovih ust.

Učenca sta prišla k Jezusu s sporočilom: "Si li ti tisti, ki ima priti, ali naj čakamo drugega?" ([Mat 11,3.](#))

Malo časa je minilo od tedaj, ko je Krstnik pokazal na Jezusa in oznanil: "Glej, Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta! On, ki gre za menoj, ki mu jaz nisem vreden odvezati jermena na njegovem obuvalu." ([Jan 1,29.27.](#)) Sedaj pa vprašuje: "Si li ti tisti, ki ima priti?" Za človeško naravo je bilo to nenavadno grenko in razočarljivo. Če sam Janez, zvesti pripravljalec poti, ni mogel pravilno dojeti Kristusovega poslanstva, kako bi se potem to lahko pričakovalo od sebične množice?

Zveličar ni takoj odgovoril na vprašanje učencev. Medtem ko sta začudena razmišljala o njegovem molku, so k njemu prihajali bolni in trpeči, da bi jih ozdravil. Slepí so tipaje šli skozi množico;^{216/} bolni iz vseh slojev so se prerivali v Jezusovo bližino, nekateri s svojo močjo, druge pa so nosili prijatelji. Glas mogočnega Zdravnika je došel do gluhega ušesa. Ena beseda, dotik z njegovo roko je odprl oslepele oči, da so ugledale dnevno svetlobo, prizore narave, obraze svojih prijateljev in obličje svojega Osvoboditelja. Jezus je grajal bolezen in izganjal mrzlico. Njegov glas je prišel v ušesa umirajočih, in ti so vstali zdravi in močni. Obsedeni so poslušali njegovo besedo, obsedenost jih je zapustila, in so ga čistili. Medtem ko je ozdravil njihove bolezni, je poučeval ljudstvo. Ubogi kmetje in delavci, ki so se jih rabini izogibali kot nečistih, so se zgnetli okrog njega, On pa jim je govoril besede večnega življenja.

Tako je minil dan, in Janezova učenca sta vse to videla in slišala. Končno ju je Jezus poklical k sebi in jima naročil, naj gresta in Janezu poročata, kar sta doživela. Pristavil je še: "Blagor mu, kdor se nad menoj ne pohujša." ([Mat 11,6](#); [Luk 7,23.](#)) Dokaz o njegovem božanstvu se je

videl v prilagajanju potrebam trpečega človeštva. Njegova slava se je razodevala v njegovi blagohotnosti do našega nizkega položaja.

Učenca sta prenesla sporočilo, in to je zadoščalo. Janez se je spomnil prerokbe o Mesiju:

"Duh Gospoda Jahveja je nad mano, zato ker me je Gospod pomazilil, da naj oznanjam blagovestje krotkim; poslal me je obvezovat potrte v srcu, oznanjat svobodo jetnikom in zaprtim, da se jim odpira ječa; da oklicujem Gospodovo milostno leto." ([Iz 61,1.2.](#))

Kristusova dejanja niso samo oznanjala, da je On Mesija, temveč so tudi pokazala, kako mora biti ustanovljeno njegovo kraljestvo. Janezu je bila razodeta ista resnica kakor nekoč Eliju v puščavi, ko je "močan veter podiral gore in razbijal skale pred Gospodom; a Gospoda ni bilo v vetru. Za vetrom pa pride potres, a Gospoda ni v potresu. In za potresom ogenj, a Gospoda ni v ognju." ([1 Kralj 19,11.12.](#)) Toda po ognju je Gospod govoril preroku s tihim, milim glasom. Prav tako naj bi Jezus opravil svoje delo; ne z rožljanjem orožja in s strmoglavljenjem prestolov in kraljestev; temveč človeškim srcem naj bi govoril z življenjem milosti in samopožrtvovalnosti.^{/217/}

Načelo Krstnikovega življenja samoodpovedi je bilo tudi načelo Mesijevega kraljestva. Janez je dobro vedel, kako tuje je bilo to načelom in upanjem vodilnih Izraelovih mož. To, kar je imel on za prepričljiv dokaz Kristusovega božanstva, zanje ni bil nikakršen dokaz. Pričakovali so Mesija, kakršen ni bil obljubljen. Janez je razumel, da lahko Zveličarjevo poslanstvo pri njih izzove samo sovraštvo in obsodbo. On kot pripravljalet njegove poti mora piti iz keliha, ki ga bo Kristus moral izprazniti do dna.

Zveličarjeve besede: "Blagor mu, kdor se nad menoj ne pohujša," ([Mat 11,6](#); [Luk 7,23.](#)) so bile za Janeza blaga graja. Vendar niso bile zaman. Ker je sedaj jasneje razumel naravo Kristusovega poslanstva, se je izročil Bogu, pripravljen živeti ali umreti, kar bo pač najbolj koristno njegovemu ljubljenu delu.

Potem ko sta odposlanca odšla, je Jezus govoril ljudstvu o Janezu. Zveličarjevo srce se je z globokim čustvom obrnilo na zvesto pričo, ki je bila zakopana v Herodovi ječi. Ni hotel, da bi ljudje sklepali, da je Bog pozabil nanj ali da je njegova vera izginila na dan preizkušnje. Vprašal jih je: "Kaj ste šli v puščavo gledat? Trst, ki ga veter maje?" ([Luk 7,24.](#))

Ob Jordanu rastoče visoko trsje se je ob vsaki sapi majalo sem in tja, zato je bilo dobra prisposoba za rabine, ki so se postavili za kritike in sodnike Krstnikovega poslanstva. Ob vsakem vetru priljubljenega mnenja so se majali zdaj v eno, zdaj v drugo smer. Po eni strani se niso hoteli ponižati in sprejeti Krstnikovega sporočila, ki je preiskovalo njihova srca, po drugi pa si zaradi strahu pred ljudstvom niso upali javno nasprotovati njegovemu delovanju. Božji poslanec pa ni bil strahopetec. Ob Kristusu zbrana množica je bila priča Janezovega dela. Slišali so, kako neustrašno je grajal greh. Enako odkrito je govoril samopravičnim farizejem, duhovniškim saducejem, kralju Herodu in njegovemu dvoru, knezom, vojakom, cestinarjem in kmetom. Ni bil podoben zibajočemu se trsu, ki ga maje veter človeške hvale ali predsodkov. Tudi v ječi je ostal isti v svoji zvestobi do Boga in svoji gorečnosti za pravičnost, kakor je bil pri oznanjevanju Božjega sporočila v puščavi. V svoji zvestobi načelom je bil trden kakor skala.

Jezus je nadaljeval: "Ali kaj ste šli, da vidite? Človeka oblečenega v mehka oblačila? Glejte, kateri nosijo mehka oblačila, so po kraljevih dvorih." ([Mat 11,8.](#)) Janez je bil poklican grajati grehe in nasilna dejanja svojega časa. Njegovo skromno oblačilo kakor tudi življenje polno odpovedi^{/218/} se je ujemalo z značajem njegovega poslanstva. Bogata oblačila in razkošno

življenje ne ustrezata Božjemu služabniku, temveč njim, ki živijo v "kraljevih dvorih", vladarjem tega sveta, ki imajo moč in bogastvo. Jezus je želel opozoriti na razliko med Janezovimi oblačili ter tistimi, ki so jih nosili duhovniki in vladarji. Ti dostojanstveniki so se ogrinjali v krasna oblačila in nosili dragocene okraske. Ljubili so razkošje in upali, da bodo s tem zaslepili ljudstvo in tako izsilili večje spoštovanje. Bolj jim je šlo za to, da bi jih občudovali ljudje, kakor pa da bi dosegli čisto srce, ki je Bogu po volji. S tem pa so razodevali, da njihova zvestoba ni pripadala Bogu, temveč kraljestvu tega sveta.

Jezus je dalje dejal: "Ali zakaj ste šli tja? Da vidite preroka? Da, pravim vam, in več nego preroka. Ta je, o katerem je pisano: Glej, jaz pošiljam svojega angela pred tvojim obličjem, ki pripravi tvojo pot pred teboj. Resnično vam pravim: Ni vstal izmed tistih, ki so rojeni od žen, večji od Janeza Krstnika." ([Mat 11,9-11](#).) Ko je angel duhovniku Zahariju napovedal Janezovo rojstvo, je rekel: "Kajti velik bo pred Gospodom." ([Luk 1,15](#).) Kaj pa je velikost po nebeški presoji? Ne to, kar ima svet za velikost; ne bogastvo ali položaj ali plemeniti rod ali umska nadarjenost sama po sebi. Če je umska velikost brez višjih vrednot vredna spoštovanja, potem moramo izkazati priznanje Satanu, s čigar umsko močjo se ne more kosati noben človek. Čim večji dar uporabljamo za ugajanje samemu sebi, v toliko večje prekletstvo se izpridi. Bog ceni moralne vrednote. Ljubezen in čistost sta čednosti, ki ju najbolj ceni. V Gospodovih očeh je bil Janez velik, ko pred odposlanci Velikega zbora, ljudstvom in svojimi učenci ni zahteval nobene časti zase, ampak je vse usmerjal k Jezusu kot Obljubljenemu. Njegovo nesebično veselje v službi za Kristusa predstavlja najvišjo obliko plemenitosti, ki jo lahko razodeva človek.

Poslušalci njegovega pričevanja za Jezusa so po njegovi smrti pričali zanj takole: "Janez res ni storil nobenega čudeža, ali kar koli je Janez povedal za tega, je bilo vse resnično." ([Jan 10,41](#).) Ni mu bilo dano, da bi kakor Elija priklical ogenj z neba ali obujal mrtve^{219/} ali da bi kakor Mojzes v Božjem imenu spretno vihtel mogočno palico. Bil je poslan napovedat Zveličarjev prihod in povabit ljudstvo, da se pripravi zanj. Poslanstvo je opravil tako zvesto, da je ljudstvo ob spominu na to, kar jih je učil o Jezusu, potrdilo: "Kar koli je Janez povedal za tega, je bilo vse resnično." Tako bi moral pričati za Kristusa vsak Učiteljev učenec.

Kot Mesijev glasnik je bil Janez več kakor prerok. Preroki so opazovali Kristusov prihod samo od daleč; Janezu pa je bilo dano, da ga je videl, slišal nebeško pričevanje Jezusovega mesijanstva in ga Izraelu predstavil kot poslanega od Boga. Vendar pa je Jezus rekel: "Kdor je pa najmanjši v nebeškem kraljestvu, je večji od njega." ([Mat 11,11](#).)

Prerok Janez je bil vezni člen med obema uredbama. Kot Božji predstavnik je nastopil in pokazal odnos postave in prerokov do krščanske ureditve. Bil je manjša luč, za katero naj bi prišla večja. Janezov razum je bil razsvetljen s Svetim Duhom tako, da je lahko razsvetljeval svoje ljudstvo; toda nobena druga luč ni in ne bo nikoli svetila na padle ljudi tako jasno kakor ta, ki je izhajala iz Jezusovih nauk in zgleda. Kristus in njegovo poslanstvo sta bila dojeta nejasno zaradi daritev, ki so bile samo senca. Celo sam Janez ni popolnoma dojel prihodnjega nesmrtnega življenja po Zveličarju.

Ne glede na veselje, ki ga je Janez našel v svojem poslanstvu, je živel življenje bolečine. Njegov glas se je redko slišal kje drugod kakor v puščavi. Delil je usodo osamljenih. Ni mu bilo dano, da bi videl sadove svojega dela. Ni mu bilo dovoljeno biti s Kristusom in postati priča razodevanj božanske moči, ki so spremljala večjo luč. Ni mogel videti, kako so slepi zopet dobili vid, kako so bili bolni ozdravljeni in mrtvi prebujeni v življenje. Ni gledal luči, ki je izžarevala iz vsake Kristusove besede in s slavo osvetljevala preroške obljube.

Najmanjši učenec, ki je videl Kristusova mogočna dejanja in slišal njegove besede, je imel glede na to prednost pred Janezom Krstnikom; in zato je Jezus rekel, da je večji od njega.

Po velikih množicah, ki so poslušale Janezove pridige, je bil njegov sloves razširjen po vsej deželi. Vsi so se zeloanimali za razplet njegovega ujetništva. Njegovo neoporečno življenje in ugodno javno mnenje sta spodbujala domnevo, da se proti njemu ne bo ukrepalo nasilno.

Herod je imel Janeza za Božjega preroka in ga je odločno nameraval osvoboditi.^{/220/} Svoj namen pa je prelagal, ker se je bal Herodiade.

Herodiada je vedela, da z neposrednimi ukrepi nikoli ne bo dosegla Herodove privolitve za Janezovo smrt, zato se je odločila doseči svoj cilj z zvijačo. Za vladarjev rojstni dan naj bi se priredilo na dvoru praznovanje za državne uradnike in dvorjane, kjer se bo razkošno jedlo in popivalo. Zato Herod ne bo tako oprezen, in tako bi ga lahko podredila svoji volji.

Ko je prišel veliki dan in je Herod s svojim plemstvom jedel in pil, je Herodiada poslala v slovesno dvorano svojo hči, da bi za zabavo plesala pred gosti. Saloma je bila v prvi stopnji razcveta svoje ženskosti in njena bujna lepota je osvojila čutnost plemenitih veseljakov. Ni bilo v navadi, da se na takih slovesnostih pojavijo tudi dvorne dame, zato so Herodu polaskali s pokloni, ko je ta hči izraelskih duhovnikov in knezov plesala za zabavo njegovih gostov.

Kralj je bil omamljen od vina. Prevzela ga je strast, razum je bil vržen s prestola. Videl je samo slavnostno dvorano z uživajočimi gosti, bogato obloženo mizo, iskreče se vino, lesketajoče se luči in mlado dekle, ki je plesalo pred njim. V trenutku nepremišljenosti je hotel narediti nekaj, kar bi ga povišalo pred velikimi ljudmi svojega kraljestva. S prisego je obljubil dati Herodiadini hčeri, kar koli bi zaprosila, pa četudi polovico kraljestva.

Saloma je odhitela k materi, da bi ji ta svetovala, za kaj naj prosi. Odgovor je bil pripravljen - glavo Janeza Krstnika. Saloma ni poznala maščevalne žeje v materinem srcu, zato se je zgrozila in ni hotela izgovoriti te prošnje; toda zmagala je Herodiadina odločnost. Dekle se je vrnilo z grozno prošnjo: "Hočem, da mi daš pri tej priči v skledi glavo Janeza Krstnika."
([Mar 6,25.](#))

Herod je bil presenečen in osupel. Razuzdano veselje je izginilo in čez prizorišče veseljakov je legla moreča tišina. Pri pomisli, da bi Janeza umoril, je Heroda zagrabila groza. Ampak zastavil je svojo besedo in ni hotel, da bi bil videti omahljiv ali kakor da je ravnal prenačljeno. Zapisego je izgovoril v čast svojih gostov. Če bi bil samo eden od njih izgovoril eno besedo proti uresničenju njegove obljube, bi bil preroku zelo rad prizanesel. Dal jim je možnost govoriti v ujetnikovo korist. Pripotovali so od daleč, da bi poslušali Janezove pridige. Poznali so ga kot moža brez krivde in kot Božjega služabnika. Čeprav so bili zaradi dekletove prošnje ogorčeni,^{/221/} so vendar bili preveč pijani, da bi ugovarjali. Ni se slišal noben glas, da bi rešil življenje nebeškega poslanca. Ti ljudje so bili na visokih zaupnih položajih v narodu, in na njih je počivala velika odgovornost; vendar pa so se vdali veseljačenju in popivanju, vse dokler njihova čutila niso bila zamegljena. Lahkomiselni prizori glasbe in plesa so zmedli njihove glave in uspavali njihovo vest. S svojim molkom so izgovorili smrtno obsodbo nad Božjim prerokom in s tem potešili maščevalnost razvratne ženske.

Herod je zaman čakal, da bi bil osvobojen prisege. Potem je z odporom izdal ukaz za prerokovo usmrnitev. Kmalu zatem so prinesli Janezovo glavo pred kralja in njegove goste.

Za vedno so se zaprla usta, ki so Heroda zvesto opominjala pred nadaljevanjem grešnega življenja. Nikoli več se ne bo slišalo, kako ta glas kliče ljudi k spokornjenju. Veseljačenje ene noči je stalo življenje enega največjih prerokov.

Kolikokrat je bilo žrtvovano življenje nedolžnih zaradi nezmernosti njih, ki naj bi bili pravzaprav varuhi pravice! Kdor prinaša opojno pijačo svojim ustom, si s tem naloži odgovornost za vso krivdo, ki jo povzroči pod omamno silo opojnih pijač. Zaradi omrtvičenih čutov ne more trezno presojati in razlikovati med pravilnim in napačnim. Satanu omogoči, da po njem zatira in uničuje nedolžne. "Vino je zasmehovalec, opojna pijača razgrajalec, in kdor koli se opoteka po njej, si ne izbistri uma." ([Preg 20, 1.](#)) Potem lahko rečemo: "Tako je odvrnjena pravica, ... in kdor se ogiblje hudega, je drugim v plen." ([Iz 59,14.15.](#)) Ljudje, ki imajo v rokah sojenje življenja soljudi, morajo biti spoznani za krive hudodelstva, če se vdajo nezmernosti. Kdor koli uporablja zakon, naj se sam ravna po njem. Imeti mora popoln nadzor nad seboj in si ohraniti telesne, duhovne in moralne moči, da bi vedno lahko uporabljal umsko moč in visoki čut za pravičnost.

Glavo Janeza Krstnika so prinesli Herodiadi, ki jo je sprejela z vražjim zadovoljstvom. Slavila je zmago v svojem maščevanju in se vdala zmotnemu upanju, da se Herodova vest ne bo več vznemirjala. Njen greh pa ji ni prinesel veselja. Njeno ime je postalo razvpito in zaničevano, medtem ko je Heroda slaba vest mučila bolj kakor poprej prerokova svarila. Vpliv Janezovih naukov nikakor ni umolknil; ostal je ohranjen vsakemu rodu do konca časa./222/

Herodu je bil njegov greh stalno pred očmi. Stalno se je poskušal osvoboditi obtožb svoje slabe vesti. Njegovo zaupanje do Janeza je ostalo neomajno. Kadar se je spominjal njegovega življenja samoodpovedi, njegovih resnih in rotečih vabil ter njegove zdrave presoje v nasvetih, in ko je mislil na to, kako je prišlo do njegove smrti, ni mogel najti pokoja. Pri svojih državiških poslih ali kadar so ga častili ljudje, je kazal nasmejan obraz in dostojanstveno držo, pod tem pa se je skrivalo zaskrbljeno srce, ki ga je stalno težil strah, da je obremenjen s prekletstvom.

Na Heroda so naredile globok vtis Janezove besede, da pred Bogom ne ostane nič skrito. Po njegovem prepričanju je bil Bog povsod navzoč. Torej je bil tudi priča veseljačenja v slavnostni dvorani, slišal je ukaz za Janezovo obglavljenje in videl Herodiadino veselje kakor tudi sramotenje odsekane glave moža, ki jo je svaril. Mnogo tega, kar je Herod slišal iz prerokovih ust, je sedaj govorilo veliko jasneje njegovi vesti kakor pri njegovi pridigi v puščavi.

Ko je slišal za Kristusova dela, ga je zelo zaskrbelo, kajti menil je, da je Bog obudil Janeza od mrtvih in ga odposlal še z večjo močjo obsojati greh. Živel je v stalnem strahu, da se bo Janez maščeval za svojo smrt, tako da bo preklel njega in njegov dom. Herod je žel, kar je Bog rekel, da bo posledica greha - "trepetajoče srce, medle oči in onemoglo dušo. In tvoje življenje bo kakor na niti viseče tebi pred očmi, in v trepetu boš ponoči in podnevi, in ne boš si v svesti svojega življenja. Zjutraj porečeš: O da bi bil že večer! in zvečer porečeš: O da bi bilo že jutro! zaradi strahu svojega srca, v katerem boš trepetal, in zaradi tega, kar boš moral gledati s svojimi očmi." ([5 Mojz 28,65-67.](#)) Grešnika tožijo njegove misli, ampak nič ni bolj mučnega od žela nemirne vesti, ki mu ne da miru ne podnevi ne ponoči.

Za mnoge je usoda Janeza Krstnika globoka skrivnost. Sprašujejo se, zakaj neki je moral hirati v ječi in umreti. V uganko te mračne previdnosti ne more prodreti človeški pogled, niti

ne more omajati našega zaupanja v Boga, če mislimo na to, da je bil Janez samo sodelavec Kristusovega trpljenja. Vsi njegovi sledilci bodo nosili krono žrtve. Sebični ljudje jih bodo gotovo napačno razumeli, in postali bodo tarča Satanovih silovitih napadov. Njegovo kraljestvo ima za cilj uničiti načelo samopožrtvovalnosti, in boril se bo proti njemu, kjer koli se bo pojavilo./223/

Janezovo otroštvo, mladost in zrelostna doba so se odlikovali po stanovitnosti in moralni moči. Ko se je v puščavi zaslíhal njegov glas: "Pripravite pot Gospodu, poravnajte njegove steze," ([Mat 3,3](#).) se je Satan zbal za obstoj svojega kraljestva. Nizkotnost greha se je razodela tako močno, da so ljudje drhteli. Strta je bila Satanova sila nad mnogimi ljudmi, ki so bili dotlej pod njegovim nadzorom. Neutrudno si je prizadeval odvrniti Krstnika od njegovega življenja brezpogojne izročitve Bogu, toda ni mu uspelo. A tudi Jezusa ni mogel premagati. Skušanje Jezusa v puščavi je bilo Satanov poraz. Zato je bila njegova jeza tako velika, in odločil se je Kristusa prizadeti z umoritvijo Janeza. Njemu, ki ga ni mogel zapeljati v greh, je hotel povzročiti trpljenje.

Jezus ni ukrenil ničesar za rešitev svojega služabnika. Vedel je, da bo Janez zdržal preizkušnjo. Zveličar bi bil rad odšel k njemu, da bi s svojo navzočnostjo razsvetlil temačnost ječe. Toda ni se smel podati v roke sovražnikov in s tem ogroziti svoje poslanstvo. Z veseljem bi osvobodil svojega zvestega služabnika. Ampak zaradi tisočev, ki bodo v prihodnjih letih morali prestajati ječo in smrt, je moral Janez izpiti kelih mučeništva. Ko bodo Jezusovi sledilci navidezno zapuščeni od Boga in ljudi propadali v osamljenih celicah ali umirali od meča, mučenja ali na grmadi, bodo njihova srca okrepljena ob pomisli, da je Janez Krstnik, o čigar zvestobi je pričal sam Kristus, doživel podobno usodo!

Satanu je bilo dovoljeno skrajšati pozemsko življenje Božjega poslanca. A življenja, ki "je skrito s Kristusom v Bogu", ([Kol 3,3](#).) uničevalec ni mogel doseči. Veselil se je, da je Kristusu prizadejal bolečino. Ampak Janeza ni mogel premagati. Smrt ga je samo obvarovala pred silo nadaljnjih skušnjav. V tem spopadu je Satan odkril svoj pravi značaj. Pred pričujočim veseljem je razodel svoje sovraštvo do Boga in človeka.

Čeprav se ni zgodilo nič čudežnega za Janezovo osvoboditev, vendar ni bil pozabljen. Stalno so bili pri njem nebeški angeli in mu razgrinjali prerokovanja o Kristusu in dragocene obljube Pisma. To mu je bilo v oporo, a to bo opora tudi Božjemu ljudstvu v prihodnosti. Janezu Krstniku in vsem, ki so prišli za njim, je bilo dano zagotovilo: "Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta." ([Mat 28,20](#).)

Bog nikoli ne vodi svojih otrok drugače, kakor bi si vodstvo izbrali sami, ko bi že od začetka lahko videli konec in razpoznali slavní namen./224/ ki so ga smeli izpolniti kot Božji sodelavci. Niti Enoh, ki je bil prenesen v nebesa, niti Elija, ki se je tja odpeljal v ognjenem vozu, nista bila večja ali bolj spoštovana od Janeza Krstnika, ki je osamljen umrl v ječi. "Ker vam je iz milosti dano za Kristusa, da ne samo verujete vanj, ampak tudi zanj trpite." ([Filip 1,29](#).) Od vseh darov, ki jih nebesa lahko podarijo ljudem, dar občestva s Kristusom v trpljenju pomeni največje zaupanje in najvišjo čast./225/

23. "Božje kraljestvo se je približalo" ([angleško](#))

"Ko so pa Janeza izročili Herodu, pride Jezus v Galilejo, oznanjujoč Božji evangelij in govoreč: Čas je dopolnjen in Božje kraljestvo se je približalo. Spokorite se in verujte v evangelij!" ([Mar 1,14.15.](#))

Mesijev prihod je bil najprej oznanjen v Judeji. Rojstvo njegovega znanilca je bilo napovedano Zahariju, ko je opravljal svojo službo pri oltarju v jeruzalemskem templju. Na betlehemske griče so angeli oznanili Jezusovo rojstvo, v Jeruzalem pa so ga prišli poiskati modri. V templju sta Simeon in Ana pričala o njegovem božanstvu. "Vsa Judejska dežela in vsi Jeruzalemti" ([Mar 1,5.](#)) so slišali oznanjevanje Janeza Krstnika, odposlanci Velikega zbora pa so z množico vred poslušali njegovo pričevanje o Jezusu. V Judeji si je Kristus pridobil prve učence. Tam je preživel precejšen del svoje začetne službe. Blesk njegovega božanstva pri čiščenju templja, njegovi čudeži ozdravljenja in nauki Božje resnice iz njegovih ust - vse to je pričalo, da je Sin Večnega, kakor je po ozdravljenju v Betezdi izjavil pred Velikim zborom.

Če bi bili izraelski voditelji sprejeli Kristusa, bi jih počastil s tem, da bi kot njegovi poslanci svetu odnesli evangelij. Njim je bila dana prva priložnost postati glasniki Božjega kraljestva in milosti.^{/231/} Toda Izrael ni prepoznal časa, v katerem je bil obiskan. Zavist in nezaupanje judovskih voditeljev sta dozorela v odprto sovraštvo, in srce ljudstva se je odvrnilo od Jezusa.

Veliki zbor je zavrgel Kristusovo sporočilo in se trdno odločil, da ga umori. Zato je Jezus zapustil Jeruzalem, duhovnike, tempelj, verske voditelje, ljudi, ki so bili poučeni o zakonu, se obrnil k drugi skupini, da bi oznanil svoje sporočilo in zbral take, ki naj bi odnesli evangelij vsem narodom.

Kakor so cerkvene oblasti v Kristusovem času zavrgle Luč in Življenje ljudi, tako ga je zavrgel vsak naslednji rod. Zgodovina Kristusovega umika iz Judeje se je vedno znova ponavljala. Ko so reformatorji oznanjali Božjo besedo, se niso nameravali ločiti od že ustanovljene cerkve; toda verski voditelji niso trpeli luči. Zato so bili njeni nosilci prisiljeni poiskati druge skupine ljudi, ki so hrepeneli po resnici. V naših dneh bo njihov duh reformatorjev vodil malo ljudi, ki se priznajo za njihove sledilce. Samo malo jih posluša Božji glas in so pripravljeni sprejeti resnico, ne glede na to, kakor koli jim je že predstavljena. Mnogokrat so ljudje, ki res hodijo po stopinjah reformatorjev, prisiljeni ločiti se od svojih ljubljenih cerkev, da bi lahko oznanjevali jasne nauke Božje besede. Mnogokrat so ljudje, ki iščejo luč, prisiljeni zaradi istega nauka zapustiti cerkev svojih očetov, da bi mogli živeti poslušni.

Galilejce so jeruzalemski rabini zaničevali kot grobe in neizobražene, za Zveličarja pa so bili ugodnejše delovno področje. Bili so namreč bolj iskreni in pošteni ter manj pod oblastjo skrajništva. Njihov um je bil bolj dovzeten za resnico. Jezus ni šel v Galilejo, ker bi si želel odmaknjenosti ali samote. Takrat je bila dežela gosto naseljena; v njej je bilo več pripadnikov drugih narodov in precej več prebivalcev kakor v Judeji.

Ko je Jezus hodil, učeč in ozdravljajoč po Galileji, se je okrog njega zbrala velika množica ljudi iz mest in vasi. Mnogi so prišli celo iz Judeje in sosednjih pokrajin. Pogosto je bil prisiljen, da se je skrnil pred ljudstvom. Navdušenje je tako zelo naraslo, da so bili potrebni previdnostni ukrepi, kajti sicer bi se pri rimskih oblasteh utegnil pojaviti strah pred vstajo. Še nikoli poprej svet ni imel takšnega obdobja. Nebesa so se spustila dol k ljudem. Lačne in

žejne duše, ki so čakale na Izraelovo rešitev, so se sedaj gostile z milostjo usmiljenega Zveličarja./232/

Jedro Kristusovega oznanjevanja se je glasilo: "Čas je dopolnjen in Božje kraljestvo se je približalo. Spokorite se in verujte v evangelij!" ([Mar 1,14,15.](#)) Evangeljsko sporočilo, ki ga je oznanjal sam Zveličar, je s tem temeljilo na prerokovanjih. Čas, ki je bil po njegovih besedah dopolnjen, je zajemal časovno obdobje, ki ga je angel Gabrijel oznanil Danijelu: "Sedemdeset tednov je odločenih nad tvojim ljudstvom in nad tvojim svetim mestom, da preneha odpad in se naredi konec grehom ter da se stori poravnava za krivico in se privede večna pravičnost in se zapečati prikazen in preroštvo in da se pomazili najsvetejše." ([Dan 9,24.](#)) En dan v prerokovanju pomeni eno leto. ([4 Mojz 14,34](#); [Ezek 4,6.](#)) Sedemdeset tednov ali štiristo devetdeset dni je torej štiristo devetdeset let. Začetna točka za to časovno obdobje je dana: "Vedi torej in razumi: Odkar izide povelje, da naj se obnovi in pozida Jeruzalem, do Maziljenca, vojvode, bo sedem tednov in dvainšestdeset tednov," ([Dan 9,25.](#)) torej skupaj devetinšestdeset tednov ali štiristo triinosemdeset let. Povelje za obnovitev in pozidavo Jeruzalema je izdal perzijski kralj Artakserks Longiman ([Ezra 6,14](#); [7,1.9.](#)) in je začel veljati jeseni leta 457 pred Kristusom. Štiristo triinosemdeset let sega od tega trenutka do leta 27 po Kristusu. Po prerokovanju naj bi to časovno obdobje segalo do Mesija, Maziljenca. Leta 27 po Kristusu je bil Jezus pri krstu pomaziljen s Svetim Duhom in je kmalu zatem začel delovati. Odtlej se je oznanjalo sporočilo: "Čas je dopolnjen."

Angel je nadaljeval: "In trdno zavezo sklene z mnogimi za en teden (sedem let)." ([Dan 9,27.](#)) Sedem let po tem, ko je Zveličar začel opravljati svoje delo, naj bi se evangelij podajal zlasti Judom: tri leta in pol ga je oznanjal sam Kristus, pozneje pa apostoli. "Sredi tedna stori, da neha klalna in jedilna daritev." ([Dan 9,27.](#)) Spomladi leta 31 je bil Kristus darovan kot pravo daritveno jagnje na Golgoti. Pregrinjalo v svetišču se je pretrgalo, da bi nakazalo, da sta prenehala svetost in pomen darovanja daritev. Prišel je čas, da se prenehajo opravljati daritve na zemlji.

Ta en teden - sedem let - se je končal leta 34 po Kristusu. Takrat so Judje s kamnanjem Štefana dokončno zapečatili svoje zavračanje evangelija. Učenci pa so bili zaradi preganjanja razkropljeni, "in so hodili okrog, oznanjujoč besedo evangelija". ([Dej 8,4.](#)) Kmalu potem se je spreobrnil preganjalec Savel in postal apostol poganov Pavel./233/

Čas za Kristusov prihod, njegovo pomaziljenje s Svetim Duhom, njegovo smrt in podajanje evangelija poganom je bil natančno določen. Za Jude je bila prednost razumeti ta prerokovanja in prepoznati njihovo izpolnitev v Jezusovem poslanstvu. Kristus je učencem poudaril pomembnost proučevanja prerokovanj. Sklical se je na Danijelovo prerokovanje o njihovem času z besedami: "Kdor bere, naj razume." ([Mat 24,15.](#)) Po svojem vstajenju je razlagal svojima učencema, "kar je v vseh pismih pisano o njem". ([Luk 24,27.](#)) Po vseh prerokih je govoril sam Zveličar. "Kristusov Duh ... je bil v njih in je naprej pričal za Kristusova trpljenja in veliko jim sledečo slavo." ([1 Pet 1,11.](#))

Angel Gabrijel, ki je po svojem položaju prvi za Božjim Sinom, je Danijelu prinesel božansko sporočilo. Kristus je poslal "svojega angela" Gabrijela, da bi ljubljenu Janezu razodel prihodnost. Blagoslov je izrečen zanj, "kdor bere, in njim, ki slišijo besede prerokovanja in hranijo, kar je v njem pisano". ([Raz 1,3.](#))

"Kajti Gospod Jahve ne stori ničesar, da bi ne razodel svoje skrivnosti svojim služabnikom, prerokom. Skrivne reči so Gospoda, našega Boga, a kar je razodetega, naše je in naših otrok

vekomaj." ([Am 3,7](#); [5 Mojz 29, 29](#).) Bog nam je dal te reči. Njegov blagoslov je obljubljen vsakomur, ki s spoštovanjem in molitvijo proučuje preroške spise.

Kakor je sporočilo o Kristusovem prvem prihodu napovedalo kraljestvo njegove milosti, tako napoveduje sporočilo o njegovem drugem prihodu kraljestvo njegove slave. Drugo sporočilo temelji na preroški besedi prav tako kakor prvo. Kar je angel napovedal Danijelu o zadnjih dneh, se mora razumeti v času konca. V tem času "bodo mnogi to preiskovali in spoznanje se pomnoži. A brezbožni bodo brezbožno delali; nobeden brezbožni pa ne bo umel, ali razumni bodo umeli." ([Dan 12,4.10](#).) Sam Zveličar je napovedal znamenja svojega prihoda: "Kadar vidite, da se to godi, vedite, da je blizu Božje kraljestvo. Pazite pa nase, da ne bodo kdaj vaša srca obtežena s požrešnostjo in pijanstvom in skrbmi tega življenja, in vas ne zadene ta dan iznenada kakor zanka. Bedite torej vsak čas in molite, da boste mogli ubežati vsemu temu, kar se ima zgoditi, in stati pred Sinom človekovim." ([Luk 21,31.34.36](#).)^{/234/}

Dosegli smo obdobje, ki je bilo napovedano v teh besedilih. Prišel je čas konca, prikazni prerokov so odpečatene, in njihovi resni opomini opozarjajo na to, da je blizu prihod našega Gospoda v slavi.

Judje so napačno razlagali in uporabili Božjo besedo, zato niso prepoznali časa svojega obiskanja. Leta, v katerih so jim služili Kristus in njegovi apostoli - zadnja dragocena leta milosti za izvoljeni narod - so preživeli v kovanju zarote za uničenje Gospodovih poslancev. Posvetno častihlepje jih je tako prevzelo, da je zaman prišla do njih ponudba duhovnega kraljestva. Tako tudi danes kraljestvo tega sveta ljudem toliko zaposluje misli, da ne opazijo hitrega izpolnjevanja prerokovanj in znamenj o skorajšnjem prihodu Božjega kraljestva.

"Vi pa, bratje, niste v temi, da vas ta dan zagrabi kakor tat; kajti vi vsi ste sinovi luči in sinovi dneva; nismo od noči, ne od teme." ([1 Tes 5,4.5](#).) Čeprav nam ni dano vedeti, ob kateri uri se bo vrnil naš Gospod, vendar pa lahko vemo, da je blizu. "Zatorej ne spimo kakor drugi, marveč čujmo in trezni bodimo!" ([1 Tes 5,6](#).)^{/235/}

24. "Ali ni to tesarjev sin?" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 4,16-30](#).

Čez svetle dni Kristusove službe v Galileji pada senca. Prebivalci Nazareta so ga zavrgli. "Ali ni ta tesarjev sin?" so govorili. ([Mat 13,55](#).)

V svojem otroštvu in mladosti je Jezus sodeloval pri bogoslužju med verniki v nazareški shodnici. Po nastopu svoje službe ni bil več z njimi, vendar so kljub temu vedeli, kaj se je zgodilo z njim. Ko se je spet pojavil med njimi, so njihovo zanimanje in pričakovanja narasla do vrhunca. Tukaj so bile znane podobe in obrazi ljudi, ki so ga poznali od otroštva. Tam so živeli njegova mati, bratje in sestre, in oči vseh so bile uprte vanj, ko je v soboto stopil v shodnico in sedel med zbrane molivce.

Pri rednih bogoslužjih je starešina prebral odstavek iz prerokov in opomnil ljudi, naj še naprej upajo v prihod njega, ki bo ustanovil slavno kraljestvo in odpravil sleherno zatiranje. Poslušalce je poskušal ohrabriti s tem, da je ponovil dokaze o bližini Mesijevega prihoda. Opisal je slavo njegovega prihoda in še posebej poudaril misli, da bo prišel na čelu vojske osvobodit Izraela.

Kadar pa je bil v shodnici rabin, se je pričakovalo, da bo imel pridigo, iz preroških spisov pa je lahko bral kateri koli Izraelec. Tisto soboto so Jezusa zaprosili za sodelovanje pri bogoslužju. "In vstane, da bere. In dajo mu knjigo preroka Izaija." ([Luk 4,16.17](#).) Besedilo, ki ga je prebral, je po splošnem mnenju spadalo med tiste, ki so se nanašala na Mesija.^{1/236/}

"Duh Gospoda Jahveja je nad mano,
zato ker me je Gospod pomazilil,
da naj oznanjam blagovestje krotkim;
poslal me je obvezat potrte v srcu,
oznanjat svobodo jetnikom
in zaprtim, da se jim odpira ječa;
da oklicujem milostno Gospodovo leto.

In zapre knjigo in jo odda strežaju, ... in oči vseh v shodnici se upirajo vanj. ... In vsi mu pričajo in se čudijo besedam milosti, ki so prihajale iz njegovih ust." ([Iz 61,1.2](#); [Luk 4,20.22](#).)

Jezus je stal pred ljudstvom kot živi razlagalec prerokovanj, ki se nanašajo nanj. Za razlago prebranega besedila je govoril o Mesiju kot takem, ki bo pomagal zatiranim, osvobodil ujetnike, ozdravljaj bolne, vračal slepim vid in svetu razodel luč resnice. Njegov vplivni način in čudovita vsebina njegovih besed sta prežela poslušalce z močjo, ki je niso čutili nikoli prej. Plima božanskega delovanja je podrla sleherno oviro; videli so Nevidnega kakor Mojzes. Ker je njihova srca ganil Sveti Duh, so odgovorili s prisrčnim Amen in hvalnicami Gospodu.

Ko pa je Jezus izjavil: "Danes se je izpolnilo to pismo v vaših ušesih," ([Luk 4,21](#).) so bili na lepem spodbujeni razmišljati o sebi in o trditvah njega, ki jim je spregovoril. Nje, Izraelce, Abrahamove potomce, je prikazal, kakor da živijo v sužnosti. Ogovorjeni so bili kakor ujetniki, ki morajo biti osvobojeni sile zla; kakor da živijo v temi in potrebujejo luč resnice. Prizadet je bil njihov ponos in v njih so se prebudile bojazni. Jezusove besede so nakazovale, da je njegovo delo popolnoma drugačno od tega, kar si želijo. Preveč natančno bi se lahko

raziskala njihova dela. Čeprav so bili dosledni pri opravljanju obredov, so se izogibali pogledu teh bistrih in prodornih oči.

Kdo je ta Jezus? so spraševali. Ta, ki si je lastil pravico do Mesijeve slave, je bil tesarjev sin in je opravljal svoj poklic skupaj s svojim očetom Jožefom. Videli so, kako naporno je delal, hodeč navzgor in navzdol po gričih, poznali so njegove brate in sestre ter njegovo življenje in delo. Opazovali so njegov razvoj iz otroka v mladeniča in dalje v zrelega moža. Čeprav je njegovo življenje ostalo neomadeževano, vendar niso verovali, da je Obljubljeni.^{/237/}

Kakšno nasprotje med njegovim naukom o novem kraljestvu in naukih, ki so jih slišali od svojih starešin! Jezus ni rekel ničesar o kakšni osvoboditvi od Rimljanov. Slišali so o njegovih čudežih in upali, da bo izkoristil svojo moč v njihovo korist; toda niso videli nobenega namiga za to.

Ko so odprli vrata dvomu, so njihova srca še močnejše zakrknila, čeprav so se za trenutek omehčala. Satan se je odločil preprečiti, da bi se tistega dne odprle slepe oči ali da bi bili osvobojeni ljudje, ki so bili vklenjeni v sužnosti. Z vsemi silami si jih je prizadeval okrepiti v neveri. Res jih je pretreslo prepričanje, da jim je govoril njihov Odrešenik, vendar se jim ni zdelo pomembno znamenje, ki jim je bilo že dano.

Sedaj pa je Jezus razkril njihove skrivne misli in s tem dokazal svoje božanstvo. "In reče jim: Gotovo mi porečete ta pregovor: Zdravnik, ozdravi se sam! Kar koli smo slišali, da se je zgodilo v Kafarnaumu, stori tudi tu v svoji domovini. Reče pa: Resnično vam pravim, da noben prerok ni prijeten v svoji domovini. Ali v resnici vam pravim, da je bilo veliko vdov v dneh Elija v Izraelu, ko je bilo nebo zaprto tri leta in šest mesecev, da je nastala velika lakota po vsej zemlji, a k nobeni od njih ni bil poslan Elija, razen v Sidonsko Sarepto k ovdoveli ženi. In veliko gobavcev je bilo za preroka Elizeja v Izraelu, a nobeden od njih ni bil očiščen razen Naamana Sirca." ([Luk 4,23-27.](#))

S sklicevanjem na dogodke iz življenja prerokov se je približal vprašanju svojih poslušalcev. Od Boga za posebno delo poklicanim služabnikom ni bilo dovoljeno narediti kaj za trdosrčni in neverni narod. Kdor pa je imel do vztrajno srce in bil pripravljen verovati, je po prerokih dobil dokaze njegove božanske moči. V Elijevih dneh so Izraelci zapustili Boga. Oklepali so se svojih grehov in zavrgli po Gospodovih poslancih dana svarila Duha. Tako so sami zapustili pot, po kateri bi do njih lahko pritekali Božji blagoslovi. Gospod je šel mimo izraelskih hiš in našel zavetje za svojega služabnika v poganski deželi pri ženski, ki ni pripadala izvoljenemu ljudstvu. Toda ta ženska je bila spoznana za vredno, ker se je ravnala po prejeti luči, in je bilo njeno srce odprto za večjo luč, ki ji jo je Bog poslal po svojem preroku.^{/238/}

Zaradi istega vzroka so gobavci Elizejevega časa ostali neozdravljeni. Toda Naaman, poganski plemenitaš, je bil zvest temu, kar je imel za prav, in je občutil veliko potrebo po pomoči. Bil je pripravljen sprejeti darove Božje milosti. Ni bil samo ozdravljen gobavosti, temveč tudi blagoslovljen s spoznanjem pravega Boga.

Naš odnos do Boga ni odvisen od tega, koliko luči imamo, temveč od tega, kaj naredimo iz tega, kar smo prejeli. Zato so pogani, ki si prizadevajo delati prav po svoji najboljši možnosti in razumevanju, bolj priljubljeni Bogu kakor pa ljudje, ki so dobili veliko luč in trdijo, da služijo Bogu, a se ne ravna po njej, in s svojim vsakdanjim življenjem pobijajo to, kar izpovedujejo.

Jezus je s svojimi besedami v shodnici zadel svoje poslušalce v korenino njihove samopravičnosti, ko jim je vtisnil v zavest grenko resnico, da so se odvrnili od Boga in zapravili pravico biti Božji narod. Vsaka beseda je rezala kakor nož, ko jim je bilo jasno podano njihovo stanje. Sedaj so zasmehovali vero, s katero jih je Jezus v začetku navdihnil. Niso hoteli priznati, da bi bil ta, ki izhaja iz revščine in iz nižjih slojev, kaj drugega kakor navaden človek.

Njihova nevera je obrodila sovraštvo. Satan jih je imel v svoji oblasti, zato so polni besa povzdignili glas proti Zveličarju. Odvrnili so se od njega,^{/239/} čigar poslanstvo je bilo zdraviti in obnavljati; odslej so razodevali lastnosti uničevalca.

Ko je Jezus omenil poganom obljubljeni blagoslove, je to tako zelo razvnelo narodnostni ponos njegovih poslušalcev, da so se njegove besede izgubile med vpitjem množice. Ti ljudje so se zelo ponašali s tem, da so izpolnjevali zapovedi; ampak sedaj, ko so bili prizadeti njihovi predsodki, so bili pripravljeni tudi na umor. Zborovanje je bilo nenadoma prekinjeno. Jezusa so prijeli in odvedli iz shodnice in iz mesta. Kaže, da so vsi nestrpno želeli, da bi ga uničili. Gnali so ga na rob prepada in ga nameravali strmoglaviti vanj. Po zraku je odmevalo preklinjanje in vpitje. Nekateri so hoteli zalučati kamenje vanj, ko je nenadoma izginil izmed njih. Nebeški poslanci, ki so bili v shodnici ob njem, so bili ob njem tudi tukaj med besnečo množico. Zavarovali so ga pred njegovimi sovražniki in ga odpeljali na varno.

Enako so angeli zaščitili tudi Lota in ga varno odpeljali iz Sodome. Tako so zaščitili tudi Elizeja v majhnem gorskem kraju. Čeprav je po okoliških hribih kar mrgolelo konj in voz sirijskega kralja in velike množice njegovih oboroženih mož, je Elizej videl okoliška pobočja polna Božjih čet - konj in ognjenih voz okoli Gospodovega služabnika.

V vseh časih so bili angeli blizu zvestih Kristusovih sledilcev. Mogočna zaveza zla je zastavljena proti vsem zmagovalcem. Kristus pa bi rad, da gledamo na nevidno, na nebeške čete, utaborjene okrog vseh, ki ljubijo Boga, da bi jih rešili. Nikoli ne bomo zvedeli, pred katerimi vidnimi ali nevidnimi nevarnostmi smo bili obvarovani po posredovanju angelov vse dotlej, ko bomo v luči večnega življenja spoznali Božjo previdnost. Potem se bomo zavedali, da se je celotna nebeška družina zanimala za pozemsko družino, in da so bili od Božjega prestola poslani sli, ki so dan za dnem spremljali naše korake.

Ko je Jezus v shodnici bral iz Izaijeve prerokbe, ni prebral zadnjega dela opisa Mesijevega dela. Po besedah "da oklicujem Gospodovo milostno leto" je izpustil besedilo "in dan maščevanja našega Boga". ([Iz 61,2.](#)) Ta izjava je prav tako resnična kakor prvi del prerokbe, in Jezus s svojim molkom nikakor ni zanikal resnice. Njegovi poslušalci pa so se tako radi zadrževali pri zadnji izjavi in hrepeneli, da se uresniči. Oznanjali so Božje sodbe nad pogani,^{/240/} ne da bi došli, da je bila njihova krivda veliko večja od drugih. Sami so bolj nujno potrebovali milost, ki so jo odrekli poganom. Tisti dan, ko je Jezus stal v shodnici med njimi, je bila zanje priložnost, da bi se odzvali nebeškemu vabilu. Ta, "ki se veseli milosti", ([Miha 7,18.](#)) bi jih rad obvaroval pred uničenjem, po katerem so vpili njihovi grehi.

Ni jih mogel zapustiti, ne da bi jih še enkrat povabil k spokorjenju. Proti koncu svojega delovanja v Galileji je znova obiskal kraj svojega otroštva. Odkar so ga tedaj zavrnili, se je po vsej deželi govorilo o njegovem oznanjevanju in čudežih. Sedaj ni mogel nihče oporekati, da ima več kakor človeško moč. Nazarečani so vedeli, da hodi okrog, dela dobro in ozdravlja vse, ki jih je obvladal Satan. Naokrog so bila cela naselja, v katerih se v nobeni hiši ni slišalo

stokanje bolnikov; šel je namreč skozi in ozdravil vse bolezni. Milost, ki se je razodevala v vsakem dejanju njegovega življenja, je pričala za njegovo božansko pomaziljenje.

Ko so Nazarečani poslušali njegove besede, jih je zopet spodbudil božanski Duh. Toda niti sedaj niso hoteli priznati, da je ta mož, ki je odrasel med njimi, drugačen ali večji od njih. Še vedno jih je razjedal grenak spomin na njegovo sklicevanje, da je Obljubljeni, ko jim je hkrati zanikal prostor v Izraelu. Jasno jim je namreč povedal, da so manj vredni Božje milosti kakor kakšen pogan ali poganka. Zato ga niso mogli sprejeti kot Božjega Kristusa, četudi so se spraševali: "Odkod temu ta modrost in take moči?" ([Mat 13,54.](#)) Zaradi njihove nevere Zveličar med njimi ni mogel narediti mnogo čudežev. Samo nekoliko src se je odprlo njegovim blagoslovom. Nerač je odšel od tam, da se nikoli več ne vrne.

Nazarečane je vodila nevera, ki so jo prej gojili. Prav tako pa je imela oblast nad Velikim zborom in narodom. Ko so duhovniki in ljudstvo prvič zavrnili razodevanje moči Svetega Duha, je napočil začetek konca. Da bi dokazali, da je bil njihov prvi odpor upravičen, so odtlej vedno dlakocepsko kritizirali Kristusove besede. Njihovo zavračanje Duha je doseglo vrhunec na golgotškem križu, v razdejanju Jeruzalema in v razkropitvi naroda na vse štiri strani sveta.

Kako zelo je Kristus želel, da bi pred Izraelci razgrnil dragocene zaklade resnice! Toda duhovno so bili tako zaslepljeni,^{/241/} da jim ni bilo mogoče odkriti resnic njegovega kraljestva. Oklepali so se svoje veroizpovedi in nekoristnih obredov, medtem ko je nebeška resnica čakala, da bo sprejeta. Svoj denar so izdajali za pleve in suhe olupke, medtem ko jim je bil na voljo kruh življenja. Zakaj niso vzeli v roke Božje besede in je marljivo raziskovali, da bi spoznali, ali so v zmoti? V starozakonskih spisih je bila jasno opisana vsaka podrobnost Kristusove službe, in vedno znova je navajal preroške besede z izjavo: "Danes se je izpolnilo to pismo v vaših ušesih." ([Luk 4,21.](#)) Če bi bili iskreno raziskovali Pisma in z Božjo besedo preverjali svoje teorije, potem Jezusu ne bi bilo treba jokati zaradi njihove nespokorjenosti. Ne bi mu bilo treba reči: "Glej, zapušča se vam vaš dom pust." ([Luk 13,35.](#)) Lahko bi spoznali dokaze njegovega mesijanstva in bi se lahko izognili nesreči, ki je njihovo ponosno mesto spremenila v ruševine. Ampak um Judov je postal utesnjen zaradi njihovega nerazumnega pobožnjaštva. Kristusovi nauki so razkrili pomanjkljivosti njihovega značaja in zahtevali spokorjenje. Če bi bili poslušali njegove nauke, bi bili morali spremeniti svoje vsakdanje navade in opustiti upanja, ki so jih gojili. Da bi jih nebesa spoštovala, bi se morali odpovedati spoštovanju ljudi. Zaradi poslušnosti besedam tega novega učitelja bi nasprotovali mnenjem velikih mislecev in učiteljev tistega časa.

V Kristusovem času je bila resnica nepriljubljena, a tako je tudi danes. Nepriljubljena je od tedaj, odkar je Satan prvič navdal ljudi z odporom do nje s tem, da jim je podajal laž, ki je vodila k samopoviševanju. Mar še danes ne naletimo na teorije in nauke, ki niso utemeljeni na Božji besedi? Ljudje se jih oklepajo tako trdno, kakor so se nekoč Judje svojih izročil.

Judovski voditelji so bili polni duhovne ošabnosti. Njihovo prizadevanje za lastno čast se je razodevalo celo pri njihovi službi v svetišču. V shodnici so si lastili najvišja mesta. Želeli so, da se jih na ulicah pozdravlja, in prijalo jim je, če so slišali svoj naziv iz ust drugih ljudi. Ker je prava pobožnost izginjala, so postajali vse bolj ljubosumni na svoja izročila in obrede.

Njihovo razumevanje je bilo pomračeno zaradi sebičnih predsodkov, zato moči prepričljivih Kristusovih besed niso mogli uskladiti z njegovim ponižnim življenjem. Niso mogli dojeti dejstva, da se pristna velikost lahko odpove zunanjemu razkazovanju. Siromaštva tega

Človeka nikakor niso mogli povezati z njegovo trditvijo, da je Mesija. Spraševali so: Zakaj je tako skromen, če je res to, za kar se izdaja? Kaj bo iz njihovega naroda, če je res zadovoljen brez oborožene sile?/241/ Kako bi lahko moč in blišč, ki so ju tako dolgo pričakovali, pripravila narode, da bi bili podložni judovskemu mestu? Mar jih niso duhovniki učili, da naj bi Izrael vladal nad vsem svetom? Mar je mogoče, da bi bili veliki verski učitelji v zmoti?

Toda ni le pomanjkanje zunanjega blišča v Jezusovem življenju pripravilo Judov, da so ga zavrgli. Bil je tudi poosebljenje čistosti, sami pa so bili nečisti. Živel je med ljudmi kot zgled brezhibne neoporečnosti. Njegovo brezmadežno življenje je razsvetlilo njihova srca z lučjo. Njegova odkritosrčnost je razodevala njihovo neodkritosrčnost. Razodevala je votlost njihove lažne pobožnosti in jim odkrivala gnusno naravo krivice. Takšna luč je bila nezaželen.

Ko bi bil Kristus usmeril njihovo pozornost na farizeje in hvalil njihovo učenost in pobožnost, bi ga bili z veseljem pozdravili. Ko pa je govoril o nebeškem kraljestvu kot o podelitvi milosti za vse človeštvo, jim je prikazal podobo vere, ki je niso hoteli trpeti. Njihov osebni zgled in njihovi nauki niso mogli narediti, da bi bila njihova služba Bogu po volji. Ko so videli, kako si je Jezus prizadeval ravno za ljudi, katere so sovražili in jih zavrgli, je to v njihovih ošabnih srcih spodbudilo najhujše strasti. Ne glede na njihovo ponosno pričakovanje, da bo Izrael kot "lev, ki je iz Judovega rodu", ([Raz 5,5](#).) povišan kot vzvišenost nad vse narode, bi laže zdržali razočaranje svojih častihlepnih upov, kakor pa grajo svojih grehov iz Kristusovih ust in očitek, ki so ga čutili na sebi že zaradi same njegove čistosti./243/

25. Vabilo ob jezeru ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 4,18-22](#); [Mar 1,16-20](#); [Luk 5,1-11](#).

Nad Genezareškim jezerom se je danilo. Učenci, utrujeni od brezuspešnega nočnega garanja, so bili še v ribiških čolnih na jezeru. Jezus je prišel na obalo preživet kak trenutek miru. Zgodaj zjutraj je upal, da si bo nekoliko spočil od množic, ki so ga spremljale iz dneva v dan. Ljudje pa so se tudi tu pričeli zbirati okrog njega. Njihovo število je hitro naraščalo, da so ga pritiskali od vseh strani. V tem času so učenci prišli na kopno. Da bi se Jezus izognil pritisku množice, je stopil v Petrov čoln in ga zaprosil, naj odrine nekoliko od obale. Tako so ga lahko vsi bolje videli in slišali, tedaj je iz čolna začel učiti množico na obali.

Kakšen prizor je bil to za razmišljanje angelom; njihov slaven poveljnik je sedel v ribškem čolnu, se zibal semtertja na nemirnih valovih in oznanjal dobra sporočila o zveličanju množici, ki ga je poslušala in pritiskala k robu! On, ki so ga spoštovala nebesa, je pod vedrim nebom oznanjal navadnim ljudem vzvišene resnice o svojem kraljestvu. Vendar ni mogel imeti ustrežnejšega prostora za svoje delo.^{/244/} Jezero, planine, prostrana polja, sončna luč, ki se je razlivala po zemlji, vse mu je pomenilo snov za ponazarjanje nauk in njihovo vtisnjenje v misli poslušalcev. Noben Kristusov nauk ni ostal brez sadu. Sleherno sporočilo z njegovih ust je seglo do koga kot beseda večnega življenja.

Množica ob obali se je večala vsak trenutek. Starci so se naslanjali na palice, močni kmetovalci z bližnjih gričev, ribiči z garanja na jezeru, trgovci in rabini, bogati in učeni, ljudje vseh starosti, s seboj so vodili bolne in trpeče - vsi so se prerivali, da bi slišali besede božanskega Učitelja. Prizore, kakršen je ta, so preroki videli vnaprej in zapisali:

"Zebulonova zemlja in Neftalimova zemlja,
na poti k morju, za Jordanom, poganska Galileja,
narod, ki je sedel v temi,
je videl veliko svetlobo,
in ki so sedeli v deželi in senci smrti,
jim je zasvetila luč." ([Mat 4,15.16.](#))

Med množicami na obali Genezareta je imel Jezus v mislih v svoji pridigi tudi druge poslušalce. Gledajoč v prihodnje čase, je videl tudi zveste sledilce v zaporih in sodnih dvoranh, v skušnjavah, osamljenosti in trpljenju. Pred njim je bil odprt vsak prizor veselja, boja in težave. Z besedami, ki jih je izgovoril zbranim, je spregovoril tudi drugim ljudem, in te besede so prišle do njih kot sporočilo upanja v skušnjavi, tolažbe v žalosti in nebeške luči v temi. Ta glas, ki je govoril iz ribškega čolna v Genezareškem jezeru, se bo s posredništvom Svetega Duha slišal tudi, da oznanja mir človeškim srcem do konca časa.

Ko je Jezus končal pridigo, se je obrnil k Petru in mu dejal, naj odrine na odprto morje in vrže mrežo. Peter pa je bil malodušen. Vso noč ni ničesar ulovil. V času samotnih ur je razmišljal o usodi Janeza Krstnika, ki je ždel sam v ječi. Razmišljal je o prihodnosti, ki je bila pred Jezusom in njegovimi sledilci, o neuspehu njegovega dela v Judeji, o hudobnosti duhovnikov in rabinov. Niti v svojem poklicu ni imel uspeha; in medtem ko je opazoval prazne mreže, se mu je prihodnost zdela tako temna, da mu je jemala ves pogum. "Učitelj," je rekel, "vso noč smo se trudili in ničesar nismo ujeli; toda na tvojo besedo bom vrgel mrežo." ([Luk 5,5.](#))^{/245/}

Samo noč je primerna za lov z mrežami v bistri jezerski vodi. Vreči mrežo podnevi po neuspešnem nočnem lovu je bilo videti brezupno; ampak Jezus je to zapovedal, in ljubezen do Učitelja je spodbudila učence, da so ubogali. Simon in njegov brat sta skupaj vrgla mrežo. Ko pa sta jo poskusila izvleči, se jima je trgala zaradi množine rib. Morala sta poklicati na pomoč Jakoba in Janeza. Po opravljenem lovu sta bila oba čolna tako polna, da jima je pretila nevarnost potopitve.

Peter pa zdaj ni več mislil na čolna ali na njun tovor. Ta čudež mu je bolj ko kateri drugi, kateremu je bil priča, pomenil dokaz božanske moči. V Jezusu je videl tega, ki ima naravo v svoji oblasti. Božanska navzočnost je razodela njegovo nesvetost. Ljubezen do Učitelja, sramota zaradi nevere, hvaležnost zaradi Kristusove blagohotnosti, in bolj kot vse spoznanje o svoji nečistosti vpričo neskončne čistosti so ga popolnoma premagali. Medtem ko so drugi prebirali ulov, je Peter padel pred Zveličarjeve noge in vzkliknil: "Pojdi od mene, ker sem človek grešnik, Gospod!" ([Luk 5,8](#).)

Šlo je za enako navzočnost božanske svetosti, zaradi katere je prerok Danijel padel kakor mrtev pred Božjim angelom. Rekel je: "Barva v licu se mi je spremenila, da je bilo spačeno, in nič moči nisem imel." ([Dan 10, 8](#).) Tudi Izaija je vzkliknil, ko je videl Gospodovo slavo: "Gorje mi, ker poginem, kajti mož sem z nečistimi ustnami in bivam sredi ljudstva nečistih usten; zakaj moje oči so videle Kralja, Gospoda nad vojskami." ([Iz 6, 5](#).) Človeštvo je bilo s svojo slabostjo in grehom postavljeno v nasprotje s popolnostjo božanstva, zato se je čutil popolnoma nepopoln in nesvet. Enako je bilo pri vseh, ki jim je bilo dano spoznati Božjo velikost in veličastvo.

Peter je vzkliknil: "Pojdi od mene, ker sem človek grešnik, Gospod!" ([Luk 5,8](#).) ampak se je vendar trdno držal Kristusovih nog, ker je čutil, da se ne sme ločiti od njega. Zveličar mu je odgovoril: "Ne boj se, odslej boš ljudi lovil." ([Luk 5,10](#).) Šele potem, ko je Izaija videl Božjo svetost in priznal svojo nevrednost, mu je bilo zaupano božansko sporočilo. Ravno tako je bil tudi Peter poklican, naj dela za Kristusa, ko se je odpovedal samemu sebi in občutil svojo odvisnost od božanske moči.

Dotlej se noben od učencev ni združil z Jezusom kot sodelavec. Bili so priče mnogih njegovih čudežev in poslušali njegovo poučevanje, vendar niso popolnoma opustili dotedanjega poklica.^{/246/} Ko pa je bil Janez Krstnik zaprt, so doživeli grenko razočaranje. Če se je Janezovo poslanstvo končalo tako, so imeli malo upanja za svojega Učitelja, proti kateremu so se združili vsi verski voditelji. V teh razmerah je bilo zanje olajšanje, če so se za kratek čas vrnili k ribarjenju. Sedaj pa jih je Jezus povabil, naj opustijo svoje prejšnje življenje in svoje koristi združijo z njegovimi. Peter je sprejel vabilo. Jezus je po prihodu na obalo povabil naslednje tri učence: "Pojdite za menoj, in naredim vas za lovce ljudi." Takoj so pustili vse in šli za njim.

Preden jih je Jezus povabil, naj zapustijo svoje mreže in ribiške čolne, jim je zagotovil, da bo Bog poskrbel za njihove potrebe. Uporaba Petrovega čolna za evangeljsko delo je bila bogato poplačana. On, ki je "bogat za vse, ki ga kličejo", je rekel: "Dajajte, in vam bo dano. Dobro in potlačeno in potreseno in zvrhano mero bodo dali v vaše naročje." ([Rim 10,12](#); [Luk 6,38](#).) S takšno mero je nagradil tudi službo učencev. Vsaka žrtev, ki je bila storjena v službi zanj, bo nagrajena "preobilo" bolj na podlagi presilnega bogastva njegove milosti. ([Ef 3,20](#); [2,7](#).)

V tej žalostni noči, ki so jo učenci preživeli na jezeru ločeni od Kristusa, jih je težko obremenjevala nevera in utrujenost zaradi neuspešnega garanja. Njegova navzočnost pa je

poživila njihovo vero in jim prinesla veselje in uspeh. Tako je tudi z nami; brez Kristusa je naše delo brezplodno, zato zlahka postanemo malodušni in godrnjamo. Če pa je On blizu in delamo po njegovem navodilu, se veselimo dokazov njegove moči. Satanovo delo je spraviti dušo v malodušnost; a Kristusovo delo je, da jo navdihne z vero in upanjem.

Še globlji nauk, ki bi se ga morali učenci naučiti pri tem čudežu, je namenjen tudi nam - in sicer, On, čigar beseda je privabila morske ribe, lahko vpliva tudi na človeška srca in jih pritegne z vezmi svoje ljubezni, in tako svoje služabnike napravi za lovce ljudi.

Ti galilejski ribiči so bili skromni in nešolani ljudje; ampak Kristus, luč sveta, je imel bogate možnosti, da bi jih usposobil za vlogo, za katero jih je izbral. Zveličar ni preziral izobrazbe; če namreč umsko kulturo vodi Božja ljubezen in je posvečena njegovi službi, pomeni blagoslov. Modrim svojega časa pa se je izognil zato, ker so bili polni samopoviševanja, da niso mogli sočustvovati s trpečim človeštvom in postati sodelavci moža iz Nazareta. Zaradi njihovega pobožnjaštva jim je bilo pod čast, da bi jih Kristus učil.^{/249/} Gospod Jezus išče sodelovanje teh, ki bodo postali odprti prenosniki njegove milosti. Prvo, česar se mora naučiti vsak, ki želi postati Božji sodelavec, je nauk o nezaupanju vase; ti bodo pripravljeni dobiti Kristusov značaj. Tega ni mogoče doseči s šolanjem v najvišjih šolah. Ta je sad modrosti, ki jo je možno dobiti samo pri božanskem Učitelju.

Jezus je izbral neuke ribiče, ker niso bili šolani v izročilu in napačnih navadah svojega časa. Bili pa so naravno nadarjeni, ponižni in željni uka - ljudje, ki jih je lahko vzgojil za svoje delo. V vsakdanjem življenju je mnogo ljudi, ki potrpežljivo opravljajo enolična in težavna opravila, a se ne zavedajo, da imajo takšne moči, ki bi jih izenačile z najbolj cenjenimi ljudmi na svetu, če bi jih uporabili. Potreben je dotik spretnih roke, da bi prebudil te uspavane sposobnosti. Take ljudi je Jezus poklical za svoje sodelavce in jim dal prednost druženja z njim. Veliki ljudje tega sveta nikoli niso imeli takega učitelja. Ko so učenci izšli iz Zveličarjevega šolanja, niso bili več nevedneži in neizobraženi. Postali so mu podobni v umu in značaju; ljudje so spoznali, da so bili z Jezusom.

Najbolj vzvišeno vzgojno delo ni le prenašanje znanja, temveč tudi dajanje oživljajoče moči, ki se dobiva z dotikom uma z umom, duše z dušo. Samo življenje rodi življenje. Kako velika prednost je bila za učence, da so bili tri leta vsak dan v stiku s tem božanskim življenjem, iz katerega izvirajo vse spodbude, ki dajejo življenje in prinašajo blagoslov svetu! Janez, ljubljeni učenec, se je bolj kakor vsi njegovi tovariši izpostavil vplivu tega čudovitega življenja. Rekel je: "In življenje se je razodelo, in videli smo in pričamo in oznanjamo vam večno življenje, ki je bilo pri Očetu in se je razodelo nam. In od njegove polnosti smo mi vsi prejeli, in to milost za milost." ([1 Jan 1,2](#); [Jan 1,16](#).)

V apostolih našega Gospoda ni bilo nič takega, kar bi jim prineslo slavo. Očitno je bilo, da uspeh njihovega dela pripada edino Bogu. Življenje teh ljudi, izoblikovani značaj in mogočno delo, ki ga je Bog opravil po njih, priča o tem, kar bo naredil za vse poučljive in poslušne.

Kdor Kristusa najbolj ljubi, bo napravil največ dobrega. Ni meje koristnemu delovanju tistega,^{/250/} ki s samoodpovedjo omogoča Svetemu Duhu delovati v njegovem srcu in živi popolnoma Bogu posvečeno življenje. Če se ljudje brez usmiljenja do samega sebe ali obotavljanja podredijo potrebnim disciplinam, jih bo Bog poučeval iz ure v uro in iz dneva v dan. Hrepeni po tem, da bi pokazal svojo milost. Če bo njegovo ljudstvo pripravljeno odstraniti ovire, bo v obilnih potokih izlil svoje vode zveličanja po človeških strugah. Če bi se preproste ljudi spodbudilo, naj napravijo vse dobro, kar morejo, če zavirajoče roke ne bi bile

uporabljene za zadušitev njihove vneme, potem bi bilo sto delavcev za Kristusa tam, kjer je zdaj samo eden.

Bog vzame ljudi, kakršni so, in jih vzgaja za svojo službo, če se mu izročijo. Ko duša sprejme Božjega Duha, On oživlja vse njene sposobnosti. Bogu posvečeni um se pod vodstvom Svetega Duha skladno razvija in usposablja za dojemanje in izpolnjevanje Božjih zahtev. Slab in omahljiv značaj postane trden in stanoviten. Neprestana izročitev vzpostavlja med Kristusom in učenci tako tesno zvezo, da mu kristjan postaja podoben v duhu in značaju. Po zvezi s Kristusom se mu bo razširilo in jasnilo obzorje. Njegovo razumevanje bo prodornejše in njegovo razsojanje bolj uravnovešeno. Kdor koprni po službi Kristusu, ga Sonce pravičnosti tako spodbudi s svojo oživljajočo močjo, da bo obrodil obilne sadove na slavo Bogu.

Ljudje največje izobrazbe v umetnosti in znanosti so se naučili dragocenih naukov iz življenja preprostih kristjanov, ki jih je svet imel za neuke. Ti neznani učenci pa so dosegli svojo vzgojo v šoli, ki je višja od vseh drugih. Sedeli so ob nogah njega, ki je govoril tako, kakor še nikoli nihče ni./251/

26. V Kafarnaumu ([angleško](#))

Jezus je v premoru med potovanji prebival v Kafarnaumu, zato je bil znan kot "njegovo mesto". Razprostil se je na obali Genezareškega jezera in blizu meja prekrasne Genezareške ravnine, če ne že kar na njih.

Lega jezera pod ravnijo morske gladine je ravnini, ki ga je obdajala, omogočala prijetno južno podnebje. Tam so v Kristusovem času uspevale palme in oljke, saj so sadovnjake in vinograde, zelene njive in cvetje razkošnih barv namakali živi studenci, ki so bruhal iz skalovja. Ob jezerskem obrežju in po hribih, ki so ga obdajali v bližini, so bile postavljene vasi in mesta. Jezero je bilo prekrito z ribiškimi čolni. Na vseh straneh je bilo videti vrvež delavnega in razgibanega življenja.

Sam Kafarnaum je bil zelo ustrezno središče Zveličarjevega dela. Stal je ob glavni cesti iz Damaska v Jeruzalem in Egipt ter proti Sredozemskemu morju, zato je pomenil veliko prometnico. Skozenj so potovali potniki iz raznih dežel in se v njem ustavljali, da bi si odpočili od svojih potovanj iz kraja v kraj. Tam je Jezus srečeval ljudi vseh narodov in družbenih slojev, bogate in imenitne, pa tudi revne in preproste. Ti pa so njegove nauke prenesli v druge kraje in v mnogo domov.^{/252/} Tako so bili ljudje spodbujeni k proučevanju prerokovanj, pozornost je bila usmerjena na Zveličarja in svetu je bilo razodeto njegovo poslanstvo.

Čeprav je Veliki zbor nasprotoval Jezusu, je ljudstvo hrepeneče pričakovalo razvoj njegovega poslanstva. Vsa nebesa so bila na nogah zaradi zanimanja. Angeli so pripravljali pot za njegovo službo tako, da so vplivali na človeška srca in jih pritegovali k Zveličarju.

Priča Kristusove moči v Kafarnaumu je bil sin kraljevega uradnika, katerega je bil ozdravil. Dvorni uslužbenec in njegov dom sta veselo pričala o svoji veri. Ko se je zvedelo, da je Učitelj osebno med njimi, je po mestu završalo. Množica se je zbrala okrog njega. V soboto je ljudstvo napolnilo shodnico, da so se mnogi morali vrniti, ker niso mogli vstopiti.

Zveličarjevi poslušalci so se čudili "njegovemu nauku, ker je bila njegova beseda oblastna. Zakaj učil jih je, kakor kdor ima oblast, a ne kakor njih pismarji." ([Luk 4,32](#); [Mat 7,29](#).) Pismarji in starešine so poučevali hladno in togo kakor na pamet naučeno lekcijo. Božja beseda zanje ni imela nikakršne življenjske moči. Njene nauke so nadomestili s svojimi zamislimi in izročili. V običajnem bogoslužnem sporedu so izjavljali, da razlagajo Postavo, vendar nikakršno Božje navdihnjenje ni spodbujalo ne srca njih samih ne srca njihovih poslušalcev.

Jezus ni imel ničesar skupnega z različnimi razpravnimi temami med Judi. Njegovo delo je bilo podajati resnico. Njegove besede so silno razsvetljevale nauke očakov in prerokov, Sveti spisi pa so se ljudem zdeli kot novo razodetje. Njegovi poslušalci se nikoli prej niso zavedali tako globokega pomena Božje besede.

Jezus je srečal ljudi na njihovih tleh kot ta, ki pozna njihove težave. Resnico je olepšal tako, da jo je podajal najbolj naravnost in najpreprosteje. Njegov jezik je bil čist, dostojanstven in jasen kakor tekoči potok. Njegov glas se je zdel kakor glasba zanje, ki so poslušali enolične glasove pismoukov. A čeprav je bil njegov nauk tako preprost, je govoril, kakor kdor ima oblast. Ta značilnost je postavila njegov nauk nasproti naukom vseh drugih. Pismouki so govorili z dvomom in neodločnostjo, kakor da je Sveto pismo možno razlagati tako, da

pomeni zdaj to, drugič pa prav nasprotno. Poslušalci so bili vsak dan bolj zbegani. Jezus pa je razlagal Pisma v skladnosti z njihovo nezmotljivo veljavo. O čemer koli je govoril, je povedal s takšno močjo, da njegovim besedam ni bilo mogoče ugovarjati.^{/253/}

Nastopal je resno, ne pa tudi silovito. Govoril je kakor kdo, ki mora doseči zastavljeni cilj. Predočeval je resničnosti večnega sveta. V vsaki temi je razodeval Boga. Jezus je poskušal razbiti zaslepljenost, ki je držala ljudi zaposlene s posvetnimi rečmi. Stvari tega življenja je postavil na pravi prostor, da so podrejene večni blaginji; vendar ni podcenjeval njihove pomembnosti. Učil je, da so nebesa in zemlja povezana med seboj, poznanje Božje resnice pa pripravlja ljudi za boljše opravljanje dolžnosti vsakdanjega življenja. Govoril je kakor kdo, ki je zelo domač z nebesi in se zaveda svoje zveze z Bogom, vendar je priznal svoje občestvo z vsakim članom človeške družine.

Sporočila milosti je prilagodil različnim potrebam poslušalcev. Znal je "o pravem času izreči besedo trudnemu"; ([Iz 50,4.](#)) z njegovih ust je namreč tekla milost, da bi lahko ljudem najprivlačneje prenesla zaklade resnice. Taktično je nastopal z umi, ki so bili polni predsodkov, in jih je presenetil s slikovitimi prikazi, ki so pritegnili njihovo pozornost. Z domišljijo je dosegel srca. Ponazoritve je jemal iz vsakdanjega življenja, imele pa so občudovanja vreden globok smisel kljub svoji preprostosti. Ptice v zraku, lilije na polju, seme, pastir in ovce so bili pojmi, s katerimi je Kristus prikazal nesmrtno resnico; kadar koli so njegovi poslušalci pozneje imeli priložnost videti te stvari v naravi, so se spomnili njegovih besed. Kristusove ponazoritve so neprestano ponavljale njegova sporočila.

Kristus nikoli ni laskal ljudem. Nikoli ni govoril o tem, kar bi utegnilo spodbuditi njihove predstave in domišljijo, niti jih ni hvalil zaradi njihovih bistroumnih izumov; veliki misleci pa so brez predsodkov sprejeli njegov nauk in ugotovili, da preizkuša njihovo modrost. Občudovali so duhovno resnico, ki je bila izražena z najbolj preprostim jezikom. Najbolj izobraženi so bili očarani nad njegovimi besedami, neizobraženim pa so bile vedno koristne. Imel je sporočilo za neuke; celo pogane je prepričal, da ima sporočilo zanje.

Njegovo nežno sočutje se je čutilo z ozdravljajočim dotikom utrujenih in žalostnih src. Celo sredi neobrzdanih jeznih sovražnikov je bil obdan z ozračjem miru. Lepota njegove zunanjosti, ljubkost njegovega značaja, predvsem pa s pogledom in barvo glasu izražena ljubezen so pritegovale k njemu vse, ki se niso zakrknili v neveri. Brez sladkega in sočutnega duha, ki je žarel iz vsakega pogleda in besed, ne bi mogel pritegniti tolikšne množice. Trpini, ki so prišli k njemu, so čutili,^{/254/} da je povezal svojo blaginjo z njihovo kot zvesti in nežni prijatelj, zato so želeli zvedeti več o resnicah, o katerih je učil. Nebesa so se približala. Želeli so živeti v njegovi navzočnosti, da bi bila vedno z njimi tolažba njegove ljubezni.

Jezus je zelo pozorno opazoval spremembo v izrazu lic svojih poslušalcev. Veselili so ga obrazi, ki so kazali zanimanje in zadovoljnost. Zveličar je bil srečen, ko so puščice resnice prodrle v dušo in zlomile ovire sebičnosti ter spodbudile k spokorjenju in končno k hvaležnosti. Njegov obraz se je razsvetlil z veseljem, ko je z očmi preletel čez množico poslušalcev in spoznal obraze, ki jih je videl že prej. V njih je videl bodoče državljane svojega kraljestva. Kadar pa je jasno povedana resnica omenila katerega ljubosumno negovanega malika, je opazil spremembo na obrazu, saj je hladen in neprivačen pogled govoril, da resnica ni dobrodošla. Ko je videl, da ljudje zavračajo sporočilo miru, je bilo njegovo srce globoko ranjeno.

V shodnici je Jezus govoril o kraljestvu, ki ga je prišel ustanovit, in o svojem poslanstvu za osvoboditev Satanovih sužnjev. Nenadoma ga je prekinil krik groze. Neki blaznež se je dvignil izmed ljudi in zavpil: "Ah, kaj imaš z nami, Jezus iz Nazareta? Prišel si, da nas pogubiš? Poznam te, kdo si: Božji svetnik." ([Luk 4,34.](#))

Nastala sta zmeda in preplah. Ljudstvo ni bilo več pozorno na Kristusa in ni poslušalo njegovih besed. Tak cilj si je zastavil Satan, ko je poslal svojo žrtev v shodnico. Jezus pa je pokaral hudobnega duha, rekoč: "Umolkni in idi iz njega! In trešči ga zli duh na sredo in odide iz njega, in mu ni nič škodoval." ([Luk 4,35.](#))

Satan je pomračil um tega nesrečnega trpina, toda v Zveličarjevi navzočnosti je žarek svetlobe predril temo. V njem se je rodila želja po osvoboditvi iz Satanove oblasti; hudobni duh pa se je upiral Kristusovi moči. Ko je ta človek poskusil poklicati Jezusa na pomoč, je hudobni duh položil svoje besede v njegova usta, zato je vzkliknil v strahu duševne muke. Obsedenec se je deloma zavedal, da je v navzočnosti njega, kateri ga more rešiti, vendar ga je druga volja zadržala, ko je poskušal doseči to mogočno roko, in se je moral drugače izraziti. Vnel se je strašen boj med Satanovo močjo in njegovo željo po svobodi./255/

Zmagovalec nad Satanom v puščavi skušnjave se je znova soočil s sovražnikom. Hudobni duh je uporabil vso moč, da bi zadržal oblast nad svojo žrtvijo. Izgubiti tla bi pomenilo prepustiti zmago Jezusu. Kazalo je, da bo mučeni nesrečnež ob življenje v boju s sovražnikom, kateri ga je uničil v obdobju njegove zrelosti. Zveličar pa je spregovoril z oblastjo in osvobodil sužnja. Bivši obsedenec je stal pred začudeno množico srečen, ker je postal svoboden gospodar nad samim seboj. Celotelo sam hudobni duh je pričal za Zveličarjevo božansko moč.

Človek je hvalil Boga za osvoboditev. Oči, ki so prej žarele z ognjem blaznosti, so sedaj odsevale razum in prelivale solze hvaležnosti. Ljudje so od osuplosti ostrmeli. Ko so ponovno lahko spregovorili, so vzklikali med seboj: "Kaj je to? Kakšen nov nauk! Z oblastjo ukazuje tudi nečistim duhovom, pa so mu pokorni?" ([Mar 1,27.](#))

Skrivni vzrok trpljenja, ki je iz tega človeka naredil pojavo, strašno za prijatelje in breme njemu samemu, je tičal v njegovem življenju. Tako je bil zaslepljen z grešnimi užitki, da je mislil napraviti iz življenja velikansko zabavo. Niti sanjalo se mu ni, da bo postal strah za svet in sramota za družino. Menil je, da lahko zapravlja čas z nedolžnimi neumnostmi. Ko pa je začel drseti navzdol, se ni mogel več ustaviti. Plemenite lastnosti njegove narave sta pokvarili nezmernost in lahkomiselnost, Satan pa je popolnoma zagospodaril nad njim.

Obžalovanje je nastopilo prepozno. Ko je bil pripravljen žrtvovati vse bogastvo in zadovoljstvo, da bi dobil nazaj izgubljeno človeško dostojanstvo, je bil že nebogljeni plen zla. Stopil je na sovražnikova tla in Satan je zagospodaril nad vsemi njegovimi sposobnostmi. Skušnjavec ga je zapeljal z očarljivimi ponudbami; ko pa je bil nesrečnež v njegovi oblasti, se je sovražnik pokazal neusmiljeno surov in strašen s hudimi napadi. Tako se bo zgodilo vsem, ki popuščajo zlu; kar se začne kakor zanosno zadovoljstvo, se pozneje konča kot tema obupa in blaznost uničenega človeka.

Isti hudobni duh, ki je skušal Kristusa v puščavi in imel pod oblastjo kafarnaumskega duševnega bolnika, je zagospodaril tudi nevernim Judom. Vendar si je pri njih nadel podobo pobožnosti, ker jih je želel prevarati v področju njihovih spodbud, da so zavrgli Zveličarja.

Njihove razmere so bile bolj brezupne kakor pri tem obsedencu, niso namreč čutili potrebe po Kristusu, in zato jih je trdno držala Satanova moč./256/

Obdobje, ko je Kristus opravljal svojo osebno službo med ljudmi, je bil čas, ko so bile najbolj dejavne moči kraljestva teme. Satan in njegovi angeli so si dolga stoletja prizadevali zagospodariti nad telesom in dušo ljudi, da bi jih pahnili v greh in trpljenje; potem pa so dolžili Boga za vso to bedo. Jezus je ljudem razodel Božji značaj. Lomil je Satanovo moč in osvobajal njegove sužnje. Novo življenje in nebeška ljubezen in moč so delovali na človeška srca; zato se je dvignil knez zla v boj za oblast nad svojim kraljestvom. Satan je zbral vse svoje moči in je na vsakem koraku nasprotoval Kristusovemu delu.

Tako bo tudi v velikem končnem spopadu velikega boja med pravičnostjo in grehom. Medtem ko novo življenje, luč in moč od zgoraj prihajata na Kristusove učence, (drugačno) novo življenje izvira tudi od spodaj in daje moč Satanovim posrednikom. Napetost vlada nad vsemi pozemskimi prvinami. Preoblečeni knez zla deluje z zvijačo, ki si jo je spopolnil v dolgih stoletjih boja. Nastopi oblečen v angela svetlobe, in množice poslušajo "nauke hudobnih duhov". ([1 Tim 4,1.](#))

V Kristusovem času se Izraelovi vodje in učitelji niso mogli upreti Satanovemu delu. Zanimarili so edino sredstvo, s katerim bi se lahko uprli hudobnim duhovom. Kristus je premagal hudobnega z Božjo besedo. Tako imenovani Izraelovi vodje so bili razlagalci Božje besede, a so jo proučevali le zato, da bi podprli svoja izročila in vsilili svoje človeške običaje. S svojim razlaganjem so storili, da je postala izraz mnenja, ki jih Bog nikoli ni dal. Njihovo skrivnostno razlaganje je zapletlo, kar je bil On povedal preprosto. Razpravljali so o nepomembnih tehničnih zadevah, v bistvu pa so pobijali najbolj temeljne resnice. Tako se je sejala nevera. Božja beseda je bila oropana svoje moči, hudobni duhovi pa so izvajali svojo voljo./257/

Zgodovina se ponavlja. Mnogi današnji verski voditelji z odprtim Svetim pismom pred seboj pravijo, da spoštujejo njegova načela, v resnici pa uničujejo vero vanj kot Božjo besedo. Ukvarjajo se z razčlenitvijo besede in postavljajo svoja mnenja nad njegove najjasnejše nauke. Božja beseda v njihovih rokah izgublja obnavljajočo moč. Zaradi tega razsaja nevera in se krivičnost nezadržno širi.

S tem ko je Satan spodkopal vero v Sveto pismo, je usmeril ljudi na druge vire luči in moči. Tako se neopazno vriva. Kdor se obrača od jasnih svetopisemskih nauk in prepričljive moči Božjega Svetega Duha, vabi nase nadzor hudobnih duhov. Kriticism in premišljeno razlaganje Svetega pisma sta odprla pot spiritizmu in teozofiji - posodobljenim oblikam starega poganstva - da bi dosegla podporo celo v cerkvah, ki trdijo, da pripadajo Gospodu Jezusu Kristusu.

Hkrati z oznanjevanjem evangelija delajo tudi orodja, ki so zgolj sredstva za širjenje laži. Mnogi ljudje iz radovednosti začno sodelovati z njimi, in ko vidijo dokaze o delovanju nadčloveške moči, so vse bolj omamljeni, dokler jim ne začne gospodariti volja, ki je močnejša od njihove. Ne morejo se rešiti njene skrivnostne moči.

Obramba duše je strta. Nikakršnega jezu nima proti grehu. Po zavrnitvi omejitev Božje besede in njegovega Duha nihče ne ve, do katerih globin ponižanja lahko potone. Skrivni greh ali strast, ki ga je premagala, ga lahko ima za tako nebogljenega sužnja, kakršen je bil obsedenec v Kafarnaumu. Vendar njegovo stanje ni bilo brez upanja.

Sredstvo za zmago nad hudobnim je isto, s katerim je Kristus zmagal - moč besede. Bog ne upravlja z našim umom brez naše privolitve; če želimo spoznati in izpolnjevati njegovo voljo, imamo pravico do obljub: "In spoznate resnico, in resnica vas osvobodi. Če hoče kdo njegovo voljo spolnjevati, razpozna, ali je ta nauk iz Boga ali če jaz sam od sebe govorim." ([Jan 8,32; 7,17.](#)) Z vero v te obljube se lahko vsakdo reši iz pasti zmot in izpod oblasti greha.

Vsakdo si prosto izbira moč, ki bo vladala nad njim. Nihče ni tako nizko padel, nihče ni tako ničvreden, da ne bi mogel najti osvoboditve v Kristusu. Obsedenec je namesto molitve lahko izgovarjal le Satanove besede, a vendar je bil slišan neizrečeni srčni klic. Noben klic duše v težavah ne ostane brez odgovora, četudi ni izražen z besedami. Kdor privoli stopiti v zavezni odnos z nebeškim Bogom, ne bo prepuščen Satanovi moči ali slabostim svoje narave.^{/258/} Zveličar ga vabi: "Naj se izroči v varstvo meni, sklene mir z menoj, sklene naj mir z menoj!" ([Iz 27,5.](#)) Duhovi teme se bodo borili, da bi zadržali dušo, ki je bila pod njihovo oblastjo, nebeški angeli pa se bodo borili zanjo z močjo, ki bo prevladala. Gospod pravi: "Ali se more velikanu vzeti plen? ... Res, tako pravi Gospod: Tudi velikanovi ujetniki se mu vzamejo in plen siloviteža se otme; kajti jaz se bom boril zoper tiste, ki se s teboj bore, in tvoje otroke rešim jaz." ([Iz 49,24.25.](#))

Ko je bil zbor v shodnici še pod vtisom spoštovanja, se je Jezus umaknil malo počivat v Petrov dom. Ampak tudi nanj je padla senca. Petrova tašča je bila bolna, imela je "hudo mrzlico". ([Luk 4, 38.](#)) Jezus je zapretil bolezn, in bolnica je vstala ter stregla potrebam Učitelja in učencev.

Novica o Kristusovih delih se je hitro razširila po vsem Kafarnaumu. Ker so se ljudje bali rabinov, si niso upali priti k njemu, da bi jih ozdravil, dokler ni minila sobota; ampak brž ko je sonce izginilo z obzorja, je nastal velik nemir. Iz domov, prodajaln, tržnic so se meščani stekali proti skromni hiši, kjer si je bil Jezus poiskal zavetje. Bolnike so prinašali na nosilih, nekateri pa so si pomagali z berglami ali pa so se opirali na prijatelje in se tako slabotno pomikali v Zveličarjevo navzočnost.

Več ur so prihajali in odhajali, ker nihče ni vedel, ali bo Zdravnik jutri še med njimi. Kafarnaum ni bil še nikdar priča takemu dnevu. Veseli glasovi zmage in vzkliki osvoboditve so polnili zrak. Zveličar se je veselil radosti, ki jo je povzročil. Ko je videl trpljenje prihajajočih, je bilo njegovo srce ganjeno od sočutja, zato se je veselil v svoji moči, da jim je lahko vrnil zdravje in srečo.

Jezus ni nehal delati, dokler ni ozdravil zadnjega bolnika. Šele pozno ponoči je množica odšla in na Simonovo hišo se je spustil mir. Tedaj je Jezus po dolgem in napornem dnevu našel počitek. Medtem pa ko je mesto še spalo, Zveličar "vstane in gre ven in odide na samotni kraj in tam moli". ([Mar 1,35.](#))

Tako so minevali dnevi Jezusovega pozemskega življenja. Pogosto je odpuščal svoje učence in jim omogočal, da so obiskali svoj dom in se spočili; on pa se je blago upiral vsem njihovim naporom, da bi ga odvrnili od dela. Ves dan je naporno delal,^{/259/} učil neuke, ozdravil bolne, vračal vid slepim, hranil množice; zvečer in rano zjutraj je odhajal v svetišče gora k pogovoru z Očetom. Pogosto je vse noči preživel v molitvi in razmišljanju, ob svitu po se je vrnil med ljudi k svojemu delu.

Peter in njegovi tovariši so zgodaj zjutraj Jezusa obvestili, da ga prebivalci Kafarnauma že iščejo. Učenci so bili bridko razočarani, ko so videli, kako je bil Kristus doslej sprejet.

Jeruzalemski poglavarji so ga hoteli ubiti; celo njegovi someščani so mu hoteli vzeti življenje; Kafarnaum pa ga je z veselim navdušenjem sprejel, in upanje učencev je spet oživel. Mogoče se bodo med temi svobodoljubnimi Galilejci našli zagovorniki novega kraljestva. Zato so bili presenečeni, ko so slišali Kristusove besede: "Tudi drugim mestom moram oznanjevati evangelij o Božjem kraljestvu, ker zato sem poslan." ([Luk 4,43.](#))

Sredi razburjenja, ki je zavladovalo v Kafarnaumu, je pretila nevarnost, da bi se izgubil spred oči cilj njegovega poslanstva. Jezus ni bil zadovoljen s tem, da je opozoril nase samo kot na čudodelca in zdravnika telesnih bolezni. Želel si jih je pritegniti k sebi kot Zveličarju. Ljudje so bili nagnjeni k verovanju, da je prišel kot kralj vzpostavljat pozemsko kraljestvo; On pa je hotel odvrniti njihov pogled od vsega pozemskega na duhovno. Sam pozemski uspeh bi pomenil oviro za njegovo delo.

Občudovanje brezbrizne množice je obremenjevalo njegovega duha. V njegovem življenju se niti najmanj ni pokazalo prizadevanje zase. Sinu človekovemu so bile tuje časti, ki jih svet izkazuje položaju, bogastvu ali nadarjenosti. Jezus ni uporabljal nobenega sredstva, s katerim so si ljudje pridobivali vdanost ali spoštovanje. Mnogo stoletij pred njegovim rojstvom je bilo o njem prerokovano:^{/260/} "Vpil ne bo, ne hrupa napravljaj, in njegov glas se ne bo čul po ulicah. Nalomljenega trsta ne zlomi in tlečega stenja ne pogasi; po resnici bo oznanjeval pravico. Ne bo opešal, ne bo potr, dokler ne ustanovi pravice na zemlji." ([Iz 42,2-4.](#))

Farizeji so se trudili, da bi se izkazali s strogim izpolnjevanjem obredov in z razkazovanjem lastne pobožnosti in z dobrimi deli. Vnetost za vero so dokazovali s tem, da so iz nje naredili temo za razpravo. Nasprotujoče si ločine so med seboj ostro in dolgo razpravljale in nič nenavadno ni bilo na ulici slišati srdite glasove boja učenih razlagalcev Postave.

Jezusovo življenje je bilo popolnoma drugačno ob primerjavi z vsem tem. V tem življenju nikoli ni bilo videti žolčne razprave, razkazujočega bogoslužja in nikakršnega dela, s katerim bi se pridobivalo odobravanje. Kristus je bil skrit v Bogu in Bog se je razodel v značaju svojega Sina. Jezus je hotel, da bi se ljudje ukvarjali s tem razodetjem in mu izkazovali čast.

Sonce pravičnosti ni naenkrat zasijalo v svojem polnem sijaju, da ne bi s svojo slavo zasenčilo čutil. O Kristusu je napisano: "Njegov izhod je gotov kakor jutranji svit." ([Oz 6,3.](#)) Dan se nad zemljo poraja tiho in nežno, preganja sence in prebuja svet v življenje. Tako je vzšlo tudi "Sonce pravičnosti in ozdravljenje bo pod njegovimi perutmi". ([Mal 4,2.](#))^{/261/}

27. "Če hočeš, me moreš očistiti" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 8,2-4; 9,1-8.32-34](#); [Mar 1,40 do 2,12](#); [Luk 5,12-28](#).

Od vseh na Vzhodu znanih bolezni je bila gobavost najstrašnejša. Njena neozdravljivost, nalezljivost in njene strašne posledice so izzvale strah tudi pri najpogumnejših. Med Judi so jo šteli za obsodbo greha, zato je imenovana "udarec", "Božji prst". Globoko zakoreninjena, neuničljiva in smrtonosna se je štela za simbol greha. Obredna postava je gobavca razglasila za nečistega. Odstranjen je bil iz človeških bivališč, kakor da je mrtev. Česar koli se je dotaknil, je bilo nečisto. Zrak je bil okužen z njegovim dihom. Za kogar se je sumilo, da je zbolel, se je moral pokazati duhovnikom, ki so njegov primer raziskali in razsodili. Če so ga razglasili za gobavca, so ga ločili iz družine, odstranili iz Izraelovega zbora in obsodili na druženje samo z njimi, ki so bili podobno prizadeti. Postava je bila neizprosna v svojih zahtevah. Niti kralji in vladarji niso bili izjema. Če je vladar zbolel za to strašno boleznijo, je moral izročiti žezlo in zapustiti družbo.

Gobavec je moral prenašati prekletstvo svoje bolezni daleč od prijateljev in sorodnikov. Primoran je bil oznanjati svojo nesrečo, raztrgati oblačila in razglašati preplah, s čimer je opomnil vse, naj zbeže iz njegove nalezljive navzočnosti. Vpitje: "Nečist! Nečist!" ki se je slišalo z jokavim glasom z osamljenih prostorov, kamor so ga pregnali, je bilo opozorilo, ki se je poslušalo s strahom in studom.

V kraju Kristusove službe je bilo mnogo takih nesrečnežev. Ko so slišali novice o njegovem delu, se je v njih zbudil žarek upanja. Ampak od časa preroka Elizeja ni bilo znano kaj takega,^{/262/} da bi bil očiščen kdo, v komer je bolezen že napredovala. Zato si niso upali pričakovati od Jezusa, da bi naredil zanje nekaj, česar še nikoli ni storil za nikogar. Vendar je bil eden, v čigar srcu se je prebudila vera. Ni pa vedel, kako naj pride do Jezusa. Kako lahko stopi pred Zdravnika brez stika s svojimi bližnjimi? Spraševal se je, ali bo Kristus hotel ozdraviti **njega**. Ali se bo hotel pripogniti in opaziti človeka, za kogar se je verovalo, da ga je udarila Božja kazen? Ali ga ne bo preklel in mu zapovedal, naj odide iz nastanjenih krajev, kakor so napravili farizeji in celo zdravniki? Razmišljal je o vsem, kar je slišal o Jezusu. Nikogar še ni zavrnil, kdor ga je prosil za pomoč. Nesrečnež je sklenil poiskati Zveličarja. Ker se je moral izogibati mest, ga bo morda srečal ob kaki stranski gorski stezi ali ob oznanjanju v naravi. Težave so bile videti nepremostljive, vendar je bilo to njegovo edino upanje.

Gobavec se je podal proti Zveličarju. Jezus je poučeval okrog sebe zbrano množico na obali jezera. Čeprav je stal daleč stran, je ujel nekaj besed iz Zveličarjevih ust. Videl ga je polagati roke na bolnike. Videl je, kako hromi, slepi, mrtvoudni in mnogi umirajoči zaradi različnih bolezni nenadoma vstajajo popolnoma zdravi in hvalijo Boga za svojo odrešitev. Vera v njegovem srcu se je okrepila. Vse bolj se je približeval zbrani množici. Zapovedane omejitve, varnost ljudi in strah, s katerim so ga vsi opazovali - na vse je pozabil. Misli je le na blaženo upanje v ozdravitev.

Njegov videz je bil grozen. Bolezen se je zelo razvila in strašno je bilo gledati njegovo razpadlo telo. Ko so ga ljudje opazili, so se v strahu umikali. Želeli so se izogniti dotiku z njim, zato je nastalo prerivanje. Nekateri so mu hoteli preprečiti, da bi se približal Jezusu, toda zaman. Gobavec ni nikogar ne videl ne slišal. Ni opazil njihovih izrazov, da se jim gnusi. Videl je samo Božjega Sina. Slišal je glas, ki je umirajočim vračal življenje. Prebil se

je do Jezusa, padel pred njim na kolena in vzkliknil: "Gospod, če hočeš, **me** moreš očistiti!" ([Mat 8.2.](#))

Jezus je položil roko nanj in rekel: "Hočem, bodi očiščen." ([Mat 8.3.](#))

Na gobavcu se je takoj zgodila sprememba. Njegovo meso je ozdravelo, živci so postali občutljivi, mišice pa čvrste. Groba luskasta koža, značilna za gobavost, je izginila, namesto nje pa je dobil mehko in rdečo kožo, kakršno ima zdrav otrok.^{/263/}

Jezus je ukazal ozdravljencu, naj ne razglasha storjenega dejanja, temveč naj se takoj z daritvijo pokaže v templju. Takšna daritev pa je mogla biti sprejeta šele potem, ko so duhovniki pregledali človeka in ga razglasili, da je prost gobavosti. Čeprav so to tako neradi opravili, se niso smeli izogniti pregledu in se odločiti o primeru.

Svetopisemske besede kažejo, s kakšno odločnostjo je Kristus ukazal človeku, da mora nujno molčati in hitro ukrepati. "In ostro mu zapretili, ga precej odpošlje in mu veli: Glej, da nikomur nič ne poveš; ampak pojdi, pokaži se duhovniku in daruj za svoje očiščenje, kar je ukazal Mojzes, njim v pričevanje." ([Mar 1.43.44.](#)) Če bi duhovniki vedeli, kako je gobavec ozdravel, bi jih sovraštvo do Kristusa utegnilo zapeljati, da bi izrekli nepošteno odločitev. Zato je Jezus želel, naj se človek pokaže v templju preden pride tja en sam glas o čudežu. Tako bi bila zagotovljena pravična odločitev in ozdravljenec bi se smel vrniti k svoji družini in prijateljem.

Obstajale so še druge reči, ki jih je poznal Kristus, ko je ozdravljencu ukazal molčati. Zveličar je vedel, da so si njegovi sovražniki stalno prizadevali omejevati njegovo delo in odvrniti ljudstvo od njega. Vedel je, da bi razglasitev gobavčeve ozdravitve po okolici spodbudila še druge trpine zaradi te strašne bolezni in bi se začeli zbirati ob njem ter bi se dvignil glas, da se bodo ljudje okužili, če se jih dotaknejo. Mnogi gobavci daru zdravja ne bi uporabili za blagoslov sebi in drugim. Zbiranje gobavcev bi ponudilo priložnost za obtožbo, da prestopa omejitve obredne postave. Tako bi bilo onemogočeno njegovo delo oznanjevanja evangelija.

Dogodek je opravičil Kristusove slutnje. Množica ljudi je bila priča gobavčevi ozdravitvi in željno pričakovala sklep duhovnikov. Ko se je človek vrnil k svojim prijateljem, je nastalo veliko vznemirjenje.^{/264/} Kljub Jezusovemu opozorilu si človek sploh ni prizadeval zatajiti dejstva o svoji ozdravitvi. Četudi bi ga sicer bilo težko skriti, je o njem govoril povsod. Sodil je, da mu je Jezus zgolj iz skromnosti naročil molčati, zato je hodil naokrog in oznanjal moč tega vzvišenega Zdravnika. Ni dojel, da vsako tako oznanilo samo še stopnjuje odločitev duhovnikov in poglavarjev, da uničijo Jezusa. Ozdravljenec je občutil, da je blagor zdravja zelo dragocen. Veselil se je zaradi svoje popolne moči, vrnitve v družino in družbo ter čutil, da se ni mogoče vzdržati izkazovanja slave Zdravniku, ki ga je ozdravil. Razglasitev tega dogodka pa je izzvala omejevanje Zveličarjevega dela. Ljudje so se namreč ob njem zbirali v prevelikem številu, to pa ga je prisililo, da za nekaj časa preneha delati.

Vsako dejanje Kristusove službe je imelo daljnosežni namen. Vsebovalo je več, kakor pa je samo delo pokazalo. Tako je bilo tudi v primeru z gobavcem. Medtem ko je Jezus stregel vsem, ki so prihajali k njemu, si je želel blagosloviti tudi nje, ki niso prihajali. Medtem ko je pritegoval cestninarje, pogane in Samarijane, si je želel doseči tudi duhovnike in učitelje, ki so se zaprli pred njim zaradi predsodkov in izročila. Nobenega sredstva, s katerim bi jih lahko

dosegel, ni pustil neuporabljenega. Z gobavcem, ki ga je poslal k duhovnikom, jim je dal pričevanje, preračunano za razorožitev njihovih predsodkov.

Farizeji so trdili, da Kristusov nauk nasprotuje postavi, ki jo je Bog dal po Mojzesu, njegovo navodilo ozdravljenemu gobavcu, naj daruje daritev po postavi, pa je ovrгло to obtožbo. Bilo je zadostno pričevanje zanje, ki so bili pripravljeni, da bi se prepričali.

Jeruzalemski poglavarji so poslali vohune, da bi našli kak povod za obsodbo Kristusa na smrt. Odgovoril jim je z dokazi ljubezni do človeštva, s spoštovanjem postave in z močjo rešitve od greha in smrti. Tako jim je dal pričevanje. "Vračajo mi hudo za dobro in sovraštvo za mojo ljubezen." ([Ps 109,5.](#)) Ta, ki je na Gori blagrov postavil pravilo: "Ljubite svoje sovražnike," je z zgledom potrdil to načelo, ko ni vračal "hudega za hudo ali psovanja za psovanje", temveč je raje blagoslavljal. ([Mat 5,44](#); [1 Pet 3,9.](#))

Isti duhovniki, ki so gobavega obsodili na izgnanstvo, so potrdili njegovo ozdravljenje. Njihova javno razglašena in zapisana odločitev je bila trajno pričevanje za Kristusa. Ko pa se je ozdravljenec znova vrnil v Izraelov zbor na podlagi osebnega potrdila duhovnikov,^{/265/} da na njem ni več niti sledu bolezni, je postal živa priča za svojega Dobrotnika. Z veseljem je daroval svojo daritev in poveljeval Jezusovo ime. Duhovniki so se prepričali o Zveličarjevi božanski moči. Ponujala se jim je priložnost spoznati resnico in uporabiti luč. Če jo odklonijo, jih bo za vselej zapustila. Mnogi so zavrgli luč; pa vendar ni bila dana zaman. Mnoga srca so bila ganjena, čeprav nekaj časa tega niso pokazala. Za časa Zveličarjevega življenja se je zdelo, da je njegovo poslanstvo imelo majhen odziv ljubezni pri duhovnikih in pismoukih, po njegovem vnebohodu pa je bila množica duhovnikov "pokorna veri". ([Dej 6,7.](#))

Kristusovo očiščenje gobavca od strašne bolezni je ponazarjalo njegovo delo čiščenja duše od greha. Človek, ki je stopil pred Jezusa, je bil "ves gobav". ([Luk 5,12.](#)) Smrtni strup je zajel vse njegovo telo. Učenci so poskušali Učitelju preprečiti, da bi se gobavca dotaknil; kajti kdor bi se ga dotaknil, bi tudi sam postal nečist. Jezus pa s položitvijo roke nanj ni postal nečist. Njegov dotik je prenesel življenje dajajočo moč. Gobavec se je očistil. Tako je tudi z gobavostjo greha - je globoko ukoreninjena in smrtna ter je ni mogoče očistiti s človeško močjo. "Vsa glava je bolna in vse srce medlo. Od stopala do temena ni nič zdravega na njem: zgolj rane in proge in vedno novi tvori." ([Iz 1,5.6.](#)) Jezus pa se ni oskrnil, ko je prišel prebivat med ljudi. Njegova navzočnost ima za grešnika zdravilno moč. Kdor koli bo padel pred njegove noge in v veri prosil: "Gospod, če hočeš, me moreš očistiti," bo dobil odgovor: "Hočem, bodi očiščen." ([Mat 8,2.3.](#))

Jezus v nekaterih primerih ozdravitve ni takoj podaril zaprosenega blagoslova. V primeru gobavosti pa je bila prošnja uslišana, brž ko je bila izgovorjena. Odgovor na prošnjo za pozemske dobrine utegne biti preložen ali pa nam Bog lahko da nekaj, česar nismo prosili, pri prošnji za rešitev od greha pa ne ravna tako. Njegova volja je, da nas očisti greha in nas naredi za svoje otroke ter usposobi živeti sveto življenje. Kristus "je dal samega sebe za naše grehe, da nas otme sedanjega hudega veka po volji našega Boga in Očeta. In to je trdno zaupanje, ki ga imamo do njega, da nas sliši, ako kaj prosimo po njegovi volji; in če vemo, da nas sliši, česar koli prosimo, vemo, da nam je izpolnjeno, česar smo ga prosili. Če pripoznavamo svoje grehe, je zvest in pravičen, da nam odpusti grehe in nas očisti sleherne krivice." ([Gal 1,4](#); [1 Jan 5,14.15](#); [1,9.](#))^{/266/}

Kristus je z ozdravitvijo hromega v Kafarnaumu ponovil nauk o isti resnici. Čudež je bil storjen, da bi se razodela njegova moč za odpuščanje grehov. Ozdravljenje hromega je pojasnilo nekatere druge dragocene resnice. Je vir upanja in ohrabritve, dlakocepskim farizejem pa je pomenilo nauk in opomin.

Prav tako kakor gobavec je tudi hromi izgubil sleherno upanje v ozdravitev. Njegova bolezen je bila posledica grešnega življenja, slaba vest pa je še bolj grenila njegovo trpljenje. Mnogo pred tem je prosil farizeje in zdravnike v upanju, da bo dobil kako olajšanje za svoje umsko in telesno trpljenje. Ti so mu hladno odgovarjali, da je njegov primer neozdravljiv, in ga prepustili Božji jezi. Farizeji so imeli težave za dokaz božanskega nezadovoljstva, in so se vedno izogibali bolnih in potrebnih. Navadno pa so bili ti, ki so se delali tako svete, mnogo bolj grešni od nesrečnežev, katere so obsojali.

Hromi je bil popolnoma nebogljen, in ker ni videl nikakršne možnosti za pomoč od koder koli, je obupal. Tedaj pa je slišal za Jezusova čudovita dela. Povedali so mu, da so ozdraveli tudi drugi, ki so bili grešni in nebogljeni kakor on, celo gobavci so se očistili. Prijatelji, ki so mu o tem pripovedovali, so ga prepričevali, da lahko tudi on ozdravi, če bi mu uspelo, da bi se približal Jezusu. Vendar je njegovo upanje splahnelo, ko se je spomnil vzroka bolezni. Bal se je, da ga mogoče čisti Zdravnik ne bo hotel trpeti v svoji navzočnosti.

Ta človek pa si je želel odpuščanja grehov veliko bolj kakor pa telesnega ozdravljenja. Če bi vsaj lahko videl Jezusa in dobil zagotovilo, da so mu grehi odpuščeni in je spravljen z nebesi, bi bil pripravljen živeti ali umreti, kakor je pač Božja volja. Smrtnikovo vpitje se je glasilo: "O, da bi lahko prišel pred njega!" Ni bilo časa, da bi ga izgubljali; njegovo shirano telo je že kazalo znamenja razpadanja. Rotil je svoje prijatelje, naj ga na postelji odnesejo k Jezusu, in ti so mu z veseljem ustregli. Ampak množica, ki se je zbrala ob hiši, v kateri je bil Zveličar, je bila tolikšna, da bolniku in prijateljem sploh ni bilo možno priti do njega, celo se niso mogli toliko približati, da bi slišali njegov glas.

Jezus je učil v Petrovi hiši. Po navadi so učenci sedeli tesno ob njem. "In sedeli so tam farizeji in učitelji postave, ki so prišli iz vseh galilejskih in judejskih vasi in iz Jeruzalema." ([Luk 5,17](#).) Ti so prišli vohunit, da bi našli kakšno obtožbo proti Jezusu. Poleg teh uradnih oseb se je tam zbrala tudi pisana družba vnetih, ponižnih, radovednih in nevernih.^{/267/} Zastopani so bili razne narodnosti in vsi družbeni sloji. "In Gospodova moč je bila pričujoča, da bi jih ozdravljal." ([Luk 5,17](#).) Duh življenja je počival nad zbranimi, vendar farizeji in pismouki niso čutili njegove navzočnosti. Niso čutili nikakršne potrebe, zato tudi niso mogli ozdraveti. "Lačne je nasitil z dobrimi rečmi in bogate je odpravil prazne." ([Luk 1,53](#).)

Nosači hromega so se zaman poskušali preriniti skozi množico. Bolnik je gledal okrog sebe z neizrazljivo bojznijo. Ali naj se odpove upanju, ko pa je tako blizu pomoč, na katero je tako dolgo čakal? Na njegov predlog so ga prijatelji odnesli na streho hiše in jo razkrili ter ga spustili pred Jezusove noge. Poučevanje je bilo prekinjeno. Zveličar je opazoval bolno obličje in videl proseče oči, ki so bile uprte vanj. Razumel je zadevo; privabil je k sebi tega duha, ki sta ga mučila zmedenost in dvom. Ko je bil hromi še doma, je Zveličar prepričal njegovo vest. Tedaj je obžaloval grehe in začel verovati v Jezusovo ozdravljajočo moč, in Zveličarjeva življenje dajajoča milost je najprej blagoslovila njegovo hrepeneče srce. Jezus je opazil preraščanje prvega žarka vere v trdno vero, da je On edini grešnikov pomočnik, ter videl, da se krepi vsakič, ko si prizadeva priti k njemu.

Tedaj je Zveličar spregovoril besede, ki so do trpinovih ušes prišle kakor glasba: "Zaupaj, sin, odpuščeni so tvoji grehi." ([Mat 9,2.](#))

Breme brezupnosti je bilo sneto z bolnikove duše; mir odpuščanja počiva nad njegovim duhom in razsvetljuje njegov obraz. Njegove telesne bolečine ni več in vse bitje se je spremenilo. Nebogljeni hromec je ozdravel! Krivemu grešniku je odpuščeno!

S preprosto vero je sprejel Jezusove besede kot blagodejnost novega življenja. Ničesar več ni zahteval, temveč je ležal v blaženi tišini, presrečen je ostal brez besed. Nebeška svetloba je obsijala njegov obraz, navzoče opazovalce pa je prevzelo spoštovanje.

Rabini so nestrpno čakali, da bi videli, kako bo Kristus ravnal v tem primeru. Spominjali so se, da je ta človek pri njih iskal pomoči, pa so mu vzeli upanje in sočustvovanje. To pa jim še ni zadoščalo, zato so pristavili, da trpi Božje prekletstvo zaradi svojih grehov. Vse to je oživel v njihovem umu, ko so videli bolnika pred seboj. Opazili so, s kakšnim zanimanjem vsi spremljajo prizor, in se zbal, da bodo izgubili vpliv nad ljudstvom./268/

Dostojanstveniki se niso pogovorili med seboj, temveč so opazovali drug drugega in na obrazu vsakega prebrali isto misel, da je potrebno zaježiti plimo čustev. Jezus je rekel, da so hromemu odpuščeni grehi. Farizeji so se prijeli za te besede kakor bogokletja in si predstavljali, da to lahko prikažejo kot greh, ki je vreden smrti. V svojem srcu so govorili: "Kaj ta tako govori? Boga preklinja! Kdo more odpuščati grehe, razen eden, Bog?" ([Mar 2,7.](#))

Jezus je pogledal vanje, da so se umaknili in umolknili, in rekel: "Zakaj mislite hudobno v svojih srcih? Kaj je namreč lažje, reči: Odpuščeni so ti grehi, ali reči: Vstani in hodi? Da boste pa vedeli, da ima Sin človekov oblast odpuščati na zemlji grehe (nato veli mrtvoudnemu): Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom!" ([Mat 9,4-6.](#))

Tedaj je človek, ki so ga na postelji prinesli k Jezusu, vstal pred njim na svoje noge z mladeniško gibčnostjo in močjo. Skozi žile mu je pričela teči oživljajoča kri. Na lepem je začel delati vsak organ njegovega telesa. Na obrazu se je namesto bledice bližajoče se smrti pokazala rdečica zdravja. "In vstane in precej vzame posteljo ter odide vpričo vseh, da se vsi čudijo in Boga hvalijo, govoreč: Nikoli nismo kaj takega videli." ([Mar 2,12.](#))

O, skrivnostna Kristusova ljubezen, ki si se ustavila za ozdravitev grešnih in nesrečnih! Božanstvo, ki sočustvuje z bolečinami trpečega človeštva in jih lajša! O, čudežna moč, ki pomaga človeškim otrokom! Kdo še lahko dvomi o sporočilu zveličanja? Kdo je lahko ravnodušen do milosti Odrešenika, ki je poln sočutja?

Za povrnitev zdravja razpadajočemu se telesu ni bila potrebna nič manjša moč od same moči stvarjenja. Isti glas, ki je zapovedal, naj oživi iz zemeljskega prahu narejeni človek,/269/ je povrnil življenje umirajočemu hromcu. Ista moč, ki je dala življenje telesu, je obnovila srce. On, ki je pri stvarjenju "rekel, in se je zgodilo", ter "je zapovedal, in stalo je trdno", ([Ps 33,9.](#)) je dal življenje tudi tej duši, ki je bila mrtva zaradi prestopkov in grehov. Ozdravljenje telesa je bilo dokaz moči, ki je obnovila srce. Kristus je zapovedal hromcu, naj vstane in odide. "Da pa boste vedeli," je rekel, "da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe." ([Mar 2,10.](#))

Hromec je našel v Kristusu zdravje za dušo in telo. Duhovni ozdravitvi je sledila telesna obnova. Tega nauka ne smemo prezreti. Tudi danes tisoči trpe zaradi telesnih bolezni in kot mrtvoudni hrepenijo po sporočilu: "Sin, odpuščeni so ti grehi." ([Mar 2,5.](#)) Breme greha s

svojim nemirom in neizpolnjenimi željami je vir njihovih bolezni. Ne morejo najti olajšanja, dokler ne pridejo k Zdravniku duš. Mir, ki ga lahko da le On, bo dal moč duši in zdravje telesu.

Jezus je prišel, "da razdene Hudičeva dela". ([1 Jan 3,8.](#)) V njem "je bilo življenje". ([Jan 1,4.](#)) On je rekel: "Jaz sem prišel, da imajo življenje in da imajo obilo." ([Jan 10,10.](#)) On je "oživljajoč duh". ([1 Kor 15,45.](#)) Še danes ima isto oblast, da daje življenje, kakor v času, ko je na zemlji ozdravljaval bolne in dajal odpuščanje grešnikom. "Ti odpušča vse tvoje krivice, ... ozdravlja vse tvoje bolezni." ([Ps 103,3.](#))

Ozdravitev hromca je delovala na ljudi, kakor da so se odprla nebesa in razodela vso slavo boljšega sveta. Ko je ozdravljeni šel skozi množico, hvaleč Boga na vsakem koraku, in veselo nesel svojo posteljo, ki se mu je zdela peresno lahka, so se mu ljudje s spoštljivimi obrazi umikali, da bi mu napravili prehod, med seboj pa so si šepetali: "Nezaslišane reči smo videli danes." ([Luk 5,26.](#))

Osupli farizeji so obnemeli od začudenja in čutili, da so premagani. Videli so, da ne morejo v ljudstvu spodbuditi ljubosumne razdraženosti. Čudovito delo, storjeno človeku, ki so ga bili izročili Božji jezi, je na ljudeh zapustilo takšen vtis, da so rabine za nekaj časa pozabili. Učitelji so videli, da ima Kristus moč, ki so jo pripisovali le Bogu; plemenito dostojanstvo njegove drže pa se je očitno razlikovalo od njihovega nadutega vedenja. Ostali so zmedeni in osramočeni, ko so sicer spoznali, ne pa tudi priznali, navzočnost vzvišenega Bitja. Kolikor močnejši je bil dokaz, da ima Jezus na zemlji oblast odpuščati grehe,^{/270/} toliko bolj so zakrknili v neveri. Zapustili so Petrovo hišo, kjer so bili pravkar priče ozdravljenju hromca, in odšli napravljat nove načrte, da bi Božjega Sina pripravili k molku.

Najhujše in najbolj zastarele telesne bolezni je ozdravila Kristusova moč; bolezen duha pa je še bolj premagala nje, ki so zapirali oči pred svetlobo. Gobavost in mrtvoudnost nista bili tako strašni kakor pobožnjaštvo in nevera.

V hromčevi hiši je zavladalo veliko veselje, ko se je vrnil v družino in na rami z lahkoto prinesel posteljo, na kateri so ga malo prej previdno odnesli. Ljudje so se zbrali okrog njega s solzami veselja in si komaj upali verjeti svojim očem. Pred njimi je stal v popolni moči svoje možatosti. Njegove poprej mrtve roke so ga sedaj hitro ubogale. Njegovo poprej usahlo telo v svinčeni barvi je bilo sedaj sveže in rdeče. Hodil je zanesljivo in prosto. Veselje in upanje sta bili napisani na vsaki potezi njegovega obraza, sledove greha in trpljenja pa je zamenjal izraz čistosti in miru. Vesele pesmi hvaležnosti so se dvigale iz tega doma, in Bog je bil poveljčan po svojem Sinu, ki je vrnil upanje malodušnemu in moč prizadetemu. Ta človek je bil pripravljen z vso družino izročiti svoje življenje Jezusu. Nikakršen dvom ni vznemirjal njihove vere, nikakršna nevera ni slabila njihove vdanosti njemu, ki je prinesel luč v njihov temačni dom.^{/271/}

28. Matevž Levi ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 9,9-17](#); [Mar 2,14-22](#); [Luk 5,27-39](#).

Od rimskih uslužbencev v Palestini ni bil nobeden bolj osovražen kakor cestninarji. Dejstvo, da jim je davke naložila tuja oblast, je dražilo Jude in jih je stalno spominjalo na to, da so izgubili svojo neodvisnost. Izterjevalci davkov pa niso bili samo orodje rimskih zatiralcev, temveč tudi izsiljevalci za lastno korist, da so bogateli na račun ljudstva. Jud, ki je sprejel to službo od Rimljanov, je veljal za izdajalca časti svojega naroda. Preziran je bil kot odpadnik in imeli so ga za najbolj podlega pripadnika družbe.

Matevž Levi je pripadal tej skupini. Po štirih učencih ob Genezaretu ga je Kristus poklical kot naslednjega v svojo službo. Farizeji so Matevža presojali samo po njegovem poklicu, Jezus pa je v njem videl srce, ki je bilo pripravljeno sprejeti resnico. Matevž je poslušal Zveličarjev nauk. Ko je Božji Duh v njem prebudil zavest o grešnosti, je hrepenel po tem, da bi poiskal pomoč pri Kristusu. Ker je bil navajen na nepristopnost rabinov, mu sploh ni prišlo na misel, da bi ga ta vzvišeni Učitelj opazil.^{/272/}

Nekega dne je sedel v mitniški lopi in videl prihajati Jezusa. Zelo presenečen je slišal njemu namenjene besede: "Pojdi za menoj." ([Luk 5,27](#).)

Matevž "pustivši vse, vstane in odide za njim". ([Luk 5,28](#).) Ni omahoval, ni spraševal, sploh ni razmišljal o tem, da naj bi donosno delo zamenjal za revščino in težave. Zadoščalo mu je biti pri Jezusu, poslušati njegove besede in se združiti z njim v njegovem delu.

Enako so ravnali že prej poklicani učenci. Ko je Jezus poklical Petra in njegove tovariše, naj gredo za njim, so brž zapustili čolne in mreže. Nekateri teh učencev so morali skrbeti za prijatelje, ki so bili odvisni od njih, toda niso omahovali, ko jih je Zveličar povabil, in nihče ni spraševal: "Od česa bom živel in zdrževal svojo družino?" Bili so poslušni vabilu. Ko jih je Jezus pozneje vprašal: "Ko sem vas poslal brez mošnje in torbe in obuvala, ali vam je česa zmanjkalo?" so lahko odvrnili: "Ničesar." ([Luk 22,35](#).)

Kakor Matevž v svoji blaginji sta bila tudi Peter in Andrej v svojem siromaštvu pred enako preizkušnjo - vsak se je odločil z enako predanostjo. V trenutku uspeha, ko so bile mreže polne rib, in je bila spodbuda za prejšnje življenje najmočnejša, je Jezus zahteval od učencev ob jezeru, naj vse to zapustijo za evangeljsko delo. Na enak način se preizkuša vsak človek, kaj je močnejše v njem: njegovo hrepenenje po posvetnih dobrinah ali po občestvu s Kristusom.

Načela so vedno zahtevna. V Božji službi nihče ne more biti uspešen, če vanjo ne prinese nerazdeljenega srca in nima vsega za izgubo poleg mnogo boljšega spoznanja Kristusa Jezusa. Kdor išče kakršne koli izgovore, ne more biti Jezusov učenec, kaj šele njegov sodelavec. Ljudje, ki cenijo veliko zveličanje, bodo v svojem življenju razodevali takšno samopožrtvovalnost, ki se je videla v Kristusovem življenju. Kamor koli bo šel pred njimi, bodo veselo šli za njim.

Poklicanje Matevža med Kristusove učence je izzvalo veliko ogorčenost. Če je verski učitelj sprejel med svoje sledilce kakšnega mitničarja, je bila to kršitev verskih, družbenih in ljudskih običajev. Farizeji so upali, da bodo lahko s spretnim izkoriščanjem predsodkov ljudstva usmerili tok njegovih čustev proti Jezusu.

Med cestninarji se je prebudilo veliko zanimanje. Njihova srca je pritegoval božanski Učitelj. Matevž je od veselja, da je med Jezusovimi učenci, želel na vsak način pripeljati k njemu svoje prejšnje tovariše.^{/273/} Zato je priredil v svoji hiši pojedino in povabil sorodnike in prijatelje. Prišli pa niso samo cestninarji, ampak tudi mnogi drugi ljudje dvomljivega slovesa, ki so jih prezirali njihovi pretirano tankovestni sosede.

Pojedina je bila prirejena v čast Jezusu, in On se ni obotavljal sprejeti naklonjenosti. Dobro pa se je zavedal, da bo to za farizeje žalitev in da ga bo pripeljalo v zagato pred ljudstvom. Toda nikakršno politično vprašanje ni moglo vplivati na to, kako se bo ravnal. Zanj zunanje razlike niso imele pomena. Njegovo srce je pritegovalo ljudi, ki so bili žejni vode življenja.

Jezus je kot častni gost sedel za mizo s cestninarji. Z naklonjenostjo in prijaznostjo je razodeval spoštovanje človeškega dostojanstva tako, da so hrepeneli postati vredni njegovega zaupanja. V njihova žejna srca so padale njegove besede z blagodejno in poživljajočo močjo. Pri teh iz družbe zavrnjenih so se prebudile nove spodbude in odprle možnosti za novo življenje.

Pri takšnih srečanjih, kakršno je bilo to, so Zveličarjevi nauki vplivali na mnoge ljudi, ki pa so se šele po njegovem vnebohodu^{/274/} opredelili zanj. Po izlivanju Svetega Duha, ko se je v enem dnevu spreobrnilo tri tisoč ljudi, so bili med njimi mnogi, ki so prvič slišali za resnico pri mizi cestninarjev. Nekateri od njih so postali poslanci evangelija. Jezusovo vedenje na gostiji je bilo za samega Matevža trajen nauk. Zaničevani cestninar je postal eden najbolj predanih evangelistov, ki je v svoji službi ravnal zvesto po zgledu svojega Učitelja.

Ko so rabini zvedeli, da se je Jezus udeležil Matevževe gostije, so izkoristili priložnost za obtožbo, in sicer so se namenili to storiti s pomočjo učencev. S tem ko so obujali svoje predsodke, so upali, da jih bodo odtujili njihovem Učitelju. Njihov način ravnanja je bil obtoževati Kristusa pri učencih in učence pri Kristusu. Pri tem so usmerili svoje puščice na najbolj ranljiva mesta. Od nezadovoljstva v nebesih je Satan vedno uporabljal ta način; in vse, ki povzročajo neskladnost in odtujevanje, vodi njegov duh.

Zavistni rabini so vprašali: "Zakaj je vaš Učitelj z mitarji in grešniki?" ([Mat 9,11.](#))

Jezus ni čakal, da bi njegovi učenci odgovorili na ta napad, temveč je odvrnil sam: "Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni. Pojdite pa in učite se, kaj se pravi: 'Usmiljenja hočem in ne daritve.' Nisem prišel klicat pravičnih, temveč grešnike, da se spokore." ([Mat 9,12.13](#); [Luk 5,32.](#)) Farizeji so se imeli za duhovno zdrave in zato torej ne potrebujejo zdravnika, za cestninarje in pogane pa so trdili, da bodo propadli zaradi svojih duševnih bolezni. Mar ni bila torej njegova naloga, da gre kot zdravnik ravno k slojem, ki so potrebovali njegovo pomoč?

Čeprav so imeli farizeji o sebi tako visoko mnenje, je bilo njihovo stanje v resnici veliko slabše kakor njih, katere so zaničevali. Cestninarji niso bili tako pobožnjakarski in samozadostni, zato so bili veliko bolj odprti za vpliv resnice. Jezus je rekel rabinom: "Pojdite pa in učite se, kaj se pravi: Usmiljenja hočem in ne daritve." ([Mat 9,13.](#)) S tem jim je hotel pokazati, da trdijo, da znajo razlagati Božjo besedo, pa vendar so popolnoma nedovzetni za njenega duha.

Farizeji so bili za nekaj časa utišani, v svojem sovraštvu pa so postali še bolj odločni. Potem so poiskali učence Janeza Krstnika in jih poskušali naščuvati proti Zveličarju. Ti farizeji niso

sprejeli Krstnikovega poslanstva. Z zaničevanjem so opozorili na njegovo zdržno življenje, skromne navade in preprosta oblačila ter ga razglasili za fanatika. Ker je bil javno oznanil njihovo hinavščino, so se upirali njegovim besedam in poskušali nahujskati ljudi proti njemu.^{/275/} Božji Duh je deloval na srca teh zasmehovalcev in jih prepričeval o grehu, a vendar so zavrgli Božji nasvet in izjavili, da je Janeza obsedel hudobni duh.

Ko se je Jezus začel družiti z ljudstvom, jesti in piti pri njihovih mizah, so ga obdolžili, da je požeruh in pijanec. A ravno ti možje, ki so ga za to obtoževali, so bili tega sami krivi. Prav kakor je Bog napačno predstavljen in mu Satan pripisuje svoje lastnosti, delajo tudi hudobni ljudje z Gospodovimi poslanci.

Farizeji niso hoteli dojeti, da je Jezus jedel s cestinarji in grešniki zato, da bi prinesel nebeško luč njim, ki sedijo v temi. Niso hoteli priznati, da je vsaka beseda, ki jo je izgovoril božanski Učitelj, kakor seme, ki vzklije in obrodi sad za povečevanje Boga. Odločili so se, da luči ne bodo sprejeli. Čeprav so nasprotovali Krstnikovemu poslanstvu, so bili zdaj pripravljeni za prijateljstvo z njegovimi učenci; upali so namreč, da si bodo s tem zagotovili njihovo pomoč proti Jezusu. Govorili so, da Jezus izničuje njihova stara izročila, in poudarjali nasprotja med Krstnikovo resno pobožnostjo in Jezusovim vedenjem na gostijah s cestinarji in grešniki.

Prav tedaj so bili Janezovi učenci v veliki žalosti. To je bilo še prej, preden jih je Janez poslal k Jezusu s svojim sporočilom. Njihov ljubljani učitelj je bil v ječi, zato so preživljali dneve v objokovanju. Jezus ničesar ni ukrenil, da bi Janeza osvobodil, temveč se je zdelo, da celo ruši ugled njegovega nauka. Če je bil Janez poslan od Boga, zakaj so potem Jezus in njegovi učenci ubrali tako drugačno pot?

Janezovi učenci niso jasno razumeli Kristusovega delovanja. Menili so, da le morajo biti neki temelji za obtožbe farizejev. Tudi sami so izpolnjevali mnoge predpise rabinov in celo upali, da bodo opravičeni z izpolnjevanjem zapovedi. Post je veljal pri Judih za zaslužno dejanje; najstrožji med njimi so se postili dvakrat na teden. Janezovi učenci so se postili skupaj s farizeji, ko so prišli k Jezusu z vprašanjem: "Zakaj se mi in farizeji tolikokrat postimo, tvoji učenci pa se ne postijo?" ([Mat 9,14](#); [Mar 2,18](#).)

Jezus jim je odgovoril zelo nežno. Ni poskušal popraviti njihovega napačnega stališča do posta, ampak jih je hotel pravilno poučiti o svojem poslanstvu. Uporabil je enako prisposobo kakor sam Krstnik, ko je pričal o Jezusu. Janez je rekel: "Kdor ima nevesto, je ženin; ženinov prijatelj pa, ki stoji in ga posluša, se srčno veseli^{/276/} ženinovega glasu. To moje veselje je torej dopolnjeno." ([Jan 3,29](#).) Janezovi učenci so se seveda spomnili teh besed svojega učitelja, ko je Jezus uporabil to isto prisposobo in jim odgovoril: "Ali se morejo svatje postiti, kadar je ženin z njimi?" ([Mar 2,19](#).)

Nebeški Knez je bil med svojim ljudstvom. Svetu je bil podarjen največji Božji dar. Blagor ubogim, kajti Kristus je prišel, da bi jih naredil za dediče svojega kraljestva. Blagor bogatim, kajti učil jih je, kako si lahko zagotovijo večno bogastvo. Blagor preprostim, ker jih bo zmordil za zveličanje. Blagor učenim, kajti Jezus jim je hotel razodeti globlje skrivnosti, kakor so jih kdaj dojeli. Resnice, ki so bile skrite od začetka sveta, naj bi postale ljudem razumljive po Zveličarjevem poslanstvu.

Janez Krstnik se je veselil, ker je videl Zveličarja. Kakšen vzrok za veselje so imeli učenci, da so lahko hodili in se pogovarjali z Veličastvom nebes! Kako naj bi potem žalovali in se

postili. Morali so odpreti svoja srca, da prejmejo svetlobo njegove slave, da bi jo lahko razširili na vse, ki so sedeli v temi in smrtni senci.

Kristusove besede so pričarale čudovito podobo, toda nad njo je ležala temna senca, ki so jo lahko zaznale samo njegove oči. Rekel je: "Pridejo pa dnevi, ko se jim odvzame ženin; in tedaj se bodo postili." ([Mat 9, 15](#).) Ko bodo učenci videli svojega Gospoda izdanega in križanega, bodo žalovali in se postili. V svojih zadnjih besedah, ki jim jih je izgovoril v zgornji izbi, je rečeno: "Malo, in ne boste me videli, in zopet malo, in boste me videli. Resnično, resnično vam pravim, da boste jokali vi in plakali, a svet se bo radoval; vi pa boste žalostni, ali vaša žalost se spremeni v radost." ([Jan 16,19,20](#).)

Po njegovem prihodu iz groba se bo njihova žalost spremenila v veselje. Po svojem vnebohodu bo kot oseba odsoten, po Tolažniku pa bo vedno z njimi, in zato naj ne tratijo časa v žalovanju. A prav to je hotel Satan. Želel je, da bi na svet naredili vtis, kako so bili prevarani in razočarani. Vendar naj bi v veri gledali v nebeško svetišče, kjer Jezus opravlja zanje svojo službo. Svetemu Duhu, njegovemu namestniku, naj bi odprli svoje srce in se veselili luči njegove navzočnosti. Kljub vsemu bodo prišli nanje dnevi skušnjav in preizkušenj, ko bo nastal boj z vladarji tega sveta in vodji kraljestva teme. Tedaj, ko Kristus ne bo več osebno pri njih^{277/} in ne bodo mogli prepoznati Tolažnika, se bodo vsekakor nujno morali postiti.

Farizeji so si prizadevali povišati sami sebe s strogim spolnjevanjem oblik, medtem pa so bila njihova srca polna zavisti in prepirljivosti. V Svetem pismu piše: "Glejte, postite se, da bi se pravdali in prepirali in da bi topli s krivično pestjo. Ne postite se dandanašnji, da bi se slišal vaš glas na višavi. Ali je tak post, kakršnega volim; dan, ko človek muči svojo dušo? Pripogibati kot bičje svojo glavo in postlati si ležišče z raševnikom in pepelom: ali boš to imenoval post in dan po volji Gospodu?" ([Iz 58,4.5](#).)

Pravi post ni samo zunanja služba. Sveto pismo pravi za post, ki je Bogu po volji: "Da razrešite spona krivičnosti, da snamete sužnji jarem ter oprostite tlačene in razbijete sleherni jarem! Podeli lačnemu iz svojega srca in nasiti potrtro dušo!" ([Iz 58,6.10](#).) Tukaj sta opisana pravi duh in značaj Kristusovega dela. Celotno njegovo življenje je bilo prostovoljno darovanje za zveličanje sveta. Ko se je postil v puščavi skušnjave ali jedel s cestinarji na Matevževi pojedinji, je dajal svoje življenje za rešitev izgubljenih. Pravi duh predanosti se ne kaže v nekoristnem žalovanju, v telesnem poniževanju in v številnih daritvah, ampak v izročitvi samega sebe za prostovoljno službo Bogu in bližnjim.

Jezus je nadaljeval svoj odgovor Janezovim učencem s priliko: "Nihče ne utrga zaplate od nove obleke in je ne prišije na staro obleko, sicer skazi tudi novo, in stari se ne prilega zaplata od nove." ([Luk 5,36](#).) Sporočilo Janeza Krstnika ni smelo biti poživiljeno z izročili in praznoverjem. Poskus, da se spoji farizejska prevzetnost z Janezovim posvečenjem, bi samo še poglobil prepad med njimi.

Načela Kristusovega nauka se niso mogla uskladiti s farizejskimi oblikami. Kristus naj ne bi zadela razpoke, ki je nastala z Janezovim naukom, ampak naj bi še bolj izrazil razliko med starim in novim. To dejstvo je Jezus ponazoril z naslednjimi besedami: "Nihče ne deva novega vina v stare mehove, sicer predere novo vino mehove in vino se razlije in mehovi se pokaze." ([Luk 5,37](#).) Usnjeni mehovi, ki so jih uporabljali kot posode za novo vino, so se čez nekaj časa izsušili in postali krhki, zato jih ni bilo možno uporabiti znova za isti namen. S tem znanim primerom je Jezus primerjal stanje judovskih voditeljev. Duhovniki, pismouki in

poglavarji^{/278/} so vztrajali na stari poti obredov in izročil. Njihova srca so postala trda kakor izsušeni vinski mehovi, s katerimi jih je primerjal. Ker so se zadovoljili z vero, ki je temeljila na postavi, je bilo nemogoče, da bi postali posode žive nebeške resnice. Menili so, da njihova lastna pravičnost popolnoma zadostuje, zato niso želeli, da bi se njihovi veri dodala kakršna koli nova prvina. Božje dobre volje za ljudi niso sprejemali kot nekaj ločenega od njih samih. Povezovali so jo s svojimi zaslugami na temelju svojih dobrih del. Vera, ki deluje po ljubezni in čisti dušo, ni imela prostora v religiji farizejev, ki je bila sestavljena iz obredov in človeških prepovedi. Zato je bilo zaman vsako prizadevanje za združitev Jezusovih nauk z ustaljeno vero. Živa Božja resnica bi kakor novo vino raztrgala stare, razpadajoče mehove farizejskih izročil.

Farizeji so se imeli za preveč modre, da bi se jih moglo poučiti, za preveč pravične, da bi se šteli potrebne zveličanja, za preveč spoštovane, da bi potrebovali spoštovanje, ki prihaja od Kristusa. Zveličar se je odvrnil od njih, da bi poiskal druge, ki bodo sprejeli nebeško sporočilo. V neizobraženih ribičih, v cestinarju na trgu, v ženski iz Samarije in v preprostem ljudstvu, ki ga je poslušalo z veseljem, je našel nove posode za novo vino. Orodja v službi evangelija so tisti ljudje, ki z veseljem sprejmejo od Boga poslano luč. Ti so njegovi poslanci, ki naj svetu oznanijo spoznanje resnice. Če Kristusovi verniki po njegovi milosti postanejo nove posode, jih bo napolnil z novim vinom.

Čeprav je bilo Kristusovo oznanjevanje primerjano z novim vinom, vendar ni bilo novi nauk, temveč samo razodetje tega, kar je bilo oznanjevano že od začetka. Toda za farizeje je Božja resnica izgubila svoj prvotni pomen in lepoto. Zato je bil Kristusov nauk zanje skoraj v vsakem pogledu nov. Niso ga niti prepoznali niti upoštevali.

Jezus je opozoril na moč lažnih nauk, ki lahko uniči spoštovanje in hrepenenje po resnici. Rekel je: "In kdor je pil starino, noče precej novega, ker pravi: staro je boljše." ([Luk 5,39](#).) Vsa resnica, ki je bila dana svetu po očakih in prerokih, je zablestela v Kristusovih besedah v novi lepoti. Vendar pa pismarji in farizeji niso hrepeneli po dragocenem novem vinu. Preden se niso izpraznili starih izročil, navad in običajev, za Kristusove nauke ni bilo prostora niti v njihovih srcih niti v njihovem umu. Oklepali so se mrtvih oblik in se odvrnili od žive resnice in Božje moči.^{/279/}

Zaradi tega so propadli Judje, a tudi mnogi ljudje današnjega časa bodo propadli zaradi tega. Tisoči delajo enako napako kakor farizeji, ki jih je Jezus okaral na Matevževi pojedini. Mnogi zavrnejo resnico, ki prihaja od Očeta luči, namesto da bi se odrekli kakšni priljubljeni navadi ali strmoglavili malika svojega mnenja. Zaupajo vase, opirajo se na lastno razumnost in se ne zavedajo svojega duhovnega siromaštva. Na silo hočejo biti zveličani na način, h kateremu bi lahko prispevali s pomembnim dejanjem. Ko ugotovijo, da ne morejo imeti deleža pri zveličavnem delu, potem ponujeno zveličanje zavrnejo.

Na izpolnjevanju zapovedi sloneča vera nikoli ne more voditi ljudi h Kristusu, ker je brez ljubezni in brez Kristusa. Post in molitev v duhu samoopravičenja sta gnusoba v Božjih očeh. Slovesna bogoslužna zborovanja, potek verskih obredov, zunanja ponižnost in izsiljene daritve pričajo o tem, da se ima ta, ki vse to opravlja, za pravičnega in upravičenega do nebes; ampak vse to je prevara. Z lastnimi deli si nikoli ne moremo kupiti zveličanja.

Danes je še prav tako, kakor je bilo v Kristusovem času. Farizeji ne poznajo svoje duhovne revščine. Njim je namenjeno naslednje sporočilo: "Ker praviš: Bogat sem in obogatel sem in ničesar ne potrebujem, in ne veš, da si revež in pomilovanja vreden in ubog in slep in nag, ti

svetujem, da kupiš od mene zlata, očiščenega v ognju, da obogatiš, in bela oblačila, da se oblečeš in da se ne pokaže sramota tvoje nagote." ([Raz 3,17.18.](#)) Vera in ljubezen sta v ognju očiščeno zlato. Za mnoge pa je zlato izgubilo svoj blesk in bogata zakladnica je izgubljena. Zanje je Kristusova pravičnost nenošena obleka in nedotaknjen izvir. Njim je rečeno: "Toda imam zoper tebe, da si opustil svojo prvo ljubezen. Spominjaj se torej, odkod si padel, in spokori se in delaj prva dela; ako pa ne, ti pridem in premaknem tvoj svečnik z njegovega mesta, če se ne spokoriš." ([Raz 2,4.5.](#))

"Božje daritve so potrjeni duh, potrtega in pobitega srca, o Bog, ne zametaš." ([Ps 51,17.](#)) Preden je lahko kdo Jezusov vernik v pravem smislu, se mora izprazniti svojega jaza. Ko se odpovemo jazu, Gospod lahko naredi novo stvarstvo. Novi mehovi lahko vsebujejo novo vino. Kristusova ljubezen prežame vernika z novim življenjem. V vsakem, ki gleda na Začetnika in Dovrševalca naše vere, se bo razodel Kristusov značaj. /280/

29. Sobota ([angleško](#))

Sobota je bila posvečena pri stvarjenju. Ker je bila postavljena zaradi človeka, ima svoj začetek v času, "ko so pele vkup jutranje zvezde in vsi Božji sinovi radostno ukali". ([Job 38,7.](#)) Mir je preveval svet; kajti zemlja je bila v skladnosti z nebesi. "Tedaj je pogledal Bog vse, kar je bil storil, in glej, dobro je bilo jako." ([1 Mojz 1,31.](#)) Potem je počival, veseleč se svojega dokončanega dela.

Ker je počival v soboto, je blagoslovil "sedmi dan in ga posvetil". ([1 Mojz 2,3.](#)) Izločil ga je za sveti namen. Dal ga je Adamu kot dan počitka. Bil je spominski dan stvarjenja, in zato znamenje Božje moči in ljubezni. Sveto pismo pravi: "Spomin je napravil svojim čudežem. Kajti kar se od njega ne more videti, njegova večna moč in božanstvo, to se od ustvarjenja sveta zaznava z umom in vidi po njegovih delih, tako da se ne morejo izgovarjati." ([Ps 111,4](#); [Rim 1,20.](#))

Vse je ustvaril Božji Sin. "V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu. Vse je po njej postalo, in brez nje ni nič postalo, kar je postalo." ([Jan 1,1.3.](#)) In ker je sobota spominski dan stvarjenja, je znamenje Kristusove ljubezni in moči.

Sobota usmerja naše misli na naravo in nas povezuje s Stvarnikom. V ptičjem petju, šelestenju dreves in glasbi morja lahko slišimo glas njega,^{/281/} ki je govoril z Adamom v raju "ob hladilnem vetriču dneva". ([1 Mojz 3,8.](#)) Ko zaznavamo v naravi Božjo moč, najdemo tolažbo, kajti Beseda, ki je ustvarila vse, daje življenje duši. On, "ki je rekel: [Iz](#) teme naj zasveti luč, On je, ki je zasvetil v naših srcih, da dodeli svetlo spoznanje Božje slave v Kristusovem obličju". ([2 Kor 4,6.](#)) Zato je psalmist pel:

"Kajti razveseljuješ me, Gospod, s svojim delom,
glasno bom prepeval o dejanjih tvojih rok.
Kako velika so tvoja dela, Gospod,
silno globoke so tvoje misli." ([Ps 92,4.5.](#))

Sveti Duh izjavlja po Izaiju: "Komu torej hočete primerjati mogočnega Boga? In kako podobo hočete postaviti poleg njega? ... Ali ne veste? Ali ne čujete? Ali se vam ne oznanja od začetka? Ali ne umejete ustanovitve zemlje? On je, ki stoluje nad okrožjem zemlje, in njeni prebivalci so kakor kobilice, ki razprostira nebesa kakor tenčico in jih razpenja kakor šotor v prebivanje. ... Komu me torej hočete pripodobiti, da bi mu bil enak? pravi Sveti. Povzdignite kvišku oči in glejte: Kdo je ustvaril vse te zvezde? On, ki vodi po številu njih vojsko, jih kliče vse po imenu; zaradi njegove presilne moči in ker je mogočen v krepkoti, se niti ena ne pogreša. Zakaj praviš, o Jakob, in govoriš, Izrael: Skrita je moja pot pred Gospodom in moja pravda gre mimo mojega Boga? Ali ne veš in nisi li slišal? Gospod je večni Bog, Stvarnik krajev zemlje; On ne opeša in se ne utruji. ... Trudnemu daje krepkosti in onemoglemu^{/282/} podeljuje obilo moči. Ne boj se, ker jaz sem s teboj, ne oziraj se plaho, ker jaz sem tvoj Bog; krepčam te, res, pomagam ti, res, podpiram te z desnico svoje pravičnosti. Ozrite se v mene in rešeni boste, vsi kraji zemlje, zakaj jaz sem mogočni Bog in drug nobeden." ([Iz 40,18-29](#); [41,10](#); [45,22.](#)) To je v naravi zapisano sporočilo, ki naj ga sobota ohrani v spominu. Gospod je ukazal Izraelu posvečevati soboto, rekoč: "Moje sobote posvečujte, da bodo v znamenje med menoj in vami, da bi vedeli, da sem jaz Gospod, vaš Bog." ([Ezek 20,20.](#))

Sobota je bila uvrščena v postavo, ki je bila dana na Sinaju; toda ni bila takrat prvič objavljena kot dan počitka. Izraelski narod je to vedel že pred prihodom pod Sinaj. Sobota se

je posvečevala že na poti do tja. Ko so nekateri ta posvečeni dan oskrunili, jih je Gospod grajal: "Doklej se pa boste upirali, da spoštujete moje ukaze in moja povelja?" ([2 Mojz 16,28.](#))

Sobota ni bila dana samo za Izraela, temveč za ves svet. Že v raju jo je Bog objavil človeku; in enako kakor drugi predpisi v zapovedih je tudi njena veljava neminljiva. O zapovedih, h katerim spada tudi četrta, je Kristus izjavil: "Dokler ne preideta nebo in zemlja, ne izgine ni najmanjša črka ali pičica iz postave." ([Mat 5,18.](#)) Vse dokler bodo obstajala nebesa in zemlja, bo sobota vedno znamenje Stvarnikove moči. In ko se bo na zemlji spet razcvetel raj, bodo Božji sveti dan počitka posvečevali vsi, ki bodo živeli pod soncem. "Od sobote do sobote" bodo prebivalci poveljčane nove zemlje "prihajali molit pred mene, pravi Gospod." ([Iz 66,23.](#))

Judje se z nobeno drugo njim zaupano ustanovo niso toliko razlikovali od okoliških narodov kakor ravno s soboto. Bog je želel, da jih posvečevanje tega dne označuje za njegove častilce. Sobota naj bi bila zunanje znamenje njihove ločitve od malikovalstva kakor tudi zveze s pravim Bogom. Da pa bi ljudje lahko posvečevali soboto, morajo tudi sami biti sveti. Po veri morajo postati sodeložniki Kristusove pravičnosti. Ko je bila Izraelcem dana zapoved: "Spominjaj se sobotnega dne, da ga posvečuješ," jim je Gospod tudi rekel: "Sveti možje mi bodite." ([2 Mojz 20,8; 22,31.](#)) Samo tako je lahko sobota zaznamovala Izraelce kot častilce Boga.

Ko so Judje zapustili Boga in se sami prikrajšali za Kristusovo pravičnost, je sobota zanje izgubila svoj pomen. Satan se je poskušal povišati in ljudi speljati od Kristusa. Zato si je prizadeval spremeniti soboto, ker je ta znamenje Kristusove moči.^{/283/} Judovski voditelji so se ravnali po Satanovi volji s tem, ko so obdali soboto z obremenjujočimi zahtevami. V Kristusovih dneh je bila sobota tako popačena, da je bila bolj podobna značaju sebičnih in samovoljnih ljudi, kakor pa da bi odsevala značaj ljubečega nebeškega Očeta. Rabini so predstavljali Boga v bistvu kot bitje, ki je dalo zapovedi, katerih ljudje ne morejo izpolnjevati. Spodbujali so ljudstvo, da gleda na Boga kot na tirana, in misli, da posvečevanje sobote, kakršno zahteva Bog, naredi ljudi trdosrčne in krute. Kristusova naloga je bila odpraviti to napačno predstavo. Čeprav so ga rabini spremljali z neusmiljenim sovraštvom, si niti najmanj ni prizadeval ustrezati njihovim zahtevam, marveč je soboto posvečeval v skladnosti z Božjo postavo.

Ko so se Zveličar in učenci neko soboto vračali s kraja bogoslužja, so šli skozi zrelo žitno polje. Jezus je podaljšal svoje delo do poznih ur, in ko so sedaj šli skozi polje, so učenci utrgali nekoliko žitnih klasov, jih meli v dlaneh in jedli zrna. To ne bi noben drug dan vzbudilo nobene pripombe; bilo je namreč dovoljeno, gredoč skozi žitno polje, sadovnjak ali vinograd, utrgati toliko sadežev, kolikor jih je kdo mogel spotoma pojesti. (Glej [5 Mojz 23,24,25.](#)) Toda če si to naredil v soboto, se je štelo za oskrunjanje sobote. Ne samo da so trganje klasja imeli za neko vrsto žetve, temveč je tudi trenje v dlaneh veljalo za nekakšno mlatenje. To je bil po mnenju rabinov dvakratni prestopek.

Vohuni so se takoj pritožili Jezusu in rekli: "Glej, tvoji učenci delajo, kar se v soboto ne sme delati." ([Mat 12,2.](#))

Ko so nekoč samega Jezusa ob kopeli v Betezdi obtožili skrunjenja sobote, se je zagovarjal z dokazovanjem, da je Božji Sin in da deluje v skladnosti z Očetom. Sedaj pa, ko so bili

napadeni njegovi učenci,^{/284/} je opozoril tožnike na primere iz Starega zakona, na dejanja, ki so jih v soboto opravili ljudje, ki so bili v Božji službi.

Judovski učitelji so se hvalili, da poznajo Svete spise, Zveličar pa jim je v odgovoru očital, da jih ne poznajo. Rekel jim je: "Niste li brali, kaj je storil David, ko je bil lačen on in kateri so bili z njim: kako je šel v Božjo hišo in so jedli predložene kruhe, katerih ni smel jesti ne on, ne tisti, ki so bili z njim, razen samo duhovniki? Sobota je ustvarjena zaradi človeka, a ne človek zaradi sobote. Ali niste brali v postavi, da duhovniki ob sobotah v templju skrunijo soboto, in so brez greha? Pravim vam pa, da je tu večji nego tempelj. Kajti Sin človekov je gospodar sobote." ([Mat 12,3.4](#); [Mar 2,27](#); [Mat 12,5.6.8](#).)

Če je bilo Davidu dovoljeno jesti od kruhov v templju, ki so bili določeni za sveti namen, da bi potešil lakoto, potem tudi ni bilo narobe, če so učenci v svetih sobotnih urah trgali klasje in jedli zrna, da bi si potešili lakoto. Poleg tega so imeli duhovniki v templju ob sobotah več dela kakor druge dni; enako delo za posvetne zadeve bi bilo greh; toda duhovniki so opravljali delo v Božji službi. Opravljali so tiste obrede, ki so kazali na Kristusovo odrešeniško moč, in tako je bilo njihovo delo v skladnosti s ciljem sobote. Sedaj pa je prišel sam Kristus, in učenci, ki so opravljali njegovo naročilo, so bili zaposleni v Božji službi; vse, kar je bilo nujno za uresničenje tega naročila, so lahko opravljali tudi v soboto.

Kristus je hotel pokazati učencem in nasprotnikom, da ima služba Bogu prednost pred vsem drugim. Božje delo na tem svetu je človekovo odrešenje, zato je tudi to, kar se mora opraviti v soboto za izvršitev tega dela, v skladnosti s sobotno zapovedjo. Ta nauk je Jezus poudaril še s tem, da se je imenoval "Gospodar sobote", ki je vzvišen nad vsemi vprašanji in tudi nad vsakim zakonom. Večni Sodnik je oprostil učence krivde s tem, ko se je sklical na zapoved, za katero so bili obdolženi, da jo prestopajo.

Jezus ni dovolil, da bi to minilo samo z očitanjem sovražnikom. Pojasnil jim je, da so v svoji slepoti napačno razumeli smisel sobote. Rekel je: "Ko bi pa vedeli, kaj se pravi: 'Usmiljenja hočem in ne daritve,' ne bi obsojali nedolžnih." ([Mat 12,7](#).) Številni brezsrčni obredi niso mogli nadomestiti^{/285/} pomanjkanja iskrene poštenosti in nežne ljubezni, ki vedno odlikujeta pravega častilca Boga.

Kristus je znova poudaril resnico, da so daritve same po sebi brezvredne. So samo sredstvo, a ne cilj. Njihova naloga je bila voditi ljudi k Zveličarju in jih s tem pripeljati v skladnost z Bogom. Bog ceni službo iz ljubezni. Če ni ljubezni, so zanj vse daritve in obredi žalitev. Prav tako je tudi s soboto. Ta je bila določena za to, da vzpostavi občestvo človeštva z Bogom; ko pa je bil njihov um zaposlen z utrudljivimi obredi, je bil Božji namen s soboto prekrižan. Njeno zgolj zunanje posvečevanje je bilo posmehovanje.

Neko drugo soboto je Jezus pri vstopu v shodnico zagledal moža, ki je imel suho roko. Farizeji so ga opazovali; želeli so videti, kaj bo naredil. Zveličar je dobro vedel, da so gledali nanj kot na prestopnika zapovedi, če je ob sobotah zdravil. Vendar ni omahoval zrušiti pregrad človeških zahtev, ki so ograjevale soboto. Trpečemu možu je Jezus rekel, naj stopi na sredo, in potem vprašal: "Ali se sme v soboto storiti dobro ali hudo, življenje oteti ali pogubiti?" ([Mar 3,4](#).) Pri Judih je veljalo pravilo, da kdor ne naredi dobrega dela, ko ima priložnost za to, naredi s tem hudo delo; ne rešiti ogroženega življenja je pomenilo ubiti ga. Tako se je Jezus srečal z rabini na njihovih tleh. "Oni pa molčijo. In jih z jezo pogleda naokrog, pomilujoč zakrknjenost njih srca, in veli človeku: Iztegni svojo roko! In iztegne, in njegova roka je bila zdrava." ([Mar 3,4.5](#).)

Ko so Jezusa vprašali: "Ali se sme v soboto zdraviti?" je odgovoril: "Kateri človek je med **vami**, ki ima eno ovco, in če mu ta pade v soboto v jamo, da je ne zgrabi in ne izvleče? In koliko boljši je človek od ovce! Zatorej se sme v soboto dobro delati." ([Mat 12,10-12.](#))

Vohuni si vpričo množice niso upali Kristusu odgovoriti, ker so se bali, da si bodo nakopali težave. Vedeli so, da je govoril resnico. Raje bi pustili človeka trpeti, kakor pa da bi prestopili svoja izročila. So pa osvobodili žival, da bi lastniku prihranili izgubo, ki bi jo trpel, če bi jo pustili. S tem so nemi živali izkazovali večjo skrb kakor človeku, ki je bil vendar ustvarjen po Božji podobi. To jasno ponazarja delovanje vseh lažnih ver. Te pa izvirajo iz človekove želje, da se povzdigne nad Boga, končujejo pa se s tem,^{/286/} da človeka ponižajo pod žival. Vsaka vera, ki se upira Božji oblasti, prevara človeka za Božjo slavo, kakršno je imel pri stvarjenju in v kakršno naj bi ga Kristus vrnil. Vsaka lažna vera uči svoje pripadnike, da so ravnodušni do človeških potreb, do trpljenja in pravic. Evangelij pa visoko vrednoti človeštvo, ki je odkupljeno s Kristusovo krvjo, in nas uči nežno upoštevati človekove želje in trpljenje. Gospod pravi, da je "mož dražji od prečistega zlata in človek od ofirskega zlata". ([Iz 13,12.](#))

Ko je Jezus vprašal farizeje, ali je pravilno v soboto delati dobro ali hudo, življenje rešiti ali ga pogubiti, jih je postavil pred njihove lastne hudobne namene. Z ogorčenim sovraštvom so mu stregli po življenju, medtem ko je On želel reševati življenje in osrečiti množice. Ali je bilo boljše v soboto ubijati, kar so nameravali oni, ali pa zdraviti bolne, kar je delal Jezus? Kaj je bilo bolj pravično: ljubiti vse ljudi in to dokazati z deli usmiljenja ali pa v Božjem svetem dnevu gojiti v srcu misli o uboju?

Z ozdravitvijo suhe roke je Jezus obsodil judovske običaje, četrto zapoved pa je pustil tam, kamor jo je nekoč postavil Bog. "Zatorej se sme v soboto dobro delati," je rekel. ([Mat 12,12.](#)) S tem ko je odpravil nesmiselne judovske omejitve, je izkazal čast soboti, medtem ko so Jezusovi tožniki onečlašali Božji sveti dan.

Mnogi, ki zagovarjajo mnenje, da je Kristus odpravil zapovedi, učijo, da je prestopil soboto in celo opravičil učence, ko so ravnali enako. Taki preroki v resnici zavzemajo enako stališče kakor dlakocepski Judje. Tako nasprotujejo temu, kar je Kristus pričal o sebi, ko je rekel: "Kakor sem jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni". ([Jan 15,10.](#)) Niti Zveličar niti njegovi učenci niso kršili sobotne zapovedi. Kristus je bil živi predstavnik zapovedi. V svojem življenju ni prestopil niti enega samega njihovega svetega predpisa. Opazoval je ljudstvo kot priče tistih, ki so iskali priložnost, da bi ga obsodili, in brez ugovora jih je lahko vprašal: "Kdo izmed vas me more dolžiti greha?" ([Jan 8,46.](#))

Zveličar ni prišel odstaviti besed očajnikov in prerokov, saj je sam govoril po teh predstavnikih. Vse resnice Božje besede so prišle od njega. Toda vsi ti neprecenljivi dragulji so bili dani v napačne okvire. Njihova dragocena luč se je uporabljala v službi zmote. Bog je želel, da se vzamejo iz okvira zmot^{/287/} in dajo v ogrodje resnice. To delo pa je lahko opravila samo Božja roka. S svojo povezavo z zablodo je resnica služila Božjemu in človeškemu sovražniku. Kristus je prišel zato, da bi jo zopet postavil tja, kjer bi poveljčala Boga in človeštvu omogočila zveličanje.

Jezus je rekel: "Sobota je ustvarjena zaradi človeka, a ne človek zaradi sobote." ([Mar 2,27.](#)) Ustanove, ki jih je vzpostavil Bog, so za blagor človeštva. "Vse je namreč zavaljo vas. Bodisi Pavel ali Apolo ali Kefa, bodisi svet ali življenje ali smrt, bodisi sedanje ali bodoče: vse je vaše, vi pa ste Kristusovi, a Kristus Božji." (2 Kor. 4,15; [1 Kor 3,22.23.](#)) Zakon desetih zapovedi, katerih del je tudi sobota, je dal Bog za blagor ljudi. Mojzes je dejal: "In Gospod

nam je zapovedal, da izpolnjujmo vse te postave, da se bojmo Gospoda, svojega Boga, nam v dobro vse dni, da bi nas ohranil v življenju." ([5 Mojz 6,24.](#)) Izraelu je bilo po psalmistu poslano sporočilo: "Služite Gospodu z veseljem, pridite pred njegovo obličje z radostnim petjem! Spoznajte, da je Gospod Bog, On nas je ustvaril, ne pa mi sebe; njegovo ljudstvo smo in ovce njegove paše. Stopite v njegova vrata s hvalno daritvijo, s povečevanjem v njegove veže." ([Ps 100,2-4.](#)) A za vsakogar, "kdor koli hrani soboto, da bi je ne oskrunil", Gospod pravi: "Nje tudi pripeljem h gori svoje svetosti in jih razveselim v svoji molitveni hiši." ([Iz 56,6.7.](#))

"Kajti Sin človekov je gospodar sobote." ([Mat 12,8.](#)) Te besede so polne navodil in tolažbe. Ker je bila sobota ustvarjena zaradi človeka, je Gospodov dan. Pripada Kristusu, kajti vse je narejeno po njem. Brez njega "ni nič postalo, kar je postalo". ([Jan 1,3.](#)) Ker je vse ustvaril, je vzpostavil tudi soboto. On je izločil ta dan kot spomin na delo stvarjenja. In tako usmerja sobota nanj kot na Stvarnika in na Posvečevalca. V soboti je tudi pojasnilo, da je ta, ki je ustvaril vse stvari v nebesih in na zemlji in v katerem so združene vse stvari, glava cerkve, in da smo po njegovi moči spravljeni z Bogom. Bog je rekel za Izraela: "Pa tudi svoje sobote sem jim dal, naj bodo znamenje med menoj in njimi, da bi spoznali, da sem jaz Gospod, ki jih posvečujem" - jih naredim svete. ([Ezek 20,12.](#)) Torej je sobota znamenje Kristusove moči, ki nas posvečuje, in je dana vsem, ki jih Kristus posvečuje. Kot znamenje posvečujoče moči je sobota dana vsem, ki po Kristusu postajajo del Božjega Izraela./288/

Gospod pravi: "Če obrneš od sobote svojo nogo, da ne boš delal, kar te veseli, v moj sveti dan, in boš soboto imenoval naslado, sveti častitljiv Gospodov dan, ... tedaj se boš razveseljeval v Gospodu." ([Iz 58,13.14.](#)) Vsem, ki sprejmejo soboto kot znamenje ustvarjalne in zveličavne Kristusove moči, bo sobota naslada, in ker bodo v njej videli Kristusa, se bodo veselili v njem. Sobota jih usmerja na dela stvarjenja kot dokaz njegove mogočne odrešitvene moči. Medtem ko sobota spominja na izgubljeni mir v raj, govori o znova pridobljenem miru po Zveličarju. Vsaka stvar v naravi ponavlja vabilo: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obremenjeni, in jaz vas upokojim." ([Mat 11,28.](#))^{/289/}

30. Izbor dvanajsterih ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mar 3,13-19](#); [Luk 6,12-16](#).

"In stopi na goro in pokliče k sebi, katere je sam hotel; in pridejo k njemu. In postavi jih dvanajst, da bodo z njim in da jih pošlje oznanjevat." ([Mar 3,13.14.](#))

Na obronku gore v zavetju dreves nedaleč od Genezareškega jezera je bila dvanajsterica povabljenih v apostolsko službo; tam je bila povedana pridiga na Gori blagrov. Polja in griči so bili Jezusovi priljubljeni bivalni prostori in pomembni del svojih nauk je povedal pod vedrim nebom rajši kakor v templju ali shodnicah. Nobena shodnica ne bi mogla sprejeti množice, ki je šla za njim; vendar to ni bil edini razlog, zaradi katerega si je izbral poučevanje v poljih in gajih. Jezus je ljubil prizore iz narave. Vsak miren kotiček je zanj pomenil svetišče.

Prvi prebivalci na zemlji so si prostor pod drevesi v Raju izvolili za svoje svetišče. Tam je Kristus imel zvezo z očetom človeštva. Naši prastarši so po izgonu iz Raja še dalje imeli bogoslužja po poljih in gajih, in tam jih je Kristus seznanjal z evangelijem svoje milosti. Kristus je bil tisti, ki se je pogovarjal z Abrahamom pri Mamrejevih hrastih;^{290/} z Izakom, ki je odšel pred večerom molit na polje; z Jakobom na podnožju griča ob Betelu; z Mojzesom sredi Madianskega gorovja in z dečkom Davidom, ko je pasel svoje črede. Kristus je dal navodilo izraelskemu narodu, da je 1500 let vsako leto zapustil svoje domove za en teden in prebival v senčnicah, narejenih iz zelenih vej "žlahtnih dreves in palmovih mladik in vej z listnatih dreves in vrbja od potoka". ([3 Mojz 23,40.](#))

Zaradi vzgoje učencev se je Jezus odločil umakniti iz mestnega vrveža v tišino polj in gričev, ker se je to bolj ujemalo z nauki o samoodpovedi, o katerih jih je želel poučiti. Med svojo službo je rad zbral ljudi okrog sebe pod modrim nebom na kakšnem s travo poraslem obronku ali na obali jezera. Tam je lahko obdan z deli svojega stvarjenja usmeril misli poslušalcev z umetnega na naravno. V rasti in razvoju narave so bila razodeta načela njegovega kraljestva. Ljudje so se z opazovanjem Božjih gričev in čudovitih del njegovih rok lahko naučili dragocenih nauk o božanski resnici. Kristusov nauk se jim je ponavljal v vseh stvareh narave. Tako je z vsemi, ki odhajajo v polja s Kristusom v srcu. Počutili se bodo obdani s svetim vplivom. Podrobnosti v naravi prenašajo ponazoritve našega Gospoda in ponavljajo njegove nasvete. Zveza z Bogom v naravi dviguje um in daje počitek srcu.

Prišel je čas, ko je bilo potrebno narediti prvi korak pri organiziranju cerkve, ki naj bi bila po Kristusovem odhodu njegov predstavnik na zemlji. Niso imeli na voljo dragocenega svetišča, temveč je Zveličar odpeljal učence na svoje priljubljeno počivališče, zato so bile svete izkušnje tistega dne v njihovem umu za vselej povezane z lepoto hribov, dolin in jezera.

Jezus je povabil učence, da bi jih poslal kot svoje priče objaviti svetu, kar so od njega videli in slišali. Nobeno človeško bitje še nikoli ni bilo poklicano za tako pomembno službo, od katere je bila višja le še Kristusova. Postati so morali Božji sodelavci v reševanju sveta. Kakor je v Starem zakonu dvanajst očakov predstavljalo Izraela, tako naj bi dvanajst apostolov predstavljalo evangelijsko cerkev.

Zveličar je poznal značaj izbranih ljudi; pred njim so bile odgrnjene vse njihove slabosti in napake;^{291/} poznal je nevarnosti, ki jih bodo morali preživeti, in odgovornosti, ki jim bodo naložene; zato je bilo njegovo srce polno nežne ljubezni do teh izvoljencev. Vso noč je ostal

sam na gori ob Genezareškem jezeru in molil zanje, oni pa so spali pod goro. Ob prvem svitu jih je poklical k sebi, ker jim je imel povedati nekaj pomembnega.

Ti učenci so že nekaj časa delali z Jezusom. Janez in Jakob, Andrej in Peter, kot tudi Filip, Natanael in Matej so bili z njim tesneje povezani od drugih in so bili priče večjemu številu njegovih čudežev. Peter, Jakob in Janez so bili še v tesnejši zvezi z njim. Bili so neprestano ob njem in imeli priliko videti njegove čudeže in poslušati njegove besede. Janez je bil z njim najbolj domač, tako je bilo zanj značilno, da je učenec, ki ga je Jezus ljubil. Zveličar je ljubil vse, Janezov duh pa je bil najbolj dovzeten. Bil je najmlajši med učenci, zato je z otroškim zaupanjem odprl svoje srce Jezusu. Tako je postal deležen večje Kristusove naklonjenosti in po njem so bili Božjemu ljudstvu objavljeni najgloblji Zveličarjevi nauki.

Na čelu ene izmed skupin, v katere so bili razdeljeni učenci, je Filipovo ime. Bil je prvi učenec, ki mu je Jezus jasno ukazal: "Pojdi za menoj!" ([Jan 1,43](#).) Filip je bil iz Betsajde, Andrejevega in Petrovega mesta. Poslušal je nauk Janeza Krstnika in slišal, ko je Janez razglasil Kristusa za Božje Jagnje. Iskreno je iskal resnico, bil pa je počasnega srca za verovanje. Čeprav se je tudi sam pridružil Kristusu, vendar ni bil popolnoma prepričan o Jezusovem božanstvu, kar se je pokazalo, ko ga je oznanil Natanaelu. Glas iz nebes je razglasil Jezusa za Božjega Sina, Filip pa ga je imel za "Jezusa iz Nazareta, Jožefovega sina". ([Jan 1,45](#).) Filipovo pomanjkanje vere se je ponovno pokazalo,^{/292/} ko je bilo treba nasititi pet tisoč mož. Jezus jih je zaradi preizkušnje vprašal: "Kje naj kupimo kruha, da bodo ti jedli?" ([Jan 6,5](#).) Filipov odgovor je razodel njegovo nevero: "Za dvesto denarjev jim ni dosti, da bi vsak izmed njih dobil kaj malega." ([Jan 6,7](#).) Jezus je bil žalosten. Čeprav je Filip videl njegova dela in občutil njegovo moč, vendar ni imel vere. Ko so Grki spraševali pri Filipu za Jezusa, ni izkoristil priložnosti, da bi jih predstavil Zveličarju, temveč se je obrnil k Andreju. V zadnjih urah pred križanjem so Filipove besede znova jemale vero. Ko je Tomaž rekel Jezusu: "Gospod, ne vemo, kam greš, in kako moremo vedeti pot?" je Zveličar odvrnil: "Jaz sem pot in resnica in življenje. ... Ko bi bili mene spoznali, bi poznali tudi mojega Očeta." Filipov odgovor pa je pokazal nevero: "Gospod, pokaži nam Očeta, in dosti je nam." ([Jan 14,5-8](#).) Učenec, ki je tri leta živel z Jezusom, je bil tako počasnega srca in slab v veri.

Srečno nasprotje s Filipovo nevero je bilo Natanaelovo otroško zaupanje. Bil je mož silovito resne narave, čigar vera je slonela na nevidni resničnosti. A vendar je bil Filip učenec v Kristusovi šoli, in božanski Učitelj je potrpežljivo prenašal njegovo nevero in počasno razumevanje. Po izlitju Svetega Duha na učence je Filip postal učitelj Božjega reda. Vedel je, o čem govori, in poučeval je z zanesljivostjo, ki je prepričevala poslušalce.

Medtem ko je Jezus pripravljajl učence za posvečenje, si je neki nepovabljen človek prizadeval, naj ga sprejme mednje. To je bil Juda Iškarjot, ki se je tudi imel za Kristusovega sledilca. Zahteval je prostor med ožjim krogom učencev. Rekel je zelo resno in na videz iskreno: "Učitelj, hočem za tabo hoditi, kamor koli pojdeš." ([Mat 8,19](#).) Jezus ga ni ne odklonil ne dobrodošlo pozdravil, temveč mu je odgovoril z resnim glasom: "Lisice imajo brloge in ptice pod nebom gnezda, a Sin človekov nima,^{/293/} kamor bi naslonil svojo glavo." ([Mat 8,20](#).) Juda je veroval, da je Jezus Mesija; s pridružitvijo apostolom je računal, da si bo zagotovil visok položaj v novem kraljestvu. To upanje je Jezus želel pokopati s svojimi besedami o siromaštvu.

Učenci so si želeli, da bi bil Juda med njimi. Imel je videz, ki je vlival spoštovanje, bil je bistroumen, učinkovit in nadarjen mož, zato so ga priporočali Jezusu kot človeka, ki bi mu pomenil veliko pomoč pri delu. Bili so zelo presenečeni, ko ga je Jezus hladno sprejel.

Učenci so bili razočarani, ker Jezus ni poskušal sodelovati z Izraelovimi voditelji. Zdelo se jim je napačno, da ni zahteval podpore za svoje delo pri teh vplivnih ljudeh. Če bi bil odklonil Juda, bi se začeli spraševati o modrosti svojega Učitelja. Poznejša Judova zgodovina jim je pokazala, kako nevarno je dovoliti posvetni presoji, da pomaga odločiti, ali je kdo sposoben za Božje delo. Sodelovati s takimi ljudmi, kakor so si jih želeli apostoli, bi pomenilo izdati delo v roke njegovih najhujših sovražnikov.

Ko se je Juda pridružil učencem, ni bil neobčutljiv za lepoto Kristusovega značaja. Čutil je vpliv božanske moči, ki je duše privabljala k Zveličarju. On, ki ni prišel prelomit nalomljenega trsta in pogasit tlečega stenja, ni hotel odkloniti te duše, dokler bo vsaj še malo hrepenela po luči. Zveličar je bral Judovo srce; poznal globino krivičnosti, v katero bo padel, če ga ne bo rešila Božja milost. Ko ga je sprejel, ga je postavil tja, kjer je lahko vsak dan imel stik z izvirom njegove nesebične ljubezni. Tudi Juda bi lahko postal državljani nebeškega kraljestva, če bi hotel odpreti svoje srce Kristusu, da bi Božja milost iz njega izgnala hudobnega duha sebičnosti.

Bog jemlje ljudi takšne, kakršni so, torej z vsemi človeškimi značajskimi potezami, in jih usposablja za svojo službo, če se mu želijo podrediti in se učiti od njega. Ne izbira jih zaradi njihove popolnosti, temveč kljub njihovi nepopolnosti; s spoznanjem in izvajanjem resnice so lahko s Kristusovo milostjo spremenjeni v njegovo podobo.

Juda je imel enake možnosti kakor drugi učenci. Poslušal je iste dragocene nauke. Poslušnost resnici,^{/294/} ki jo je zahteval Kristus, pa se ni ujemala z Judovimi željami in nameni, zato se ni hotel odpovedati svojim zamislim, da bi prejel nebeško modrost.

Kako nežno je Zveličar ravnal s svojim bodočim izdajalcem! Jezus se je v svojem nauku precej ukvarjal z načeli dobrotelčnosti, ki je udrihala po koreninah pohlepnosti. Vpričo Juda je žigosal ogabni značaj lakomnosti, in ta učenec je večkrat razumel, da je bil opisan njegov značaj in izpostavljen njegov greh, vendar ni hotel priznati in opustiti svoje krivičnosti. Zadostoval je samemu sebi in je dalje ravnal nepošteno, namesto da bi se uprl skušnjavi. Kristus je stal pred njim kot živi zgled, kakršen bi moral postati on, če bi uporabil Božje posredovanje in pomoč; ampak Juda je ostajal gluha za vse te nauke.

Jezus ga nikoli ni strogo pokaral zaradi njegove lakomnosti. Tudi ko mu je dokazal, da bere njegove misli kakor odprto knjigo, je z božansko potrpežljivostjo prenašal tega človeka v zmoti. Ponujal mu je najbolj vzvišene spodbude, da bi delal, kar je prav, zato Juda ni imel opravičila, ko je zavrgel nebeško svetlobo.

Namesto da bi hodil v luči, je obdržal svoje hibe. Gojil je hudobne želje, maščevalne strasti, temačne in čemerne misli. Končno je Satan popolnoma zagospodaril nad njim. Juda je postal predstavnik Kristusovega sovražnika.

Ko se je Juda pridružil Jezusu, je imel nekaj dragocenih značajskih lastnosti, s katerimi bi lahko postal blagoslov za cerkev. Če bi bil pripravljen nositi Kristusov jarem, bi utegnil postati eden najuglednejših apostolov. Toda on je zakrnil svoje srce, kadar koli je bil opozorjen na svoje hibe, ošabnost in upor pa sta spodbujala njegovo sebično slavljljubnost. Tako se je onespobil za delo, ki mu ga je zaupal Bog.

Vsi učenci so imeli resne pomanjkljivosti, ko jih je Jezus poklical v službo. Sam Janez, ki je bil v najtesnejši zvezi s Ponižnim in Krotkim, ni bil ponižne in popustljive narave. On in

njegov brat sta bila imenovana "sinova groma". ([Mar 3,17.](#)) Ko sta bila z Jezusom, je vsako pomanjkanje obzirnosti do njega izzvalo v njiju jezo in napadnost. Nagla jeza, maščevalnost, kritizerstvo, vse to je bilo v ljubljenu učencu. Bil je ošaben, želel si je biti prvi v Božjem kraljestvu. Ampak iz dneva v dan je opazoval Jezusovo nežnost in potrpežljivost, ki je bila čisto nasprotje njegovemu nasilniškemu duhu. Odprl je srce božanskemu vplivu,^{/295/} in postal ne samo poslušalec, temveč tudi delavec Zveličarjevih besed. Njegov "jaz" je bil skrit v Kristusu. Naučil se je nositi njegov jarem in prenašati njegovo breme.

Jezus je svoje učence karal, opozarjal in opominjal; vendar ga Janez in njegovi bratje niso zapustili; izbrali so si Jezusa ne glede na graje. Zveličar se ni umaknil od njih zaradi njihovih slabosti in napak. Do konca so ostali z njim v njegovih preizkušnjah in se učili nauk iz njegovega življenja. Z opazovanjem Kristusa so spreminjali svoj značaj.

Apostoli so se zelo razlikovali po svojih navadah in nagnjenjih. Med njimi je bil cestinar Matevž Levi; Simon s priimkom Gorečnik, odločni sovražnik rimske oblasti; velikodušni in nagli Peter; sebični in skopi Juda; Tomaž, ki je imel dobro srce, bil pa je boječ in plašen; Filip, počasnega srca in nagnjen k dvomu; slavloljubna in prostodušna Zebedejeva sinova, in njihovi bratje. Vsi ti so se zbrali, vsak je imel svoje napake in bodisi podedovana ali pridobljena nagnjenja k slabemu, toda v Kristusu in z njim so morali živeti v Božji družini ter se učiti postati eno v veri, nauku in duhu. Doživeti so morali svoje preizkušnje, žalosti, različnosti mišljenja; a dokler koli je Kristus prebival v njihovih srcih, ni mogel nastati prepir. Njegova ljubezen jih je spodbudila, da so se ljubili med seboj; Učiteljevi nauki so dosegli, da so uskladili vse razlike, in pripeljali apostole do sloge, edinosti, dokler niso postali enih misli in presojanja. Kristus je postal vzvišeno središče, zato so se približevali drug drugemu prav tako, kolikor bolj so se približali središču.

Po končanem poučevanju učencev je Jezus zbral okrog sebe malo skupino, pokleknil mednje, položil roke na njihove glave ter jih z izgovorjeno molitvijo posvetil za svoje sveto delo. Tako so bili Gospodovi učenci posvečeni za službo evangelija.

Kristus za svoje predstavnike med ljudmi ni izbral angelov, ki niso nikoli padli, temveč ljudi z enakimi strastmi kakor ti, katere si prizadevajo rešiti. Kristus je nase vzel človeškost, da bi se lahko približal človeštvu. Božanskost je potrebovala človeškost; kajti oboje - božansko in človeško - je bilo potrebno, da bi prineslo zveličanje svetu. Božanskost je potrebovala človeškost, da bi človeškost lahko postala prenosnik zveze med Bogom in človekom. Tako je tudi s Kristusovimi služabniki in glasniki. Človeku je potrebna moč zunaj njega in nad njim, da bi obnovila v njem Božjo podobo in ga usposobila za opravljanje Božjega dela;^{/296/} zaradi tega pa človeško sodelovanje ne postane nepomembno. Če se človeštvo zanaša na božansko moč in Kristus po veri prebiva v srcu, potem človekova moč zaradi sodelovanja z božansko postane uporabna za dobro.

Ta, ki je poklical galilejske ribiče, še vabi ljudi v svojo službo. Svojo moč želi pokazati po nas prav tako, kakor jo je razodel po prvih učencih. Četudi smo še tako grešni in nepopolni, nam Gospod ponuja možnost sodelovanja s seboj, vajeinstvo pri Kristusu. Vabi nas, naj se podvržemo božanskemu poučevanju, da bi združeni s Kristusom lahko opravili Božje delo.

"Imamo pa ta zaklad v lončenih posodah, da bi bila preobilnost moči iz Boga in ne iz nas." ([2 Kor 4,7.](#)) Zaradi tega je oznanjevanje evangelija zaupano grešnim ljudem, in ne angelom. To kaže, da je Božja moč ta, ki deluje po slabostih človeške narave; to nas spodbuja k veri, da

moč, ki je pomagala drugim, kateri so imeli enake slabosti kakor mi, lahko pomaga tudi nam. Kdor je sam "obdan s slabostjo", "more potrpljenje imeti z nevednimi in tavajočimi". ([Heb 5,2](#).) Ker so bili sami ogroženi, poznajo nevarnosti in težave poti, zato so povabljeni pomagati vsem, ki se znajdejo v podobnih nevarnostih. Nekateri ljudje so žalostni zaradi dvoma, obremenjeni zaradi slabosti, slabi v veri in še niso sposobni prijeti Nevidnega, ampak prijatelj, ki ga lahko vidijo, pride k njim namesto Kristusa, in lahko postane člen, ki bo povezal njihovo šibko vero s Kristusom.

Mi moramo biti delavci skupaj z nebeškimi angeli pri objavljanju Jezusa svetu. Ti nestrpno čakajo na naše sodelovanje; ker človek mora postati prenosnik zveze s človekom. Ko se s posvečenjem vsega srca izročimo Kristusu, se angeli veselijo, da lahko po naših besedah razodenejo Božjo ljubezen./297/

31. Pridiga na Gori blagrov ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 5 do 7](#)

Kristus je redko kdaj zbiral učence na samem, da bi sprejemali njegove besede. Za svoje poslušalce ni izbral samo poznavalce poti življenja. Njegov načrt je bil doseči množice, ki so živele v neznanju in zmoti. Svoj nauk o resnici je oznanjal tam, kjer je lahko vplival na popačeno dožemanje. On sam je bil resnica; vedno je bil pripravljen pomagati, njegove iztegnjene roke so bile pripravljene blagoslovljati, z opomini, prošnjami in spodbujanjem pa je vedno poskušal dvigniti vsakogar, ki je prišel k njemu.

Pridiga na gori je bila povedana množici, čeprav je bila namenjena zlasti učencem. Po posvečenju apostolov je Jezus odšel z njimi k obali jezera. Tam se je začelo že zgodaj zjutraj zbirati ljudstvo. Poleg siceršnjih obiskovalcev iz galilejskih mest so bili tam še ljudje iz Judeje, in celo iz Jeruzalema; nadalje iz Bereje, Deseteromestja, Idumeje, kraja na jugu Judeje, Tira in Sidona, feničanskih mest ob Sredozemskem morju. "Ko so slišali, kakšne reči dela, so prišli k njemu, ... da bi se ga dotaknili, kateri koli so imeli nadloge. Iz njega je izhajala moč in ozdravljala vse." ([Mar 3, 8.10](#); [Luk 6,19](#).)

Obala je bila preozka, zato ni bilo stojišča, kjer bi lahko njegov glas dosegel vse, ki so ga hoteli slišati. Zato jih je popeljal k vznožju gore. Ko je dosegel planoto, kjer je bil primeren prostor za zbiranje množice, se je usedel na travo, učenci in ljudstvo pa so ga posnemali./298/

Učenci so vedno sedeli ob samem Jezusu. Ljudje so se neprestano prerivali okrog njega, učencem pa je bilo jasno, da si ne smejo dovoliti, da bi jih izrinili iz njegove bližine. Usedli so se tesno poleg njega, da jim ne bi ušla niti ena beseda njegovega pouka. Bili so pozorni poslušalci, željni razumevanja resnice, ki naj bi jo oznanili vsem deželam in rodovom.

Ker so slutili, da bodo slišali nekaj nenavadnega, so se primikali k Učitelju. Verovali so, da bo kraljestvo kmalu vzpostavljeno, dogodki tega jutra pa so jih prepričali, da se bo v zvezi z njim oznanil kak razglas. Tudi množica je bila polna pričakovanja, njihovi živahni obrazi so dokazovali globoko zanimanje. Medtem ko je ljudstvo sedelo na zelenem obronku griča in pričakovalo besede božanskega Učitelja, so njihovo srce napolnjevale misli o prihodnji slavi. Tam so bili pismouki in farizeji, ki so hrepeneli za dnem, ko bodo lahko zavladali nad osovraženimi Rimljani in se dokopali do bogastva in sijaja velikega svetovnega kraljestva. Revni kmetje in ribiči so upali, da bodo slišali zagotovilo, da bodo njihove borne koče, pičila hrana, s težaškim delom napolnjeno življenje in strah pred revščino zamenjani z razkošnimi palačami in lahkotnimi dnevi. Upali so, da bo njihovo grobo oblačilo, ki jim je podnevi služilo za ogrinjalo, ponoči pa za odejo, Kristus zamenjal z bogatimi in dragocenimi oblekami njihovih zavojevalcev. Vsa srca so se prebujala s ponosnim upanjem, da bo Izrael kmalu počaščen pred narodi kot Gospodov izvoljenec in Jeruzalem povišan v prestolnico vesoljnega kraljestva.

Kristus je razočaral njihove upe glede pozemske velikosti. S pridigo na Gori blagrov je hotel odstraniti to, kar je zgradila napačna vzgoja, in svojim poslušalcem dati pravi pojem o svojem kraljestvu in značaju. Zmot ljudstva ni napadel naravnost. Videl je bedo sveta, ki jo je povzročil greh, vendar ni podal žive podobe njihove nesreče. Poučeval jih je o nečem mnogo boljšem od tega, kar so poznali. Ne da bi se bojeval proti njihovim predstavam o Božjem kraljestvu, jim je govoril o pogojih vstopa vanj in dovolil, naj vsak sam sklepa o njegovi naravi. Resnice, ki jih je učil, niso za nas nič manj pomembne, kakor so bile za ljudstvo, ki je

tedaj hodilo za njim. Nam je ravno tako potrebno spoznati temeljna načela Božjega kraljestva, kakor je bilo njim.

Kristusove prve besede, ki jih je spregovoril ljudstvu na gori, so bile besede blagoslova. Dejal je, da so srečni tisti, ki sprevidijo svojo duhovno revščino^{/299/} in čutijo potrebo po odrešenju. Evangelij je treba oznanjati ubogim. Ne razodeva se duhovno prevzetnim, ki trdijo, da so bogati in jim nič ne manjka, temveč njim, ki so ponižni in potrti. Za greh je odprt samo en vir, in sicer izvir za uboge v duhu.

Naduto srce si prizadeva zaslužiti odrešenje, ampak temelj naše pravice do nebes in primernosti zanj je edino Kristusova pravičnost. Gospod ničesar ne more napraviti za obnovitev človeka, dokler se sam, prepričan o svoji slabosti in prost sleherne misli o samozadostnosti, ne odpove svoji pravičnosti in podredi Božjemu vodstvu. Tedaj lahko dobi dar, ki mu ga je Bog pripravljen podariti. Nič ni prikrajšano človeku, ki čuti potrebo. Ima prost pristop k njemu, ki ima vsega obilo. "Zakaj tako pravi Visoki in Vzvišeni, ki prebiva v večnosti in ki mu je ime Sveti: Na višavi in v svetišču prebivam, tudi z njim, ki je potrtega in ponižanega duha, da oživim duha ponižanih in oživim srce potrlih." ([Iz 57,15.](#))

"Blagor jim, ki žalujejo, ker oni bodo potolaženi." ([Mat 5,4.](#)) Kristus s temi besedami ne uči, da ima žalost sama po sebi moč odstraniti krivdo greha. Ne odobrava namišljene ali lažne ponižnosti. Ne govori o žalosti, ki vsebuje malodušnost ali tarnanje. Čeprav smo žalostni zaradi grehov, se vseeno moramo veseliti dragocene prednosti, da smo Božji otroci.

Pogostokrat smo žalostni, ker nam naša zla dejanja prinašajo neprijetne posledice; to pa ni pravo spokorjenje. Iskrena žalost zaradi greha je sad delovanja Svetega Duha. Duh odkriva nehvaležnost srca, ki je preziralo in žalostilo Zveličarja, in On nas pripelje potrte h križevemu podnožju. Z vsakim grehom Jezusu prizadevamo nove rane. Ob pogledu nanj, ki smo ga prebodli, bomo žalostni zaradi grehov, ki so mu povzročili trpljenje. Taka žalost nas pripelje do tega, da opustimo greh.

Ljudje tega sveta bodo imeli tako žalost za slabost, vendar pa je to moč, ki spokornika spaja z Neskončnim z nezlomljivimi sponami. Dokazuje, da Božji angeli vračajo človeku milost, ki jo je izgubil zaradi trdega srca in prestopkov. Spokornikove solze so deževne kaplje, ki padajo pred sončnim sijajem svetosti. Ta žalost oznanja veselje, ki bo za človeka vir življenja. "Samo spoznaj svojo krivico, da si odpadla od Gospoda, svojega Boga. Ne bom vas več ježno gledal, kajti dobrotljiv sem. Poskrbim za žalujoče na Sionu^{/300/} in jim dam diko namesto pepela, olje veselja namesto žalosti, hvalni plašč namesto obupanega duha." ([Jer 3,13.12](#); [Iz 61,3.](#))

Za žalostne v nesreči in bolečini obstaja tolažba. Grenkoba žalosti in ponižanja je boljša od popuščanja grehu. Bog nam s stiskami razodeva pomanjkljivosti našega značaja, da bi z njegovo milostjo premagali svoje slabosti. Strani našega življenja, ki bi ostale neznane, se odpro pred nami in nenadoma pride preizkušnja, ne glede na naše sprejemanje Božjega karanja in nasveta. Ko pride na nas preizkušnja, se ne smemo jeziti in žalostiti. Ni se nam potrebno upirati in poskušati zbežati iz Kristusovih rok. Ponižati moramo dušo pred Bogom. Gospodove poti se zdijo nejasne njemu, ki želi doumeti podrobnosti v luči, ki mu ugaja. Naši človeški naravi so videti temačne in žalostne. Vendar pa so Božje poti polne milosti in njihov konec je zveličanje. Elija ni vedel, kaj dela, ko je v puščavi rekel, da je sit življenja, in prosil za smrt. Gospod ga v svoji milosti ni prijel za besedo. Elija je vendar moral dokončati še veliko delo; po opravljenem delu pa mu ni bilo potrebno umreti malodušen in osamljen v

puščavi. Ni ga čakalo ležanje v zemeljskem prahu, temveč odhod v slavi s sprevedom nebeških ognjenih voz pred prestol na višavah.

Božja beseda žalostnim se glasi: "Njegove poti vidim, ali ozdravim ga; in vodil ga bom in dajal tolažbe njemu in njegovim žalujočim. Spremenim njih žalost v veselje ter jih potolažim in razveselim po njih žalosti." ([Iz 57,18](#); [Jer 31,13](#).)

"Blagor krotkim." ([Mat 5,5](#).) Težave, na katere naletimo, se lahko precej ublažijo s krotkostjo, ki je skrita v Kristusu. Če imamo ponižnost našega Učitelja, se bomo dvignili nad preziranje, očitane in neprijetnosti, ki smo jim vsak dan izpostavljeni, in to ne bo več žalostilo našega duha. Premagovanje samega sebe je najboljše znamenje kristjanove plemenitosti. Komur surovost ali trpinčenje jemljejo mir in trdnega duha, krati Bogu pravico, da bi po njem razodel popolnost svojega značaja. Srčna ponižnost je moč, ki daje zmago Kristusovim sledilcem; je znamenje njihove zveze z nebeškimi dvori.

"Kajti vzvišen je Gospod, vendar gleda na nizkega." ([Ps 138,6](#).) Bog nežno gleda na vse, ki kažejo blagega in ponižnega Kristusovega duha. Svet jih morda gleda s prezirom, v njegovih očeh pa imajo visoko vrednost. Dovoljenja za vstop v nebesa ne bodo prejeli le modri, veliki, dobrotniki,^{/301/} ne le vneti delavci, polni gorečnosti in nenehne dejavnosti. Ne; na stežaj odprt vstop bodo imeli ubogi v duhu, ki hrepenijo po Kristusovem prebivanju v njih, so ponižnega srca in si najbolj vroče želijo spolniti Božjo voljo. Ti bodo v številu njih, ki so si oprali in ubelili oblačila v Jagnjetovi krvi. "Zato so pred Božjim prestolom in mu služijo noč in dan v njegovem svetišču, in sedeči na prestolu razpne svoj šotor nad njimi." ([Raz 7,15](#).)

"Blagor lačnim in žejnim pravičnosti." ([Mat 5,6](#).) Občutek nevrednosti povzroči, da srce čuti lakoto in žejo po pravičnosti, a to hrepenenje ne bo razočarano. Kdor daje v svojem srcu prostor Jezusu, bo spoznal njegovo ljubezen. Vsi, ki želijo nositi podobo Božjega značaja, bodo potešili svoje hrepenenje. Sveti Duh nikdar ne pušča brez pomoči njega, ki gleda na Jezusa. Jemlje od Kristusovih reči in daje njemu. Če je oko stalno uprto v Kristusa, delo Svetega Duha ne bo prenehalo, dokler se človek ne bo spremenil v njegovo podobo. Čista prvina ljubezni ga bo napolnila in usposobila za višje dosežke, da si bo pridobil znanje o nebeških rečeh, tako da ne bo prikrajšan za polnoto. "Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, ker oni bodo nasičeni." ([Mat 5,6](#).)

Usmiljeni bodo dosegli usmiljenje in kdor je čistega srca, bo videl Boga. Vsaka nečista misel oskrunja človeka, slabi moralno počutje in ovira delo Svetega Duha. Zamegljuje duhovni vid, da ljudje ne morejo gledati Boga. Gospod more odpustiti in odpušča spokornemu grešniku; vendar tudi po odpuščanju ostanejo brazgotine na duši. Kdor želi jasno razločiti duhovno resnico, se mora skrbno ogibati vsaki nečisti besedi ali misli.

Kristusove besede pa zajemajo več kakor le svobodo od čutne nečistosti in obrednega oskrunjenja, česar so se Judje tako strogo izogibali. Sebičnost nas ovira, da ne moremo gledati Boga. Sebični duh Boga presoja kakor sebe. Dokler tega ne odvržemo, ne moremo razumeti njega, ki je ljubezen. Le nesebično srce, ponižni in zvesti duh bo videl Boga kot bitje, ki je "poln usmiljenja in milostiv, počasen za jezo in obilen v milosti in resnici". ([2 Mojz 34,6](#).)

"Blagor miroljubnim." ([Mat 5,9](#).) Resnica rodi Kristusov mir. Ta mir je v skladnosti z Bogom. Svet je v sovraštvu z Božjimi zapovedmi;^{/302/} grešniki so v sovraštvu s svojim Stvarnikom; sad tega pa je, da so sovražniki drug drugemu. Psalmist pravi: "Velik mir imajo,

kateri ljubijo tvoj zakon, in ni jim spotike." ([Ps 119,165.](#)) Ljudje ne morejo ustvariti miru. Človeški načrti za očiščenje in povišanje posameznikov in družbe ne bodo obrodili miru, ker ne dosežejo srca. Kristusova milost je edina moč, ki lahko vzpostavi in stalno ohranja pravi mir. Ko se Kristusov Duh vseli v srce, izžene iz njega zla nagnjenja, ki povzročajo prepire in razprtije. "Namesto grmovja zrastejo ciprese, namesto koprive vstane mirta. Veselila se bosta puščava in samotni kraj in radovala se bo pustinja in cvetela kakor roža." ([Iz 55,13; 35,1.](#))

Množica je občudovala ta nauk, ki se je tako razlikoval od pravil in zgleda farizejev. Ljudje so dosegli prepričanje, da je sreča imeti bogastvo tega sveta, da sta zaželeni slava in čast od ljudi. Prijetno je bilo imenovati se rabin, biti znan zaradi svoje modrosti in pobožnosti, javno se hvaliti s svojimi dobrimi lastnostmi. To so šteli za krono sreče. Pred to množico pa je Jezus izjavil, da je pozemski dobiček in čast vsa nagrada, ki jo lahko dobijo taki ljudje. Govoril je z gotovostjo, in prepričevalna moč je spremljala njegove besede. Ljudstvo je utihnilo in občutek bojazni je zavel nad njim. Dvomljivo so gledali drug drugega. Kdo se bo rešil, če ta človek govori resnico? V tem trenutku so bili mnogi prepričani, da je znameniti Učitelj pod vplivom Božjega duha in da govori božanske misli.

Ko je Jezus pojasnil, v čem je prava sreča in kako se pride do nje, je jasneje opomnil učence na dolžnost, da so od Boga izvoljeni učitelji za vodenje drugih na pot pravičnosti in večnega življenja. Vedel je, da bodo često doživeli razočaranja in malodušnost, naleteli na ostro nasprotovanje ter jih bodo mnogi žalili in zavrnili njihovo pričevanje. Dobro je vedel, da bodo ti ljudje, ki so ga tako pozorno poslušali, pri izvrševanju svoje službe morali pretrpeti obrekovanje, trpljenje, ječo in smrt. Zato je nadaljeval:

"Blagor preganjanim zaradi pravičnosti, ker njih je nebeško kraljestvo. Blagor vam, kadar vas zaradi mene sramote in preganjajo in vse hudo zoper vas govore, pa lažejo. Radujte se in veselite^{/305/} ker veliko je vaše plačilo v nebesih. Kajti tako so preganjali preroke, ki so bili pred vami." ([Mat 5,10-12.](#))

Svet ljubi greh in sovraži pravičnost, in od tod je izviralo njegovo sovraštvo do Jezusa. Vsi, ki zavržejo njegovo brezmejno ljubezen, bodo krščanstvo šteli za vznemirjajoč dejavnik. Kristusova luč razganja temo, ki pokriva njihove grehe in ustvarja potrebo po obnovi. Pokorni vplivu Svetega Duha začnejo boj s samim seboj, po drugi strani pa se trdno oklepajoči svojega greha borijo proti resnici in njenim predstavnikom.

Sad tega je razdor, in Kristusovi sledilci so obtoženi kot taki sejalc nemira med ljudmi. Prijateljstvo z Bogom pa jim prinese sovraštvo s svetom. Nosijo Kristusovo sramoto. Hodijo po stezi, ki so jo utrli najplemenitejši Zemljani. Preganjanje morajo sprejeti z veseljem, ne pa z žalostjo. Vsaka huda preizkušnja je Božje sredstvo za njihovo prečiščevanje. Vsaka jih usposablja za sodelovanje z njim. Vsak spopad ima svoj prostor v velikem boju za pravičnost in bo povečal veselje njihove končne zmage. Če se tega zavedajo, bodo sleherno preizkušnjo vere in potrpežljivosti sprejeli z veseljem, namesto da bi se je bali in se ji izognili. Božji služabniki morajo izpolniti vsako dolžnost, ne oziraje se na strah ali naklonjenost ljudi, pri tem pa si morajo želeči, da bi izpolnili svojo obveznost do sveta, in se hrepeneče ozirati po Božjem odobravanju.

"Vi ste sol zemlje," ([Mat 5,13.](#)) je rekel Jezus. Ne umikajte se svetu, da bi se izognili težavam. Prebivati morate med ljudmi, da bi bil okus božanske ljubezni kot sol, ki bo obvarovala svet pred pokvarjenostjo.

Srca, ki so pod vplivom Svetega Duha, so prenosniki, po katerih teče Božji blagoslov. Če bi bili ti, ki služijo Bogu, odstranjeni s sveta in bi se njegov Duh umaknil izmed ljudi, bi bil svet prepuščen pustošenju in uničenju kot sadu Satanove vladavine. Četudi grešniki tega ne vedo, se za blagoslove življenja na tem svetu imajo zahvaliti navzočnosti Božjega ljudstva, ki ga prezirajo in zatirajo. Če pa se kristjani tako samo imenujejo, potem so sol, ki je izgubila svoj okus. V svetu nimajo nikakršnega vpliva na dobro. Če napačno predstavljajo Boga, so hujši od nevernikov.

"Vi ste luč svetu." ([Mat 5,14.](#)) Judje so si samo za svoj narod prilastili pravico do zveličanja; Kristus pa jim je pokazal,^{/306/} da je zveličanje kot sončna svetloba. Pripada vsemu svetu. Svetopisemska vera se ne more zapreti med knjižne platnice ali cerkvene zidove. Ne smemo je uporabljati le občasno v svojo korist, nato pa skrbno dati na stran. Posvečevati mora vsakdanje življenje, se razodevati v vseh opravilih in družbenih odnosih.

Pravi značaj ni nekaj, kar si človek lahko na zunaj izoblikuje in si nadene; sije iz notranjosti. Če želimo druge voditi na pot pravičnosti, potem morajo biti njena načela varno spravljena v naših srcih. S samim izpovedovanjem vere se lahko podaja le njena teorija, a naša resnična pobožnost oznanja besedo resnice. Dosledno življenje, sveti pogovor, neomahljivo poštenje, učinkoviti in plemeniti duh, zgled pobožnosti - to so sredstva za prenos luči svetu.

Jezus se ni zadrževal na določenih postavah, vendar poslušalcev ni zapustil v prepričanju, da je prišel zavreč njene zahteve. Vedel je, da so ga vohuni pripravljeni prijeti za vsako besedo, ki bi jo lahko popačili in uporabili za svoj cilj. Poznal je predsodke, ki so obstajali v mislih mnogih poslušalcev, zato ni govoril ničesar, kar bi omajalo njihovo zaupanje v vero in ustanove, ki so jih dobili po Mojzesu. Sam Kristus osebno jim je dal moralni in obredni zakon. Ni prišel uničiti zaupanja v lastna navodila. V skladnosti s spoštovanjem postave in prerokov je poskušal podreti zid zahtev izročila, s katerim so bili obdani Judje. Medtem ko je zavrnil njihovo napačno razlago postave, je skrbno opozarjal učence, naj ne zavržejo življenjskih resnic, ki so bile zaupane Judom.

Farizeji so se hvalili s svojo poslušnostjo zapovedim; a vendar so tako malo poznali njihova načela v vsakdanjem življenju, da so jim Zveličarjeve besede zvenele kot krivoverstvo. Ko je odstranil nesmiselnost, pod katerimi je bila zasuta resnica, so mislili, da je odstranil tudi samo resnico. Šepetali so med seboj, da Jezus prezira postavo. Jezus je bral njihove misli in jim odgovoril:

"Ne mislite, da sem prišel razveljavljat postavo ali preroke; nisem prišel, da razveljavim, ampak da izpolnim." ([Mat 5,17.](#)) S temi besedami je Jezus ovrnil obtožbe farizejev. Njegovo poslanstvo za svet je bilo ubraniti svete zahteve zapovedi, za katere so ga obtoževali, da jih krši.^{/307/} Ko bi se Božje zapovedi lahko spremenile ali ukinile, potem Kristusu ne bi bilo potrebno trpeti zaradi naših prestopkov. On je prišel pojasnit odnos med zapovedmi in človekom ter ponazoriti njihova pravila s svojim poslušnim življenjem.

Bog je dal svoja sveta navodila, ker ljubi človeštvo. Razodel nam je načela pravičnosti, da bi nas obvaroval pred posledicami prestopanja. Zapovedi so izraz Božje misli. Če jih sprejmemo v Kristusu, postanejo naša misel. Dvigajo nas nad moč naravnih želj in nagnjenj, nad skušnjave, ki nas vodijo v greh. Bog želi, da bi bili srečni, dal nam je navodila zapovedi zato, da bi se veselili v poslušnosti njim. Ko so ob Jezusovem rojstvu angeli peli: "Slava na višavah Bogu in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji," ([Luk 2,14.](#)) so objavljali načela zapovedi, ki jih je prišel poveljati in postaviti v čast.

Bog je z razglasitvijo zapovedi s Sinaja ljudem razodel svetost svojega značaja, da bi v nasprotju z njimi jasneje videli svojo osebno grešnost. Zapovedi so jim bile dane, da bi jih prepričale o grehu in jim pokazale, da potrebujejo Zveličarja. To bi tudi opravile, če bi njihova načela delovala na srce s Svetim Duhom. To delo se mora še vedno opravljati. Načela zapovedi so bila razložena v Kristusovem življenju; medtem ko Sveti Duh deluje na srce in Kristusova luč ljudem pokaže, da potrebujejo Kristusovo očiščujočo kri in njegovo opravičujočo pravičnost, so zapovedi še vedno sredstvo, ki nas vodi h Kristusu, da bi bili opravičeni z vero. "Gospodova postava je popolna, oživlja dušo." ([Ps 19,7.](#))

Jezus je povedal: "Dokler ne preideta nebo in zemlja, ne izgine ni najmanjša črka ali pičica iz postave, dokler se vse ne zgodi." ([Mat 5,18.](#)) Sonce, ki sijeta na nebu, in trdna Zemlja, na kateri prebivate, sta Božji pričci, da so Božje zapovedi nespremenljive in večne. Pa tudi, če bi oba izginila, bi božanska načela ostala. "Laže je pa nebu in zemlji preiti kakor pa eni pičici iz postave izginiti." ([Luk 16,17.](#)) Ustroj simbolov, ki so kazali na Jezusa kot Božje Jagnje, je moral biti ukinjen ob njegovi smrti; ampak načela desetih zapovedi so nespremenljiva z Božjim prestolom vred.

Ker je Gospodova postava popolna, je zlo sleherno odstopanje od nje. Kristus obsoja nje,^{/308/} ki prestopajo Božje zapovedi in tudi druge učijo delati tako. Zveličarjevo življenje poslušnosti je izpolnjevalo vse zahteve zapovedi; dokazalo je, da je človeška narava zmožna živeti po zapovedih, in dokazal, da poslušnost razvija popoln značaj. Vsi, ki so tako poslušni, kakor je bil On, z njim vred oznanjajo, da je zapoved "sveta in pravična in dobra". ([Rim 7,12.](#)) Po drugi strani pa vsi prestopniki Božjih zapovedi zagovarjajo Satanovo trditev, da so zapovedi nepravilne in se ni mogoče ravnati po njih. Tako podpirajo prevare velikega nasprotnika in sramotijo Boga. So otroci zlega, ki se je prvi uprl Božjim zapovedim. Ko bi jim bilo dovoljeno stopiti v nebesa, bi to pomenilo znova zanesti klice nesloge in vstaje v veselje ter ogroziti njegovo blaginjo. Noben človek, ki prostovoljno zanemari katero načelo zapovedi, ne bo prišel v nebeško kraljestvo.

Učitelji postave so šteli svojo pravičnost za nebeški potni list; Jezus pa je povedal, da je nezadostna in neveljavna. Farizejska pravičnost je sestojala iz zunanjih obredov in teoretičnega poznanja resnice. Rabini so trdili, da so sveti zaradi osebnih naporov za izpolnjevanje postave; njihova dela pa so ločila pravičnost od vere. Po eni strani so bili do podrobnosti dosledni pri spoštovanju obredov, po drugi strani pa so bili nemoralni in popačeni. S svojo tako imenovano pravičnostjo nikoli ne bi mogli stopiti v nebeško kraljestvo.

Največje slepilo človeškega uma v Kristusovem času je bilo mnenje, da je pravičnost že samo priznavanje resnice. Človeške izkušnje so pokazale, da teoretično poznavanje resnice ne more rešiti človeka. Ne prinaša sadov pravičnosti. Ljubosumna pozornost do tako imenovane teološke resnice je pogosto združena s sovraštvom do prave resnice, ki se razodeva v življenju. Najtemnejša poglavja zgodovine so tista, ki opisujejo spomine na hudodelstva, ki so jih povzročili verski skrajneži. Farizeji so se imenovali Abrahamovi otroci in se hvalili, ker so imeli Božje prerokbe; to pa jih vseeno ni obvarovalo pred sebičnostjo, zlobo, dobičkaželjnostjo in najpodlejšo hinavščino. Imeli so se za najpobožnejše ljudi na svetu, ampak njihova tako imenovana pravovernost jih je pripeljala do tega, da so križali Gospoda slave.

Še vedno obstaja enaka nevarnost. Mnogi so prepričani, da so kristjani preprosto zato, ker so sprejeli nekaj temeljnih teoloških načel. Ampak resnice niso vtkali v vsakdanje življenje. Ne

verujejo vanjo in je niso vzljubili, zato niso dobili moči in milosti,^{/309/} ki je sad posvečenja z resnico. Ljudje lahko trdijo, da verujejo v resnico; toda če jih to ne napravlja iskrene, ljubeznive, potrpežljive, pobožne, potem je to prekletstvo zanje, ki jo imajo; zaradi njihovega vpliva pa je tudi prekletstvo za svet.

Pravičnost, ki jo je oznanjal Kristus, je usklajevanje srca in življenja z razodeto Božjo voljo. Grešniki lahko postanejo pravični le po veri v Boga in po vzdrževanju žive zveze z njim. Le tako prava pobožnost dviga misli in plemeniti življenje. Potem se zunanje verske oblike ujemajo z notranjo kristjanovo čistostjo. Tedaj tudi obredi, ki so sestavni deli bogoslužja, prenehajo biti nepomembni obredi, kakor so bili pri hinavskih farizejih.

Jezus je govoril o posamezni Božji zapovedi in razložil globino in širino njenih zahtev. Niti za najmanjšo črko ni zmanjšal njene moči, temveč je pojasnil daljnosežnost njenih načel in pokazal usodno napako Judov zaradi zgolj zunanje poslušnosti. Povedal je, da že slaba misel in poželjiv pogled pomeni prestopanje Božjih zapovedi. Kdor privoli v najmanjšo krivičnost, prestopa zapovedi in ponižuje svojo moralno naravo. Umor se najprej rodi v mislih. Kdor v svojem srcu da prostor sovraštvu, stopa na pot ubijanja in njegovi darovi se Bogu gnusijo.

Judje so gojili duha maščevanja. Iz sovraštva do Rimljanov so izgovarjali hude javne obtožbe in razveseljevali hudobca s kazanjem njegovih lastnosti. Tako so se vadili za strašna dejanja, v katera jih je vodil. V verskem življenju farizejev ni bilo nič, zaradi česar bi se pobožnost zdela poganom privlačna. Jezus jim je ukazal, naj se ne varajo z mislijo, da v srcu smejo nastopiti proti zatiralcem in gojiti želje po maščevanju zaradi njihovih prekrškov.

Drži, da je možno opravičiti jezo tudi pri Kristusovih sledilcih. Kadar vidijo, da je Bog osramočen in se ne spoštuje njegova služba ter so nedolžni zatirani, dušo prevzame pravična jeza. Takšna jeza, ki je sad tankovestnih moralnih načel, ni greh. Ampak kdor ob kakršnem koli izzivanju meni, da sme prosto popustiti jezi ali sovraštvu, odpira srce Satanu. Grenkobo in sovraštvo moramo pregnati iz sebe, če želimo biti v skladnosti z nebesi.

Zveličar je šel še dalje. Dejal je: "Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem, pa pojdi,^{/310/} spravi se poprej s svojim bratom in potem pridi in daruj svoj dar." ([Mat 5,23.24.](#)) Mnogi vneto sodelujejo pri bogoslužju, čeprav so med njimi in njihovimi brati nesrečna nesoglasja, ki bi jih lahko zgladili. Bog zahteva, naj napravijo vse, kar morejo, za obnovitev skladnosti. Dokler tega ne naredijo, Bog ne more sprejeti njihove službe. Kristjanova dolžnost v tem je jasno pokazana.

Bog izliva svoje blagoslove na vse. "Kajti On veleval svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, in daje dež pravičnim in nepravičnim. On je dobrotljiv tudi nehvaležnežem in hudobnežem." ([Mat 5,45](#); [Luk 6,35.](#)) Ukazuje nam, naj bomo njemu podobni: "Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih." ([Mat 5,44.45.](#)) To so načela postave, ki so izvir življenja.

Božji ideal za njegove otroke je višji od najbolj vzvišene človeške misli: "Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče." ([Mat 5,48.](#)) Ta ukaz vsebuje tudi obljubo. Načrt odrešitve obsega našo popolno osvoboditev od Satanove moči. Kristus iskrenega spokorjenca vedno ločuje od greha. Prišel je uničiti Hudičeva dela in poskrbel, da bo Sveti Duh dan vsakemu spokorjencu, da bi ga varoval pred nadaljnjim grehom.

Skušnjavčevo sredstvo ne more biti izgovor za slabo dejanje. Satan se veseli, ko sliši nje, ki se imenujejo kristjani, da poskušajo opravičiti popačenosti svojega značaja. Ravno to opravičevanje vodi v greh. Za greh ni opravičila. Posvečen značaj in Kristusu podobno življenje sta dostopna vsakemu Božjemu otroku, ki se spokori in veruje.

Ideal krščanskega značaja je podobnost Kristusu. Kakor je bil Sin človekov popoln v svojem življenju, tako morajo biti popolni tudi njegovi sledilci v svojem. Jezus je bil v vsem podoben bratom. Postal je meso, kakršno smo mi. Postal je lačen, žejen in utrujen. Življenje si je ohranjal s hrano in se osveževal s spanjem. Delil je usodo izgubljenega človeka; a vendar je bil brezmadežni Božji Sin. Bil je Bog v mesu. Njegov značaj mora postati naš. Gospod pravi o vanj verujočih: "Prebival bom v njih in med njimi bom hodil, in bom njih Bog in oni bodo moje ljudstvo." ([2 Kor 6, 16.](#))

Kristus je lestev, ki jo je videl Jakob, katere spodnji konec je bil na zemlji, vrh pa je segal do nebeških vrat, do praga slave. Če bi lestvi manjkal le en klin in zato ne bi segla do zemlje, bi bili mi izgubljeni. Jezus pa se nam je približal tam, kjer smo bili. On je vzel našo naravo in zmagal,^{/311/} da bi tudi mi zmagali po njegovi naravi. Poslan "v podobnosti grešnega mesa", ([Rim 8,3.](#)) je živel življenje brez greha. Sedaj se s svojim božanstvom drži nebeškega prestola, s svojo človeško naravo pa se dotika nas. Naroča nam, naj z vero vanj dosežemo slavo Božjega značaja. Zato moramo biti popolni, kakor je popoln naš nebeški Oče.

Jezus je pokazal, kaj je bistvo pravičnosti, potem pa pokazal na Boga kot njen vir. Nato je naštel nekaj praktičnih dolžnosti. Pri dajanju miloščine, pri molitvi in postu ne smemo delati ničesar, kar bi pritegnilo pozornost ali spodbudilo ljudi k hvaljenju lastne osebnosti. Iskreno dajajmo za blaginjo trpečih revežev. Pri molitvi naj se duša pogovarja z Bogom. Ob postu ne hodimo s sklonjeno glavo in ne imejmo polno srce misli o sebi. Srce farizejev je pusta in nerodovitna zemlja, kjer ne more rasti nobeno seme božanskega življenja. Kdor se brez pridržka izroči Bogu, mu podarja najbolj sprejemljivo službo. Kajti zaradi druženja z njim ljudje postajajo njegovi sodelavci, ki v človeški podobi razodevajo njegov značaj.

S srčno iskrenostjo opravljena služba ima veliko plačilo. "In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti povrne." ([Mat 6,4.6.18.](#)) Značaj se izoblikuje z življenjem, ki ga živimo s Kristusovo milostjo. V duši se počasi obnavlja prvotna lepota. Podarjene so ji lastnosti Kristusovega značaja in iz nje sije božanska podoba. Obrazi ljudi, ki živijo in delajo z Bogom, izražajo nebeški mir. Obdani so z nebeškim ozračjem. Zanje se je Božje kraljestvo že začelo. Ti imajo Kristusovo veselje, veselje, da so vir blagoslovov za človeštvo. Učitelj jim je izkazal čast s tem, da jih je sprejel v svojo službo. Zaupal jim je opravljati delo v njegovem imenu.

"Nihče ne more dvema gospodoma služiti." ([Mat 6,24.](#)) Bogu ne moremo služiti z razdeljenim srcem. Svetopisemska vera ni samo en vpliv med mnogimi; njen vpliv mora biti najvišji, prežemati in nadzorovati vse druge. Ne sme biti podobna platnu, na katerem je le tu in tam nametana barva, temveč mora popolnoma izpolniti naše življenje, kakor je platno potopljeno v barvo, da se vsaka nitka neodstranljivo prepoji z njo.

"Če je torej tvoje oko zdravo, bo svetlo vse tvoje telo. Če je pa tvoje oko pokvarjeno, bo temno vse tvoje telo." ([Mat 6,22.23.](#)) Čistost in stanovitnost v namenu sta pogoja, ki ju moramo izpolniti, če želimo sprejeti luč od Boga. Kdor želi spoznati resnico, mora biti pripravljen sprejeti vse, kar razodeva. Z zmotno ne sme sklepati sporazumov.^{/312/} Pokazati se omahljiv in napol zvest resnici pomeni izbrati temo zmot in Satanovo prevaro.

Posvetna načela ravnanja in nespremenljiva načela pravičnosti se ne morejo neopazno prelivati med seboj kakor mavrične barve. Večni Bog je med njimi potegnil razločno in široko črto. Podobnost Kristusu se razlikuje od Satanove kakor poldne od polnoči. Kristusovi sodelavci so le tisti, ki živijo njegovo življenje. Če se v srcu goji kak priljubljen greh in se v življenju zadržuje ena sama slaba navada, je lahko oskrunjeno vse bitje. Tako človek postane orodje krivičnosti.

Vsi, ki so si izbrali službo Bogu, morajo počivati v njegovi skrbi. Kristus je pokazal na ptice, ki letajo pod nebom, in na poljsko cvetje ter ukazal poslušalcem, naj razmišljajo o teh delih Božjega stvarjenja. Vprašal je: "Mar niste vi veliko več od njih?" ([Mat 6,26.](#)) Obseg božanske pozornosti, ki jo poklanja vsakemu delu, je v sorazmerju z njegovim položajem na lestvici obstoja. Previdnost bedi nad rjavimi vrabčki. Cvetice na polju in trava, ki pokriva zemljo kakor preproga, so deležne pozornosti in skrbi nebeškega Očeta. Vzvišeni Učitelj Umetnik je mislil na lilije in jih naredil tako lepe, da prekašajo Salomonovo slavo. Koliko bolj skrbi za človeka, ki je Božja podoba in slava. Rad bi videl, da bi njegovi otroci razodeli značaj, ki bo podoben njegovemu. Kakor sončni žarki dajejo cvetje z različnimi nežnimi odtenki, tako Bog vsadi v dušo lepoto svojega značaja.

Vsi, ki se odločijo za Kristusovo kraljestvo ljubezni, pravičnosti in miru ter imajo njegovo blaginjo za pretežnejšo od vsega drugega, so povezani z gornjim svetom in so deležni vseh blagoslovov, ki so potrebni za življenje. V knjigi Božje previdnosti, v knjigi življenja, ima vsak od nas svojo stran. Ta vsebuje vse podrobnosti našega življenjepisa; celo lasje na naši glavi so prešteti. Bog vedno misli na svoje otroke.

"Ne skrbite torej za jutri." ([Mat 6,34.](#)) Za Kristusom moramo hoditi vsak dan. Bog nam ne daje pomoči za jutri. Svojim otrokom ne daje naenkrat vseh za vso življenjsko pot potrebnih nasvetov, da jih ne bi zmedel. Pove jim le toliko, kolikor si lahko zapomnijo in izpeljejo. Moč in modrost, ki sta nam podarjeni, zadoščata za sedanje nujne potrebe. "Če pa ima kdo izmed vas premalo modrosti" - za danes - "naj je prosi Boga, ki vsem daje obilo in nikomur ne oponaša; in dala se mu bo." ([Jak 1,5.](#))^{313/}

"Ne sodite, da ne boste sojeni." ([Mat 7,1.](#)) Ne štejte se za boljše od drugih in se jim ne postavljajte za sodnike. Ker ne veste vzroka, ne morete presojudati drugih. Ko jih obsojate, izrekate obsodbo samemu sebi; tako namreč kažete, da sodelujete s Satanom, ki je tožnik bratov. Gospod pravi: "Sami sebe izkušajte, ali ste v veri, sami sebe ogledujte." ([2 Kor 13,5.](#)) To je naše delo. "Ko bi pa sami sebe razsojali, ne bi bili sojeni." ([1 Kor 11,31.](#))

Dobro drevo rodi dober sad. Če je sad neokusen in brez vrednosti, je drevo slabo. Tako tudi sad našega življenja priča o stanju našega srca in popolnosti značaja. Dobra dela nikoli ne morejo kupiti zveličanja, ampak so dokaz vere, ki deluje po ljubezni in čisti dušo. Čeprav naša večna nagrada ni sad naših zaslug, pa bo njena velikost vendar sorazmerna z delom, ki smo ga izvršili s Kristusovo milostjo.

Tako je Kristus podal načela svojega kraljestva in pokazal nanje kot na velika življenjska pravila. Za poudarek nauka je dodal ponazoritev. Rekel je, da ni dovolj, če smo samo poslušalci njegovih besed. S poslušnostjo jih morate narediti za temelj svojega značaja. "Jaz" je zgolj živi pesek. Če boste zidali na človeških teorijah in izumih, se bo vaša hiša podrla. Odnegli jo bodo vetrovi skušnjav in nevihte preizkušnje. Kljubovala pa bodo le ta načela, ki sem jih jaz dal. Sprejmite me; zidajte na mojih besedah.

"Vsak torej, kdor sliši te moje besede in jih spolnjuje, bo podoben modremu možu, ki je sezidal svojo hišo na skalo; in usula se je ploha in pridrlle so reke in zapihali so vetrovi in se zagnali v tisto hišo, a ni padla; kajti postavljena je bila na skalo." ([Mat 7,24.25.](#))/314/

32. Rimski stotnik ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 8,5-13](#); [Luk 7,1-17](#).

Kristus je rekel kraljevemu uradniku, kateremu je ozdravil sina: "Če znamenj in čudežev ne vidite, ne boste verovali." ([Jan 4,48](#).) Bil je žalosten, ker je njegov narod zahteval zunanja znamenja njegovega mesijanstva. Neprestano se je čudil njihovi neveri. Občudoval pa je vero rimskega stotnika, ki je prišel k njemu. Stotnik ni dvomil o Zveličarjevi moči. Celo ni zahteval, naj pride osebno in napravi čudež. Dejal je: "Reci le besedo, in moj hlapec ozdravi." ([Mat 8,8](#).)

Stotnikov služabnik je bil paraliziran. Ležal je na smrtni postelji. Med rimskimi služabniki so bili sužnji, ki so jih kupovali in prodajali na trgih ter z njimi pogosto surovo in slabo ravnali; stotnik pa je zelo ljubil služabnika in si zelo želel, da bi ozdravel. Veroval je, da ga Jezus lahko ozdravi. Ni še videl Zveličarja, novice, ki jih je slišal o njem, pa so ga navdihnile z vero. Kljub zunanji pobožnosti Judov je bil Rimljan prepričan, da je njihova vera boljša od njegove. Porušil je že zid narodnostnih predsodkov in sovraštva, ki je ločeval zavojevalce in podjarmljeno ljudstvo. Spoštoval je bogoslužja in kazal vljudnost do Judov kot čistilcev pravega Boga. V Kristusovem nauku, s katerim so ga seznanili, je našel tisto, kar je zadovoljilo potrebe njegove duše. Vse, kar je bilo v njem duhovnega, je odgovorilo na Zveličarjeve besede. Vendar se je čutil nevrednega, da bi sam šel k Jezusu, zato je poslal nekaj judovskih starešin prosit Jezusa, naj mu ozdravi služabnika. Mislil je, da poznajo vzvišenega Učitelja in bodo vedeli,^{/315/} kako se mu je treba približati, da bi si pridobili njegovo naklonjenost.

Ko je Jezus šel v Kafarnaum, je srečal odposlanstvo starešin, ki so mu povedali stotnikovo željo. Poudarjali so: "Vreden je, da mu to storiš; ljubi namreč naš narod in shodnico nam je sezidal sam." ([Luk 7,4.5](#).)

Jezus se je takoj podal proti stotnikovemu domu; ker pa ga je množica obdajala z vseh strani, je lahko le počasi napredoval. Novica o njegovem prihodu je prišla prej, stotnik pa mu je zaradi pomanjkanja zaupanja vase poslal sporočilo: "Gospod, ne trudi se; zakaj nisem vreden, da stopiš pod mojo streho." ([Luk 7,6](#).) Zveličar pa je vseeno nadaljeval pot in stotnik se je naposled toliko opogumil, da je stopil k njemu in dopolnil svoje sporočilo: "Zato se tudi nisem sam vrednega štel, da bi prišel k tebi; temveč reci z besedo, in moj hlapec ozdravi. Kajti tudi jaz sem človek, pod oblast postavljen, in imam vojake pod seboj, pa velim temu: Pojdi! in gre, in drugemu: Pridi! in pride, in svojemu hlapcu: Stori to! in stori." ([Luk 7,7.8](#).) Kakor sem jaz predstavnik rimske moči in moji vojaki mojo oblast priznajo za vrhovno, tako tudi ti predstavljaš moč neskončnega Boga, zato se vse ustvarjeno pokorava tvoji besedi. Ti lahko zapoveš bolezni, naj izgine, in te bo ubogala. Pokličeš lahko nebeške glasnike, pa bodo dali ozdravljajočo moč. Spregovori samo besedo, in moj hlapec bo zdrav.

"Ko pa Jezus to sliši, se mu začudi in, obrnivši se, reče množici, ki je šla za njim: Pravim vam, tudi v Izraelu še nisem našel tolike vere." ([Luk 7,9](#).) Stotniku pa je rekel: "Pojdi, in kakor si veroval, naj se ti zgodi. In njegov hlapec je ozdravel tisto uro." ([Mat 8,13](#).)

Judovski starešine, ki so stotnika priporočili Kristusu,^{/316/} so pokazali, kako daleč so od duha evangelija. Niso dojeli, da je naša velika potreba samo naslanjanje na Božjo milost. S svojo samopravičnostjo so hvalili stotnika zaradi naklonjenosti, ki jo je pokazal "našemu narodu". Ampak stotnik je o sebi govoril: "Nisem vreden." ([Luk 7,6](#).) Kristusova milost je ganila

njegovo srce. Spoznal je svojo nevrednost; vendar pa se ni bal prositi pomoči. Ni zaupal v svojo dobroto; zanj je bila njegova velika stiska edini vzrok. Njegova vera se je oprijela Kristusa z njegovim pravim značajem. Vanj ni veroval zgolj zaradi narejenih čudežev, temveč tudi kot v Prijatelja in Zveličarja človeštva.

Tako lahko vsak grešnik pride h Kristusu. "Nas je rešil ne iz del v pravičnosti, ki smo jih mi storili, ampak po svojem usmiljenju." ([Tit 3,5](#).) Kadar vam Satan pravi, da ste grešniki in nimate pravice upati na Božji blagoslov, mu odgovorite, da je Kristus prišel na svet rešit grešnike. Nimamo ničesar, kar bi nas lahko priporočilo Bogu, toda opravičilo, na katero se lahko vedno sklicujemo, je naše nebogljenostno stanje, zaradi katerega nam je nujna njegova odrešeniška moč. Kadar koli se odpovemo zanašanju nase, lahko pogledamo na golgotski križ in rečemo:

"Praznih rok sem pred teboj,
tu stojim, kjer križ je tvoj."

Jude so od otroštva poučevali o Mesijevem delu. Poznali so navdihnjene izjave očajnikov in prerokov, pa tudi simbolično službo daritev. Vendar so prezirali luč. Na Jezusu niso opazili ničesar, kar so si želeli. A stotnik, ki je bil rojen v mnogobožstvu, vzgojen v malikovalstvu cesarskega Rima, izurjen za vojaka, na videz prikrajšan za duhovno življenje zaradi vzgoje in razmer, še bolj pa sta ga odbijala judovsko pobožnjaštvo in prezir, ki so ga gojili njegovi rojaki do izraelskega ljudstva - ta mož je zaznal resnico, za katero so bili Abrahamovi otroci slepi. Ni čakal, da bi videl, ali bodo Judje sprejeli njega, ki je trdil, da je njihov Mesija. "Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je že prihajala na svet" ([Jan 1,9](#).) in je obsijala tudi njega, in on je, čeprav od daleč, odkril slavo Božjega Sina.

Za Jezusa je bilo resno delo to, kar naj bi evangelij opravil med pogani. Z veseljem je vnaprej gledal zbiranje ljudi iz vseh narodov v njegovo kraljestvo. Z veliko žalostjo je prikazal Judom posledice njihove zavrnitve njegove milosti:^{317/} "Pravim vam pa, da jih pride mnogo od vzhoda in zahoda, in sedeli bodo z Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu, a sinovi kraljestva bodo vrženi v zunanjo temo: tam bo jok in škripanje z zobmi." ([Mat 8,11.12](#).) Ah, koliko jih je, ki si danes pripravljajo enako usodno razočaranje! Medtem ko ljudje sredi poganske teme sprejemajo njegovo milost, pa kaže, da na mnoge v krščanskih deželah sije luč zgolj zato, da bi bila prezrta.

Na vzpetini nad prostrano čudovito Jezreelsko ravnino, oddaljeni od Kafarnauma nekaj več kakor 30 kilometrov, je ležala vas Nain, in tja se je napotil Jezus. Z njim je potovala velika množica učencev in drugih ljudi. Med potovanjem je prihajalo ljudstvo. Želelo je slišati njegove besede ljubezni in sočutja. Ljudje so prinašali bolnike, da bi jih ozdravil. Neprestano so upali, da se bo ta, ki ima tako čudežno moč, razglasil za Izraelovega kralja. Množica se je prerivala, medtem ko je hodila za njim, in veselo spremstvo, ki je veliko pričakovalo, je šlo za Jezusom po skalnati poti proti vratom planinske vasi.

Med približevanjem so opazili pogrebni sprevod, ki je šel iz mesta. Sprevod je z žalostnimi koraki počasi šel na pokopališče. V odprti krsti, ki so jo nesli pred sprevodom, je bil mrlič; narekavice so polnile zrak z žalnim vpitjem. Kazalo je, da se je vse mesto zbralo, da bi izkazalo spoštovanje umrlemu in izreklo sožalje žalostnim sorodnikom.

Ta prizor je zbudil globoko sočutje. Mrlič je bil edini sin matere, ki je bila vdova. Osamljena žena je spremljala h grobu svojo edino oporo in tolažbo na zemlji. "In ko jo Gospod ugleda,

se mu zasmili." ([Luk 7,13.](#)) Medtem ko se je pomikala zaslepljena od solza, ni opazila njegove navzočnosti. Približal se ji je in nežno dejal: "Ne jokaj!" Jezus je bil pripravljen spremeniti bolečino te žene v veselje, ni pa se mogel vzdržati, da ji prej ne bi izrekel nežnega sočutja.

Pristopil je in se dotaknil nosil. Niti dotik z mrličem ga ni mogel oskruniti. Pogrebci so obstali in žalno vpitje je prenehalo. Dve skupini sta se zgrnili okrog krste z upanjem, čeprav je kazalo, da ga ni. Tu je bil On, ki je premagal bolezen in hudobne duhove. Ali bo tudi smrt pokorna njegovi moči?

Z jasnim oblastnim glasom je izgovoril besede: "Mladenič, pravim ti: Vstani!" ([Luk 7,14.](#)) Ta glas je prodril v ušesa mrtvega. Mladenič je odprl oči. Jezus ga je prijel za roko in vzdignil. Njegov pogled se je ustavil na njej, ki je ob njem jokala. Mati in sin sta se združila v dolg, prisrčen in vesel objem.^{/318/} Osupla množica je molče opazovala. "Obide pa jih groza vse." ([Luk 7,16.](#)) Nekaj časa so stali v strahu in spoštovanju, kakor da so v sami Božji navzočnosti. Potem so Boga hvalili ter govorili: "Velik prerok je vstal med nami, in Bog je obiskal svoje ljudstvo." ([Luk 7,16.](#)) Pogrebni sprevoz se je vrnil v Nain kot zmagošlaven sprevoz. "In razglasi se ta beseda o njem po vsej Judeji in po vseh sosednjih krajih." ([Luk 7,17.](#))

Ta, ki je stal poleg žalostne matere pri vratih Naina, bedi z vsakim žalostnim ob mrtvaškem odru. Prizadene ga naša bolečina. Njegovo srce, ki je ljubilo in bilo polno usmiljenja, je srce, katerega nežnost se ne spreminja. Njegova beseda, ki je obudila mrtve k življenju, ima tudi danes isto moč, kakor nekoč, ko je bila izrečena mladeniču iz Naina. On je rekel: "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji." ([Mat 28,18.](#)) Ta oblast se v dolgem minevanju let ni zmanjšala, niti se ni izčrpala z neprekinjenim delovanjem njegove bogate milosti. On je vedno živi Zveličar vsem, ki verujejo vanj.^{/319/}

Jezus je z vrnitvijo sina materi spremenil njeno bolečino v veselje; mladeniču pa je bilo vrnjeno le pozemsko življenje, zato je bil zopet izpostavljen bolečinam, trpljenju, nevarnostim in nazadnje se je moral zopet podrediti sili smrti. Ampak Jezus tolaži našo žalost zaradi umrlih s sporočilom brezkončnega upanja: "Jaz sem ... Živi, in bil sem mrtev, in glej, živ sem na vekov veke, in ključje imam od smrti in smrtne države. Ker so torej otročiči deležni mesa in krvi, se je tudi On tega podobno udeležil, da bi s svojo smrtjo uničil njega, ki ima oblast smrti, to je Hudiča, in osvobodil tiste, ki so bili v strahu smrti vse življenje v sponah sužnosti." ([Raz 1,18;](#) [Heb 2,14.15.](#))

Satan ne more mrtvih zadržati v svojem objemu, ko jim Božji Sin ukaže, naj živijo. Prav tako ne more zadržati v duhovni smrti človeka, ki z vero sprejme mogočno Kristusovo besedo. Gospod pravi vsem mrtvim v grehu: "Zbudi se, ki spiš, in vstani od mrtvih." ([Ef 5,14.](#)) Ta beseda je večno življenje. Božja beseda, ki je dala življenje prvemu človeku, še daje življenje. Kakor je Kristusova beseda: "Mladenič, pravim ti: Vstani!" ([Luk 7,14.](#)) vrnila življenje mladeniču iz Naina, tako beseda: "Vstani od mrtvih," ([Ef 5,14.](#)) daje življenje človeku, ki ga sprejme. Bog nas je "rešil iz oblasti teme in prestavil v kraljestvo Sina svoje ljubezni". ([Kol 1,13.](#)) V njegovi besedi se nam daruje vse. Če jo sprejmemo, smo osvobojeni.

"Če pa Duh tistega, ki je obudil Jezusa od mrtvih, prebiva v vas, On, ki je obudil Kristusa Jezusa od mrtvih, oživi tudi vaša smrtna telesa zaradi svojega Duha, ki prebiva v vas. Kajti Gospod sam stopi dol iz nebes s poveljem, z glasom nadangela in z Božjo trobento, in mrtvi v Kristusu vstanejo najprej; potem bomo mi živeči, ki preostanemo, z njimi vred vzeti v

oblakih Gospodu naproti v zrak; in tako bomo vedno z Gospodom." ([Rim 8, 11](#);
[1 Tes 4,16.17.](#)) To je beseda tolažbe, s katero nas Jezus vabi, naj se tolažimo med seboj./320/

33. "Kdo so moji bratje?" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 12,22-50](#); [Mar 3,20-35](#).

Jožefovi sinovi niso bili niti malo naklonjeni Jezusu v njegovem delu. Poročila, ki so prihajala do njih o njegovem življenju in dejanjih, so jih spravljala v osuplost in grozo. Slišali so, da po cele noči moli, da ga podnevi obdaja velika množica ljudi in si ne vzame niti toliko časa, da bi jedel. Njegovi prijatelji so menili, da se preveč izčrpava z neprestanim delom. Nikakor niso mogli razumeti njegovega stališča do farizejev, nekateri pa so se celo bali, da se mu je zmešalo.

Njegovi bratje so slišali vse to, pa tudi farizejsko obtožbo, da s Satanovo močjo izganja hudiče. Težko so prenašali očitke, ker so se posredno tikali tudi njih zaradi sorodstva z Jezusom. Vedeli so, koliko trušča so povzročile njegove besede in dejanja. Niso bili samo vznemirjeni zaradi njegovih drznih trditev, temveč tudi jezni, ker je javno razkrinkal pismarje in farizeje. Odločili so se, da ga morajo prepričati ali prisiliti, da bo prenehal tako delati. Marijo so nagovorili, naj se jim pridruži, ker so menili, da ga bodo lažje pregovorili zaradi njegove ljubezni do nje, da bo razumnejši.

Tik pred tem je Jezus drugič naredil čudež, ko je ozdravil slepega in nemega obsedenca. Farizeji so ponovili obtožbo: "S poglavarjem hudičev izganja zle duhove." ([Mat 9,34](#).) Kristus jim je jasno rekel, da se ločujejo od vira blagoslovov,^{/321/} če dela Svetega Duha pripisujejo Satanu. Tisti, ki so govorili proti Jezusu, ker niso poznali njegovega božanskega značaja, lahko dobijo odpuščanje, saj jih Sveti Duh lahko pripelje do tega, da bi uvideli svojo zmoto in se spokorili. Kakršen koli bi bil njihov greh, bo njihovo krivdo sprala Kristusova kri, če se bodo spokorili in verovali. Kdor pa zavrača delovanje Svetega Duha, se spravlja v tak položaj, kjer ga spokorjenje in vera ne moreta več doseči. Bog po Svetem Duhu vpliva na srce. Če pa ljudje hote zavržejo Duha in izjavijo, da je On od Satana, prekinjajo zvezo, po kateri Bog lahko ima stik z njimi. Ko je Duh za vedno zavržen, potem ni ničesar več, kar bi Bog še mogel narediti za človeka.

Farizeji, ki jih je Jezus tako opomnil, niso niti sami verjeli tega, za kar so ga obdolžili. Med temi dostojanstveniki ni bilo nikogar, ki ne bi čutil privlačnosti do Zveličarja. V svojem srcu so slišali glas Svetega Duha, ki jim ga je razglašal za Izraelovega Maziljenca in jih spodbujal, naj se priznajo za njegove učence. V luči njegove navzočnosti so dojeli svojo neposvečenost in hrepeneli po pravičnosti, ki je sami niso mogli uresničiti. Poprej so ga že zavrgli, zato bi bilo preveč poniževalno, da bi ga sprejeli kot Mesija. Ker pa so s svojimi nogami že stopili na stezo nevere, so bili preveč ponosni, da bi priznali zmoto. Da bi se izognili priznanju resnice, so poskušali z obupno silovitostjo spodbiti Zveličarjev nauk. Dokaz njegove moči in milosti jih je spravljal v obup. Zveličarju niso mogli prepričati delati čudežev, niti niso mogli utišati njegovega poučevanja. Vendar so naredili vse, kar so mogli, da bi ga lažno predstavili in popačili njegove besede. Kljub temu jih je spremljal prepričevalni Božji Duh, zato so morali postaviti mnoge zapreke, da bi se mogli upreti njegovi moči. Najmočnejša gonilna moč, ki lahko gane človeško srce, se je bojevala z njimi, vendar se ji niso hoteli pokoriti.

Bog ni tisti, ki zaslepljuje oči ali zakrknje srce. Pošilja luč, da bi popravil njihove zmote in popeljal ljudi po zanesljivih poteh. Šele z zavračanjem te luči oči oslepijo in srce zakrknje. Pogosto je ta potek postopen in skoraj neopazen. Luč doseže človeka po Božji besedi, po njegovih služabnikih ali z neposrednim delovanjem njegovega Duha. Toda če se en sam žarek te svetlobe prezre, nastane delna ohromelost duhovnih čutil, zaradi česar se naslednje

razodetje luči razpozna mnogo bolj nejasno. Tako se tema večja, vse dokler v duši ne nastane noč. Tako se je dogajalo^{/322/} z judovskimi voditelji. Bili so prepričani, da božanska moč spremlja Kristusa. Da pa bi se mogli upreti resnici, so delovanje Svetega Duha pripisali Satanu. S tem dejanjem so svojevolično izbrali prevaro. Podredili so se Satanu in so bili od tega trenutka pod njegovo močjo.

Tesno povezan s Kristusovim svarilom pred grehom proti Svetemu Duhu je tudi opomin proti praznim in zlobnim besedam. Besede kažejo to, kar je v srcu. "Kajti usta govore, česar je srce prepolno." ([Mat 12,34.](#)) Ampak besede ne izražajo samo značaja, temveč imajo moč vpliva nanj. Ljudje so pod vplivom svojih besed. Pogosto zaradi trenutnega vzgiba, ki ga povzroči Satan, pokažejo ljubosumnost in zlobne sume, s čimer izražajo to, česar v resnici ne verjamejo. Besede pa vplivajo na misli. Ker so prevarani s svojimi besedami, začnejo verjeti, da je to res, kar so izgovorili zaradi Satanove spodbude. Ker so že izrazili neko mnenje ali odločitev, so pogosto preveč ponosni, da bi jo preklicali. Zato poskušajo dokazati, da imajo prav, vse dokler končno celo sami verjamejo to. Nevarno je izgovoriti besede, ki zbuja dvom, nevarno je dvomiti o Božji luči in jo kritizirati. Navada nepremišljenega in podcenjevalnega kritiziranja vpliva na značaj tako, da razvija nespoštljivost in nevero. Mnogi so zaradi popuščanja tej navadi šli tako daleč, ne da bi se zavedali nevarnosti, da so bili pripravljeni kritizirati delovanje Svetega Duha in ga zavreči. Jezus je rekel: "Pravim vam pa, da bodo ljudje za vsako prazno besedo, katero koli reko, dajali odgovor v dan sodbe. Kajti po svojih besedah boš opravičen in po svojih besedah boš obsojen." ([Mat 12,36.37.](#))

Potem je dodal svarilo tistim, ki so bili navdušeni nad njegovimi besedami in so ga radi poslušali, vendar se niso izročili Svetemu Duhu, da bi prebival v njih. Duše ne pogublja samo upiranje Svetemu Duhu, temveč tudi malomarnost. "Kadar nečisti duh izide iz človeka, hodi po suhih krajih in išče pokoja; in ko ga ne najde, pravi: Vrnil se bom na svoj dom, odkoder sem izšel. In ko pride tja, ga najde pometenega in olepšanega. Tedaj odide in vzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanj in tu prebivajo." ([Luk 11,24-26.](#))

V Kristusovem času je bilo veliko ljudi, kakor jih je tudi danes, v katerih je bila na videz za nekaj časa strta Satanova moč. Z Božjo milostjo so bili osvobojeni hudih duhov, ki so vladali nad dušo.^{/323/} Veselili so se Božje ljubezni. Toda podobno poslušalcem s kamnitim zemljiščem iz prilike niso ostali v njegovi ljubezni. Niso se vsak dan izročali Bogu, da bi Kristus mogel prebivati v njihovem srcu. Ko se je hudobni duh vrnil s "sedem drugih duhov hujših od sebe", je nad njim popolnoma zagospodarila sila zla.

Ko se človek izroči Kristusu, nova moč zagospodari novemu srcu. Nastane sprememba, ki je človek nikoli ne more izvršiti sam. To je nadnaravno delo, ki vnaša nekaj nadnaravnega v človekovo naravo. Duša, ki se izroči Kristusu, postane njegova trdnjava, ki jo ima v uporniškem svetu in si prizadeva, da ne bi bila v njem priznana nobena druga oblast poleg njegove. Človek, ki se tako drži nebeških pomočnikov, je nepremagljiva trdnjava za Satanove napade. Vendar če se ne podredimo Kristusovi oblasti, bo z nami zagospodaril hudobni. Vsak od nas se mora podrediti ali eni ali drugi moči teh dveh sil, ki se bojujeta za premoč na svetu. Ni nam potrebno svojevolično izbrati službe kraljestva teme, da bi prišli pod njegovo oblast. Dovolj je samo opustiti zvezo s kraljestvom luči. Če ne sodelujemo z nebeškimi pomočniki, bo Satan zavzel srce in ga naredil za svoje prebivališče. Edina obramba proti zlu je Kristus, ki prebiva v srcu po veri v njegovo pravičnost. Vse dokler ne postanemo življenjsko povezani z Bogom, se nikoli ne bomo mogli upreti oskrunjajočemu vplivu samoljubja, samozadovoljstva in zapeljevanja v greh. Lahko zapustimo mnoge slabe navade, lahko tudi za nekaj časa pretrgamo zvezo s Satanom, toda brez življenjske zveze z Bogom, ki se uresničuje s

podrejanjem njemu iz trenutka v trenutek, bomo premagani. Brez osebnega poznanstva in stalnega občestva s Kristusom smo prepuščeni na milost in nemilost sovražniku, in končno bomo uresničevali njegove naloge.

"In poslednje tega človeka postane hujše od prvega. Tako bo tudi temu hudobnemu rodu," ([Mat 12,45](#).) pravi Jezus. Ni bolj zakrknjenih ljudi od teh, ki so se upirali vabilu milosti in kljubovali Duhu milosti. Najpogostejši greh proti Svetemu Duhu je uporno podcenjevanje nebeškega povabila k spokorjenju. Vsak korak pri zavračanju Kristusa je korak bliže k zavračanju zveličanja in korak bliže h grehu proti Svetemu Duhu.

Ker je judovsko ljudstvo zavrlo Kristusa, je naredilo neodpustljivi greh. Tudi mi lahko naredimo isto napako z odbijanjem vabila milosti.^{/324/} Kneza življenja žalimo in ga sramotimo pred Satanovo zbornico in pred vesoljem, če nočemo poslušati njegovih pooblaščenih poslancev in namesto njih poslušamo Satanove posrednike, ki nas želijo ločiti od Kristusa. Dokler koli kdo tako ravna, ne more dobiti upanja ali odpuščanja, na koncu pa bo izgubil vsako željo po spravi z Bogom.

Medtem ko je Jezus še poučeval ljudstvo, so mu učenci sporočili, da ga zunaj čakajo bratje in mati ter ga želijo videti. Ker je vedel, kaj je v njihovih srcih, "odgovori in reče tistemu, ki mu je povedal: Kdo je moja mati in kdo so moji bratje? In iztegnivši svojo roko na svoje učence, reče: Glej, moja mati in moji bratje! Kajti kdor koli izpolni voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, on mi je brat in sestra in mati." ([Mat 12,48-50](#).)

Vsi, ki so z vero sprejeli Kristusa, so bili združeni z njim s tesnejšo zvezo, kakor je človeško sorodstvo. Postali so eno z njim, kakor je bil On z Očetom. Njegova mati je bila s svojo vero in z uresničevanjem njegovih besed bližje in bolj zveličavno povezana z njim, kakor pa po svoji rodbinski zvezi. Njegovi bratje ne bi imeli nobene koristi zaradi svoje zveze z njim, vse dokler ga ne bi sprejeli za osebnega Zveličarja.

Kako veliko podporo bi imel Kristus od svojih pozemskih sorodnikov, če bi bili verovali vanj kot v tistega, ki je prišel iz nebes, in če bi bili sodelovali z njim pri izvrševanju Božjih del! Njihova nevera je zasenčevala Jezusovo pozemsko življenje. Pomenila je del grenkega keliha, ki ga je spil za nas.^{/325/}

Božji Sin je globoko čutil sovraštvo, ki je bilo razvneto v človeških srcih proti evangeliju. Zanj je bilo to najbolj boleče v njegovem domu zato, ker je bilo njegovo srce polno ljubeznivosti in ljubezni ter je cenil nežno pozornost v družinskih odnosih. Njegovi bratje so si želeli, da bi odobril njihove zamisli, čeprav se to sploh ni ujemalo z njegovim božanskim poslanstvom. Nanj so gledali kot na tistega, ki mu je potreben njihov nasvet. Presojali so ga po svojem človeškem gledišču in menili, da bi se izognil neslogi in sporom, ki so jih povzročale njegove besede, če bi govoril samo to, kar bi bilo sprejemljivo pismarjem in farizejem. Imeli so ga za nerazumnega, ko je trdil, da ima božansko veljavo, in si je upal stopiti pred verske učitelje kot tisti, ki graja njihove grehe. Vedeli so, da farizeji iščejo priložnost, da bi ga obtožili, in čutili, da jim je dal dovolj vzrokov za to.

Zaradi svojih slabih meril niso mogli razumeti poslanstva, ki ga je prišel izpolnit. Zato tudi niso mogli sočustvovati z njim v njegovih preizkušnjah. S svojimi grobimi in prezirljivimi besedami so pokazali, da njegovega značaja ne zaznavajo pravilno in ne vidijo zedinjenja božanske narave s človeško. Mnogokrat so ga videli žalostnega, toda namesto da bi ga potolažili, so s svojim duhom in besedami samo še zadajali rane njegovemu srcu. Njegovi

občutljivi naravi so povzročali muke. Njegove spodbude so napačno razumeli in njegovega dela niso priznavali.

Njegovi bratje so pogosto poudarjali farizejsko filozofijo, ki je bila nezanimiva in zastarela. Upali so si misliti, da lahko učijo njega, ki je razumel celotno resnico in poznal vse skrivnosti. Prosto so obsojali, česar niso razumeli. Njihovi očitki so ga prizadeli do dna in njegova duša je bila zaskrbljena in zelo nesrečna. Javno so izpovedovali vero v Boga in menili, da branijo Boga, medtem ko je bil Bog med njimi učlovečen, pa ga niso prepoznali.

Vse to je povzročilo, da je bila Jezusova pot trnova. Nerazumevanje v lastnem domu ga je žalostilo tako, da je bilo zanj olajšanje, ko se je umaknil iz njega. Bil pa je dom, ki ga je rad obiskoval - dom Lazarja, Marije in Marte; tam je v ozračju vere in ljubezni njegov duh našel počitek. Vendar pa na svetu ni bilo nikogar, ki bi dojel njegovo božansko poslanstvo ali poznal breme, ki ga je prenašal za človeški rod. Mnogokrat se je okrepčal samo v samoti in pogovoru s svojim nebeškim Očetom.^{/326/}

Ti, ki so poklicani trpeti za Kristusa ter morajo prenašati nerazumevanje in sumničenje celo v lastnem domu, lahko najdejo tolažbo v tem, da je Jezus prenašal enako. On sočustvuje z njimi. Vabi jih, naj v njem najdejo občestvo in podporo tam, kjer jo je našel sam, namreč v občestvu z Očetom.

Ti, ki sprejmejo Kristusa za osebnega zveličarja, niso zapuščeni kot sirote, da sami prenašajo življenjske skušnjave. Sprejema jih kot člane nebeške družine; vabi jih, naj njegovega Očeta imenujejo za svojega. So njegovi "mali", ljubi Božjemu srcu, povezani z njim z najnežnejšimi in najtrajnejšimi vezmi. Do njih goji brezmejno nežnost, ki toliko presega vse, kar sta oče in mati čutila do nas v naši nebogljenosti, kolikor je božansko višje nad človeškim.

V predpisih, ki so bili dani Izraelu, je lep, slikovit prikaz Kristusovega odnosa do svojega ljudstva. Ko je bil Hebrejec zaradi siromaštva prisiljen zapustiti svojo dediščino in se prodati za sužnja, je dolžnost odkupa njega in njegove dediščine pripadala najbližjemu sorodniku. (Glej: [3 Mojz 25, 25.47-49](#); Ruta 2,20.) Tako tudi odkupljenje nas in naše zaradi greha izgubljene dediščine pripada njemu, ki nam je "najbližji sorodnik". Da bi nas odrešil, je postal naš sorodnik. Gospod Zveličar nam je bližji od očeta in matere, brata, prijatelja in ljubljenega bitja. On pravi: "Ne boj se, kajti odkupil sem te, poklical sem te po tvojem imenu; ti si moj. Zato, ker si drag v mojih očeh in čislán in ker te ljubim, hočem dati ljudi zate in narode za tvoje življenje." ([Iz 43,1.4.](#))

Kristus ljubi nebeška bitja, ki obdajajo njegov prestol; toda kako bi lahko pojasnili veliko ljubezen, s katero ljubi nas? Ne moremo je razumeti, toda po izkušnjah lahko vemo, da je resnična. S kakšno nežnostjo bomo ravnali z njimi, ki so bratje in sestre našega Gospoda, če vzdržujemo svojo sorodniško zvezo z njim! Mar ne bomo hitro priznali zahteve našega božanskega sorodstva? Mar ne bomo kot posvojenci v Božji družini spoštovali svojega Očeta in svojih sorodnikov?^{/327/}

34. Vabilo ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 11,28-30](#).

"Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obremenjeni, in jaz vas upokojim." ([Mat 11,28](#).)

Te tolažilne besede je Jezus izgovoril množici, ki ga je spremljala. Zveličar je rekel, da lahko ljudje samo po njem dobijo spoznanje o Bogu. O učencih je govoril kot o njih, ki so dobili spoznanje o nebeških stvareh. Nikogar ni pustil, da bi se počutil odrinjenega od njegove skrbi in ljubezni. Vsi, ki so utrujeni in obremenjeni, lahko pridejo k njemu.

Pismarji in verski učitelji so čutili kljub natančnim izpolnjevanjem verskih obredov pomanjkljivost, katere obredi spokorjenja nikoli niso mogli zadovoljiti. Cestnarji in grešniki so se lahko pretvarjali, da jih zadovoljuje čutno in pozemsko, v njihovih srcih pa sta bila nezaupanje in strah. Jezus je opazoval žalostne in nje, katerih srce je bilo obremenjeno, nje, ki so izgubili upanje in poskušali s pozemskimi radostmi utišati hrepenečo dušo, in vabil vse, naj v njem najdejo počitek.

Nežno je vabil ljudi, ki so garali: "Vzemite moj jarem nase in učite se od mene, ker sem krotek in iz srca ponižen, in najdete pokoj svojim dušam." ([Mat 11,29](#).)

Te besede govori Kristus vsakemu človeškemu bitju. Vsi ljudje so obremenjeni in utrujeni, bodisi da to vedo ali ne. Vse tiščijo bremena, ki jih lahko odzame samo Kristus. Najtežje breme, ki ga nosimo, je breme greha. Če bi bili prepuščeni sami nositi to breme,^{/328/} bi nas to strlo. Toda Brezgrešni nas je zamenjal. "Gospod mu je naložil krivice vseh nas." ([Iz 53,6](#).) On je prenašal breme naše krivde. Odvzel bo breme z naših utrujenih ramen. Omogočil nam bo počitek. Prevzel bo tudi breme naših skrbi in žalosti. Vabi nas, naj vse svoje skrbi zvrnemo nanj, ker nas nosi v svojem srcu.

Starejši Brat človeškega rodu je ob večnem prestolu. Opazuje vsakega človeka, ki se obrača k njemu kot svojemu Zveličarju. Iz lastne izkušnje pozna slabosti človeškega rodu, kakšne so naše potrebe in kje smo še posebej izkušani, ker je bil v vsem izkušan kakor mi, pa vendar ni grešil. Bedi nad teboj, trepetajoči Božji otrok. Ali si v skušnjavi? On te bo osvobodil. Si nemočen? On te bo okrepil. Si nevednež? On te bo poučil. Si ranjen? On te bo ozdravil. Gospod "prešteva število zvezd", pa vendar "ozdravlja potrte v srcu in obvezuje njih rane". ([Ps 147,4,3](#).) "Pridite k meni," se glasi njegovo vabilo. Ne glede na to, kakšne so tvoje bojazni in skušnjave, povej svoje težave Gospodu. Tvoj duh bo okrepljen, da bo zdržal. Našel bo izhod, da se osvobodiš ponižanj in težav. Čim bolj se zavedaš svoje slabosti in nemoči, tem močnejši boš postal v njegovi moči. Čim težje je tvoje breme, toliko bolj blažen bo počitek, če ga boš zvrnil na Nosilca bremen. Počitek, ki ga ponuja, je odvisen od jasno določenih pogojev. Izpolni jih lahko vsak. Jasno nam pove, kako lahko najdemo njegov počitek.

"Vzemite moj jarem nase," pravi Jezus. Jarem je orodje službe. Živina se vpreže v jarem, da bi delala. Jarem je nujen, da bi lahko delala uspešno. S to slikovito prispodobo nas Kristus uči, da smo povabljeni v službo, dokler živimo. Nase moramo vzeti njegov jarem, da bi lahko postali njegovi sodelavci.

Jarem, ki nas obvezuje za službo, so Božje zapovedi. Veliki zakon ljubezni, razodet v Edenu, objavljen na Sinaju in v Novi zavezi napisan v srce, je to, kar povezuje delavca z Božjo voljo.

Če bi bili prepuščeni slediti svojim nagnjenjem in iti tja, kamor nas vodi naša volja, bi padli v Satanove vrste in si osvojili njegove lastnosti. Zato nas Bog povezuje s svojo voljo, ki je vzvišena, plemenita in nas dviga. Želi, da potrpežljivo in modro prevzamemo dolžnosti službe. Tudi sam Kristus je v človeški naravi prenašal jarem službe. Rekel je: "Veselje mi je delati tvojo voljo, moj Bog, in tvoja postava je v mojem srcu. Zakaj stopil sem iz nebes,^{/329/} ne da bi delal svojo voljo, marveč voljo tega, ki me je poslal." ([Ps 40,8](#); [Jan. 6,38](#).) Ljubezen do Boga, gorečnost za njegovo slavo in ljubezen do padlega človeškega rodu so pripeljali Jezusa na svet trpet in umret. To je bila vodilna moč v njegovem življenju. Vabi nas, da se tudi mi ravnamo po tem načelu.

Mnogo jih je, katerih srca zdihujejo pod bremenom skrbi zato, ker želijo doseči pozemsko življenjsko raven. Izbrali so si njegovo službo, sprejeli njegove težave in prevzeli njegove navade. S tem je njihov značaj pokvarjen in življenje onemoglo. Da bi zadovoljili slavaljubnosti in posvetnim željam, ranijo svojo vest in se dodatno obremenijo s slabo vestjo. Stalna skrb izčrpava življenjske moči. Gospod želi, da odvržejo ta suženjski jarem. Vabi jih, naj sprejmejo njegov jarem in pravi: "Kajti moj jarem je sladek in moje breme je lahko." ([Mat 11,30](#).) Vabi jih, naj najprej iščejo Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in obljublja, da jim bo dodal vse, kar je potrebno za to življenje. Skrb je slepa in ne more razločiti prihodnosti, Jezus pa na začetku vidi konec. V vsaki težavi ima pripravljeno svojo pot, da nam prinese olajšanje. Naš nebeški Oče ima tisoče načinov, da skrbi za nas, o katerih ne vemo ničesar. Ti, ki sprejmejo načelo, da jim je služba in poveličanje Boga na prvem mestu, bodo dojeli, da težave izginjajo in pred njihovimi nogami leži poravnana steza.

"Učite se od mene," pravi Jezus, "ker sem krotek in iz srca ponižen, in najdete pokoj svojim dušam." ([Mat 11,29](#).) Stopiti moramo v Kristusovo šolo, da se od njega naučimo ponižnosti in krotosti. Odrešenje je potek, v katerem se duša vzgaja za nebesa. Ta vzgoja zajema spoznanje Kristusa. Pomeni ločitev od misli, navad in poslov pridobljenih v šoli kneza teme. Srce se mora osvoboditi vsega, kar nasprotuje zvestobi Bogu.

V Kristusovem srcu, v katerem je vladala popolna skladnost z Bogom, je bil popoln mir. Nikoli se ni prevzel zaradi hvale, niti postal malodušen zaradi očitkov in razočaranj. Sredi največjega nasprotovanja in najkrutejšega ravnanja je bil vedno pogumen. Ampak mnogi, ki izjavljajo, da so njegovi sledilci, imajo v srcu strah in nemir, ker se bojijo zaupati Bogu. Ne izročijo se mu popolnoma, ker se bojijo posledic take izročitve. Vse dokler se ne podredijo Bogu, ne morejo najti miru.

Samoljubje prinaša nemir. Če smo rojeni odzgoraj, bo v nas isti duh, ki je bil v Jezusu, duh,^{/330/} ki ga je pripravil, da se je ponižal, da bi lahko bili mi zveličani. Tedaj ne bomo zahtevali najvišjih položajev. Hrepeneli bomo po tem, da bomo sedeli pri Jezusovih nogah in se učili od njega. Razumeli bomo, da vrednost našega dela ni zunanji blišč in posvetni hrup, niti to, da smo marljivi in goreči v lastni moči. Vrednost našega dela se lahko ocenjuje z vrednostjo Svetega Duha, ki smo ga prejeli. Zaupanje v Boga prinaša svetejšo lastnost umu tako, da lahko v potrpežljivosti obvarujemo svojo dušo.

Jarem se daje volom, da bi jim pomagal vleči breme in jim ga olajšal. Tako je tudi s Kristusovim jarmom. Ko se naša volja podredi Božji in uporabljamo njegove darove v blagoslov drugim, bomo ugotovili, da je življenjsko breme lahko. Ta, ki hodi po poti Božjih zapovedi, hodi v družbi s Kristusom, in srce mu počiva v njegovi ljubezni. Ko je Mojzes prosil: "Pokaži mi svojo pot, da te spoznam," mu je Gospod odgovoril: "Moje obličje te bo spremljalo, in dam ti pokoj." ([2 Mojz 33,13.14](#).) Po prerokih nam je poslano sporočilo: "Tako

pravi Gospod: Stopite na pota in glejte ter poprašujte po starih stezah, katera je pot dobrega, in hodite po njej, in najdete pokoj svojim dušam." ([Jer 6,16](#).) Drugod pa pravi Gospod: "O da bi pazil na moje zapovedi! Tedaj bi bil tvoj mir kakor reka in tvoja pravičnost kakor morsko valovje." ([Iz 48,18](#).)

Ti, ki držiš Kristusa za besedo ter izročiš svoje srce njegovi zaščiti in svoje življenje njegovemu vodstvu, bodo našli mir in počitek. Nič na svetu jih ne more razžalostiti, ko jih Jezus razveseli s svojo navzočnostjo. V popolni spravi najdejo popoln počitek. Gospod pravi: "Njemu, ki je stanovit v misli, hraniš večni mir, ker upa vate." ([Iz 26,3](#).) Lahko, da so naša življenja videti zapletena, toda če se zaupamo modremu in velikemu Mojstru, bo izdelal vzorec življenja in značaja za svojo slavo. Ta značaj, ki izraža slavo - Kristusov značaj - bo sprejet v Božji raj. Obnovljeno človeštvo bo hodilo z njim v belih oblačilih, ker je tega vredno.

Ker po Jezusu stopamo v počitek, se nebesa začenjajo tukaj. Odzivamo se na njegovo vabilo: "Pridite ... in učite se od mene;" s tem se v nas začinja večno življenje. Nebesa so stalno približevanje Bogu po Kristusu. Čim dalje živimo v blaženosti nebes, vse bolj in bolj se nam razodeva slava; in čim bolj poznamo Boga, tem večja bo naša sreča. Dokler hodimo z Jezusom v tem življenju, smo lahko prežeti z njegovo ljubeznijo in zadovoljni z njegovo navzočnostjo. Vse,^{/331/} kar lahko človeška narava prenese, lahko prejememo tukaj. Toda kaj je to v primerjavi s slavo, ki nas čaka? "Zato so pred Božjim prestolom in mu služijo noč in dan v njegovem svetišču, in sedeči na prestolu razpne svoj šotor nad njimi. Lačni ne bodo več, ne žejni več, tudi sonce jih ne zadene, ne nobena vročina; kajti Jagnje, ki je sredi prestola, jih bo paslo in jih vodilo k studencem voda življenja; in Bog obriše vsako solzo z njih oči." ([Raz 7,15-17](#).)^{/332/}

35. "Umolknj, pomiri se!" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 8,23-34](#); [Mar 4,35](#). do 5,20; [Luk 8,22-39](#).

Tisti dan v Jezusovem življenju je bil poln dogodkov. Ob Genezareškem jezeru je povedal prve prilike. S svojimi znanimi ponazoritvami je ljudstvu znova razložil naravo svojega kraljestva in način njegove vzpostavitve. Svoje delo je primerjal s sejalčevim delom, razvoj svojega kraljestva z rastjo gorčičnega semena in z delovanjem kvasa v merici moke. Veliko zadnje ločevanje pravičnih od grešnikov je opisal v priliki o pšenici in ljujki in v priliki o ribiški mreži. Neprimerljivo dragocenost resnice, ki jo je oznanjal, je prikazal s skritim zakladom in dragocenim biserom, s priliko o gostitelju pa je poučil učence, kako naj delajo kot njegovi predstavniki.

Ves dan je poučeval in zdravil, ko pa je prišel večer, se je množica še prerivala okrog njega. Iz dneva v dan jim je pridigal, zase pa je komaj našel čas, da je jedel in se spočil. Hudobno kritiziranje in napačno predstavljanje, s čimer so ga farizeji neprestano preganjali, sta storila njegovo delo še težje in bolj mučno. Na koncu tega dne je bil tako izčrpan, da je sklenil poiskati počivališče na osamljenem kraju na drugi strani jezera.

Vzhodna obala Genezareta ni bila naseljena, ker so le tu in tam ob obali stala mesta; a vendar je bil ta del obale videti pust^{333/} ob primerjavi z zahodno obalo. Bolj pogansko kakor pa judovsko prebivalstvo je vzdrževalo slabe zveze z Galilejo. Ta kraj je nudil Jezusu samoto, ki jo je iskal, in On je ukazal učencem, naj ga spremljajo tja.

Ko je Jezus razpustil množico, "so ga odpeljali s čolnom, v katerem je bil", ([Mar 4,36](#).) in hitro odpluli. Vendar jim ni uspelo, da bi odpotovali sami. Ob obali so bili še drugi ribiški čolni, in ljudje so jih brž zasedli in odpluli, ker so še želeli videti in slišati Jezusa.

Zveličar se je končno znebil pritiska množice; premagan od utrujenosti in lačen je legel na dno čolna in brž zaspal. Večer je bil blag in prijeten in tišina je legla nad jezero. Na lepem pa se je nebo stemnilo, čez planinske verige je zapihal veter ob vzhodni obali in na jezeru je nastal strašen vihar.

Sonce je zašlo in noč je pokrila razburkano jezero. Razpenjeni valovi, ki jih je šibal silni vihar, so pričeli zalivati čoln z učenci in grozili, da ga bodo pogoltnili. Drzni ribiči so preživeli svoje življenje na jezeru in varno vodili svoje barke skozi mnogo neviht, tokrat pa jim moč in spretnost nista nič pomagali. Bili so brez moči v objemu te divje nevihte in njihovo upanje se je razblinilo, ko se je čoln začel polniti z vodo.

Med prizadevanjem, da bi se rešili, so pozabili, da je Jezus v čolnu. Končno so ugotovili, da je njihov trud zaman in da je smrt neizbežna. Šele tedaj so se spomnili njega, ki jim je naročil, naj se odpeljejo čez jezero. Njihovo edino upanje je bil Jezus. V svoji nebolgljenosti in obupu so zavpili: "Učitelj, Učitelj!" Toda gosta tema ga je skrivala pred njihovimi očmi. Glasovi so se izgubili v bučanju viharja in niso dobili odgovora. Zajela sta jih dvom in strah. Mar jih je Jezus pozabil? Ali On, ki je premagal bolezen, zle duhove, pa celo smrt, sedaj ne more pomagati učencem? Ali je bil brezbrizen v njihovi stiski?

Znova so klicali, a odgovarjala jim je le razburkana voda z bučanjem. Čoln se je že potapljal. Še trenutek, in jih bodo pogoltnili lačni valovi.

Nenadoma je blisk razsvetlil temo, in videli so, da Jezus spi in ga hrup ne moti. Začuden in polni obupa so zaklicali: "Učitelj, ali ti nič ni mar, da pogiblujemo?" ([Mar 4,38.](#)) Kako le more tako mirno počivati, ko so v nevarnosti in se borijo s smrtjo?/334/

Njihov vzklik je Jezusa prebudil. Pri svetlobi bliska so na njegovem obrazu opazili nebeški mir; njegov pogled je izražal neskončno nežno ljubezen, ki pozablja nase. Njihova srca so se obrnila k njemu s prošnjo: "Gospod, otmi nas, pogiblujemo!" ([Mat 8,25.](#))

Človek nikoli ni izustil takega vzklika, in ostal brez odgovora. Učenci so zgrabili vesla, da bi storili še zadnje napore. Jezus je vstal. Stal je med učenci, medtem ko je vihar besnel in so se valovi zaganjali vanje, bliski pa so mu obsevali postavo. Dvignil je roko, ki je tako pogosto opravljala dela usmiljenja, in ukazal razburkani vodi: "Umolknite, pomirite se!" ([Mar 4,39.](#))

Burja je utihnila. Silni valovi so se umirili. Oblaki so se razpodili in zvezde so zasijale. Čoln je drsel po mirnem jezeru. Tedaj se je Jezus obrnil k učencem in jih žalosten vprašal: "Kaj ste tako plašni? Ali še nimate vere?" ([Mar 4,40.](#))

Med učenci je zavladala tišina. Niti Peter ni poskušal izraziti globokega spoštovanja, ki ga je čutil v srcu. Čolni, ki so izpluli, da bi spremljali Jezusa, so preživeli isto nevarnost z učenci vred. Strah in obup sta premagala vse, ki so bili v njih; Jezusov ukaz pa je prinesel mir tudi v to zmedo. Moč viharja je približala čolne in vsi v njih so bili priče čudežu. V tišini, ki je nastala, je vsak pozabil na svoj strah. Ljudje so si šepetali med seboj: "Kdo neki je ta, da so mu tudi vetrovi in morje pokorni?" ([Mat 8,27.](#))/335/

Jezus je bil popolnoma miren, ko se je zbudil, da bi se srečal z viharjem. Njegove besede in njegov pogled niso izražali sledi strahu, ker ga ni bilo v njegovem srcu. Vendar pa ni počival, ker je imel vsemogočno moč. Ni počival v miru kot Gospodar zemlje, morja in neba. Tej moči se je odpovedal, rekoč: "Jaz ne morem sam od sebe ničesar delati." ([Jan 5,30.](#)) Zaupal je v Očetovo moč. Jezus je počival v veri, in sicer v veri v Božjo ljubezen in skrb, moč besed, ki je pomirila vihar, pa je bila Božja.

Kakor je Jezus počival z vero v Očetovo skrb, tako se moramo tudi mi zaupati Zveličarjevi skrbi. Če bi učenci zaupali vanj, bi ohranili mir. Njihova bojazen ob nevarnosti je pokazala njihovo nevero. Zaradi svojih osebnih naporov, da bi se rešili, so pozabili na Jezusa, in šele ko so se v obupu samoodvisnosti obrnili nanj, jim je lahko pomagal.

Kolikokrat imamo tudi mi enako izkušnjo kakor učenci! Ko pridivja vihar skušnjav, ko švigajo bliski in nam pretijo valovi, se sami borimo proti viharju in pozabljamo, da je On tisti, ki nam lahko pomaga. Zaupamo v lastno moč vse dotlej, dokler ne izgubimo upanja in skoraj propademo. Tedaj se šele spomnimo Jezusa, in če ga pokličemo, naj nas reši, naš vzklik ni zamen. Čeprav nas z žalostjo kara zaradi nevere in zaupanja v samega sebe, nam bo vedno pripravljen dati potrebno pomoč. Niti na kopnem niti na vodi se nimamo česa bati, če je Zveličar v našem srcu. Živa vera v Odrešenika bo pomirila morje življenja in nas osvobodila nevarnosti na tak način, ki bo po njegovi presoji najboljši.

Čudež pomiritve viharja daje še en duhovni nauk. Izkušnja vsakega človeka priča, da držijo svetopisemske besede: "Brezbožni pa so kakor razdraženo morje: mirovati ne more. ... Ni ga miru, pravi moj Bog, brezbožnim." ([Iz 57,20.21.](#)) Greh je uničil naš mir. Dokler se jaz ne podredi, ne moremo najti miru. Nobena človeška moč ne more brzdati strasti, ki gospodarijo srcu. Tukaj smo nebojgli kakor učenci pri pomiritvi razdivjane burje. On, ki je ukazal, naj

umolknejo divji galilejski valovi, je izgovoril besedo miru vsakomur. Kdor se obrne na Jezusa in zavpije: "Gospod, otmi nas!" bo otet, ne glede na razdivjanost viharja. Njegova milost, ki spravlja človeka z Bogom, pomirja boj človeških strasti, in srce ima mir v njegovi ljubezni. "Spremenil je vihar v tišino, in utihnili so jim valovi. Tedaj se razvesele, da so se pomirili valovi,^{/336/} in tako jih je peljal v zaželeno pristanišče. Ker smo torej opravičeni po veri, imamo mir z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu. In delo pravičnosti bo mir in obrodek pravičnosti pokoj in varnost vekomaj. ([Ps 107,29.30](#); [Rim 5,1](#); [Iz 32,17](#).)

Zgodaj zjutraj, ko se je svetloba vzhajajočega sonca dotikala jezera in zemlje, kakor da jima pošilja s svojimi prvimi žarki blagoslov miru, je Zveličar s svojim spremstvom priplul na obalo. Toda komaj so stopili nanjo, se je pred njimi pokazal prizor, ki je bil strašnejši od viharja. Dva obsedenca, ki sta se skrivala med grobovi, sta pribežala iz svojih skrivališč, jih napadla in hotela raztrgati. Ostanki verig, ki sta jih potrgala pred begom iz zapora, so še viseli z njih. Njuni telesi sta bili v ranah, poškodbe od ostrega kamenja pa so krvavele. Skozi njune razmršene dolge lase so se svetile oči. Zli duhovi, ki so ju obsedli, so jima odvzeli sleherno podobnost s človekom, zato sta bila bolj podobna divjim zverem kakor ljudem.

Učenci in njihovi tovariši so zgroženi zbežali. A brž ko so videli, da Jezusa ni med njimi, so se vrnili, da bi ga poiskali. Stal je tam, kjer so ga pustili. On, ki je pomiril vihar in že prej trdno stal nasproti Satanu in ga premagal, ni bežal pred hudobnimi duhovi. Ko sta se mu približevala človeka, ki sta škripala z zobmi in imela penasta usta, je Jezus iztegnil roko, ki je pomirila valove, zato se mu nista mogla približati. Stala sta pred njim, drhtela od besa, ampak bila sta brez moči.

Jezus je z oblastjo zapovedal nečistim duhovom, da ju morajo zapustiti. Njegove besede so prodrle v pomračen um nesrečnežev.^{/337/} Medlo sta dojela, da je pred njima On, ki ju lahko reši hudobnih duhov, ki so ju mučili. Padla sta pred Zveličarjeve noge, da bi ga čistila; toda brž ko sta odprla usta, da bi prosila milosti, so iz njiju spregovorili hudobni duhovi, da sta ježno kričala: "Kaj imaš z nami, Jezus, Božji Sin? Si li sem prišel, da bi nas pred časom mučil?" ([Mat 8,29](#).)

Jezus je vprašal: "Kako ti je ime?" Dobil je odgovor: "Legijon mi je ime, ker nas je mnogo." ([Mar 5,9](#).) Po teh nesrečnežih so ga zli duhovi prosili, naj jih ne izganja iz tega kraja. Nedaleč vstran na podnožju gore se je pasla velika čreda svinj. Hudobni duhovi so prosili Jezusa, naj jim dovoli oditi v svinje, in On jim je dovolil. Nenadoma je živali obšel nerazložljiv strah. V besnosti so se neustavljivo zakadile s strme obale in strmoglavile v jezero ter utonile.

Med tem časom pa se je na nesrečnežih zgodila čudežna sprememba. Luč je razsvetlila njun um. Njune uči so se zasvetile z razumnostjo. Njuna obraza, ki sta bila tako dolgo popačena s Satanovo podobo, sta dobila blag izraz, okrvavljene roke pa so bile mirne. Z veselim glasom sta hvalila Boga za svojo rešitev.

Svinjski pastirji so s strme skale videli vse, kar se je zgodilo, in pohiteli sporočit novico gospodarjem in vsemu ljudstvu. Strah in groza sta obšla prebivalce, da so prihiteli Jezusu naproti. Obsedenca sta bila trepet vsega kraja. Nihče si ni upal iti mimo kraja, kjer sta se zadrževala, ker sta z demonsko pobesnelostjo napadala mimoidoče. Sedaj sta oblečena in zdrave pameti sedela pri Jezusovih nogah ter poslušala njegove besede in slavila ime njega, ki ju je ozdravil. Ljudje pa, ki so vse to opazovali, se niso veselili. Izguba svinj jim je bila pomembnejša od osvoboditve Satanovih ujetnikov.

Za lastnike svinj je izguba, ki jim jo je Jezus pustil pretrpeti, pomenila milost. Ker so bili pre zaposleni s pozemskimi stvarmi, niso mnogo skrbeli za velike vrednosti duhovnega življenja. Jezus je želel razbiti urok sebične ravnodušnosti, da bi lahko sprejeli njegovo milost.^{/338/} Toda žalost in prizadetost, ki ju je pri njih povzročila ta materialna izguba, sta jim zaslepila oči za Zveličarjevo milost.

Takšen pojav nadnaravne moči je prebudil vraževernost ljudstva in povzročil njihov strah. Navzočnost tega Tujca jim utegne povzročiti še več nesreč. Slutili so denarni propad, zato so sklenili, da se ga rešijo. Ljudje, ki so se z Jezusom pripeljali čez jezero, so pripovedovali vse, kar se je zgodilo v pretekli noči, o nevarnosti v viharju in kako sta se jezero in veter pomirila. Njihove besede so ostale brez učinka. Ljudstvo se je v strahu zbralo okrog Jezusa in ga rotilo, naj jih zapusti. Privolil je in takoj stopil v čoln, da bi se odpeljal na drugo obalo.

Prebivalci geraške dežele so imeli živi dokaz o Kristusovi moči in milosti. Videli so človeka, ki se jima je povrnil razum. Vendar so toliko trepetali nad svojo pozemsko koristjo, da so kakor z nepovabljenim gostom ravnali z njim, ki je pred njimi premagal kneza teme, in odstranili Božji dar izpred svojih vrat. Mi se ne moremo obrniti od Kristusove osebnosti, kakor so naredili Gerazeni; ampak še vedno jih je mnogo, ki ne želijo poslušati njegovih besed, ker bi poslušnost zajela odpoved kaki pozemski koristi. Mnogi zaradi bojazni, da bi njegova navzočnost povzročila denarno izgubo, zavračajo njegovo milost in od sebe odganjajo njegovega Duha.

Ozdravljena obsedenca pa sta čutila popolnoma drugače. Želela sta si osvoboditeljeve navzočnosti. V njej sta namreč čutila zaščito pred hudobnimi duhovi, ki so mučili njuno življenje in uničili njuno mladeništvo. Ko je Jezus nameraval stopiti v čoln, sta stopila in pokleknila pred njegove noge in ga prosila, naj jima dovoli ostati pri njem, da bi lahko vedno poslušala njegove besede. Jezus pa jima je ukazal, naj se vrneta domov in oznanita, kaj velikega jima je storil Gospod.

Čakalo ju je delo, da odideta v svoj poganski dom pripovedovat o blagoslovu, ki sta ga prejela od Jezusa. Težko jima je bilo ločiti se od Zveličarja. Gotovo so ju čakale velike težave v druženju s poganskimi someščani. Kazalo je, da ju je dolgoletno življenje v samoti onespobilo za delo, ki jima ga je zaupal. Toda brž ko jima je Jezus pokazal dolžnost, sta bila pripravljena ubogati. Nista pa govorila o Jezusu le domačim in sosedom, temveč sta prepotovala vse Deseteromestje in povsod razglašala njegovo rešilno moč ter opisovala, kako ju je rešil hudobnih duhov. V tem delu sta dobila večji blagoslov,^{/339/} kakor če bi ostala z njim le zaradi osebne koristi. Zveličarju se približujemo s širjenjem blagovesti o zveličanju.

Ozdravljena obsedenca sta bila prva misijonarja, ki ju je Jezus poslal oznanjat evangelij na področju Deseteromestja. Imela sta prednost, da sta le nekaj trenutkov poslušala Kristusov nauk. Nobena pridiga z njegovih ust ni prišla do njunih ušes. Nista mogla poučevati ljudstva kakor učenci, ki so vse dneve živeli s Kristusom. Ampak v svoji osebnosti sta nosila dokaz, da je Jezus Mesija. Lahko sta pripovedovala, kar sta vedela, kar sta videla, slišala in občutila o Kristusovi moči. To je tisto, kar lahko naredi vsako srce, ki se ga je dotaknila Božja milost. Ljubljani apostol Janez je napisal: "Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo videli na svoje oči, kar smo gledali in so tipale naše roke, o Besedi življenja, ... kar smo videli in slišali, oznanjamo vam." ([1 Jan 1,1-3](#).) Kot Kristusove priče moramo povedati, kar vemo, kar smo sami videli, slišali in občutili. Če korakoma hodimo za Jezusom, bomo imeli kaj otipljivega povedati o tem, kako nas je vodil. Povemo lahko, kako smo preizkusili njegovo

obljubo in ugotovili, da je resnična. Pričamo lahko o tem, kar vemo o Kristusovi milosti. To je pričevanje, na katero nas vabi Gospod, svet pa gre brez njega v pogubo.

Čeprav Gerazeni niso sprejeli Jezusa, jih ni prepustil temi, ki so si jo izbrali. Ko so ga rotili, naj odide od njih, niso slišali njegovih besed. Niso vedeli, kaj so zavrgli. Zato je znova poslal luč po njih, po katerih je ne bodo odklonili.

Satan je z uničenjem svinj načrtoval odvrniti ljudstvo od Zveličarja in preprečiti oznanjevanje evangelija v tem predelu. A prav ta dogodek je vznemiril to področje bolj kakor vse drugo in usmeril pozornost na Kristusa. Čeprav je Zveličar osebno odšel, sta njegova ozdravljenca ostala kot priči njegove moči. Bivša posrednika kneza teme sta postala prenosnika luči, glasnika Božjega Sina. Ljudje so obstrmeli, ko so poslušali čudovite novice. V vsem predelu so se vrata odpirala za evangelij. Po Jezusovi vrnitvi v Deseteromestje se je ljudstvo zbralo okrog njega,^{/340/} in tri dni so poslušali sporočilo o zveličanju ne samo prebivalci enega mesta, temveč tisoči iz vse okolice. Tudi moč hudobnih duhov je bila podvržena Zveličarju in delovanje zla se je obrnilo na dobro.

Srečanje z obsedencema iz geraške dežele je imelo nauk, ki je bil namenjen učencem. Pokazalo je vso globino ponižanja, kamor je Satan želel pahnuti vse človeštvo, in Kristusovo poslanstvo za osvoboditev ljudi te moči. Nesrečneža, ki sta stanovala po grobiščih, pod oblastjo hudobnih duhov, sužnja neobrzdanih strasti in nesramnih poželenj, predstavljata to, kar bi postalo človeštvo, če bi bilo prepuščeno Satanovi oblasti. Satan neprenehoma vpliva na ljudi, da bi jim omrtvil čutila, usmerja um na zlo in spodbuja nasilje in hudodelstvo. Slabi telo, pomračuje um in ponižuje dušo. Vsakič, ko ljudje zavržejo Zveličarjevo vabilo, se podreajo Satanu. Danes to delajo množice na vsakem področju življenja, doma, na delovnem mestu in celo v cerkvi. Zaradi tega sta se nasilje in hudodelstvo razširila po svetu in moralna tema kot smrtni pajčolan pokriva vsa človeška naselja. Satan s spretnimi skušnjavami vleče ljudi v vedno večje zlo, dokler kot posledica ne nastopijo pregrehe in poguba. Edina varna zaščita pred njegovo močjo je v Jezusovi navzočnosti. Satan je bil pred ljudmi in angeli razkrinkan kot človekov sovražnik in morilec, Kristus pa kot človekov prijatelj in osvoboditelj. Njegov Duh razvija v človeku vse, kar plemeniti značaj in povišuje naravo. V telesu, duši in duhu izoblikuje človeka v slavo Bogu. "Kajti Bog nam ni dal duha boječnosti, ampak moči in ljubezni in samostrahovanja." ([2 Tim 1,7](#).) Vabi nas, "da dosežemo slavo" - značaj - "našega Gospoda Jezusa Kristusa"; vabi nas, da bomo "enaki podobi njegovega Sina". ([2 Tes 2,14](#); [Rim 8,29](#).)

Ljudi, ki so tako globoko padli, da so postali Satanovo orodje, Kristusova moč tudi danes spreminja v glasnike pravičnosti, Božji Sin pa jih pošilja pripovedovat, "kako velike reči *jim* je Gospod storil in kako se *jih* je usmilil." ([Mar 5,19](#).)^{/341/}

36. Dotik vere ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 9,18-26](#); [Mar 5,21-43](#); [Luk 8,40-56](#)

Jezus je po vrnitvi iz geraške dežele na zahodni obali našel zbrano množico, ki ga je čakala in veselo pozdravila. Nekaj časa je na obali učil in ozdravljajal, potem pa se je podal v hišo Matevža Levija in se na pojedini srečal s cestinarji. Tam ga je našel načelnik shodnice Jair.

Ta judovski starešina je prišel k Jezusu zaradi velike bolečine, padel pred njegove noge in rekel: "Hčerka umira; pridi, položi nanjo roke, da ozdravi in živi." ([Mar 5,23.](#))

Jezus je takoj odšel s tem poglavarjem na njegov dom. Čeprav so učenci videli veliko število njegovih milostnih del, so bili presenečeni z njegovim odgovorom na prošnjo tega ošabnega rabina, a vendar so spremljali Učitelja, ljudstvo pa jim je sledilo željno in v pričakovanju.

Poglavarjeva hiša ni bila daleč, Jezus pa je s svojim spremstvom hodil počasi, ker ga je množica pritiskala z vseh strani. Zaskrbljeni oče je bil nestrpen zaradi zavlačevanja; Jezus, ki se mu je ljudstvo smililo, pa se je ustavljal, da bi komu olajšal trpljenje.

Še med potjo si je neki poslanec utrl pot skozi množico do Jaira in mu povedal, da je njegova hči umrla in naj neha utrujati Učitelja. Glasnikove besede je slišal tudi Jezus.^{/342/} Rekel je: "Ne boj se, le veruj, in oteta bo." ([Luk 8,50.](#))

Jair se je stisnil bliže k Zveličarju in skupaj sta hitela k načelnikovemu domu. Najete narekovalke in piskači na frule so že napolnjevali zrak z žalostnim vpitjem. Jezusovega duha je motila navzočnost množice in hrup. Poskušal jih je pomiriti, rekoč: "Kaj hrumite in jokate? Deklica ni umrla, marveč spi." ([Mar 5,39.](#)) Te Tujčeve besede so jih razjezile. Posmehovali so se mu, ker so videli otroka v smrtnem objemu. Jezus je zahteval, da se vsi odstranijo, s seboj pa je vzel dekličinega očeta in mater in tri učence, Petra, Jakoba in Janeza, in skupaj so stopili v sobo umrle.

Jezus se je približal postelji, prijel deklico za roko in mehko dejal v znanem jeziku njenega doma: "Deklica, pravim ti vstani!" ([Mar 5, 41.](#))

Nenadoma se je negibno dekličino telo streslo. Čutiti je bilo življenjski utrip. Usta so se odprla v nasmeih. Oči so se na stežaj odprle, kakor da bi se zbudila iz spanja, in deklica je začudeno pogledala na vse, ki so stali okrog nje. Vstala je, njeni starši pa so jo s solzami veselja čvrsto objeli.

Na poti k načelnikovi hiši je Jezus med množico srečal ubogo žensko, ki jo je bolezen dvanajst let mučila in ji oteževala življenje. Vse svoje premoženje je porabila za zdravnike in zdravila, na koncu pa je bila samo razglašena za neozdravljivo. Upanje se ji je znova rodilo, ko je slišala o ozdravitvah, ki jih je opravil Kristus. Bila je prepričana, da bo ozdravela, če se ji posreči priti k njemu. Vsa slabotna in v trpljenju je prišla na obalo, kjer je poučeval. Zaman se je poskušala preriniti skozi množico. Znova mu je sledila iz hiše Matevža Levija, vendar se mu še vedno ni mogla približati. Ko pa je že obupala, se ji je On približal, ko si je utiral pot skozi množico.

Nastopila je zlata priložnost. Bila je v navzočnosti vzvišenega Zdravnika! Sredi vrveža ga ni mogla ogovoriti, niti ujeti kaj več od bežnega prehoda njegove postave. Boječ se, da se ji ne

bi izmuznila edina priložnost za ozdravljenje, se je prerinila naprej in sama pri sebi rekla: "Če se dotaknem le njegove obleke, ozdravim." ([Mar 5,28.](#)) Ko je šel mimo, je segla naprej in uspelo ji je, da se je dotaknila roba njegove obleke. V tem trenutku je čutila, da je ozdravela. V tem dotiku je bila zbrana vsa vera njenega življenja, in nenadoma sta njeno bolečino in slabost zamenjala moč in popolno zdravje./343/

S hvaležnim srcem se je poskušala izmuzniti iz množice, Jezus pa se je na lepem ustavil in z njim vse ljudstvo. Obrnil se je, pogledal naokrog in razločno vprašal, da se je njegov glas lahko slišal kljub vrvežu: "Kdo je, ki se me je dotaknil?" ([Luk 8,45.](#)) Ljudstvo je osuplo pogledalo v odgovor na to vprašanje. Ker so ga potiskali z vseh strani in semintja grobo pritiskali nanj, je bilo vprašanje čudno.

Peter, ki je bil pripravljen spregovoriti, je dejal: "Saj vidiš ljudstvo, da te stiska, pa praviš: Kdo se me je dotaknil?" ([Mar 5,31.](#)) Jezus pa je odvrnil: "Nekdo se me je dotaknil, zakaj čutil sem, da je izšla moč od mene." ([Luk 8,46.](#)) Zveličar je znal razlikovati dotik vere od naključnega dotika neprevidne množice. Takšno zaupanje ne more ostati neopaženo. Tej ponižni ženski je želel spregovoriti tolažilne besede, ki ji bodo pomenile vir veselja - besede, ki bodo blagoslov njegovim sledilcem do konca časa.

Jezus je gledal po ženski in si prizadeval zvedeti, kdo se ga je dotaknil. Ko je ženska videla, da se ne more več skriti, je trepetaje stopila naprej/^{344/} in se vrgla pred njegove noge. S solzami hvaležnosti mu je opisala svoje trpljenje in kako je ozdravela. Jezus ji je blago rekel: "Hči, tvoja vera te je rešila; pojdi v miru!" ([Luk 8,48.](#)) Ni hotel potrditi praznovernega mnenja, da je ozdravljenje le dejanje samega dotika njegovih oblačil. Ozdravljena ni bila od samega dotika z njim, temveč zaradi vere, s katero se je oprijela njegove božanske moči.

Začudena množica, ki se je prerivala okoli Kristusa, ni mogla spoznati toka življenjske moči. Ko pa je bolnica stegnila roko, da bi se ga dotaknila, in je verovala, da bo ozdravela, je čutila moč ozdravljenja. Tako je tudi v duhovnih rečeh. Površno razpravljanje o veri, molitev, če duša ni lačna in nima žive vere, nič ne velja. Tako imenovana vera v Kristusa, ki ga priznava samo kot Zveličarja sveta, nikdar ne more duši prinesiti ozdravljenja. Vera, ki zveličuje, ni samo priznavanje resnice z razumom. Kdor želi imeti popolno znanje, ne more prejeti blagoslova od Boga, dokler ne veruje. Ni dovolj verovati **o Kristusu**, temveč je treba verovati **v njega**. Edina vera, ki nam lahko koristi, je tista, ki ga sprejema za osebnega zveličarja in si prisvaja njegove zasluge. Mnogi menijo, da je vera samo mišljenje. Zveličavna vera je sporazum, s katerim tisti, ki sprejmejo Kristusa, sami stopajo v zavezni odnos z Bogom. Prava vera je življenje. Živa vera pomeni naraščanje življenjske moči, popolno zaupanje, po katerem duša postane zmagoslavna moč.

Jezus je želel, da bi ozdravljena žena priznala blagoslov, ki ga je prejela. Ni nam potrebno kradoma prejemati ali se na skrivaj veseliti darov, ki nam jih je dal evangelij. Zato nas Gospod vabi, da bi priznali njegovo dobroto: "Vi ste mi priče, govori Gospod, da sem jaz mogočni Bog." ([Iz 43,12.](#))

Naše priznanje njegove zvestobe je nebeško izvoljeno sredstvo za razodevanje Kristusa svetu. Spoznati moramo njegovo milost tako, kakor so jo razglašali sveti ljudje v preteklosti; toda najbolj učinkovito je pričevanje osebne izkušnje. Božje priče smo, če v sebi kažemo božansko delujočo moč. Vsak posameznik ima življenje, ki se razlikuje od vseh drugih, in bistveno drugačno izkušnjo od njihove. Bog želi, da se naša hvala dviga k njemu zaznamovana z našo posamičnostjo. Takšna dragocena oznanjanja v povečevanje slave

njegove milosti, ki jih podpira krščansko življenje, imajo nepremagljivo moč, ki deluje za zveličanje ljudi./347/

Ko je deset gobavcev prišlo k Jezusu, da bi jih ozdravil, jim je ukazal, naj gredo in se pokažejo duhovniku. Že na poti so ozdraveli, a samo eden se je vrnil, da bi mu izkazal slavo. Drugi so nadaljevali svojo pot in pozabili nanj, ki jih je ozdravil. Koliko ljudi še vedno ravna prav tako! Gospod neprestano dela za blaginjo človeštva. Vedno podeljuje darove. Dviga bolne iz postelje onemoglosti. Rešuje ljudi pred zanje nevidnimi nevarnostmi, pošilja nebeške angele, da jih obvarujejo nesreč, "pogube, ki lazi v temi", in "kuge, ki razsaja opoldne". (Ps 91,6.) Ampak to njihovega srca ne gane. Dal je vse nebeško bogastvo, da bi jih odrešil, a so vendar ravnodušni do njegove velike ljubezni. S svojo nehvaležnostjo zapirajo svoje srce pred Božjo milostjo. Kakor vres v puščavi ne čutijo, ko pride blaginja, in njihove duše prebivajo v puščavski suhoti.

Za našo osebno blaginjo je, če se sveže spominjamo vsakega Božjega daru. Tako se naša vera krepi in postaja sposobnejša, da več zahteva in več sprejema. Za nas pomeni večjo ohrabritev najmanjši blagoslov, ki smo ga sami doživeli, kakor vsa poročila, ki jih lahko preberemo o veri in izkušnjah drugih. Duša, ki se odziva na Božjo milost, je podobna zalivanemu vrtu. Njeno zdravje bo kmalu vzcvetelo, njena luč bo zasvetila v temi, na njej bo vidna Gospodova slava. Tedaj se spomnimo Gospodove velike naklonjenosti in ljubezni in bogastva njegove nežne milosti. Kakor nekoč izraelsko ljudstvo postavimo tudi mi svoje kamenje pričevanja in napišimo nanje dragoceno zgodovino o tem, kar je Bog napravil za nas. In ko premišljujemo o njegovem ravnanju z nami v našem potovanju skozi ta svet, recimo s srcem, ki ga je omehčala hvaležnost: "Kaj naj povrnem Gospodu za vse njegove dobrote meni? Kelih obilega zveličanja primem in klical bom Gospodovo ime; svoje obljube izpolnim Gospodu, da, izpolnim jih vpričo vsega njegovega ljudstva." (Ps 116,12-14.)/348/

37. Prvi evangelisti ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 10](#); [Mar 6,7-11](#); [Luk 9,1-6](#).

Apostoli so bili člani Jezusove družine in so ga spremljali, ko je peš potoval po Galileji. Z njim so delili napore in težave, ki so jih doletele. Poslušali so njegove razlage, potovali in se pogovarjali z Božjim Sinom. Iz njegovih vsakdanjih nauk so se naučili, kako naj delajo za dvig človeštva. Medtem ko je Jezus stregel nepregledni množici, ki se je zbirala okrog njega, so mu bili učenci na razpolago, ker so želeli izvršiti njegove ukaze in olajšati njegovo delo. Pomagali so pri razvrščanju ljudstva, pri vodenju bolnikov k Zveličarju in pri omogočanju udobnosti za vse. Pozorno so iskali poslušalce, ki so se zanimali, in jim razlagali Pisma ter na različne načine delali za njihovo duhovno korist. Česar so se naučili od Jezusa, so prenašali na druge in si vsak dan nabirali bogate izkušnje. Potrebovali pa so tudi izkušnjo v samostojnem delu. Potrebovali so veliko nauk, potrpežljivosti in nežnosti. Sedaj dokler je bil Zveličar še osebno z njimi in jih je še lahko opozarjal na napake ter jim svetoval in jih popravljal, jih je razposlal kot svoje predstavnike.

Dokler so bili učenci z njim, so jih pogosto zbegali duhovniški in farizejski nauki. Vendar so s temi težavami prihajali k Jezusu. On jim je v nasprotju z izročilom podal resnice iz Pisma. Na ta način jim je utrjeval zaupanje v Božjo besedo in jih precej osvobodil strahu pred rabini in sužnjevanjem izročilom.^{/349/} Pri poučevanju učencev je bil zgled Zveličarjevega življenja učinkovitejši od katerega koli golega doktrinalnega pouka. Ko so odšli od njega, so se spominjali vsakega pogleda, načina govora in vsake besede. Ko so prihajali v spor s sovražniki evangelija, so pogosto ponavljali njegove besede. Zelo so se veselili, ko so videli svoj vpliv na ljudstvo.

Ko je Jezus poklical dvanajsterico k sebi, jim je ukazal, naj gredo po dva in dva v mesta in vasi. Nobeden ni bil poslan sam, temveč se je brat pridružil bratu in prijatelj prijatelju. Tako so si lahko pomagali in hrabрили drug drugega, se posvetovali in molili skupaj, da bi moč enega dopolnjevala slabosti drugega. Enako je Jezus pozneje poslal tudi sedemdeseterico. Zveličarjev načrt je bil, da se evangeljski poslanci združijo na ta način. V našem času bi bilo evangeljsko delo mnogo bolj uspešno, če bi se bil dosledneje uresničeval ta zgled.

Sporočilo učencev je bilo isto kakor sporočilo Janeza Krstnika in samega Kristusa: "Približalo se je nebeško kraljestvo." Niso smeli razpravljati z ljudstvom o tem, ali je Jezus iz Nazareta Mesija; ampak so morali v njegovem imenu izvrševati enaka dela usmiljenja, kakor jih je On. Ukazal jim je: "Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobavce očiščajte, zle duhove izganjajte. Brezplačno ste prejeli, brezplačno dajajte." ([Mat 10,8](#).)

Jezus je v svojem delu posvetil več časa zdravljenju bolnih kakor pridiganju. Njegovi čudeži so pričali o resničnosti njegovih besed, da ni prišel pogubljat, temveč reševat. Njegova pravičnost je šla pred njim, Gospodova slava pa je bila njegova zadnja straža. Kamor koli se je podal, so šla pred njim sporočila o njegovi milosti. Kjer koli je potoval, so se tisti, katerim je izkazal svoje sočutje, veselili v zdravju in preizkušali svojo pridobljeno moč. Množica se je zbirala okrog njih, da bi iz njihovih ust slišala o dejanjih, ki jih je naredil Gospod. Njegov glas je bil prvi zvok, ki so ga mnogi sploh kdaj slišali, njegovo ime prva beseda, ki so jo sploh kdaj izgovorili, njegov obraz pa prvi, ki so ga nasploh zagledali. Zakaj naj ne bi ljubili Jezusa in mu peli hvalnice? Ko je potoval skozi kraje in mesta, je bil kakor oživljajoč tok, ki je delil življenje in širil veselje, kamor koli je prišel.

Tudi Kristusovi sledilci morajo delati kakor On. Moramo nasititi lačne, obleči gole in potolažiti nesrečne in žalostne. Pomagati moramo potrtem in navdihniti z upanjem obupance. Tedaj se bo tudi na nas uresničila obljuba: "Pred teboj pojde tvoja pravičnost, Gospodova slava bo tvoja zadnja straža." ([Iz 58,8](#).) Kristusova ljubezen, pokazana v nesebični službi, bo dejavnejša pri spreminjanju grešnika kakor meč ali sodna dvorana.^{/350/} To dvoje je nujno pri ustrahovanju prestopnikov, toda z ljubeznijo napolnjeni misijonar lahko naredi več kakor to. Zaradi karanja srce pogosto postane še bolj trdo, pod vplivom Kristusove ljubezni pa se bo omehčalo. Misijonar naj ne odstranja samo telesnih bolezni, temveč mora tudi popeljati grešnika k vzvišenemu Zdravniku, ki lahko očisti dušo gobavosti greha. Bog je določil, da morajo bolni, nesrečni in obsedeni s hudim duhom slišati njegov glas po njegovih služabnikih. Po svojih človeških posrednikih želi biti Tolažnik, kakršnega svet ne pozna.

Učenci naj bi na svojem prvem misijonskem potovanju šli samo k "izgubljenim ovcam Izraelove hiše". ([Mat 10,6](#).) Če bi tedaj oznanjali evangelij poganom in Samaritanom, bi izgubili vpliv med Judi. Z izzivanjem farizejskih predsodkov bi se zapletli v spore, ki bi jim vzeli pogum na začetku dela. Celo apostoli so v začetku težko razumeli, da je potrebno evangelij odnesti vsem narodom. Vse dokler sami niso mogli razumeti te resnice, niso bili pripravljeni delati za pogane. Če bi Judje hoteli sprejeti evangelij, bi jih Gospod naredil za svoje poslane med pagani. Zato so morali prvi slišati sporočilo.

Na celotnem polju Kristusovega dela so živeli ljudje, ki so se zavedli svoje potrebe in bili lačni in žejni resnice. Prišel je čas, da se tem hrepenečim srcem pošlje sporočilo o njegovi ljubezni. Učenci so morali iti k vsem takim kot njegovi predstavniki. Verniki so bili na ta način spodbujeni gledati nanje kot na učitelje, ki jih je imenoval Bog. Tako ne bodo ostali brez učitelja, ko bo Zveličar vzet od njih.

Učenci naj bi se na svojem prvem potovanju podali samo v kraje, kjer je Jezus že hodil pred njimi in si pridobil prijatelje. Njihova priprava za pot je morala biti najpreprostejša. Nič ni smelo odvrniti njihovega uma od vzvišenega dela ali na kateri koli način povzročiti nasprotovanje in zapreti vrata nadaljnjemu delu. Ni bilo primerno, da bi se oblekli kakor verski učitelji ali tako, da bi se razlikovali od skromnih kmetovalcev. Ni bilo načrtovano, da bi hodili v shodnice in vabili ljudi na javna bogoslužja; prizadevati so si morali za delo od hiše do hiše. Niso smeli izgubljati časa za nepotrebno pozdravljanje ali hoditi iz hiše v hišo zaradi razvedrila. Povsod pa so morali sprejeti gostoljubnost tistih, ki so bili vredni in so jih pristrčno sprejeli, kakor da bi sprejeli samega Kristusa. V domove naj stopijo s čudovitim pozdravom: "Mir tej hiši!" ([Luk 10,5](#).) Ta dom bi bil blagoslovljen z njihovimi molitvami,^{/351/} hvalnicami in z odpiranjem Svetih spisov v družinskem krogu.

Ti učenci so morali biti glasniki resnice, da bi pripravili pot za prihod svojega Učitelja. Sporočilo, ki so ga morali oznanjati, je bila beseda večnega življenja. Usoda ljudi pa je bila odvisna od sprejema ali zavračanja tega sporočila. Da bi z njeno resnostjo naredili vtis na ljudi, je Jezus ukazal svojim učencem: "In če vas kdo ne sprejme in tudi ne posluša vaših besed, odidite iz tiste hiše ali tistega mesta in otriesite prah s svojih nog. Resnično vam pravim: Laže bo Sodovski in Gomorski zemlji v dan sodbe nego tistemu mestu." ([Mat 10,14.15](#).)

Sedaj je Zveličarjevo oko prodiralo v prihodnost. Gledalo je širna polja, na katerih bodo morali učenci po njegovi smrti pričati zanj. Njegov preroški pogled je zajel doživetje njegovih služabnikov skozi vse čase, vse dokler ne bo vdruživ prišel. Svoje sledilce je opozarjal na boje, s katerimi se bodo morali spoprijeti. Razodel jim je naravo in načrt boja in

odkrito naštel nevarnosti, s katerimi se bodo srečevali, ter samoodpoved, ki jo bodo potrebovali. Želel je, da izračunajo ceno, da jih sovražnik ne bi presenetil. Njihovo vojskovanje ne bo "zoper kri in meso, ampak zoper poglavarstva, zoper oblasti, zoper svetovne mogočnike te teme, zoper duhovne vojske hudobnosti v nebeških prostorih". ([Ef 6,12.](#)) Bojevat se bodo morali z nadnaravnimi močmi, toda na razpolago jim bo tudi nadnaravna pomoč. Vsa nebeška duhovna bitja so v tej vojski. Višji od angelov so v teh vrstah. Sveti Duh, ki je zastopnik Poveljnika Gospodove vojske, bo prišel voditi boj. Lahko imamo veliko slabosti, naši grehi in napake so lahko hude, ampak Božja milost pripada vsem, ki prosijo zanjo s ponižnim srcem. Moč Vsemogočnega je predvidena za tiste, ki zaupajo v Boga./352/

Jezus je rekel: "Glejte, jaz vas pošiljam kakor ovce med volkove: bodite torej previdni kakor kače in preprosti kakor golobje." ([Mat 10,16.](#)) Sam Kristus ni nikoli zadrževal nobene besede resnice, temveč jo je vedno ljubeznivo izgovoril. V svojem vedenju z ljudmi je kazal prefinjeno razumevanje ter skrbno in ljubeznivo pozornost. Nikoli ni bil grob, nikoli ni brez potrebe izgovoril ostre besede, nikoli ni zadajal nepotrebne bolečine občutljivi duši. Ni obsojal človeške slabosti. Neustrašno je obsojal hinavščino, nevero in krivičnost, vendar je bilo v njegovem glasu čutiti solze, ko je izgovarjal svoje ostre graje. Jokal je nad Jeruzalemom, mestom, ki ga je ljubil, ker ni hotel sprejeti njega - pot, resnico in življenje. Ti so zavrgli njega, Zveličarja, ki jih je opazoval z nežnim sočutjem in tako veliko žalostjo, da mu je strla srce. Vsakdo je bil dragocen v njegovih očeh. Čeprav je bil vedno božansko dostojanstven, je izkazoval najnežnejšo pozornost vsakemu članu Božje družine. V vseh ljudeh je videl padla bitja, ki naj bi jih odrešil s svojim poslanstvom.

Kristusovi služabniki ne smejo delati po ukazih lastnega srca. Potrebni so tesnega občestva z Bogom, da se zaradi izzivov njihov jaz ne bi povišal in bi izgovorili ploho neprimernih besed, ki ne bi bile kakor rosa ali tihi dež, ki osvežuje uvele rastline. To je tisto, kar si Satan želi, da bi delali, tak je namreč njegov način delovanja. Zmaj je ta, ki se jezi; Satanov duh se razodeva v jezi in obtoževanju. Božji služabniki pa morajo biti predstavniki Boga. Njegova želja je, da bi ravnali samo v skladnosti z nebesi, po resnici, ki ima njegovo podobo in podpis. Moč, s katero morajo premagati zlo, je Kristusova. Njegova slava je njihova moč. Svoj pogled morajo usmeriti na njegovo ljubkost. Tedaj bodo lahko oznanjali evangelij z božansko obzirnostjo in blagostjo. Duh, ki ostane blag, tudi ko je izzvan, bo mnogo bolj prepričevalno govoril v prid resnici kakor kateri koli še tako močan dokaz.

Tisti, ki so se spopadli s sovražnikom resnice, se morajo srečati ne samo z ljudmi, temveč tudi s Satanom in njegovimi predstavniki. Spomnijo naj se Zveličarjevih besed: "Glejte, pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove." ([Luk 10,3.](#)) Naj počivajo v Božji ljubezni, in njihov duh bo ostal miren tudi tedaj, ko jih bodo osebno sramotili. Gospod jih bo oblekel z vsem Božjim orožjem. Njegov Sveti Duh bo vplival na razum in srce, tako da njihov glas ne bo podoben tuljenju volkov./353/

Nadalje je Jezus poučil učence, rekoč: "Varujte se pa ljudi." ([Mat 10, 17.](#)) Niso smeli popolnoma zaupati tistim, kateri jim dajejo nasvete, a ne poznajo Boga, to bi namreč zagotovilo prednost Satanovim predstavnikom. Človeški izumi pogosto delujejo v nasprotju z Božjimi načrti. Tisti, ki zidajo Božji tempelj, morajo zidati po vzorcu, ki je bil pokazan na gori - po Božji podobi. Bog je osramočen, evangelij pa izdan, kadar njegovi služabniki zaupajo nasvetom ljudi, ki jih ne vodi Sveti Duh. Posvetna modrost je neumnost pred Bogom. Tisti, ki se zanašajo nanjo, bodo zanesljivo naredili spodrsrljaj.

"Zakaj izročali vas bodo sodiščem. ... Popeljejo vas pa tudi pred vladarje in kralje zaradi mene, njim in narodom v pričevanje." ([Mat 10,17. 18.](#)) Pregarjanje bo razširilo luč. Kristusovi služabniki bodo odpeljani pred velike ljudi tega sveta, kateri sicer ne bi nikoli slišali za evangelij. Tem ljudem je bila resnica napačno predstavljena. Poslušali so namreč lažne obtožbe zoper vero Kristusovih učencev. Pogosto je pričanje tistih, ki so pripeljani na sodišče zaradi svoje vere, edini način za spoznanje pravega značaja evangelija. Med zasliševanjem se zahteva od obtoženih, da odgovarjajo, njihovi sodniki pa morajo poslušati dano pričevanje. Božja milost bo podarjena njegovim služabnikom, da bodo pripravljeni na ta nepričakovani položaj. Jezus pravi: "Kajti dano vam bo tisto uro, kaj naj govorite. Niste namreč vi, ki govorite, ampak Duh vašega Očeta je, ki govori v vas." ([Mat 10,19.20.](#)) Ko bo Božji Duh razsvetlil um njegovih služabnikov, bo resnica podana v njeni božanski moči in dragocenosti. Tisti, ki bodo zavrgli resnico, bodo vstali proti učencem, jih obtoževali in jih tlačili. Ampak kljub izgubi in trpljenju ter celo smrti morajo Gospodovi otroci razodevati krotkost svojega božanskega Vzornika. Na ta način se bo videla razlika med Satanovimi pomočniki in Kristusovimi predstavniki. Zveličar bo poveljčan pred vladarji in narodom.

Učenci niso bili obdarjeni z mučeniškim pogumom in stanovitnostjo, vse dokler jim taka milost ni bila potrebna. Tedaj se je izpolnila Zveličarjeva obljuba. Ko sta Peter in Janez pričala pred Velikim zborom, so se zbrani začudili in spoznali, "da sta hodila z Jezusom". ([Dej 4,13.](#)) O Štefanu je zapisano, da so vsi, ki so sedeli v Velikem zboru, videli "njegovo obličje kakor obličje angela". Ljudje "se niso mogli upirati modrosti in Duhu, po katerem je govoril". ([Dej 6,15.10.](#)) Ko Pavel piše o svojem sojenju na cesarskem sodišču, pravi: "O mojem prvem zagovarjanju mi ni bilo nikogar na strani,^{/354/} ampak vsi so me zapustili. ... Gospod pa mi je bil na pomoč in me je okrepil, da se po meni slavno dovrši oznanjevanje in ga čujejo vsi pogani; in otet sem bil levu iz žrela." ([2 Tim 4,16.17.](#))

Kristusovim služabnikom ni bilo treba pripravljati posebnih sestavljenih govorov, ki jih bodo imeli, ko jih bodo odpeljali na sodišče. Njihova priprava se je morala opravljati, ko so dan za dnem zbirali dragocene resnice Božje besede in si krepili vero z molitvijo. Ko so bili pripeljani pred sodišče, jih je Sveti Duh spomnil vseh resnic, ki so jih potrebovali.

Vsakdanje resno hrepenenje po spoznanju Boga in Jezusa Kristusa, ki ga je poslal, bo dalo duši moč in sposobnost. Znanje, ki so ga dosegli z marljivim preiskovanjem Pisma, se bo zablistalo po spominu o pravem času. Kdor pa se ne mara spoznati s Kristusovimi besedami in v težavi nikoli ni izkusil moči njegove milosti, ne more pričakovati, da ga bo Sveti Duh spomnil na te besede. Vsak dan moramo služiti Bogu z nerazdeljeno vdanostjo in nato zaupati vanj.

Sovraštvo proti evangeliju bo tako silovito, da bodo prezrte tudi najbolj nežne pozemske vezi. Kristusove učence bodo izdali v smrt njihovi družinski člani. "In vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena," je rekel Jezus. Vendar je dodal: "Kdor pa pretrpi do konca, ta bo zveličan." ([Mar 13,13.](#)) Velel jim je pa tudi, naj se ne izpostavljajo preganjanju po nepotrebnem. On je pogosto zapustil kako polje dela in odšel v drugo, da bi se izognil tistim, ki so mu stregli po življenju. Ko so ga zavrgli v Nazaretu in so ga njegovi meščani poskušali ubiti, je odšel v Kafarnaum, tam pa so se ljudje čudili "njegovemu nauku, ker je bila njegova beseda oblastna". ([Luk 4,32.](#)) Tako njegovi služabniki ne smejo izgubiti poguma zaradi preganjanja, temveč morajo poiskati prostor, kjer bi še vedno lahko delali za zveličanje ljudi.

Služabnik ni večji od svojega učitelja. Če so nebeškega Kneza imenovali Belzebub, bodo enako napačno predstavljali tudi njegove učence. Ampak Kristusovi sledilci morajo ob

vsakršni nevarnosti javno priznati svoja načela. Prikrivanje morajo prezirati. Ne morejo ostati neodločni, dokler da se prepričajo, da lahko varno pričajo resnico. Postavljeni so za stražarje, da opominjajo ljudi na nevarnost. Od Kristusa sprejeta resnica se mora oznanjati vsem svobodno in odkrito. Jezus je rekel: "Kar vam pravim v temi, povejte na svetlem, in kar slišite na uho, razglasite s streh." ([Mat 10,27](#).)^{/355/}

Sam Jezus ni nikoli kupoval miru s popuščanjem. Njegovo srce je kipelo od ljubezni do vseh ljudi, toda nikoli ni bil popustljiv do njihovih grehov. Bil je njihov prevelik prijatelj, da bi molčal, če so hodili po poti, ki bo uničila njihove duše - duše, ki jih je odrešil s svojo krvjo. Trudil se je, da bi bil človek zvest sebi in svoji višji in večni blaginji. Kristusovi služabniki so poklicani na isto delo; varovati se morajo, da ne bi zaradi preprečevanja nesloge žrtvovali resnico. Morajo se poganjati za tem, "kar služi v mir", ([Rim 14,19](#).) toda pravi mir se nikoli ne more zagotoviti s popuščanjem v načelih. Noben človek ne more ostati zvest načelom, ne da bi izzval nasprotovanje. Otroci neposlušnosti bodo nasprotovali duhovnemu krščanstvu. Jezus pa je ukazal učencem: "In ne bojte se tistih, ki ubijajo telo, duše pa ne morejo ubiti." ([Mat 10,28](#).) Zvesti Bogu nimajo vzroka, da bi se bali človeške moči ali Satanovega sovraštva. V Kristusu jim je zagotovljeno večno življenje. Bati se morajo le tega, da se ne bi odpovedali resnici in tako izneverili zaupanje, s katerim jih je Bog počastil.

Satanovo delo je napolniti človeška srca z dvomom. On jih navaja na to, da gledajo na Boga kot na strogega sodnika. Zapelje jih, da naredijo greh in se potem imajo za preveč nevredne, da bi se lahko približali nebeškemu Očetu ali ganili njegovo sočutje. Gospod vse to razume. Jezus prepričuje svoje učence o Božjem sočutju do njihovih potreb in slabosti. Noben vzdih se ne more izviti iz prsi, nobena bolečina se ne more čutiti, nobena žalost ne more prebosti duše, ne da bi zadrhtelo Očetovo srce.

Sveto pismo nam ne opisuje Boga na njegovem vzvišenem in svetem prostoru nedejavnega ali v tišini in samoti, temveč obdanega z desettisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč svetih bitij, ki čakajo, da bi izvršili njegovo voljo. Po orodjih, ki jih mi ne moremo prepoznati, vzdržuje živo zvezo z vsakim delom svoje vladavine. Vendar je njegovo zanimanje in zanimanje vseh nebes usmerjeno na majhen madež sveta, na ljudi, za katere je dal svojega edinorojenega Sina. Bog se nagiblje s svojega prestola, da bi slišal klic zatiranih. Na vsako iskreno molitev odgovarja: "Tukaj sem." Dviga žalostne in prezrte. V vsaki naši žalosti je žalosten. V vsaki skušnjavi in preizkušnji je blizu angel iz njegove navzočnosti, da bi nas rešil.

Celo vrabec ne pade na tla brez Očetove vednosti. Satana njegovo sovraštvo do Boga napeljuje, da sovraži vse, za kar Zveličar skrbi. On koprni po uničenju Božjih del in uživa celo^{/356/} v uničevanju nemih stvarstev. Edino Božja zaščitna skrb ohranja ptice, da nas razveseljujejo s svojimi veselimi pesmimi. Pri tem ne pozabi niti na vrabce. "Ne bojte se torej, vi ste boljši od mnogo vrabcev." ([Mat 10,31](#).)

Jezus je nadaljeval: Kakor vi mene priznavate pred ljudmi, tako bom tudi jaz priznal vas pred Bogom in svetimi angeli. Vi morate biti moje priče na svetu, prenosniki, po katerih bo mogla teči moja milost za ozdravljenje sveta. Tako bom vaš predstavnik v nebesih. Oče ne gleda vašega grešnega značaja, temveč vas vidi oblečene v mojo popolnost. Jaz sem vaš posrednik, po katerem bodo prišli nebeški blagoslovi na vas. Vsak, ki me priznava s tem, da ima delež v moji daritvi za izgubljene, bo priznan kot sodeležnik v slavi in veselju odrešenih.

Da bi ljudje priznali Kristusa, mora On živeti v njih. Nihče ne more prenašati drugim tega, česar ni prejel. Učenci lahko tekoče govorijo o nauku, lahko ponavljajo besede samega Kristusa, toda če nimajo Kristusu podobne krotkosti in ljubezni, ga ne priznavajo. Duh, ki je nasproten Kristusu, ga taji, četudi ga še toliko priznava z besedami. Ljudje se lahko odrečejo Kristusu s hudobnimi besedami in praznimi pogovori, z neresničnimi in neljubeznivimi besedami. Lahko ga zatajijo z opuščanjem življenjskih dolžnosti in s hrepenenjem po grešnih zadovoljstvih. Lahko ga zatajijo s prilagajanjem svetu, z nevljudnim vedenjem, z ljubeznijo do lastnih stališč, s samoopravičenjem, z negovanjem dvoma, z izzivanjem stisk in z življenjem v temi. Z vsem tem govorijo, da Kristus ne živi v njih. "Kdor koli pa me zataji pred ljudmi," je rekel Jezus, "zatajim tudi jaz njega pred svojim Očetom, ki je v nebesih." ([Mat 10,33.](#))

Zveličar je opomnil učence, naj ne upajo, da bo premagano sovraštvo sveta do evangelija in bo potem čez nekaj časa prenehalo njegovo nasprotovanje. Dejal je: "Nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč." ([Mat 10, 34.](#)) Ta spor pa ni sad evangelija, temveč ga povzroča nasprotovanje evangeliju. Od vseh preganjanj je najtežje prenašati neslogo v domu, ločitev od najdražjih pozemskih prijateljev. Jezus pa pravi: "Kdor ljubi očeta ali mater bolj nego mene, ni mene vreden, in kdor ljubi sina ali hčer bolj nego mene, ni mene vreden; in kdor ne vzame nase svojega križa in ne gre za menoj, ni mene vreden." ([Mat 10,37.38.](#))

Poslanstvo Kristusovih služabnikov je visoka čast in sveto zaupanje. On je rekel: "Kdor sprejme vas, sprejme mene, in kdor sprejme mene,^{/357/} sprejme tistega, ki me je poslal." ([Mat 10,40.](#)) Nobeno dejanje ljubeznivosti, ki jim je bilo storjeno v Jezusovem imenu, ne bo ostalo nepriznано in nenagrajeno. Z enakim nežnim priznanjem Jezus zajema najšibkejši in najnižji v Božji družini, ko pravi: "In če kdo napoji enega od teh malih," tiste, ki so še otroci v svoji veri in poznanju Kristusa, "samo s kupico studenčnice v ime učenca, resnično vam pravim, ne izgubi svojega plačila". ([Mat 10,42.](#))

Tako je Zveličar sklenil poučevanje. V Kristusovem imenu je izbrana dvanajsterica odšla z njim vred "oznanit blagovestje ubogim, ... jetnikom izpuščenje in slepcem izpregled, izpuščati zatirance na svobodo in razglasiti Gospodovo milostno leto". ([Luk 4,18.19.](#))^{/358/}

38. "Pojdite ... in malo počijte" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 14,1.2.12.13](#); [Mar 6,30-32](#); [Luk 9,7-10](#).

Učenci so se vrnili z misijonske poti. "In snidejo se apostoli pri Jezusu in mu sporoče vse, kar so storili in kar so ljudi naučili. In jim reče: Pojdite sami na samotni kraj in malo počijte. Kajti bilo jih je veliko, ki so prihajali in odhajali, da še jesti niso utegnili." ([Mar 6,30.31.](#))

Učenci so prišli k Jezusu in mu pripovedovali vse. Njihova pristna zveza z njim jih je ohrabrila, da so mu povedali svoje dobre in neprijetne izkušnje, svoje veselje nad vidnimi sadovi svojih prizadevanj in žalost zaradi neuspehov, napak in slabosti. Pri prvem delu so kot evangelisti delali napake, ker pa so Kristusu iskreno pripovedovali o svojih izkušnjah, je videl, da jih je še potrebno poučevati. Videl je tudi, da so se utrudili od dela in so potrebni počitka.

Ampak tam, kjer so bili tedaj, niso mogli imeti potrebne zasebnosti, "kajti bilo jih je veliko, ki so prihajali in odhajali, da še jesti niso utegnili". ([Mar 6,31.](#)) Ljudstvo se je gnetlo okoli Kristusa, hrepeneli so po ozdravitvi in želeli poslušati njegove besede. Mnogi so čutili, da jih On privlači; kajti zdelo se jim je, da je vir vseh blagoslovov. Mnogi teh, ki so se tedaj zbirali okrog Kristusa, da bi prejeli dragoceno blagodejnost zdravja, so ga sprejeli za svojega Zveličarja. Mnogi drugi, ki ga tedaj zaradi strahu pred farizeji niso priznali, so se spreobrnili ob spustu^{359/} Svetega Duha in ga pred jeznimi duhovniki in poglavarji priznali za Božjega Sina.

Toda zdaj je Kristus hrepenel po samoti, da bi imel priložnost biti sam z učenci, ker jim je imel še veliko povedati. Pri delu so doživljali tudi spopade in naleteli na razna nasprotovanja. Doslej so se o vsem posvetovali s Kristusom, zdaj pa so bili nekaj časa sami in včasih v dvomu, kaj naj naredijo. Pri delu so si pridobili številne spodbude, kajti Kristus jih ni poslal brez svojega Duha, in so z vero vanj delali mnoge čudeže. Zdaj pa so čutili potrebo po uživanju Kruha življenja. Potrebno je bilo oditi na samotni kraj, kjer bi v občestvu z Jezusom dobili navodila za prihodnje delo.

"In jim reče: Pojdite sami na samotni kraj in malo počijte." ([Mar 6, 31.](#)) Kristus je poln nežnosti in sočutja do vseh, ki so v njegovi službi. Učencem je želel pokazati, da Bog ne zahteva žrtve, temveč milost. Z vsem srcem so delali za ljudi, in to je izčrpavalo njihovo telesno in umsko moč. Njihova dolžnost je bila, da se spočijejo.

Učenci so videli uspeh v svojem delu, zato so bili v nevarnosti, da bi ga pripisali sebi, gojili duhovni ponos in tako popustili pred Satanovimi skušnjavami. Pred njimi je bilo veliko delo, zato so se morali najprej naučiti, da njihova moč ni v njih samih, temveč v Bogu. Kakor Mojzesu v Sinajski puščavi, kakor Davidu med judejskimi griči in Eliju pri potoku Keritu je bilo tudi učencem potrebno, da so se ločili od prizorov stalne dejavnosti in uživali občestvo s Kristusom, naravo in svojim srcem.

Medtem ko so bili učenci na misijonskem potovanju, je Jezus obiskoval druga mesta in vasi ter oznanjal evangelij kraljestva. Nekako v tem času je zvedel za Krstnikovo smrt. Ta dogodek ga je živo spomnil na konec, h kateremu so bili usmerjeni njegovi koraki. Na njegovi stezi so se kopičile temne sence. Duhovniki in rabini so si z vsemi močmi prizadevali, da bi ga usmrtili, ogleduhi so ga spremljali na vsakem koraku, na vseh straneh so se množile zarote za njegovo uničenje. Sporočila o oznanjevanju apostolov po vsej Galileji so

prispele tudi do Heroda in ga opozorila na Jezusa in njegovo delovanje. Rekel je: "Janez Krstnik je vstal od mrtvih." ([Mar 6,14.](#)) Izrazil je željo, da bi videl Jezusa. Stalno se je bal, da bi skrivoma izbruhnila revolucija in ga vrgla s prestola ter odpravila rimski jarem z judovskega naroda. Med ljudstvom je bil razširjen duh/^{360/} nezadovoljstva in upora. Očitno je bilo, da Kristus v Galileji ne bo mogel več dolgo javno delovati. Približevali so se prizori njegovega trpljenja, zato se je želel za nekaj časa umakniti pred zmedo množice.

Janezovi učenci so z žalostnim srcem vzeli iznakaženo telo in ga pokopali. Nato so prišli k Jezusu in mu vse povedali. Ti učenci so bili ljubosumni na Kristusa, ker se jim je zdelo, da odteguje ljudi od Janeza. Skupaj s farizeji so ga obsojali, ko je sedel s cestinarji na Matevževi gostiji. Dvomili so o njegovem božanskem poslanstvu, ker ni rešil Krstnika. Zdaj pa, ko je bil učitelj mrtev ter so v veliki bolečini hrepeneli po tolažbi in vodstvu v nadaljnjem delu, so prišli k Jezusu in zedinili svoje koristi z njegovimi. Tudi oni so potrebovali nekaj časa počitka za občestvo z Zveličarjem.

Blizu Betsajde na severnem delu jezera je bil osamljen predel, ki je bil lep v pomladanskem zelenju ter je dobrodošlo ponujal počitek Jezusu in učencem. S čolnom so se podali čez vodo do tega kraja. Tam bi bili daleč od prometnih poti, mestne naglice in nemira. Že sami naravni prizori so bili počitek, dobrodošla sprememba čutilom. Tam so lahko poslušali Kristusove besede brez jeznih medklicev, odgovorov in obtožb pismarjev in farizejev. Tam so lahko za kratek čas uživali dragoceno občestvo v druženju z Gospodom.

Počitek, ki so si ga privoščili Kristus in učenci, ni bil počitek zaradi ugajanja sebi. Čas, ki so ga preživeli na samem, ni bil namenjen iskanju zadovoljstva. Pogovarjali so se o Božjem delu in o možnosti za njegov učinkovit napredek. Učenci so bili s Kristusom in so ga lahko razumeli. Njim ni bilo potrebno govoriti v prilikah. Popravljal je njihove napake in jim pojasnjeval, kako naj se približajo ljudem. Popolneje jim je razodel dragocene zaklade božanske resnice. Bili so poživljeni z božansko močjo in navdihnjeni z upanjem in pogumom.

Čeprav je Jezus lahko delal čudeže, čeprav je učence pooblastil, da jih delajo, je vendar svoje izčrpane služabnike napotil, naj odidejo v naravo in se odpočijejo. Ko je govoril, da je žetev velika in žanjcev malo, učencem ni vsilil potrebe, da se nenehno trudijo, ampak jim je rekel: "Prosite torej Gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev." ([Mat 9, 38.](#))/^{361/} Bog je vsakemu človeku določil delo po njegovih sposobnostih ([Ef 4,11-13.](#)) in ne želi nekaterih preobremeniti z odgovornostmi, medtem ko drugi ne bi imeli nobenega bremena, niti duševnih naporov.

Kristusove sočutne besede so danes namenjene vsem delavcem prav tako zanesljivo, kakor so bile izgovorjene učencem. "Pojdite sami na samotni kraj in malo počijte," ([Mar 6,31.](#)) govori njim, ki so izčrpani in utrujeni. Ni modro biti vedno pod pritiskom dela in vznemirjenja celo v službi duhovnim potrebam ljudi, ker se tako zanemarja osebna pobožnost, umske, duševne in telesne moči pa se preobremenjujejo. Od Kristusovih učencev se sicer zahteva samoodpoved in tudi žrtve; prav tako pa se mora skrbeti, da zaradi njihove pretirane gorečnosti Satan ne bi izkoristil slabosti človeštva in povzročil škodo Božjemu delu.

Po mnenju rabinov sta stalna naglica in zaposlenost pomenili vrhunec vere. Da bi pokazali svojo bolj vzvišeno pobožnost, so bili odvisni od nekih zunanjih opravil. Tako so svoje duše oddaljevali od Boga in si oblikovali samozadostnost. Iste nevarnosti še vedno obstajajo. Kadar koli se povečuje delavnost in ljudje dosežejo uspeh v kakem delu za Boga, obstaja

nevarnost zaupanja v človeške načrte in metode. Tedaj obstaja nagnjenje, da manj molili in imeli manj vere. Tudi mi smo v nevarnosti kakor učenci, da izgubimo iz vida svojo odvisnost od Boga in poskušamo od svoje dejavnosti narediti zveličarja. Neprestano moramo gledati na Jezusa in dojeti, da je njegova moč ta, ki opravlja delo. Med resnim delom za zveličanje izgubljenih si moramo vzeti čas tudi za razmišljanje, molitev in proučevanje Božje besede. Samo delo, ki je opravljeno z mnogimi molitvami in je posvečeno s Kristusovo zaslugi, se bo končno izkazalo uspešno za dobro.

Nobeno drugo življenje ni bilo tako prežeto z delom in odgovornostjo, kakor je bilo Jezusovo; pa vendar, kolikokrat so ga našli pri molitvi! Kako stanovito je bilo njegovo občestvo z Bogom! V njegovem pozemskem življenjepisu se stalno ponavljajo zapisi, kakršen je tale: "In zjutraj, ko je še tema bila, vstane in gre ven ter odide na samotni kraj in tam moli. Toda govorica o njem se je še tem bolj razglaševala, in velike množice so se zbirale, da bi ga poslušali in da bi jih ozdravljali njih bolezni. A on se je umikal v puščavo in je tam molil. Zgodilo se pa tiste dni, da odide na goro moliti, in vztraja vso noč v molitvi k Bogu." ([Mar 1,35](#); [Luk 5,15.16](#); [6,12](#).)

V življenju, ki je bilo v celoti posvečeno blaginji drugih,^{/362/} je Zveličar imel za nujno umakniti se s prometnih poti in izmed množice, ki ga je spremljala iz dneva v dan. Moral se je odvrniti od življenja neprekinjenega dela in stika s človeškimi potrebami, da bi si poiskal mir in neprekinjeno občestvo z Očetom. Kot eden izmed nas in kot sodelavec naših potreb in slabosti je bil popolnoma odvisen od Boga, zato je na skrivnem molitvenem prostoru prosil za božansko moč, da bi lahko okrepljen opravljal dolžnost in preizkušnjo. V grešnem svetu je Jezus zdržal boje in duševno trpljenje. V občestvu z Bogom je lahko odložil breme žalosti, ki ga je težilo. Pri njem je našel tolažbo in radost.

Po Kristusu je vpitje človeškega rodu prodrlo do Očeta brezmejnega sočutja. Kot človek je pošiljal molitve k Božjemu prestolu, vse dokler se njegova človeška narava ni napolnila z nebeško močjo, ki mora spajati človeško z božanskim. Po stalni zvezi je prejemal življenje od Boga, da bi ga lahko dajal svetu. Njegova izkušnja mora postati tudi naša.

Ukazuje nam: "Pojdite sami na samotni kraj." Če poslušamo njegovo besedo, bomo postali močnejši in koristnejši. Učenci so poiskali Jezusa in mu povedali vse; On pa jih je spodbujal in poučeval. Ko bi si danes vzeli čas, da bi šli k Jezusu in mu povedali vse svoje potrebe, ne bi bili razočarani; znašel bi se ob naši desnici in nam pomagal. Potrebno nam je več preprostosti, več zaupanja in zanašanja na našega Zveličarja. On, čigar ime je "Mogočni Bog, Oče večnosti in Knez miru", On, o katerem je zapisano, da "pride vladarstvo na njegovo ramo", je Čudoviti svetovalec. ([Iz 9,6](#).) Vabljeni smo, naj prosimo za modrost njega, "ki vsem daje obilo in nikomur ne oponaša". ([Jak 1,5](#).)

Vsi, ki jih Bog vzgaja, morajo razodevati življenje, ki se ne ujema s svetom, njegovimi običaji in ravnanji; in vsak mora imeti osebno izkušnjo v pridobivanju znanja o Božji volji. Osebno moramo slišati, kako govori našemu srcu. Ko utihne vsak drug glas in ko v miru čakamo pred njim, potem tišina duše prepozna njegov glas. Ukazuje nam: "Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog." ([Ps 46,10](#).) Samo pri njem se lahko najde pravi počitek. To je najuspešnejša priprava za vse, ki delajo za Boga. Sredi hiteče množice in prizadevanj močnega življenjskega delovanja bo duša, ki se je tako osvežila, obdana z ozračjem svetlobe in miru. Življenje bo širilo prijeten vonj in razodevalo božansko moč, ki bo ganila človeška srca.^{/363/}

39. "Dajte jim vi jesti" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 14,13-21](#); [Mar 6,32-44](#); [Luk 9,10-17](#); [Jan 6,1-13](#).

Kristus se je z učenci umaknil na osamljen prostor, ampak ta redek trenutek miru je bil kmalu skaljen. Učenci so menili, da so se umaknili tja, kjer jih nihče ne bo vznemirjal; toda brž ko je množica pogrešala božanskega Učitelja, je začela vpraševati, kje je. Nekateri med njimi so videli, v katero smer so se podali Kristus in učenci. Mnogi so jih šli iskat po kopnem, drugi pa so odpluli s čolni čez vodo. Ker pa se je bližala pasha, so se zbirali romarji od blizu in daleč na poti v Jeruzalem v skupinah, da bi videli Jezusa. Množice so se jim pridružile, da je število naraslo na pet tisoč mož, pri čemer niso računali žensk in otrok. Preden je Kristus stopil na obalo, ga je čakala velika množica. Vendar mu je uspelo, da se je neopazno umaknil od njih in nekaj časa preživel na samem z učenci.

Z vrha griča je opazoval gibanje množice in njegovo srce je bilo ganjeno od sočutja. Četudi so ga zmotili in ga oropali počitka, ni bil nepotrpežljiv. Ko je videl, kako se ljudstvo še dalje zbira, je čutil še večjo potrebo po izkazovanju pozornosti. "In se mu zasmilijo, zakaj bili so kakor ovce, ki nimajo pastirja." ([Mar 6,34](#).) Zapustil je svoje počivališče in poiskal primeren prostor, kjer bi jim lahko postregel. Duhovniki in poglavarji jim niso nič pomagali;^{/364/} od Kristusa pa je potekla zveličavna voda življenja, ko je ljudstvo poučeval o poti zveličanja.

Ljudstvo je poslušalo besede milosti, ki so tako svobodno tekle iz ust Božjega Sina. Slišali so prijazne besede, ki so bile tako preproste in jasne, da so bile kot gileadski balzam njihovi duši. Zdravljenje njegove božanske roke je vračalo zadovoljstvo in življenje umirajočim ter olajšanje in zdravje njim, ki so trpeli zaradi bolezni. Dan se jim je zdel, kakor da so nebesa prišla na Zemljo, zato se sploh niso zavedali, koliko časa že ničesar niso zaužili.

Pretežni del dneva je že minil. Sonce se je nagnilo k zahodu, ljudstvo pa še ni hotelo oditi. Jezus je delal ves dan brez hrane ali počitka. Bil je bled od utrujenosti in lakote. Učenci so ga prosili, naj preneha garati. On pa se ni mogel ločiti od množice, ki se je pomikala k njemu.

Končno so učenci stopili k njemu in ga priganjali, naj razpusti ljudi zaradi njihove blaginje. Mnogi so prišli od daleč in od jutra ničesar niso jedli. Lahko bi si kupili hrano v bližnjih mestih in vaseh. Jezus pa jim je rekel: "Dajte jim vi jesti!" ([Mar 6,37](#).) Potem pa se je obrnil k Filipu in ga vprašal: "Kje naj kupimo kruha, da bodo ti jedli?" ([Jan 6,5](#).) To je rekel, da bi izkušal vero učencev. Filip je pogledal čez morje glav in pomislil, da je nemogoče priskrbeti toliko hrane, da bi zadovoljili potrebe tolikšne množice. Odgovoril je: "Za dvesto denarjev kruha jim ni dosti, da bi vsak izmed njih dobil kaj malega." ([Jan 6,7](#).) Jezus je potem vprašal, koliko hrane bi se utegnili najti med množico. "Deček je tu," je rekel Andrej, "ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, ali kaj je to med toliko?" ([Jan 6,9](#).) Jezus je ukazal, naj mu jih prinesejo. Potem je naročil učencem, naj posedejo ljudi v travo v skupinah po petdeset ali sto, in zagotovijo red, da bi lahko bili vsi priče tega, kar bo napravil. Ko so ukaz izvršili, Jezus vzame hrano in "pogleda v nebo in blagoslovi ter prelomi in da hlebe učencem, učenci pa ljudstvu. In jedli so vsi in se nasitili, in pobrali so ostale kosce, polnih dvanajst košev." ([Mat 14,19.20](#).)

On, ki je s svojim naukom ljudem kazal pot miru in sreče, je enako skrbel za njihove pozemske kakor tudi duhovne potrebe. Ljudstvo je bilo utrujeno in slabo. Tam so bile matere z dojenčki v naročju in otroci, ki so se jih držali za krilo. Mnogi so stali več ur. Kristusove besede so prebudile tako živo zanimanje,^{/365/} da niso niti za trenutek pomislili, da bi sedli.

Množica je bila tolikšna, da je pretila nevarnost, da bi drug drugega pohodili. Jezus je želel omogočiti, da bi se odpočili, zato jim je ukazal, naj sedejo. Tam je rasla bujna trava, da je bilo prijetno počivati.

Kristus ni nikdar napravil čudeža, razen da je zadovoljil pristne potrebe. Vsak njegov čudež je bil take narave, da je poučeval ljudstvo o drevesu življenja, katerega listje je za ozdravljenje narodov. Preprosta hrana,^{/366/} ki so jo učenci razdelili, vsebuje celo zakladnico nauk. Priskrbljena hrana je bila preprosta; ribe in ječmenovi kruhi so bili vsakdanja hrana ribičev ob Genezareškem jezeru. Kristus bi lahko postregel z bogato pojedino, ampak hrana, ki bi bila pripravljena samo zaradi zadovoljitve teka, ne bi vsebovala nikakršnega nauka za blaginjo teh ljudi. Kristus pa jim je hotel z naukom pokazati, da so se za človeka pripravljene naravni Božji darovi spridili. Na razkošnih pojedinah, ki so imele edini cilj zadovoljevanje pokvarjenega teka, ljudje nikoli niso uživali tako, kakor ob počitku in preprosti hrani, ki jo je Jezus postregel tako daleč od človeške naselbine.

Če bi imeli današnji ljudje preproste navade in živeli v skladnosti z naravnimi zakoni kakor Adam in Eva v začetku, bi bilo obilo zaloge za potrebe človeške družine. Potem bi bilo manj nedejanskih potreb in več priložnosti za delo po Božjem načinu. Sebičnost in popuščanje nenaravnemu okusu pa sta prinesli na svet greh in bedo, da je na eni strani obilica, na drugi pa pomanjkanje.

Jezus ni poskušal privabiti ljudi z zadovoljevanjem njihovih želja po razkošju. Tej množici, utrujeni in lačni po dolgem in razburljivem dnevu, je preprosta hrana pomenila potrdilo, da nima samo velike moči, temveč tudi nežno skrbi zanje v tem, kar potrebujejo za vsakdanje življenje. Zveličar svojim sledilcem ni obljubil razkošnosti sveta; njihovi obroki bodo preprosti, celo pomanjkljivi; pogosto bodo živeli v siromaštvu; vendar jim njegova beseda zagotavlja, da bodo vedno imeli tisto, kar jim je potrebno za življenje, saj jim je obljubil nekaj, kar je vredno mnogo več od vseh pozemskih dobrot - trajno tolažbo svoje navzočnosti.

Z nahranitvijo pet tisoč mož je Jezus odgrnil zagrinjalo s sveta narave in nam razkril moč, ki stalno deluje v našo korist. Bog vsak dan dela čudež, ko ustvarja pozemsko žetev. Z naravnimi sredstvi opravlja isto delo, ki ga je napravil za nahranitev množice. Človek obdeluje zemljo in seje seme, življenje od Boga pa napravi, da seme vzklije. Božji dež, zrak in sonce napravijo, da zemlja požene "najprej steblo, potem klas, potem polno pšenico v klasu". ([Mar 4,28.](#)) Bog je, ki vsak dan hrani milijone bitij s pozemsko žetvijo. Ljudje so poklicani k sodelovanju z Bogom, ko skrbijo za žito in pripravljajo kruh, zato so izgubili spred oči božansko delovanje. Ne dajo Bogu slave,^{/367/} ki pripada njegovemu svetemu imenu. Kar je sad njegove moči, se pripisuje naravnim vzrokom ali človeškim orodjem. Namesto Boga je poveličan človek, Božji milostni darovi pa se uporabljajo za sebične namene in postajajo prekletstvo namesto blagoslov. Bog želi vse to spremeniti. Želi, da bi se naša otopela čustva prebudila, da bi spoznali njegovo milostno dobroto in ga poveličevali zaradi delovanja njegove moči. Želi, da bi ga spoznali v njegovih darovih, da bi nam bili zares v blagoslov, kakor je nameraval. Kristusovi čudeži so bili narejeni, da bi se uresničil ta cilj.

Ko se je ljudstvo nasitilo, je ostalo še mnogo hrane. Ampak On, ki razpolaga z vsemi sredstvi neskončne moči, je ukazal: "Zberite ostale kosce, da nič ne propade." ([Jan 6,12.](#)) Te besede pomenijo več kakor zgolj devanje kruha v košare. V tem je bil dvojni nauk. Z ničimer se ne sme razmetavati. Ne smemo dovoliti, da bi se nam izmaknila ena sama prednost. Ne smemo opustiti ničesar, kar bi lahko koristilo ljudem. Moramo pobrati vse, kar lahko ublaži pomanjkanje lačnih na svetu. Enako je potrebno skrbeti tudi za duhovne reči. Medtem ko so

se košare polnile z ostanki, so navzoči pomislili na prijatelje, ki so bili doma. Zaželeli so si, da bi bili tudi ti deležni kruha, ki ga je blagoslovil Kristus. Vsebina košar je bila razdeljena željni množici, da jo je odnesla v bližnje kraje. Tisti, ki so sodelovali na tej pojedini, so morali drugim prinesiti kruh, ki je prišel iz nebes, da bi potešil lakoto duše. Morali so ponavljati, česar so se naučili o čudovitih Božjih stvareh. Nič se ni smelo izgubiti. Nobena beseda, ki se tiče večnega zveličanja, ni smela pasti prazna na zemljo.

Čudež s kruhi nas uči nauka o naši odvisnosti od Boga. Ko je Kristus nasitil pet tisoč mož, ni imel na razpolago potrebne hrane. Niti ni imel na voljo nikakršnih sredstev. Bil je v divjini obdan s pet tisoč mož, pri čemer niso šteli žensk in otrok. Te silne množice ni povabil, naj gre za njim. Vsi so prišli brez vabila ali ukaza; Jezus pa je vedel, da so lačni in utrujeni, ker so dolgo poslušali njegove nauke; bil je eno z njimi in z njimi vred potreben hrane. Bili so daleč od doma in nočilo se je že. Mnogi med njimi niso imeli sredstev, da bi si kupili hrano. On, ki se je zaradi njih postil štirideset dni v puščavi, ni hotel dovoliti, da bi se lačni vrnili domov. Božja previdnost je pripeljala Jezusa na ta prostor; odvisen je bil od nebeškega Očeta za sredstva, s katerimi naj bi se zadovoljila ta potreba./368/

Kadar se znajdemo na težavnih krajih, moramo zaupati v Boga. Pokazati moramo modrost in razsodnost pri vsem, česar se lotimo v življenju, da se ne bi znašli v preizkušnji zaradi nepremišljenega ravnanja. Ne smemo si nakopati težav z opuščanjem sredstev, ki nam jih je Bog zagotovil, ali z zlorabo sposobnosti, ki nam jih je dal. Kristusovi poslanci se morajo izrecno ravnati po njegovih navodilih. Delo je Božje, in če želimo biti drugim v blagoslov, moramo delati po njegovih načrtih. Našega jaza ne smemo postaviti v središče; naš jaz ne sme sprejeti nikakršne časti. Če postavljamo načrte po naših lastnih zamislih, nas bo Gospod prepustil našim lastnim napakam. Če pa zaidemo težavo, ker smo se ravnali po njegovih navodilih, nas bo rešil. Ne smemo se prepustiti malodušnosti, temveč v vsaki nuji prositi pomoč od njega, ki ima oblast nad neizčrpnimi viri. Pogosto nas bodo obdajale hude razmere, in tedaj se moramo s popolnim zaupanjem nasloniti na Boga. Obvaroval bo vsakega človeka, ki je zašel v težave, ker si je prizadeval držati Gospodove poti.

Kristus nam je ukazal po preroku: "Da deliš lačnemu svoj kruh ... nasitiš potrto dušo; ko vidiš nagega, da ga pokriješ ... izgnane siromake pripelješ domov." ([Iz 58,7-10.](#)) Naročil nam je: "Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarjenju." ([Mar 16,15.](#)) Toda kako pogosto nam srce opeša in vera oslabi, ko vidimo, kako velike so potrebe, in kako malo sredstev je v naših rokah. Kakor Andrej, ko je gledal v petero ječmenovih hlebcev in dve ribi, tudi mi vzdihnemo: "Ali kaj je to med toliko?" ([Jan 6,9.](#)) Pogosto se obotavljamo, ker nismo pripravljeni dati vsega, kar imamo, ker se bojimo uporabiti in porabiti za druge. Toda Jezus nam je ukazal: "Dajte jim **vi** jesti." ([Mar 6,37.](#)) Njegov ukaz je obljuba; za njim stoji ista moč, ki je nasitila množico ob jezeru.

Kristusovo dejanje zadovoljevanja začasnih potreb lačne množice vsebuje globoko duhovno sporočilo za vse njegove delavce. Oče je izročil Kristus, Kristus je dal učencem, učenci so delili množici, ljudje pa so si delili med seboj. Tako bodo vsi, ki so v zvezi s Kristusom, prejeli od njega kruh življenja, nebeško hrano, in jo razdelili drugim.

Jezus je popolnoma zaupal v Boga, ko je vzel malo količino kruha, in čeprav ta količina ne bi zadoščala niti za same učence, jih ni povabil, naj jedo, temveč jim je začel deliti in ukazal, naj hrano postrežejo ljudem. Hrana se je v njegovih rokah množila, in roke učencev, stegnjene h Kristus, Kruhu življenja,^{/369/} se niso izpraznile. Malo živeža je zadoščalo za vse.

Ko so bile potrebe ljudi oskrbljene, so pobrali ostale kosce, in tedaj je lahko tudi Kristus s svojimi učenci jedel to dragoceno iz nebes priskrbljeno hrano.

Učenci so bili kot vzdrževalci zveze med Kristusom in ljudstvom. V tem leži velika ohrabritev za vse današnje njegove učence. Kristus je glavno središče, vir vse moči. Od njega morajo njegovi učenci prejeti svoje zaloge. Najbolj bistroumni in najbolj duhovni lahko dajo le toliko, kolikor so prejeli. Sami od sebe ne morejo dati ničesar, kar bi zadovoljilo potrebe duše. Drugim lahko damo le tisto, kar smo sami dobili od Kristusa; sprejemamo pa lahko le tedaj, če dajemo tudi drugim; kolikor dajemo, toliko tudi prejemamo; čim več dajemo, tem več bomo prejeli. Tako lahko vedno verujemo, zaupamo, sprejemamo in dajemo.

Delo izoblikovanja Kristusovega kraljestva bo napredovalo, čeprav se bo zdelo, da se počasi premika, in bodo težave pričale proti napredku. Delo je Božje in priskrbel bo sredstva ter poslal na pomoč resne in goreče učence, katerih roke bodo prav tako napolnjene s hrano za sestradano množico. Bog ni brezskrben do teh, ki delajo v ljubezni, da bi podali besedo življenja ljudem, ki gredo v pogubo, ter se vračajo in stegujejo roke po hrani za druge lačne ljudi.

Pri našem delu za Boga smo v nevarnosti, da se preveč zanašamo na tisto, kar lahko človek napravi s svojimi darovi in s svojo sposobnostjo. Tako pozabljamo na vzvišenega Mojstra. Zelo pogosto se delavec za Kristusa ne zaveda svoje osebne odgovornosti. Je v nevarnosti, da svoje breme preloži na organizacijo, namesto da bi se zaupal njemu, ki je vir vse moči. V Božjem delu je velika zmota, da zaupamo v človeško modrost ali v število. Uspeh dela, opravljenega za Kristusa, ni odvisen toliko od števila ali nadarjenosti, kolikor od čistosti namena in prave, preproste, iskrene in odvisne vere. Osebno odgovornost moramo nositi, osebno dolžnost moramo izpolniti, osebne cilje moramo doseči v korist ljudi, ki ne poznajo Kristusa. Namesto da svoje breme preložite na koga, za koga sodite, da je sposobnejši, raje delajte po svojih sposobnostih.

Ko vam pride na pamet vprašanje: "Kje naj kupimo kruha, da bodo ti jedli?" ([Jan 6,5.](#)) ne odgovarjajte z nevero. Ko so učenci slišali Zveličarjeve besede: "Dajte jim vi jesti!" ([Luk 9,13.](#)) so v njihovih mislih nastale razne težave. Vprašali so se, ^{/370/} ali naj gredo v sosednje vasi kupovat hrano. Ravno tako je tudi danes, ko svetu zmanjka kruha življenja, se Gospodovi otroci vprašajo: Ali bodo pripeljali koga od daleč, da bo nasitil ljudi? Kaj pa pravi Kristus? "Naredite, da se ljudje posade," ([Jan 6,10.](#)) in tam jih je nasitil. Ko vas obdajajo ljudje, ki so potrebni pomoči, vedite, da je zraven tudi Kristus. Povežite se z njim. Prinesite mu svoje ječmenove hlebe.

Sredstva, ki jih imamo na voljo, se nam lahko zdijo nezadostna za delo. Če pa bomo šli naprej v veri in verovali v Božjo moč, ki zadošča za vse, se nam bodo odprli obilni viri. Če je to Božje delo, potem bo On poskrbel za sredstva, ki so potrebna, da se delo dokonča. Nagradil bo iskreno in preprosto zaupanje vanj. Tisto malo, kar bomo pametno in varčno uporabili v službi Gospodarja nebes, se bo povečalo med samo delitvijo. Mala količina hrane, ki jo je Kristus držal v svojih rokah, ni pošla, dokler lačna množica ni bila sita. Če pristopimo k Viru vse moči z odprtimi rokami vere, da bi prejeli, bomo podprti v našem delu celo v najbolj neprimernih razmerah in bomo lahko tudi drugim dali kruh življenja.

Gospod pravi: "Dajajte, in vam bo dano. Kdor skopo seje, bo tudi skopo žet; in kdor seje bogato, bo tudi bogato žet. ... Bog pa more čez vas razliti obilo vsake milosti, da imate v vsem vsekdar vso obilost in ste bogati za vsako dobro delo, kakor je pisano:

Razsipa je, dal je ubogim,
njegova pravičnost ostane na vek.

Ta pa, ki daje seme sejalcu in kruh za jed, vam dodeli in razmnoži vašo setev ter da, da bodo rasli sadovi vaše pravičnosti, da obogatite v vsem za vsako radodarnost, ki napravi po nas zahvalo Bogu." ([Luk 6,38](#); [2 Kor 9,6-11](#).)^{/371/}

40. Noč na jezeru ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 14,22-33](#); [Mar 6,45-52](#); [Jan 6,14-21](#).

V somraku pomladnega večera je ljudstvo sedelo na planoti, obrasli s travo, in jedlo hrano, ki jo je priskrbel Kristus. Besede, ki so jih ta dan slišali, so se jim zdele kakor Božji glas. Samo božanska moč je lahko napravila čudežna ozdravljenja, katerim so bili priče. Čudež s hlebi pa je napravil velik vtis na vsakega v tej silni množici. Vsem je bil koristen. V Mojzesovem času je Bog hranil Izraelce v puščavi z mano; kdo pa je ta, ki jih je danes nahranil, če ne tisti, kogar je napovedal Mojzes? Nobena človeška moč ne bi mogla iz petih hlebov in dveh majhnih rib napraviti hrane v taki količini, da bi se z njo nahranilo tisoče lačnih. Med njimi so se slišale besede: "Ta je res prerok, ki ima priti na svet." ([Jan 6,14.](#))

To prepričanje se je ves dan utrjevalo. Vrhunsko delo pa je jamčilo, da je med njimi dolgo pričakovani Osvoboditelj. Upanje ljudstva je vedno bolj raslo. Ta človek bo iz Judeje napravil pozemski raj, v katerem bosta tekla mleko in med. On lahko zadovolji vsako željo. Zmožen je zlomiti moč osovraženih Rimljanov. Zmore osvoboditi Judejo in Jeruzalem. Lahko ozdravi vojake, ki bodo ranjeni v bitki. Nasiti lahko cele armade, premaga narode in zagotovi Izraelu dolgo želeno nadoblast.^{/377/}

V svojem navdušenju je bilo ljudstvo pripravljeno, da bi ga takoj kronalo za kralja. Opazilo pa je tudi, da z ničimer ne poskuša nase pritegniti pozornosti ali si zagotoviti časti. V tem se je popolnoma razlikoval od duhovnikov in knezov, zato se je ljudstvo balo, da ne bo nikdar zahteval svoje pravice do Davidovega prestola. Med seboj so se posvetovali in sklenili, da ga bodo s silo prijeli in razglasili za kralja nad Izraelom. Učenci so se strinjali z množico in potrdili, da je njihov Učitelj zakoniti dedič Davidovega prestola. Rekli so, da se Kristus iz skromnosti brani sprejeti takšno čast. Naj ljudstvo poviša svojega Osvoboditelja. Domišljavi duhovniki in poglavarji bodo končno prisiljeni počastiti njega, ki je prišel opremljen z Božjo oblastjo.

Z velikim navdušenjem so se pripravljali, da bi izpeljali svoj namen; Jezus pa je videl, kaj se pripravlja, in razumel nekaj, česar oni niso mogli razumeti - kakšne bi bile posledice takega gibanja. Duhovniki in poglavarji mu že sedaj strežejo po življenju. Obtoževali so ga, da jim odtuja ljudstvo. Poskus, da bi ga postavili na prestol, bo zahteval nasilje in vstajo, zaradi tega pa bo ovirano delovanje duhovnega kraljestva. Gibanje mora biti ustavljeno brez odlašanja. Jezus je poklical učence in jim ukazal, naj vzamejo čoln in se takoj vrnejo v Kafarnaum ter ga pustijo, da sam razpusti ljudstvo.

Še nikdar se kakšen Kristusov ukaz ni zdel tako neizvedljiv. Učenci so že dolgo upali na tako ljudsko gibanje, ki bo Jezusa posadilo na prestol; zato sedaj niso mogli prenesti misli, da je bilo vse to navdušenje zaman. Množica, ki se je zbrala, da bi obhajala pasho, je željno pričakovala, da bi videla novega preroka. Njegovim sledilcem se je dozdevalo, da je to zlata priložnost, da njihov ljubljeni Učitelj zavzame izraelski prestol. Zaradi blišča nove možnosti za uresničitev hrepenenja jim je bilo hudo oditi in pustiti Jezusa samega na pusti obali. Nasprotovali so temu načrtu, Jezus pa jim je spregovoril z oblastjo, kakršne do tedaj še ni pokazal do njih. Ko so videli, da je vse nasprotovanje zaman, so se tiho napotili k jezeru.

Jezus je tedaj ukazal ljudstvu, naj se razide; njegovo stališče je bilo tako odločno, da se mu ni nihče upal upirati. Besede hvale in poviševanja v njihovih ustih so zamrle. Zadržal jih je ravno v trenutku, ko so se mu približali, da bi ga prijeli; veselje, ki je odsevalo z njihovih

obrazov, je izginilo. Med njimi so bili ljudje močnega uma in trdne odločnosti, Jezusova kraljevska zunanost in njegovi mirno izdani ukazi pa so pomirili hrup in preprečili njihove načrte. V njem so videli^{/378/} nadnaravno moč in so se podredili brez ugovora.

Ko je ostal sam, je odšel "na goro molit". ([Mar 6,46](#).) Več ur se je pogovarjal z Bogom. Ni molil zase, temveč za ljudi. Molil je za moč, da bi ljudem razkril božanski značaj svojega poslanstva, da ne bi Satan preslepil njihovega razumevanja in pokvaril njihovo razsodjo. Zveličar je vedel, da se dnevi njegove osebne službe na zemlji bližajo koncu in da bo malo število onih, ki ga bodo sprejeli kot svojega Odrešenika. S tesnobo v srcu je molil za svoje učence. Ti bodo hudo preizkušani. Upanje, ki so ga dolgo gojili in je temeljilo na zmotah ljudstva, se bo zrušilo na najbolj boleč in ponižujoč način. Namesto da bi ga videli povišanega na Davidovem prestolu, bodo priče njegovemu križanju. To je njegovo pravo kronanje. Tega niso razložili, in kot posledica bodo nadnje prišle skušnjave, katere bodo težko spoznali kot takšne. Njihova vera bo oslabela, če jim Sveti Duh ne bo razsvetlil razuma in razširil dožemanja. Jezusu je bilo hudo, ko je videl, da se njihovo dožemanje o njegovem kraljestvu tako zelo omejuje le na posvetno pomembnost in čast. Težko breme je težilo njegovo srce in z grenko bolečino in solzami je izlil svojo ponižno prošnjo.

Učenci se niso takoj odpeljali od obale, kakor jim je Jezus zapovedal. Nekaj časa so čakali, ker so upali, da se jim bo pridružil.^{/379/} Ko pa so videli, da se je popolnoma stemnilo, so stopili v čoln in se peljali "na drugo stran jezera, proti Kafarnaumu". ([Jan 6,17](#).) Z nezadovoljnim srcem so zapustili Jezusa in se jezili nanj bolj kakor kdaj prej, odkar so ga priznali za svojega Gospoda. Godrnjali so, ker jim ni bilo dovoljeno, da bi ga razglasili za kralja. Šteli so se za krive, ker so se tako zlahka vdali njegovemu ukazu. Mislili so, da bi jim mogoče uspelo doseči cilj, če bi bili vztrajnejši.

Nevera je zasedla njihov um in srce. Častihlepnost jih je zaslepila. Vedeli so, koliko farizeji sovražijo Jezusa, zato so ga vroče želeli videti v časti, kakršno si je po njihovem mnenju zaslužil. Biti skupaj z Učiteljem, ki lahko izvršuje mogočne čudeže, hkrati pa veljati za prevarante, to je bila preizkušnja, ki je niso mogli prenesti. Mar jih bodo vedno šteli za pristaše lažnega preroka? Mar nikdar Kristus ne bo vzpostavil svoje kraljevske oblasti? Zakaj ne bi On, ki ima tako moč, razodel svojega pravega značaja in jim tako olajšal življenje? Zakaj ni rešil Janeza Krstnika nasilne smrti? Učenci so razmišljali tako, vse dokler niso nase spravili velike duhovne teme. Spraševali so se, ali je Jezus res goljuf, kakor so trdili farizeji.

Ta dan so bili učenci priče Kristusovih čudovitih del. Dozdevalo se jim je, da so nebesa prišla na zemljo. Spomin na veličastni in slaven dan bi jih moral napolniti z vero in upanjem. Če bi se med seboj z vsem srcem pogovarjali o doživljajih, ne bi prišli v skušnjava. Razočaranje je prevzelo njihove misli. Kristusove besede: "Zberite ostale kosce, da nič ne propade," ([Jan 6,12](#).) so bile zanemarjene. To so bile ure obilega blagoslova za učence, pa so jih vse pozabili. Bili so sredi razburkane vode. Njihove misli so bile togotne in nerazsodne. Gospod pa je dovolil, da jih je doletelo še nekaj, kar jim bo pretreslo dušo in zaposlilo misli. Bog mnogokrat tako ravna z ljudmi, ki si sami povzročajo bremena in težave. Učencem ni bilo potrebno, da bi si sami ustvarjali težave. Nevarnost pa se je naglo bližala.

Neopazno se je približevala velika burja, oni pa niso bili pripravljeni nanjo. Bila je nepričakovano nasprotje popolnemu vremenu, ki je trajalo ves dan. Zato so se prestrašili, ko jih je zajela nevihta. Pozabili so na svoje nezadovoljstvo, na svojo nevero in nepotrpežljivost. Vsak se je lotil dela, da bi obvaroval čoln pred potopitvijo. Od Betsajde do kraja, kjer so bili prepričani, da bodo našli Jezusa, je razdalja kratka; v navadnem vremenu je vožnja trajala le

nekaj ur. Sedaj pa jih je veter zanašal vedno dlje/^{380/} od kraja, kamor so hoteli priti. Do četrte nočne straže so se mučili z veslanjem. Tedaj so izčrpani ljudje spoznali, da so izgubljeni. V viharju in temi jih je jezero naučilo, da so sami nemočni, in zahrepeneli so, da bi bil njihov Učitelj med njimi.

Jezus jih ni pozabil. Njihov Čuvaj na obali je videl, kako se ti preplašeni ljudje bojujejo z viharjem. Niti za trenutek jih ni izgubil spred oči. Z največjo pozornostjo je spremljal od burje premetavani čoln z dragocenim tovorom, saj so bili ti možje izvoljeni, da postanejo luč svetu. Kakor mati nežno bedi nad svojim otrokom, tako je sočutni Učitelj bedel nad učenci. Brž ko so svoja srca spet imeli v oblasti in obrzdali svojo nečimrno častihlepnost, brž ko so ponižno zaprosili za pomoč, so jo dobili.

V trenutku, ko so mislili, da so izgubljeni, so v žarku svetlobe zagledali skrivnostno bitje, da se jim bliža po vodi. Niso vedeli, da je to Jezus. Njega, ki jim je prišel pomagat, so imeli za sovražnika. Prevzel jih je strah. Roke, ki so držale vesla z mišicami, čvrstimi kakor železo, so sedaj popustile. Čoln je bil prepuščen volji valov. Vse oči so bile uprte v človeško prikazen, ki je hodila po razpenjenih valovih razburkanega jezera.

Mislili so, da je prikazen znanilec njihove pogube, in so začeli v strahu vpiti. Jezus je šel dalje, kakor da je hotel iti mimo. Učenci pa so ga spoznali in roteče poklicali na pomoč. Njihov ljubljeni Učitelj se je obrnil in njegov glas jim je pregnal strah: "Bodite srčni! Jaz sem, ne bojte se!" ([Mat 14,27.](#)) Brž ko so dojeli to čudežno dejstvo, je bil Peter skoraj ves iz sebe od veselja. Kakor da komaj more verjeti, je zaklical: "Gospod, če si ti, ukaži mi, naj pridem k tebi po vodi." Jezus pa ga je povabil: "Pridi!" ([Mat 14,28.29.](#))

Dokler je Peter gledal v Jezusa, je zanesljivo hodil. Ko pa se je s samozadovoljstvom ozrl na tovariše, ki so ostali v čolnu, je izgubil spred oči Zveličarja. Veter je bil močan. Med njim in njegovim Učiteljem so se valili veliki valovi; zato se je prestrašil. Za trenutek je izgubil Kristusa spred oči, in njegova vera se je zamajala. Začel je toniti. Ko pa je videl, da mu preti smrt v valovih, je dvignil oči nad razburkano jezero, pogledal na Jezusa in zavpil: "Gospod, otmi me!" ([Mat 14,30.](#)) Jezus ga je takoj prijel za iztegnjene roke, rekoč: "Malovernež, čemu si dvomil?" ([Mat 14,31.](#))

Učitelj je držal Petra za roko in skupaj sta stopila v čoln. Ampak sedaj je bil Peter ukročen in miren, ni več imel razloga, da bi se postavljaj pred svojimi tovariši. Malo je manjkalo,^{381/} da bi svojo nevero in samopoviševanje plačal z življenjem. Brž ko je umaknil pogled z Jezusa, se je opotekel, in valovi bi ga kmalu pokrili.

Kako često smo tudi mi podobni Petru, ko pridejo težave! Namesto da bi oči uprli v Zveličarja, gledamo v valove; naše noge se spotaknejo in razburkane vode nas poplavijo. Jezus ni povabil Petra, naj pride k njemu zato, da bi utonil. Tudi nas ne vabi, naj gremo za njim, nato pa bi nas zapustil. "Ne boj se," pravi, "kajti odkupil sem te, poklical sem te po tvojem imenu; ti si moj! Ko pojdeš skozi vode, bom pri tebi, in preko rek, te ne poplavijo; ko pojdeš skoz ogenj, ne zgoriš in plamen te ne zapali. Zakaj jaz sem Gospod, tvoj Bog, Izraelov Svetnik, tvoj Rešitelj." ([Iz 43,1-3.](#))

Jezus je bral značaj učencev. Vedel je, kakšnim hudim preizkušnjam bo izpostavljena njihova vera. Kar se je zgodilo na jezeru, bi moralo Petru odkriti njegovo osebno slabost in mu pokazati, da bo varen le, če bo stalno odvisen od božanske moči. Zaradi viharja skušnjav bo lahko šel varno naprej le, če se ne bo zanašal nase, temveč se bo popolnoma naslanjal na

Zveličarja. V tem, kar je Peter zase mislil, da je močan, je bil slab; in dokler koli ni dojel svoje slabosti, ni mogel dojeti svoje potrebe po odvisnosti od Kristusa. Če bi sprejel nauk, ki mu ga je Jezus želel dati z izkušnjo na jezeru, ne bi padel pozneje v času velike preizkušnje, ki ga je doletela.

Bog dan za dnem poučuje svoje otroke. Z vsakdanjimi življenjskimi razmerami jih pripravlja, da bodo odigrali svoje dejanje na širšem odru, ki jim ga je določila njegova previdnost. Od stališča v vsakdanjih preizkusih sta odvisna zmaga ali poraz v času velikih življenjskih stisk.

Skušnjave bodo premagale ljudi, ki se ne zavedajo stalne odvisnosti od Boga. Lahko se nam zdi, da so naši koraki zanesljivi in da nas nič ne more omajati. Z gotovostjo lahko rečemo: Vem, v kaj verujem; nič ne bo moglo omajati moje vere v Boga in Božjo besedo. Vendar Satan skuša izkoristiti podedovane ali pridobljene napake našega značaja in zaslepiti naše oči, da ne vidimo svojih potreb in pomanjkljivosti. Samo če se zavedamo svojih slabosti in stanovitno gledamo v Jezusa, bomo hodili varno.

Brž ko se je Jezus usedel v čolnu, je veter prenehal, "in precej je bila ladja pri kraju, kamor so se peljali". ([Jan 6,21](#).) Po noči groze je nastala svetla zarja. Učenci in ljudje na palubi so s hvaležnim srcem padli pred Jezusove noge in rekli: "Resnično si Božji Sin!" ([Mat 14,33](#).)^{/382/}

41. Prelomnica v Galileji ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 6,22-71](#).

Ko je Kristus preprečil ljudstvu, da bi ga razglasilo za kralja, je vedel, da je dosegel prelomnico v svoji zgodovini. Množica, ki ga je hotela danes povzdigniti na prestol, se bo jutri odvrnila od njega. Razočaranje njihove sebične častihlepnosti bo spremenilo njihovo ljubezen v sovraštvo, njihovo poveljevanje pa v preklinjanje. Čeprav je to vedel, ni ukrenil ničesar, da bi preprečil krizo. Od vsega začetka ni dajal sledilcem nobenega upanja v pozemske nagrade. Nekomu, ki je prišel, da bi postal njegov učenec, je rekel: "Lisice imajo brloge in ptice pod nebom gnezda, a Sin človekov nima, kamor bi naslonil svojo glavo." ([Mat 8,20](#).) Če bi ljudje lahko imeli hkrati svet in Kristusa, bi mu množica ponudila svojo vdanost; toda takšne službe ni mogel sprejeti. Mnoge, ki so bili povezani z njim, je pritegnilo upanje v posvetno kraljestvo. Ti ljudje ne smejo ostati zaslepljeni. Niso razumeli globokega duhovnega nauka iz čudeža s kruhi. Mora jim ga pojasniti. To novo razodetje bo povzročilo še bolj neposredno preizkušnjo.

Za čudež s kruhi se je razvedelo daleč naokoli, in že zelo zgodaj naslednje jutro se je ljudstvo zbiralo v Betsajdi, da bi videlo Jezusa. Prihajali so v velikem številu po kopnem in morju. Ti, ki so ga bili prejšnji večer zapustili, so se vrnili, ker so upali, da ga bodo še našli tam, kajti ni bilo čolna, s katerim bi se lahko prepeljal na drugo stran. Toda njihovo iskanje je bilo neuspešno, in mnogi so ga šli iskat v Kafarnaum./383/

Medtem pa je Jezus po samo enodnevni odsotnosti prišel v Genezaret. Brž ko se je razvedelo, da se je izkrcał, ljudje "obletajo vso tisto okolico in začno na posteljah prinašati bolnike tja, kjer so slišali, da biva". ([Mar 6,55](#).)

Čez nekaj časa je odšel v shodnico, tam pa so ga našli ti, ki so prišli iz Betsajde. Od učencev so zvedeli, kako je prišel čez jezero. Učenci so začudeni množici natančno popisali razburkano jezero, svoje večurno neuspešno veslanje proti vetru, Jezusov prihod po vodi, svoj strah zaradi tega, njegove prepričljive besede, Petrovo pustolovščino in njen izid, nenadno pomiritev viharja in izkrcanje iz čolna. Toda mnogi so se še vedno nezadovoljni s tem zbirali okrog Jezusa in ga spraševali: "Rabi, kdaj si prišel sem?" ([Jan 6,25](#).) Upali so, da bodo iz njegovih ust slišali še bolj izčrpen opis tega čudeža.

Jezus pa ni zadovoljil njihove radovednosti. Žalosten je rekel: "Iščete me ne zato, ker ste videli čudeže, temveč ker ste jedli od hlebov in ste se nasitili." ([Jan 6,26](#).) Niso ga iskali iz kakih plemenitih spodbud. Ker so se najedli kruha, so upali, da bodo zaradi zveze z njim deležni še drugih pozemskih koristi. Zveličar jim je ukazal: "Trudite se ne za jed, ki mine, ampak za jed, ki ostane/384/ v večno življenje." Ne iščite samo materialnih koristi. Naj ne bo glavno delo skrb za sedanje življenje, ampak iščite duhovno hrano, tisto modrost, ki bo ostala za večno življenje. To vam lahko da samo "Sin človekov; zakaj njega je potrdil Oče, Bog". ([Jan 6,27](#).)

Za trenutek se je prebudila pozornost poslušalcev. Vzkliknili so: "Kaj naj storimo, da delamo Božja dela?" ([Jan 6,28](#).) Naredili so veliko napornega dela, da bi se priporočili Bogu. Bili so pripravljeni poslušati vsako novo pravilo, s katerim bi si zagotovili večjo zaslugo. Njihovo vprašanje je pomenilo: Kaj moramo delati, da bi si zaslužili nebesa? Kakšno ceno moramo plačati, da bi dosegli prihodnje življenje?

"Jezus jim odgovori in reče: To je Božje delo, da verujete v tega, ki ga je On poslal." ([Jan 6,29.](#)) Cena za nebesa je Jezus. Pot v nebesa je vera v "Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta". ([Jan 1,29.](#))

Toda ljudstvo se ni odločilo sprejeti te trditve božanske resnice. Jezus je opravljal prav to delo, ki ga je napovedalo prerokovanje za Mesija; niso pa videli, kako so si njihova sebična upanja predstavljala njegovo nalogo. Kristus je res enkrat nahranil množico z ječmenovimi kruhi; toda v Mojzesovem času se je izraelski narod sitil z mano v puščavi štirideset let, zato so od Mesija pričakovali še večje blagoslove. V nezadovoljnih srcih so se spraševali, mar Jezus ne more dati zdravja, moči in bogastva vsemu ljudstvu, ga osvoboditi njegovih tlačiteljev in ga povišati do oblasti in časti, če že lahko dela tako velike čudeže, katerim so bili priče? Dejstvo, da je sam trdil, da je poslan od Boga, ni pa hotel biti Izraelov kralj, je bila skrivnost, ki je niso mogli dojeti. To njegovo odklanjanje so si razlagali napačno. Mnogi so sklepali, da si ne upa zahtevati svoje pravice zato, ker sam dvomi o božanskem značaju svojega poslanstva. S tem so odprli svoja srca neveri, in seme, ki ga je posejal Satan, je obrodilo svojevrsten sad: napačno razumevanje in odpadništvo.

Neki rabin ga je posmehljivo vprašal: "Kakšno znamenje torej pokažeš, da bi videli in ti verovali? Kaj delaš? Naši očetje so jedli mano v puščavi, kakor je pisano: Kruh iz nebes jim je dal jesti." ([Jan 6,30.31.](#))

Judje so spoštovali Mojzesa kot dajalca mane, slavo so pripisovali orodju, izgubljali pa so izpred oči njega, ki je opravil to delo. Njihovi očetje so godrnjali zoper Mojzesa in dvomili o njegovi božanski nalogi ter jo zanikali. Sedaj so pa v istem duhu/^{385/} njihovi potomci zavrgli njega, ki jim je prinesel sporočilo od Boga. Tedaj jim je Jezus rekel: "Resnično, resnično vam pravim: Ni vam dal Mojzes kruha iz nebes." ([Jan 6,32.](#)) Darovalec mane je stal med njimi. Sam Kristus je bil ta, ki je vodil Jude skozi puščavo in jih vsak dan hranil s kruhom iz nebes. Ta hrana je bila simbol pravega nebeškega kruha. Duh, ki daje življenje in izvira iz neskončne Božje polnote, je prava mana. Jezus je rekel: "Božji kruh namreč je ta, ki prihaja iz nebes in daje življenje svetu." ([Jan 6,33.](#))

Ker so še vedno mislili, da govori o pozemski hrani, so nekateri njegovi poslušalci vzkliknili: "Gospod, daj nam vsekdar tega kruha." Jezus pa jim je odvrnil: "Jaz sem kruh življenja." ([Jan 6,34.35.](#))

Slikoviti izraz, ki ga je uporabil Kristus, je bil Judom znan. S Svetim Duhom navdihnjeni Mojzes je rekel: "Ne živi človek ob samem kruhu, temveč ob vsem, kar prihaja iz Božjih ust." ([5 Mojz 8,3.](#)) Prerok Jeremija pa je napisal: "Ko so prišle tvoje besede, sem jih sprejel, in bila mi je tvoja beseda v veselje in radost mojega srca." ([Jer 15,16.](#)) Sami rabini so imeli pregovor o tem, da uživanje kruha pomeni v duhovnem pomenu proučevati zapovedi in opravljati dobra dela; mnogokrat se je govorilo, da bo ob Mesijevem prihodu nahranjen ves Izrael. Nauk prerokov je pojasnil globoki duhovni nauk o čudežu s kruhi. Ta nauk je Kristus poskušal pojasniti poslušalcem v shodnici. Če bi bili razumeli Svete spise, bi razumeli tudi njegove besede, ko je rekel: "Jaz sem kruh življenja." ([Jan 6,35.](#)) Samo en dan poprej je s kruhom, ki ga je dal On, nasitil lačno in iznemoglo množico. Kakor so od tega kruha dobili telesno moč in poživitve, tako bi od Kristusa lahko dobili duhovno moč za večno življenje. Dejal je: "Kdor prihaja k meni, ne bo nikoli lačen, in kdor veruje vame, ne bo nikdar žejen." Potem je pristavil: "(Vi) ste me videli, in vendar ne verujete." ([Jan 6,35.36.](#))

Kristusa so videli po pričanju Svetega Duha, po razodetju Boga njihovim dušam. Živi dokazi njegove moči so dan za dnem stali pred njimi, pa so vendar zahtevali še drugo znamenje. Ko bi jim tudi bilo dano, bi ostali enako neverni kakor prej. Če jih ni prepričalo to, kar so videli in slišali, jim ne bi pomagalo, če bi jim pokazal še več čudežnih del. Nevera bo vedno našla opravičenje za dvom in bo z razlogi ovrгла najmočnejši dokaz.

Kristus je ponovno trkal na njihova odrevenela srca. "In tega,^{/386/} ki k meni prihaja, ne pahnem ven." ([Jan 6,37.](#)) On je rekel, da bodo vsi, ki ga sprejmejo z vero, imeli večno življenje. Nihče se ne bo izgubil. Nobene potrebe ni, da bi farizeji in saduceji razpravljali o prihodnjem življenju. Ljudem ni več potrebno v brezupni bolečini objokovati svojih umrlih. "Kajti to je volja mojega Očeta, da ima večno življenje vsak, kdor vidi Sina in veruje vanj, in jaz ga obudim poslednji dan." ([Jan 6,40.](#))

Ampak ljudski voditelji so bili užaljeni. Zato so govorili: "Ali ni ta Jezus, Jožefov sin, čigar očeta in mater poznamo? Kako da sedaj pravi: Iz nebes sem prišel?" ([Jan 6,42.](#)) Poskušali so zbuditi predsodek s tem, da so zasmehljivo omenili Jezusov skromni vir. S podcenjevanjem so govorili o njegovem življenju galilejskega delavca ter o njegovi siromašni in skromni družini. Govorili so, da trditve tega neizobraženega tesarja niso vredne njihove pozornosti. Zaradi njegovega skrivnostnega rojstva so namigovali, da je dvomljivega vira, in govorili o človeških okoliščinah njegovega rojstva kot o madežu njegovega življenja.

Jezus ni poskušal pojasniti skrivnosti svojega rojstva. Ni jim odgovoril na vprašanje o prihodu iz nebes, kakor tudi ne na vprašanje o prihodu čez jezero. Ni usmerjal pozornosti na čudeže, ki so označevali njegovo življenje. Prostovoljno je postal neugleden človek in sprejel nase podobo hlapca. Toda njegove besede in dejanja so razodevale njegov značaj. Vsi, katerih srca so bila odprta za božansko razsvetljenje, so v njem prepoznali "Edinorojenega od Očeta", ki je poln "milosti in resnice". ([Jan 1,14.](#))

Predsodki farizejev so bili veliko globlji, kakor so razodevala njihova vprašanja; imeli so svojo korenino v popačenosti njihovih src. Vsaka Jezusova beseda in dejanje je spodbujalo v njih nasprotovanje, kajti duh, ki so ga gojili, ni našel v njem nobenega odmeva.

"Nihče ne more priti k meni, če ga ne vleče Oče, ki me je poslal, in jaz ga obudim poslednji dan. Pisano je v prerokih: In vsi bodo učeni od Boga. Vsak, ki je slišal Očeta in se je naučil, prihaja k meni." ([Jan 6,44.45.](#)) H Kristusu ne bo prišel nihče razen teh, ki jih vleče Očetova ljubezen. Toda Bog privlači vsa srca k sebi, zato h Kristusu ne bodo hoteli priti samo ti, ki se upirajo tej njegovi privlačni moči.

V besedah "vsii bodo učeni od Boga," se je Jezus sklical na Izaijevo prerokovanje: "In vsi tvoji otroci bodo Gospodovi učenci in obilen mir bo tvojim otrokom." ([Iz 54,13.](#)) Ta del Svetih spisov^{/387/} so si Judje lastili. Bahali so se, da je Bog njihov učitelj. Jezus pa je pokazal, kako nekoristna je ta trditev, ko je rekel: "Vsak, ki je slišal Očeta in se je naučil, prihaja k meni." ([Jan 6,45.](#)) Očeta lahko spoznamo samo po Kristusu. Človeška narava ne more prenesti prizora njegove slave. Ti, ki so slišali za Boga, ko so poslušali glas njegovega Sina, bodo tudi v Jezusu iz Nazareta prepoznali njega, ki po naravi in razodetju predstavlja Očeta.

"Resnično, resnično vam pravim: Kdor veruje, ima večno življenje." ([Jan 6,47.](#)) Po ljubljenem Janezu, ki je poslušal te besede, je Sveti Duh oznanil cerkvam: "In to je pričevanje, da nam je Bog dal večno življenje, in to življenje je v njegovem Sinu. Kdor ima Sina, ima življenje." ([1 Jan 5, 11.12.](#)) Jezus pa je rekel: "Jaz ga obudim poslednji dan."

([Jan 6,44.](#)) Kristus je postal z nami eno telo, da bi mi lahko postali z njim en duh. Po moči te edinosti bomo vstali iz groba - ne samo kot dokaz Kristusove moči, ampak zato, ker je z vero njegovo življenje postalo naše. Kdor spozna pravi Kristusov značaj in ga sprejme v srce, ima večno življenje. Kristus prebiva v nas po Duhu, in Božji Duh, z vero sprejet v srce, je začetek večnega življenja.

Ljudstvo je Kristusa spomnilo na mano, ki so jo njihovi očetje jedli v puščavi, kakor da je bilo dajanje te hrane večji čudež od tega, ki ga je naredil Jezus. On pa jim je povedal, kako neznamenit je bil ta dar v primerjavi z blagoslovi, ki jih je prišel delit. Mana je lahko ohranila samo pozemsko življenje; ni preprečevala približevanja smrti, niti ni zagotavljala nesmrtnosti. Kruh iz nebes pa naj bi hranil dušo in ji pomagal k večnemu življenju. Zveličar je rekel: "Jaz sem kruh življenja. Vaši očetje so jedli mano v puščavi in so pomrli. Ta je kruh, ki prihaja iz nebes, da ne umre, kdor je od njega. Jaz sem živi kruh, ki je prišel iz nebes; če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj." ([Jan 6,48-51.](#)) Temu slikovitemu opisu je Kristus tedaj dodal še drugega. Samo s smrtjo lahko podari življenje ljudem, zato je z naslednjimi besedami opozoril na svojo smrt kot sredstvo zveličanja. Dejal je: "Kruh pa, ki ga jaz dam, je moje meso, ki ga dam za življenje sveta." ([Jan 6,51.](#))

Judje so se pripravljali na praznovanje pashe v Jeruzalemu v spomin na noč Izraelove osvoboditve, ko je angel uničevalec hudo prizadel egiptovske domove. Bog je želel,^{/388/} da v pashalnem jagnjetu vidijo Božje Jagnje in po tem simbolu sprejmejo njega, ki je dal sebe za življenje sveta. Judje pa so šli tako daleč, da so imeli simbol za najpomembnejši, medtem ko je njegov pomen ostal nezapažen. Niso prepoznali Gospodovega telesa. Ista resnica, ki je bila slikovito prikazana v pashalnem obredu, je bila izrečena s Kristusovimi besedami. Vendar še vedno ni bila prepoznana.

Sedaj so rabini jezno zavpili: "Kako nam more ta dati svoje meso jesti?" ([Jan 6,52.](#)) Pretvarjali so se, da razumejo njegove besede v istem dobresednem smislu kakor Nikodem, ko je vprašal: "Kako se more človek roditi, ko je star?" ([Jan 3,4.](#)) Nekoliko so dojeli pomen Jezusovih besed, ampak tega niso želeli priznati. Upali so, da bodo z napačno razlago njegovih besed med ljudstvom spodbudili predsodke proti njemu.

Kristus pa ni ublažil svojega nazornega opisovanja. Resnico je ponovil s še krepkejšimi besedami: "Resnično, resnično vam pravim: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga obudim poslednji dan. Kajti moje meso je prava jed in moja kri je prava pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, prebiva v meni in jaz v njem." ([Jan 6,53-56.](#))

Jesti Kristusovo meso in piti njegovo kri pomeni sprejeti ga za osebnega zveličarja, verujoč, da On odpušča naše grehe in da smo v njem popolni. Postali bomo sodeložniki njegove narave, če bomo opazovali njegovo ljubezen, prebivali v njej in pili od nje. Kar je hrana za telo, mora biti Kristus za dušo. Hrana nam ne more koristiti, če je ne jemo in ne postane del našega bitja. Tako tudi Kristus nima nobene vrednosti za nas, če ga ne spoznamo kot osebnega Zveličarja. Teoretično znanje nam ne bo nič pomagalo. Z njim se moramo hraniti, ga sprejeti v srce tako, da njegovo življenje postane naše. Vsikoli moramo njegovo ljubezen in milost.

Toda niti vsi ti slikoviti prikazi niso mogli zadosti opisati prednosti vernikove povezanosti s Kristusom. Jezus je povedal: "Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim zaradi Očeta, tako bo tudi tisti, ki mene je, živel zaradi mene." ([Jan 6,57.](#)) Kakor je Božji Sin živel z vero v

Očeta, tako moramo živeti tudi mi z vero v Kristusa. Jezus se je tako popolnoma podredil Božji volji, da se je sam Oče razodel v njegovem življenju. Čeprav je bil izkušan v vsem kakor mi, je stal pred svetom neomadeževan od zla, ki ga je obdajalo. Tudi mi moramo zmagati tako, kakor je Kristus.

Ali si Kristusov sledilec? Tedaj je vse, kar je zapisano o duhovnem življenju, napisano zate, in se lahko doseže^{/389/} s tvojim zedinjenjem z Jezusom. Ali je tvoja gorečnost opešala? Ali se je tvoja prva ljubezen ohladila? Znova sprejmi ponujeno Kristusovo ljubezen. Jej njegovo meso in pij njegovo kri, pa boš postal eno z Očetom in Sinom.

Neverujoči Judje niso hoteli videti ničesar drugega, razen najbolj dobesednega pomena Zveličarjevih besed. Po obredni postavi jim je bilo prepovedano okusiti kri, zato so sedaj Kristusove besede imeli za svetoskrunstvo in so medsebojno razpravljali o njih. Celo med učenci so mnogi rekli: "Trda je ta beseda; kdo jo more poslušati?" ([Jan 6,60.](#))

Zveličar jim je odgovoril: "**To** vam je v spotiko? Kaj pa, ko boste videli Sina človekovega, da gre gor, kjer je bil poprej? Duh je to, kar oživlja, meso ne pomaga nič; besede, ki sem vam jih jaz govoril, so duh in so življenje." ([Jan 6,61-63.](#))

Kristusovo življenje, ki daje življenje svetu, je v njegovi besedi. Jezus je z njo zdravil bolezni in izganjal hudobne duhove; z njo je pomiril jezero in obujal mrtve; ljudstvo pa je pričalo, da je njegova beseda imela moč. Govoril je Božjo besedo, kakor je govoril po vseh prerokih in učiteljih v Starem zakonu. Vse Sveto pismo je razodevanje Kristusa, in Zveličar je želel usmeriti vero učencev na to besedo. Ko se bo njegova vidna navzočnost umaknila, mora biti beseda vir njihove moči. Kakor njihov Učitelj bodo tudi oni morali živeti "od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust". ([Mat 4,4.](#))

Kakor se naše telesno življenje vzdržuje s hrano, tako se tudi naše duhovno življenje ohranja z Božjo besedo. Vsak človek mora osebno prejemati življenje iz Božje besede. Kakor moramo sami jesti, da bi dobili hranljive sestavine, tako moramo tudi besedo sprejeti zase. Ne bi je smeli sprejemati samo posredno od tujega uma. Pozorno moramo proučevati Sveto pismo in prositi Boga za pomoč Svetega Duha, da bi lahko razumeli njegovo besedo. Morali bi prebrati eno svetopisemsko vrsto in se z vsem umom ukvarjati z njo, da bi odkrili misel, ki jo je Bog v njej dal za nas. O tej misli moramo razmišljati, vse dokler da postane naša last in doumemo, kaj "govori Gospod".

Jezus v svojih obljubah in opominih misli name. Bog je tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se **jaz**, če verujem vanj, ne bi pogubil, temveč imel večno življenje. Izkušnje v zvezi z Božjo besedo morajo biti **moje** izkušnje. Molitev in obljube, pravila in opomini so moji. "S Kristusom sem na križ razpet. Živim pa ne več jaz, marveč Kristus živi v meni; kolikor pa sedaj živim v mesu, živim v veri Božjega Sina, ki **me** je ljubil in dal samega^{/390/} sebe **zame**." ([Gal 2,20.](#)) Ko vera tako sprejme in osvoji načela resnice, bo postala del bitja in življenjska gonilna sila. V dušo sprejeta Božja beseda oblikuje misli in sodeluje pri izoblikovanju značaja.

Stalno gledanje z očmi vere v Jezusa nas bo okrepilo. Bog bo dal najdragocenejša razodetja svojemu lačnemu in žejnemu ljudstvu. Ugotovilo bo, da je Kristus osebni zveličar. Ko se bo hranilo z njegovo besedo, bo odkrilo, da je ta duh in življenje. Beseda uničuje podedovano pozemsko naravo in podarja novo življenje v Kristusu Jezusu. Sveti Duh prihaja k človeku kot Tolažnik. Po spreminjajoči moči njegove milosti se Božja podoba znova ustvarja v

učencu, in tako postaja novo stvarstvo. Ljubezen zasede prostor sovraštva in srce povzema podobnost z Bogom. To v resnici pomeni živeti "od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust". ([Mat 4,4.](#)) To pomeni jesti Kruh, ki prihaja iz nebes.

Kristus je izrekel sveto in večno resnico o odnosu med seboj in svojimi sledilci. Poznal je značaj njih, ki so trdili, da so njegovi učenci, in njegove besede so preizkusile njihovo vero. Izjavil je, da morajo verovati in delati po njegovem nauku. Vsi, ki so ga sprejeli, bodo sodelležniki njegove narave in v skladnosti z njegovim značajem. To je pomenilo odpovedati se svojim priljubljenim težnjam. Zahtevalo je popolno podrejanje Jezusu. Poklicani so, da bi postali samopožrtovalni, krotki in ponižni v srcu. Hoditi morajo po ozki stezi, po kateri je hodil tudi Človek z Golgote, če želijo imeti delež v daru življenja in nebeški slavi.

Preizkušnja je bila prevelika. Navdušenje njih, ki so ga hoteli na silo zgrabiti in postaviti za kralja, se je ohladilo. Izjavili so, da jim je ta razlaga v shodnici odprla oči. Sedaj niso več zapeljani. V njihovih umih so bile njegove besede odkrito priznanje, da ni Mesija in da ne bodo imeli nobene pozemske nagrade zaradi zveze z njim. Njegova čudodelna moč je bila zanje dobrodošla; želeli so se rešiti bolezni in trpljenja, niso pa bili naklonjeni njegovemu samopožrtovalnemu življenju. Ni jim bilo mar za skrivnostno duhovno kraljestvo, o katerem je govoril. Neiskreni in sebični, ki so ga iskali, ga niso več želeli. Če ne bo vložil svoje moči in vpliva za osvoboditev od Rimljanov, ne želijo imeti z njim ničesar več.

Jezus jim je odkrito rekel: "Toda so med vami nekateri, ki ne verujejo," in dodal: "Zato sem vam rekel, da ne more nihče priti k meni,^{/391/} če mu ni dano od mojega Očeta." ([Jan 6,64.65.](#)) Želel je, da razumejo, da jih ne bo mogel pritegniti k sebi, če njihova srca ne bodo odprta za Svetega Duha. "Telesni človek ne sprejema, kar je Božjega Duha, ker mu je neumnost in ne more tega umeti, ker se mora duhovno razsojati." ([1 Kor 2,14.](#)) Z vero lahko človek opazuje Jezusovo slavo. Ta slava je skrita, vse dokler se po Svetem Duhu vera ne razplamti v duši.

Zaradi javne graje njihove nevere so se ti učenci še bolj oddaljili od Jezusa. Bili so zelo nezadovoljni. Želeli so prizadeti Zveličarja in zadovoljiti maščevalnost farizejev, zato so mu obrnili hrbet in ga s prezirom zapustili. Odločili so se, in sicer za podobo brez duha, lupino brez jedra. Nikoli pozneje niso spremenili odločitve, saj niso več hodili za Jezusom.

"On ima velnico v svoji roki in očedi svoje gumno in spravi svojo pšenico v žitnico." ([Mat 3,12.](#)) To je bil eden izmed časov čiščenja. Z besedo resnice so bile pleve ločene od pšenice. Mnogi so se odvrnili od Jezusa, ker so bili preveč ošabni in prepričani o svoji pravičnosti, da bi sprejeli grajo, in preveč so ljubili svet, da bi sprejeli življenje ponižnosti. Mnogi še vedno delajo tako. Danes se ljudje preizkušajo, kakor so se preizkušali učenci v kafarnaumski shodnici. Ko se resnica prepričljivo pojasni srcu, dojamejo, da se njihova življenja ne ujemajo z Božjo voljo. Uvidijo potrebo po celoviti spremembi v sebi, toda ne želijo opraviti tega dela, ki je polno samoopovedi. Zato so jezni, če se odkrijejo njihovi grehi. Odhajajo užaljeni, kakor so tudi učenci zapustili Jezusa godrnjaje: "Trda je ta beseda; kdo jo more poslušati." ([Jan 6,60.](#))

Njihovim ušesom bi bili prijetni hvala in laskanje, resnica pa ni dobrodošla, ne morejo je poslušati. Dokler so množice hodile za njim in bile nasičene ter so se slišali zmagoslavni vzkliki, so ljudje zelo glasno izražali hvalo. Ko pa je raziskava Božjega Duha odkrila njihov greh in zahtevala, da ga zapustijo, so obrnili hrbet resnici in niso več hodili za Jezusom.

Ker so se ti nezadovoljni učenci odvrnili od Kristusa, je nad njimi zavladal drug duh. Ničesar privlačnega niso mogli videti na njem, ki se jim je prej zdel tako zanimiv. Poiskali so njegove sovražnike, ker so se ujemali z njihovim duhom in dejanji. Napačno so razlagali njegove besede, potvarjali njegove izjave in napačno prikazovali njegove spodbude. Svoje vedenje so branili z zbiranjem vsake podrobnosti,^{/392/} ki bi se lahko uporabila proti njemu; zaradi teh lažnih poročil je bila spodbujena takšna ogorčenost, da je bilo v nevarnosti njegovo življenje.

Naglo se je razširila novica, da Jezus iz Nazareta po svojem lastnem priznanju ni Mesija. Tako so se čustva ljudstva v Galileji obrnila proti njemu, kakor se je leto poprej zgodilo v Judeji. O Izrael! Zavrgli so Zveličarja zato, ker so hrepeneli po osvajalcu, ki bi jim dal pozemsko moč. Želeli so si minljivo jed, ne pa take, ki vzdrži v večno življenje.

Jezus je s koprnečim srcem videl, kako učenci zapuščajo njega, ki je Življenje in Luč ljudem. Z nepopisno žalostjo, ga je prežemala zavest, da ne cenijo njegovega sočutja, mu ne vračajo ljubezni, prezirajo njegovo milost in zavračajo njegovo zveličanje. Takšen razvoj dogodkov, kakršen je bil ta, ga je naredil za moža bolečin, ki pozna žalost.

Jezus ni poskušal preprečiti odhoda njim, ki so ga zapuščali, temveč se je obrnil k dvanajsterim in jih vprašal: "Ali hočete tudi vi oditi?" ([Jan 6,67.](#))

Peter mu je odgovoril z vprašanjem: "Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš ti." In še dodal: "In mi smo verovali in vemo, da si ti Božji Svetnik." ([Jan 6,68.69.](#))

"H komu pojdemo?" Učitelji v Izraelu so sužnjevali formalizmu. Farizeji in saduceji so se stalno prepirali. Zapustiti Jezusa bi pomenilo pasti med zagovornike obredov in ceremonij ter slavaljubne ljudi, ki hrepenijo po lastni slavi. Učenci so našli več miru in veselja, odkar so sprejeli Kristusa, kakor pa so ju imeli vse svoje prejšnje življenje. Kako bi se lahko vrnil mednje, ki so prezirali in preganjali Prijatelja grešnikov? Dolgo so pričakovali Mesija; zdaj je prišel, zato se ne morejo odvrniti od njega k tem, ki so zahtevali njegovo življenje in jih preganjali zato, ker so postali njegovi sledilci.

"H komu pojdemo?" Nikakor od Kristusovega učenja, njegovih nauk o ljubezni in usmiljenju v temo nevere, v pokvarjenost sveta. Medtem ko so mnogi, ki so bili priče njegovih čudežnih del, zapustili Zveličarja, je Peter izrazil vero učencev: "Ti si Božji Svetnik." Sama pomisel, da bi izgubili to sidro svojih duš, jih je prežemala s strahom in bolečino. Ostati brez Zveličarja bi jim pomenilo enako, kakor da bi jih na slepo srečo gnalo temno in nevihtno morje.

Mnoge Jezusove besede in dela so bile videti skrivnostna omejenim umom, toda vsaka beseda in dejanje sta imela določeni namen v delu za naše odrešenje; vse je bilo načrtovano, da doseže svoj cilj.^{/393/} Ko bi lahko razumeli njegove cilje, bi se nam vse pokazalo pomembno in v skladnosti z njegovim poslanstvom.

Čeprav sedaj ne moremo razumeti Božjih del in poti, lahko razpoznamo njegovo veliko ljubezen, ki je v temelju vseh njegovih ravnanj z ljudmi. Ta, ki živi blizu Jezusa, bo imel razvito razumevanje o skrivnosti pobožnosti. Prepoznal bo milost, ki deli graje, preiskuje značaj in razodeva srčne namere.

Ko je Jezus govoril o preizkusni resnici, ki je povzročila, da se je precej njegovih učencev odvrnilo od njega, je vedel, kakšen bo sad njegovih besed. Ampak moral je izpolniti namen

milosti. Vnaprej je videl, da bo v času preizkušnje vsak njegovih ljubljenih učencev hudo preizkušen. Zanje bodo najhujše preizkušnje njegove smrtne muke v Getsemaniju, izdaja in križanje. Če ne bi bilo poprejšnje preizkušnje, bi se bili mnogi, ki jih priganjajo samo sebične spodbude, povezali z njimi. Ko bo njihov Gospod obsojen na sodišču; ko bodo množice, ki so ga pozdravljale kot svojega kralja, sikale nanj in ga sramotile; ko bo zasmehujoča množica vpila: "Križaj ga!" ker bo razočaral njihova posvetna hotenja, bodo ti sebični ljudje odpovedali zvestobo Jezusu in povzročili učencem grenko in hudo bolečino ter jo združili z njihovo žalostjo in razočaranjem zaradi uničenja njihovih najbolj ljubih upov. V tem temnem času bi zgled njih, ki so odšli od njega, lahko potegnil za sabo tudi druge. Jezus pa je spodbudil to prelomnico, da bi lahko s svojo osebno navzočnostjo še krepil vero pravih sledilcev.

Kot sočutni Odrešenik je docela poznal usodo, ki ga je čakala, zato je nežno poravnaval stezo učencem, jih pripravljajal za njihovo najhujšo preizkušnjo in krepil za končni preizkus! /394/

42. Izročilo ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 15,1-20](#); [Mar 7,1-23](#).

Pismarji in farizeji so pričakovali, da bodo med praznovanjem pashe v Jeruzalemu videli Jezusa in mu pripravili past. Jezus pa je poznal njihove namene, zato ni prišel na zborovanje. "Tedaj pridejo k Jezusu iz Jeruzalema pismarji in farizeji." ([Mat 15,1](#).) Ker torej On ni odšel k njim, so oni prišli k njemu. Kratek čas je kazalo, da bodo Galilejci sprejeli Jezusa kot Mesija in bo v tem področju strta moč duhovščine. Poslanstvo dvanajsterice, ki je kazalo, da se bo Kristusovo delo razvilo, je spravljal učence še bolj neposredno v spopad z rabini, zato je znova povzročilo ljubosumnost voditeljev v Jeruzalemu. Vohuni, ki so bili v začetku njegove službe poslani v Kafarnaum in so mu poskušali pripisati krivdo zaradi prestopanja sobote, so bili zmedeni. Rabini pa so se vendar odločili uresničiti svoj namen. Sedaj so poslali druge poslane opazovat njegovo gibanje in najti kakšno obtožbo proti njemu.

Kakor že poprej je bil vzrok za njegovo obtožbo nespoštovanje predpisov izročil, s katerimi so obremenili Božje zapovedi. Ti so bili dani naravnost zato, da bi zaščitili izpolnjevanje zapovedi, imeli pa so jih za bolj svete od samih zapovedi. Kadar so namreč prišli v nasprotje z na Sinaju danimi zapovedmi, so dajali prednost rabinskim predpisom.

Med njimi so najbolj goreče upoštevali predpis o obrednem čiščenju. Zanimanje določenih obredov pred jedjo^{/395/} so imeli za strašen greh, ki bo kaznovan na tem in onem svetu, zato so tudi uničenje prestopnika imeli za čednost.

Predpisov o očiščenju je bilo brez števila. Človekova življenjska doba bi komaj zadostovala, da bi se seznanil z njimi. Življenje njih, ki so resno poskušali upoštevati rabinske zahteve, je bil dolg boj proti obredni nečistosti in neskončna vrsta umivanj in čiščenj. Medtem ko so bili ljudje zasedeni z nepomembnimi podrobnostmi in pravili, ki jih Bog ni zahteval, je bila njihova pozornost obrnjena od velikih načel njegovih zapovedi.

Kristus in učenci niso spoštovali teh obrednih umivanj, vohuni pa so imeli to za temeljno obtožbo proti njim. Vendar Kristusa niso napadli naravnost, temveč so prišli k njemu in kritizirali učence. Vpričo množice so ga vprašali: "Zakaj prestopajo tvoji učenci izročilo starih? Ne umivajo si namreč rok, kadar jedo kruh." ([Mat 15,2](#).)

Kadar koli pride sporočilo resnice s posebno močjo do ljudi, Satan spodbuja svoje pomočnike, da začnejo razpravljati o nepomembnih vprašanjih. Tako poskuša odvrniti pozornost od resničnih težav. Kadar koli se začne kakšno dobro delo, so dlakocepci pripravljeni razpravljati o obliki in tehničnih vprašanjih, da bi speljali misli od žive resničnosti. Kadar kaže, da Bog na posebni način deluje za svoje ljudstvo, naj si ne dovoljuje, da bi se vpletlo v razprave, ki bodo samo uničile ljudi. Vprašanja, ki imajo za nas največji pomen, se glasijo: Ali verujem v Božjega Sina z zveličavno vero? Ali je moje življenje v skladnosti z Božjimi zapovedmi? "Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; a kdor je neveren Sinu, ne bo videl življenja. In po tem vemo, da smo ga spoznali, ako držimo njegove zapovedi." ([Jan 3,36](#); [1 Jan 2,3](#).)

Jezus ni poskušal braniti sebe ali učencev. Ni se oziral na obtožbe, ki so bile naperjene proti njemu, temveč je še naprej razgaljal duha, ki je spodbudil te pristaše človeških obredov. Dal jim je primer njihovega vsakdanjega ravnanja tega, kar so naredili neposredno pred svojim prihodom k njemu. "Zakaj prestopate tudi vi Božjo zapoved zaradi svojega izročila? Bog je

namreč rekel: Spoštuj svojega očeta in mater, in: Kdor kolne očeta ali mater, naj umre. Vi pa pravite: Če kdo reče očetu ali materi: V daritev bodi, s čimer bi ti jaz pomagal, ni več zavezan spoštovati svojega očeta ali svoje matere." ([Mat 15,3-6.](#)) Peto zapoved so ukinili,^{/396/} kakor da je nepomembna, zelo natančno pa so izpolnjevali izročila starešin. Učili so, da je posvetiti svoje imetje templju svetejša dolžnost kakor skrb za starše; da je celo bogoskrunstvo, če bi kaj od tako posvečenega dali očetu ali materi, pa če je potreba še tako velika. Za potomca, ki je zanemarjal svojo dolžnost, je bilo dovolj, da je nad svojo lastnino izrekel besedo "korban" in jo tako posvetil Bogu, potem pa jo je lahko vse življenje uporabljal zase, v tempeljsko službo pa je bila prenesena šele po njegovi smrti. Na ta način je imel stalno svobodo, da v življenju in tudi po smrti ne spoštuje svojih staršev in jih vara pod pretvezo lažne predanosti Bogu.

Jezus ni nikoli niti z besedami niti z dejanji zmanjševal človekove obveznosti glede dajanja darov in prispevkov Bogu. Kristus je bil ta, ki je dal vsa navodila postave glede desetine in darov. Ko je bil na svetu, je pohvalil siromašno žensko, ki je dala v tempeljsko zakladnico vse, kar je imela. Toda duhovniki in rabini so od navidezne gorečnosti za Boga naredili izgovor, s katerim so prikrivali lastno željo po samopoviševanju. Zavajali so ljudstvo. Naložili so mu težka bremena, ki jih Bog ni zahteval. Celu Kristusovi učenci niso bili povsem osvobojeni jarma, ki jim je bil naložen s podedovanimi predsodki in z oblastjo rabinov. S tem ko je Jezus razkril pravega duha rabinov, je hotel osvoboditi iz sužnosti izročilom vse, ki so si res želeli služiti Bogu.

Obrnil se je k podlim ogleduhom in jim rekel: "Hinavci, dobro je o vas prerokoval Izaija, govoreč: To ljudstvo me časti s svojimi ustnicami, njih srce pa je daleč od mene. Ali zastonj me časte, učeč nauke, zapovedi človeške." ([Mat 15,7-9.](#)) Te Kristusove besede so bile obtožba proti celotnemu farizejskemu sistemu. Izjavil je, da rabini s postavljanjem svojih zahtev nad božanske predpise povzdigujejo sebe nad Boga.

Poslanci iz Jeruzalema so bili polni besa. Kristusa niso mogli obtožiti kot prestopnika postave s Sinaja, ker je govoril kot njegov zagovornik proti njihovim izročilom. Veliki predpisi postave, ki jih je podajal, so bili v očitnem nasprotju z malenkostnimi pravili, ki so si jih izmislili ljudje.

Jezus je pojasnil množici, potem pa še popolneje učencem, da oskrumba ne prihaja od zunaj, temveč od znotraj. Čistost in nečistost se tičeta duše. Človeka oskrunjajo slabo dejanje, slaba beseda, slaba misel, vsako prestopanje Božjega zakona, ne pa zanemarjanje zunanjih predpisov, ki jih je postavil človek.^{/397/}

Učenci so opazili bes vohljačev, ko je bil razgaljen njihov lažni nauk. Videli so jezne poglede in slišali polglasne besede nezadovoljstva in maščevalnosti. Ker so pozabili, kolikokrat je Kristus dokazal, da bere srca kakor odprto knjigo, so mu pripovedovali o vplivu njegovih besed. Ker so upali, da bo pomiril razburjene uslužbence, so mu rekli: "Veš li, da so se farizeji, ko so slišali to besedo, spotikali?" ([Mat 15,12.](#))

On je odgovoril: "Vsaka rastlina, katere ni zasadil moj nebeški Oče, se bo izruvala." ([Mat 15,13.](#)) Navade in izročila, ki so jih rabini tako visoko cenili, so bile od tega sveta, in ne iz nebes. Ne glede na to, kako velik ugled so uživali med ljudstvom, niso mogli zdržati Božje preizkušnje. Vsako človeško pravilo, ki je zamenjalo Božje zapovedi, se bo izkazalo kot brezvredno ob dnevu, ko bo Bog privedel "vsako delo, bodisi dobro ali hudo, na sodbo o vsem skritem". (Prop 12,14.)

Nadomeščanje Božjih zapovedi s človeškimi predpisi se še ni nehalo. Celo med kristjani so pravila in običaji, ki nimajo boljšega temelja od izročil prednikov. Taki predpisi, ki temeljijo samo na človeški oblasti, so odrinili te, ki jih je dal Bog. Ljudje se trdno oklepajo svojih izročil in spoštujejo svoje običaje ter sovražijo nje, kateri jih želijo opozoriti na njihovo zmoto. Danes, ko nam je naročeno, naj usmerimo pozornost na Božje zapovedi in Jezusovo vero, vidimo enako sovraštvo kakor v Kristusovem času. O ostanku Božjega ljudstva je zapisano: "In razsrdi se zmaj nad ženo in gre napravljat vojsko z ostalimi njenega potomstva, ki hranijo Božje zapovedi in imajo pričevanje Jezusa Kristusa." ([Raz 12,17.](#))

"Vsaka rastlina, katere ni zasadil moj nebeški Oče, se bo izruvala." ([Mat 15,13.](#)) Bog nam ukazuje namesto veljave tako imenovanih cerkvenih očetov sprejeti besedo večnega Očeta, Gospodarja nebes in zemlje. Samo v njej je resnica nepomešana z zmoto. David je rekel: "Razumnejši sem postal od vseh svojih učiteljev, ker so tvoja pričevanja moje premišljevanje. Previdnejši sem od starcev, ker hranim tvoja povelja." ([Ps 119,99. 100.](#)) Naj vsi, ki se podrejajo človeški oblasti, cerkvenim običajem in izročilom očetov, poslušajo opomin, ki ga vsebujejo Kristusove besede: "Ali zastonj me časte, učeč nauke, človeške zapovedi." ([Mat 15,9.](#))/398/

43. Podiranje ločilnega zidu ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 15,21-28](#); [Mar 7,24-36](#).

Po sporu s farizeji je Jezus odšel iz Kafarnauma, prepotoval Galilejo in se umaknil v hribovito področje, ki meji s Fenicijo. Odtod je proti zahodu lahko opazoval v dolini stari mesti Tir in Sidon s poganskimi templji, veličastnimi palačami, trgovskimi središči in pristanišči, ki so bila polna ladij. Malo dalje se je širila modrina Sredozemskega morja, ki ga bodo morali prebroditi glasniki evangelija, da bi odnesli veselo sporočilo središčem velikega svetovnega cesarstva. A ta čas še ni prišel. Jezusa je čakala priprava učencev za njihovo poslanstvo. Upal je, da bo v tem kraju našel mir, ki ga je pogrešal v Betsajdi. Vendar to ni bil edini cilj njegovega potovanja.

"In glej, žena Kananičanka pride iz teh krajev ter zavpije in reče: Usmili se me, Gospod, Davidov sin; mojo hčer zelo muči zli duh." ([Mat 15, 22.](#)) Prebivalci tega kraja so bili potomci starega kanaanskega plemena. Ker so bili malikovalci, so jih Judje prezirali in sovražili. Temu razredu je pripadala žena, ki je tedaj prišla k Jezusu. Bila je poganka, in zato izključena od prednosti, v katerih so Judje uživali vsak dan.^{/399/} V Feniciji je živel mnogo Judov, zato so novice o Kristusovem delu prodrle v to pokrajino. Nekaj ljudi je slišalo njegove besede in pričalo o njegovih čudovitih delih. Ta žena *Sirofeničanka* ([Mar 7,26.](#)) je slišala govoriti o preroku, ki zdravi vse vrste bolezni, kakor so povedala poročila. Ko je slišala za njegovo moč, se je v njenem srcu prebudilo upanje. Materinska ljubezen jo je spodbudila, da se je odločila pogovoriti z njim o hčerini težavi. Imela je trden namen, da bo Jezusu razodela svojo bolečino. On mora ozdraviti njeno hčer. Prosila je že za pomoč poganske bogove, pa ni dobila nikakršnega olajšanja. Večkrat je prišla v skušnjava, da je pomislila: Kaj more napraviti zame ta judovski učitelj? Slišala pa je, da zdravi vse bolezni in da ne gleda, ali so ljudje, ki prihajajo k njemu, bogati ali revni. Odločila se je, da se ne bo odpovedala edinemu upanju.

Kristus je poznal razmere te žene. Ker je vedel, da si ga želi videti, je odšel na pot. Z olajšanjem njene bolečine je lahko živo pokazal nauk, ki ga je hotel podati. Zato je tudi pripeljal učence v ta kraj. Želel jim je pokazati neznanje, ki vlada v mestih in vaseh ob Izraelovi meji. Narod, ki so mu bile dane vse možnosti za razumevanje resnice, ni poznal potreb svoje okolice. Ničesar niso ukrepali, da bi pomagali ljudem v temi. Ločilni zid, ki ga je postavila judovska ošabnost, je preprečeval tudi samim učencem, da bi sočustvovali s poganskim svetom. In ta pregraja je morala pasti.

Kristus ni takoj odgovoril na ženino prošnjo. Predstavnico preziranega ljudstva je sprejel tako, kakor bi jo sprejeli Judje. Po ravnanju s to žensko je želel pokazati učencem, kako hladno in brezdušno se obnašajo Judje v podobnih primerih; ko pa je nato uslišal njeno prošnjo, je pokazal zgled sočutja, ki ga morajo učenci pokazati ob taki nesreči.

Čeprav Jezus ni takoj odgovoril, ženska ni izgubila vere. Šel je dalje, kakor da je ne sliši, ona pa je šla za njim in ponavljala svojo prošnjo. Učenci, ki jim je že presedala njena vsiljivost, so ga prosili, naj jo nažene. Ko so videli, da Učitelj ravna z njo ravnodušno, so mislili, da odobrava predsodke, ki so jih imeli Judje do Kananejcev ali Sirofeničanov. Žena je prišla s prošnjo k milostnemu Zveličarju. Na zahtevo učencev je Jezus odgovoril: "Nisem poslan, razen le k izgubljenim ovcam Izraelove^{/400/} hiše." ([Mat 15,24.](#)) Čeprav je kazalo, da se odgovor ujema z judovskimi predsodki, je vseboval grajo za učence. Vendar so to razumeli

pozneje, ko so se spominjali, kolikokrat jim je govoril, da je namreč prišel na svet rešit vse, ki ga sprejmejo.

Žena je še bolj vneto silila vanj, se vrgla pred Kristusove noge in zavpila: "Gospod, pomagaj mi!" ([Mat 15,25](#).) Jezus je še vedno na videz zavračal njene prošnje v skladnosti z nesočutnimi judovskimi predsodki: "Ni lepo, da se vzame kruh otrokom in se vrže psičkom." ([Mat 15,26](#).) To naj bi pravzaprav pomenilo, da ni dobro razsipati Božjemu izvoljenemu ljudstvu danega blagoslova tako, da bi se ga delilo tujcem in Izraelovim nasprotnikom. Ta odgovor bi vsakega manj vztrajnega prosilca spravil v malodušnost. Žena pa je videla, da je prišla njena priložnost. Za Jezusovim očitnim zavračanjem je opazila usmiljenost, ki je ni mogel skriti. "Da, Gospod," je odvrnila, "toda tudi psički jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev." ([Mat 15,27](#).) Ko otroci jedo pri očetovi mizi, celo psi ne ostanejo lačni. Imajo pravico do drobtinic, ki padajo z bogato obložene mize. Če ima obilen blagoslov za Izraelce, mar ga nima malo tudi zanjo? Če se nanjo gleda kot na psa, ali nima pravice do drobtinic od njihove obilice?

Jezus je pravkar zapustil področje delovanja, ker so pismouki in farizeji iskali priložnost, da bi ga ubili. Godrnjali so in se pritoževali. Kazali so nevero in grenkobo ter odklanjali zveličanje, ki jim je bilo brezplačno ponujeno. Sedaj pa je Kristus srečal bitje, ki je pripadalo nesrečnemu in preziranemu plemenu ter ni uživalo ugodnosti luči Božje besede; vendar se je žena takoj podredila Kristusovemu božanskemu vplivu in trdno verovala, da ji lahko usliši prošnjo. Prosila je za drobtinice, ki padajo z Učiteljeve mize. Če lahko uživa prednosti psov, je pripravljena, da jo štejejo za psa. Ni imela narodnostnih ali verskih predsodkov ali ošabnosti, ki bi vplivali na njeno ravnanje, ter takoj priznala Jezusa za Odrešenika, ki lahko usliši vse, za kar ga prosi.

Zveličar je bil zadovoljen. Preizkusil je njeno vero vanj. S svojim ravnanjem do nje je dokazal, da ona, ki so jo imeli za izraelsko zavrženko, ni več tujka, pač pa otrok Božje družine. Kot otrok ima pravico do Očetovih darov. Kristus je uslišal njeno prošnjo in sklenil učencem namenjen nauk. Obrnil se je k njej, jo pogledal z vsem usmiljenjem in ljubeznijo in rekel: "O žena, velika je tvoja vera."/401/ Zgodi naj se ti, kakor hočeš. In njena hči je ozdravela tisto uro." ([Mat 15,28](#).) Hudobni duh je ni več mučil. Žena je odšla in priznavala svojega Zveličarja vsa srečna, ker je bila uslišana njena molitev.

Jezus je na tem potovanju naredil samo ta čudež. Prišel je do meje Tira in Sidona, da bi opravil to delo. Želel je pomagati trpeči ženski in hkrati zapustiti zgled v svojem delu milosti do pripadnikov zaničevanega ljudstva za blaginjo učencev, ko ga ne bo več med njimi. Želel jih je popeljati iz njihove judovske izvzetosti, da bi jih zanimalo delo za druge zunaj svojega naroda.

Jezus je želel razodeti globoke skrivnosti resnice, ki so bile vse čase skrite, namreč "da so pogani sodediči" z Judi vred in "sodeležniki obljube v Kristusu Jezusu po evangeliju". ([Ef 3,6](#).) Te resnice so se učenci učili počasi, zato jim je božanski Učitelj dajal nauk za naukom. Z nagrado stotnikove vere v Kafarnaumu in z oznanjevanjem evangelija Siharcem je že dokazal, da ne sodeluje v judovski nestrpnosti. Vendar pa so Samarijani nekoliko le poznali Boga, stotnik pa je pokazal ljubeznivo ravnanje do Izraela. Sedaj pa je Jezus pripeljal učence v stik s poganko, za katero so menili, da za pričakovanje pomoči od njega nima večjega razloga kakor kdor koli drug izmed svojega ljudstva. Želel je pokazati zgled, kako je treba ravnati s tako osebo. Učenci so sodili, da preveč radodarno deli darove svoje milosti. Želel je pokazati, da se njegova ljubezen ne more omejiti na raso ali narodnost.

Ko je rekel: "Nisem poslan, razen le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše," ([Mat 15,24.](#)) je povedal resnico, s Kananičanki storjenim delom pa je izpolnil svoje poslanstvo. Ta ženska je bila ena izmed izgubljenih ovc, ki naj bi jo Izrael rešil. To je bilo njim zaupano delo, pa so ga opustili, in ga je izpolnil Kristus.

Zaradi tega dogodka so učenci bolje razumeli nalogo, ki jih je čakala med pogani. Pred seboj so videli ogromno polje za delo zunaj Judeje. Videli so ljudi, ki so trpeli žalost, kakršne niso poznali uživalci višjih prednosti. Med tistimi, katere so bili naučeni prezirati, so živeli ljudje, ki so si želeli pomoč mogočnega Zdravnika in bili lačni luči, ki je bila v obilici dana Judom.

Ta in drugi podobni nauki, ki so pokazali, da evangelijsko delo nima ovir zaradi običajev ali narodnosti, so mogočno vplivali na Kristusove predstavnike in postali smernice za njihovo delo,^{/402/} potem ko so se Judje veliko bolj vztrajno odvrčali od učencev, ker so izjavili, da je Jezus zveličar sveta, in je Kristusova smrt podrla ločilni zid med Judi in pogani.

Zveličarjev obisk v Feniciji in tam storjeni čudež sta vsebovala širši namen. To delo ni bilo narejeno samo za trpečo žensko ali samo zaradi učencev in tistih, ki bodo sprejeli njihovo delo, temveč "da verujete: Jezus je Kristus, Božji Sin, in da verujoč imate življenje v njegovem imenu". ([Jan 20,31.](#)) Tudi danes delujejo iste moči, ki so ljudem preprečevale priti h Kristusu, ko so tekla trideseta leta našega štetja. Še vedno je delaven duh, ki je postavil ločilni zid med Judi in pogani. Ponos in predsodki so postavili močne ločilne zidove med različnimi družbenimi sloji. Kristus in njegovo poslanstvo sta bila napačno predstavljena, zato so mnogi sodili, da so v bistvu izključeni iz službe evangelija. Vendar naj se ne čutijo ločene od Kristusa. Ne obstaja nikakršna ovira, ki bi jo lahko postavil človek ali Satan, ki je vera ne bi mogla premagati.

Sirofeničanka je z vero vstala proti pregradam, ki so bile postavljene med Judi in pogani. Kljub malodušnosti, kljub razmeram, ki bi jo lahko pripeljale do dvoma, je zaupala Zveličarjevi ljubezni. Kristus si želi, da mu tako zaupamo tudi mi. Vsakomur je namenjen blagoslov zveličanja. Edino naša izbira nam lahko prepreči, da ne postanemo deležni Božjih obljub v Kristusu po evangeliju.

Družbene razlike so Bogu gnusoba. Ne prizna ničesar, kar je takega značaja. V njegovih očeh ima duša vsakega človeka enako vrednost. "In je naredil, da iz ene krvi ves človeški rod prebiva po vsem licu zemlje, določivši odmenjene čase in meje njihovemu prebivanju: da bi iskali Boga, ne bi ga li kako otipali in našli, ko vendar ni daleč nobenemu od nas." ([Dej 17,26.27.](#)) Vsi so povabljeni, naj pridejo k njemu, da bi živeli, ne glede na leta, položaj, narodnost ali vero. "Kdor vanj veruje, ne bo osramočen. Ker ni razločka med Judom in pa Grkom. Ni tu Juda, ne Grka, ni tu sužnja, ne svobodnega. Bogati in ubogi se srečujejo; Gospod jih je ustvaril vse. Zakaj en in isti je Gospod vsem, bogat za vse, ki ga kličejo. Kajti vsak, kdor koli bo klical Gospodovo ime, bo zveličan." ([Rim 10,11.12](#); [Gal 3,28](#); [Preg 22,2](#); [Rim 10,12.13.](#))^{/403/}

44. Pravo znamenje ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 15,29 do 16,12](#); [Mar 7,31 do 8,21](#).

"In zopet odide iz tirskih krajev in pride skozi Sidon h Galilejskemu morju sredi po pokrajini Deseteromestja." ([Mar 7,31](#).)

Od hudobnih duhov obsedena Geražana sta bila ozdravljena na področju Deseteromestja. Tamkajšnje ljudstvo je vznemirjeno zaradi uničenja svinj Jezusa prisililo, da zapusti njihov kraj. Potem pa so poslušali poslanca, ki ju je pustil za seboj, in so si ga želeli videti. Ko je znova prišel v to področje, se je množica zbrala okrog njega. K njemu so pripeljali "gluhega, ki je nerazločno govoril". ([Mar 7,32](#).) Jezus tega moža ni ozdravil kakor po navadi samo z besedo. Popeljal ga je stran od množice, položil prste v njegova ušesa in se dotaknil njegovega jezika; pogledal je proti nebu in vzdihnil ob pomisli na ušesa, ki se nočejo odpreti resnici, in jezike, ki ga niso hoteli priznati za Odrešenika. Na besede: "Odpri se!" se je možu povrnila sposobnost govora. Mož pa ni upošteval ukaza, naj o tem nikomur ne govori, in je vsem pripovedoval o svojem ozdravljenju.

Potem je Jezus odšel na neki hrib. Tam se je okrog njega zopet zbralo veliko ljudi, ki so prinašali bolne in hrome ter jih polagali pred njegove noge. Vse je ozdravil, in ljudstvo, čeprav je bilo pogansko, je slavilo Izraelovega Boga. Tri dni so ostali pri Zveličarju, ponoči so spali pod vedrim nebom, čez dan pa so se hrepeneče prerivali, da bi slišali Kristusove besede in videli njegova dela. Po treh dneh^{/404/} pa jim je zmanjkalo hrane. Jezus jih ni želel odpustiti lačnih, zato je ukazal učencem, naj jih nahranijo. Učenci so zopet pokazali nevero. V Betsajdi so videli, kako je po Kristusovem blagoslovu njihova mala zaloga zadoščala za nahranitev množice. Vendar sedaj niso dali vsega, kar so imeli, in upali, da bo njegova moč to pomnožila za lačno množico. Poleg tega so bili nahranjenci v Betsajdi Judje, tukaj pa so bili pogani in mnogobožci. Judovski predsodki v srcih učencev so bili še vedno zelo močni, zato so odvrnili Jezusu: "Odkod bi jih mogel kdo tu v puščavi nasititi s kruhom?" ([Mar 8,4](#).) Potem pa so le poslušali njegove besede in mu prinesli to, kar so imeli - sedem kruhov in dve ribi. Množica se je nasitila in ostalo je še sedem polnih košev. Štiri tisoč mož brez vštetih žensk in otrok se je tako okrepčalo, in Jezus jih je odpustil vesele in hvaležnih src.

Nato je z učenci stopil v čoln in se odpeljal čez jezero do Magdale na južnem delu Genezareške nižine. Na meji med Tirom in Sidonom se je bil njegov duh okrepčal zaradi Sirofeničankinega globokega zaupanja. Pogansko ljudstvo iz Deseteromestja ga je veselo sprejelo. Toda sedaj, ko se je še enkrat izkrcal v Galileji, kjer se je njegova moč razodela najbolj veličastno, kjer je naredil največ dejanj milosti in oznanil nauke, so ga dočakali z zaničevalno nevero.

Nekaj predstavnikov bogatih in gosposkih saducejev - stranke duhovnikov - dvomljivcev in narodnih plemičev se je pridružilo odposlanstvu farizejev. Ti dve ločini sta si bili sicer v hudem sovraštvu. Saduceji so se prilizovali vladajoči sili, da bi si ohranili svoj položaj in ugled. Farizeji pa so po drugi strani razpihovali narodno sovraštvo do Rimljanov, ker so hrepeli po dnevu, ko se bodo rešili osvajačevega jarma. Toda sedaj so se farizeji in saduceji zedinili proti Kristusu. Enako se išče z enakim; zlo, kjer koli že je, se združuje z zlom, da bi se uničilo dobro.^{/405/}

Sedaj so torej farizeji in saduceji prišli h Kristusu in zahtevali kakšno znamenje iz nebes. Ko se je v Jozuetovih dneh Izrael bojeval proti Kanaancem pri Bethoronu, se je sonce ustavilo na

ukaz vodje vse do izbojevanje zmage. Še veliko podobnih čudežev se je zgodilo v njihovi zgodovini. Sedaj so od Jezusa zahtevali enega takih znamenj. Vendar to, kar je bilo potrebno Judom, niso bila takšna znamenja. Samo zunanji dokaz jim ne bi veliko koristil. Niso bili potrebni razsvetljenja uma, temveč duhovne obnove.

"Hinavci," je rekel Jezus, "obličje zemlje in neba znate presoјati" - s proučevanjem neba so lahko napovedali vreme - "kako pa da tega časa ne znate?" ([Luk 12,56](#).) V moči Svetega Duha izgovorjene Kristusove besede, ki so jih prepričale o grehu, so bile znamenje, ki ga je dal Bog za njihovo zveličanje. Neposredno iz nebes so bila dana še druga znamenja, ki so potrdila Kristusovo poslanstvo. Angelska pesem, ki so jo slišali pastirji, zvezda, ki je vodila modrijane, golob in glas iz nebes ob njegovem krstu so pričali zanj.

"In vzdihnivši v svojem duhu, reče: Kaj zahteva ta rod znamenja? A ne bo mu dano znamenje razen znamenja preroka Jona." ([Mar 8,12](#); [Mat 16,4](#).) Kakor je Jona preživel tri dni in tri noči v kitovem trebuhu, tako bo moral biti tudi Kristus toliko časa v "krilu zemlje". ([Mat 12,40](#).) Kakor je bilo Jonovo oznanjevanje znamenje za Ninivljane, tako je bilo tudi Kristusovo oznanjevanje znamenje za njegove sodobnike. Toda kakšno nasprotje je bilo v sprejemanju besede! Meščani velikega poganskega mesta so zatrepotali, ko so slišali Božji opomin. Kralji in plemiči so se ponižali, mali in veliki so skupaj jokali pred nebeškim Bogom in dobili milost. Kristus je rekel: "Možje Ninivljani bodo vstali ob sodbi s tem rodом in ga obsodijo, kajti oni so se spokorili po Jonovi pridigi, in glej, tu je večji od Jona." ([Mat 12,41](#).)

Vsak čudež, ki ga je naredil Kristus, je bil znamenje njegovega božanstva. Opravljal je prav tisto delo, ki je bilo napovedano za Mesija; toda za farizeje so bila ta dela usmiljenja izrecna žalitev. Judovski voditelji so gledali na človeško trpljenje z brezsrčno ravnodušnostjo. V mnogih primerih sta njihova sebičnost in zatiranje povzročili trpljenje, ki ga je Kristus odpravil. Tako so bili njegovi čudeži zanje graja.

To, kar je Jude vodilo, da so zavrgli Zveličarjevo delo, je bil najbolj vzvišen dokaz njegovega božanskega značaja. Največji pomen njegovih čudežev se kaže v dejstvu, da so bili v blagoslov človeštvu.^{/406/} Njegovo življenje je razodevalo Božji značaj, in to je največji dokaz, da je prišel od Boga. Delal in govoril je Božja dela in besede. Takšno življenje je največje vseh čudežev.

Ko se danes podaja sporočilo resnice, jih je mnogo, ki vpijejo kakor Judje: "Pokažite nam znamenje, storite čudež!" Kristus ni na zahtevo farizejev naredil nobenega čudeža. Tudi v puščavi ni naredil čudeža na Satanove namige. Ne daje nam moči, da bi opravičili sebe ali ustregli zahtevam nevere in ošabnosti. Vendar evangelij ni brez znamenja svojega božanskega vira. Mar ni čudež, da se lahko iztrgamo iz Satanove sužnosti? Sovraštvo do Satana ni naravno človeškemu srcu; vsajeno je po Božji milosti. Ko se človek, ki je bil podrejen trmasti in omahljivi volji, osvobodi in z vsem srcem podredi Božjemu nebeškemu delovanju, je to čudež; prav tako je čudež tudi, ko človek, ki je živel v veliki zmoti, dojame moralno resnico. Vsakič, ko se človek spreobrne in nauči ljubiti Boga in izpolnjuje njegove zapovedi, se uresničuje Božja obljuba: "In dam vam novo srce in novega duha denem v vas." ([Ezek 36,26](#).) Sprememba človeškega srca ali sprememba njegovega značaja je čudež, ki odkriva, da vsekdar živeči Zveličar dela za rešitev ljudi. Dosledno življenje v Kristusu je velik čudež. Znamenje, ki naj vedno spremlja oznanjevanje Božje besede, je navzočnost Svetega Duha, ki daje besedi spreminjajočo moč za zveličanje poslušalcev. To je Božja priča pred svetom o božanskem poslanstvu njegovega Sina.

Ti, ki so hoteli znamenje od Jezusa, so zaradi nevere tako zakrknili srce, da v njegovem značaju niso prepoznali Božje podobe. Niso hoteli videti, kako se je v njegovem poslanstvu uresničilo Pismo. V priliki o bogatašu in Lazarju je Jezus rekel farizejem: "Če Mojzesa in prerokov ne poslušajo, se tudi ne dajo prepričati, če kdo od mrtvih vstane." ([Luk 16, 31.](#)) Koristilo jim ne bi nobeno znamenje niti na nebu niti na zemlji.

Jezus se je, "vzdihnivši v svojem duhu", ([Mar 8,12.](#)) obrnil od skupine kritikov in z učenci zopet stopil v čoln. V mučni tišini so se prepeljali čez jezero. Niso se vrnili na kraj, od koder so odrinili, temveč so se usmerili proti Betsajdi, kjer je bilo v bližini nahranjenih pet tisoč mož. Ko so prispeli na drugo stran, je Jezus rekel: "Pazite in varujte se kvasa farizejev^{V/407/} in saducejev." ([Mat 16,6.](#)) Judje so še iz Mojzesovih časov imeli navado odpraviti kvas iz svojih domov v času praznovanja pashe. Naučeni so bili, da so v kvasu videli simbol greha. Vendar pa učenci niso razumeli Jezusa. Ob nenadnem odhodu iz Magdale so pozabili vzeti s seboj kruh, zato so ga imeli samo en hleb. Razumeli so, da Kristus cilja na to in jih opozarja, naj ne kupujejo kruha od farizejev in saducejev. Pomanjkanje vere in duhovnega vida jih je že mnogokrat zapeljalo do tega, da so napačno razumeli njegove besede. Sedaj jih je Jezus grajal, ker so mislili, da je ta, ki je z nekaj ribami in ječmenovimi kruhi nasitil tisoče, s tem opozorilom mislil zgolj na minljivo hrano. Pretila je nevarnost, da bi bili učenci zaradi hinavskega mnenja farizejev in saducejev okuženi z nevero in zapeljani, da podcenjujoče razmišljajo o Kristusovih delih.

Učenci so se nagibali k mnenju, da bi njihov Učitelj moral izpolniti zahtevo po znamenju iz nebes. Verovali so, da je bil sposoben to narediti, in da bi takšno znamenje utišalo njegove sovražnike. Niso dojeli hinavščine teh dlakocepcev.

Več mesecev pozneje, "ko se je zbralo ... na tisoče ljudstva, tako da so drug drugega tiščali", je Jezus ponovil isti nauk in spregovoril predvsem učencem: "Varujte se kvasa farizejev, ki je hinavstvo." ([Luk 12,1.](#))

V testo dan kvas deluje neopazno in spreminja celotno količino v skladnosti s svojo naravo. Če se dovoli hinavščini živeti v srcu, pronica v značaj in življenje. Značilen primer farizejske hinavščine je Kristus že grajal, ko je obtožil uporabo izraza "korban", s katerim so prikrivali zanemarjanje dolžnosti otrok do staršev s tako imenovano darežljivostjo do templja. Pismarji in farizeji so neopazno uvajali varljiva načela. Prikrivali so nagnjenost svojih naukov in izkoristili vsako priložnost, da jih spretno vtisnejo v misli poslušalcev. Ko pa se ta lažna načela enkrat sprejmejo, delujejo kakor kvas v testu - prežamejo in spremenijo značaj. Ta varljivi nauk je povzročil, da je ljudstvo tako težko sprejelo Kristusove besede.

Isti vplivi delujejo tudi danes po teh, ki poskušajo Božje zapovedi razlagati tako, da jih uskladijo s svojimi ravnanji. Ta sloj zapovedi ne napada odkrito, temveč uvaja^{408/} preračunljive teorije, ki spodkopavajo njihova načela. Razlagajo jih tako, da uničujejo njihovo moč.

Hinavščina farizejev je bila sad sebičnosti. Cilj njihovega življenja je bil poviševanje samega sebe. To jih je pripravilo do tega, da so Pisma popačili in jih napačno uporabljali ter zaradi tega postali slepi za namen Kristusovega poslanstva. Tudi Kristusovi apostoli so bili v nevarnosti, da gojijo to zahrbtno zlo. Tisti, ki so se imeli za Jezusove sledilce, a niso zapustili vsega, da bi postali njegovi učenci, so bili pod močnim vplivom farizejskega razsojanja. Mnogokrat so omahovali med vero in nevero in niso prepoznali v Jezusu skritega bogastva modrosti. Celo učenci, ki so se navidezno zaradi Jezusa odrekli vsemu, v srcu niso prenehali

zahtevati zase velikih stvari. Takšen duh je spodbujal prepire glede tega, kdo bo največji. Ta jih je ločeval od Kristusa in povzročil, da so tako malo sočustvovali z njegovim poslanstvom samoodpovedi in tako počasi dojemali skrivnost odrešenja. Kakor kvas, če ga pustimo delovati do kraja, povzroča kvarjenje in razkroj, tako bo tudi sebični duh, če se goji, oskrnil in pogubil ljudi.

Tako je med današnjimi sledilci našega Gospoda enako kakor v starih časih razširjen ta zahrbtni in zapeljivi greh! Kolikokrat sta naša služba Kristusu in naše medsebojno občestvo skaljena zaradi skrivne želje po povišanju svojega jaza! Kako hitro se pojavi misel po lastni hvali in želja po odobravanju ljudi! Samoljubje, želja po lažji poti od te, ki jo je določil Bog, vodi k zamenjavi božanskih pravil s človeškimi teorijami in izročili. Kristus je besede opomina: "Varujte se kvasa farizejev," izgovoril učencem.

Kristusova vera je čista iskrenost. Gorečnost za Božjo slavo je po Svetem Duhu v srce vsajena spodbuda, in samo uspešno delovanje Duha lahko vsadi to spodbudo. Samo Božja moč lahko odpravi sebičnost in hinavščino. Ta sprememba je znamenje njegovega delovanja. Ko vera, ki jo sprejemamo, uniči sebičnost in hinavščino, ko nas spodbuja, da iščemo Božjo slavo namesto svoje, smo lahko prepričani, da je to prava pot. "Oče, oslavi svoje ime!" ([Jan 12,28.](#)) je bilo temeljno načelo Kristusovega življenja, in če hodimo za njim, bo tudi temeljno načelo našega življenja. Ukazuje nam, da moramo "tudi tako živeti, kakor je On živel", in "po tem vemo, da smo ga spoznali, ako se držimo njegovih zapovedi". ([1 Jan 2,6.3.](#))/409/

45. V križevi senci ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 16,13-28](#); [Mar 8,27-38](#); [Luk 9,18-27](#).

Kristusovo delo na svetu se je hitro bližalo koncu. Pred seboj je popolnoma jasno gledal prizore, katerim se je približeval. Še preden je vzel nase človeško naravo, je videl celotno dolžino poti, ki jo je imel prehoditi, da bi rešil izgubljene. Vsako bolečino, ki bo trgala njegovo srce, vsako žalitev, ki ga bo prizadela, vsako pomanjkanje, ki ga bo moral zdržati, je videl jasno, preden je odložil krono in kraljevsko oblačilo ter stopil s prestola, da bi svojo božanskost ogrnil s človeškostjo. Vsa pot od jasli do Golgote je ležala pred njegovimi očmi. Poznal je trpljenje, ki ga bo doletelo. Vse to je vedel, pa je vendar rekel: "Glej, jaz grem - v zvitku knjige je pisano o meni; veselje mi je delati tvojo voljo, moj Bog, in tvoja postava je v mojem srcu." ([Ps 40,7.8.](#))

Pred očmi je stalno imel sad svojega poslanstva. Njegovo pozemsko življenje, čeprav polno naporega dela in samoodpovedi, je bilo prežeto z veseljem, ker je upal, da vse to prizadevanje ne bo zaman. Kajti s tem ko se bo daroval za življenje ljudi, bo vrnil svet k vdanosti Bogu. Čeprav je moral najprej doživeti krvavi krst in so grehi sveta hudo pritiskali njegovo nedolžno dušo ter je padla nanj senca nepopisnih bolečin, si je vendar zaradi veselja, ki ga je čakalo, izbral križ in se ni menil za sramoto.

Prizori, ki so ga čakali, so bili še skriti izbranim sodelavcem v njegovi službi; toda čas, ko bodo priče njegovemu smrtnemu boju,^{410/} je bil zelo blizu. Morali bodo gledati njega, ki so ga ljubili in mu zaupali, kako bo izročen v roke sovražnikom in pribit na golgotski križ. Kmalu jih bo moral zapustiti, in potem se bodo morali spopasti s svetom brez tolažbe njegove vidne navzočnosti. Vedel je, da jih bosta preganjala hudo sovraštvo in nevera, zato jih je hotel pripraviti za te preizkušnje.

Jezus in učenci so prišli v neko mesto blizu Cezareje Filipove. To mestece je ležalo zunaj mej Galileje na področju, kjer je še prevladovalo malikovalstvo. Tukaj so bili učenci ločeni od vpliva Judov in so prišli v tesnejši stik s poganskim češčenjem. Povsod so videli znamenja poganškega praznoverja, ki so obstajala v vseh delih sveta. Jezus je želel, da bi pogled na te stvari prebudil njihovo odgovornost do poganov. Zato si je med bivanjem na tem področju prizadeval manj poučevati narod in se bolj posvetiti učencem.

Nameraval jim je govoriti o trpljenju, ki ga je čakalo. Toda najprej je odšel v samoto in molil, da bi bila njihova srca pripravljena sprejeti njegove besede. Ko se jim je zopet pridružil, jim ni povedal takoj tega, kar je hotel. Najprej jim je dal priložnost, da priznajo svojo vero vanj, da bi se s tem okrepili za prihodnjo preizkušnjo. Vprašal jih je: "Kdo pravijo ljudje, da sem jaz?" ([Mat 16,13.](#))

Učenci so morali na žalost priznati, da Izrael v njem ni prepoznal Mesija. Drži, da so ga nekateri priznali za Davidovega sina, ko so videli njegove čudeže. Množica, ki je bila nasičena pri Betsajdi, ga je želela postaviti za Izraelovega kralja. Mnogi so ga bili celo pripravljeni sprejeti kot preroka; toda niso verovali, da je Mesija.

Nato je Jezus zastavil drugo vprašanje, ki pa se je nanašalo na same učence: "Kdo pa pravite vi, da sem jaz?" ([Mat 16,15.](#)) Peter je odgovoril: "Ti si Kristus, Sin živega Boga." ([Mat 16,16.](#))

Peter je že od začetka veroval, da je Jezus Mesija. Mnogi drugi, ki so bili prepričani po oznanjevanju Janeza Krstnika in so sprejeli Kristusa, so začeli dvomiti o Janezovem poslanstvu, ko je bil vržen v ječo in usmrčen; potem so začeli tudi dvomiti, da je Jezus tako dolgo pričakovani Mesija. Mnogi med učenci, ki so navdušeno pričakovali, da bo Jezus zasedel svoj prostor na Davidovem prestolu, so ga zapustili, ko so sprevideli, da nima takšnega namena. Samo Peter in njegovi tovariši^{411/} so mu ostali zvesti. Omahljivost njih, ki so ga včeraj slavili, danes pa obsojali, ni uničila vere pravih Zveličarjevih sledilcev. Peter je izjavil: "Ti si Kristus, Sin živega Boga." Ni pričakoval, da bodo kraljevske časti kronale njegovega Gospoda, ampak ga je sprejel v njegovi ponižnosti.

Peter je izrazil vero dvanajsterice. Vendar pa učenci še niso popolnoma dojeli Kristusovega poslanstva. Čeprav jih nasprotovanje in napačno predstavljanje s strani duhovnikov in poglavarjev nista mogla odvrniti od Kristusa, jih je vendar še zelo begalo. Niso mogli jasno prepoznati svoje poti. Vpliv njihove zgodnje vzgoje, nauk rabinov, moč izročila, vse to je še zastiralo pogled na resnico. Občasno so jih obsevali dragoceni žarki svetlobe od Jezusa, vendar so bili mnogokrat podobni ljudem, ki tavajo v mraku. Ta dan, ko so morali opraviti najtežji izpit svoje vere, pa je Sveti Duh z močjo počival na njih. Za trenutek je bil njihov pogled usmerjen z "vidnega" na "nevidno". ([2 Kor 4,18.](#)) Pod človeško podobo so prepoznali slavo Božjega Sina.

Jezus je Petru odgovoril: "Blagor ti, Simon, Jonov sin, zakaj meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih." ([Mat 16,17.](#))

Resnica, ki jo je Peter priznal, je temelj vere vsakega kristjana. Kristus je rekel, da je takšna vera večno življenje. Toda posest tega spoznanja ni vzrok za samohvalo. To Petru ni bilo razodeto niti po njegovi modrosti niti po dobroti. Človeštvo samo od sebe nikoli ne more doseči spoznanja božanskega. "Višave so to nebeške - kaj hočeš početi? Globočja je nego šol - kaj moreš vedeti?" ([Job 11,8.](#)) Samo duh posinovljenstva nam lahko razodene globoke Božje stvari, "česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v srce človeku ni prišlo. ... Nam pa je to Bog razodel po svojem Duhu; kajti Duh vse preiskuje, tudi Božje globočine." ([1 Kor 2,9.10.](#)) "Gospodova skrivnost je očitna njim, ki se ga boje," a dejstvo, da je Peter prepoznal Kristusovo slavo, je dokaz, da je bil "učen od Boga". ([Ps 25,14;](#) [Jan 6,45.](#)) Da, resnično, "blagor ti, Simon, Jonov sin, zakaj meso in kri ti nista tega razodela". ([Mat 16,17.](#))

Jezus je nadaljeval: "Pravim pa tudi jaz tebi; Ti si Peter, in na tej skali sezidam svojo cerkev in peklenska vrata je ne bodo^{412/} premagala." ([Mat 16,18.](#)) Beseda Peter pomeni kamen, kotaleči se kamen. Peter ni bil skala, na kateri je bila utemeljena cerkev. Peklenska vrata so Petra premagala, ko je s prisego in rotnjem zatajil svojega Gospoda. Cerkev je utemeljena na njem, katerega peklenska vrata ne morejo premagati.

Mojzes je že stoletja pred Kristusovim prihodom opozoril na Skalo Izraelovega zveličanja. ([5 Mojz 32,4.](#)) Psalmist je opeval "Skalo svoje moči". ([Ps 62,7.](#)) Izaija je napisal: "Zatorej pravi tako Gospod Jahve: Glej, za podstavo sem jaz položil na Sionu kamen, kamen izkušen, dragocen vogelnik, za temelj najtrdnjši." ([Iz 28,16.](#)) Sam Peter je navdihnjen od Svetega Duha uporabil to prerokovanje za Jezusa, ko je rekel: "Če ste res okusili, da je Gospod dobitljiv. K njemu pristopajoč, živemu kamnu, ki so ga sicer zavrgli ljudje, pri Bogu pa je izvoljen in dragocen, se sezidavate tudi vi kot živi kamni v duhovno hišo." ([1 Pet 2,3-5.](#))

"Kajti drugega temelja ne more nihče položiti razen tega, ki je položen, ki je Jezus Kristus." ([1 Kor 3,11.](#)) Jezus je rekel: "Na tej skali sezidam svojo cerkev." ([Mat 16,18.](#)) V navzočnosti

Boga in vseh nebeških bitij ter v navzočnosti nevidne peklenske vojske je ustanovil Kristus svojo cerkev na živi Skali. Ta Skala je On sam - njegovo telo, ki je bilo ranjeno in strto za nas. Cerkve, ki je sezidana na tem temelju, peklenska vrata ne bodo premagala.

Kako slabotna je bila videti cerkev, ko je Kristus izgovoril te besede! Štela je samo peščico vernikov, proti katerim bo usmerjena vsa sila hudobnih duhov in hudobnih ljudi, in vendar naj se Kristusovi sledilci ne bi bali. Sezidani na Skali njihove moči ne morejo biti premagani.

Šest tisoč let se je vera zidala na Kristusu. Šest tisoč let so viharji in burje Satanove jeze besneli proti Skali našega zveličanja, toda ta stoji neomajno.

Peter je izgovoril resnico, ki je temelj cerkvene vere, zato mu je Jezus izkazal čast kot predstavniku celotnega telesa, ki ga sestavljajo verniki. Rekel je: "In dam ti ključ nebeškega kraljestva; in kar koli zvežeš na zemlji, bo zvezano v nebesih, in kar koli razvežeš na zemlji, bo razvezano v nebesih." ([Mat 16,19.](#))

"Ključ nebeškega kraljestva" so Kristusove besede. Vse besede Svetega pisma so njegove in zajete s tem izrazom. Te besede imajo oblast odpreti in zapreti nebesa. Razodevajo pogoje,^{/413/} pod katerimi so ljudje lahko sprejeti ali zavrženi. Tako je delo njih, ki oznanjajo Božjo besedo, vonjava življenja za življenje ali smrti za smrt. Njihovo poslanstvo se meri z večnimi sadovi.

Zveličar ni zaupal oznanjevanja evangelija samo Petru osebno. Pozneje, ko je ponovil besede, ki jih je izgovoril Petru, jih je uporabil neposredno za cerkev. V bistvu je bilo to isto izrečeno dvanajsterim kot predstavnikom telesa vseh vernih. Če bi bil Jezus dal posebno oblast enemu od učencev nad drugimi, potem ne bi bilo potrebno, da bi se učenci tolikokrat prepirali o tem, kdo med njimi je največji. Podredili bi se Učiteljevi volji in spoštovali njegovega izvoljenca.

Namesto da bi Kristus enega postavil za njihovo glavo, je rekel učencem: "Vi pa se ne imenujte rabi; kajti eden je vaš učitelj, Kristus, vsi vi ste pa bratje. Tudi se ne imenujte voditeljev, kajti eden je vaš voditelj, Kristus." ([Mat 23,8.10.](#))

"Vsakemu možu je glava Kristus." ([1 Kor 11,3.](#)) Bog, ki je vse "položil pod njegove noge in njega je dal kot glavo nad vsem cerkvi, ki je njegovo telo, izpolnitev njega, ki vse v vsem izpolnjuje". ([Ef 1,22.23.](#)) Cerkev je sezidana na Kristusu kot svojem temelju in ga mora poslušati kot svojo glavo. Ne sme biti odvisna od ljudi ali da ji vlada človek. Mnogi trdijo, da jim zaupni položaj v cerkvi daje oblast drugim ljudem ukazovati, kaj morajo verovati in delati. Bog ne priznava takšne pravice, kajti Zveličar je rekel: "Vsi vi ste pa bratje." ([Mat 23,8.](#)) Vsi ljudje so izpostavljeni skušnjavam in nagnjeni k napakam. Na nobeno smrtno bitje se ne moremo zanašati kot na voditelja. Skala vere je živa navzočnost Kristusa v cerkvi. Nanjo se lahko zanaša tudi najslabotnejši, tisti pa, ki se imajo za najmočnejše, se bodo izkazali za najslabotnejše, če Kristus ne bo njihova moč. "Preklet mož, ki ima upanje v človeka in meso šteje za svojo ramo. On (Gospod) je skala, in njegovo delo je popolno. Blagor vsem, ki imajo v njem svojo zavetje." ([Jer 17,5](#); [5 Mojz 32,4](#); [Ps 2,12.](#))

Po Petrovem priznanju je Jezus ukazal učencem, naj nikomur ne povedo, da je On Kristus. To jim je ukazal zaradi odločnega nasprotovanja pismarjev in farizejev, poleg tega pa so imeli ljudstvo in celo učenci tako napačno predstavo o Mesiju, da si niti po javnem priznanju ne bi pridobili pravega pojma o njegovem značaju ali delu. On pa se jim je dan za dnem razodeval kot Zveličar. Na ta način jim je želel dati pravo razumevanje o sebi kot Mesiju.^{/414/}

Učenci so še vedno pričakovali, da Kristus zavlada kot posvetni vladar. Čeprav je tako dolgo skrival svoje namere, so verovali, da ne bo vedno ostal v siromaštvu in ozadju ter je blizu čas, ko bo ustanovil svoje kraljestvo. Učenci nikoli niso gojili misli, da sovraštvo duhovnikov in rabinov ne bo nikoli premagano, da bo Kristusa zavrget njegov narod, da bo obsojen kot slepar in križan kot hudodelec. Toda približeval se je čas moči teme, zato je moral Jezus seznaniti svoje učence z bližajočim se spopadom. Bil je žalosten, ker je vnaprej videl njihovo preizkušnjo.

Doslej se je Jezus zadrževal, da ni oznanil česar koli o svojem trpljenju in smrti. V svojem pogovoru z Nikodemom je rekel: "In kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj, temveč da ima večno življenje." ([Jan 3, 14.15.](#)) Vendar tega učenci niso slišali, če pa bi tudi slišali, ne bi razumeli. Toda sedaj so bili z Jezusom, poslušali so njegove besede, opazovali njegova dela in se kljub njegovim skromnim okoliščinam in nasprotovanju duhovnikov in naroda pridružili Petrovemu pričevanju: "Ti si Kristus, Sin živega Boga." ([Mat 16.16.](#)) Sedaj je prišel čas, da se odgrne pajčolan, ki je zakrival prihodnost. "Odslej je jel kazati Jezus svojim učencem, da mora iti v Jeruzalem in mnogo trpeti od starešin in višjih duhovnikov in pismarjev in umorjen biti in tretji dan od smrti vstati." ([Mat 16.21.](#))

Učenci so ga poslušali nemi od osuplosti in žalosti. Kristus je sprejel Petrovo izjavo, s katero ga je priznal za Božjega Sina; zato so se jim sedaj zdele nerazumljive njegove besede, s katerimi je napovedal svoje trpljenje in smrt. Peter ni mogel molčati. Zagrabil je Učitelja, kakor da bi ga hotel obvarovati pred grozečo nesrečo, in vzkliknil: "Bog te obvaruj, Gospod! To se ti ne sme zgoditi!" ([Mat 16.22.](#))

Peter je ljubil svojega Gospoda, vendar pa ga Jezus ni pohvalil, ko je pokazal željo, da bi ga zaščitil pred trpljenjem. Petrove besede niso mogle biti Jezusu v pomoč in spodbudo v veliki preizkušnji, ki je bila pred njim. Tudi se niso ujemale z Božjim namenom milosti do izgubljenega sveta, niti z nauki o samopožrtvovalnosti, ki jih je Jezus prišel učiti s svojim zgledom. Peter ni želel videti križa v Kristusovem delu. Vtis, ki so ga povzročile njegove besede, je bil v popolnem nasprotju s tem, kar je Kristus želel zapustiti svojim sledilcem. To je Zveličarja spodbudilo, da je izgovoril najstrožji opomin^{415/} ki je sploh kdaj prišel iz njegovih ust: "Poberi se od mene, Satan! Za pohujšanje si mi, ker ne umeš, kar je Božjega, nego kar je človeško." ([Mat 16.23.](#))

Satan je poskušal Jezusu vzeti pogum in ga odvrniti od njegovega poslanstva, Peter pa je v svoji slepi ljubezni posodil glas tej skušnjavi. Knez zla je bil začetnik te misli. On je Petru šepetal ta prenagljeni vzklik. Satan je v puščavi ponudil Kristusu vladanje svetu pod pogojem, da se odpove poti ponižanja in žrtve. Sedaj je prišel z isto skušnjo h Kristusovemu učencu. Njegov pogled je poskušal usmeriti na pozemsko slavo, da ne bi mogel videti križa, kamor je Jezus želel usmeriti učenčev pogled. Po Petru je Satan zopet pristopil k Jezusu s skušnjo. Zveličar pa se ni oziral nanjo, kajti mislil je na svojega učenca. Satan je stopil med Učitelja in Petra, da njegovo srce ne bi ganil prizor Kristusovega ponižanja zaradi njega. Kristusove besede niso bile izgovorjene Petru, temveč njemu, ki ga je poskušal ločiti od Odrešenika. "Poberi se od mene, Satan!" Ne vrivaj se več med mene in mojega tavajočega služabnika. Naj gledam Petra iz oči v oči, da bi mu lahko razodel skrivnost svoje ljubezni.

Za Petra je bil to grenak nauk, ki ga je dojel zelo počasi; težko je razumel, da Kristusova pot na svetu vodi skozi globoke duševne težave in ponižanja. Učenec se je prestrašen umaknil

občestvu trpljenja s svojim Gospodom. Toda v ognju prečiščevalne peči je moral spoznati njegov blagoslov. Veliko pozneje, ko je bila njegova postava že sključena pod bremenom let in dela, je pisal: "Ljubljeni, nikar se ne čudite ognjenemu žaru, ki vas objemlje zaradi izkušnje, kakor da se vam godi kaj tujega, temveč veselite se, v kolikor ste deležni Kristusovega trpljenja, da bi se tudi v razodetju njegove slave radovali z velikim veseljem." ([1 Pet 4,12,13.](#))

Jezus je sedaj pojasnil učencem, da je njegovo življenje samoodpovedi zgled, kakršno naj bo njihovo. Stoje sredi učencev je poklical k sebi ljudstvo, ki se je zadrževalo v bližini, in rekel: "Če kdo hoče za menoj iti, naj zataji samega sebe in vzame svoj križ nase in gre za menoj." ([Mat 16,24.](#)) Križ je bil povezan s rimsko silo. Bil je sredstvo najsramotnejšega in najkrutejšega načina smrti. Najhujši zločinci so morali sami nositi svoj križ do kraja usmrtitve. Kadar so jim ga privezovali na ramena, so se pogosto upirali z obupno močjo, preden so bili končno obvladani/^{416/} in je bilo mučilno orodje privezano nanje. Jezus pa je svojim sledilcem ukazal, naj vzamejo križ in gredo za njim. Njegove besede, ki so jih učenci razumeli zelo nejasno, so jih opozarjale, naj se sprijaznijo z najhujšim ponižanjem, celo s smrtjo zaradi Kristusa. Zveličarjeve besede niso mogle naslikati popolnejše izročitve. Sam je vse to sprejel zaradi njih. Nebes ne bi mogel imeti za želeni prostor, če bi bili mi izgubljeni. Zamenjal je nebeške dvore za življenje posmeha, žalitev in sramotne smrti. On, ki je imel neprecenljiva bogastva nebes, je postal siromašen, da bi po njegovem siromaštvu mi obogateli. Moramo pa hoditi tudi po poti, po kateri je hodil On.

Ljubezen do ljudi, za katere je Kristus umrl, pomeni križanje svojega jaza. Vsak Božji otrok se mora odslej imeti za člen verige, ki sega iz nebes do zemlje za rešitev sveta. Naj bo eno s Kristusom in njegovim načrtom milosti in naj gre z njim iskat in reševat izgubljene. Kristjan mora stalno misliti na svoje posvečenje Bogu in obveznost, da z značajem svetu razodeva Kristusa. V Kristusovem življenju razodeta samopožrtvovalnost, sočutje in ljubezen se mora znova videti v življenju njih, ki delajo za Boga.

"Kajti kdor hoče ohraniti svoje življenje, ga izgubi, kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga najde." ([Mat 16,25.](#)) Sebičnost je smrt. Noben telesni organ ne bi mogel živeti, če bi svoje delovanje omejil samo nase. Srce, ki ne bi pošiljalo življenjsko potrebne krvi roki in glavi, bi hitro izgubilo svojo moč. Kakor naša kri tako se tudi Kristusova ljubezen širi v vsak del njegovega duhovnega telesa. Smo udje drug drugemu in vsak človek, ki ne daje, bo umrl. Jezus je rekel: "Kaj namreč pomore človeku, če ves svet pridobi, svoji duši pa škoduje? Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?" ([Mat 16,26.](#))

Učence je od sedanjega siromaštva in ponižanja usmeril na svoj prihod v slavi; ne v blišču kakega pozemskega prestola, temveč v slavi Boga in nebeške vojske: "Tedaj povrne vsakemu po njegovem delu." ([Mat 16, 27.](#)) Za njihovo ohranitev je izgovoril še obljubo: "Resnično vam pravim: Nekateri so med temi, ki stojte tu, ki ne bodo okusili smrti, dokler ne vidijo Sina človekovega, da prihaja v svojem kraljestvu." ([Mat 16,28.](#)) Toda učenci niso razumeli njegovih besed. Slava se jim je zdela zelo oddaljena. Njihove oči so bile usmerjene na to, kar je bliže, na pozemsko življenje pomanjkanja, ponižanja in trpljenja. Ali morajo opustiti navdušeno pričakovanje Mesijevega kraljestva? Mar ne bodo videli svojega Gospoda povišanega na Davidov prestol?^{417/} Mar je mogoče, da mora Kristus živeti življenje ponižnega brezdomnega popotnika, biti preziran, zavržen in usmrčen? Žalost je prežela njihova srca, ker so ljubili svojega Gospodarja. Tudi dvom je mučil njihove duše, ker niso mogli razumeti, da bo Božji Sin izpostavljen tako okrutnemu ponižanju. Spraševali so se, zakaj mora iti prostovoljno v Jeruzalem in doživeti tako ravnanje, ki ga je po njegovih

besedah tam pričakovalo. Kako se lahko podredi taki usodi in jih zapusti v hujši temi od te, v kateri so taval, preden se jim je razodel?

Učenci so menili, da je bil Jezus na področju Cezareje Filipove nedosegljiv za Heroda in Kajfa. Ni se mu bilo treba bati judovskega sovraštva ali rimske moči. Zakaj naj ne bi deloval tam daleč od farizejev? Zakaj naj bi se sam izpostavil smrti? Če mora umreti, kako bo potem ustanovil svoje tako trdno kraljestvo, da ga ne bodo mogla premagati peklena vrata? Za učence je bila to res skrivnost.

Prav tedaj so se peljali ob obali Genezareškega jezera in se približevali mestu, v katerem bodo razbiti vsi njihovi upi. Niso se upali Kristusu ugovarjati, med seboj pa so se žalostni tiho pogovarjali o prihodnosti. V vseh svojih dvomih pa so se oklepali misli, da bo morda neki nepredvideni dogodek spremenil usodo, ki je čakala njihovega Gospoda. Tako so šest dolgih žalostnih dni žalovali, dvomili, upali in živeli v strahu./418/

46. Jezusovo spremenjenje ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 17,1-8](#) [Mar 9,2-8](#); [Luk 9,28-36](#).

Večerilo se je že, ko je Jezus poklical k sebi tri učence: Petra, Jakoba in Janeza, in jih odpeljal čez polja po kamniti poti na osamljeno gorsko pobočje. Zveličar in njegovi učenci so ta dan preživeli v potovanju in poučevanju, zato jih je ta vzpon na goro še bolj utrudil. Kristus je lajšal telesna in duševna bremena mnogim trpečim in vlival novo življenjsko moč v oslabljen teles. Bil pa je ogrnjen s človekostjo, zato se je pri vzponu utrudil kakor učenci.

Svetloba zahajajočega sonca je še obsevala vrh gore in s svojim upadajočim sojem pozlatila stezo popotnikom. Toda kmalu je zadnja dnevna svetloba nad griči in dolino ugasnila ter je sonce zašlo za zahodno obzorje, zato je osamljene potnike zagrnila nočna tema. Kazalo je, kakor da je bila tema okrog njih odmev njihovega žalostnega življenja, okrog katerega so se začeli zgrinjati in zgoščevati oblaki.

Učenci se niso upali vprašati Kristusa, kam gre in čemu. Mnogokrat je preživljal na gori cele noči v molitvi. Ta, čigar roka je oblikovala gore in doline, je poznal naravo in užival v njeni tišini. Učenci so šli po poti za Kristusom, vendar so se vpraševali, zakaj jih njihov Učitelj vodi po tej naporni strmi stezi, ko so tako utrujeni in je tudi njemu potreben počitek.

Končno jim je Jezus rekel, da se lahko ustavijo. Sam pa je odšel nekoliko korakov stran od njih in kot Mož bolečin v solzah potožil^{419/} nebeškemu Očetu svojo veliko stisko. Prosil je za moč, da bi lahko zdržal preizkus za blagor človeštva. Moral se je znova okrepiti pri Vsemogočnem, kajti samo tako bo lahko mirno gledal v prihodnost. Svoje srce je izlival tudi za učence, da njihova vera ne bi oslabela ob uri, ko bodo moči teme imele premoč. Obilna rosa je prekrila njegovo sklonjeno postavo, vendar tega ni opazil. Ni zaznal niti tega, da je tema postajala vse bolj gosta. Tako so ure minevale počasi. V začetku so učenci z iskreno vdanostjo zedinjali svoje molitve z njegovimi, kmalu pa jih je premagala utrujenost, da so zaspali, čeprav so si prizadevali ostati budni in opazovati ta prizor. Jezus jim je pripovedoval o svojem trpljenju. S seboj jih je vzel zato, da bi bil z njimi združen v molitvi; saj je prav tedaj molil tudi zanje. Zveličar je opazil njihovo potrtnost in želel olajšati njihovo bolečino s prepričevanjem, da njihova vera ni bila zaman. Niti med dvanajsterico niso mogli vsi dojeti razodetja, ki jim ga je želel dati. Samo trije, ki naj bi bili priče njegove tesnobe v Getsemaniju, so bili izbrani, da ga spremljajo na goro. Vsebina njegove molitve je bila, da bi se jim razkrila slava, ki jo je imel z Očetom^{420/} pred začetkom sveta, da bi se njegovo kraljestvo razodelo človeškim očem in bi se njegovi učenci okrepili, ko bi to opazovali. Goreče je molil, da bi bili priče razodetju njegovega božanstva, kar jih bo v času njegovega najhujšega trpljenja tolažilo s spoznanjem, da je resnično Božji Sin in da njegova ponižujoča smrt spada v del načrta odrešitve.

Njegova molitev je bila uslišana. Medtem ko je klečal na kamnitih tleh, so se nenadoma odprla nebesa, na stežaj so se odprla zlata vrata Božjega mesta, sveti žarki pa so obsijali goro in Zveličarja. Skozi človeško naravo je iz njegove notranjosti zablestela božanska in se spojila s slavo, ki je prihajala od zgoraj. Kristus, ki je doslej ležal na zemlji, je vstal zravn in vsem božanskem veličastvu. Duševna bolečina je izginila. Njegov obraz se je svetil "kakor sonce", njegova oblačila pa so postala "bela kakor luč". ([Mat 17,2.](#))

Učenci so se prebudili; opazovali so slavo, ki je razsvetlila goro. S strahom in osuplostjo so opazovali podobo svojega Učitelja. Ko so se njihove oči privadile na čudovito svetlobo, so

videli, da Jezus ni sam. Z njim sta se prijateljsko pogovarjali dve nebeški bitji. Bila sta Mojzes, ki se je nekoč pogovarjal z Bogom na Sinaju, in Elija, ki je užival veliko prednost, dano samo še enemu Adamovemu sinu, da ni okusil smrtne moči.

Pred petnajstimi stoletji je Mojzes stal na vrhu gore Pizge in opazoval Obljubljeno deželo. Ampak zaradi greha pri Meribi ni mogel priti vanjo. Ni mu bilo dano veselje, da bi Izraelove čete popeljal v dediščino njihovih očetov. Zavrnjena je bila njegova goreča molitev: "Daj, prosim, da grem čez Jordan in vidim to dobro deželo na oni strani, to lepo gorovje in Libanon." ([5 Mojz 3,25](#).) Moral je opustiti upanje, ki je štirideset let razsvetljevalo temo puščavskega tavanja; grob v puščavi je bil cilj vseh teh let velikega napora in obremenjujoče skrbi. Vendar pa je ta, "ki more nad vso mero storiti preobilo več, nego kar prosimo ali umemo", ([Ef 3,20](#).) odgovoril na molitev svojega služabnika. Mojzes je prišel v kraljestvo smrti, ampak ni ostal dolgo v grobu. Sam Kristus ga je poklical ven v novo življenje. Skušnjavec Satan je menil, da ima zaradi greha pravico do Mojzesovega trupla, toda Kristus Zveličar ga je iz groba vzel k sebi. ([Juda 9](#).)

Mojzes je bil na Gori spremenjenja priča Kristusove zmage nad grehom in smrtjo. Predstavljal je nje, ki bodo vstali/⁴²¹/ iz groba ob vstajenju pravičnih. Elija, ki je bil vzet v nebesa, ne da bi videl smrt, predstavlja nje, ki bodo živeli na zemlji ob drugem Kristusovem prihodu in se bodo spremenili "v hipu, v trenutku, ob poslednji trobenti", ko bo moralo to trohljivo "obleči netrohljivost in to smrtno obleči nesmrtnost". ([1 Kor 15,51-53](#).) Jezus je bil oblečen v nebeško svetlobo, kakor se bo prikazal vdruživ "ne zaradi greha, temveč v zveličanje". ([Heb 9,28](#).) Kajti prišel bo "v slavi svojega Očeta s svetimi angeli". ([Mar 8,38](#).) Sedaj se je uresničila Zveličarjeva obljuba učencem. Na gori jim je bilo v malem pokazano prihodnje kraljestvo slave: Kristus kralj, Mojzes predstavnik od mrtvih obujenih, Elija pa spremenjenih vernikov.

Učenci še niso dojeli tega prizora, vendar so se veselili, ker nebeški ljubljenci častijo potrpežljivega, krotkega in ponižnega Učitelja, ki je hodil sem ter tja kot nezaščiten tujec. Bili so prepričani, da je Elija prišel napovedat Mesijevo vladavino, in da bo na zemlji kmalu vzpostavljeno Kristusovo kraljestvo. Spomin na strah in razočaranje so želeli za vedno pregnati. Želeli so ostati tu, kjer se je razodela Božja slava. Peter je vzkliknil: "Učitelj, dobro nam je tu biti; naredimo pa tri šotore, tebi enega in Mojzesu enega in Eliju enega." ([Luk 9,33](#).) Učenci so bili prepričani, da sta Mojzes in Elija poslana zaščititi njihovega Učitelja in vzpostaviti njegovo kraljevsko oblast.

Toda pred krono je moral priti križ. Predmet njunega pogovora z Jezusom ni bilo slavnostno kronanje Kristusa za kralja, ampak njegova bližnja smrt v Jeruzalemu. V človeški slabosti, obremenjen z bolečino in grehom, je Jezus hodil sam med ljudmi. Ko se je nanj zgrinjala tema bližnje preizkušnje, je bil osamljen v duhu in v svetu, kateri ga ni poznal. Celotni njegovi ljubljenci učenci, prežeti s svojimi osebnimi dvomi, žalostjo in častihlepnimi upi, niso dojeli skrivnosti njegovega poslanstva. V nebesih je živel v ljubezni in občestvu, toda na svetu, ki ga je ustvaril, je bil osamljen. Sedaj so mu nebesa poslala svoja poslanca; ne angele, temveč človeka, ki sta tudi zdržala trpljenje in žalost, ki sta lahko sočustvovala z Zveličarjem v preizkušnji pozemskega življenja. Mojzes in Elija sta bila Kristusova sodelavca. Z njim sta delila hrepenenje po rešitvi človeštva. Mojzes je goreče molil za Izraela: "O da bi odpustil njih greh! Če pa ne, izbriši me, prosim, iz svoje knjige, ki si jo pisal!" ([2 Mojz 32,32](#).) Elija/⁴²²/ je poznal osamljenost duha, ko je v času triinpolletne lakote prenašal sovraštvo in preklinjanje naroda. Na Karmelu je sam stal na Božji strani. Sam je iz strahu in obupa pobegnil v puščavo. Ta moža, ki ju je Bog izbral pred angeli, ki so stali okrog prestola, sta

prišla in se z Jezusom pogovarjala o njegovem trpljenju in ga tolažila z zagotovitvijo o sočutju vseh nebes. Predmet njihovega pogovora je bilo upanje sveta in zveličanje vsakega posameznika.

Ker je učence premagal spanec, so slišali samo malo od tega, kar se je dogajalo med Kristusom in nebeškima poslancema. Ker niso bedeli in molili, niso dobili tega, kar jim je Bog želel dati - spoznanje o Kristusovem trpljenju in prihodnji slavi. Izgubili so blagoslov, ki bi ga bili lahko dobili, če bi z njim delili njegovo samopožrtvovalnost. Bili so počasni v verovanju in so komaj dojeli vrednost zaklada, s katerim so jih hotela obogatiti nebesa.

Vendar pa so prejeli veliko luč. Dobili so zagotovilo, da nebesa poznajo greh, ki ga je naredil judovski narod s tem, ko je zavrnil Kristusa. Dan jim je bil jasnejši vpogled v Odrešenikovo poslanstvo. S svojimi očmi so videli in s svojimi ušesi slišali to, kar presega človeško dožemanje. Bili so "priče njegovega veličastva" ([2 Pet 1,16.](#)) in dojeli, da je Jezus resnično Mesija, ki so zanj pričali očaki in preroki in ga kot takega priznava celotno vesolje.

Medtem ko so še opazovali čudovit prizor, jih je obsenčil svetel oblak, "in glej, glas iz oblaka pravi: Ta je moj ljubljeni Sin, ki je po moji volji, njega poslušajte!" ([Mat 17,5.](#)) Ko so učenci opazovali oblak slave, svetlejši od tistega, ki je vodil izraelske rodove po puščavi, in slišali Božji glas, ki je bil tako veličasten, da se je od njega tresla gora, so popadali na zemljo. Tako ležeč s skritimi obrazi so ostali tako dolgo, da se jim je približal Jezus in se jih dotaknil. S svojim dobro znanim glasom je pregnal njihov strah. "Vstanite in ne bojte se!" ([Mat 17,7.](#)) Drznili so si dvigniti pogled in videli, da je nebeška slava izginila, pa tudi Mojzesa in Elija ni bilo več. Na gori so bili spet sami z Jezusom.^{/425/}

47. Služba ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 17,9-21](#); [Mar 9,9-29](#); [Luk 9,37-45](#).

Jezus in njegovi učenci so ostali vso noč na gori, po sončnem vzhodu pa so se spustili v dolino. Globoko zamišljeni so spoštljivo molčali. Celo Peter ni imel česa povedati. Radi bi bili ostali na tem svetem kraju, ki se ga je dotaknila nebeška svetloba in kjer je Božji Sin razodel svojo slavo; toda bilo je še veliko dela za ljudi, ki so od blizu in daleč iskali Jezusa.

V podnožju gore se je zbrala velika množica pod vodstvom preostalih učencev, ki so vedeli, kam je Jezus odšel. Ko se jim je Zveličar približal, je naročil svojim trem spremljevalcem, naj ničesar ne govore o tem, čemur so bili priča. "Ne povejte nikomur o tej prikazni, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih." ([Mat 17,9](#).) Učenci naj bi o sprejetem razodetju razmišljali v svojih srcih, ne pa ga javno oznanjali. Če bi ga povedali množici, bi izzvali samo posmeh ali prazno začudenost. Celo niti devetero apostolov tega dogodka ne bi razumelo vse do Kristusovega vstajenja od mrtvih. Kako počasi so dojemali celo ti trije ljubljene učenci, je razvidno iz dejstva, da so se potem, ko jim je Kristus razodel, kar ga je čakalo, med seboj spraševali, kaj naj bi pomenilo vstajenje od mrtvih.^{/426/} Vendar pa od Jezusa niso zahtevali nobenega pojasnila. Njegove besede o prihodnosti so jih napolnile z žalostjo, niso si želeli nobenega nadaljnega pojasnila za nekaj, za kar so verovali, da se morda nikoli ne bo zgodilo.

Ko so v dolini zbrani ljudje zagledali Jezusa prihajati, so mu pohiteli naproti, pozdravljajoč ga s spoštovanjem in veseljem. Vendar pa je ostro oko hitro opazilo, da so zbegani. Tudi učenci so bili videti potrti, kajti pravkar se je zgodilo nekaj, zaradi česar so bili grenko razočarani in ponižani.

Medtem ko so čakali pri podnožju gore, jim je neki oče pripeljal svojega sina, da bi ga osvobodili nemega duha, ki ga je mučil. Ko je Jezus poslal dvanajstere oznanjat po Galileji, so dobili oblast za izganjanje nečistih duhov. Dokler so z močno vero napredovali, so se hudobni duhovi pokoravali njihovim besedam. Tudi sedaj so v Kristusovem imenu ukazali duhu, naj zapusti žrtev, ki jo je mučil, hudobni duh pa se jim je samo posmehoval tako, da se je še bolj bahal s svojo močjo. Ker si učenci niso mogli pojasniti svojega neuspeha, so čutili, da so osramotili sebe in Učitelja. Med množico so bili pismarji, ki so dobro izkoristili to priložnost, da so jih ponižali. Prerivali so se okrog učencev in jih obsipali z vprašanji, ker so želeli dokazati, da so oni in njihov Učitelj sleparji. Rabini so zmagoslavno izjavili, da je tukaj hudobni duh, ki ga niti učenci niti sam Kristus ne morejo obvladati. Naklonjenost ljudstva se je nagibala k pismarjem in množico sta prežela prezir in posmeh.

Toda nenadoma so obtožbe prenehale. Ko so ljudje videli prihajati Jezusa in tri učence, se je njihovo razpoloženje hitro spremenilo; odšli so mu naproti. Noč občestva z nebeško slavo je zapustila sledove na Zveličarju in njegovih spremljevalcih. Na njih je počivala svetloba, ki je s spoštovanjem prežela opazovalce. Pismarji so se v strahu umaknili, ljudstvo pa je Jezusa pozdravilo z dobrodošlico.

Kakor da bi bil priča vsemu, kar se je zgodilo, je Zveličar stopil najprej do obsedenega, usmeril svoj pogled na pismarje, in vprašal: "Kaj se prepirate z njimi?" ([Mar 9,16](#).)

Glasovi, ki so bili prej tako drzni in izzivalni, so sedaj utihnili. Med zborom je zavladala tišina. Tedaj se je nesrečni oče prerinil skozi množico, se vrgel pred Jezusove noge in mu potožil svojo stisko in razočaranje.^{/427/}

"Učitelj," je rekel, "pripeljal sem k tebi svojega sina, ki ima nemega duha. In kjer koli ga zgrabi, ga meče. ... Pa sem dejal tvojim učencem, naj ga izženo, a niso mogli." ([Mar 9,17.18.](#))

Jezus je pogledal okrog sebe na onemelo množico, dlakocepske pismarje in zbegane učence. V vsakem srcu je bral nevero, zato je z žalostnim glasom vzkliknil: "O neverni rod, doklej bom z vami? Doklej vas bom trpel?" ([Mar 9,19.](#)) Nato je ukazal nesrečnemu očetu: "Pripelji sem svojega sina!" ([Luk 9,41.](#))

Dečka so pripeljali, a ko ga je Zveličar pogledal, ga je hudobni duh vrgel na zemljo v bolečih krčih, da se je valjal po tleh, se penil in paral zrak z nečloveškimi kriki.

Znova sta se Knez življenja in knez moči teme srečala na bojišču - Kristus je opravljal svoje poslanstvo, "da oznamim jetnikom izpuščenje, ... da izpustim zatirance na svobodo", ([Luk 4,18.](#)) Satan pa z željo, da bi obdržal svojo žrtev v svoji oblasti. Angeli luči in čete hudobnih angelov so se nevidni približali, da bi opazovali spopad. Jezus je za trenutek dovolil hudobnemu duhu pokazati svojo moč, da bi navzoča množica lahko bolje razumela njegovo opravljeno osvoboditev.

Množica je opazovala dogajanje z zadržanim dihom, oče pa s tesnobnim bojem upanja in strahu. Jezus je vprašal: "Koliko časa je, odkar se mu je to zgodilo?" ([Mar 9,21.](#)) Oče je opisal dolga leta trpljenja in nato vzkliknil v skrajnem obupu: "Če moreš kaj, usmili se nas in pomagaj nam." ([Mar 9,22.](#)) "Če moreš kaj!" Celó sedaj se je oče spraševal o Kristusovi moči.

Jezus je odgovoril: "Če moreš kaj! Vse je mogoče tistemu, ki veruje." ([Mar 9,23.](#)) Kristus ni manjkala moč; ozdravljenje sina je bilo odvisno od očetove vere. Oče je to dojel in solze so mu potekle zaradi lastne slabosti. Oklenil se je Kristusove milosti in vzkliknil: "Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!" ([Mar 9,24.](#))

Jezus se je obrnil k trpečemu dečku in rekel: "Duh nemi in gluhi, jaz ti ukazujem, zapusti ga in ne pridi več vanj." ([Mar 9,25.](#)) Zaslišal se je krik in nastal je smrtni boj. Kazalo je, kakor da hudobni duh odnaša življenje svoji žrtvi. Deček je obležal nepomičen in na videz brez življenja. Množica je šepetala, "da je umrl". ([Mar 9,26.](#)) Jezus pa ga je prijel za roko, ga dvignil in izročil očetu popolnoma telesno in umsko zdravega. Oče in sin sta slavila ime/428/ svojega Osvoboditelja. "Vsi so se čudili Božjemu veličastvu," ([Luk 9,43.](#)) premagani in zlovoljni pismarji pa so se molče oddaljili.

"Če moreš kaj, usmili se nas in pomagaj nam." ([Mar 9,22.](#)) Koliko z grehom obremenjenih ljudi je že ponovilo to prošnjo. Za vse se Zveličarjev sočutni odgovor glasi: "Če moreš kaj! Vse je mogoče tistemu, ki veruje." ([Mar 9,23.](#)) Vera nas povezuje z nebesi in nam daje moč za uspešen boj s silami teme. V Kristusu nam je Bog dal sredstvo za premagovanje vsake grešne lastnosti in upiranje vsaki skušnjavi, ne glede na njeno moč. Toda mnogi čutijo, da jim primanjkuje vere, in zato ostajajo daleč od Kristusa. Naj se ti ljudje v svoji nemočni nevrednosti oprejo na milost svojega sočutnega Zveličarja. Ne glej nase, ampak na Kristusa! On, ki je ozdravljaval bolne in izganjal hudobne duhove, ko je prebival med ljudmi, je še danes isti mogočni Odrešenik. Vera prihaja iz Božje besede. Zato se okleni obljube: "Tega, ki k meni prihaja, ne pahnem ven." ([Jan 6,37.](#)) Vrzi se pred njegove noge z vzklikom: "Verujem, Gospod, **pomagaj** moji neveri!" Če boš ravnal tako, ne moreš biti pogubljen - nikoli.

V kratkem časovnem presledku so ljubljene učenci opazovali vrhunec slave in ponižanja. Videli so človeško naravo spremenjeno v Božjo podobo in ponižano do Satanove podobnosti. Z gore, kjer se je Jezus pogovarjal z nebeškima poslancema in kjer ga je glas iz bleščeče slave razglasil za Božjega Sina, so ga videli sestopati, da bi se srečal z najbolj žalostnim in odvrtnim prizorom, z umobolnim dečkom popačenega obraza, škripajočimi zobmi v bolečih krčih, ki jih nobena človeška moč ni mogla odpraviti. Ta mogočni Odrešenik, ki je še pred nekaj urami stal ovenčan s slavo pred svojimi začudenimi učenci, se je sklonil in dvignil Satanovo žrtev z zemlje, po kateri se je valjala, in jo telesno in umsko zdravo vrnil očetu in njenemu domu.

To je bil očiten nauk o odrešenju - Božanstvo iz Očetove slave se spušča, da bi rešilo izgubljene. To je predstavljalo tudi poslanstvo učencev. Življenje Kristusovih služabnikov naj ne poteka samo na gori z Jezusom v trenutkih duhovne razsvetljenosti. Njihovo delovno območje je spodaj v ravnini. Ljudje, ki jih je Satan zaslužnil, pričakujejo besedo vere in molitve, da jih osvobodi.

Devet učencev je sedaj globoko razmišljalo o grenkem dejstvu svojega neuspeha. Ko so zopet ostali sami z Jezusom, so ga vprašali: "Zakaj ga nismo mi mogli izgnati?" ([Mat 17,19](#).) Jezus jim je odgovoril:^{/429/} "Zavoljo svoje malovernosti. Kajti resnično vam pravim, če imate vere za gorčično zrno, porečete tej gori: Premakni se od tod tja! In se premakne, in nič vam ne bo nemogoče. Ta rod pa ne izide, razen z molitvijo in s postom." ([Mat 17,20.21](#).) Njihova nevera, ki jih je ločila od globljega sočustvovanja s Kristusom,^{/430/} in malomarnost, s kakršno so obravnavali sveto delo, ki jim je bilo zaupano, sta povzročili, da so doživeli neuspeh v spopadu z močmi teme.

Kristusove besede o njegovi smrti so v učencih spodbudile žalost in dvom. Izbira trojice učencev za Jezusovo spremstvo na goro je izzvala ljubosumnost deveterice. Namesto da bi krepili svojo vero z molitvijo in razmišljanjem o Kristusovih besedah, so se ukvarjali s svojo malodušnostjo in osebno užaljenostjo. V takšnem mračnem stanju so se spopadli s Satanom.

Da bi bili uspešni v takem spopadu, bi se morali lotiti tega dela z drugačnim duhom. Njihova vera se je morala okrepiti z gorečo molitvijo, postom in ponižnostjo srca. Morali so biti izpraznjeni jaza in prežeti z Duhom in Božjo močjo. Resne in vztrajne molitve k Bogu v veri - veri, ki vodi k popolni odvisnosti od Boga in neomejeni posvečenosti njegovemu delu - lahko edino pomagajo ljudem dobiti podporo Svetega Duha v boju s poglavarji in oblastmi, z mogočniki teme tega sveta, z duhovnimi vojskami hudobnosti v nebeških prostorih.

"Če imate vere za gorčično zrno," je rekel Jezus, "porečete tej gori: Premakni se odtod tja! In se premakne." ([Mat 17,20](#).) Čeprav je gorčično seme tako majhno, vsebuje enako skrivnostno življenjsko načelo, ki spodbuja rast tudi največjega drevesa. Ko se gorčično zrno poseje, majhen kalček izkorišča vsako sestavino, ki jo je Bog predvidel za njegovo hrano, in hitro začne rasti. Če imate tako vero, se boste oklepali Božje besede in vseh koristnih sredstev, ki jih je določil. Tako se bo vaša vera krepila in vam omogočila pomoč nebeških moči. Ovire, ki jih je Satan postavil na vašo pot, čeprav so videti nepremagljive kakor večne gore, bodo izginile na ukaz vere. "In nič vam ne bo nemogoče." ([Mat 17,20](#).)^{/431/}

48. Kdo je največji? ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 17,22.](#) do 18,20: [Mar 9,30-50](#); [Luk 9,46-48](#).

Jezus po vrnitvi iz Kafarnauma ni odšel na dobro znana počivališča, kjer je bil poučeval ljudstvo, temveč je z učenci neopazno iskal hišo, ki naj bi postala njegov začasni dom. Njegov cilj je bil med preostalim bivanjem v Galileji poučevati učence, ne pa delati za množico.

Na poti po Galileji je Kristus znova poskušal pripraviti učence na dogodke, ki so ga čakali. Pripovedoval jim je, da mora oditi v Jeruzalem, da bi tam umrl in spet vstal. Dodal je nenavadno in resno napoved, da bo izdan v roke sovražnikom. Učenci pa niti sedaj niso razumeli njegovih besed. Čeprav je padla nanje senca velike žalosti, je v njihovih srcih našel prostor tekmovalni duh. Med seboj so se prepirali, kdo naj bi bil največji v kraljestvu. Ta spor so hoteli pred Jezusom prikriti, zato niso hodili blizu njega kakor po navadi, temveč so zaostajali za njim tako, da je bil pred njimi, ko so prispeli v Kafarnaum. Jezus pa je bral njihove misli. Želel jim je svetovati in jih poučiti. Zato je čakal na miren trenutek, ko bodo njihova srca dovzetna za njegove besede.

Kmalu po njihovem prihodu v mesto je pristopil k Petru pobiralec tempeljskega davka z vprašanjem: "Ali vaš Učitelj ne plačuje davka?" ([Mat 17,24.](#))/432./ Ta davek ni bil državljanska obveznost, temveč verski prispevek, ki ga je letno moral plačati vsak Jud za vzdrževanje templja. Neplačevanje tega davka se je imelo za nezvestobo templju, kar je bilo po presoji rabinov najhujši greh. Zveličarjevo stališče do rabinskih predpisov in njegovo jasno grajanje zagovornikov izročil sta jim bila pretveza za obtožbo, da želi odpraviti tempeljsko službo. Sedaj so njegovi sovražniki imeli priložnost, da bi ga spravili na slab glas. V pobiralcu davka so našli ustreznega zaveznika.

Peter je imel vprašanje pobiralca davka za namig, ki je napadal Kristusovo vdanost templju. Vnet za čast svojega Učitelja je hitro odgovoril, ne da bi se z njim posvetoval, da bo Jezus plačal davek.

Peter pa je samo delno razumel namen tega vpraševalca. Obstajali so namreč nekateri sloji, ki so bili osvobojeni plačevanja tega davka. Ko so bili v Mojzesovem času leviti določeni za službo v svetišču, niso dobili nobene dediščine med ljudstvom. Gospod je rekel: "Zato nima Levi deleža, ne dediščine s svojimi brati; Gospod je njegova dediščina." ([5 Mojz 10,9.](#)) Še v Kristusovem času so veljali duhovniki in leviti za posebno posvečene templju, in od njih se ni zahteval letni prispevek za njegovo vzdrževanje. Tudi preroki so bili osvobojeni tega plačevanja. S tem ko so rabini od Jezusa zahtevali tempeljski davek, so zavrnili njegovo trditev, da je prerok ali učitelj, in ravnali z njim kakor z navadnim človekom. Če ne plača davka, pomeni, da ne spoštuje templja, če pa ga plača, bi to šteli za opravičilo, da so ga zavrgli kot preroka.

Peter je le malo poprej priznal Jezusa za Božjega Sina, sedaj pa je zamudil priložnost, da bi razložil značaj svojega Učitelja. Z odgovorom pobiralcu davka, da bo Jezus plačal davek, je pravzaprav potrdil napačno predstavo o njem, ki so jo poskušali razširiti duhovniki in poglavarji.

Ko se je Peter vrnil v hišo, Zveličar ni omenil tega, kar se je zgodilo, temveč ga je vprašal: "Kaj se ti zdi, Simon? Od koga pobirajo zemeljski kralji carino ali davek, od svojih sinov ali

od tujcev? Ko pa Peter odvrne: Od tujcev, mu reče Jezus: Torej so sinovi svobodni." ([Mat 17,25.26.](#)) Državljeni neke države so obdavčeni za vzdrževanje svojega vladarja, vladarjevi otroci pa so tega prosti. Tako naj bi tudi Izrael, ki se ima za Božji narod,^{/433/} podpiral njegovo službo, toda Jezus, Božji Sin, ni imel te obveznosti. Če so bili duhovniki in leviti prosti tempeljskega davka zaradi svoje zveze s templjem, koliko bolj bi moral biti ta, kateremu je tempelj pomenil hišo njegovega Očeta.

Če bi bil Jezus plačal davek brez ugovora, bi v resnici priznal upravičenost zahteve in se tako odpovedal svoji božanskosti. Sicer je imel za dobro izpolniti zahtevo, le da je oporekal trditvi, s katero so jo utemeljevali. Z načinom plačila je podal dokaz o svojem božanskem značaju. Jasno je pokazal, da je eno z Bogom, in zato ni podvržen davku kakor navaden podložnik kraljestva.

"Pojdi k morju," je naročil Petru, "in vrzi trnek, in vzemi prvo ribo, ki se ujame, in ji odpri usta in najdeš v njih srebrnik; tega vzemi in daj jim zame in zase." ([Mat 17,27.](#))

Čeprav je Kristus ogrnil svojo božanskost s človeškostjo, je s tem čudežem odkril svojo slavo. Bilo je očitno, da je On ta, ki je napovedal po Davidu: "Ker moja je vsaka zver v gozdih, živali na tisočeri gorah. Vso gorsko perutnino poznam, in kar se poja po polju, je v moji oblasti. Ko bi bil lačen, ne bi rekel tebi, ker moja je vesoljna zemlja in vse, kar je na njej." ([Ps 50,10-12.](#))

Čeprav je Jezus pojasnil, da ni podvržen nobenemu obveznemu plačevanju davka, se ni spustil v nobeno razpravo z Judi o tem predmetu, ker bi napačno razlagali njegove besede in jih izrabili proti njemu. Da jih ne bi pohujšal z zavračanjem plačanja davka, je storil to, česar od njega ni bilo mogoče upravičeno zahtevati. Ta nauk naj bi bil za učence zelo pomemben. Kmalu naj bi prišlo do pomembnih sprememb v njihovem odnosu do službe v templju, zato jih je Kristus poučil, naj po nepotrebnem ne nasprotujejo obstoječemu redu. Kolikor je le možno, naj se izogibajo napačni razlagi svoje vere. Kristjani ne smejo žrtvovati nobenega načela resnice, kadar koli pa je mogoče, naj se izognejo sporu.

Medtem ko je Peter odšel k morju, je bil Kristus z drugimi učenci sam v hiši. Poklical jih je k sebi in vprašal: "Kaj ste se po poti med seboj menili?" ([Mar 9,33.](#)) Jezusova navzočnost in njegovo vprašanje sta postavila ves predmet v povsem drugačno luč, v kakršni so ga videli takrat, ko so se prepirali^{/434/} med potjo. Zaradi sramu in občutka krivde so molčali. Jezus jim je povedal, da bo zaradi njih umrl, zato se je znašla njihova sebična častihlepnost v bolečem nasprotju z njegovo nesebično ljubeznijo.

Ko jim je povedal, da ga bodo usmrtili in bo vstal od mrtvih, jih je poskušal napeljati v pogovor o veliki preizkušnji njihove vere. Če bi bili pripravljeni sprejeti to, kar jim je hotel pojasniti, bi jim bila prizanesena grenko trpljenje in obup. Njegove besede bi jih tolažile v uri žalosti in razočaranja. Toda čeprav je tako odkrito govoril o tem, kaj ga čaka, je njegovo omenjanje dejstva, da bo moral kmalu oditi v Jeruzalem, znova razvnelo njihovo upanje o skorajšnji vzpostavitvi kraljestva. Zato je nastalo vprašanje o tem, kdo bo zasedel najvišje položaje. Po Petrovi vrnitvi od morja so mu učenci prenesli Zveličarjevo vprašanje, in končno se je nekdo ojunčil vprašati Jezusa: "Kdo je vendar največji v nebeškem kraljestvu?" ([Mat 18,1.](#))

Zveličar je zbral učence okrog sebe in jim rekel: "Če kdo hoče biti prvi, bodi najzadnji od vseh in vsem služabnik." ([Mar 9,35.](#)) V teh besedah sta bila resnoba in vtis, ki ju učenci niso

mogli razumeti. Niso mogli videti tega, kar je razpoznaval Kristus. Niso razumeli narave Kristusovega kraljestva, in to neznanje je bil očiten vzrok njihovega prepira. Toda pravi vzrok je tičal veliko globlje. Kristus je z razlago narave kraljestva lahko začasno umiril njihov prepir, ampak s tem se ni dotaknil pravega vzroka. Celo potem, ko bi jim bilo vse pojasnjeno, bi lahko vprašanje o položaju obnovilo težavo. Po Kristusovem odhodu bi ta nesreča zadela njegovo cerkev. Prepир glede najvišjega položaja je pomenil delovanje istega duha, ki se je pojavil v začetku velikega boja v nebesih in je pripeljal Kristusa iz nebes na zemljo, da bi umrl. V duhu je zagledal Luciferja, "sina jutranje zarje", ([Iz 14,12.](#)) ki je po slavi prekašal vse angele okrog prestola in bil povezan z Božjim Sinom z najtrdnjšimi vezmi. Lucifer je rekel: "Enak bom Najvišjemu," ([Iz 14,14.](#)) zato je želja po samopoviševanju povzročila prepir v nebesih in pregnala iz njih množico Božjih čet. Če bi Lucifer res hotel biti podoben Najvišjemu, nikoli ne bi zapustil svojega določenega mesta v nebesih; kajti duh Najvišjega se jasno razodeva v nesebični službi. Lucifer si je želel Božjo moč, ne pa njegovega značaja. Želel si je zase najvišji položaj,^{/435/} in vsako stvarstvo, ki bo spodbujeno z njegovim duhom, bo ravnalo enako. Tako neizogibno nastajajo odtujenost, prepiri in nesloga. Oblast postaja nagrada najmočnejših. Satanovo kraljestvo je kraljestvo nasilja; vsak posameznik ima drugega za oviro na svoji poti k napredovanju ali pa za stopnice, po katerih se bo povzpел na višji položaj.

Medtem ko je Lucifer menil, da je enakost z Bogom to, kar mora doseči, je Kristus, Vzvišeni, "samega sebe izpraznil in je nase vzel podobo hlapca in postal enak človeku; in po zunanosti spoznan za človeka, se je ponižal in bil pokoren do smrti, smrti pa na križu". ([Filip 2,7.8.](#)) Zdaj je bil križ neposredno pred njim, njegovi učenci pa so bili tako polni sebičnosti - samega načela Satanovega kraljestva - da niso mogli sočustvovati z Gospodom, niti ga razumeti, ko jim je govoril o svojem ponižanju zaradi njih.

Zelo nežno, toda s slovesnim poudarkom je Jezus poskušal popraviti zlo. Pokazal je, katero načelo vlada v nebeškem kraljestvu in v čem je prava velikost po merilih iz nebeških dvorov. Kogar spodbujata ponos in častihlepje, misli samo nase in na nagrado, ki jo bo dobil, ne pa na to, kako bi povrnil Bogu prejete darove. Za take ni prostora v nebeškem kraljestvu, ker bodo uvrščeni v Satanove vrste.

Pred častjo gre ponižnost. Za zasedbo visokega položaja pred ljudmi nebesa izberejo delavca, ki se je ponižal pred Bogom kakor Janez Krstnik. Učenec, ki je najbolj podoben otroku, je najuspešnejši v delu za Boga. Nebeška bitja lahko sodelujejo s človekom, ki ne želi poviševati sebe, temveč reševati ljudi. Kdor se najmočneje zaveda, kako nujno mu je potrebna Božja pomoč, bo molil zanjo, Sveti Duh pa bo usmeril njegove poglede na Jezusa, kar bo okrepilo in povzdignilo dušo. Ko se bo tako zedinil s Kristusom, bo dalje delal zanje, ki bi bili sicer pogubljeni zaradi svojih grehov. Tak je pomaziljen za svoje poslanstvo in ima uspeh celo tam, kjer bi mnogi učeni in umsko modri doživeli neuspeh.

Ko pa se ljudje povišajo, ker menijo, da so nenadomestljivi za uspeh Božjega velikega načrta, bo Gospod poskrbel, da bodo odstranjeni. Tako se bo jasno izkazalo, da Gospod ni odvisen od njih. Delo se ne bo ustavilo, ker so izključeni iz njega, temveč bo napredovalo celo z večjo močjo.^{/436/}

Jezusovim učencem ni zadostovalo samo to, da so bili poučeni o naravi njegovega kraljestva. Predvsem jim je bila potrebna sprememba srca, da bi se uskladili z njegovimi načeli. Zato je Jezus poklical k sebi majhnega otroka, ga postavil mednje, ga nežno vzel v svoje naročje in rekel: "Če se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško

kraljestvo." ([Mat 18,3.](#)) Preprostost, pozabljanje nase in otroško zaupljiva ljubezen so lastnosti, ki jih cenijo nebesa. To so značilnosti prave velikosti.

Jezus je učencem znova pojasnil, da značilnosti njegovega kraljestva nista pozemska čast in razkazovanje. Pri Jezusovih nogah se pozabi na vse te razlike. Bogati in siromašni, učeni in neizobraženi so združeni in ne mislijo več na družbene razlike ali posvetne položaje. Vsi so zbrani kot s krvjo odkupljene duše in so enako odvisni od njega, ki jih je odrešil Bogu.

Iskreno in skesano srce je dragoceno v Božjih očeh. Bog ne vtisne svojega pečata na ljudi na temelju njihovega položaja, bogastva ali umske velikosti, temveč na temelju njihove edinosti s Kristusom. Gospod slave je zadovoljen z njimi, ki so krotkega in ponižnega srca. Že David je rekel: "Dal si mi tudi ščit svojega zveličanja ... in tvoja ljubeznivost", kot bistvena sestavina človeškega značaja, "me je povelicala." ([Ps 18,35.](#))

"Kdor koli sprejme tega otroka v mojem imenu," je rekel Jezus, "mene sprejme; a kdor koli mene sprejme, sprejme tega, ki me je poslal. Tako pravi Gospod: Nebo je moj prestol in zemlja mojim nogam podnožje. ... Ali na tega se ozrem: na ubožca in potrtega v duhu in na njega, ki trepeče pred mojo besedo." ([Luk 9,48](#); [Iz 66,1.2.](#))

Zveličarjeve besede so spodbudile v učencih občutek nezaupanja vase. Njegove besede niso bile usmerjene na nikogar posebej, toda Janeza so spodbudile, da je vprašal, ali je v nekem primeru ravnal pravilno. V otroškem duhu je ta dogodek razložil Jezusu. Rekel je: "Učitelj, videli smo nekoga, ki ne hodi za nami, da je s tvojim imenom izganjal hudiče, in smo mu zabranili, ker ne hodi za nami." ([Mar 9,38.](#))

Jakob in Janez sta menila, da sta s prepovedjo dela temu človeku branila Gospodovo čast. Sedaj pa sta spoznala, da sta bila ljubosumna na svojo čast. Priznala sta svojo napako in sprejela Jezusovo grajo: "Ne branite mu, zakaj nikogar ni, ki bi storil čudež z mojim imenom in bi mogel brž slabo govoriti o meni." ([Mar 9,39.](#)) Nihče,^{437/} ki bi na kakršen koli način pokazal prijateljstvo do Kristusa, ne sme biti zavržen. Mnogo jih je bilo, ki so bili globoko ganjeni s Kristusovim značajem in deli, katerih srca so se odpirala zanj v veri. Učenci, ki niso poznali spodbud ljudi, se morajo varovati, da jim ne vzamejo poguma. Ko Jezusa ne bo več osebno med njimi in bo delo zaupano njim, naj ne bodo ozkosrčni in izključijo druge, temveč naj razodevajo enako daljnosežno sočutje, ki so ga videli pri svojem Učitelju.

Dejstvo, da se kdo ne strinja na vseh področjih z našimi osebnimi mnenji, ni opravičilo za to, da mu prepovemo delati za Boga. Kristus je vzvišeni Učitelj. Naše delo ni, da sodimo, niti da ukazujemo, temveč da vsi ponižno sedimo pri Jezusovih nogah in se učimo od njega. Vsak človek, ki ga je Bog ustvaril voljnega, je orodje, po katerem želi Kristus pokazati svojo odpuščajočo ljubezen. Kako pozorni moramo biti zato, da ne bi vzeli volje nobenemu nosilcu Božje luči in tako prekinili žarke, s katerimi bi rad razsvetlil svet!

Grobost ali hladnost, kakršno nekateri učenci razodevajo do človeka, ki ga Kristus priteguje - na primer, Janezovo ravnanje, ko je prepovedal komu delati čudeže v Kristusovem imenu - lahko zavrženega usmeri na sovražnikovo pot in mu povzroči pogubo. Za takega, ki ravna tako, je Jezus rekel, da "bi mu bilo boljše, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in da ga vržejo v morje". Dodal je še: "In če te pohujšuje tvoja roka, odsekaj jo; boljše ti je brez roke priti v življenje nego imeti obe roki in oditi v pekel, v neugasljivi ogenj. In če te tvoja noga pohujšuje, odsekaj jo; boljše ti je hromemu priti v življenje nego imeti obe nogi in vrženemu biti v ognjeni pekel." ([Mar 9,42.43.45.](#))

Čemu ta resni govor, ki ne more biti strožji? Zato, ker je Sin človekov prišel, da "zveliča, kar se je izgubilo". ([Mat 18,11](#).) Mar bodo potem njegovi učenci razodevali manj obzirnosti do duš bližnjih kakor Veličastvo nebes? Za vsakega človeka je plačana neskončna cena, in zato je strašen greh odvrniti enega človeka od Kristusa, tako da bodo zanj zaman Zveličarjeva ljubezen, ponižanje in smrtne muke.

"Gorje svetu zavoljo pohujšanja! Pohujšanja sicer morajo priti." ([Mat 18,7](#).) Svet bo pod Satanovim navdihom zagotovo nasprotoval Kristusovim sledilcem in si prizadeval uničiti njihovo vero, toda gorje njemu, ki si je nadel Kristusovo ime, a vendar^{/438/} opravlja to delo. Našega Gospoda zasramujejo ti, ki trdijo, da mu služijo, a napačno predstavljajo njegov značaj, s čimer so mnogi prevarani in speljani na krive poti.

Vsako navado ali dejanje, ki vodi v greh in sramoti Kristusa, moramo nujno opustiti ne glede na žrtev. To, kar onečašča Boga, ne more biti koristno človeku. Nebeški blagoslov ne more spremljati niti enega človeka, ki prestopa večna načela pravičnosti. Že en sam priljubljeni greh lahko pokvari značaj in zapelje druge. Če smo pripravljeni odsekati roko ali nogo ali iztakniti oko, da bi rešili telo pred smrtjo, koliko odločneje moramo opustiti greh, ki duši prinaša smrt!

Pri obredni službi se je vsaki daritvi dodajala sol. Ta obred in darovanje kadila sta pomenila, da je samo Kristusova pravičnost lahko naredila to službo sprejemljivo Bogu. Na ta obred se nanašajo Jezusove besede: "Vsaka žrtev bo s soljo osoljena. ... Imejte v sebi sol, in mir imejte med seboj." ([Mar 9,49.50](#).) Vsi, ki želijo dati sebe za "žrtev živo, sveto, prijetno Bogu", ([Rim 12,1](#).) morajo sprejeti zveličavno sol, pravičnost našega Zveličarja. Šele tedaj postajajo "sol zemlje", ([Mat 5,13](#).) in kakor sol varuje pred razpadanjem, tako ti preprečujejo zlo med ljudmi. Če se pa sol spridi, če je pobožnost samo po imenu brez Kristusove ljubezni, potem manjka moči za dobro. Takšno življenje ne more več zveličavno vplivati na svet. Jezus s tem pravi: "Vaša moč in sposobnost pri vzpostavljanju mojega kraljestva sta odvisna od tega, ali prejimate od mojega Duha. Morate postati sodeložniki moje milosti in dišava iz življenja za življenje. Tedaj ne bo nobene tekmovalnosti, nobene sebičnosti in nobene želje po višjem položaju. Imeli boste ljubezen, ki ne išče svojega, ampak blagor drugih."

Naj grešnik, ki se kesa, usmeri svoj pogled na "Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta", ([Jan 1,29](#).) in to opazovanje ga bo spremenilo. Njegova bojazen se bo spremenila v veselje, njegovi dvomi v upanje. Vzknila bo hvaležnost. Kamnito srce se bo razbilo. Plima ljubezni se izliva v njegovo dušo. Kristus bo v njem postal vir vode, "ki teče v večno življenje". ([Jan 4,14](#).) Ko gledamo Jezusa, Moža bolečin, obremenjenega z žalostjo, ki je delal za izgubljene, medtem ko ga ponižujejo, prezirajo, zasmehujejo, preganjajo iz mesta v mesto, dokler ni izpolnil svojega poslanstva; ko ga gledamo v Getsemaniju, oblitega s krvavimi potnimi kapljami, in v smrtni muki umirajočega na križu - ko vse to vidimo, bo naš jaz prenehal vpiti po priznanju. Pogled na Jezusa nas osramoti zaradi naše brezsrčnosti, nedejavnosti in sebičnosti.^{/439/} Potem bomo pripravljeni biti nekaj ali nič tako, da bomo lahko z vsem srcem služili Učitelju. Veselili se bomo, da prenašamo križ z Jezusom, in zaradi njega tudi skušnjave, sramoto in preganjanje.

"Dolžni pa smo mi, ki smo močni, nositi slabosti slabotnih in ne samim sebi pogodu delati." ([Rim 15,1](#).) Nikogar, ki veruje v Kristusa, se ne sme podcenjevati, pa če je njegova vera še tako slabotna in njegovi koraki negotovi kakor pri majhnem otroku. Zaradi vsega, v čemer smo v prednosti pred drugimi - na primer vzgoja, izobrazba, plemenitost značaja, krščansko vedenje, verske izkušnje - smo dolžniki njim, ki imajo manj možnosti; in kolikor je v naši

moči, jim moramo služiti. Če smo močni, moramo podpirati roke slabotnih. Angeli slave, ki stalno gledajo obličje nebeškega Očeta, se veselijo, da lahko služijo malim. Posebno so jim zaupani plašni ljudje, ki imajo neprijetne značajske poteze. Angeli so vedno navzoči tam, kjer so nujno potrebni, pri njih, ki se najhuje bojujejo proti lastnemu jazu in jim razmere jemljejo pogum. V taki službi naj sodelujejo pravi Kristusovi sledilci.

Če bi bil kdo od teh malih zapeljan in bi ti storil krivico, je tvoja naloga, da ga poskušaš vrniti k dobremu. Ne pričakuj od njega, da si bo prvi prizadeval za spravo. "Kaj se vam zdi?" je vprašal Jezus: "Če ima kateri človek sto ovac in ena od njih zajde, ne pusti li on devetindevetdeseterih na gorah in ne pojde, da išče tiste, ki je zašla? In če se zgodi, da jo najde, resnično vam pravim, da se je bolj veseli nego devetindevetdeseterih, ki niso zašle. Tako ni volja vašega Očeta, ki je v nebesih, da se pogubi eden teh malih." ([Mat 18,12-14.](#))

V duhu krotkosti pazi, "da tudi ti ne boš izkušan", pojdi k njemu, ki greši in "mu njegov pregrešek pokaži med seboj in njim samim". ([Gal 6,1](#); [Mat 18,15.](#)) Ne osramoti ga z raznašanjem njegove krivde drugim. Ne onečaščaj Kristusa s tem, da javno razglašáš greh ali napako koga, ki nosi njegovo ime. Mnogokrat se mora grešniku resnica povedati jasno; pripraviti se ga mora do tega, da uvidi svojo napako, da bi se lahko poboljšal. Ampak ti nisi poklican zato, da bi ga sodil ali obsojal. Tudi ne poskušaj doseči samoopravičenja, temveč mu pomagaj, da se bo poboljšal. Z duševnimi ranami se mora ravnati posebej obzirno in skrajno tankočutno. Tukaj lahko pomaga samo ljubezen, ki izžareva iz Moža bolečin z Golgote. Brat naj z bratom ravna poln sočutja in se zaveda, da če mu bo uspelo, bo "rešil njegovo dušo iz smrti in pokril množico grehov". ([Jak 5,20.](#))/440/

Ampak tudi takšno prizadevanje je lahko brezkoristno. Za tak primer je Jezus rekel: "Vzemi s seboj še enega ali dva." ([Mat 18,16.](#)) Možno je, da bo njihov združen vpliv imel uspeh tam, kjer je vpliv enega ostal brezuspešen. Ker sta ta v tej zadevi nepristranska, bosta verjetno tako tudi ravnala. S tem bo njun nasvet imel večjo vrednost pri njem, ki greši.

In če tudi njih ne bo poslušal, potem je potrebno tedaj, a nikakor poprej, celotno zadevo povedati pred vsem telesom vernikov. Naj se verniki cerkve kot Kristusovi predstavniki zedinijo v molitvi in z vso ljubeznijo prosijo, da bi se grešnik poboljšal. Sveti Duh bo govoril po svojih služabnikih in tavajočega povabil, naj se povrne k Bogu. Navdihnjeni apostol Pavel pravi: "Kakor da bi Bog opominjal po nas. Prosimo namesto Kristusa: Spravite se z Bogom." ([2 Kor 5,20.](#)) Kdor zavrne te skupne predloge, je pretrgal zvezo, ki ga je povezovala s Kristusom, in se je tako sam ločil od občestva cerkve. Jezus je rekel, naj ti bo potem "kakor pogan in cestnar". ([Mat 18,17.](#)) Toda naj se z njim ne ravna, kakor z ločenim od Božje milosti. Njegovi dosedanji sovorniki ga ne smejo zaničevati ali zanemarjati, temveč naj ravnajo z njim nežno in sočutno kakor z izgubljeno ovco, ki jo Kristus še vedno želi pripeljati v svoj hlev.

Kristusovo navodilo, kako naj se pomaga grešniku, se ponavlja v bolj določeni obliki nauka, ki ga je Izrael dobil po Mojzesu. "Svojega brata ne sovraži v svojem srcu; resno posvari svojega bližnjega, da ne boš nosil greha zaradi njega." ([3 Mojz 19,17.](#)) To pomeni, da kdor opusti od Kristusa dano dolžnost in ne poskuša tavajočih grešnikov vrniti na pravo pot, postane sodeležnik tega greha. Za zla, ki bi jih lahko ustavili, smo prav toliko odgovorni, kakor če bi jih naredili sami.

Samo prestopniku moramo predočiti njegovo krivdo. Ta primer ne sme med nami postati predmet razpravljanja in kritiziranja. Celo potem, ko je bila zadeva podana pred cerkvijo, je

nimamo pravice ponavljati pred drugimi. Če neverniki zvedo za napake kristjanov, bo to zanje samo vzrok spotikanja; in če se vedno znova vračamo na te zadeve, lahko škodujejo tudi nam, kajti z opazovanjem se spreminjamo. Če želimo popraviti napake sovernika, nas bo Kristusov Duh spodbujal, da ga po možnosti zaščitimo pred kritiko sovernikov, a še veliko bolj pred obsojanjem nevernega sveta. Tudi mi smo podvrženi zmoti in potrebujemo Kristusovo usmiljenje in odpuščanje. Kakor si želimo, da On ravna z nami, tako naj bi tudi mi po njegovem naročilu ravnali drug z drugim./441/

"Kar koli zvežete na zemlji, bo zvezano v nebesih, in kar koli razvežete na zemlji, bo razvezano v nebesih." ([Mat 18,18](#).) Delujte kakor nebeški poslanci, in sadovi vašega ravnanja bodo segali v večnost.

Teh velikih odgovornosti pa ni treba, da bi jih prenašali sami. Kristus prebiva namreč tam, kjer ljudje poslušajo njegovo besedo z iskrenim srcem. Ni navzoč samo na zborovanjih v cerkvi, temveč povsod, kjer se zbirajo njegovi učenci v njegovem imenu, pa če jih je še tako malo. Pravi: "Če se dva izmed vas zedinita na zemlji v čemer koli, da bosta za to prosila, se jima zgodi od mojega Očeta, ki je v nebesih." ([Mat 18,19](#).)

Jezus je z izjavo "od **mojega** Očeta, ki je v nebesih", hotel spomniti učence, da je s svojim učlovečenjem sicer povezan z njimi, sodeluje v njihovih skušnjavah in sočustvuje z njimi v njihovem trpljenju, da pa ga njegovo božanstvo hkrati povezuje tudi s prestolom Neskončnega. Čudovito zagotovilo! Nebeška bitja se sočutno povezujejo z ljudmi in delujejo za rešitev izgubljenih. Nebeška sila se zedinja s človeškimi sposobnostmi, da bi se pridobili ljudje za Kristusa./442/

49. Na prazniku šotorov ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 7,1-15.37-39](#).

Trikrat letno so se Judje morali zbrati v Jeruzalemu k bogoslužjem. V oblakovem stebru skrit nevidni Izraelov Vodja jim je dal navodila za te shode. Med sužnostjo jih niso mogli izpolnjevati; odkar pa so se vrnil v svojo deželo, so znova začeli praznovati te spominske običaje. Božji načrt je bil, da ga te obletnice prikličejo v spomin ljudstva. Toda z redkimi izjemami so duhovniki in voditelji pozabili na ta namen. On, ki je ukazal narodne shode in razumel njih pomen, je bil priča njihovi popačenosti.

Praznik šotorov je bilo zadnje letno zborovanje. Bog je želel, da bi ljudstvo v tem času razmišljalo o njegovi dobroti in milosti. Celotna dežela je bila pod njegovim vodstvom in uživala njegove blagoslove. Dan in noč se je čutila njegova skrb. Sonce in dež sta povzročila, da je zemlja rodila sad. S palestinskih dolin in ravnin je bila žetev že pospravljena. Olive so bile obrane in dragoceno olje spravljeno v steklenice. Palme so dale svoj sad. Rdeči grozdi so bili stisnjeni v vinskih stiskalnicah./447/

Praznik šotorov je trajal sedem dni, in za praznovanje so prebivalci Palestine in mnogi iz drugih dežel zapuščali svoje domove in prišli v Jeruzalem. Ljudje so prihajali od blizu in daleč, noseč v rokah znamenja veselja. Stari in mladi, bogati in siromašni, vsak je prišel z darom hvaležnosti zanj, ki je dokončal leto s svojo dobroto in storil, da "so njihovi sledovi kapljali maščobo". ([Ps 65,11](#).) Vse, kar je lahko razveselilo oko in povečalo splošno veselje, so prinesli s hribov, zato je bilo mesto videti kakor lep gozd.

Ta praznik ni bil samo izraz hvaležnosti za žetev, temveč tudi spomin na Božjo zaščitniško skrb za Izraela v puščavi. V spomin na življenje v šotorih so Izraelci med tem praznikom prebivali v kolibah ali šotorih iz zelenih vej. Postavili so jih na ulicah, v tempeljskem preddverju ali na hišnih strehah. Griči in doline okrog Jeruzalema so bili prav tako polni listnatih šotorov, ki so bili kakor živi zaradi ljudi.

Verniki so praznovali ta praznik s svetimi pesmimi in zahvaljevanjem. Pred tem praznikom je bil veliki dan sprave, ko je bilo ljudstvo po splošnem priznanju grehov razglašeno za spravljeno z nebesi. Tako je bila pripravljena pot za ta veseli praznik. "Hvalite Gospoda, ker je dober, ker traja vekomaj njegova milost," ([Ps 106,1](#).) je odmevalo daleč naokoli, medtem ko so zvoki različnih glasbil pomešani z vzkliki hosana spremljali skupno petje. Tempelj je bil središče tega splošnega veselja. Tam je bil blišč daritvenih obredov. Zbor levitov je vodil službo petja, stoječ na obeh straneh belih marmornatih stopnic svete stavbe. Množica častilcev je usklajena z njimi v enakem taktu mahala s palmovimi in mirtovimi vejicami in glasno ponavljala pripev pesmi. Odmev teh zvokov se je širil vse dalje, dokler okoliški griči niso vrnil odmeva hvalnice.

Tempelj in njegova preddverja so bili ponoči razsvetljeni z umetno svetlobo. Glasba, mahanje s palmovimi vejami, veseli vzkliki "Hosana" velike množice, nad katerimi se je razlivala svetloba luči iz visečih svetilk, krasota duhovniških oblačil in slovesnost obredov, vse to se je združilo v prizor, ki je globoko vplival na opazovalce. Največje praznično veselje pa je povzročil obred, ki je obujal spomin na dogodek s potovanja po puščavi.

Ob svitanju so duhovniki zatrobili dolg prodiren zvok na srebrnih trobentah, na katerega so odgovarjale druge trobente in veseli vzkliki naroda iz šotorov, ki so odmevali po gričih in

dolinah,^{/448/} pozdravljajoč praznični dan. Potem je duhovnik med donenjem trobent zajel vodo iz potoka Cedrona z vrčem, ga visoko dvignil in se s počasnimi in odmerjenimi koraki vzpenjal po širokih tempeljskih stopnicah, pojoč po taktu glasbe: "Naše noge že stoje med tvojimi vrati, Jeruzalem!" ([Ps 122,2.](#))

Vrč je odnesel k oltarju, ki je stal sredi duhovniškega preddverja. Tam sta bili dve veliki srebrni čaši, poleg vsake pa je stal duhovnik. V eno so vlili vodo iz vrča, v drugo pa vino; vsebina obeh čaš je iztekala skozi cev v Cedron, od tam pa v Mrtvo morje. To zlivanje posvečene vode je predstavljalo izvir, ki je na Božji ukaz pritekel iz skale, da bi pogasil žejo Izraelovih sinov. Tedaj pa je zadonela vesela pesem: "Gospod Jahve je moja moč in pesem. ... In zajemali boste vodo iz studencev zveličanja." ([Iz 12,2.3.](#))^{/449/}

Ko so se Jožefovi sinovi pripravljali za pot v Jeruzalem na praznik šotorov, so videli, da Kristus ne kaže nobenega zanimanja za sodelovanje na njem. Zaskrbljeno so ga opazovali. Od ozdravljenja ob kopeli Betezdi namreč ni odšel na noben ljudski shod. Da bi se izognil nepotrebnim sporom z voditelji v Jeruzalemu, je omejil svoje delo na Galilejo. Njegovo navidezno zanemarjanje velikih verskih zborovanj in odkrito sovraštvo duhovnikov in rabinov sta zelo vznemirjala ljudi okrog njega, pa celo učence in sorodnike. V svojih naukih je poudarjal blagoslove, ki izvirajo iz poslušnosti Božjim zapovedim, sam pa je bil videti ravnodušen do služb, ki jih je Bog vzpostavil. Njegovo druženje s cestinarji in drugimi, ki so bili na slabem glasu, njegovo nespoštovanje rabinskih predpisov in svoboda, s katero je zavračal zahteve izročila glede sobote, vse to ga je postavljalo v nasprotje z verskimi oblastmi in spodbudilo številna vprašanja. Njegovi bratje so menili, da dela napako, ker se odtuja od vplivnih in učenih mož med ljudstvom. Menili so, da imajo ti moške prav in da Jezus greši, ker je v nasprotju z njimi. Po drugi strani pa so lahko opazovali njegovo brezmadežno življenje, in čeprav niso postali njegovi učenci, so njegova dela globoko delovala nanje. Njegova priljubljenost v Galileji je ugajala njihovi častihlepnosti. Upali so tudi, da bo podal očiten dokaz moči, ki bi moral tudi farizeje prepričati, da je ta, za kogar se je štel. Kaj če bi bil res Mesija, Izraelov knez! Ta misel jih je prežela z ošabnim zadovoljstvom.

Tega so si tako močno zaželeli, da so spodbujali Kristusa, naj gre v Jeruzalem: "Idi od tod in pojdi v Judejo, da tudi tvoji učenci vidijo tvoja dela, ki jih delaš. Zakaj nihče, ki hoče biti javno poznan, ne dela ničesar na skrivnem. Če take reči delaš, pokaži se svetu." ([Jan 7,3.4.](#)) Beseda "če" je izražala dvom in nevero. Imeli so ga za strahopetca in slabiča. Če ve, da je Mesija, čemu potem ta zadržanost in nedejavnost? Če res ima tako moč, zakaj potem ne gre odločno v Jeruzalem in uveljavi svoje pravice? Zakaj ne bi tudi v Jeruzalemu opravil tistih čudovitih del, o katerih so poročali iz Galileje? Ne skrivaj se v samotnih podeželjih, so mu rekli, in ne opravljaj teh mogočnih del v korist neukih kmetov in ribičev. Predstavi se v glavnem mestu, zagotovi si podporo duhovnikov in vladarjev ter zedini ljudstvo z ustanovitvijo novega kraljestva.^{/450/}

Jezusovi bratje so presojali iz sebičnih spodbud, kakršna se često najdejo v srcih njih, ki so častihlepni zaradi bahaštva. Ta duh je vladal v svetu. Užaljeni so bili zato, ker se je Kristus imel za kruh življenja, namesto da bi zahteval posvetni prestol. Bili so zelo razočarani, ko ga je zapustilo toliko učencev. Sami so se odvrnili od njega, da bi se izognili križu, ki je pomenil priznanje, da ga njegova dela razodevajo za Božjega Poslanca.

"Reče jim torej Jezus: Moj čas še ni prišel; vaš čas pa je vsekdar prikladen. Vas ne more svet sovražiti; mene pa sovraži, ker jaz pričujem o njem, da so njegova dela hudobna. Vi pojdite

na praznik; jaz pa še ne grem na ta praznik, ker se moj čas še ni dopolnil. In ko jim je to povedal, je ostal v Galileji." ([Jan 7,6-9](#).) Njegovi bratje so mu govorili z ukazovalnim glasom in mu določili, po kateri poti mora iti. Vrnili jim je njihov očitek in jih prištel k svetu, ne pa k učencem, ki so polni samoodpovedi. "Vas ne more svet sovražiti," jim je rekel, "mene pa sovraži, ker jaz pričujem o njem, da so njegova dela hudobna." ([Jan 7,7](#).) Svet ne sovraži teh, ki so mu podobni po duhu; ljubi jih kot svoje.

Svet za Kristusa ni bil kraj udobja in samopoviševanja. Ni čakal priložnosti, da bi si pridobil njegovo moč in slavo. Zanj ni imel takšne nagrade. Bil je kraj, kamor ga je poslal njegov Oče. Bil je darovan za življenje sveta, da uresniči veliki načrt odrešenja. Uresničeval je svoje delo za padli rod. Ampak ni smel nepremišljeno hiteti v nevarnost, niti pospeševati krize. Vsak dogodek v njegovem delu je imel svoj določeni čas. Moral je potrpežljivo čakati. Vedel je, da bo moral prenašati sovrašтво sveta in da se bo njegovo delo izrazilo z njegovo smrtjo. Očetova volja ni bila, da bi se predčasno izpostavljaj.

Iz Jeruzalema se je glas o Kristusovih čudežih razširil povsod, kjer so bili razkropljeni Judje. Čeprav že več mesecev ni bil navzoč pri praznovanju, se zanimanje zanj ni pleglo. Mnogi so prišli na praznik šotorov z vseh strani sveta in upali, da ga bodo videli. Že v začetku praznovanja so mnogi povpraševali po njem. Farizeji in poglavarji so ga pričakovali v upanju, da bodo našli kakšno priložnost, da bi ga obsodili. Zaskrbljeni so povpraševali: "Kje je tisti?" ([Jan 7,11](#).) toda nihče tega ni vedel. Mnogi Judje so se v mislih stalno ukvarjali z Jezusom. Iz strahu pred duhovniki in poglavarji si ga nihče ni upal/⁴⁵¹/ priznati za Mesija, vendar so se tiho in vneto vsepovsod pogovarjali o njem. Mnogi so ga zagovarjali kot Božjega poslanca, drugi pa so ga imeli za goljufa.

Medtem pa je Jezus neopazno prispel v Jeruzalem. Hodil je po osamljenih poteh, da bi se izognil številnim romarjem, ki so z vseh strani romali v mesto. Če bi se bil pridružil kateri koli skupini, ki je potovala na praznik, bi bila pri vstopu v mesto pozornost vseh usmerjena nanj. Vedel je, da bi zanj prirejeno zborovanje ljudi dalo oblasti zaželen povod za ukrepanje proti njemu. Da bi se temu izognil, si je izbral osamljeno pot.

Sredi prazničnega tedna, ko je vznemirjenje glede njega doseglo vrhunec, je Jezus stopil v tempeljsko preddverje, kjer je stala velika množica. Ker ga ni bilo na prazniku, so med ljudmi krožile trditve, da si ne upa priti pod oblast duhovnikov in poglavarjev. Sedaj so bili presenečeni zaradi njegovega prihoda. Sleherni glas je utihnil. Vsi so občudovali njegovo dostojanstvo in pogum sredi mogočnih sovražnikov, ki so bili željni njegove smrti.

Ko je tako stal sredi velike množice, jim je spregovoril, kakor jim še ni nikoli noben človek. Njegove besede so razodevale,⁴⁵²/ da zakone in izraelske ureditve, obredni sistem in nauk prerokov pozna veliko bolje kakor duhovniki in rabini. Podrl je ovire formalizma in izročila. Prizori prihodnjega življenja so se odvijali pred njim. Kot ta, ki je videl Nevidnega, je govoril s popolno oblastjo o pozemskih in nebeških stvareh, o človeškem in božanskem. Njegove besede so bile jasne in prepričljive, in znova - kakor v Kafarnaumu - se je ljudstvo čudilo njegovim naukom, "ker je bila njegova beseda oblastna". ([Luk 4,32](#).) Z različnimi opisi je opozarjal poslušalce, da bo nesreča doletela vse, ki zavestno zavračajo njegove prinesene blagoslove. Dal jim je vsak možen dokaz, da je prišel od Boga, in storil vse, da bi jih pripravil k spokorjenju. Njegov narod ga ne bi zavrnil in umoril, če bi ga mogel obvarovati krivde takšnega dejanja.

Vsi so se čudili njegovemu poznanju postave in prerokovanj, zato so drug drugega spraševali: "Kako je ta učen v pismih, ko se ni šolal?" ([Jan 7,15.](#)) Menili so, da kdor koli se ni šolal v rabinskih šolah, ni sposoben biti verski učitelj, zato so Jezusa in Janeza Krstnika razglasili za neuka, ker nista imela takšne izobrazbe. Ljudje, ki so ju poslušali, so bili presenečeni nad njunim poznanjem Pisma, ker se nobeden od njiju ni šolal. Res je, da znanja nista dobila od ljudi, toda Bog v nebesih je bil njun učitelj in od njega sta prejela najvišjo vrsto modrosti.

Medtem ko je Jezus govoril v predverju templja, so ga ljudje poslušali, zadržujoč dih. Celotisti, ki so bili najbolj nasilni do njega, so se počutili nemočni, da bi mu škodovali. Za trenutek so pozabili na vse drugo.

Jezus je dan za dnem poučeval ljudstvo, dokler ni napočil "poslednji veliki dan praznika". ([Jan 7,37.](#)) Zjutraj tega dne je bilo ljudstvo že utrujeno od dolgega praznovanja. Nenadoma je Jezus spregovoril z glasom, ki je odmeval po vsem tempeljskem predverju:

"Če je kdo žejen, naj pride k meni in pije. Kdor veruje v mene, kakor pravi Pismo, reke žive vode poteko iz njegovega telesa." ([Jan 7,37.38.](#)) Stanje ljudi je dalo temu vabilu poseben poudarek. Bili so vpeti med stalne prizore razkošja in prazničnosti, njihove oči so bile zaslepljene od svetlobe in barv, njihova ušesa pa so bila očarana z bogato glasbo, ampak v celotnem sporedu obredov ni bilo nič, kar bi zadovoljilo potrebe duha, nič, ^{/453/} kar bi pogasilo žejo duše po neminljivem. Jezus jih je povabil, naj pridejo k njemu in pijejo iz studenca življenja, da bo v njih postal izvir vode, ki teče v večno življenje.

Duhovnik je tisto jutro opravljal obred, ki je ponazarjal spomin na udarjanje po skali v puščavi. Ta skala je bila simbol njega, ki bo s svojo smrtjo storil, da potečejo živi potoki zveličanja vsem žejnim. Kristusove besede so bile voda življenja. V navzočnosti zbrane množice je posvetil sebe, naj ga udarijo, da bi lahko voda življenja potekla v svet. Z udarjanjem Kristusa je Satan hotel uničiti Kneza življenja; toda iz udarjene Skale je potekla živa voda. Ko je Jezus tako govoril ljudstvu, so njihova srca vztrepetala zaradi nenavadnega spoštovanja, in mnogi so bili pripravljeni vzklikniti skupaj z ženo Samarijanko: "Daj mi te vode, da ne bom žejna." ([Jan 4,15.](#))

Jezus je poznal duševne potrebe. Blišč, bogastvo in časti ne morejo potešiti srca. "Če je kdo žejen, naj pride k meni." ([Jan 7,37.](#)) Bogati in siromašni, vzvišeni in ponižani so enako dobrodošli. Obljublja, da bo razbremenil dušo, potolažil žalostne in podaril upanje malodušnim. Mnogi Jezusovi poslušalci so bili žalostni zaradi neuresničenih upov, mnogi so notranje trpeli, mnogi so hrepeneli, da bi zadovoljili svoja nenehna hrepenenja s stvarmi tega sveta in s pohvalo od ljudi. Toda ko so vse to dosegli, so ugotovili, da so si prizadevali priti samo do počenega vodnjaka, kjer si niso mogli pogasiti žeje. Sredi razkošnih in veselih prizorov so stali nezadovoljni in žalostni. Tedaj jih je nenadoma vzklik: "Če je kdo žejen," predramil iz njihovega žalostnega razmišljanja, in ko so poslušali nadaljnje besede, se je v njihovih dušah prižgalo novo upanje. Sveti Duh jim je predstavil to znamenje, vse dokler niso v njem videli ponudbo neprecenljivega daru zveličanja.

Kristusov vzklik žejni duši se razlega še danes in sega do nas še z večjo močjo od te, ki se je slišala v templju na poslednji dan praznika. Izvir je odprt za vse. Utrujenim in izčrpanim ljudem se ponuja osvežujoč požirek večnega življenja. Jezus še vedno vabi: "Če je kdo žejen, naj pride k meni. In kdor je žejen, pridi; kdor hoče, vzemi vodo življenja brezplačno. Kdor koli pa se napije vode, ki mu jo jaz dam, ne bo žejen vekomaj, temveč voda, ki mu jo jaz

dam, postane v njem studenec vode, ki teče v večno življenje." ([Jan 7,37](#); [Raz 22,17](#); [Jan 4,14](#).)^{454/}

50. Med pastmi ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 7,16-36.40.](#) do 8,11.

Ko je bil Jezus za praznike v Jeruzalemu, so ga stalno spremljali vohuni. Iz dneva v dan so ga poskušali prisiliti k molku. Duhovniki in poglavarji so si z vso zvijačo prizadevali, da bi ga zvalili v past. S silo so ga nameravali onemogočiti. To pa še ni bilo vse. Tega galilejskega Učitelja so hoteli ponižati pred ljudstvom.

Prvi dan njegove navzočnosti na prazniku so ga obstopili poglavarji in ga vprašali, s čigavo oblastjo uči. Želeli so odvrniti pozornost od njega na vprašanje o njegovi pravici do poučevanja, s tem pa tudi na svojo lastno pomembnost in oblast.

Jezus jim je odgovoril: "Moj nauk ni moj, ampak tega, ki me je poslal. Če hoče kdo njegovo voljo izpolnjevati, razpozna, je li ta nauk iz Boga ali če jaz sam od sebe govorim." ([Jan 7,16.17.](#)) Na vprašanje teh dlakocepcev ni odgovoril s pikolovstvom, temveč jim je odkril resnico, ki je življenjsko pomembna za zveličanje ljudi. Rekel je, da je razumevanje in upoštevanje resnice manj odvisno od uma kakor od srca. Človek mora resnico sprejeti vase, to pa zahteva podrejanje volje. Če bi se morala resnica podrediti samo razumu, potem ošabnost ne bi bila ovira za njen sprejem. Toda sprejme se lahko samo z delovanjem milosti na srce, zato jo je možno sprejeti, če opustimo vsak greh, ki ga odkriva Božji Duh. Čeprav so človekove prednosti za pridobivanje spoznanja o resnici še tako velike, mu ne bodo koristile, vse dokler srce ne bo odprto za njen sprejem^{455/} in vse dokler zavestno ne bo premagana vsaka navada in vedenje, ki nasprotujeta njenim načelom. Vsem, ki se podrejajo Bogu z odkritosrčno željo, da spoznajo njegovo voljo in jo izpolnjujejo, se bo ta razodela kot Božja moč za njihovo zveličanje. Potem bodo lahko razlikovali, ali kdo res govori od Boga ali sam od sebe. Farizeji niso podredili svoje volje Božji. Niso hoteli resnice raziskovati, ampak najti izgovor, da bi se ji izognili, Kristus pa jim je jasno povedal, da prav zaradi tega niso razumeli njegovega nauka.

Potem je podal razliko med pravim učiteljem in goljufom, rekoč: "Kdor govori sam od sebe, išče lastno slavo; kdor pa išče slavo tega, ki ga je poslal, ta je resničen in nepravčnosti ni na njem." ([Jan 7,18.](#)) Kdor išče svojo osebno slavo, govori sam od sebe. Duh sebičnosti izdaja svoj izvor. Kristus pa si je prizadeval za Božjo slavo. Govoril je Božje besede. To je bil dokaz, da je bil pooblaščen za učitelja resnice.

Jezus je rabinom dal dokaz o svojem božanstvu s tem, ko je dokazal, da jim bere srca. Od ozdravljenja v Betezdi so stalno kovali zarote za njegovo smrt. S tem so prestopali zakon, za katerega so trdili, da ga zagovarjajo. Vprašal jih je: "Vam li ni Mojzes dal postave? In vendar nihče izmed vas ne izpolnjuje postave. Zakaj gledate, da bi me umorili?" ([Jan 7,19.](#))

Kakor blisk svetlobe so te Jezusove besede odkrile rabinom prepad pogube, v katerega bodo strmoglavili. Za trenutek jih je prevzel strah. Uvideli so, da se spopadajo z Neskončno močjo. Toda niso želeli sprejeti opozorila. Da bi si ohranili svoj vpliv med ljudstvom, so morali prikriti svoje zločinske namere. Izognili so se Jezusovemu vprašanju z vzklikom: "Hudiča imaš. Kdo gleda, da bi te umoril?" ([Jan 7,20.](#)) Spretno so omenili, da je Jezusova čudovita dela spodbujal hudobni duh.

Jezus se ni oziral na ta podtikanja. Dalje jim je kazal, da je bilo njegovo dejanje ozdravitve v Betezdi v skladnosti s postavo o soboti, in da je opravičeno z razlago, ki so jo sami Judje dali

tej postavi. Rekel je: "Mojzes vam je dal obrezo, ... in v soboto obrezujete človeka." ([Jan 7,22.](#)) Po postavi je moral biti vsak otrok obrezan osmega dne. Če je bil ta dan sobota, se je moral obred opraviti. Koliko bolj je torej v skladnosti^{/456/} z duhom zapovedi, "da sem celega človeka ozdravil v soboto". ([Jan 7,23.](#)) Opozoril jih je: "Ne sodite po licu, ampak sodite pravično sodbo!" ([Jan 7,24.](#))

Poglavarji so umolknili; mnogi med množico pa so rekli: "Ali ni ta tisti, ki gledajo, da bi ga umorili? In glejte, očitno govori in nič mu ne reko. ... Ali so mar poglavarji v resnici spoznali, da je On Kristus?" ([Jan 7,25.26.](#))

Mnogi med Kristusovimi poslušalci, ki so prebivali v Jeruzalemu in so vedeli za zarote poglavarjev proti njemu, so čutili, da jih k njemu priteguje nezadržna moč. Trdno so bili prepričani, da je On Božji Sin. Toda Satan je bil odločen, da jih zavede v dvom po za to že pripravljeni poti njihovih napačnih pojmov o Mesiju in njegovem prihodu. Na splošno je bilo razširjeno verovanje, da se bo Kristus rodil v Betlehemu in čez nekaj časa izginil, ko pa se bo znova pojavil, ne bo nihče vedel, od kod je prišel. Ni jih bilo malo, ki so menili, da Mesija ne bo imel nobene naravne zveze s človeštvom. Ker pa se ta priljubljena predstava o Mesijevi slavi ni ujemala z Jezusom iz Nazareta, so bili mnogi pripravljeni sprejeti mnenje: "Toda za tega vemo, odkod je: za Kristusa pa, kadar pride, ne bo nihče vedel, od kod je." ([Jan 7,27.](#))

Medtem ko so tako omahovali med dvomom in vero, je Jezus razumel njihove misli in jim odgovoril: "Poznate me, in tudi veste, odkod sem; in sam od sebe nisem prišel; je pa resničen, ki me je poslal, katerega vi ne poznate." ([Jan 7,28.](#)) Trdili so, da poznajo Kristusov izvor, v resnici pa ga niso poznali. Če bi bili živeli v soglasju z Božjo voljo, bi prepoznali njegovega Sina, ko se jim je razodel.

Poslušalci niso mogli napačno razumeti Kristusovih besed. Saj so jasno ponovile trditev, ki jo je pred meseci podal pred Velikim zborom, ko se je imenoval za Božjega Sina. Kakor so ga poglavarji tedaj hoteli umoriti, tako so ga zdaj hoteli prijeti; to pa jim je preprečila nevidna sila, ki je zajezila njihovo jezo, rekoč: "Do tod pojdeš in nikar naprej." ([Job 38,11.](#))

Mnogi med ljudstvom so verovali vanj, rekoč: "Ali bo Kristus, kadar pride, več čudežev storil, nego jih je ta storil?" ([Jan 7,31.](#)) Vodje farizejev, ki so v strahu spremljali potek dogodkov, so opazili izražanje sočutja množice. Pohiteli so k velikim duhovnikom in jim podali svoje načrte, da bi ga prijeli.^{/457/} Uredili so, da ga bodo prijeli šele tedaj, ko bo sam; tega si namreč niso upali narediti vpričo ljudstva. Jezus je zopet pokazal, da bere njihove namere, rekoč: "Še malo časa sem z vami, in pojdem k temu, ki me je poslal. Iskali me boste, a me ne najdete; in kjer sem jaz, tja vi ne morete priti." ([Jan 7,33.34.](#)) Kmalu bo našel zatočišče zunaj dosega njihovega zasmehovanja in sovraštva. Odšel bo k Očetu, da bi ga angeli zopet čistili, tja pa njegovi morilci nikoli ne bodo prišli.

Rabini so se posmehujoče vpraševali: "Kam pojde ta, da ga mi ne najdemo? Ali pojde k tem, ki so razkropljeni med Grki, in bo učil Grke?" ([Jan 7,35.](#)) Ti dlakocepci se niso zavedali, da so s svojimi posmehljivimi besedami opisali Kristusovo poslanstvo! Zveličar je ves dan ponujal roke neposlušnemu in upornemu ljudstvu; toda našli ga bodo ti, ki ga niso iskali, in razodel se bo njim, ki niso vpraševali po njem. ([Rim 10,20.21.](#))

Mnogi, ki so bili prepričani, da je Jezus Božji Sin, so bili zapeljani z napačnim razsojanjem duhovnikov in rabinov. Ti učitelji so z velikim poudarkom ponavljali prerokovanja, po katerih bo Mesija "kraljeval na gori Sionu in Jeruzalemu, in pred njegovimi starešinami bo

slava. In gospodoval bo od morja do morja in od velereke do mej zemlje." ([Iz 24,23](#); [Ps 72,8](#).) Potem so zaničljivo primerjali to opisano slavo in skromni Jezusov nastop. Jasne preroške besede so popačili tako, da bi poudarile zmoto. Če bi bili ljudje iskreno proučevali Božjo besedo, ne bi bili zapeljani. Izaija 61 priča, da naj bi Kristus delal prav to, kar je tudi delal. Izaija 53 opisuje njegovo zavrnitev in trpljenje na svetu, Izaija 59 pa opisuje značaj duhovnikov in rabinov.

Bog ne prisiljuje ljudi, da se odpovedo svoji neveri. Pred njimi je svetloba in tema, resnica in zmota. Njihovo pa je, da se odločijo, kaj bodo sprejeli. Človeški razum je obdarjen s sposobnostjo razsojanja med dobrim in slabim. Bog je določil, da se ljudje ne odločajo po trenutnih vzgibih, temveč na temelju veljavnih dokazov, na osnovi skrbne medsebojne primerjave delov Svetega pisma. Če bi bili Judje zavrgli svoje predsodke in primerjali pisana prerokovanja z dejstvi, ki so označevala Jezusovo življenje, bi opazili čudovito skladnost med prerokovanji in njihovim uresničenjem v življenju in službi ponižnega Galilejca./458/

Tudi danes so mnogi prevarani na enak način kakor so bili Judje. Verski učitelji berejo Sveto pismo v luči lastnega razumevanja in izročil; ljudje pa ne preiskujejo Svetega pisma in ne presojujejo zase, kaj je resnica, temveč se prepuščajo njihovemu presojanju in prepuščajo svojo dušo svojim voditeljem. Oznanjevanje in poučevanje Božje besede je eno od sredstev, ki jih je Bog namenil za širjenje luči, toda nauk vsakega človeka moramo preizkusiti s Svetim pismom. Kdor koli z molitvijo proučuje Sveto pismo, ker želi spoznati resnico in se ravnati po njej, bo dobil božansko razsvetljenje in ga bo razumel. "Če hoče kdo njegovo voljo izpolnjevati, razpozna ... nauk." ([Jan 7,17](#).)

Služabniki, ki so jih bili duhovniki in poglavarji poslali prijet Jezusa, so se zadnji dan praznika vrnili brez njega. Zato so jih jezo vprašali: "Zakaj ga niste pripeljali?" Ti pa so odgovorili z resnimi obrazi: "Nikoli noben človek ni tako govoril." ([Jan 7,45.46](#).)

Kristusove besede so omehčale njihova trda srca. Ko je govoril v tempeljskem preddverju, so bili blizu njega, da bi slišali kaj, kar bi lahko uporabili proti njemu. Med poslušanjem pa so pozabili, čemu so bili poslani. Stali so prevzeti. Kristus je razodel sebe njihovi duši. Videli so to, česar duhovniki in poglavarji niso želeli videti - človeško naravo prežeto z božansko slavo. Vrnili so se tako prežeti s to mislijo in tako ganjeni z njegovimi besedami, da so na vprašanje: "Zakaj ga niste pripeljali?" lahko odgovorili samo: "Nikoli noben človek ni tako govoril."

Duhovniki in poglavarji so bili enakega prepričanja po svojem prvem stiku s Kristusom. Njihova srca so bila globoko ganjena in vsiljevala se jim je misel: "Nikoli noben človek ni tako govoril." Toda zadušili so to prepričanje Svetega Duha. Sedaj so besneli, ker so tudi predstavniki postave dovolili, da je nanje vplival ta osovraženi Galilejec, zato so vzkliknili: "Ali ste tudi vi zapeljani? Je li kdo izmed prvakov sprejel vero vanj ali izmed farizejev? Ampak ta drhal, ki ne pozna zakona; prekleti so." ([Jan 7,47-49](#).)

Tisti, katerim se oznanja resnica, redko vprašajo: "Ali je to res?" zanesljivo pa vprašajo: "Kdo jo zagovarja?" Množica jo ceni po številu teh, ki jo sprejmejo, vendar pa se še dalje vprašuje: "Ali je kdo izmed šolanih ljudi ali verskih voditeljev sprejel vero?" Danes ljudje niso bolj naklonjeni pravi pobožnosti, kakor so bili v Kristusovem času. Toliko hrepenijo po pozemskih dobrinah, da zanemarjajo večne zaklade; zato/459/ dokaz proti resnici ni dejstvo, da je večina ljudi ni pripravljena sprejeti ali da je ne sprejemajo veliki ljudje v svetu ali celo verski voditelji.

Duhovniki in poglavarji so znova kovali načrte, kako bi Jezusa prijeli. Poudarjali so, da bo odpeljal ljudstvo od postavljenih voditeljev, če bo še naprej puščen na svobodi, in je zato torej nujno, da ga brez odlašanja pripravijo k molku. Sredi bučne razprave so bili nenadoma ustavljeni. Nikodem je vprašal: "Ali naša postava sodi človeka, če ga prej ne zaslišijo in se ne izve, kaj dela?" ([Jan 7,51.](#)) Na zbor se je spustila tišina. Nikodemove besede so prodrle do njihove vesti. Nikomur ne smejo soditi brez zaslišanja. Ošabni poglavarji pa niso umolknili samo zaradi tega, medtem ko so nepremično gledali vanj, ki si je upal spregovoriti v korist pravičnosti. Bili so začudeni in razočarani, da je bil eden izmed njih toliko pod vtisom Jezusovega značaja, da je spregovoril v njegovo obrambo. Ko so si opomogli od presenečenja, so z ostro zajedljivostjo vprašali Nikodema: "Si li mar tudi ti iz Galileje? Preišči in poglej, da iz Galileje ne vstane noben prerok." ([Jan 7,52.](#))

Nikodemovo vprašanje je prekinilo razpravo Velikega zbora. Poglavarji niso mogli uresničiti svojega namena in Jezusa obsoditi brez zaslišanja. Za določen čas poraženi "odidejo vsak na svoj dom. Jezus pa gre na Oljsko goro." ([Jan 7,53; 8,1.](#))

Daleč od mestnega vrveža in hrupa, daleč od radovedne množice in zvutih rabinov si je Jezus poiskal mir v oljčnem gaju, kjer je lahko bil sam z Bogom. Toda zgodaj zjutraj se je spet vrnil v tempelj, in ko se je ljudstvo zbralo okrog njega, je sedel in jih začel učiti.

Kmalu je bil prekinjen. Bližala se je skupina farizejev in pismarjev ter s seboj vlekla neko prestrašeno žensko, ki so jo z jeznimi in grozečimi glasovi obtoževali, da je prestopila sedmo zapoved. Potisnili so jo pred Jezusa in mu rekli s hinavskim spoštovanjem: "V postavi nam je Mojzes zapovedal, naj take s kamenjem posujemo. Ti torej kaj praviš?" ([Jan 8,5.](#))

Za njihovim hinavskim spoštovanjem se je skrivala skrbno skovana zarota za njegovo uničenje. To priložnost so izkoristili, da bi si zagotovili njegovo obsodbo. Menili so, da bodo ne glede na njegovo odločitev našli vzrok za obtožbo. Če bo žensko branil, ga lahko obtožijo, da prezira Mojzesovo postavo, če pa bo izjavil, da si je zaslužila smrt,^{460/} bi ga lahko obtožili Rimljanom, da si prisvaja oblast, ki pripada samo njim.

Jezus je za trenutek opazoval ta prizor - žrtev, ki je osramočena drhtela, in dostojanstvenike s surovim videzom, brez vsakega človeškega usmiljenja. Njegov neoporečno čist duh se je zgrozil zaradi prizora. Dobro je vedel, čemu so predenj postavili ta primer. Bral je njihova srca, poznal je značaj in življenje vsakega, ki je stal pred njim. Ti lažni varuhi pravičnosti so sami zapeljali to žrtev v greh, da bi lahko Jezusu postavili past. On pa se je pripognil, kakor da ni slišal njihovega vprašanja, in, gledajoč v zemljo, začel pisati po prahu.

Nepotrpežljivi zaradi njegovega odlašanja in očitne ravnodušnosti so se mu tožilci še bolj približali in ga opozarjali na primer. Ko pa so njihovi pogledi sledili Jezusovim očem na tla ob njegovih nogah, so njihovi obrazi prebledeli. Tu pred njimi so bili napisani skrivni grehi njihovega življenja. Okrog stoječi, ki so opazili to naglo spremembo na obrazih tožnikov, so se prerivali bliže, da bi videli, zakaj so tako osupli in osramočeni.

Ti rabini so kljub navideznemu spoštovanju postave kršili njene predpise s tem, ko so to žensko obtožili prešuštva. Pravni postopek proti njej bi bil moral sprožiti njen mož in oba prestopnika bi morala biti enako kaznovana. Ravnanje tožilcev je bilo torej popolnoma nepravilno. Jezus se je postavil proti njim z njihovim lastnim orožjem. V primeru kaznovanja s kamnanjem je zakon zahteval, da priče prve vržejo kamen na krivca. Jezus se je vzravnal,

uprl svoj pogled v starešine, ki so skovali to zaroto, in rekel: "Kdor je med vami brez greha, naj prvi vrže kamen nanjo." ([Jan 8,7.](#)) Potem se je spet sklonil in naprej pisal po tleh.

Jezus ni zavrzel po Mojzesu dane postave, niti ni prekršil rimskega zakona. Tožniki pa so bili poraženi. Sedaj so stali krivi in obsojeni pred Neskončno Čistostjo v svojih raztrganih oblačilih lažne pobožnosti. Trepetali so od strahu, da bi se skrite krivde njihovega življenja razodele ljudstvu. Drug za drugim so se sklonjenih glav in povešenih pogledov odplazili, svojo žrtev pa pustili samo z usmiljenim Zveličarjem.

Jezus se je vzravnaval, pogledal žensko in rekel: "Žena, kje so oni? Ali te ni nobeden obsodil? Ona pa reče: Nobeden, Gospod. A Jezus ji reče: Tudi jaz te ne obsojam; pojdi, in odslej več ne greši." ([Jan 8,10.11.](#))/461/

Ženska je stala pred Jezusom drhteča od strahu. Njegove besede: "Kdor je med vami brez greha, naj prvi vrže kamen nanjo," ([Jan 8,7.](#)) je poslušala kot svojo smrtno obsodbo. Ni si upala pogledati Zveličarjevega obraza, temveč je molče pričakovala svojo kazen. Z velikim začudenjem je opazovala, kako so njeni tožniki brez besed in osramočeni drug za drugim odhajali, potem pa so v njeno uho prišle besede upanja: "Tudi jaz te ne obsojam; pojdi, in odslej več ne greši." ([Jan 8,11.](#)) Njeno srce se je topilo, pretresena se je vrgla k Jezusovim nogam, jecljaje izrazila svojo hvaležno ljubezen in z grenkimi solzami priznala svoje grehe.

To je bil zanjo začetek novega življenja, življenja čistosti in miru, posvečenega službi Bogu. S tem ko je Jezus pomagal tej padli duši, je naredil večji čudež kakor z ozdravitvijo najhujše telesne bolezni. Ozdravil je duhovno bolezen, ki vodi v večno smrt. Ta spokorjena ženska je bila odtlej ena njegovih najzvestejših sledilk. S požrtvovalno ljubeznijo in vdanostjo je vračala njegovi odpuščajoči milosti.

Odpuščanje tej ženski in spodbuda, naj živi boljše življenje, odsevata lepoto popolne pravičnosti Jezusovega značaja. Čeprav ne prikriva greha in ne zmanjšuje občutka krivde, ne želi obsojati, temveč reševati. Svet je imel za to zgubljeno žensko samo zasmeh in prezir, Jezus pa ji je spregovoril besede tolažbe in upanja. Brezgrešni je imel sočutje do slabosti te grešnice, zato ji je ponudil svojo roko v pomoč. Hinavski farizeji so jo obtoževali, Jezus pa ji je rekel: "Pojdi, in odslej več ne greši." ([Jan 8,11.](#))

Kristusov sledilec ni ta, ki odvrta svoj pogled od tavajočih in jih prepušča neovirano hoditi po poti, ki vodi vse globlje. Ti, ki radi obsojajo druge in jih vneto spravljajo pred sodnike, so mnogokrat v svojem življenju bolj krivi od njih. Ljudje sovražijo grešnika, a ljubijo greh. Kristus pa sovraži greh, a ljubi grešnika. Takšen duh mora prežemati tudi vse njegove sledilce. Krščanska ljubezen je počasna za obsojanje, hitra, da opazi spokorjenje, pripravljena odpustiti, spodbujati, spraviti tavajočega na pot svetosti in ga obdržati na njej./462/

51. "Luč življenja" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 8,12 do 9](#)

"Jezus jim torej zopet govori, rekoč: Jaz sem luč sveta; kdor gre za menoj, ne bo hodil po temi, temveč bo imel luč življenja." ([Jan 8,12.](#))

Ko je Jezus izgovoril te besede, je bil v tempeljskem preddverju posebno povezan s službo na praznik šotorov. Na sredini tega preddverja sta stala visoka stebra s stojali za svetilke. Po večerni daritvi so prižgali vse te svetilnice, da so razsvetljevale Jeruzalem. Ta obred je bil spomin na ognjeni steber, ki je Izraelce vodil po puščavi in hkrati kazal tudi na Mesijev prihod. Zvečer, ko so prižgali svetilnice, je bilo preddverje kraj velikega veselja. Sivolasi možje, namreč tempeljski duhovniki in ljudski poglavarji, so se združili v prazničnih plesih ob zvokih glasbil in levitskih pesmi.

Z razsvetljevanjem Jeruzalema je ljudstvo izražalo upanje, da bo Mesijev prihod razsvetlil Izraela. Toda za Jezusa je imel ta prizor globlji pomen. Kakor so tempeljske svetilnice širile svetlobo povsod okrog sebe, tako bo Kristus, vir duhovne svetlobe, razsvetlil temo sveta. Vendar pa ta prispodoba ni bila popolna. Velika luč, ki jo je On postavil na nebo, je bila resničnejša prispodoba slave njegovega poslanstva.

Bilo je jutro; sonce je vzhajalo nad Oljsko goro, in žarki so z zaslepljujočim bleskom obsevali marmorne palače^{463/} in pozlačene tempeljske zidove. Jezus je pokazal nanj in rekel: "Jaz sem luč sveta." ([Jan 8,12.](#))

V nekom, ki je poslušal te besede, so po mnogih letih zopet odjeknile in jih je zapisal v vzvišenem svetopisemskem besedilu: "V njej je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudem. In luč sveti v temi, in tema se je ni polastila. Prava Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je že prihajala na svet." ([Jan 1,4.5.9.](#)) Tudi Peter je dolgo po Jezusovem vnebohodu, razsvetljen po Svetem Duhu, uporabil prispodobo, ki jo je uporabljal Kristus: "In imamo preroško besedo tem trdnejšo; in prav delate, da pazite nanjo kakor na svetilnico, ki sveti v temnem kraju, dokler ne prisije dan in danica vzide v vaših srcih." ([2 Pet 1,19.](#))

Luč je bila simbol Božje navzočnosti, kadar koli se je razodel svojemu ljudstvu. Na njegovo ustvarjalno besedo je v začetku svetloba zasvetila iz teme. Svetloba je bila podnevi skrita v oblakovem, ponoči pa v ognjenem stebru in vodila mogočno Izraelovo vojsko. Veličastno je obsevala Gospoda na gori Sinaj. Počivala je nad prestolom milosti v shodnem šotoru. Napolnila je Salomonov tempelj med njegovo posvetitvijo. Zasijala je nad betlehemskimi griči, ko so angeli budnim pastirjem oznanili sporočilo o odrešenju.

Bog je luč; in v besedah "Jaz sem luč sveta" je Kristus pojasnil tako svojo edinstvo z Bogom, kakor tudi svojo zvezo s celotno človeško družino. On je v začetku ukazal: "Iz teme naj zasveti luč." ([2 Kor 4,6.](#)) Od njega dobijo svetlobo tudi sonce, mesec in zvezde. Bil je duhovna svetloba, ki je v prispodobah, simbolih in prerokovanjih zasvetila nad Izraelom. Toda ta luč ni dana samo judovskemu narodu. Kakor sončni žarki prodrejo do najbolj oddaljenih zakotij zemlje, tako tudi svetloba Sonca pravičnosti obseva vsako dušo.

"Prava Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je že prihajala na svet." ([Jan 1,9.](#)) Svet je imel svoje velike učitelje, ljudi velikanskega uma in občudovanja vrednih raziskovalnih posegov. Njihove izjave so spodbujale ljudi k razmišljanju in odpirale prostrana znanstvena področja.

Ti ljudje so bili spoštovani kot voditelji in dobrodelniki svojega rodu. Toda je Nekdo, ki je višji od njih. "A kateri koli so ga sprejeli, jim je dal oblast, da postanejo Božji otroci. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki je v Očetovem naročju, On ga je oznanil." ([Jan 1,12.18.](#)) Zasledujemo lahko celo vrsto največjih svetovnih učiteljev, vse dokler segajo podatki o človeškem rodu.^{/464/} toda Luč je bila pred njimi. Kakor luna in zvezde iz sončnega sistema svetijo tako, da odbijajo svetlobo od sonca, tako tudi veliki svetovni misleci odsevajo žarke Sonca pravičnosti, če je njihov nauk pravilen. Vsak miselni dragulj, vsak preblisk uma izvira od Luči sveta. V današnjem času veliko poslušamo o "višji izobrazbi". Prava "višja izobrazba" je ta, ki jo daje On, "v katerem so skriti vsi zakladi modrosti in spoznanja. V njej je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudem. Kdor gre za menoj," je rekel Jezus, "ne bo hodil po temi, temveč bo imel luč življenja." ([Kol 2, 3;](#) [Jan 1,4; 8,12.](#))

Jezus se je z besedami: "Jaz sem Luč sveta," ([Jan 8,12.](#)) razglasil za Mesija. Stari Simeon je v templju, v katerem je Kristus sedaj poučeval, govoril, da je On "luč v razsvetljenje poganov in v slavo ... ljudstva Izraela". ([Luk 2,32.](#)) S temi besedami je zanj uporabil prerokovanje, ki ga je poznal celoten Izrael. Sveti Duh je po preroku Izaiju oznanil: "Malo je, da si mi hlapec, da bi povzdignil Jakobove rodove ter nazaj pripeljal Izraelove ohranjenke; tudi te postavim za luč poganskim narodom, da boš moje zveličanje prav do konca zemlje." ([Iz 49,6.](#)) Splošno mnenje je bilo, da govori to prerokovanje o Mesiju, ko pa je Jezus rekel: "Jaz sem Luč sveta," ljudstvo ni moglo prezreti njegove trditve, da je Obljubljeni.

Farizeji in poglavarji so imeli to izjavo za predrzno trditve. Niso mogli prenesti, da bi se njim enak človek postavil na tak položaj. Na videz ne oziraje se na njegove besede, so ga vprašali: "Kdo si ti?" ([Jan 8,25.](#)) Nameravali so ga prisiliti, da bi sam zase trdil, da je Kristus. Njegov videz in tudi njegovo delo sta bila tako zelo daleč od pričakovanja ljudstva, da ga bo, kakor so verovali zviti sovražniki, zavrnilo kot goljufa, če se jim bo predstavil za Mesija.

Jezus pa jim je na vprašanje: "Kdo si ti?" odgovoril: "To, kar vam že od začetka pravim." ([Jan 8,25.](#)) Kar je bilo povedano v njegovih besedah, je razodeval z značajem. Bil je poosebljenje resnic, ki jih je učil. Nadaljeval je: "Sam od sebe ničesar ne delam, temveč kakor me je naučil moj Oče, to govorim. In ta, ki me je poslal, je z menoj; ni me pustil samega, zakaj jaz delam vsekdar to, kar je njemu pogodu." ([Jan 8,28.29.](#)) Ni poskušal dokazati svoje trditve, da je Mesija, ampak je poudaril svojo edinost z Bogom. Če bi bil njihov um odprt za Božjo ljubezen, bi sprejeli Jezusa.^{/465/}

Med njegovimi poslušalci je bilo veliko takih, ki jih je vera pritegnila k njemu, in tem je rekel: "Če vi ostanete v moji besedi, boste zares moji učenci, in spoznate resnico, in resnica vas osvobodi." ([Jan 8,31.32.](#))

Te besede so užalile farizeje. Ne oziraje se na dolgoletno sužnost pod tujim jarmom, so jezno vzdiknili: "Abrahamovo potomstvo smo in nikomur še nismo nikdar sužnjevali; kako praviš ti: Postanete svobodni." ([Jan 8,33.](#)) Jezus se je ozrl na te ljudi, sužnje hudobije, katerih misli so bile usmerjene k maščevanju, in žalostno odgovoril: "Resnično, resnično vam pravim, da vsak, kdor dela greh, je suženj grehu." ([Jan 8,34.](#)) Živel so v najhujši sužnosti, nad njimi je gospodaril zli duh.

Kdor koli se ne želi izročiti Bogu, je pod oblastjo druge moči. Ni svoj gospodar. Lahko govori o svobodi, živi pa v najbolj črni sužnosti. Ne more dojeti lepote resnice, kajti Satan ima v oblasti njegov um. Medtem ko si laska, da posluša ukaze lastnega razuma, uboga voljo kneza teme. Kristus je prišel, da bi dušo osvobodil okovov sužnjevanja grehu. "Če vas torej

Sin osvobodi, boste res svobodni. Zakaj postava duha življenja v Kristusu Jezusu me je osvobodila postave greha in smrti." ([Jan 8,36](#); [Rim 8,2](#).)

V delu odrešenja ni prisile. Ne uporablja se nobena zunanja sila. Pod vplivom Božjega Duha se človek sam odloča, komu bo služil. V spremembi, ki nastaja, ko se človek izroči Kristusu, je najvišja stopnja svobode. Izganjanje greha je delo srca. Res je, da sami nimamo moči za osvoboditev Satanove oblasti. Ko se želimo osvoboditi greha in v veliki stiski vpijemo po moči, ki je zunaj nas in nad nami, se naše duševne moči povezujejo z božansko močjo Svetega Duha, da izpolnujemo Božjo voljo kakor svojo.

Edini pogoj, ki omogoča človekovo svobodo, je edinost s Kristusom. "Resnica vas osvobodi," resnica pa je Kristus. Greh je lahko zmagovalec samo, če oslabi um in uniči svobodo duše. Podrejanje Bogu pomeni obnovo človekove osebnosti - do pravega človekovega dostojanstva in slave. Božanska postava, ki se ji pokoravamo, je "postava svobode". ([Jak 2,12](#).)

Farizeji so trdili zase, da so Abrahamovi otroci. Jezus jim je rekel, da je to res samo, če delajo Abrahamova dela. Pravi Abrahamovi otroci bodo živeli tako, kakor je živel On, življenje poslušnosti Bogu. Ne bodo si prizadevali ubiti njega, ki govori resnico, katero je sprejel od Boga. Rabini^{466/} s pripravo zarote proti Kristusu niso delali Abrahamovih del. Izvor od Abrahama sam po sebi ni imel nobenega pomena. Brez duhovne povezave z njim, ki bi se razodevala s tem, da imajo enakega duha in delajo enaka dela, niso bili njegovi otroci.

To načelo ima isti pomen tudi za vprašanje, ki je dolgo pretresalo krščanski svet - vprašanje nepretrgane vrste apostolskih naslednikov. Abrahamov rod se ne dokazuje z imenom ali rodovnikom, temveč s podobnim značajem. Prav tako tudi nepretrgana vrsta apostolskih naslednikov ne temelji na prenašanju cerkvene oblasti, temveč na duhovnem odnosu. Življenje, ki ga spodbuja apostolski duh, vera in nauk resnice, ki so jo učili, je pravi dokaz nepretrgane vrste apostolskih naslednikov. Samo s tem postajajo ljudje dediči prvih učiteljev evangelija.

Jezus je Judom oporekal, da so Abrahamovi otroci. Rekel je: "Vi delate dela svojega očeta." ([Jan 8,41](#).) Zasmehljivo so mu odgovorili: "**Mi** nismo iz nečistosti rojeni; enega Očeta imamo, Boga." ([Jan 8,41](#).) Te besede naj bi namigovale na okoliščine njegovega rojstva in imele za cilj udariti po Kristusu vpričo ljudi, ki so začeli verovati vanj. Jezus se ni oziral na ta podli namig, temveč rekel: "Ko bi bil Bog vaš Oče, bi ljubili mene, zakaj jaz sem od Boga izšel in prišel." ([Jan 8,42](#).)

Njihova dela so pričala o njihovi zvezi z njim, ki je bil lažnivec in ubijalec. Jezus je dejal: "Vi ste iz očeta Hudiča, in želje svojega očeta hočete spolnjevati. On je bil ubijalec ljudi od začetka, in na resnici ne stoji, ker resnice ni v njem. ... Ker pa jaz govorim resnico, mi ne verujete." ([Jan 8,44](#), [45](#).) Judovski voditelji niso sprejeli Jezusa, ker je prepričljivo govoril resnico. Ta resnica je žalila te samopravične može. Odkrila je vso napačnost zmote; obsojala je njihov nauk in delo, in zato je bila nezaželena. Raje bi zatisnili svoje oči pred resnico, kakor pa se ponižali in priznali, da so bili v zmoti. Niso ljubili resnice. Niso je želeli, čeprav je bila resnica.

"Kdo izmed vas me more dolžiti greha? Če pa resnico govorim, zakaj mi ne verujete?" ([Jan 8,46](#).) Sovražniki so tri leta dan za dnem spremljali Kristusa in poskušali najti madež na njegovem značaju. Satan in celotna zveza zla sta ga hotela premagati, toda na njem niso mogli najti ničesar, kar bi jim dalo prednost. Celo zli duhovi so morali priznati: "Poznam te,

kdo si: Božji Svetnik." ([Mar 1,24.](#)) Jezus je živel po zapovedih pred nebesi,^{/467/} pred brezgrešnimi svetovi in pred grešnimi ljudmi. Pred angeli, ljudmi in hudobnimi duhovi je izgovoril besede, ki jim nihče ni mogel ugovarjati, izgovorjene iz drugih ust pa bi bile bogokletje: "Jaz delam vsekdar to, kar je njemu pogodu." ([Jan 8,29.](#))

Dejstvo, da Judje niso sprejeli Kristusa, čeprav na njem niso mogli najti nobenega greha, dokazuje, da niso imeli zveze z Bogom. Niso prepoznali njegovega glasu v sporočilu njegovega Sina. Menili so, da izrekajo sodbo Kristusu; z zavračanjem njega pa so izrekli sodbo sebi. Jezus je rekel: "Kdor je iz Boga, posluša Božje besede; zato vi ne poslušate, ker niste iz Boga." ([Jan 8,47.](#))

Ta nauk je pravi za vse čase. Mnogi ljudje, ki najdejo zadovoljstvo v zasmehovanju in kritiki ali iščejo v Božji besedi nekaj vprašljivega, menijo, da s tem dokazujejo svojo svobodo mišljenja in bistroumnosti. Zamišljajo si, da obsojajo Sveto pismo, v resnici pa obsojajo sami sebe. S tem razodevajo svojo nesposobnost ocenjevanja resnic, ki izvirajo iz nebes in obsegajo večnost. Njihov duh ni poln spoštovanja pred visoko goro Božje pravičnosti. Ukvarjajo se z nepomembnimi podrobnostmi in s tem razodevajo svojo omejeno pozemsko naravo, namreč srce, ki hitro izgublja sposobnost spoštovati Boga. Ta, čigar srce je odgovorilo na božanski dotik, bo hrepenel po tem, kar bo povečalo njegovo poznavanje Boga in prečistilo ter dvignilo njegov značaj. Kakor se cvet obrača proti soncu, da ga lahko obsevajo svetli žarki in ga obarvajo z lepoto, tako se bo tudi duša obrnila k Soncu pravičnosti, da bi lahko nebeška svetloba polepšala značaj s čednostmi Kristusovega značaja.

Jezus je dalje poudarjal ostro razliko med stališčem Judov in Abrahama: "Abraham, vaš oče, se je veselil, da bo videl moj dan; in videl ga je in se vzradoval." ([Jan 8,56.](#))

Abraham je vroče hrepenel videti obljubljenega Zveličarja. Goreče je molil, da bi pred svojo smrtjo videl Mesija. In videl je Kristusa. Bila mu je dana nadnaravna luč in dojel je Kristusov božanski značaj. Videl je njegov dan in se veselil. Dano mu je bilo videti božansko daritev za greh. V svoji lastni izkušnji je imel slikovit prikaz te daritve. Dobil je ukaz: "Vzemi sedaj svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš, Izaka ... ter daruj mi ga ... v žgalno daritev." ([1 Mojz 22,2.](#))^{/468/} Na daritveni oltar je položil sina obljube, sina, na komer so sloneli vsi njegovi upi. Tedaj, ko je ob oltarju čakal z dvignjenim nožem, da bi poslušal Boga, je zaslišal glas iz nebes: "Ne iztezaj svoje roke na dečka in nič mu ne stori; kajti sedaj sem spoznal, da se bojiš Boga, ker mi nisi odrekel svojega sina, svojega edinca." ([1 Mojz 22,12.](#)) Ta strašna preizkušnja je Abrahama doletela zato, da bi lahko videl Kristusov dan in razumel veliko Božjo ljubezen do sveta, tako veliko, da je prepustil svojega edinorojenega Sina najsramotnejši smrti, da bi svet rešil pred pogubo.

Abraham se je od Boga naučil največji nauk, ki je bil kdaj dan smrtniku. Njegova molitev, da bi videl Kristusa pred svojo smrtjo, je bila uslišana. Videl ga je; videl je vse, kar lahko vidi smrtnik in ostane živ. S svojo popolno izročitvijo je lahko razumel, kar mu je bilo razodeto o Kristusu. Pokazano mu je bilo, da je z darovanjem svojega edinorojenega Sina za rešitev grešnikov pred večno pogubo Bog žrtvoval večjo in veličastnejšo daritev, kakor bi jo lahko človek sploh kdaj daroval.

Abrahamovo doživetje je dalo odgovor na vprašanje: "S čim naj stopim pred Gospoda, se priklonim Bogu višave? Naj li stopim predenj z žgalnimi žrtvami, z enoletnimi teleti? Ali se bo Gospod veselil tisoč ovnov, deset tisoč potokov olja? Ali naj dam svojega prvenca za svoj prestop, sad svojega telesa za greh svoje duše?" ([Miha 6,6.7.](#)) V Abrahamovih besedah:

"Bog si preskrbi jagnje za žgalno daritev," ([1 Mojz 22,8.](#)) in v dejstvu, da je Bog preskrbel daritev namesto Izaka, je jasno podano, da nihče ne more odkupiti samega sebe. Poganski sistem daritev je bil za Boga popolnoma nesprejemljiv. Noben oče ni smel darovati svojega sina ali hčer v daritev za greh. Samo Božji Sin lahko nosi krivdo sveta.

Zaradi lastnega trpljenja je Abraham lahko dojel Zveličarjevo daritveno poslanstvo. Izrael pa ni želel razumeti tega, kar je bilo tako nesprejemljivo za njegovo ošabno srce. Kristusove besede o Abrahamu niso globlje vplivale na njegove poslušalce. Farizeji so v njih videli samo nov povod za dlakocepstvo. Odgovorili so mu posmehljivo, kakor da so želeli dokazati, da je nor: "Petdeset let še nimaš, in Abrahama si videl?" ([Jan 8,57.](#))

Jezus je odgovoril s slovesnim dostojanstvom: "Resnično, resnično vam pravim: Preden je bil Abraham, SEM JAZ." ([Jan 8,58.](#))

Velika množica je utihnila. Ta galilejski Učitelj si je prilastil Božje ime,^{/469/} ki je bilo razodeto Mojzesu, da bi izrazilo pojem o večni navzočnosti. Trdil je, da je ta, ki obstaja večno in je bil obljubljen Izraelu, čigar "izviri so od starodavnosti, od dni večnosti". ([Miha 5,1.](#))

Duhovniki in rabini so spet razglasili Jezusa za bogokletnika. Njegova izjava, da je eno z Bogom, jih je že prej spodbujala, da so mu stregli po življenju, čez nekaj mesecev pa so jasno izjavili: "Za dobro delo te ne kamnomo, ampak za kletvino, in ker se ti, ki si človek, delaš Boga." ([Jan 10,33.](#)) Ker je bil in tudi javno izjavljal, da je Božji Sin, so ga nameravali uničiti. Sedaj so mnogi, ki so se pridružili duhovnikom in rabinom, pograbili kamne, da bi ga kamnali. "Ali Jezus se skrije in odide iz templja." ([Jan 8,59.](#))

Luč je zasvetila v temi, ampak "tema se je ni polastila". ([Jan 1,5.](#))

"In gredoč mimo, ugleda človeka, ki je bil slep od rojstva. In vprašajo ga njegovi učenci, rekoč: Rabi, kdo je grešil: ta ali njegovi roditelji, da se je slep rodil? Jezus odgovori: Grešil ni ne ta, ne njegovi roditelji, temveč da se razodenejo Božja dela na njem. ... Rekši to, pljune na zemljo in napravi blato iz slin in pomaže z blatom slepcu oči in mu reče: Pojdi, umij se v kopeli Siloamu (kar se tolmači: Poslan). Odide torej in se umije ter se vrne z vidom." ([Jan 9,1-3.6.7.](#))^{/470/}

Judje so verovali, da se greh kaznuje že v tem življenju. Vsako trpljenje so imeli za kazen za kako hudobno dejanje samega trpina ali pa staršev. Res je, da trpljenje izvira iz prestopanja Božjih zapovedi, toda to resnico so popačili. Satan, začetnik greha in vseh njegovih posledic, je zavajal ljudi k mišljenju, da prihajajo bolezni in smrt od Boga kot kazen, ki je bila samovoljno naložena za greh. Zato je človek, ki ga je zadela velika stiska ali nesreča, prenašal dodatno breme, ker so ga imeli za velikega grešnika.

Tako je bila pripravljena pot, da Judje zavržejo Jezusa. Njega, ki je "nosil naše bolezni," so imeli Judje za "kaznjenega, ki ga je Bog udaril in ponižal", in zato so skrivali svoje obličje pred njim. ([Iz 53,4.](#))

Bog je dal nauk, ki naj bi preprečil prav to. Jobov življenjepis je pokazal, da trpljenje prihaja od Satana, Bog pa ga spreminja, da bi uresničil cilje milosti. Ampak Izrael ni razumel tega nauka. Enako napako, zaradi katere je Bog karal Jobove prijatelje, so Judje ponavljali s tem, ko so zavrgli Kristusa.

Tudi Kristusovi učenci so gojili verovanje Judov o povezavi med grehom in trpljenjem. Ko je Jezus popravljal njihovo zmoto, ni pojasnil vzroka človekovega trpljenja, temveč jih je opozoril na izid: "Da se razodenejo Božja dela." ([Jan 9,3.](#)) Rekel je: "Dokler sem na svetu, sem luč sveta." ([Jan 9,5.](#)) Potem je slepcu namazal oči in ga poslal v kopel Siloam, da se tam umije. Nato je slepec lahko videl. S tem dogodkom je Jezus odgovoril na vprašanje učencev, kakor je na splošno delal, če so mu bila vprašanja zastavljena iz gole radovednosti. Učenci niso bili poklicani razpravljati o vprašanju, kdo je grešil in kdo ne, temveč da bi dojeli Božjo moč in milost v dajanju vida slepemu. Očitno je bilo, da ozdravljajoče moči ni bilo ne v blatu ne v kopeli, kamor je bil slepec poslan, da se umije, temveč v Kristusu.

Farizeji niso mogli zadržati začudenja nad to ozdravitvijo. Toda bili so prežeti s sovraštvom bolj kakor kdaj prej, kajti čudež je bil storjen v soboto.

Sosedje tega mladega človeka in ti, ki so ga prej poznali kot slepca, so rekli: "Ni li ta, ki je sedel in prosjačil?" ([Jan 9,8.](#)) Opazovali so ga z dvomom, kajti ko so njegove oči spregledale, se je spremenil in razvedril tudi njegov obraz, zato je bil videti kakor drug človek.^{/471/} Ljudje so spraševali drug drugega. Nekateri so rekli: "On je; drugi pa: Ni, le podoben mu je." ([Jan 9,9.](#)) On, ki je prejel ta veliki blagoslov, pa je rešil to vprašanje, rekoč: "Jaz sem." ([Jan 9,9.](#)) Nato jim je pripovedoval o Jezusu in kako ga je ozdravil, ti pa so ga vprašali: "Kje je On? Reče: Ne vem." ([Jan 9,12.](#))

Potem so ga odpeljali pred Svet farizejev. Znova so ga vprašali, kako je spregledal. "On jim pa reče: Blato mi je dal na oči, in umil sem se in vidim. Tedaj reko nekateri izmed farizejev: Ta človek ni od Boga, ker sobote ne posvečuje." ([Jan 9,15.16.](#)) Farizeji so upali, da bodo lahko Jezusa prikazali kot grešnika, takšen pa ne more biti Mesija. Niso vedeli, da je On, ki je ozdravil slepca, ta, ki je vzpostavil soboto in pozna vse njene obveznosti. Navidezno so bili izredno vneti za posvečevanje sobote, vendar pa so na sam ta dan načrtovali umor. Mnogi drugi pa so bili globoko ganjeni, ko so slišali za ta čudež, in bili prepričani, da je ta, ki je slepemu odprl oči, več kakor navaden človek. Na obtožbo, da je Jezus grešnik zato, ker ne posvečuje sobote, so odgovorili: "Kako more človek grešnik take čudeže delati?" ([Jan 9,16.](#))

Rabini pa so zopet vprašali ozdravljenega slepca: "Kaj ti praviš o njem, ki ti je odprl oči? On pa reče: Prerok je." ([Jan 9,17.](#)) Nato so farizeji trdili, da ni bil rojen slep, in zato tudi ni mogel dobiti vida. Poklicali so njegove starše in jih vprašali: "Je li ta vaš sin, ki o njem pravite, da se je slep rodil?" ([Jan 9,19.](#))

Tu je bil torej sam mož, ki je povedal, da je bil slep in da mu je dan vid, ampak farizeji bi laže zanikali dokaze lastnih čutil, kakor pa priznali svojo zmoto. Tako mogočen je predsodek, tako popačena je farizejska pravičnost.

Farizejem je ostalo še eno upanje, da zastrašijo starše tega človeka. Na videz iskreno so jih vprašali: "Kako pa sedaj vidi?" ([Jan 9,19.](#)) Starši so se bali težav, kajti bilo je objavljeno, "naj se izobči iz shodnice" za trideset dni, kdor koli bo Jezusa priznal za Kristusa. V tem času ni smel biti v domu prestopnika obrezan noben otrok in nobenega pokojnika niso smeli objokovati. Takšno obsodbo so imeli za veliko nesrečo; in če ne bi spodbudila spokorjenja, bi sledila še veliko hujša kazen. Veliko delo, storjeno njihovemu sinu, jih je sicer prepričalo, vendar pa so odgovorili: "Vemo, da je ta sin naš in da se je slep rodil; kako pa sedaj^{/472/} vidi, ne vemo, ali kdo mu je oči odprl, tudi ne vemo. Njega vprašajte, leta ima, naj govori sam zase." ([Jan 9,20.21.](#)) S tem so zvrnili vso odgovornost s sebe na svojega sina, ker se niso upali priznati Kristusa.

Zadrega, v katero so padli farizeji, njihov dvom in predsodek, njihovo neverovanje dejstvom, so odprli oči množici, zlasti še navadnemu ljudstvu. Jezus je mnogokrat delal čudeže na ulici, njegovo delovanje pa je vedno odpravljalo trpljenje. Vprašanje, ki se je vsililo mnogim, se je glasilo: Ali bi Bog delal tako mogočna dela po kakem sleparju, kakor so si farizeji prizadevali prikazati Jezusa? Na obeh straneh je spor postal zelo resen.

Farizeji so uvideli, da javnost seznanjajo z Jezusovim delovanjem. Čudeža niso mogli zanikati. Ozdravljeni slepec je bil prežet z radostjo in hvaležnostjo; opazoval je čudovita dela narave in bil očaran nad lepoto zemlje in neba. Odkritosrčno je pripovedoval o svojem doživetju, farizeji pa so ga poskušali znova prisiliti k molku, rekoč: "Daj Bogu čast! Mi vemo, da je ta človek grešnik." ([Jan 9,24.](#)) To je pomenilo: Ne trdi še enkrat, da ti je ta Človek vrnil vid. To je bilo Božje delo.

Ozdravljeni slepec jim je odgovoril: "Če je grešnik, ne vem; eno vem, da sem bil slep in da sedaj vidim." ([Jan 9,25.](#))

Nato so ga zopet vprašali: "Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?" ([Jan 9,26.](#)) Poskušali so ga zvesti z mnogimi besedami, da bi sam mislil, da se je varal. Satan in njegovi zlobni angeli so bili na strani farizejev ter zedinjali svoje moči in zvijačnost s človeškim razsojanjem, da bi delovali proti Kristusovemu vplivu. Tako so slabili mnenje, ki so si ga pridobili že mnogi. Toda tudi Božji angeli so bili navzoči, da bi ohrabрили moža, ki mu je bil dan vid./473/

Farizeji niso dojeli, da nimajo opravka samo z neizobraženim človekom, ki je bil slep od rojstva; niso namreč poznali njega, s katerim so se bojevali. Božanska svetloba je obsevala slepčevu dušo. Medtem ko so ga ti hinavci poskušali zapeljati v nevero, mu je Bog pomagal, da jim je z močjo in bistroumnostjo svojih odgovorov pokazal, da se ne bo ujel v past. Odgovoril jim je: "Saj sem vam že povedal, in niste slišali; čemu hočete zopet slišati? Ali hočete tudi vi postati njegovi učenci? Oni pa ga opsujejo in reko: Ti si njegov učenec; mi smo Mojzesovi učenci. Mi vemo, da je z Mojzesom govoril Bog; za tega pa ne vemo, od kod je." ([Jan 9,27-29.](#))

Gospod Jezus je vedel za hudo preizkušnjo, ki jo je doživljal ta človek, zato mu je dal milost in moč izražanja, da je lahko postal priča zanj. Farizejem je odgovarjal z besedami, ki so bile ostra graja za vpraševalce. Trdili so, da so razlagalci Pisma, verski voditelji naroda. Sedaj pa je bil tukaj nekdo, ki je delal čudeže, in priznali so, da ne poznajo izvira njegove moči, značaja in pravic. Mož jim je odgovoril: "To je pa res čudno, da vi ne veste, od kod je, in vendar mi je odprl oči. Vemo pa, da grešnikov Bog ne sliši, ampak če kdo časti Boga in izpolnjuje njegovo voljo, tega sliši. Od vekomaj se ni slišalo, da bi bil kdo odprl oči od rojstva slepemu. Ko ta ne bi bil od Boga, ne bi mogel ničesar storiti." ([Jan 9,30-33.](#))

Mož je porazil spraševalce na njihovih tleh, saj njegovih dokazov niso mogli zanikati. Farizeji so se čudili in umolknili presenečeni zaradi njegovih bistroumnih in odločnih besed. Nekaj trenutkov je vladala tišina. Nato so mrki duhovniki in rabini tesneje ovili svoja ogrinjala okrog sebe, kakor da se bojijo, da bi se okužili z dotikom z njim, otesli prah s svojih nog in mu zalučali žalitev: "Ves v grehah si se rodil, pa boš ti **nas** učil?" ([Jan 9,34.](#)) Potem pa so ga izobčili.

Jezus je slišal, kaj se je zgodilo, in ko se je kmalu zatem srečal z njim, ga je vprašal: "Veruješ li v Božjega Sina?" ([Jan 9,35.](#))

Prvič je ozdravljeni gledal v obraz svojega zdravnika. Pred Svetom je videl zaskrbljene in zmedene starše in namrščene obraze rabinov; sedaj pa so njegove oči počivale na ljubečem in mirnem Jezusovem obrazu. Že prej je drago plačal, ker ga je priznal za poslanca božanske moči, sedaj pa mu je bilo podarjeno še večje razodetje.^{/474/}

Na Zveličarjevo vprašanje: "Veruješ li v Božjega Sina?" je odgovoril z vprašanjem: "In kdo je, Gospod, da bi veroval vanj." Jezus mu je rekel: "Videl si ga, in ki s teboj govori, ta je." ([Jan 9,35-37.](#)) Mož je padel pred Zveličarjeve noge in ga molil. Ni mu bil vrnjen samo naravni vid, temveč so se mu tudi odprle oči razumevanja. Kristus se je odkril temu človeku, in ta ga je sprejel kot od Boga poslanega.

V bližini se je zbrala skupina farizejev. Ko jih je Jezus videl, mu je prišlo na misel nasprotno delovanje, ki so ga povzročale njegove besede in dejanja. Rekel je: "Na sodbo sem prišel jaz na ta svet, da izpregledajo, kateri ne vidijo, in kateri vidijo, da oslepe." ([Jan 9,39.](#)) Kristus je prišel odpret slepe oči, razsvetlit nje, ki sedijo v temi. Sebe je razglasil za Luč sveta, pravkar storjeni čudež pa je potrdil njegovo poslanstvo. Ljudje, ki so videli Zveličarja ob njegovem prihodu, so dobili popolnejše razodetje božanske navzočnosti od te, ki jo je svet užil kdaj prej. Spoznanje o Bogu se je razodelo popolneje. Toda prav s tem razodetjem je na ljudi padla obsodba. Njihov značaj je bil preizkušen, njihova usoda določena.

Razodetje božanske moči, ki je slepemu človeku dala naravni in duhovni vid, je farizeje pustilo v še večji temi. Nekateri njegovih poslušalcev, ki so menili, da se Kristusove besede nanašajo nanje, so vprašali: "Ali smo tudi mi slepi?" ([Jan 9,40.](#)) Jezus jim je odgovoril: "Ko bi bili slepi, ne bi imeli greha." ([Jan 9,41.](#)) Če bi bil vam Bog onemogočil videti resnico, zaradi svojega neznanja ne bi imeli nobene krivde. "Sedaj pa pravite: Vidimo." ([Jan 9,41.](#)) Prepričani ste, da lahko vidite, a zavračate sredstvo, po katerem edino lahko dobite vid. Vsem, ki se zavedajo svoje potrebe, je Kristus prinesel neomejeno pomoč. Toda farizeji niso hoteli priznati svoje potrebe, niso hoteli priti h Kristusu, in so zato ostali slepi. Za to slepilo pa so bili krivi sami. Jezus je rekel: "Zato vaš greh ostaja." ([Jan 9,41.](#))^{/475/}

52. Božanski Pastir ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 10,1-30](#).

"Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce. Jaz sem dobri pastir, in poznam svoje in moje poznajo mene: kakor Oče mene pozna in jaz Očeta poznam; in svoje življenje dam za ovce." ([Jan 10,11.14.15](#).)

Jezus je z znanimi prispodobami našel pristop v razum svojih poslušalcev. Vpliv Duha je primerjal s hladno in svežo vodo. Sebe je primerjal z lučjo, z izvirom življenja in veselja za naravo in človeka. Sedaj pa je s čudovitim prizorom pastirja pokazal svoj odnos do tistih, ki verujejo vanj. Noben prizor ni bil njegovim poslušalcem tako dobro znan kakor ta, in Kristusove besede so ga za vedno povezale z njim. Učenci niso več mogli gledati pastirjev, kako skrbijo za svoje črede, ne da bi se spomnili Zveličarjevega nauka. V vsakem zvestem pastirju bodo videli Kristusa, v vsaki nebogljeni in odvisni čredi pa sebe.

Že prerok Izaija je v svojih tolažilnih besedah uporabil ta prizor za Mesijevo poslanstvo: "Idi na visoko goro, o Sion, ki oznanjaš veselo vest; povzdigni močno svoj glas, Jeruzalem, ki oznanjaš veselo vest; povzdigni ga, ne boj se, reci Judovim mestom: Glejte, vaš Bog! Kakor pastir bo pasel svojo čredo, s svojo roko bo zbiral jagnjeta in jih nosil v svojem naročju, in doječe bo vodil rahlo." ([Iz 40,9.11](#).) David pa je pel: "Gospod je moj pastir,^{/476/} slabo se mi ne more goditi." ([Ps 23,1](#).) Sveti Duh pa je izjavil po Ezekijelu: "In obudim jim edinega Pastirja, ki naj jih pase. Izgubljene poiščem, razgnane pripeljem nazaj, ranjene obvežem in bolne pokrepčam. ... In sklenem z njimi zavezo miru. ... In ne bodo več v plen poganom, ... ampak varno bodo prebivali in nihče jih ne bo plašil." ([Ezek 34,23.16.25. 28](#).)

Kristus je uporabil ta prerokovanja zase in pokazal nasprotje med svojim značajem in značajem izraelskih voditeljev. Farizeji so pravkar izključili iz črede nekoga, ker si je upal pričati o Kristusovi moči. Odslovili so človeka, ki ga je pravi Pastir pritegoval k sebi. S tem so pokazali, da ne poznajo naloge, ki jim je zaupana, in niso vredni zaupanja kot pastirji črede. Sedaj je Jezus poudaril razliko med njimi in dobrim Pastirjem ter opozoril nase kot na pravega varuha Gospodove črede. Toda preden je to naredil, je sebe prikazal še v neki drugi podobi.

Rekel je: "Kdor ne vhaja skozi vrata v ovčji hlev, ampak lazi drugod vanj, ta je tat in razbojnik. Kdor pa vhaja skozi vrata, ta je pastir ovac." ([Jan 10,1.2](#).) Farizeji niso dojemali, da so bile te besede izgovorjene proti njim. Medtem ko so v sebi razmišljali, kaj bi te besede mogle pomeniti, jim je Jezus jasno rekel: "Jaz sem vrata: skozi mene če kdo gre noter, bo zveličan, in bo hodil noter in ven in najde pašo. Tat ne pride, razen da krade in kolje in pokonča; jaz sem prišel, da imajo življenje in da imajo obilo." ([Jan 10,9.10](#).)

Kristus je vrata Božjega ograda. Skozi ta vrata so vsi njegovi otroci imeli vstop že od najzgodnejših časov. Kakor je bilo namreč prikazano s podobami, napovedano s simboli, izjavljeno s preroškim razodetjem, odgrnjeno z nauki, danimi njegovim učencem, in s čudeži, narejenimi za ljudi, so v Jezusu gledali "Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta", ([Jan 1,29](#).) in po njem so bili pripeljani v ograd njegove milosti. Mnogi so prihajali in poudarjali druge cilje za vero sveta. Ustanavljali so se obredi in sistemi, po katerih so ljudje upali sprejeti opravičenje in spravo z Bogom in tako najti vhod v njegov ograd. Toda Kristus predstavlja edina vrata. Vsi tisti pa, ki so kar koli vzpostavili, da bi zavzelo Kristusov prostor,^{/477/} namreč vsi, ki so poskušali priti v ograd kako drugače, so tatovi in razbojniki.

Farizeji niso stopili skozi vrata, temveč so zlezli v ograd na neki drug način mimo Kristusa in niso opravljali dela pravega pastirja. Duhovniki in poglavarji, pismouki in farizeji so uničili življenjske pašnike in oskrunili vire življenjske vode. Navdihnjene besede zvesto opisujejo te lažne pastirje: "Slabotnih niste krepčali, bolnih niste zdravili, ranjenih niste obvezovali; njih, ki so zašle, niste nazaj pripeljali, ... temveč trdo in nemilo ste jim gospodovali." ([Ezek 34,4.](#))

V vseh stoletjih so filozofi in učitelji prikazovali svetu teorije, s katerimi so želeli zadovoljiti potrebe duše. Vsak poganski narod je imel svoje velike učitelje in verske sisteme, ki so ponujali kakšno drugačno sredstvo za odrešitev, ne pa Kristusa. Ti so odvrčali ljudem oči z Očetovega obličja in njihova srca napolnjevali s strahom pred tem, ki jim je dajal samo blagoslov. S svojim delovanjem so si prizadevali prikrajšati Boga za to, kar je njegovo tako zaradi stvarjenja kakor tudi zaradi odrešitve. Ti lažni učitelji si prav tako prizadevajo prikrajšati človeka. Na milijone ljudi sužnjuje lažnim veroizpovedim v okovih suženjskega strahu z otopelo ravnodušnostjo, ko se mučijo kakor garajoča živina, oropani upanja, veselja in resnične pravice, ko jim preostaja samo nejasen strah pred prihodnostjo. Samo evangelij Božje milosti more dvigniti dušo. Razmišljanje o Božji ljubezni, ki je bila razodeta po njegovem Sinu, bo ganila srce in dvignila duševne moči bolj kakor vse drugo. Kristus je prišel obnovit Božjo podobo v človeku. Kdor odvrča ljudi od Kristusa, jih odvrča od vira pravega razvoja. Tak jim s prevaro odvzema vsako upanje, namen in življenjsko slavo. Ta je tat in razbojnik.

"Kdor pa vhaja skozi vrata, ta je pastir ovac." ([Jan 10,2.](#)) Kristus je vrata in pastir. On vhaja skozi samega sebe. S svojo daritvijo je postal pastir ovac. "Temu vratar odpira, in ovce poslušajo njegov glas, in svoje ovce kliče po imenu in jih vodi na pašo. Ko vse svoje ovce izpusti, gre pred njimi, in ovce gredo za njim, ker poznajo njegov glas." ([Jan 10,3,4.](#))

Od vseh bitij je ovca najbolj boječa in nebogljen. Zato pastir na Vzhodu stalno in neutrudno skrbi za čredo.^{./478/} V starih časih je bilo malo varnosti zunaj utrjenih mest. Tatovi iz klateških obmejnih plemen ali krvoločne zveri, ki so bile skrite v skalnatih brlogih, so čakali v zasedi, da bi ukradli ovce iz črede. Pastirji so budno pazili na čredo, ki jim je bila zaupana, zavedajoč se, da s tem izpostavljajo nevarnosti svoje življenje. Jakob, ki je čuval Labanove črede na haranskih pašnikih, je rekel, ko je opisoval svoje neutrudno in mučno delo: "Podnevi me je morila vročina in mraz ponoči, in spanje se je umikalo mojim očem." ([1 Mojz 31,40.](#)) Zaradi tega se je tudi David pri čuvanju očetovih čred golorok spopadel z levom in medvedom, da bi iz njihovih čeljusti rešil ugrabljeno jagnje.

Medtem ko pastir vodi čredo čez skalnate griče, skozi gozdove in divje soteske na varne pašnike poleg rek in bedi v hribih nad njo v dolgih nočeh, jo ščiti pred tatovi in nežno skrbi za bolne in slabe, se njegovo življenje postopoma izenaka z njihovim. Močna in nežna privrženost ga združuje z varovancem. Ne glede na to, kako velika je čreda, pastir pozna vsako ovco. Vsaka ima svoje ime in se odziva, ko jo pastir pokliče po imenu.

Kakor pozemski pastir pozna svojo čredo, tako pozna tudi božanski pastir svojo, ki je razkropljena po vsem svetu. "Ve pa, moje črede, ovce moje paše, ste ljudje, in jaz sem vaš Bog, govori Gospod Jahve." ([Ezek 34,31.](#)) Jezus pravi: "Poklical sem te po tvojem imenu; ti si moj. Na obe dlani sem si te vdolbel." ([Iz 43,1; 49,16.](#))

Jezus nas pozna osebno in sočustvuje z našimi slabostmi. Vse nas pozna po imenu. Pozna tudi hišo, v kateri živimo, in ve za ime vsakega njenega prebivalca. Včasih je dajal navodila

svojim služabnikom, naj gredo v določeno ulico v določenem mestu in naj stopijo v določeno hišo in v njej najdejo eno njegovih ovac./479/

Jezus pozna vsako dušo tako dobro, kakor da je edina, za katero je Zveličar umrl. Bolečina vsake duše gane njegovo srce. Vsak klic na pomoč pride do njegovega ušesa. Prišel je, da bi pritegnil vse ljudi k sebi. Vabi jih: "Pojdite za menoj," njegov Duh pa vpliva na človeška srca, da bi jih pritegnil k sebi. Mnogi nočejo biti pritegnjeni. Jezus ve, kdo so ti. Prav tako pozna tiste, ki se z veseljem odzivajo njegovemu vabilu in so se pripravljene prepustiti njegovi pastirski skrbi. Pravi: "Moje ovce poslušajo moj glas, in jaz jih poznam in za menoj hodijo." ([Jan 10,27.](#)) Skrbi za vsako od njih, kakor da je edina na vsem svetu.

"Svoje ovce kliče po imenu in jih vodi na pašo. ... In ovce gredo za njim, ker poznajo njegov glas." ([Jan 10,3.4.](#)) Pastir na Vzhodu ne žene svojih ovac pred seboj. Ne uporablja sile ali zastraševanja, temveč gre pred njimi in jih kliče. Te poznajo njegov glas in poslušajo klic. Tako ravna tudi Zveličar Pastir s svojimi ovci. Pismo pravi: "Vodil si kakor čredo svoje ljudstvo po Mojzesu in Aronu." ([Ps 77,20.](#)) Jezus pravi po preroku: "Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti stanovitno izkazujem dobrotljivost." ([Jer 31,3.](#)) Nikogar ne sili, naj hodi za njim. Dalje pravi: "S človeškimi vrvicami sem jih vlekel, z vezmi ljubezni." ([Oz 11,4.](#))

Niti strah pred kaznijo niti upanje na večno nagrado ne sili Kristusovih učencev hoditi za njim. Opazujejo Zveličarjevo neprimerljivo ljubezen, ki se je razodela v njegovem romanju po zemlji od betlehemskega jaslja do golgotskega križa, zato jih njegov pogled privlači, mehča in kroti. V srcu se budi ljubezen vsem, ki jo opazujejo. Ti slišijo njegov glas in se podajo za njim.

Kakor gre pastir pred svojimi ovci in se prvi sreča z nevarnostmi, tako ravna tudi Jezus s svojim ljudstvom. "Ko vse svoje ovce izpusti, gre pred njimi." ([Jan 10,4.](#)) Pot proti nebesom je posvečena z Zveličarjevimi stopinjami. Steza je lahko strma in robata, toda Jezus je že šel po njej. Njegova stopala so pohodila ostro trnje, da bi nam olajšal pot. Vsako breme, za katero smo poklicani, naj ga nosimo, ga je nosil tudi On.

Čeprav je Jezus odšel v nebesa v Božjo navzočnost in si deli vesoljski prestol, ni nič izgubil od svoje sočutne narave. Njegovo srce je tudi danes nežno in sočutno ter odprto za vsa človeška gorja. Roka, ki je bila prebodena, je še danes iztegnjena, da bi mnogo bolj obilno blagoslovila svoje ljudstvo, ki je na svetu. "In nikdar se ne pogube, in nihče jih ne iztrga iz moje roke." ([Jan 10,28.](#))/480/ Duša, ki se je izročila Kristusu, je v njegovih očeh dragocenejša od vsega sveta. Zveličar bi zdržal vse smrtne muke na Golgoti tudi za rešitev ene same duše za svoje kraljestvo. Nikoli ne bo zapustil človeka, za katerega je umrl. Če se ga njegovi sledilci ne bodo sami odločili zapustiti, jih bo čvrsto držal.

V vseh naših skušnjavah imamo zanesljivega Pomočnika. Ne bo nas pustil same v boju s skušnjavami in s hudim, da bi nas na koncu zdrobila breme in žalost. Čeprav je sedaj še skrit smrtnikovim očem, lahko uho vere sliši njegov glas, ki govori: "Ne boj se, ker jaz sem s teboj. Jaz sem ... Živi in bil sem mrtev, in glej, živ sem na vekov veke." ([Iz 41,10;](#) [Raz 1,18.](#)) Jaz sem zdržal vaše žalosti, okusil vaše boje, srečeval se z vašimi skušnjavami. Poznam vaše solze, ker sem tudi sam jokal. Poznam tudi bolečine, ki so tako globoke, da se ne morejo zaupati nobenemu človeškemu ušesu. Ne mislite, da ste sami in zapuščeni. Čeprav vaša bolečina ni ganila nobene občutljive strune kakega srca na svetu, pogledajte v mene in živite. "Kajti gore se bodo pač umaknile in hribi se ganili, a moja milost se ne umakne od tebe in zaveza mojega miru se ne gane, govori Gospod, tvoj milostnik." ([Iz 54,10.](#))

Kolikor koli lahko pastir ima rad svoje ovce, še bolj ljubi svoje sinove in hčere. Jezus ni samo naš pastir, temveč je "Oče večnosti". In pravi: "Poznam svoje in moje poznajo mene: kakor Oče mene pozna in jaz Očeta poznam." ([Iz 9,6](#); [Jan 10,14.15](#).) Kakšna izjava je to - in sicer od edinorojenega Sina, ki je v Očetovem naročju, njega, za kogar je Bog oznanil, da je to mož, ki je njegov družabnik" ([Zah 13,7](#).) - občestvo med njim in večnim Bogom je prisposoda občestva med Kristusom in njegovimi otroki na svetu!

Jezus nas zato ljubi, ker smo dar njegovega Očeta in nagrada za njegovo delovanje. Ljubi nas kot svoje otroke. Bralec, On te ljubi. Celo nebesa ne morejo podariti ničesar večjega in boljšega. Zato imej zaupanje.

Jezus je z bolečino mislil na ljudi po vsem svetu, ki so jih zapeljali lažni pastirji. Tisti, katere je hrepenel zbrati kakor ovce svoje paše, so razkropljeni med volkovi. Rekel je: "In imam še drugih ovac, ki niso iz tega hleva; tudi te moram pripeljati, in bodo poslušale moj glas, in bo ena čreda, en pastir." ([Jan 10,16](#).)

"Zato me Oče ljubi, ker jaz dam svoje življenje, da ga zopet vzamem." ([Jan 10,17](#).) To pomeni, da vas je moj Oče toliko ljubil,^{/483/} da zdaj mene še bolj ljubi, ker sem svoje življenje dal za vašo odrešitev. Jaz sem se prikupil svojemu Očetu s tem, da sem postal vaša zamena in porok, ker z daritvijo svojega življenja prevzemam vaše obveznosti in prestopke.

"Jaz dajem svoje življenje, da ga zopet vzamem. Nihče ga ne jemlje od mene, marveč jaz ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga zopet vzamem." ([Jan 10,17.18](#).) Medtem ko je bil kot smrtnik član pozemske družine, je bil kot Bog vir življenja za svet. Lahko bi se bil uprl prodiranju smrti in odklonil priti pod njeno oblast. Toda svoje življenje je prostovoljno daroval, da bi razkril življenje in nesmrtnost. On je nosil greh sveta, zdržal njegovo prekletstvo, daroval svoje življenje, da ljudem ne bi bilo treba za večno umreti. "Zares, On je nosil naše bolezni in si naložil naše bolečine. ... A On je bil ranjen zaradi naših prestopkov, je bil potrta zaradi naših krivic; kazen ga je zadela zaradi našega miru in njegove rane so bile nam v ozdravljenje. Mi vsi smo tavalili kakor ovce, obrnili smo se vsak na svojo pot; in Gospod mu je naložil krivice vseh nas." ([Iz 53,4-6](#).)^{/484/}

53. Zadnje potovanje iz Galileje ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 9,51-56; 10,1-24.](#)

Čim bolj se je približeval konec Kristusove službe, tem bolj se je spremenil način njegovega delovanja. Doslej se je poskušal izogniti vsakemu vznemirjenju in javnosti. Zavračal je spoštovanje ljudstva in hitro odšel drugam, če je opazil, da se je navdušenje zanj preveč razvnelo. Vedno znova je ljudem ukazal, naj ga ne razglašajo za Kristusa.

Med praznikom šotorov je pripotoval v Jeruzalem na hitro in skrivoma. Ko so ga bratje silili, naj se pokaže javno kot Mesija, jim je odgovoril: "Moj čas še ni prišel." ([Jan 7,6.](#)) Neopazno je pripotoval v Jeruzalem in stopil v mesto nenajavljen in ne da bi mu ljudstvo izkazalo čast. Na njegovem zadnjem potovanju pa ni bilo tako. Jeruzalem je bil zapustil za določen čas zaradi hudobnih namenov duhovnikov in rabinov. Vanj se je vračal po najbolj prometni in daljši poti, in svoj prihod napovedal, kar se poprej nikoli ni zgodilo. Šel je naproti prizorišču svoje velike daritve, na kar je morala biti usmerjena pozornost ljudstva.

"In kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov." ([Jan 3,14.](#)) Kakor so bili vsi pogledi Izraelcev uprti v povzdignjeno kačo kot simbol njihove ozdravitve, tako naj bi bili usmerjeni vsi pogledi na Kristusa, daritev, ki prinaša zveličanje izgubljenemu svetu.

Njegovi bratje so imeli napačno predstavo o Mesijevem delu in pomanjkljivo zaupanje^{485/} v Jezusov božanski značaj, zato so ga nagovarjali, naj se na praznik šotorov javno predstavi ljudstvu. Sedaj so ga s podobnim pojmovanjem učenci hoteli zadržati pred potovanjem v Jeruzalem. Spomnili so se njegovih besed o tem, kaj se mu bo tam zgodilo, in so vedeli za smrtno sovraštvo verskih voditeljev, zato bi ga bili radi odvrnili od tega potovanja.

Za Kristusovo srce je bilo težko dalje potovati zato, ker je poznal strah, razočaranje in nevero svojih ljubljenih učencev. Težko mu jih je bilo voditi v tesnobo in obup, ki sta jih čakala v Jeruzalemu. Satan je bil pripravljen planiti na Sina človekovega s skušnjavami. Zakaj naj bi zdaj šel v Jeruzalem v zanesljivo smrt? Povsod okrog njega so živeli ljudje lačni kruha življenja. Na vsakem koraku so ležali trpini, ki so čakali na njegovo besedo ozdravljenja. Delo, ki naj bi ga opravil evangelij njegove milosti, se je šele komaj začelo, On pa je bil v najboljši moški dobi. Zakaj torej ne bi odšel v velika polja tega sveta in sam oznanjal sporočilo milosti in delil svojo ozdravljajočo moč? Zakaj naj se ne bi sam veselil tega, da bi prinašal luč in srečo ljudem, ki ždiijo v temi in žalosti? Zakaj naj bi prepustil žetev učencem, katerih vera je tako slabotna, njihovo dožemanje tako težavno in so pri delu tako počasni? Zakaj naj bi se srečal s smrtjo in zapustil delo, ki se je šele začelo razvijati? Sovražnik, ki mu je nasprotoval že v puščavi, ga je sedaj napadel s silovitimi in zvritimi skušnjavami. Če bi bil Jezus popustil samo za trenutek, če bi bil samo za las zavil s svoje poti, da bi se rešil, bi Satanove sile slavile zmago, svet pa bi bil izgubljen.

Toda Jezus je trdno nameril "svoje obličje na pot v Jeruzalem". ([Luk 9,51.](#)) Očetova volja je bila edini zakon njegovega življenja. Že v svojem otroštvu je ob obisku templja rekel Mariji: "Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?" ([Luk 2,49.](#)) V Kani, kjer je Marija želela, da bi razodel svojo čudodelno moč, se je njegov odgovor glasil: "Moja ura še ni prišla." ([Jan 2,4.](#)) Enako je odgovoril tudi svojim bratom, ko so ga nagovarjali, naj gre na praznovanje. V Božjem velikem načrtu pa je bil določen čas njegovega darovanja za grehe ljudi, in ta čas naj bi kmalu prišel. Ne bo odnehal, niti se ne bo obotavljal. Njegovi koraki so

usmerjeni proti Jeruzalemu, kjer so njegovi sovražniki dolgo kovali zaroto, da mu vzamejo življenje; sedaj pa ga želi položiti. Trdno se je odločil iti naproti mučenju, samoodpovedi, zavrnitvi, obsodbi in smrti.

"In pošlje poslance pred svojim obličjem; in ti gredo in pridejo v vas Samarijanov, da mu pripravijo prenočišče." ([Luk 9,52.](#))/486/ Ampak ljudje ga niso hoteli sprejeti, ker je potoval v Jeruzalem. To so si razlagali tako, da Kristus bolj ljubi Jude, katere so ogorčeno sovražili. Če bi bil prišel obnovit tempelj in bogoslužje na gori Garizim, bi ga drage volje sprejeli; toda nameraval je v Jeruzalem, zato mu niso želeli izkazati gostoljubnosti. Niso dojeli, da so od svojih vrat odgnali najboljši nebeški dar. Jezus je prosil ljudi, naj ga sprejmejo, prosil jih je za usluge, da bi se jim lahko približal in jih obsul z najbogatejšimi blagoslovi. Za vsako izkazano prijaznost je vračal z veliko bolj dragoceno milostjo. Samarijani pa so vse to izgubili zaradi svojih predsodkov in pobožnjaštva.

Jakob in Janez, Kristusova poslanca, sta bila zelo jezna zaradi žalitve povzročene njunemu Gospodu. Bila sta ogorčena, ker so Samarijani tako grobo ravnali z njim, ki jim je izkazal čast s svojo navzočnostjo. Pred kratkim sta bila z njim na Gori spremenjenja in videla, kako ga je poveljčal Bog in kako sta ga spoštovala Mojzes in Elija. Menila sta, da tako izraženo nespoštovanje, ki so ga pokazali Samarijani, ne sme ostati brez kazni.

Ko sta se vrnila h Kristusu, sta mu ponovila besede ljudi in poročala, da so mu celo odrekli prenočišče. Menila sta, da mu je povzročena velika krivica, in gledaje na goro Karmel v daljavi, kjer je Elija pobil lažne preroke, sta rekla: "Gospod, hočeš li, da rečeva, da ogenj pade z neba in jih pokonča, kakor je tudi Elija storil?" ([Luk 9,54.](#)) Bila sta presenečena, ko sta opazila, kako so njune besede zabolele Jezusa; še bolj pa sta bila presenečena zaradi graje, ki sta jo morala poslušati: "Ne veste, kakšnega duha ste. Sin človekov namreč ni prišel človeških duš pogubljat, ampak reševat." ([Luk 9,55.56.](#)) Potem je odšel v drugo vas.

Kristusovo poslanstvo ni koga siliti, naj ga sprejme. Satan in z njegovim duhom spodbujeni ljudje poskušajo izvajati nasilje nad vestjo ljudi. Ljudje, ki so se zedinili s hudobnimi angeli, izvajajo pod pretvezo gorečnosti za pravico nasilje nad svojimi bližnjimi, da bi jih spreobrnili k njihovim verskim nazorom. Kristus pa vedno razodeva usmiljenje, vedno si prizadeva pridobiti ljudi z razodevanjem svoje ljubezni. Ne prenaša nobenega tekmeča v srcu in ne sprejema delne službe; želi pa prostovoljno službo, prostovoljno izročitev srca, spodbujeno z ljubeznijo. Ni bolj očitnega dokaza, da imamo Satanovega duha, kakor je nagnjenje, da bi škodovali njim in uničili nje, ki ne cenijo našega dela in delujejo proti našim zamislim./487/

Vsako človeško bitje - s telesom, dušo in duhom - je Božja lastnina. Kristus je umrl, da bi odrešil vse. Nič ne more biti bolj žaljivo za Boga, kakor če ljudje v verskem zanesenjaštvu povzročajo trpljenje njim, ki so odkupljeni z Zveličarjevo krvjo.

"In se odpravi odtod in pride v Judejsko pokrajino in za Jordan. In snidejo se zopet množice k njemu, in kakor je imel navado, jih je zopet učil." ([Mar 10,1.](#))

V Pereji, pokrajini na nasprotni strani Jordana, je Kristus preživel večji del zadnjih mesecev svoje službe. Tudi tukaj se je ljudstvo v velikem številu zbiralo okrog njega kakor nekoč v Galileji v začetku njegove službe. Tukaj je ponovil večji del svojih prvih naukov.

Kakor je poslal dvanajstere, tako je kmalu izbral še "drugih sedemdeset in jih pošlje po dva in dva pred svojim obličjem v vsako mesto ali kraj, kamor je imel sam priti". ([Luk 10,1.](#)) Ti

učenci so bili nekaj časa pri njem, da so se pripravili za svoje delo. Ko so bili dvanajsteri poslani na svoje prvo samostojno poslanstvo, so ti drugi učenci spremljali Jezusa na potovanjih po Galileji. Tako so imeli prednost družiti se z njim in dobiti nauke osebno od njega. Sedaj naj bi tudi ta številna skupina odšla na pot in opravljala svoje posebno poslanstvo.

Navodila, ki jih je Jezus dal sedemdeseterim, so bila podobna tem, ki jih je dal dvanajsterim, razen ukaza, naj ne hodijo v poganska ali samarijanska mesta. Čeprav so ga Samarijani pravkar zavrnili, je njegova ljubezen do njih ostala nespremenjena. Ko so sedemdeseteri odšli v njegovem imenu, so najprej obiskali samarijska mesta.

Zveličarjev osebni obisk Samariji in poznejša pohvala usmiljenega Samarijana, kakor tudi hvaležno veselje gobavca Samarijana, ki se je edini od desetih vrnil in se Kristusu zahvalil, so imeli velik pomen za učence. Ta nauk se je vrezal globoko v njihova srca. V svojem naročilu pred vnebohodom je Jezus omenil Samarijo skupaj z Jeruzalemom in Judejo kot kraje, kjer naj bi najprej oznanjali evangelij. Njegovo poučevanje jih je pripravilo za opravljanje tega naročila. Ko so prišli v Samarijo v imenu svojega Učitelja, so tam našli ljudi pripravljene, da jih sprejmejo. Samarijani so slišali za Kristusove besede pohvale in o njegovih usmiljenih dejanjih ljudem iz njihovega naroda. Uvideli so, da je kljub njihovem grobem ravnanju gojil zanje samo misli polne ljubezni, in to je osvojilo njihova srca. Po njegovem vnebohodu so z dobrodošlico pozdravili Zveličarjeve poslane, in učenci so spravili dragoceno žetev med njimi, ki so bili nekoč njegovi najbolj ogorčeni sovražniki.^{488/} "Nalomljenega trsta ne zlomi in tlečega stenja ne pogasi; po resnici bo oznanjeval pravico. In v njegovo ime bodo upali pogani." ([Iz 42,3](#); [Mat 12,21](#).)

Kakor je nekoč Jezus ukazal dvanajsterim, naj se ne vsiljujejo, kjer niso dobrodošli, je ukazal tudi sedemdeseterim. "A v katero koli mesto pridete in vas ne sprejmejo, pojdite na njegove ulice in recite: Tudi prah iz vašega mesta, ki se nam je nog prijel, otresamo na vas; toda vedite to, da se je približalo Božje kraljestvo." ([Luk 10,10.11](#).) Tega naj ne delajo z jezo ali zaradi razžaljene časti, temveč da bi jim pokazali, kako žalostno je zavrniti Gospodovo sporočilo ali njegove poslane. Zavrniti Gospodove služabnike pomeni zavrniti samega Kristusa.

Jezus je še pristavil: "Pravim vam, da bo Sodomi tisti dan lažje nego temu mestu." ([Luk 10,12](#).) Nato je razmišljal o galilejskih mestih, v katerih je deloval dalj časa. Globoko žalosten je vzkliknil: "Gorje ti, Korazin! Gorje ti, Betsajda! Zakaj ko bi se v Tiru in Sidonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vaju, bi se bila davno, v raševniku in pepelu sedeč, spokorila. Ali Tiru in Sidonu bo lažje na sodbi nego vama. In ti, Kafarnaum, ali nisi bil povzdignjen do neba? A pahnjen boš do pekla." ([Luk 10,13-15](#).)

Tem trgovskim mestom ob Genezareškem jezeru so bili ponujeni najbogatejši nebeški blagoslovi. Dan za dnem je Knez življenja prihajal tja in odhajal od tam. Božja slava, katero so želeli videti preroki in kralji, je zasijala nad množico, ki je Zveličarja spremljala povsod. Vendar pa so zavrgli nebeški dar.

Rabini pa so z veliko preudarnostjo opozarjali ljudstvo, naj ne sprejema novih naukov, ki jih podaja ta novi učitelj; kajti njegove teorije in ravnanja so v nasprotju z nauki očetov. Ljudstvo je zaupalo temu, kar so učili duhovniki in farizeji, namesto da bi hrepenelo, da bi zase razumelo Božjo besedo. Spoštovali so duhovnike in poglavarje, namesto da bi spoštovali Boga, in zavrgli so resnico, da bi lahko obdržali svoja izročila. Mnogi so bili navdušeni in

skoraj prepričani, ampak niso se ravnali po svojem prepričanju in se niso prištevali h Kristusovim pristašem. Satan je vse dotlej napadal s svojimi skušnjavami, dokler se svetloba ni zdela kakor tema. Tako so mnogi zavrgli resnico, ki bi jih rešila.

Zvesta Priča pravi: "Glej, pri vratih stojim in trkam." ([Raz 3,20.](#)) Vsak opomin, graja in goreča prošnja v Božji besedi^{/489/} ali po njegovih poslancih je trkanje na vrata srca. To je Jezusov glas, ki prosi za vstop. Po vsakem prezrtem trkanju nagnjenje za odpiranje slabi. Če se danes prezre delovanje Svetega Duha, jutri ne bo tako močno. Srce postaja manj dovzetno in pada v pogubno stanje, v katerem se ne zaveda kratkosti življenja in neminljive večnosti po njem. Na sodbi ne bomo obsojeni zato, ker smo živeli v zmoti, ampak zaradi tega, ker smo zanemarili priložnosti, ki so nam jih pošiljala nebesa, da bi se naučili, kaj pravzaprav je resnica.

Kakor apostoli tako so tudi sedemdeseteri prejeli nadnaravne darove kot pečat poslanstva. Po opravljenem delu so se veseli vrnili, rekoč: "Gospod, tudi zli duhovi so nam pokorni v tvojem imenu." ([Luk 10,17.](#)) Jezus jim je odgovoril: "Videl sem Satana, da je padel z neba kakor blisk." ([Luk 10,18.](#))

Jezusovemu umu so bili predstavljeni dogodki iz preteklosti in prihodnosti. Videl je, kako je bil Lucifer vržen iz nebes; vnaprej je gledal prizore svojega smrtnega boja, ko bo pred vsemi svetovi razkrinkan sleparjev značaj. Slišal je vzклик "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) Ta bo napovedal, da je odrešitev izgubljenega rodu za vedno zagotovljena, da so nebesa za vedno zaščitena pred Satanovimi obtožbami, prevarami in pretvezami.

Preko križa na Golgoti z njegovimi smrtnimi mukami in sramoto je Jezus vnaprej videl zadnji dan, ko bo knez sil teme doživel svoje uničenje na svetu, ki je bil tako dolgo popačen zaradi njegovega upora. Jezus je gledal za vedno končano delo zla in Božji mir, ki bo napolnil nebesa in zemljo.

Zato naj v prihodnosti Kristusovi sledilci gledajo na Satana kot premaganega sovražnika. Na križu naj bi Jezus zanje izbojeval zmago; želel je, da jo sprejmejo za svojo. Rekel je: "Glejte, dal sem vam oblast stopati na kače in škorpijone, in oblast nad vso sovražnikovo silo, in nič vam ne bo škodovalo." ([Luk 10,19.](#))

Vsemogočna moč Svetega Duha je zaščita za vsakega ponižnega človeka. Nobenemu, ki se spokori in v veri prosi za njegovo zaščito, Kristus ne bo dovolil pasti pod sovražnikovo moč. Zveličar je poleg njih, ki so v skušnjavi in težavah. Z njim ni neuspeha, izgube, nemogočega ali poraza; vse nam je mogoče po njem, ki nam daje moč. Ko pridejo skušnjave in preizkušnje,^{/490/} ne čakajte, da boste premagali vse težave, temveč glejte na svojega pomočnika Jezusa.

So kristjani, ki preveč razmišljajo in se pogovarjajo o Satanovi moči. Razmišljajo o sovražniku, molijo glede njega in govorijo o njem, in tako postaja v njihovi domišljiji vedno večji. Res je, da je Satan mogočno bitje; toda, hvala Bogu, imamo mogočnega Zveličarja, ki je hudobnega vrgel iz nebes. Satan je zadovoljen, ko poveljujemo njegovo moč. Zakaj se ne bi pogovarjali o Jezusu? Zakaj ne bi poveljevali njegove moči in ljubezni?

Mavrica obljube, ki obdaja prestol na višavah, večno priča o tem, da je Bog tako "ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj, temveč da ima

večno življenje". ([Jan 3,16.](#)) To priča veselju, da Bog nikoli ne bo zapustil svojega ljudstva v njegovem boju z zlom. To je jamstvo za nas o moči in zaščiti, vse dokler bo obstajal prestol.

Jezus je še dodal: "Tega se ne veselite, da so vam duhovi pokorni; veselite se marveč, da so vaša imena zapisana v nebesih." ([Luk 10,20.](#)) Ne veselite se, da imate moč, kajti tako utegnete pozabiti na svojo odvisnost od Boga. Varujte se, da vas ne prevzame pretirana samozadostnost in da ne boste delali v svoji moči namesto v duhu in moči svojega Učitelja. Jaz je vedno pripravljen sebi pripisati zasluge tudi za najmanjši uspeh, ki se doseže v delu. Jaz sprejema laskanje in se povišuje, in tako zanemarjamo drugim pokazati, da je Bog vse in v vsem. Apostol Pavel pravi: "Zakaj kadar sem slab, tedaj sem močan." ([2 Kor 12,10.](#)) Ko se zavemo svoje slabosti, se učimo zanašati na moč, ki ni naša. Nič ne more tako močno vplivati na srce kakor naša zavest o odvisnosti od Boga. Nič ne sega tako popolnoma do najglobljih srčnih spodbud kakor zavest o Kristusovi odpuščajoči ljubezni. Ko bomo vzpostavili z Bogom stik, nas bo prežela moč Svetega Duha, ki nas bo usposobila vzpostaviti dober odnos z bližnjimi. Tedaj se veselite, ker ste se po Kristusu povezali z Bogom in postali člani nebeške družine. Dokler bomo gledali nad sebe, bomo vedno jasno dojeli lastno nemoč. Čim manj bomo ugajali svojemu jazu, tem jasneje in popolneje bomo dojeli popolnost svojega Zveličarja. Kolikor trdneje se bomo povezali z virom svetlobe in moči, toliko večja svetloba nas bo obsevala in dobili bomo večjo moč za delo za Boga. Veselimo se, da smo eno z Bogom, eno s Kristusom in celotno nebeško družino. /493/

Medtem ko so sedemdeseteri poslušali Kristusove besede, je Sveti Duh deloval na njihov um z živo resničnostjo ter zapisoval resnico na plošče srca. Čeprav jih je obdajala množica, so se počutili, kakor da so sami z Bogom.

Jezus se je srčno veselil, ker je spoznal, da so dojeli pomen tega trenutka. Zato je dejal: "Hvalim te, Oče, Gospodar neba in zemlje, da si to skril modrim in razumnim in razodel nedoraslim; da, Oče, ker tako je bila tvoja volja. Vse mi je izročil moj Oče, in nihče ne ve, kdo je Sin, razen Oče, in kdo je Oče, razen Sin in komur koli hoče Sin razodeti." ([Luk 10,21.22.](#))

Ugledni ljudje sveta, tako imenovani veliki in modri, ne morejo z vso bahavo modrostjo dojeti Kristusovega značaja. Presojali so po njegovem zunanjem videzu, po ponižanju, ki ga je doletelo kot človeka. Ribičem in cestinarjem pa je bilo dano videti Nevidnega. Celo učenci niso mogli razumeti vsega, kar jim je Jezus želel razodeti, toda občasno, kadar so se podredili moči Svetega Duha, je bil njihov um razsvetljen. Dojeli so, da je v obleko človeškosti ognjen mogočni Bog prebival med njimi. Jezus se je veselil, da je bilo to spoznanje, ki ga niso imeli modri in pametni, razodeto tem ponižnim ljudem. Medtem ko jim je razlagal nauke starozakonskih spisov in jih uporabljal zase in svoje delo sprave, jih je pogosto predramil njegov Duh in jih dvignil v nebeško ozračje. Duhovne resnice, o katerih so govorili preroki, so razumeli jasneje kakor pa sami pisci. Odslej spisov Starega zakona niso brali kot nauk pismarjev in farizejev, ne kot izjave modrih že umrlih mož, temveč kot novo razodetje od Boga. Zagledali so njega, "ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ga tudi ne pozna; vi ga pa poznate, ker pri vas prebiva, in bo v vas". ([Jan 14,17.](#))

Popolnejše razumevanje resnice si lahko pridobimo edino tako, da ohranjamo nežno in pokorno srce po Kristusovem Duhu. Duša mora biti očiščena nečimrnosti in ošabnosti ter osvobojena vsega, kar jo je prežemalo; samo Kristus mora vladati v njej. Človeško razumevanje je preveč omejeno, da bi dojelo spravo. Načrt odrešitve je tako daljnosežen, da ga modroslovje ne more pojasniti. /494/ Vedno bo ostal skrivnost, ki je ne more dojeti niti

najgloblje razmišljanje. Nauk o zveličanju se ne more pojasniti, lahko se ga spozna samo z izkušnjo. Samo ta, ki vidi svojo grešnost, lahko prepozna, kako dragocen je Zveličar.

Nauki, ki jih je razlagal Kristus, ko je počasi potoval iz Galileje proti Jeruzalemu, so vsebovali številna navodila. Ljudje so hrepeneče poslušali njegove besede. V Pereji kot tudi v Galileji ljudstvo ni bilo toliko pod oblastjo judovskega pobožnjaštva kakor v Judeji, zato je bil njegov nauk v njihovih srcih voljno sprejet.

V teh zadnjih mesecih svojega poslanstva je Kristus veliko govoril v prilikah. Duhovniki in rabini so ga vse bolj goreče preganjali, zato jim je svoje opomine ogrnil v simbole. Niso mogli zgrešiti njegovega pomena, vendar pa v njegovih besedah niso mogli najti ničesar, na čemer bi utemeljili svojo obtožbo proti njemu. V priliki o farizeju in cestinarju je molitev samozadovoljnosti: "Bog, zahvaljujem te, da nisem kakor drugi ljudje," ([Luk 18,11.](#)) v ostrem nasprotju s spokornikovo prošnjo: "Bog, milostljiv mi bodi grešniku." ([Luk 18,13.](#)) Tako je Kristus grajal hinavščino Judov. S slikovitim opisom nerodovitne smokve in velike večerje je napovedal nesrečo, ki bo kmalu zadela nespokorjeni narod. Ti, ki so zaničljivo zavrnil vabilo na evangeljsko pojedino, so slišali njegove opozorilne besede: "Kajti pravim vam, da nobeden onih mož, ki so bili povabljeni, ne okusijo moje večerje." ([Luk 14,24.](#))

Učencem dani nasveti so bili zelo dragoceni. Priliki o vztrajni vdovi in prijatelju, ki je v nočnih urah prosil za kruh, sta podkrepili njegove besede: "Prosite, in dalo se vam bo; iščite, in našli boste; trkajte, in odprlo se vam bo." ([Luk 11,9.](#)) Mnogokrat se je njihova omahujoča vera okrepila s spominom na Kristusove besede: "Ali ne bo tudi Bog izvršil pravice svojim izvoljencem, ki vpijejo k njemu dan in noč, čeprav jim odlaša? Pravim vam, da jim stori pravico v kratkem." ([Luk 18,7.8.](#))

Kristus je ponovil tudi čudovito priliko o izgubljeni ovci. Njen pomen pa je še razširil v prilikah o izgubljenem srebrniku in izgubljenem sinu. Učenci še niso mogli popolnoma razumeti teh dragocenih naukov, toda po izlivanju Svetega Duha, ko so videli žetev poganov in zavistno jezo Judov, so bolje razumeli nauk o izgubljenem sinu in izkusili veselje Kristusovih besed: "Treba pa se je bilo veseliti in radovati;^{/495/} zakaj ta moj sin je bil mrtev in je oživel, in izgubljen je bil in se je našel." ([Luk 15,32.24.](#)) Ko so odšli na delo v Učiteljevem imenu in se srečevali z očitki, siromaštvom in preganjanjem, so dobivali moč s ponavljanjem njegovega naročila, ki ga je spregovoril na svojem zadnjem potovanju: "Ne boj se, mala čreda! Kajti vaš Oče je sklenil dati vam kraljestvo. Prodajte svoje imetje in dajajte miloščino. Napravite si mošnje, ki ne ostare, zaklad, ki ne izgine, v nebesih, kjer se tat ne približuje in tudi molj ne razjeda. Kajti kjer je vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce." ([Luk 12,32-34.](#))^{/496/}

54. Usmiljeni Samarijan ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 10,25-37](#).

S priložnostjo o usmiljenem Samarijanu je Kristus ponazoril naravo prave vere. Pokazal je, da to niso verski sistemi, nauki ali obredi, temveč dejanja ljubezni in opravljanje najboljšega bližnjim v pravi dobroti.

Medtem ko je Kristus učil ljudstvo, je vstal učitelj postave in, izkušajoč ga, rekel: "Učitelj, kaj naj storim, da podedujem večno življenje?" ([Luk 10,25](#).) Velika množica ljudi je napeto pričakovala odgovor. Duhovniki in rabini so mislili Kristusa spraviti v zadrego z vprašanjem, ki ga bo postavil ta učitelj postave. Zveličar pa se ni spuščal v razpravo. Odgovor je zahteval od vpraševalca. "V zakonu kaj je pisano? Kako bereš?" ([Luk 10, 26](#).) Judje so še obtoževali Jezusa, da se površno vede do zapovedi, ki so bile dane na Sinaju. Ta pa je vprašanje zveličanja povezal prav z izpolnjevanjem Božjih zapovedi.

Učitelj postave je rekel: "Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje moči in iz vse svoje pameti, svojega bližnjega pa kakor samega sebe." Jezus mu je odvrnil: "Prav si odgovoril; to delaj, in živel boš." ([Luk 10,27.28](#).)

Učitelj postave ni bil zadovoljen s farizejskim stališčem in dejanji. Proučeval je Pisma s hrepenenjem, da bi zvedel njihov resnični pomen. To ga je življenjsko zanimalo, zato je iskreno vprašal: "Kaj naj storim?" V svojem odgovoru, v katerem je pojasnil zahteve Božjih zapovedi,^{497/} se je izognil množici obrednih predpisov. Tem ni posvečal nobene pozornosti, temveč je omenil dve veliki načeli, na katerih stoji vsa postava in preroki. Ta odgovor, ki ga je Kristus pohvalil, je postavil Zveličarja v ugodni položaj pred rabini. Niso ga mogli obsoditi, ker je odobril to, kar je poudaril neki razlagalec postave.

"To delaj in živel boš," je rekel Jezus. Pokazal je zapovedi kot božansko celoto in s tem naukom poudaril, da ni mogoče eno zapoved izpolnjevati, druge pa prestopati, ker jih vse prežema isto načelo. Človekova usoda se bo določala po njegovi poslušnosti vsem zapovedim. Najvišja ljubezen do Boga in nepristranska ljubezen do človeka sta načeli, ki ju moramo uresničiti v življenju.

Učitelj postave je ugotovil, da je prestopnik zapovedi. O tem so ga prepričale Kristusove preiskovalne besede. Ni uresničeval pravičnosti zapovedi, za katero je trdil, da jo razume. Ni razodeval ljubezni do bližnjih. Od njega se je zahtevalo spokorjenje, toda namesto da bi se spokoril, se je poskušal opravičiti. Namesto da bi priznal resnico, je želel pokazati, kako težko je izpolnjevati zapovedi. Tako je upal, da si bo mogel pomiriti vest in se opravičiti v očeh ljudstva. Zveličarjeve besede so pokazale, da je bilo njegovo vprašanje odveč, ker je lahko sam odgovoril nanj. Vendar je učitelj postavil še eno vprašanje: "In kdo je moj bližnji?" ([Luk 10,29](#).)

To vprašanje je med Judi povzročalo neskončno razpravljanje. Nobenega dvoma ni bilo glede odnosa do poganov in Samarijanov. Ti so bili tujci in sovražniki. Toda kakšne razlike naj delajo med ljudmi svojega naroda in med družbenimi sloji? Koga naj duhovnik, rabin in starešina štejejo za svojega bližnjega? V življenju so opravljali razne obrede za svoje očiščenje. Menili so, da jih lahko dotik z nešolano in malomarno množico oskruni, kar zahteva mučne napore za njihovo očiščenje. Ali naj "nečistega" imajo za bližnjega?

Jezus ponovno ni dovolil biti potegnjjen v razpravo. Ni obsodil pobožnjaštva tistih, ki so prežali nanj, da bi ga obsodili. S preprosto zgodbo je poslušalcem prikazal prizor v nebesih rojene izlivajoče ljubezni, ki je ganila srca in iz učitelja postave izvlekla priznanje resnice.

Najboljši način za odstranitev teme je spustiti vanjo luč. Najboljši način za odstranitev zmote je podati resnico. Pojavitev Božje ljubezni razgalja popačenost in greh srca, ki rado sebe naredi za življenjsko središče./498/

Jezus je rekel: "Neki človek je šel iz Jeruzalema dol v Jeriho in zajde med razbojnike, ki ga tudi slečejo in ranijo, pustivši ga napol mrtvega. Po naključbi pa pride neki duhovnik dol po tisti poti, in ko ga vidi, gre mimo. Enako pa pride tudi levit na tisto mesto, in ko ga vidi, gre mimo." ([Luk 10,30-32.](#)) To ni bila izmišljena zgodba, temveč dejanski dogodek, ki se je zgodil natanko tako, kakor je bil podan. Duhovnik in levit, ki sta šla mimo tega človeka, sta bila med množico, ki je poslušala Kristusove besede.

Pri potovanju iz Jeruzalema v Jeriho je moral potnik potovati skozi Judejsko puščavo. Pot je vodila skozi neko divjo skalnato kotlino, v kateri so ropali razbojniki, zato je bila pogosto prizorišče nasilja. V tem kraju je bil potnik napaden, odvzeto mu je bilo vse, kar koli je bilo kaj vrednega, k temu so ga še ranili in pretepli ter napol mrtvega pustili ob poti. Med njegovim ležanjem je tod mimo prišel duhovnik in ga samo pogledal. Nato se je pojavil levit. Iz radovednosti, kaj se je zgodilo, je obstal in pogledal trpina. Vedel je, kaj je bilo treba storiti, vendar to ni bila prijetna dolžnost. Najbolj si je želel, da se sploh ne bi bil podal na to pot, tedaj mu namreč ne bi bilo treba videti tega ranjenca. Prepričeval se je, da se ga primer ne tiče.

Oba človeka sta bila v sveti službi in se imela za razlagalca Svetih spisov. Pripadala sta posebno izbranemu družbenemu sloju, ki naj bi bil Božji predstavnik za ljudstvo. Ta naj bi z njim sočustvoval, "ki more imeti potrpljenje z nevednimi in tavajočimi", ([Heb 5,2.](#)) da bi mogel voditi/499/ ljudi k razumevanju Božje velike ljubezni do človeštva. Delo, na katero sta bila poklicana, je bilo enako tistemu, ki ga je Jezus opisal za svoje, ko je rekel: "Gospodov Duh je nad menoj, zato ker me je pomazilil, da naj oznamim blagovestje ubogim, poslal me je, da oznamim jetnikom izpuščenje in slepcem izpregled, da izpustim zatirance na svobodo." ([Luk 4,18.](#))

Nebeški angeli opazujejo stisko Božje družine na svetu in so pripravljeni sodelovati z ljudmi pri odstranjevanju tlačenja in trpljenja. Bog je v svoji previdnosti pripeljal duhovnika in levita po poti, ob kateri je ležal ranjeni trpin, da bi mogla videti, kako mu je potrebna milost in pomoč. Vsa nebesa so pazila in želela videti, ali bo srce teh ljudi ganjeno s sočutjem v človeški nesreči. Zveličar je bil tisti, ki je poučeval Izraelce v puščavi. Iz oblakovega in ognjenega stebra jim je dajal nauk, ki se je zelo razlikoval od tega, ki ga je ljudstvo sedaj prejemale od svojih duhovnikov in učiteljev. Usmiljene določbe postave so zajemale tudi živali, ki svojih potreb in trpljenja ne morejo ubesediti. O tem so bila dana Mojzesu navodila za izraelske otroke: "Ako srečaš vola svojega sovražnika ali osla, da je zašel, pripelji mu ga varno nazaj. Ako vidiš osla svojega sovražilca, da leži pod svojim tovorom, ne hodi mimo, ne da bi mu pomagal: rad mu pomози z njim vred." ([2 Mojz 23,4.5.](#)) Toda s človekom, ki so ga ranili razbojniki, je Jezus podal primer brata v stiski. Koliko večje usmiljenje bi moralo čutiti njihovo srce do njega kakor do tovarne živali! Po Mojzesu so prejeli sporočilo, da je njihov "Gospod mogočni Bog, veliki, silni in grozni, ... ki se poteguje za pravdo sirote in vdove in ljubi tujca". ([5 Mojz 10,17.18.](#)) V skladnosti s tem je ukazal: "Zato ljubite tujca! Ljubi ga kakor samega sebe!" ([5 Mojz 10,19;](#) [3 Mojz 19,34.](#))

Job je rekel: "Na ulicah ni bilo treba prenočevati tujcu, svoje duri sem odprl popotniku." ([Job 31,32.](#)) Ko sta prišla v Sodomo dva angela v človeški podobi, se je Lot priklonil ponižno do tal in rekel: "Glejta, moja gospoda, ustavita se, prosim, v hiši svojega hlapca, ter prenočita." ([1 Mojz 19, 2.](#)) Duhovniku in levitu je bil znan ta nauk, toda nista ga uresničevala v vsakdanjem življenju. Izobražena v šoli narodnega pobožnjaštva sta postala sebična, ozkosrčna in domišljava. Ko sta pogledala ranjenega človeka, nista mogla ugotoviti, ali pripada njihovi narodnosti ali ne. Pomislila sta samo, da bi utegnil biti Samarijan, in se oddaljila./500/

V njunem dejanju, kakor ga je opisal Jezus, ni učitelj postave našel ničesar, kar bi nasprotovalo temu, česar se je učil o zahtevah zapovedi. Zdaj pa mu je Jezus prikazal drug prizor.

Neki Samarijan je na svoji poti prišel do nesrečnika, ko ga je videl, se mu je ta zasmilil. Ni se vprašal, ali je tujec Jud ali pogan. Samarijan je dobro vedel, da bi mu Jud, če bi bili vlogi zamenjani, pljunil v obraz in bi ga prezirljivo zapustil. Toda ta misel ga ni omajala. Ni se pustil prestrašiti niti z mislijo, da se z daljšim zadrževanjem na tem kraju izpostavlja nevarnosti. Pred njim leži človek, ki ga je doletela nesreča, in to mu je zadostovalo. Slek je svoje ogrinjalo, da bi ga pokril. Uporabil je olje in vino, ki ju je vzel osebno zase na pot, ter zavil rane in okrepil ranjenca. Potem ga je posadil na svojega osla in ga počasi, da tujcu ne bi še povečal bolečin, odpeljal z enakomernimi koraki do nekega gostišča. Tam je skrbno bedel nad njim in zanj skrbel vso noč. Ker se je bolnik zjutraj počutil bolje, si je Samarijan upal nadaljevati svojo pot. Toda preden je odpotoval, ga je izročil gostilničarjevi skrbi, plačal stroške in pustil zanj nekaj denarja. Vendar še vedno nezadovoljen s tem, kar je že storil, je poskrbel še za poznejše potrebe. Zato je naročil gostilničarju: "Skrbi zanj, in kar koli več potrošiš, ti poplačam jaz, kadar se vrnem." ([Luk 10,35.](#))

Ko je Jezus končal priliko, je uprl svoje oči v učiteljeve, in kakor da bi bral njegove misli, je rekel: "Kdo od teh treh, **meniš**, je bil bližnji temu, ki je zašel med razbojnike?" ([Luk 10,36.](#))

Učitelj tudi po vsem tem ni hotel izgovoriti imena Samarijan. Odgovoril je: "Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje. Jezus mu pa veli: Pojdi, tudi **ti** delaj enako!" ([Luk 10,37.](#))

Tako je bil za vse čase dan odgovor na vprašanje: "Kdo je moj bližnji?" Kristus je pokazal, da naš bližnji ni samo tisti, ki pripada naši cerkvi in veri. To nima nobene zveze z raso, barvo kože ali razredno razliko. Naš bližnji je vsaka oseba, ki ji je potrebna naša pomoč. Naš bližnji je vsaka oseba, ki jo je ranil in izmučil sovražnik. Naš bližnji je vsakdo, ki je Božja lastnina.

S priliko o usmiljenem Samarijanu je Jezus prikazal sebe in svoje poslanstvo. Satan je človeka prevaral, ranil, oropal in uničil ter ga pustil, da bi umrl. Toda Zveličar se je usmilil našega/503/ neboljenega stanja. Zapustil je svojo slavo, da bi nas prišel rešiti. Našel nas je umirajoče in se lotil našega primera. Ozdravil je naše rane. Ogrnil nas je z ogrinjalom svoje pravičnosti. Odprl nam je varno pribežališče in poskrbel za vse naše potrebe ter plačal stroške zanje. Umrl je, da bi nas odrešil. Pokazal je na svoj zgled in rekel svojim, ki hodijo za njim: "To vam zapovedujem, da se ljubite med seboj. Kakor sem jaz vas ljubil, da se tudi vi ljubite med seboj." ([Jan 15,17; 13,34.](#))

Učitelj postave je vprašal Jezusa: "Kaj naj storim?" Jezus je pokazal, da je ljubezen do Boga in bližnjega vrhunec pravičnosti. Zato je rekel: "To delaj in živel boš." ([Luk 10,28.](#)) Samarijan je poslušal naročilo svojega srca, ki je bilo usmiljeno in polno ljubezni, in s tem

dokazal, da je izvrševalec postave. Kristus je ukazal učitelju: "Pojdi, tudi ti delaj enako!" ([Luk 10, 37.](#)) Od Božjih otrok se pričakuje, da tudi delajo, a ne samo govorijo. "Kdor pravi, da v njem ostaja, mora tudi tako živeti, kakor je On živel." ([1 Jan 2,6.](#))

Danes je ta nauk ravno tako potreben svetu, kakor je bil v času, ko ga je Jezus izgovoril. Sebičnost in hladna formalnost sta skoraj ugasnila plamen ljubezni in izrinila čednosti, ki naj bi značaj naredila za prijetno dišavo. Mnogi, ki se imenujejo po njegovem imenu, so izgubili spred oči dejstvo, da morajo kristjani predstavljati Kristusa. Če ni prave samopožrtvovalnosti za blaginjo drugih v družinskem krogu, v sosesčini, v cerkvi in kjer koli že smo, tedaj nismo kristjani, ne glede na to, kaj trdimo o sebi.

Kristus je svoj blagor združil z blaginjo človeškega rodu in nas poklical, naj se združimo z njim pri reševanju človeštva. Pravi: "Brezplačno ste prejeli, brezplačno dajajte." ([Mat 10,8.](#)) Greh je največje zlo, naša naloga pa je imeti usmiljenje do grešnikov in jim pomagati. Mnogi, ki grešijo, čutijo svojo sramoto in brezumnost. Ti hrepenijo po ohrabrilnih besedah. Razmišljanje o svojih napakah in zmotah jih pripelje skoraj do obupa. Takih ljudi ne smemo zanemariti. Če smo kristjani, ne bomo šli mimo njih ali kar se da daleč izogibali tistih, ki jim je naša pomoč najbolj potrebna. Ko vidimo ljudi v stiski zaradi žalosti ali greha, ne smemo nikoli reči: "To se mene ne tiče."

"Takemu vi, ki ste duhovni, pomagajte v pravi stan v duhu krotkosti." ([Gal 6,1.](#)) Z vero in molitvijo odženite sovražnikovo moč. Govorite jim besede vere in ohrabrenja, ki bodo zdravilni obliž utrujenim in ranjenim ljudem. Mnogi, mnogi so potrti in razočarani/504/ v velikem življenjskem boju, medtem ko bi jih lahko besede ljubeznive ohrabritve pokrepčale, da bi zmagali. Nikoli ne bi smeli iti mimo kakega človeka, ki trpi, ne da bi ga poskušali poživiti s tolažbo, s katero nas je Bog potolažil.

Vse to ni nič drugega kakor izpolnitev načela zapovedi - načela, ki je prikazano v priliki o usmiljenem Samarijanu in jasno vidno v Jezusovem življenju. Njegov značaj razodeva pravi pomen zapovedi in kaže, kaj pomeni ljubiti bližnjega kakor samega sebe. Ko Božji otroci kažejo usmiljenje, ljubeznivost in ljubezen do vseh ljudi, to priča o značaju nebeških zapovedi. Priča o dejstvu, da je "Gospodova postava popolna, oživlja dušo". ([Ps 19,7.](#)) Kdor koli opusti razodeti to ljubezen, prestopa zapovedi, za katere trdi, da jih spoštuje. Duh namreč, ki ga razodevamo svojim bratom, kaže, kakšen je naš duh do Boga. Božja ljubezen v srcu je edini vir ljubezni do naših bližnjih. "Ako kdo pravi: Boga ljubim, pa sovraži svojega brata, je lažnik; kdor namreč ne ljubi svojega brata, katerega vidi, kako more ljubiti Boga, ki ga ne vidi? Ljubljeni, ... če se ljubimo med seboj, ostaja Bog v nas in njegova ljubezen je dopolnjena v nas." ([1 Jan 4,20.11.12.](#))/505/

55. Brez zunanjega blišča ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 17,20-22](#).

Nekateri od farizejev so prišli Jezusa vprašat: "Kdaj pride Božje kraljestvo?" ([Luk 17,20](#).) Minila so že več kakor tri leta, odkar je Janez Krstnik oznanil sporočilo, ki je kakor glas trobente odmevalo po deželi: "Približalo se je nebeško kraljestvo." ([Mat 3,2](#).) Ti farizeji pa dotlej še niso videli nobenega znamenja o ustanavljanju kraljestva. Mnogi teh, ki so zavrnil Janeza in na vsakem koraku nasprotovali Jezusu, so namigovali, da je njegovo poslanstvo propadlo.

Jezus jim je odgovoril: "Božje kraljestvo ne pride vzbujajoč pozornost; tudi ne poreko: Glej, tu je! ali: Glej, tam je! Kajti glejte, Božje kraljestvo je sredi vas." ([Luk 17,20.21](#).) Božje kraljestvo se začne v srcu. Ne glejte sem ali tja, da bo katera pozemska sila napovedala njegov prihod.

Nato se je obrnil k učencem, rekoč: "Pridejo dnevi, ko boste želeli videti enega od dni Sina človekovega, in ne boste videli." ([Luk 17,22](#).) Ker mojega poslanstva ne spremlja blišč tega sveta, ste v nevarnosti, da ne boste opazili njegove slave. Ne zavedate se, kolikšna je vaša sedanja prednost, ker imate med seboj njega, ki je življenje in luč ljudem, četudi je oblečen v človeškost. Prišli bodo dnevi, ko se boste hrepeneče spominjali priložnosti, ki jih sedaj uživate, namreč da hodite in se pogovarjate z Božjim Sinom.

Niti Jezusovi učenci zaradi svoje sebičnosti in pozemske naravnosti^{506/} niso mogli razumeti duhovne slave, ki jim jo je želel razodeti. Šele po Kristusovem vnebohodu k Očetu in izlivanju Svetega Duha na vernike so učenci popolnoma cenili Zveličarjev značaj in poslanstvo. Ko so bili krščeni s Svetim Duhom, so začeli dojemati, da so bili v neposredni navzočnosti Gospoda slave. Ko so se spomnili Kristusovih besed, se je njihov um odprl za razumevanje prerokovanj in smisla čudežev, ki jih je delal. Čudeži njegovega življenja so se vrstili pred njimi, in zdelo se je, kakor da so se prebudili iz spanja. Dojeli so, da je "Beseda postala meso in je prebivala med nami (in videli smo njeno slavo, slavo kakor edinorojenega od Očeta) polna milosti in resnice". ([Jan 1,14](#).) Kristus je resnično prišel od Boga na grešni svet rešit padle Adamove sinove in hčere. Sedaj se učenci niso imeli za tako pomembne kakor poprej. Niso se naveličali ponavljati njegovih besed in dejanj. Njegovi nauki, ki so jih prej dojemali nejasno, so se jim sedaj zdeli kakor sveže razodetje. Sveto pismo je zanje postalo nova knjiga.

Učenci so s proučevanjem prerokovanj, ki so pričala o Kristusu, prišli v občestvo z Božanstvom in se učili od njega, ki je odšel v nebesa, da bi dokončal delo, ki ga je začel na svetu. Dojeli so, da v njem prebiva modrost, ki je brez božanske pomoči ne more razumeti nobeno človeško bitje. Potrebovali so pomoč njega, ki so ga napovedali kralji, preroki in pravični možje. Z začudenjem so vedno znova prebirali preroške spise o njegovem značaju in delu. Kako nejasno so razumevali preroške spise! Kako počasi so dojemali vzvišene resnice, ki so pričale o Kristusu! Ko so ga opazovali v njegovem ponižanju kot človeka med ljudmi, še niso mogli dojeti skrivnosti njegovega učlovečenja in dvojnega značaja njegove narave. Njihove oči so bile zaprte, tako da niso mogli popolnoma spoznati božanske narave v človeški. Ko pa jih je razsvetlil Sveti Duh, so hrepenele, da bi ga lahko zopet videli in sedeli pri njegovih nogah. Kako zelo so si želeli, da bi lahko šli k njemu, da bi jim pojasnil Svete spise, ki jih niso mogli razumeti! Kako pozorno bi poslušali njegove besede! Kaj neki je Kristus imel v mislih, ko je rekel: "Še veliko vam imam povedati, sedaj pa ne morete tega

nositi." ([Jan 16,12.](#)) Kako goreče so si prizadevali, da bi vse to doželi! Bili so žalostni, ker je bila njihova vera tako majhna,^{/507/} ker so bile njihove misli tako oddaljene od želenega cilja in jim ni uspelo razumeti.

Bog je poslal glasnika oznaniti Kristusov prihod in usmeriti pozornost judovskega naroda in sveta na njegovo poslanstvo, da bi se ljudje lahko pripravili za njegov sprejem. Izjemna osebnost, ki jo je napovedal Janez, je med njimi živela več kakor trideset let, a je v resnici niso poznali kot poslano od Boga. Učence je zajelo kesanje, ker so dovolili, da je prevladujoča nevera prežela tudi njihova mnenja in zameglila njihovo razumevanje. Luč sveta je svetila v temi, toda niso doželi, od kod sijejo žarki. Sedaj so se spraševali, zakaj so se vedli tako, da jih je moral Kristus grajati. Mnogokrat so ponavljali njegove govore in mislili: Zakaj smo dovolili, da so nas posvetna razmišljanja in nasprotovanja duhovnikov in rabinov zmedla tako, da nismo doželi, da prebiva med nami večji od Mojzesa in da nas je učil modrejši od Salomona? Kako gluha so bila naša ušesa in kako borno naše dožemanje!

Tomaž ni hotel verovati, preden ni položil svojega prsta na rano, ki so jo povzročili rimski vojaki. Peter je Jezusa zatajil, ko je bil ponižan in zavržen. Ti boleči spomini so jim bili sedaj razločno pred očmi. Sicer so bili z njim, a ga niso niti prepoznali niti cenili. Kako pretresena so bila njihova srca, ko so uvideli svojo nevero!

Ko so se sedaj duhovniki in poglavarji zedinili proti Kristusovim učencem, ko so jim sodili pred velikim zborom in jih zapirali, so se veselili, "da so bili spoznani za vredne trpeti sramoto za njegovo ime". ([Dej 5,41.](#)) Veselili so se, da lahko pred angeli in ljudmi dokažejo, da so spoznali Kristusovo slavo in želijo hoditi za njim, četudi ostanejo brez vsega.

Kakor je bilo v apostolskih časih, tako tudi danes človek brez razsvetljenja z božanskim Duhom ne more prepoznati Kristusove slave. Krščanstvo, ki popušča grehu in ljubi svet, ne more ceniti resnice in Božjega dela. Zato med njimi, ki si izbirajo lahko pot, slavo tega sveta in se prilagajajo svetu, ne najdemo Učiteljevih sledilcev. Hodijo namreč po stezi truda, ponižanja in zasmehovanja; so na čelu boja "zoper poglavarstva, zoper oblasti, zoper svetovne mogočnike te teme, zoper duhovne vojske hudobnosti v nebeških prostorih". ([Ef 6,12.](#)) Tudi danes jih^{/508/} napačno razumejo, prezirajo in zatirajo, kakor so jih v Kristusovih dneh duhovniki in farizeji.

Božje kraljestvo ne pride "vzbujajoč pozornost". Evangelij Božje milosti s svojim duhom samoodpovedi ne more nikoli biti v skladnosti z duhom tega sveta. Ti dve načeli sta si nasprotni. "Telesni človek pa ne sprejema, kar je Božjega Duha, ker mu je neumnost in ne more tega umeti, ker se mora duhovno razsojati." ([1 Kor 2,14.](#))

Danes pa so v verskem svetu mnogi, ki menijo, da delajo za vzpostavitev Kristusovega kraljestva kot posvetne in svetovne vladavine. Našega Gospoda bi radi naredili za vladarja kraljestev tega sveta, za načelnika v njihovih sodbah, zakonodaji, palačah in trgovanju. Pričakujejo, da bi vladal z zakonitimi uredbami, ki temeljijo na človeški oblasti. Ker pa Kristus ne prebiva na svetu v človeški podobi, hočejo vladati namesto njega in izvajati zakone njegovega kraljestva. Vzpostavitev takšnega kraljestva so si želeli tudi Judje v Kristusovem času. Jezusa bi sprejeli, če bi bil pripravljen vzpostaviti posvetno kraljestvo, izvajati to, kar so sami imeli za Božje zapovedi, in če bi jih naredil za izvršitelje svoje volje in predstavnike svoje oblasti. Toda rekel je: "Moje kraljestvo ni od tega sveta." ([Jan 18,36.](#)) Jezus ni hotel sprejeti pozemskega prestola.

Oblast, pod katero je živel Jezus, je bila pokvarjena in zatiralska. Povsod se je slišalo o zlorabah, kakršne so izsiljevanje, nestrpnost in zatiralska surovost. Toda Zveličar nikakor ni poskušal opraviti družbenih sprememb. Ni napadal narodnostnih zlorab, niti obsojal sovražnikov naroda. Ni se vmešaval v oblast ali upravo vladajočih. On, naš zgled, je bil zadržan do posvetnih oblasti. Ampak ne zaradi kake ravnodušnosti do človeških potreb, temveč zato, ker zunanji in človeški ukrepi niso zdravilo. Da bi bila sprememba učinkovita, mora zajeti vsakega posameznika in obnoviti njegovo srce.

Kristusovo kraljestvo se ne vzpostavlja s sklepi na zborovanjih, ne na zakonodajnih skupščinah, ne pod pokroviteljstvom veljavnih moč tega sveta, temveč z vsajevanjem Kristusove narave v človeško, po delovanju Svetega Duha. "A kateri koli so ga sprejeli, jim je dal oblast, da postanejo Božji otroci, njim, ki verujejo v njegovo ime, ki se niso rodili iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, marveč iz Boga." ([Jan 1,12.13.](#)) To je edina moč,^{/509/} ki lahko povzdigne človeštvo. Človeški delež pri dokončanju tega dela je, da oznanja Božjo besedo in živi po njej.

Ko je apostol Pavel začel delovati v Korintu, v tem gosto naseljenem bogatem, pokvarjenem in z mnogimi poganskimi pregrehami omadeževanem mestu, je rekel: "Odločil sem se namreč, da ne bom vedel kaj drugega med vami razen Jezusa Kristusa in tega na križ razpetega." ([1 Kor 2,2.](#)) Ko je pozneje pisal nekaterim, ki so bili obremenjeni z najhujšimi grehi, je lahko rekel: "Ali umili ste se, ali posvečeni ste bili, ali opravičeni ste bili v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in v Duhu našega Boga. Zahvaljujem svojega Boga vsekdar za vas, za Božjo milost, dano vam v Kristusu Jezusu." ([1 Kor 6,11; 1,4.](#))

Kakor v Kristusovem času tako tudi danes vzpostavljanje Božjega kraljestva ni odvisno od njih, ki iščejo priznanje in podporo posvetnih oblastnikov in človeških zakonov, temveč od njih, ki v njegovem imenu oznanjajo ljudem duhovne resnice, kakršne bodo pri sprejemajočih uresničile Pavlovo doživetje: "S Kristusom sem na križ razpet. Živim pa ne več jaz, marveč Kristus živi v meni." (Gal. 2,20.) Tedaj bodo delali za blagor človeštva, kakor je delal apostol Pavel, ki je rekel: "Namesto Kristusa smo torej poslani, kakor da bi Bog opominjal po nas. Prosimo namesto Kristusa: Spravite se z Bogom." ([2 Kor 5,20.](#))^{/510/}

56. Blagoslavljanje otrok ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 19,13-15](#); [Mar 10,13-16](#); [Luk 18,15-17](#).

Jezus je vedno ljubil otroke. Rad je sprejemal njihovo otroško privrženost in odkritosrčno, nehlinjeno ljubezen. Hvalnice iz njihovih ust so zvenele kakor glasba v njegovih ušesih in osvežile njegovega duha še posebno, kadar je bil izmučen zaradi stika s hinavskimi in prekanjenimi ljudmi. Kjer koli je Zveličar hodil, povsod sta njegov blagi obraz in njegova prijaznost pridobivala ljubezen in zaupanje otrok.

Pri Judih je bila navada, da so matere prinašale otroke k rabinu, da bi jih blagoslovil, položivši roke nanje. Zveličarjevi učenci pa so menili, da je njegovo delo prepomembno, da bi ga tako motili. Ko so torej matere pripeljale otroke k njemu, so jih učenci nejevoljno opazovali. Otroke so imeli za premajhne, da bi lahko imeli kakšno korist od srečanja z Jezusom. Menili so, da bo nejevoljen zaradi njihove navzočnosti. Toda nejevoljen je bil zaradi učencev. Zveličar je razumel skrb in breme mater, ki so si prizadevale vzgojiti svoje otroke po Božji besedi. Slišal je njihove molitve in jih sam pritegnil k sebi.

Neka mati se je s svojim otrokom napotila k Jezusu in med potjo pripovedovala o svojem namenu znanki, ki si je tudi želela, da bi Jezus blagoslovil njenega otroka. Tako se je zbralo več mater s svojimi malčki. Nekateri od njih so že presegli zgodnje otroštvo⁵¹¹ in stopili v dobo mladosti. Jezus je dobrohotno poslušal njihove plašne s solzami izgovorjene prošnje. Toda počakal je, da bi videl, kako bodo z njimi ravnali učenci. Ko so ti, misleč, da mu bodo ugodili, začeli matere zavračati, jim je pokazal njihovo zmoto, rekoč: "Pustite otročiče, naj pridejo k meni, ne branite jim; zakaj takih je Božje kraljestvo." ([Mar 10,14](#).) Otroke je vzel v naročje, nanje položil roke in jih blagoslovil, zaradi česar so tudi prišli.

Matere so bile potolažene. Domov so se vrnile okrepljene in blagoslovljene zaradi Kristusovih besed. Bile so opogumljene, da z novim veseljem nosijo svoje življenjsko breme in z upanjem delajo za svoje otroke. Današnje matere bi morale sprejeti njegove besede z enako vero. Kristus je tudi danes prav tako naš osebni Zveličar kakor nekoč, ko je živel kot človek med ljudmi. Še danes je pomočnik materam kakor nekoč, ko je jemal otroke v svoje naročje v Judeji. Otroci naših src so prav tako odkupljeni z njegovo krvjo, kakor so bili otroci takratnega časa.

Jezus pozna breme, ki leži na srcu vsake matere. On, čigar mati se je tudi borila s pomanjkanjem in bedo, sočustvuje z vsako materjo pri njenem težavnem delu. On, ki se je podal na dolgo pot, da bi osvobodil stiske ženo Kananičanko, bo storil prav toliko tudi za današnje matere. Njega, ki je vrnil edinca vdovi iz Naina in se je na križu v svojih smrtnih mukah spomnil na svojo mater, še danes gane materinska žalost. V vsaki žalosti in potrebi želi tolažiti in pomagati.

Matere naj pridejo s svojimi težavami k Jezusu. Pri njem bodo našle dovolj milosti, ki jim bo pomagala pri ravnanju z otroki. Vrata so odprta vsaki materi, ki želi položiti svoje breme pred Zveličarjeve noge. Ta, ki je rekel: "Pustite otročiče, naj pridejo k meni, ne branite jim," ([Mar 10,14](#).) še vedno vabi matere, naj pripeljejo svoje malčke, da jih blagoslovi. Po veri matere, ki se v molitvi obrača k Bogu, lahko celo novorojenček v njenem naročju počiva v senci Vsemogočnega. Janez Krstnik je bil napolnjen z božanskim Duhom od svojega rojstva. Če želimo živeti v občestvu z Bogom, lahko tudi pričakujemo, da bo Sveti Duh oblikoval naše malčke od njihovih najbolj zgodnjih trenutkov.

Jezus je videl v otrocih, ki so prišli k njemu, bodoče ljudi, ki bodo postali dediči njegove milosti in prebivalci njegovega kraljestva, nekateri od njih pa celo mučenci zanj.^{/512/} Vedel je, da ga bodo ti otroci veliko bolj pripravljeni poslušati in sprejeti za svojega Odrašenika kakor odrasli, od katerih so mnogi imeli posvetno modrost in zakrknjeno srce. S svojim poučevanjem se je spustil na njihovo raven. On, Veličastvo nebes, ni prezirljivo odgovarjal na njihova vprašanja. Svoje pomembne nauke je poenostavil tako, da so ustrezali otroškemu razumevanju. V njihove misli je posejal seme resnice, ki je pozneje vzklilo in obrodilo sad za večno življenje.

Še vedno drži, da so otroci najbolj dojemljivi za evangelijske nauke. Njihova srca so odprta za božanski vpliv in zmožna obdržati sprejete nauke. Majhni otroci so lahko kristjani z izkušnjami, ki ustrezajo njihovim letom. Potrebno jih je vzgajati v duhovnih stvareh, in starši naj bi jih na vse načine spodbujali, da bi se lahko njihov značaj razvijal po Kristusovem zgledu.

Očetje in matere morajo imeti svoje otroke za mlajše člane Gospodove družine, ki so jim zaupani, da jih vzgojijo za nebesa. Nauke, ki se jih sami učimo od Kristusa, moramo prenesti svojim otrokom tako, da jih mladi umi lahko dojamajo. Postopoma jim moramo odkrivati lepoto nebeških načel. Tako krščanski dom postaja šola, v kateri starši delajo kot pomožni učitelji, medtem ko je sam Kristus njihov glavni učitelj.

V delu za spreobrnitev naših otrok ne smemo pričakovati močnih čustev kot bistveni dokaz za prepričanje o grehu. Ni nujno niti vedeti za točen čas njihovega spreobrnjenja. Poučiti jih moramo, da svoje grehe izpovedo Jezusu, ga prosijo za odpuščanje in verujejo, da jim odpušča in jih sprejema, kakor je otroke takrat, ko je živel na svetu.

Ko mati vzgaja otroke, da so ji poslušni, ker jo ljubijo, dobijo najboljše začetne nauke o krščanskem življenju. Materina ljubezen predstavlja otroku Kristusovo ljubezen, in malčki, ki zaupajo materi in jo ubogajo, se učijo zaupati Zveličarju in mu biti poslušni.

Jezus je bil zgled tako otrokom kakor staršem. Govoril je kot tisti, ki ima oblast, in njegove besede je spremljala moč. Vendar pa v svojem ravnanju z grobimi in neobzdranimi ljudmi ni bil nikoli neprijazen ali nevljuden. Kristusova milost vsadi v srce nebeško dostojanstvo in občutek za pravilno. Ublažuje vse, kar je grobo, in kroti vse, kar je surovo in nevljudno. Pod njenim vplivom se starši navajajo ravnati z otroki kot z razumnimi bitji, tako kakor si pač tudi sami želijo, da bi se ravnalo z njimi.^{/515/}

Starši, pri vzgoji otrok proučite nauke, ki jih je Bog dal v naravi. Kako bi gojili nagelj, vrtnico ali lilijo? Vprašajte vrtnarja, kako doseže, da vsaka vejica in vsak list tako lepo raste in se razvija v popolni skladnosti in lepoti. Povedal vam bo, da tega ni dosegel niti z grobim dotikom niti z nasilnim ravnanjem, ker bi s tem samo polomil nežne poganjke. To doseže z majhnimi mnogokrat ponavljajočimi se pozornostmi. Vlaži zemljo, ščiti mlade poganjke pred močnimi vetrovi in sončno pripeko, Bog pa nagrajuje vrtnarjevo skrbnost z bujno rastjo in cvetenjem. V ravnanju z otroki uporabljajte vrtnarjeve metode. Z nežnim dotikom, izkazovanjem prijazne pomoči si prizadevajte oblikovati njihov značaj po Kristusovem zgledu.

Opogumite se, da jasno pokažete ljubezen do Boga in bližnjih. Prava ljubezen se je štela za slabost ter se je zatirala in preprečevala, posledica tega pa je, da je na svetu toliko ljudi zakrknjenih src. Boljša narava teh ljudi je bila zadušena že v otroštvu; in če svetloba

božanske ljubezni ne bo omehčala njihove hladne sebičnosti, bo njihova sreča za vedno uničena. Če želimo, da imajo naši otroci nežnega Jezusovega duha in naklonjenost, ki jo angeli razodevajo nam, moramo spodbujati njihove plemenite spodbude.

Učite otroke videti Kristusa v naravi. Vodite jih ven na odprto pod veličastna drevesa, v vrt in jih učite, da vidijo v vseh čudovitih stvarstvih izraz njegove ljubezni. Poučujte jih, da je On dal zakone, ki upravljajo z vsemi bitji, da je dal zakone tudi za nas, in da so ti zakoni dani za našo srečo in veselje.^{/516/} Ne utrujajte jih z dolgimi molitvami in dolgočasnimi opomini, temveč jih z očitnimi nauki iz narave naučite poslušnosti Božjim zakonom.

Ko jih pridobite, da zaupajo v vas kot Kristusove sledilce, jih boste z lahkoto učili o veliki ljubezni, s katero nas je ljubil. Ko jim boste poskušali pojasniti zveličavne resnice in jih opozarjali na Kristusa kot osebnega Zveličarja, bodo poleg vas angeli. Gospod bo očetom in materam dal milost, da bodo pozornost svojih malčkov pritegnili z zgodbo o Betlehenskem otročičku, ki je resnično upanje sveta.

Ko je Jezus rekel učencem, naj ne branijo otrokom priti k njemu, je to govoril svojim sledilcem vseh časov: cerkvenim uslužbencem, pridigarjem, pomočnikom in vsem kristjanom. Jezus vabi otroke k sebi in nam ukazuje: "Ne branite jim!" ([Mar 10,14.](#)) S tem želi reči: Otroci bodo prišli k meni, če jim vi tega ne boste preprečili.

Ne popačite Jezusove podobe s svojim nekrščanskim značajem. Ne zadržujte otrok stran od njega s svojo hladnostjo in strogostjo. Nikoli jim ne dajte povoda za misel, da nebesa ne bodo prijeten prostor, če boste tam tudi vi. Ne govorite o verskih zadevah na način, ki ga otroci ne morejo razumeti, in ne ravnajte tako, kakor da se od njih ne pričakuje, da že v otroštvu sprejmejo Kristusa. Ne zapuščajte lažnega vtisa, da je Kristusova vera nekaj mračnega, in da se moramo, če želimo priti k Zveličarju, odpovedati vsemu, kar razveseljuje življenje.

Ko Sveti Duh spodbudi srca otrok, sodelujte v njegovem delu. Učite jih, da jih Zveličar vabi in da zanj ni večjega veselja kakor to, če se mu izročijo v cvetu in svežini svojih let.

Zveličar z neskončno nežnostjo opazuje ljudi, ki jih je odkupil s svojo krvjo. Lasti si jih po zaslugi svoje ljubezni. Opazuje jih z nepopisnim hrepenenjem. Njegovo srce je široko odprto ne samo za otroke z najboljšim vedenjem, temveč tudi zanje, ki so podedovali slabe značajske lastnosti. Mnogi starši ne razumejo, koliko so odgovorni za te pomanjkljivosti svojih otrok. Nimajo dovolj nežnosti in modrosti, da bi se ukvarjali s tavajočimi, ki so zaradi njih postali takšni. Jezus pa z obžalovanjem opazuje take otroke. On pozna vse vzroke in posledice.

Krščanski delavec lahko postane Kristusovo orodje v vodenju takih otrok k Zveličarju. Z modrostjo in tankočutnostjo jih lahko priveže za svoje srce, lahko jih opogumi in jim da upanje ter po Kristusovi milosti lahko vidi njihov spremenjen značaj tako, da se zanje lahko reče: "Zakaj takih je Božje kraljestvo."

57. "Enega ti je še treba" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 19,16-22](#); [Mar 10,17-22](#); [Luk 18,18-23](#).

"In ko gre ven na cesto, pribeži eden k njemu, poklekne pred njim in ga vpraša: Dobri Učitelj, kaj naj storim, da podedujem večno življenje?" ([Mar 10,17.](#))

Mladenič, ki je zastavil to vprašanje, je bil poglavar. Imel je veliko bogastvo in odgovorni položaj. Videl je, kakšno ljubezen je Kristus pokazal do pripeljanih otrok, s kolikšno nežnostjo jih je jemal v naročje. Zato se je v njegovem srcu vnela ljubezen do Zveličarja. Želel si je postati njegov učenec. Bil je tako globoko ganjen, da je stekel za Kristusom, ki se je bil podal na pot, pokleknil je ob njegovih nogah in mu iskreno ter resno zastavil vprašanje, ki je bilo tako pomembno zanj in za vse ljudi: "Dobri Učitelj, kaj naj storim, da podedujem večno življenje?" ([Mar 10,17.](#))

Kristus mu je odgovoril: "Kaj me imenuješ dobrega? Nihče ni dober razen eden, Bog." ([Mar 10,18.](#)) Želel je preizkusiti njegovo iskrenost in ga spodbuditi, da mu pove, zakaj ga ima za dobrega. Ali je mladenič res dojel, da govori z Božjim Sinom? Kaj je bilo pristno čustvo njegovega srca?

Poglavar je imel visoko mnenje o svoji pravičnosti. Sploh ni dvomil, da mu kar koli manjka, vendar pa ni bil popolnoma zadovoljen. Hrepenel je po nečem, česar ni imel. Mar ga Jezus ne bi mogel blagosloviti, kakor je pravkar blagoslovil malčke, in bi s tem zadovoljil potrebo njegove duše?

V svojem odgovoru ga je Jezus opozoril na to, da je potrebna poslušnost Božjim zapovedim, če želi dobiti večno življenje. Naštel je nekatere od njih, ki govorijo o človekovi dolžnosti⁵¹⁸ do bližnjih. Poglavar je odgovoril pritrdilno: "Vse to sem izpolnjeval od svoje mladosti; česa mi je še treba?" ([Mat 19,20.](#))

Kristus je pogledal mladeniča v obraz, kakor da bi bral njegovo življenje in preiskoval njegov značaj. Ljubil ga je, zato mu je želel dati tisti mir, milost in veselje, ki bi bistveno spremenili njegov značaj. Dejal mu je: "Enega ti je še treba. Pojdi, prodaj, kar koli imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih; ter pridi in hodi za menoj." ([Mat 19,21.](#))

Kristusa je mladenič privlačil. Vedel je, da je bil iskren, ko je rekel: "Vse to sem izpolnjeval od svoje mladosti." ([Mar 10,20.](#)) Odrešenik mu je želel dati takšno dožemanje, ki bi ga usposobilo uvideti potrebo po izročitvi srca in krščanski dobroti. V njem je želel videti ponižno in skrušeno srce, ki se zaveda vzvišene ljubezni, ki naj jo da Bogu, in svoje pomanjkljivosti skrije v Kristusovi popolnosti.

Jezus je v tem poglavarju videl pomočnika, kakršnega je potreboval, če bi postal njegov sodelavec v delu zveličanja. Če bi se bil podredil Kristusovemu vodstvu, bi postal moč dobrega. Lahko bi postal opazen Kristusov predstavnik, ker je imel takšne sposobnosti, ki bi ga, če bi se zedinil z Zveličarjem, usposobile, da bi postal božanska moč med ljudmi. Ker je Kristus spoznal njegov značaj, ga je vzljubil. Ljubezen do Kristusa pa se je prebudila tudi v poglavarjevem srcu; kajti ljubezen rodi ljubezen. Jezus ga je želel videti kot svojega sodelavca. Želel ga je narediti podobnega sebi, za ogledalo, ki bi odsevalo podobnost Bogu. Želel je razviti odlike njegovega značaja in ga posvetiti Učiteljevi službi. Če bi se bil

mladenič tedaj izročil Kristusu, bi se razvijal v ozračju njegove navzočnosti. Kako povsem drugačna bi bila njegova prihodnost, če bi se bil odločil tako!

Jezus je dodal: "Enega ti je še treba. Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih, ter pridi in hodi za menoj." ([Luk 18,22](#); [Mat 19,21](#).) Kristus je bral poglavarjevo srce. Manjkalo mu je samo eno, ampak to eno je bilo življenjsko načelo. Bila mu je potrebna Božja ljubezen v srcu. Če ta pomanjkljivost ne bo odpravljena, bo to imelo zanj usodne posledice; pokvarilo bo njegovo celotno naravo. Popuščanje pa bi krepilo sebičnost. Da bi lahko prejel Božjo ljubezen, bi moral premagati svojo brezmejno ljubezen do sebe.

Kristus je tega človeka preizkušal. Povabil ga je, naj izbere med nebeškimi zakladi in posvetno velikostjo. Če bi hodil za Kristusom, mu je bil nebeški zaklad zagotovljen. Ampak moral bi se odpovedati svojemu jazu; svojo voljo bi moral podrediti Kristusovemu nadzoru. Mlademu poglavarju je bila^{519/} ponujena Božja svetost. Imel je prednost postati Božji sin in s Kristusom sodedič nebeškega zaklada. Moral pa bi vzeti nase križ in hoditi za Zveličarjem po poti samoodpovedi.

Kristusove besede so bile za poglavarja resno povabilo: "Izberite si danes, komu boste služili." ([Joz 24,15](#).) Izbira je bila prepuščena njemu. Jezus je hrepenel po njegovem spreobrnjenju. Pokazal mu je kužno liso v njegovem značaju in z velikim zanimanjem pričakoval njegovo odločitev, ko je mladenič pretehtaval vprašanje! Če se bo odločil hoditi za Kristusom, bo moral v vsem poslušati njegove besede. Moral bo opustiti vse svoje častihlepne načrte. S kako resnim in zaskrbljenim hrepenenjem in s kakšno lakoto duše je Zveličar opazoval mladeniča in upal, da bo odgovoril na vabilo Božjega Duha!

Kristus mu je pokazal edini pogoj, s katerim bi lahko dosegel popoln krščanski značaj. Njegove besede so bile besede modrosti, čeprav so se zdele stroge in zahtevne. Sprejeti jih in jih poslušati je bilo edino upanje za mladeničevo zveličanje. Njegov visoki položaj in bogastvo sta podzavestno, toda usodno vplivala na njegov značaj. Če bo to dvojje gojil, bo izrinil Boga iz njegove naklonjenosti. Prikrajšati Boga za malo ali veliko je pomenilo zadržati to, kar slabi njegovo moralno moč in učinkovitost; kajti če smo navezani na to, kar je posvetno, pa če je to še tako dvomljivo in ničvredno, nas bo to končno popolnoma obvladalo.

Mladenič je takoj dojel, kaj pomenijo Kristusove besede, in se razžalostil. Ko bi bil dojel vrednost ponujenega daru, bi se hitro pridružil Kristusovim sledilcem. Bil je član spoštovanega judovskega Sveta, Satan pa ga je skušal z laskavimi možnostmi za prihodnost. Želel si je nebeški zaklad, hkrati pa si je želel začasne prednosti, ki mu jih bo omogočilo njegovo bogastvo. Žal mu je bilo, da so obstajali takšni pogoji; želel si je večno življenje, a ni bil pripravljen na žrtev. Cena večnega življenja se mu je zdela previsoka, zato je žalosten odšel. "Zakaj imel je mnogo premoženja." ([Mar 10,22](#).)

Njegova trditev, da je izpolnjeval Božje zapovedi, je bila slepilo. Pokazal je, da je bilo bogastvo njegov malik. Ni mogel izpolnjevati Božjih zapovedi, dokler je svet zasedal prvi prostor v njegovih čustvih. Bolj je ljubil Božje darove kakor Darovalca. Kristus je mladeniču ponudil svoje prijateljstvo. "Hodi za menoj," mu je rekel. Toda Zveličar zanj ni bil vreden toliko kakor lasten ugled med ljudmi ali njegovo bogastvo. Zanj je bilo preveliko tveganje, da bi se odpovedal svojemu vidnemu pozemskemu bogastvu zaradi nevidnega nebeškega. Zavrnil je ponudbo večnega življenja in odšel; odtlej je častil svet.^{520/} Tisoči preživljajo

enako izkušnjo; primerjajo Kristusa s svetom; in mnogi se odločijo za svet. Od Zveličarja se odvrnejo kakor mladenič, govoreč v svojem srcu: Tega ne želim imeti za svojega voditelja.

Kristusovo ravnanje z mladeničem je podano nam za nauk. Bog nam je dal pravila vedenja, po katerih se mora ravnati vsak njegov služabnik. Mednje spada poslušnost njegovim zapovedim; ne samo zunanja poslušnost, temveč takšna, ki prodira v življenje in se razodeva v značaju. Bog je dal za merilo svoj lasten značaj za vse, ki želijo postati prebivalci njegovega kraljestva. Samo ti, ki želijo postati Kristusovi sodelavci, samo ti, ki govorijo: Gospod, vse kar sem in imam, je tvoje - bodo priznani za Božje otroke. Vsi se morajo zavedati, kaj pomeni hrepeneti po nebesih, a jim vendar obrniti hrbet, ker nočejo izpolniti zahtevanih pogojev. Razmislite, kaj pomeni Kristusu reči "Ne". Poglavar je rekel: Ne, ne morem ti dati vsega. Ali govorimo tudi mi tako? Zveličar želi z nami podeliti delo, ki nam ga je zaupal Bog. Ponuja nam, da bi od Boga dana sredstva uporabljali za pospeševanje njegovega dela na svetu. Samo na ta način nas lahko reši.

Poglavarju je bilo zaupano bogastvo zato, da bi se izkazal kot zvesti oskrbnik; uporabil naj bi ga za blagor potrebnim. Prav tako danes podarja Bog ljudem sredstva in sposobnosti ter jim daje priložnosti, da bi bili njegovi pomočniki pri oskrbovanju siromašnih in trpečih. Ta, ki zaupane darove izkoristi tako, kakor je določil Bog, postaja Zveličarjev sodelavec. Pridobiva ljudi za Kristusa, ker je predstavnik njegovega značaja.

Njim, ki zasedajo kakor mladi poglavar visoke zaupne položaje in imajo veliko imetje, se zdi prevelika žrtev, da bi zaradi Kristusa zapustili vse. Vendar ravno to je merilo za vse, ki želijo postati njegovi učenci. Pomanjkljiva poslušnost je nesprejemljiva. Samoodpoved je jedro Kristusovih nauk. Mnogokrat se ti podajajo in zabičujejo z besedami, ki se zdijo zelo ukazovalne, ker ne obstaja nobena druga pot za rešitev ljudi kakor zavreči vse, kar bi jih pogubilo, če bi to gojili.

Ko Kristusovi sledilci vračajo Gospodu, kar je njegovo, si zbirajo zaklad, ki ga bodo prejeli, ko bodo slišali besede: "Dobro, vrli in zvesti hlapec, v malem si bil zvest, nad veliko te postavim; pojdi v veselje svojega Gospoda. (*On pa*) je za namenjeno mu veselje pretrpel križ, ne meneč se za sramoto, in je sedel na desnico Božjega prestola." ([Mat 25,21](#); [Heb 12,2](#).) Veselje videti odrešene in za večno zveličane ljudi je nagrada hodečim po stopinjah Jezusa, ki je rekel: "Pridi in hodi za menoj!" ([Mar 10, 21](#).)/523/

58. "Lazar, pridi ven" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 10,38-42](#); [Jan 11,1-44](#).

Lazar iz Betanije je bil eden najzvestejših Kristusovih učencev. Od njegovega prvega srečanja se je njegova vera vanj okrepila; srčno ga je ljubil in vedel je, da ga tudi Zveličar ljubi. Za Lazarja je Kristus naredil enega svojih največjih čudežev. Zveličar je blagoslavljal vse, ki so iskali njegovo pomoč; ljubi celotno človeško družino, toda z nekaterimi je povezan še s posebno nežnimi vezmi. S trdnimi vezmi naklonjenosti je bilo njegovo srce povezano z družino v Betaniji, zato je za enega njenih članov naredil svoje najčudovitejše delo.

V Lazarjevem domu se je Jezus večkrat odpočil. Zveličar sam ni imel lastnega doma; bil je odvisen od gostoljubnosti svojih prijateljev in učencev. Mnogokrat, ko je bil utrujen in je hrepenel po človeškem občestvu, je bil vesel, da se je lahko umaknil v ta mirni dom daleč stran od sumničenja in zavisti jeznih farizejev. Tukaj je bil iskreno dobrodošel in doživljal čisto in sveto prijateljstvo. Tukaj je lahko govoril preprosto in popolnoma svobodno, vedoč, da bodo njegove besede dojele in cenjene.

Naš Zveličar je znal ceniti spokojen dom in pozorne poslušalce. Hrepenel je po človeški nežnosti, vljudnosti in naklonjenosti. Vedno je bil pripravljen izkazovati velike blagoslove njim, ki so sprejemali nebeške nauke. Ko je množica spremljala Kristusa čez širna polja,^{/524/} jim je razodeval lepoto narave. Želel jim je odpreti oči njihovega razumevanja, da bi videli, kako Božja roka vzdržuje svet. Da bi v njih spodbudil občutek za spoštovanje Božje dobrote in dobrohotnosti, je usmeril pozornost poslušalcev na nežno padajočo roso, rahle plohe dežja in sončne žarke, ki obsevajo dobre in hudobne. Želel je, da bi se ljudje bolj zavedali pozornosti, ki jo Bog izkazuje človeškim orodjem, katera je ustvaril. Toda množica ni bila pripravljena poslušati tega, zato se je lahko Kristus v domu v Betaniji odpočil od težavnih spopadov v javnem življenju. Tu je lahko dovtetnim poslušalcem odprl knjigo Previdnosti. V teh pristnih pogovorih je poslušalcem razlagal to, česar ni poskušal povedati raznolični množici. Svojim prijateljem mu ni bilo treba govoriti v prilikah.

Ko jim je Kristus podajal čudovite nauke, je Marija sedela pri njegovih nogah kot spoštljiva in vdana poslušalka. Nekoč je pristopila h Kristusu Marta, ki je bila zaposlena s pripravo obeda, rekoč: "Gospod, ali ti nič ni mar, da me je moja sestra samo pustila, da strežem? Reci ji torej, naj mi pomaga!" ([Luk 10,40](#).) To je bilo ob Kristusovem prvem obisku Betanije. Zveličar in njegovi učenci so pravkar po napornem pešačenju prispeli iz Jeriha. Marta si je prizadevala, da bi se počutili udobno, in v svoji zaskrbljenosti pozabila na prijaznost, ki jo dolguje svojemu Gostu. Jezus ji je odgovoril z blagimi in potrpežljivimi besedami: "Marta, Marta, skrbiš in trudiš se za mnogo; le eno pa je potrebno. Marija je izvolila dobri del, ki se ji ne odvzame." ([Luk 10,41.42](#).) Marija je ohranila te dragocene besede iz Zveličarjevih ust v svojem srcu, besede, ki so ji bile dragocenejšje od najdražjih pozemskih draguljev.

To "eno", kar je bilo potrebno Marti, je bil blag in predan duh, globlje hrepenenje po spoznanju o prihodnjem večnem življenju in nujno potrebne lastnosti za duhovni napredek. Bilo je potrebno, da manj skrbi za minljive stvari in bolj za te, ki bodo trajale večno. Jezus je želel poučiti svoje otroke, naj izkoristijo vsako priložnost, da bi si pridobili to spoznanje, ki jih bo zmodrilo za zveličanje. Kristusovo delo potrebuje pozorne in odločne sodelavce. Martam, ki imajo gorečnost za delo na verskem področju, je na voljo široko polje. Toda najprej naj z Marijo sedijo pri Jezusovih nogah! Marljivost, urnost in moč naj bodo posvečene s Kristusovo milostjo, potem bo takšno življenje nepremagljiva moč za dobro.

V mirni dom, v katerem se je Jezus večkrat spočil, je stopila žalost. Lazar je nenadoma zbolel; sestra sta Zveličarju sporočili: ^{/525/} "Gospod, glej, ki ga ti ljubiš, je bolan." ([Jan 11,3.](#)) Poznali sta moč bolezni, ki je napadla njunega brata, toda vedeli sta, da Kristus lahko ozdravi vse vrste bolezni. Verjeli sta, da bo sočustvoval z njima v njuni žalosti, zato mu nista poslali nujnega poziva, naj pride takoj, ampak samo zaupno sporočilo: "Ki ga ti ljubiš, je bolan." Menili sta, da se bo takoj odzval na njuno sporočilo in bo z njimi, kakor hitro bo lahko prispel v Betanijo.

Zaskrbljeno sta pričakovali sporočilo od Jezusa. Molili sta in čakali nanj, vse dokler je tlela v bratu iskra življenja. Toda sel se je vrnil brez njega, je pa prinesel sporočilo: "Ta bolezen ni za smrt," ([Jan 11,4.](#)) in sestra sta se oklenili upanja, da bo Lazar živel. Nežno sta poskušali govoriti besede upanja in tolažbe skoraj nezavestnemu trpinu. Ko je Lazar umrl, sta bili grenko razočarani; vendar sta čutili Kristusovo milost, ki jima je bila v oporo, in to ju je obvarovalo, da nista Zveličarju ničesar očitali.

Ko je Kristus slišal sporočilo, se je učencem zdelo, da ga je sprejel hladno. Nikakor ni pokazal žalosti, ki so jo pričakovali od njega. Samo pogledal jih je in rekel: "Ta bolezen ni za smrt, marveč za Božjo slavo, da se Božji Sin po njej oslavi." ([Jan 11,4.](#)) Še dva dni je ostal v istem kraju. To odlašanje je bilo za učence skrivnost. Razmišljali so o tem, kakšna tolažba bi bila njegova navzočnost za to žalujočo družino. Dobro so poznali njegovo naklonjenost do družine v Betaniji, zato so bili presenečeni, da se ni odzval na žalostno sporočilo: "Ki ga ti ljubiš, je bolan."

Videti je bilo, kakor da je v teh dveh dneh Kristus popolnoma pozabil na to sporočilo, kajti Lazarja ni niti omenil. Učenci so razmišljali o Jezusovem predhodniku Janezu Krstniku. Čudili so se, zakaj je Jezus kljub moči za opravljanje veličastnih čudežev dovolil, da je Janez propadal v ječi in umrl nasilne smrti. Zakaj ga Kristus ni rešil, ko je vendar imel tako moč? To vprašanje so večkrat zastavljali tudi farizeji, ki so v tem videli neovrgljiv dokaz proti Jezusovi trditvi, da je Božji Sin. Zveličar je opozoril učence na preizkušnje, pomanjkanje in preganjanje. Mar jih bo tudi v teh težavah pozabil. Nekateri so se spraševali, ali niso morda napačno razumeli njegovega poslanstva. Vsi so bili globoko zaskrbljeni.

Po dveh dneh čakanja je Jezus rekel učencem: "Pojdimo zopet v Judejo." ([Jan 11,7.](#)) Učenci so se spraševali, zakaj je čakal dva dni, če je nameraval iti v Judejo. Toda skrb za Kristusa in zase ^{/526/} jih je popolnoma prevzela. Na poti, na katero se je podal, so videli same nevarnosti. Rekli so mu: "Rabi, ravnokar so te hoteli Judje s kamenjem posuti, pa pojdeš zopet tja?" ([Jan 11,8.](#)) Jezus jim je odgovoril: "Nima li dan dvanajst ur?" ([Jan 11,9.](#)) Sem pod vodstvom svojega Očeta, in vse dokler izpolnjujem njegovo voljo, je moje življenje varno. Dvanajst ur mojega dneva se še ni izteklo. Stopil sem v ostanek svojega dneva, in v tem času sem varen.

Nadaljeval je: "Če kdo podnevi hodi, se ne spotakne, ker vidi luč tega sveta." ([Jan 11,9.](#)) Kdor spolnjuje Božjo voljo in hodi po stezi, ki jo je določil Bog, se ne more spotakniti in pasti. Luč Svetega Duha mu daje jasno predstavo o njegovi dolžnosti in ga zanesljivo vodi do dokončanja njegovega dela. "Če pa kdo ponoči hodi, se spotakne, ker ni luči v njem." ([Jan 11,10.](#)) Kdor hodi po poti, ki si jo je sam izbral in ga Bog ni poklical nanjo, se bo spotaknil. Zanj se dan spreminja v noč, in kjer koli je, nikjer ni varen.

"To je povedal, in potem reče: Lazar, naš prijatelj, je zaspal; pa grem, da ga prebudim." ([Jan 11,11.](#)) "Lazar, naš prijatelj, je zaspal." Kako ganljive so te besede! Kako polne sočutja! Učenci so ob misli, da se lahko njihovemu Učitelju na poti v Jeruzalem zgodi kaj hudega,

skoraj pozabili na žalujočo družino v Betaniji; Kristus pa je mislil nanjo. Učenci so se počutili grajani. Najprej so bili razočarani, ker se Kristus ni hitreje odzval na sporočilo. Že so bili v skušnjavi, da menijo, da Lazarja in njegovih sester ne ljubi tako srčno, kakor so mislili, kajti sicer bi pohitel nazaj s slom. Toda besede: "Lazar, naš prijatelj, je zaspal," so v njih prebudile prava čustva. Prepričali so se, da Kristus ni pozabil na svoje trpeče prijatelje.

"Reko mu torej njegovi učenci: Gospod, če je zaspal, ozdravi. Rekel pa je to Jezus o njegovi smrti; a oni so mislili, da pravi o navadnem spanju." ([Jan 11,12.13.](#)) Kristus predstavlja svojim verujočim otrokom smrt kot spanje. Njihovo življenje je s Kristusom skrito v Bogu, a do zvoka zadnje trobente bodo umrli spali v njem.

"Tedaj jim Jezus razločno pove: Lazar je umrl; in radujem se zavoljo vas, da nisem bil tam, da boste verovali; pa pojdimo k njemu." ([Jan 11,14. 15.](#)) Tomaž ni mogel videti ničesar drugega kakor smrt, ki je prežala na Učitelja, če bo šel v Judejo, toda zbral je svoj pogum in rekel drugim učencem: "Pojdimo še mi, da umremo z njim." ([Jan 11,16.](#)) Poznal je sovražstvo Judov do Kristusa. Njihov namen^{/527/} je bil, da ga umorijo, ampak to jim ni uspelo zato, ker je ostalo še malo od določenega časa. V tem času so Jezusa varovali nebeški angeli. Zato ga ni moglo doleteti nič hudega niti v predelih Judeje, kjer so rabini kovali zaroto, kako bi ga prijeli in umorili.

Učenci so se čudili Kristusovim besedam, ko je rekel: "Lazar je umrl; in radujem se, ... da nisem bil tam." ([Jan 11,14.15.](#)) Ali se je Zveličar namenoma izognil domu svojih trpečih prijateljev? Navidezno so bili Marija in Marta ter umirajoči Lazar prepuščeni sami sebi. Vendar pa niso bili sami. Kristus je videl vse, kar se je dogajalo, in po Lazarjevi smrti je bila žalujočima sestrama njegova milost v oporo. Jezus je videl žalost njunih strtih src, ko se je njun brat bojeval s svojim močnim sovražnikom - s smrtjo. Čutil je njuno bolečino, ko je moral svojim učencem reči: "Lazar je umrl." ([Jan 11,14.](#)) Toda Kristus ni smel misliti samo na svoje ljubljene v Betaniji; moral je misliti tudi na poučevanje svojih učencev. Postali naj bi njegovi predstavniki na svetu, da bi vsi bili deležni Očetovega blagoslova. Zaradi njih je dovolil, da je Lazar umrl. Ko bi ga bil ozdravil, se ne bi zgodil čudež, ki je najmočnejši dokaz njegovega božanskega značaja.

Če bi bil Kristus v Betaniji v Lazarjevi bolniški sobi, ta ne bi umrl, kajti Satan ne bi imel nad njim nobene moči. Smrt vpričo Darovalca življenja ne bi mogla v Lazarja izstreliti svoje puščice. Zato se Kristus ni približal. Sovražniku je dovolil, da je pokazal svojo moč, potem pa ga je odstranil kot premaganega nasprotnika. Dovolil je, da je Lazar prišel pod smrtno oblast, njegovi trpeči sestri pa sta videli svojega brata položenega v grob. Kristus je vedel, da bo njuna vera v Odrešenika hudo preizkušana, ko bosta zrla v mrtvi obraz svojega brata. Vedel pa je tudi, da bosta iz te preizkušnje, ki sta jo preživljali, izšli z veliko večjo vero. Trpel je vsak udarec, ki sta ga zdržali. Ni ju manj ljubil zato, ker je odlašal svoj prihod, kajti vedel je, da je potrebno izbojevati zmago za njiju, za Lazarja, zase in za učence.

"Zavoljo vas, ... da boste verovali." Za vsakega, ki hrepeni po Božjem vodstvu, je trenutek največje malodušnosti čas, ko mu je božanska pomoč najbližja. S hvaležnostjo se bo spominjal najtemnejšega dela svoje poti. "Gospod ve pobožne rešiti iz skušnjave." ([2 Pet 2,9.](#)) Iz vsake skušnjave in težave jih bo Bog izpeljal z močnejšo vero in bogatejšimi izkušnjami.^{/528/}

Ko se je Kristus obotavljal priti k Lazarju, je imel namen pokazati usmiljenje do njih, ki ga niso sprejeli. Odlašal je zato, da bi z obujenjem Lazarja od mrtvih dal svojemu trdovratnemu

in nevernemu narodu še en dokaz, da je resnično "vstajenje in življenje". Ni se hotel odpovedati vsem upom naroda, siromašnih tavajočih ovc Izraelove hiše. Njegovo srce je bilo strto zaradi njihove zakrknjenosti. V svoji milosti jim je hotel dati še en dokaz več, da je Obnovitelj, Edini, ki lahko da življenje in nesmrtnost. To je moral biti dokaz, ki ga duhovniki ne bodo mogli napačno razlagati. Zato je prelagal odhod v Betanijo. Ta vrhunski čudež, obuditev Lazarja od mrtvih, naj bi dal Božji pečat na njegovo delo in trditev o božanskosti.

Na svoji poti v Betanijo se je Jezus po svoji navadi posvečal bolnim in potrebnim. Ko je prispel v mesto, je poslal sla k sestrama, da bi jima sporočil njegov prihod. Kristus ni odšel takoj v njun dom, temveč se je zadržal na nekem mirnem kraju ob poti. Bučne navade, ki so jih imeli Judje ob smrti prijatelja ali sorodnika, se niso ujemale s Kristusovim duhom. Slišal je žalostinke najetih narekavic in se ni želel srečati s sestrama v taki zmedu. Med žalujočimi prijatelji so bili tudi družinski sorodniki; nekateri od njih so bili na visokih, odgovornih položajih v Jeruzalemu. Nekateri od teh so bili Kristusovi najhujši sovražniki. Kristus je poznal njihove namere, in zato se ni takoj pojavil med njimi.

Sporočilo je bilo Marti povedano tako tiho, da drugi v sobi niso ničesar slišali; celo Marija v svoji globoki žalosti tega ni slišala. Marta pa je takoj vstala in odšla ven, da bi se srečala s svojim Gospodom, medtem ko je Marija, misleč, da je Marta odšla k Lazarjevemu grobu, sedela tiha in nema v svoji bolečini.

Marta je z nasprotujočimi si čustvi hitela, da bi se srečala z Jezusom. Na njegovem izrazitem obrazu je brala isto nežnost in ljubezen kakor vedno. Njeno zaupanje vanj je bilo neomajno; mislila pa je na svojega dragega ljubljene brata, ki ga je tudi Jezus ljubil. Z žalostjo, ki je preplavila njeno srce, ker Kristus ni prišel prej, vendar pa z upanjem, da bo še sedaj naredil kaj, da bi jih potolažil, je rekla: "Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl." ([Jan 11,21.](#)) Sredi zmede, ki so jo povzročale narekavice, sta sestri vedno ponavljali te besede.

Jezus je s človeškim in božanskim sočutjem opazoval njen zaradi žalosti⁵²⁹ in skrbi naguban obraz. Marta ni hotela pripovedovati tega, kar je minilo; vse je povedala z ganljivimi besedami: "Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl." Med gledanjem v njegov ljubezniv obraz, je še pristavila: "A tudi sedaj vem, kar koli poprosiš Boga, ti Bog da." ([Jan 11,22.](#))

Jezus je spodbudil njeno vero z besedami: "Tvoj brat vstane." ([Jan 11,23.](#)) S svojimi besedami v Marti ni hotel zbuditi upanja na takojšnjo spremembo, temveč je želel usmeriti njene misli čez sedanje obujenje njenega brata na vstajenje umrlih pravičnih. To je storil, da bi v Lazarjevem vstajenju lahko videla zagotovilo za vstajenje vseh umrlih pravičnih in zagotovilo, da bo to uresničeno z Zveličarjevo močjo. Marta je odgovorila: "Vem, da vstane ob vstajenju poslednji dan." ([Jan 11,24.](#))

Jezus je želel njeno vero usmeriti še bolj pravilno, zato je rekel: "Jaz sem vstajenje in življenje." ([Jan 11,25.](#)) V Kristusu je prvotno, pristno, lastno življenje. "Kdor ima Sina, ima življenje." ([1 Jan 5,12.](#)) Kristusovo božanstvo je vernikova gotovost večnega življenja. Jezus je rekel: "Kdor v mene veruje, bo živel, čeprav umre; in vsak, kdor živi in veruje vame, ne umre vekomaj. Veruješ li to?" ([Jan 11,25,26.](#)) Kristus je pri tem gledal vnaprej na svoj drugi prihod, ko bodo mrtvi pravični vstali netrohhljivi, živi pravični pa bodo vzeti v nebesa, ne da bi okusili smrt. Čudež, ki ga je Kristus hotel sedaj narediti z obuditvijo Lazarja od mrtvih, bo predstavljal vstajenje vseh umrlih pravičnih. S svojimi besedami in dejanji se je imenoval za

začetnika vstajenja. Ta, ki bo kmalu tudi sam umrl na križu, je stal s ključi smrti kot zmagovalec nad grobom in pokazal svojo pravico in moč dati večno življenje.

Na Zveličarjeve besede: "Veruješ li to?" je Marta odgovorila: "Da, Gospod, verujem, da si ti Kristus, Božji Sin, ki je imel priti na svet." ([Jan 11,27.](#)) Ni dojela Kristusovih besed v njihovem popolnem pomenu, toda priznala je svojo vero v njegovo božanstvo in svoje zaupanje, da lahko naredi vse, kar hoče.

"In rekši to, odide in pokliče skrivaj Marijo, svojo sestro, rekoč: Učitelj je tu, in te kliče." ([Jan 11,28.](#)) Sporočilo ji je zaupala čim tiše, kajti duhovniki in poglavarji so bili pripravljeni Jezusa prijeti, če bi dobili priložnost. Vpitje narekavic je preprečilo, da bi se slišale njene besede./530/

Ko je Marija slišala sporočilo, je hitro vstala in odšla ven z izrazom pričakovanja na obrazu. Narekovalci so mislili, da je odšla h grobu jokati, zato so odšli za njo. Ko je prišla do Jezusa, je pokleknila k njegovim nogam in z drhtečim glasom rekla: "Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi bil umrl." ([Jan 11,32.](#)) Vpitje narekavic je težko prenašala, ker je hrepenela slišati od Jezusa na samem nekaj tihih besed. Ker pa je vedela za zavist in zlobo, ki so jo v svojih srcih negovali do Kristusa nekateri od navzočih, ni popolnoma razodela svoje žalosti.

"Jezus pa, ko jo vidi, da joka, in Judje, ki so prišli z njo, da jokajo, se zgrozi v duhu in postane sam žalosten." ([Jan 11,33.](#)) Bral je srca zbranih. Videl je, da je bilo pri mnogih izražanje žalosti samo pretvarjanje. Vedel je, da bodo nekateri od zbranih, ki sedaj kažejo hinavsko žalost, kmalu načrtovali smrt, in to ne samo za mogočnega čudodelnika, temveč tudi zanj, ki bo obujen od mrtvih. Kristus bi bil lahko strgal z njih krinko lažne žalosti. Toda zadržal je svojo upravičeno jezo. Zaradi ljubljene osebe, ki je klečala ob njegovih nogah in resnično verovala vanj, ni izgovoril besed, ki bi izražale popolno resnico, čeprav bi jih bil lahko.

"Kam ste ga položili?" jih je vprašal. "Reko mu: Pridi in poglej!" ([Jan 11,34.](#)) Skupaj so odšli h grobu. To je bil žalosten prizor. Lazar je bil zelo priljubljen in sestrini strti srci jokali za njim, njegovi prijatelji so se pridružili solzam žalujočih sester. Pred to človeško bedo in dejstvom, da nesrečni prijatelji lahko objokujejo mrtvega, medtem ko je med njimi Zveličar sveta, se je Jezus razjokal. Čeprav je bil Božji Sin, je vendar vzel nase človeško naravo, zato ga je ganila človeška žalost. Njegovo nežno, sočutno srce je vedno budno, da sočustvuje s trepečimi. Joka z jokajočimi in se veseli z veselimi.

Ampak Jezus ni jokal samo zaradi človeškega sočutja do Marije in Marte. Njegove solze so razodevale bolečino, ki je bila visoko nad človeško, kakor so nebesa višja od zemlje. Kristus ni jokal po Lazarju, saj ga je nameraval poklicati iz groba. Jokal je zato, ker bodo mnogi, ki so sedaj jokali po Lazarju, kmalu načrtovali smrt njega, ki je vstajenje in življenje. Toda kako nesposobni so bili neverujoči Judje, da bi pravilno dojeli njegove solze! Nekateri,/533/ ki v zunanjih okoliščinah niso mogli videti ničesar drugega kakor vzrok za njegovo žalost, so rekli tiho: "Glej, kako ga je ljubil." ([Jan 11,36.](#)) Drugi pa, ki so želeli v srca navzočih posejati seme nevere, so rekli posmehljivo: "Ali ni mogel On, ki je slepemu oči odprl, storiti, da bi tudi ta ne bil umrl?" ([Jan 11,37.](#)) Zakaj je Kristus pustil Lazarja umreti, če je imel moč, da bi ga lahko rešil?

Kristus je s preroškimi očmi videl sovraštvo farizejev in saducejev. Vedel je, da že načrtujejo njegovo smrt. Vedel je, da bodo nekateri, ki so navidezno tako sočutni, kmalu sami sebi

zaprli vrata upanja in vhod v Božje mesto. Z njegovim ponižanjem in križanjem se bodo sprožili dogodki, katerih vrhunec bo razdejanje Jeruzalema; a v tem času ne bo nihče objokoval mrtvih. Kazen, ki naj bi doletela Jeruzalem, mu je bila jasno pokazana. Videl je, da so rimske čete oblegale Jeruzalem. Vedel je, da bodo mnogi, ki sedaj jokajo po Lazarju, umrli med obleganjem mesta, in da v svoji smrti ne bodo imeli nobenega upanja.

Kristus ni jokal samo zaradi dogajanj okrog sebe. Težilo ga je breme vseh vekov. Videl je strašne posledice prestopanja Božjih zapovedi. Videl je, da v zgodovini sveta, začevši od Abelove smrti, boj med dobrim in hudim ni prenehal. Gledajoč v prihodnost, je videl trpljenje in žalost, solze in smrt, ki bodo človeška usoda. Njegovo srce je bilo ranjeno zaradi bolečine človeštva vseh dežel in časov. Trpljenje grešnega rodu je težko bremenilo njegovo dušo, in vir njegovih solz je začel teči, ko je hrepenel po tem, da bi odpravil vso njihovo bedo.

"In Jezus se zopet zgrozi v sebi in pride h grobu." ([Jan 11,38](#).) Lazarja so položili v neko skalno votlino, ogromen kamen pa je zapiral vhod. "Vzdignite kamen!" ([Jan 11,39](#).) je ukazal Kristus. Ker je Marta menila, da želi samo videti mrtvega, je ugovarjala temu, rekoč, da je truplo že štiri dni pokopano in je že začelo razpadati. Ta izjava, podana pred Lazarjevim vstajenjem, ni dala Kristusovim sovražnikom nobene možnosti za trditev, da je pri obujanju mrtvih šlo za prevaro. V preteklosti so farizeji širili lažne trditve o najveličastnejših razodetjih Božje moči. Ko je Kristus obudil Jairovo hčer, je rekel: "Deklica ni umrla, marveč spi." ([Mar 5,39](#).) Ker je bila bolna^{534/} samo kratek čas in obujena takoj po smrti, so farizeji razlagali, da otrok sploh ni bil mrtev; saj je namreč sam Kristus rekel, da samo spi. Prizadevali so si prikazati, da Kristus sploh ne more ozdravljati bolezni in da so bili njegovi čudeži prevara. V tem primeru pa nihče ni mogel oporekati, da je bil Lazar mrtev.

Ko Gospod namerava kaj narediti, Satan spodbudi koga, da temu nasprotuje. "Vzdignite kamen," je rekel Kristus. Kolikor je le mogoče, pripravite pot za moje dejanje. Toda sedaj se je razodela Martina samozaupna in častiljubna narava. Ni hotela, da ljudje gledajo razpadajoče truplo. Človeško srce počasi dojema Kristusove besede, zato Martina vera ni dojela pravega pomena njegove oblube.

Kristus je grajal Marto, vendar so bile njegove besede izgovorjene nenavadno prijazno. "Ali ti nisem rekel, da boš videla Božjo slavo, če veruješ?" ([Jan 11,40](#).) Zakaj dvomiš o moji moči? Zakaj nasprotuješ mojim zahtevam? Saj sem ti dal besedo, da boš videla Božjo slavo, če veruješ. Naravne nezmožnosti ne morejo preprečiti dela Vsemogočnega. Dvom in nevera nista ponižnost. Brezpogojno verovanje Kristusovim besedam je prava ponižnost in resnična izročitev samega sebe.

"Vzdignite kamen!" Kristus bi bil lahko ukazal kamnu, naj se umakne, in ta bi poslušal njegov glas. Lahko bi bil to ukazal tudi angelom, ki so bili okrog njega. Na njegov ukaz bi nevidne roke odvalile kamen. Toda odstranjen je moral biti s človeškimi rokami. S tem je Kristus želel pokazati, da naj človeško sodeluje z božanskim. Kar lahko naredi človeška roka, ne bo poklicana narediti božanska. Bog se noče odpovedati človekovi pomoči, temveč ga krepi in sodeluje z njim, če ta uporablja moči in sposobnosti, ki so mu dane.

Ljudje so ubogali ukaz in odstranili kamen. Vse je bilo narejeno javno in premišljeno. Vsem je bila dana priložnost videti, da pri tem ni bilo nobene prevare. Pred njimi v skalnatem grobu je ležalo Lazarjevo hladno in nemo truplo. Ihtenje žalujočih je utihnilo. Družba je začudena in polna pričakovanja stala okrog groba in pričakovala, kaj se bo zgodilo.

Kristus je mirno stal pred grobom. Neka slovesna resnoba je počivala na vseh navzočih. Kristus je stopil bliže h grobu. Povzdignil je oči k nebu in rekel: "Oče, zahvaljujem te, da si me uslišal." ([Jan 11,41.](#)) Kratek čas pred tem so ga njegovi sovražniki obtoževali, da preklinja Boga, in jemali v roke kamne, da bi ga kamnali, ker je trdil, da je Božji Sin.^{/535/} Obtoževali so ga, da dela čudeže s Satanovo močjo. Sedaj pa je Kristus trdil, da je Bog njegov Oče, in s popolnim prepričanjem izjavil, da je Božji Sin.

Kristus je sodeloval s svojim Očetom v vsem, kar je delal. Vedno je pazil na to, da bi ljudem jasno pokazal, da ne dela neodvisno od njega, čudeže je delal z vero in molitvijo. Želel je, da bi vsi poznali njegovo zvezo z Očetom. Dejal je: "Oče, zahvaljujem te, da si me uslišal. Pa jaz sem vedel, da me vsekdar poslušaj; toda zaradi ljudstva, ki okoli stoji, sem to rekel, da bi verovali, da si me ti poslal." ([Jan 11,41.42.](#)) S temi besedami je bil učencem in ljudstvu dan najprepričljivejši dokaz zveze med Kristusom in Bogom. Pokazano jim je bilo, da Kristusova trditev ni bila prevara.

"In ko je to rekel, zakliče z močnim glasom: Lazar, pridi ven!" ([Jan 11,43.](#)) Njegov razločen in močan glas je prodril do ušes umrlega. Medtem ko je govoril, je božansko prebijalo njegovo človeško naravo. Na njegovem z Božjo slavo razsvetljenem obrazu je ljudstvo videlo zanesljivost njegove moči. Vsako oko je zrlo na vhod v votlino. Vsako uho je bilo pripravljeno prestreči najmanjši šum. Z globokim in skrbnim zanimanjem so vsi pričakovali dokaz Kristusovega božanstva, dokaz, ki naj bi potrdil njegovo izjavo, da je Božji Sin, ali pa izničil upanje za večne čase.

V tistem grobu se je nekaj premaknilo, in on, ki je bil mrtev, je stal na vhodu groba. Njegove gibe so ovirali mrliški prti, s katerimi je bil obvit, zato je Kristus rekel osuplim opazovalcem: "Razvežite ga in pustite, naj odide." ([Jan 11,44.](#)) Znova jim je pokazal, da mora človeški delavec sodelovati z Bogom. Ljudje morajo delati za soljudi. Lazarja so osvobodili; in pred množico je stal ne kot človek izčrpan od bolezni na slabotnih in klecavih nogah, ampak kot človek v najboljših letih, v moči plemenite moškosti. Iz njegovih oči sta sijala razum in ljubezen do Zveličarja. V globoki vdanosti se je spustil pred Jezusove noge.

Priče tega prizora so v začetku od začudenja onemele. Potem pa je sledil nepopisen prizor veselja in hvaležnosti. Sestri sta kot Božji dar sprejeli vrnitev svojega brata v življenje in v solzah veselja izrazili svojo hvaležnost Zveličarju. Toda medtem ko so se brat, sestri in prijatelji veselili tega ponovnega srečanja, se je Jezus umaknil s kraja dogajanja. Ko so z očmi iskali Darovalca življenja, ga nikjer niso mogli najti.^{/536/}

59. Duhovniška zarota ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 11,47-54](#).

Betanija je bila tako blizu Jeruzalema, da je novica o Lazarjevem vstajenju hitro prispela v mesto. Po vohunih, ki so bili priče čudežu, so bili judovski poglavarji hitro obveščeni o dogodku. Takoj je bil sklican Veliki zbor, da bi se odločili o nadaljnjih ukrepih. Sedaj je Kristus popolnoma razodel svojo oblast nad smrtjo in grobom. S tem mogočnim čudežem je Bog dal ljudem vrhunski dokaz, da je svojega Sina poslal na svet zaradi njihovega zveličanja. To razodetje božanske moči je zadostovalo, da prepriča vsakega, ki se je ravnal po razumu in razsvetljeni vesti. Mnogi teh, ki so bili priča Lazarjevemu vstajenju, so začeli verovati v Jezusa. Toda sovraštvo duhovnikov do njega se je še povečalo. Zavrnilo so vse manjše dokaze njegovega božanstva, ta novi veliki čudež pa jih je samo še bolj razjaril. Umrli je vstal sredi belega dne in pred množico prič. Takega dokaza pa ni mogla ovreči nobena zvijača. Zaradi tega je sovraštvo duhovnikov postalo še bolj usodno. Bolj kakor kdaj prej so se odločili preprečiti Kristusovo delo.

Čeprav saduceji niso bili naklonjeni Kristusu, vendar niso bili tako polni zlobe do njega kakor farizeji. Njihovo sovraštvo do njega ni bilo tako ostro. Sedaj pa so bili zelo vznemirjeni, saj niso^{537/} verovali v vstajenje mrtvih. Postavili so si tako imenovano znanost, po kateri so sklepali, da je nemogoče oživiti mrtvo telo. Kristus pa je z nekaj besedami ovrgel njihovo teorijo. Pokazal jim je, da ne poznajo niti Pisma niti Božje moči. Niso videli nobene možnosti, da bi zbrisali vtis, ki ga je čudež dosegel pri ljudeh. Kako bi lahko ljudi odvrnili od njega, ki mu je uspelo mrtvega oteti iz okovov groba? Širili so lažna poročila, čudeža pa niso mogli zanikati, zato niso vedeli, kako naj bi preprečili njegovo delovanje. Dotlej niso podpirali načrta o Kristusovem uboju. Po Lazarjevem vstajenju pa so uvideli, da lahko samo z njegovo smrtjo ustavijo njegove neustrašne obtožbe proti njim.

Farizeji so verovali v vstajenje, in niso mogli drugače kakor uvideti, da je ta čudež dokaz, da je Mesija med njimi. Toda vedno so nasprotovali Kristusovemu delu. Že od samega začetka so ga sovražili, ker je razkrinkaval njihove hinavske zahteve. Strgal je z njih plašč strogih obredov, pod katerim se je skrivala njihova moralna popačenost. Čista vera, ki jo je učil, je obsodila njihovo prazno izpovedovanje pobožnosti. Žejalo jih je po maščevanju zaradi njegovih strogih ukorov. Poskušali so ga izzvati, da bi rekel ali naredil kaj, kar bi jim dalo priložnost za obsodbo. Nekolikokrat so ga poskušali kamnati, ampak mirno se je umaknil njihovim pogledom.

Čudeži, ki jih je naredil v soboto, so bili namenjeni prizadetim, toda farizeji so ga poskušali obsoditi kot prestopnika sobote. Poskušali so proti njemu nahujskati herodovce. Razlagali so, da poskuša vzpostaviti nasprotniško kraljestvo, in se z njimi posvetovali, kako bi ga uničili. Da bi izzvali Rimljane proti njemu, so izjavili, da poskuša spodkopati njihovo oblast. Na razne načine so mu poskušali preprečiti, da bi vplival na ljudstvo. Toda vsi dotedanji poskusi so spodleteli. Množica, ki je pričala o njegovih delih usmiljenja in poslušala njegove čiste in svete nauke, je vedela, da to niso dejanja in besede prestopnika sobote ali bogokletnika. Celo na uslužbenca, ki so jih poslali k njemu farizeji, so njegove besede vplivale tako, da ga niso mogli prijeti. V obupu so Judje končno izdali uredbo, da naj se izključi iz shodnice vsak človek, ki bi priznal vero v Jezusa.

Duhovniki, poglavarji in starešine so se na svojem posvetu odločili, da bodo utišali njega, ki je vse navduševal s tako veličastnimi^{538/} deli, katerim so se čudili vsi ljudje. Farizeji in

saduceji so bili bolj složni kakor kdaj poprej. Dotlej needini so se zedinili v svojem nasprotovanju Kristusu. Nikodem in Jožef nista bila poklicana na ta posvet, ker sta na prejšnjih preprečila Jezusovo obsodbo. Na to posvetovanje so bili povabljeni drugi vplivni ljudje, ki so verovali v Jezusa, ampak njihov vpliv ni mogel premagati vpliva hudobnih farizejev.

Vendar pa med vsemi člani tega zbora ni bila dosežena složnost. Veliki zbor v tem času ni bil zakonita skupščina. Obstajal je samo zato, ker so ga pač prenašali. Nekateri člani so se spraševali, ali je modro Kristusa obsoditi na smrt. Bali so se, da bi to izzvalo ljudski upor, kar bi Rimljanom dalo povod, da duhovništvu ukinejo posebne pravice in moč, ki jih je še imelo. Saduceji so bili složni v svojem sovraštvu do Kristusa, vendar pa so se nagibali k obzirnosti v svojem ravnanju, ker so se bali, da jim bodo Rimljani odvzeli njihov visok položaj.

Na tem posvetovanju, ki se je bilo zbralo, da bi načrtovalo Kristusovo smrt, je bila tudi Priča, ki je slišala Nebukadnezarjeve hvalisave besede, videla Belsazarjeve malikovalske gostije in bila navzoča, ko se je Kristus v Nazaretu imenoval za Maziljenca. Ta Priča je opominjala poglavarje, kaj delajo. Dogodke iz Kristusovega življenja so videli tako jasno, da jih je to vznemirjalo. Spomnili so se prizora iz templja, ko je Jezus tedaj kot dvanajstletni deček stal pred izobraženimi učitelji postave in jim zastavljal osupljiva vprašanja. Pravkar opravljeni čudež je pričal, da Jezus ni nihče drug kakor Božji Sin. Spisi Starega zakona, ki so se nanašali na Kristusa, so zasijali v njihovem umu v pravem pomenu. Vznemirjeni in zmedeni poglavarji so se spraševali: "Kaj čemo storiti?" ([Jan 11,47.](#)) Mnenje zbora je bilo razdeljeno. Pod vplivom Svetega Duha se duhovniki in poglavarji niso mogli otresti prepričanja, da se bojujejo proti Bogu.

Ko je bil Veliki zbor na vrhuncu zmedenosti, je vstal veliki duhovnik Kajfa. Bil je ošaben in surov, gospodovalen in nestrpen človek. Med njegovimi sorodniki so bili saduceji, ošabni, predrzni, brezobzirni, polni častihlepja in krutosti, ki so jo skrivali pod plaščem lažne pravičnosti. Kajfa je proučeval prerokovanja, in čeprav ni poznal njihovega pravega pomena, je govoril zelo oblastno in prepričljivo: "Vi ničesar ne veste, in tudi ne premišljate, da je boljše za vas, da en človek umre za ljudstvo,^{/539/} nego da bi ves narod poginil." ([Jan 11,49.50.](#)) Zahteval je, da se Jezus mora umakniti s poti, čeprav bi bil nedolžen. Povzroča namreč težave s tem, ko priteguje ljudi k sebi in zmanjšuje oblast poglavarjev. On je bil samo eden, zato je boljše, da umre On, kakor da bi bila okrnjena veljava poglavarjev. Če bodo ljudje izgubili zaupanje v svoje poglavarje, bo uničena narodova moč. Kajfa je dokazoval, da se bodo po tem čudežu Jezusovi učenci verjetno uprli. Trdil je, da bodo potem vmes posegli Rimljani, zaprli svetišče, ukinili njihove zakone in jih uničili kot narod. Koliko je torej vredno življenje tega Galilejca v primerjavi z obstankom naroda? Če ovira Izraelovo blaginjo, mar ne delamo Bogu usluge, če ga odstranimo? Boljše je, da eden človek umre, namesto da bi propadel ves narod.

Z izjavo, da mora en človek umreti za narod, je Kajfa pokazal, da nekoliko pozna prerokovanja, čeprav je bilo to znanje zelo omejeno. Toda Janez je v svojem obravnavanju dogodkov prikazal prerokovanje v vsem njegovem obširnem in globokem pomenu. Rekel je: "In ne samo za ta narod, ampak da tudi razkropljene Božje otroke zbere v eno." ([Jan 11,52.](#)) Kako nepremišljeno je nadut Kajfa priznal Zveličarjevo poslanstvo!

Na Kajfovih ustnicah se je ta dragocena resnica spremenila v laž. Predlog, ki ga je dal, je temeljil na načelu, ki je bilo sposojeno iz poganstva. Med pogani je nejasna zavest, da mora eden umreti za človeški rod, povzročila darovanje človeških daritev. Zato je Kajfa predlagal,

da naj se z darovanjem Jezusa celotni grešni narod reši, in sicer ne svojih prestopkov, temveč v prestopkih, da bi lahko še naprej grešil. S to utemeljitvijo je hotel utišati ugovore njih, ki bi si upali trditi, da doslej na Jezusu ni bilo ničesar smrti vrednega.

Na tem posvetovanju so bili Kristusovi sovražniki temeljito prepričani. Sveti Duh je vplival na njihov um, Satan pa si je prizadeval zagospodovati nad njimi s tem, da je usmeril njihovo pozornost na škodo, ki so jo pretrpeli zaradi Kristusa. Kako malo je cenil njihovo pravičnost! Jezus je predstavil veliko večjo pravičnost, ki jo morajo imeti vsi, ki želijo biti Božji otroci. Ne upošteva njihovo formalno službo in obrede, je spodbujal grešnike, naj se neposredno obrnejo na Boga kot usmiljenega Očeta in mu povedo svoje potrebe. Po mnenju Velikega zbora je bil na ta način okrnjen ugled duhovništva. Ni hotel priznati teologije rabinskih šol. Nepopravljivo je poškodoval vpliv duhovnikov^{540/} ko je razkrinkal njihova hudobna dela. Okrnil je uspeh njihovih načel in izročil z izjavo, da so ukinili Božje zapovedi s strogim vsiljevanjem obredne postave. Sedaj jih je Satan spomnil na vse to.

Satan jim je prišepetaval, da morajo ubiti Jezusa, če si hočejo ohraniti ugled, in ti so poslušali njegov nasvet. Dejstvo, da bi lahko izgubili oblast, ki so jo imeli tedaj, je bilo po njihovem mnenju zadosten razlog za to odločitev. Razen nekaterih, ki si niso upali povedati svojega mnenja, je Veliki zbor sprejel Kajfove besede kot Božje. Oddahnili so si; nesoglasje je bilo odpravljeno. Sklenili so, da bodo Kristusa ubili o prvi ugodni priložnosti. S tem ko so duhovniki in poglavarji zavrnili dokaz Jezusovega božanstva, so se zaprli v nepredirno temo. Popolnoma so padli pod Satanovo oblast in bili s tem popolnoma prepuščeni večni pogubi. Kljub temu so menili, da so lahko zadovoljni sami s seboj, saj so se imeli za rodoljube, ki si prizadevajo za narodovo zveličanje.

Vendar pa se je Veliki zbor bal nepremišljeno ukrepati proti Jezusu, da se ljudstvo ne bi razjezilo, in bi se zanj načrtovano nasilje obrnilo na njih same. Zato se je zbor obotavljal izvršiti izrečeno obsodbo. Zveličar je spoznal zaroto duhovnikov. Vedel je, da si ga goreče želijo odstraniti in da se bo njihov namen kmalu uresničil. Njegova dolžnost pa ni bila pospešitev krize, zato se je z učenci umaknil od tod. Tako je s svojim zgledom potrdil nauk, ki ga je dal učencem: "Kadar vas pa preganjajo v tem mestu, bežite v drugo." ([Mat 10,23.](#)) Široko je bilo polje, kjer so lahko delali za zveličanje ljudi, in zato naj Gospodovi služabniki ne izpostavljajo življenja nevarnosti, dokler koli tega ne zahteva vdanost njemu.

Jezus je dotlej tri leta deloval javno za svet. Njegov zgled samoodpovedi in nesebične dobrotelčnosti je bil postavljen prednje. Njegovo čisto življenje, njegovo trpljenje in predanost so bili znani vsem. Vendar je bilo to kratko obdobje treh let dolgo toliko, kolikor je ta svet lahko prenesel navzočnost svojega Odrešenika.

Njegovo življenje je bilo življenje preganjanja in žalitve. Ljubosumni kralj ga je izgnal iz Betlehema, njegovi rojaki so ga zavrgli v Nazaretu, v Jeruzalemu pa so ga brez vzroka obsodili na smrt. Zato je Jezus z nekoliko svojih zvestih sledilcev našel začasno pribežališče v nekem tujem mestu. Njega^{541/} ki ga je vedno ganilo človeško gorje, ki je zdravil bolne, vračal vid slepcem, sluh gluhim, govor nemim, sitil lačne in tolažil žalostne, so pregnali ljudje, za katerih zveličanje je delal. Ta, ki je hodil po razburkanih valovih, z eno besedo umiril njihovo strašno bučanje, izganjal hudobne duhove, ki so ga še ob umiku priznavali za Božjega Sina, prekinjal spanje mrtvih, tisoče očaral s svojimi besedami modrosti, ni mogel prodreti do src njih, ki so bili zaslepljeni s predsodki in sovraštvom ter trdovratno zavračali luč.^{542/}

60. Zakon novega kraljestva ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 20,20-28](#); [Mar 10,32-45](#); [Luk 18,31-34](#).

Približevala se je pasha in Jezus se je znova napolnil v Jeruzalem. V njegovem srcu je vladal mir popolne skladnosti z Očetovo voljo; z odločnimi koraki se je približeval kraju darovanja. Učence pa je prevzel občutek skrivnosti, dvoma in strahu. Zveličar "je šel pred učenci, in oni so se čudili. Tisti pa, ki so šli za njim, so se bali." ([Mar 10,32](#).)

Kristus je spet poklical k sebi dvanajstere in jim jasneje kakor kdaj prej povedal, da bo izdan in bo trpel. Dejal je: "Glej, gremo gor v Jeruzalem, in dopolni se Sinu človekovemu vse, kar so napisali preroki. Izroče ga namreč poganom, in zasmehovali ga bodo in zasramovali in pljuvali nanj, in ga bičali in potem umorili; a tretji dan vstane od smrti. In oni niso tega nič umeli, in ta beseda jim je bila skrita, in niso vedeli, kaj se jim je pravilo." ([Luk 18,31-34](#).)

Ali niso sami malo prej povsod oznanjali: "Približalo se je nebeško kraljestvo." ([Mat 10,7](#).) Ali jim ni sam Kristus obljubil, da bodo mnogi sedeli z Abrahamom, Izakom in Jakobom v Božjem kraljestvu? Ali ni obljubil vsem, ki so zaradi njega zapustili vse, da bodo prejeli stokrat toliko v tem življenju in delež v njegovem kraljestvu? Ali ni dal dvanajsterim posebne obljube o častnih položajih v svojem kraljestvu, namreč, da bodo sedeli na prestolih in sodili dvanajsterim Izraelovim rodovom?^{/547/} Tudi zdaj je poudaril, da se bo izpolnilo vse, kar so zanj pisali preroki. Mar ti niso napovedali slave Mesijeve vladavine? V luči teh misli so se jim besede o izdaji, preganjanju in smrti zdele nejasne in meglene. Učenci so bili prepričani, da bo Božje kraljestvo kmalu vzpostavljeno kljub vsem težavam.

Janez, Zebedejev sin, je bil eden prvih dveh učencev, ki sta odšla za Jezusom. On in njegov brat Jakob sta bila v prvi skupini, ki je zapustila vse, da bi mu služila. Rada sta se ločila od svoje družine in prijateljev, da bi lahko bila z njim. Z njim sta potovala, se z njim pogovarjala. Ob njem sta bila v mirnem ozračju doma kakor tudi na javnih shodih. Pomiril je njune bojazni, ju reševal nevarnosti, osvobajal trpljenja, tolažil v njuni žalosti in tako dolgo nežno in potrpežljivo poučeval, vse dokler ni kazalo, da je njuno srce povezano z njegovim in sta z gorečo ljubeznijo hrepenela biti nekoč v njegovem kraljestvu čisto blizu njega. Ob vsaki ustrezni priložnosti je bil Janez ob Zveličarju, a tudi Jakob si je želel biti počaščen s tesno zvezo z njim.

Tudi njuna mati je bila Kristusova sledilka in mu služila z vsem imetjem. V materinski ljubezni in častihlepnosti je želela, da bi njuna sinova zavzela najčastnejša mesta v novem kraljestvu. Zato ju je spodbujala, naj Jezusu postavi svoje zahteve. Mati je s sinovoma prišla k Jezusu in ga prosila, naj posluša prošnjo, h kateri je nagnjeno njihovo srce: "Kaj hočeš?" jo je vprašal. Mati je odgovorila: "Reci, naj sedita ta dva moja sina eden na tvoji desnici in drugi na levici v tvojem kraljestvu." ([Mat 20,21](#).)

Jezus je bil sinovoma naklonjen, zato ni grajal njune sebičnosti, s katero sta zahtevala prednost pred brati. Poznal je njuno srce, vedel je, kako zelo sta mu privržena. Njuna ljubezen ni bila samo človeško čustvo; čeprav je bila omadeževana z mesenostjo človeške narave, je izvirala iz izvira njegove odrešeniške ljubezni. Ni ju karal, temveč poglobil in očistil. Rekel jima je: "Moreta li piti kelih, ki ga pijem jaz, in se krstiti s krstom, ki se jaz krstim z njim?" ([Mar 10,38](#).) Spomnila sta se njegovih skrivnostnih besed, ki so napovedovale preganjanje in trpljenje, vendar sta samozavestno odgovorila: "Moreva." Za

največjo čast sta štela, da bi dokazala svojo privrženost s tem, da bosta delila vse, kar bo doletelo njunega Gospoda.

Jezus je dejal: "Kelih, ki ga jaz pijem, bosta pila, in s krstom, ki se jaz krstim z njim, se bosta krstila." ([Mar 10,39.](#)) Pred njim je stal križ namesto prestola,^{/548/} dva hudodelca kot njegova tovariša, eden na desnici, drugi pa na levici. Janez in Jakob sta bila povabljeni, naj se udeležita Učiteljevega trpljenja. Eden od njiju naj bi bil prvi umorjen z mečem, drugi pa naj bi dlje od vseh drugih prenašal muke, sramoto in preganjanje. "Ali da bi sedela na moji desnici in levici, ne morem jaz dati, a da se to tistim, ki jim je pripravljeno od mojega Očeta." ([Mat 20,23.](#)) V Božjem kraljestvu se položaj ne doseže z naklonjenostjo. Ne more se ga zaslužiti, niti ga komu poljubno podariti. Je sad značaja. Krona in prestol sta znaka izpolnjenih pogojev, znamenji zmage nad samim seboj po Gospodu Jezusu Kristusu.

Dolgo zatem, ko je bil Janez po sodelstvu v Kristusovem trpljenju tesno povezan z njim, mu je Gospod razodel, kaj pomeni biti blizu njegovega kraljestva. "Njemu, kdor premaga, dam sedeti z menoj na svojem prestolu, kakor sem tudi jaz premagal in sedel s svojim Očetom na njegov prestol. Njega, kdor premaga, naredim za steber v templju svojega Boga, in ven ne pojde več, in zapišem nanj ime svojega Boga ... in svoje novo ime." ([Raz 3,21.12.](#)) Apostol Pavel pa je to izrazil takole: "Kajti jaz bom skoraj žrtvovan in čas moje ločitve je blizu. Bojeval sem dobri boj, dokončal tek, ohranil vero; že mi je pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga podeli Gospod tisti dan, pravični sodnik." ([2 Tim 4,6-8.](#))

Najbliže Kristusu bodo stali tisti, ki so se na zemlji najbolj napajali z duhom Kristusove požrtvovalne ljubezni, ljubezni, o kateri je rečeno, da "se ne hvali, se ne napihuje, ... ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega", ([1 Kor 13,4.5.](#)) z ljubeznijo, ki priganja učence živeti, delati in se žrtvovati celo do smrti za zveličanje človeštva, kakor je priganjala tudi našega Gospoda, da je daroval vse. Ta duh se je pokazal v Pavlovem življenju. On je povedal: "Zakaj meni je življenje Kristus," kajti njegovo življenje je razodevalo Kristusa ljudem; "in smrt dobiček," dobiček za Kristusa; sama smrt bo storila, da se bo pokazala moč njegove milosti in se zbrali ljudje zanj. Pravi tudi, da se bo v njegovem telesu poveljeval Kristus, "bodisi z življenjem ali s smrtjo". ([Filip 1,21.20.](#))

Ko je desetero učencev slišalo za Jakobovo in Janezovo zahtevo, so postali zelo nezadovoljni. Vsak od njih si je želel prav najvišji položaj v kraljestvu. Sedaj so bili jezni, ker sta ta dva učenca dosegla navidezno prednost pred njimi.^{/549/}

Kazalo je, da bo spet izbruhnil stari prepir glede vprašanja, kdo bo največji, ko je Jezus vznemirjene učence poklical k sebi in jim rekel: "Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje narodov, nad njimi gospodujejo, in njih velikaši jih siloma vladajo. Ni pa tako med vami." ([Mar 10,42.43.](#))

V kraljestvih sveta je položaj pomenil samopoviševanje. Domnevalo se je, da je preprosto ljudstvo samo za korist vladajočega razreda. Vpliv, blaginja in izobrazba so vladajočim dajali mnogo možnosti za obvladovanje množice v svojo korist. Menili so, da je stvar vladajočega razreda misliti, odločati, uživati in vladati, nižji pa naj bi poslušali in služili. O veri kot tudi vseh drugih zadevah naj bi odločala oblast. Od ljudstva se je pričakovalo, da veruje in izpolnjuje, kar ukazujejo nadrejeni. Ljudstvu ni bila priznana naravna človekova pravica, da samostojno misli in deluje.

Kristus je ustanovil svoje kraljestvo na drugačnih načelih. Ljudi je učil, naj ne vladajo, temveč služijo. Močnejši naj prenašajo slabosti slabotnih. Moč, položaj, nadarjenost in vzgoja obvezujejo nje, ki to imajo, da služijo svojim bližnjim. Celo najbolj skromnim Kristusovim učencem je rečeno: "Vse je namreč zavaljo vas." ([2 Kor 4,15.](#))

"Kajti tudi Sin človekov ni prišel, da njemu služijo, ampak da služi in dá svoje življenje v odkupnino za mnoge." ([Mar 10,45.](#)) Med svojimi učenci je bil Kristus v vsakem smislu ta, ki je skrbel zanje in nosil njihova bremena. Z njimi je delil siromaštvo, zaradi njih je živel življenje samoodpovedi, hodil je pred njimi, da bi poravnal težave, kmalu pa bo dokončal svoje delo na zemlji z darovanjem svojega življenja. Načelo, po katerem je deloval Kristus, naj bi spodbudilo vernike cerkve, ki je njegovo telo. Ljubezen je zveličanje načrtovala in ga uresničila. V Kristusovem kraljestvu bodo največji tisti, ki se ravnaajo po njegovem zgledu in delujejo kot pastirji njegove črede.

Pavlove besede izražajo pravo dostojanstvo in čast krščanskega življenja: "Kajti dasi sem bil svoboden od vseh, sem se storil sužnja vsem, ... ne išoč, kar je koristno meni, temveč kar je v korist mnogim, da se zveličajo." ([1 Kor 9,19; 10,33.](#)) V zadevah vesti mora človek ostati svoboden. Nihče ne sme vladati z umom drugega, odločati namesto njega ali mu predpisovati dolžnosti. Bog daje vsakemu človeku svobodo mišljenja in ravnanja po svojem prepričanju. "Tako bo torej vsakdo izmed nas zase odgovor dajal Bogu." ([Rim 14,12.](#)) Nihče ne sme stopiti svoje osebnosti v osebnosti drugega. Pri vseh stvareh velja načelo: "Vsak bodi v lastnem razumu popolnoma prepričan." ([Rim 14,5.](#)) V Kristusovem kraljestvu ni gospodovalnega^{/550/} zatiranja, niti prisile. Tudi nebeški angeli ne prihajajo na svet, da bi tukaj vladali in zahtevali spoštovanje, temveč kot poslanci milosti, da sodelujejo z ljudmi za plemenitenje človeštva.

Načela in same besede Zveličarjevega nauka v svoji božanski lepoti so živele dalje v spominu ljubljene učenca. Do Janezovih zadnjih dni je bil temelj njegovega pričevanja cerkvam: "Kajti to je oznanilo, ki ste ga slišali od začetka: naj se ljubimo med seboj. V tem smo spoznali ljubezen, da je On dal življenje za nas; tudi mi moramo dati življenje za brate." ([1 Jan 3,11.16.](#))

Ta duh je preveval prvo cerkev. Po izlitju Svetega Duha je bila množica teh, "ki so sprejeli vero, enega srca in enega duha; tudi nihče ni govoril, da je kaj njegovega od tega, kar je imel. Ni ga bilo namreč ubožca med njimi. In z veliko močjo so dajali apostoli pričevanje za vstajenje Gospoda Jezusa, in velika milost je bila na vseh njih." ([Dej 4,32.34. 33.](#))^{/551/}

61. Zahej ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 19,1-10](#).

Na poti v Jeruzalem Jezus "pride v Jeriho in gre skozi mesto". ([Luk 19,1](#).) Mesto je ležalo sredi tropskega bujnega lepega rastlinstva, nekaj kilometrov od Jordana na zahodni strani doline, ki se je tam razširila v ravnino. S svojimi palmami in rodovitnimi vrtovi, ki so jih namakali živi izviri, se je ravnina bleščala kakor smaragd med apnenčastimi gorami in soteskami, ki so se razprostirale med Jeruzalemom in mestom na ravnini.

Mnoge velike skupine romarjev so za praznike potovale skozi Jeriho. Njihov prihod je vedno pomenil obdobje veselja, toda sedaj je ljudstvo zaposlovalo globlje zanimanje. Zvedeli so, da je med množico galilejski Učitelj, ki je pred kratkim obudil Lazarja od mrtvih. Čeprav so krožili glasovi o zaroti duhovnikov, mu je množica želela izkazati spoštovanje.

Jericho je bilo eno od mest, ki je bilo že od davnih časov določeno za duhovnike. Tudi v Kristusovem času je v njem prebivalo veliko duhovnikov. Poleg tega je v mestu živel prebivalstvo različnih značajev. Bilo je veliko trgovsko središče, v katerem so se zadrževali tujci iz različnih pokrajin, rimski uslužbenci in vojaki. A zaradi pobiranja carine je mesto postalo domovanje tudi številnih cestnarjev.

Višji cestnar Zahej je bil Jud, ki so ga rojaki sovražili. Njegov položaj in bogastvo sta bila nagrada za poklic,^{552/} ki so ga ljudje sovražili in imeli za simbol krivice in oderuštva. Vendar pa bogati cestnar ni bil zakrknjen mož sveta, kakršen je bil videti. Pod plaščem sebičnosti in ošabnosti je utripalo za božanski vpliv dovzetno srce. Zahej je slišal pripovedovati o Jezusu. Glas o njem, ki je nežno in prijazno ravnal s preziranim družbenim slojem, se je razširil na vse strani. Višjega cestnarja je prežemalo hrepenenje po boljšem življenju. Janez Krstnik je oznanjal na obrežju Jordana samo nekaj kilometrov od Jeriha, in tako je tudi Zahej slišal za vabilo k spokorjenju. Cestninarjem namenjeno navodilo: "Ničesar ne terjajte več, nego vam je določeno," ([Luk 3,13](#).) se mu je vtisnilo v um, čeprav ga ni upošteval. Poznal je Svete spise in bil prepričan, da je ravnal narobe. Ko je sedaj slišal besede, za katere se je govorilo, da so od velikega Učitelja, je čutil, da je grešnik v Božjih očeh. Toda to, kar je slišal o Jezusu, je razvnelo upanje v njegovem srcu. Spokorjenje in obnova življenja sta bila možna celo zanj. Mar ni bil eden iz najbolj zaupnega kroga učencev novega Učitelja tudi cestnar? Zahej je začel takoj uresničevati prepričanje, ki ga je prevzelo, in vračati škodo njim, ki jih je bil oškodoval.

Ko se je v Jerihu širilo sporočilo o Jezusovem prihodu v mesto, si je že prizadeval popraviti svojo preteklost. Odločil se je, da ga mora videti. Pravkar je začel čutiti grenkobo sadov greha in dojemati, kako težko je človeku zapustiti svojo grešno pot. Hudo mu je bilo prenašati nerazumevanje, dvom in nezaupanje, na kar je naletel, ko si je prizadeval popraviti svoje napake. Višji cestnar je želel pogledati v obraz njega, čigar besede so prižgale upanje v njegovem srcu.

Ulice so bile polne ljudi, Zahej pa je bil majhne postave, zato ni videl ničesar nad njihovimi glavami. Nihče ga ni hotel pustiti naprej, zato je bogati pobiralec davkov stekel malo pred množico do neke murve, katere veje so segale čez pot, splezal nanjo in sedel med veje, odkoder je lahko opazoval sprevod. Med mimoidočo množico si je prizadeval prepoznati njega, kogar je želel videti.

Sredi hrupa duhovnikov in rabinov ter vzklikov dobrodošlice iz množice je neizrečeno hrepenenje višjega cestnarja prišlo do Jezusovega srca. Na lepem se je skupina ustavila ravno pod murvo; ustavili so se tudi tisti, ki so šli za Jezusom in pred njim, pogled Bralca misli pa se je dvignil. Mož, ki je sedel na drevesu, skoraj ni verjel svojim ušesom,^{/553/} ko je slišal: "Zahej, pojdi hitro dol! Kajti danes moram ostati v tvoji hiši." ([Luk 19,5.](#))

Množica je naredila prehod, in Zahej se je kakor v sanjah napotil proti svojemu domu. Rabini pa so to opazovali z mrkimi obrazi ter nezadovoljno in zaničljivo mrmrali: "K človeku grešniku gre gostovat!" ([Luk 19,7.](#))

Zahej je osupnil in se začudil zaradi Kristusove ljubezni in ljubeznivosti, s kakršno se je približal k tako nevrednemu. Tedaj sta ljubezen in vdanost do novega najdenega Učitelja odprli njegova usta. Javno je želel priznati svojo vero in spokorjenje.^{/554/}

Zahej je v navzočnosti mnogih pristopil h Gospodu in rekel: "Glej, polovico svojega premoženja, Gospod, dajem ubogim, in če sem koga kaj ukanil, povrnem mu četverno. Jezus pa mu reče: Danes je prišlo zveličanje tej hiši, ker je tudi ta Abrahamov sin." ([Luk 19,8.9.](#))

Ko je bogati mladi poglavar odšel od Jezusa, so se učenci čudili ob Učiteljevih besedah: "Kako težko je tistim, ki stavijo svoje upanje v bogastvo, priti v Božje kraljestvo." Vzkliknili so: "Kdo se potem more zveličati?" ([Mar 10,24.26.](#)) Sedaj so imeli pred seboj ponazoritev Kristusovih besed: "Kar je pri ljudeh nemogoče, mogoče je pri Bogu." ([Luk 18,27.](#)) Videli so, kako lahko bogataš po zaslugi Božje milosti pride v kraljestvo.

Še preden je Zahej srečal Kristusa, je začel delati to, s čimer se je izkazal kot pravi spokornik. Preden ga je kdor koli obtožil, je priznal svoj greh. Prepustil se je vplivu Svetega Duha in začel uresničevati nauke, ki so bili napisani tako za stari Izrael kakor tudi za nas. Gospod je nekoč rekel: "Ako tvoj brat poleg tebe obuboža in mu roka opeša, podpiraj ga, kakor tujec in naseljenik naj živi pri tebi. Ne jemlji od njega zakupnine in obresti, temveč boj se svojega Boga, da živi tvoj brat pri tebi. Svojega denarja mu ne dajaj na obresti in svoje hrane ne zaradi dobička. Zato naj nihče ne opehari svojega bližnjega, temveč boj se svojega Boga." ([3 Mojz 25,35-37.17.](#)) Te besede je izgovoril sam Kristus, ki je v oblakovem stebru vodil svoj narod; in prvi Zahejev odziv na Kristusovo ljubezen se je razodel v izkazovanju usmiljenja do siromašnih in trpečih.

Med cestnarji je obstajala zveza, da so lahko zatirali ljudstvo in se medsebojno podpirali v svojih nepoštenih dejanjih. Pri svojih izsiljevanjih so delali to, kar je postalo že skoraj splošna navada. Celo duhovniki in rabini, ki so jih sicer prezirali, so se bogatili na nepošten način pod plaščem svojega svetega poklica. Toda brž ko je Zahej prišel pod vpliv Svetega Duha, je opustil vsako nepošteno ravnanje.

Nobeno spokorjenje ni iskreno, če ne povzroči spremembe. Kristusova pravičnost ni plašč, s katerim se pokrivajo nepriznani in neodpuščeni grehi.^{/555/} Je življenjsko načelo, ki spreminja značaj in upravlja vedenje. Svetost pomeni popolno pripadnost Bogu; pomeni popolno izročitev srca in življenja nebeškemu načelom.

Kristjan mora v svojem poslovanju pokazati svetu, kako bi Gospod vodil poslovne podvige. Pri vsakem poslu mora pokazati, da je Bog njegov učitelj. "Svetost Gospodu" mora biti napisano na trgovskih dnevnikih, na glavni knjigi, na pogodbah, računih in menicah. Ti, ki trdijo, da hodijo za Kristusom, a poslujejo nepošteno, lažno pričajo o značaju svetega,

pravičnega in usmiljenega Boga. Vsak spreobrnjeni človek bo kakor Zahej dokazal, da je sprejel Kristusa v svoje srce s tem, da bo opustil vsa krivična ravnanja, ki so doslej označevala njegovo življenje. Kakor višji cestinar bodo tudi ti dokazali svojo iskrenost s povrnitvijo povzročene škode. Gospod pravi: Če se grešnik "spreobrne od svojega greha in streže pravici in pravičnosti, tako da povrne zastavo, kar je po sili vzel, prinese nazaj, ravna po postavah življenja, ne delajoč nič krivičnega; ... nobeden iz njegovih grehov, ki jih je zagrešil, se mu ne bo spominjal; ... gotovo bo živel." ([Ezek 33,14-16.](#))

Če smo komu povzročili krivico z nepravičnim trgovskim poslovanjem, če smo koga opeharili ali ogoljufali, čeprav za to ne bi odgovarjali pred zakonom, moramo priznati svojo krivdo in po možnosti poravnati škodo, kolikor je v naši moči. Prav je, da povrnemo ne samo, kar smo vzeli, temveč tudi možni dobiček, kakršnega bi imel lastnik z razumno in modro uporabo sredstev, ki smo si jih prilastili.

Zveličar je rekel Zaheju: "Danes je prišlo zveličanje tej hiši." ([Luk 19,9.](#)) Blagoslovljen ni bil samo Zahej, temveč z njim tudi ves njegov dom. Kristus je prišel v njegov dom, da njega pouči o resnici, njegove domače pa o stvareh kraljestva. Ker so jih rabini in verniki prezirali, jim je bilo prepovedano obiskovati shodnico, toda sedaj so se zbrali kot najbolj počaščena družina v vsem Jerihu v svojem lastnem domu okrog božanskega Učitelja in poslušali besede življenja.

Ko sprejmemo Kristusa za svojega osebnega Zveličarja, pride zveličanje v dušo. Zahej si Jezusa ni želel samo kot prehodnega gosta v svojem domu, temveč kot njega, ki bo stalno prebival v njegovem srcu. Pismarji in farizeji so ga obtoževali kot grešnika in godrnjali zoper Kristusa, ker je obiskal Zaheja, Gospod pa ga je prepoznal za Abrahamovega sina. Kajti Abrahamovi sinovi "so tisti, ki so iz vere". ([Gal 3,7.](#))/556/

62. Pojedina v Simonovi hiši ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 26,6-13](#); [Mar 14,3-11](#); [Luk 7,36-50](#); [Jan 11,55](#), do 12,11.

Simona iz Betanije so imeli za Jezusovega učenca. Bil je eden redkih farizejev, ki se je odkrito priključil Kristusovim sledilcem. Jezusa je priznal za učitelja in upal je, da je Mesija; ampak ni ga sprejel kot zveličarja. Njegov značaj še ni bil preoblikovan, njegova načela še niso bila spremenjena.

Jezus ga je ozdravil gobavosti, zato ga je pritegnil k sebi. Želel je pokazati hvaležnost, in ob Kristusovem zadnjem obisku v Betaniji je za Zveličarja in učence pripravil pojedino. Na njej so se zbrali mnogi Judje. Ravno v tistem času je vladalo v Jeruzalemu veliko vznemirjenje. Kristus in njegovo poslanstvo sta pritegovala večjo pozornost kakor kdaj poprej. Navzoči na gostiji so natančno opazovali vsak njegov korak, nekateri pa so ga opazovali celo s sovražnimi pogledi.

Zveličar je prišel v Betanijo samo šest dni pred pasho in po svoji navadi odšel počivat v Lazarjev dom. Skupina popotnikov, ki je odšla naprej v glavno mesto, je razširila novico, da je Jezus na poti v Jeruzalem in bo čez soboto počival v Betaniji. Med ljudstvom je vladalo veliko navdušenje. Mnogi so se podali v Betanijo, nekateri iz naklonjenosti do Jezusa, drugi zopet iz radovednosti, da bi videli njega, ki je bil obujen od mrtvih.

Mnogi so od Lazarja pričakovali čudovito poročilo o njegovih doživetjih po smrti. Bili pa so presenečeni, da ni pripovedoval ničesar.^{/557/} Saj tudi ni imel ničesar povedati o tem. Navdihnjenje namreč pravi: "Mrtvi pa ničesar ne vedo. ... Kakor njih ljubezen, tako je njih sovraštvo in njih gorečnost davno izginila." (Prop 9,5.6.) Toda Lazar je čudovito pričal o Kristusovem delovanju; zato je bil obujen od mrtvih. Prepričljivo in odločno je izjavil, da je Jezus Božji Sin.

Poročila, ki so jih obiskovalci Betanije prinesli nazaj v Jeruzalem, so še povečala razburjenje. Vsak bi rad Jezusa videl in poslušal. Na splošno so se spraševali, ali bo Lazar prišel z njim v Jeruzalem in ali bo prerok na praznovanju pashe kronan za kralja. Duhovniki in poglavarji so spoznali, da njihov vpliv na ljudstvo vse bolj slabi, zato je njihovo sovraštvo do Jezusa postajalo vse hujše. Komaj so čakali na priložnost, da bi ga za vedno spravili s poti. Ker pa je čas mineval, so se bali, da po vsem, kar se je zgodilo, sploh ne bo prišel v Jeruzalem. Spominjali so se, kolikokrat je že prekrizal njihove morilske naklepe, zato so se bali, da je tudi sedaj spoznal njihove proti njemu usmerjene naklepe, in da zato ne bo prišel. Niso mogli dobro prikriti svoje bojazni, zato so spraševali drug drugega: "Kaj se vam zdi? Gotovo ne pride na praznik?" ([Jan 11,56](#).)

Duhovniki in farizeji so sklicali posvet. Od Lazarjevega obujenja je bila naklonjenost ljudstva popolnoma na Kristusovi strani, zato se jim je zdelo nevarno, da bi ga javno prijeli. Sklenili so, da ga bodo prijeli skrivoma in ga čim tiše postavili pred sodišče. Upali so, da se bo omahujoča naklonjenost ljudstva obrnila njim v prid, ko se bo zvedelo za njegovo obsodbo.

Na takšen način so nameravali uničiti Jezusa. Toda duhovniki in rabini so vedeli tudi to, da ne bodo varni, vse dokler bo živel Lazar. Že samo življenje moža, ki je štiri dni ležal v grobu in je bil po Jezusovi besedi obujen v življenje, bi lahko prej ali slej izzvalo odpor. Potem pa bi se ljudstvo maščevalo nad voditelji za smrt njega, ki je lahko naredil takšen čudež. Zato je Veliki zbor sklenil, da mora umreti tudi Lazar. Tako daleč sta pripeljala zavist in predsodek

svoje sužnje. Sovraštvo in nevera judovskih voditeljev sta tako narasla, da so hoteli celo vzeti življenje človeku, katerega je neskončna moč osvobodila iz groba.

Medtem ko se je v Jeruzalemu sklepala ta zarota, so bili Jezus in njegovi prijatelji povabljeni na Simonovo pojedino. Zveličar je sedel za praznično mizo med Simonom, kogar je ozdravil gnusne bolezni, in Lazarjem, kogar je otel smrti. Marta je stregla, Marija pa je željno poslušala vsako besedo, ki je prišla iz Jezusovih ust.^{/558/} Jezus ji je v svojem usmiljenju odpustil grehe, njenega ljubljenega brata pa je poklical iz groba, zato je bilo njeno srce napolnjeno s hvaležnostjo. Slišala je Jezusa govoriti o njegovi bližajoči se smrti. V svoji globoki ljubezni in žalosti je hrepenela po tem, da bi mu izkazala spoštovanje. Z veliko osebno žrtvijo je kupila alabastrno posodico "pravega in dragocenega mazila", ([Jan 12,3.](#)) da bi z njim pomazilila njegovo telo. Toda sedaj je slišala govoriti, da bo kmalu kronan za kralja. Njena bolečina se je spremenila v radost, zato si je vneto prizadevala, da bi prva počastila svojega Gospoda. Razbila je posodico in zlila njeno vsebino na Jezusovo glavo in noge; pokleknila je poleg njega in s solzami močila njegove noge ter jih otirala s svojimi dolgimi bujnimi lasmi.

Marija se je hotela izogniti vsakemu hrupu, in njeno dejanje bi lahko ostalo neopazno; toda prostor je preplavila prijetna dišava mazila in seznanila vse navzoče z njenim dejanjem. Juda je opazoval to dejanje z velikim nezadovoljstvom. Namesto da bi najprej poslušal, kaj bo Kristus povedal o tem, je začel njim, ki so sedeli v njegovi bližini, prišepetavati svoje pritožbe in očital Kristusu razsipništvo. Zvito jih je zavajal na misli, ki bodo verjetno izzvale nezadovoljstvo.

Juda je bil blagajnik učencev. Iz njihove skromne blagajne je skrivoma jemal denar zase in s tem še bolj zmanjšal njihova skromna sredstva. Sedaj si je prizadeval pridobiti vse, kar bi lahko dosegel, kajti mnogokrat so z denarjem iz te blagajne pomagali siromašnim. Če se je kupilo kaj, kar se mu ni zdelo dovolj pomembno, je imel navado reči: "Zakaj ta potrata? Zakaj se denar ni dal v mošnjo, ki jo nosim, da bi lahko poskrbel za uboge?" Marijino dejanje je bilo v tako očitnem nasprotju z njegovo sebičnostjo, da ga je postalo zelo sram. Po svoji navadi je iskal ustrezen razlog za svoj očitke proti njenemu darilu. Obrnil se je na učence in rekel: "Zakaj se ni prodalo to mazilo za tristo denarjev in dalo ubogim? To pa je rekel, ne ker ga je bilo skrb za uboge, ampak ker je bil tat in je imel mošnjo in nosil, kar so metali vanjo." ([Jan 12,5.6.](#)) Judež ni imel srca za siromašne. Če bi se bilo Marijino mazilo prodalo in bi izkupiček prišel v njegovo posest, siromašni ne bi imeli od tega nobene koristi.

Judež je imel visoko mnenje o svojih sposobnostih. Kot blagajnik se je imel za pomembnejšega od svojih tovarišev; uspelo mu jih je napeljati, da so ga imeli za takega. Pridobil si je njihovo zaupanje in imel nanje velik vpliv. Zavedlo jih je njegovo navidezno sočutje do siromašnih. Njegovi spretni namigi so povzročili, da so nezaupljivo gledali na Marijino predanost.^{/559/} Okrog mize se je šepetalo: "Čemu ta potrata? To bi se bilo namreč lahko za mnogo prodalo in izkupilo se dalo ubogim." ([Mat 26,8.9.](#))

Marija je slišala te očitke. Njeno srce je trepetalo; bala se je, da jo bo sestra grajala zaradi razsipnosti in da jo bo tudi Učitelj imel za lahkomišno. Hotela se je umakniti brez zagovarjanja ali opravičevanja, ko je zaslišala glas svojega Gospoda: "Pustite jo! Kaj jo nadlegujete?" ([Mar 14,6.](#)) Videl je, da je bila ponižana in zmedena. Vedel je, da je s tem dejanjem izrazila svojo hvaležnost za odpuščanje grehov, zato je olajšal njen um. S svojim glasom je preglasil očitajoče godrnjanje, rekoč: "Dobro delo je storila na meni. Kajti uboge

imate vedno pri sebi, in kadar hočete, jim morete dobro storiti, mene pa nimate vselej. Kar je mogla, je storila: vnaprej je pomazilila moje telo za pokop." ([Mar 14,6-8.](#))

Dišeči dar, ki ga je Marija namenila za Zveličarjevo truplo, je izlila na njegovo živo telo. Pri pokopu bi dišava napolnila samo grob; sedaj pa je razveselila njegovo srce z gotovostjo njene vere in ljubezni. Jožef iz Arimateje in Nikodem nista ponudila svojih darov ljubezni Jezusu, ko je še živel, temveč sta prinesla svoja dragocena mazila z grenkimi solzami mrtvem. Ženske, ki so nosile mazila h grobu, so zaman opravile pot, saj je medtem že vstal od mrtvih. Marija, ki je Zveličarju izkazala svojo ljubezen, ko se je še zavedal njene vdanosti, ga je pomazilila za pokop. Ko je Jezus stopal v temo svoje hude preizkušnje, je nosil v svojem srcu spomin na to dejanje kot zagotovilo ljubezni, ki mu bo večno pripadala od odrešenih.

Mnogi prinašajo mrtvim dragocene darove. Ob nemem in otrplem telesu velikodušno izgovarjajo besede ljubezni. Nežnost, spoštovanje in vdanost se zapravljajo zanje, ki ne morejo več ne slišati ne videti. O, ko bi bile te besede izgovorjene, ko so bile izčrpanemu duhu tako potrebne, ko so ušesa še lahko slišala in je srce še lahko čutilo, kako dragocena bi bila njihova dišava!

Sama Marija ni mogla oceniti prave vrednosti svojega dejanja ljubezni. Ni mogla odgovoriti svojim tožnikom, in tudi ni mogla pojasniti, zakaj si je izbrala to priložnost, da bi pomazilila Jezusa. Sveti Duh je načrtoval zanjo, ona pa je poslušala njegove spodbude. Navdihnjenje se pojavi brez pojasnila; njegova nevidna navzočnost govori umu in duši ter spodbuja srce k delovanju. Opravičuje se samo po sebi.

Kristus je Mariji pojasnil smisel njenega dejanja, in ji je dal s tem veliko več,^{/560/} kakor je prejel sam. "Kajti s tem, da je izlila to mazilo na moje telo, me je pripravila za pokop." ([Mat 26,12.](#)) Kakor je bila razbita alabastrna posodica in je dišava napolnila vso hišo, tako bo moral umreti Kristus. Njegovo telo bo moralo biti strto; toda zopet bo vstal iz groba, in dišava njegovega življenja bo napolnila zemljo. Kristus je "ljubil nas in je dal sebe za nas kot daritev in žrtev Bogu v prijetno dišavo". ([Ef 5,2.](#))

Kristus je povedal: "Resnično vam pravim: Kjer koli po vsem svetu se bo oznanjal ta evangelij, se bo povedalo tudi to, kar je ona storila, njej v spomin." ([Mat 26,13.](#)) Zveličar je govoril, gledaje v prihodnost, s popolno gotovostjo o evangeliju. Ta naj bi se oznanjal po vsem svetu. In do koder se bo slišalo za Marijin dar, bo povsod širil svojo dišavo, in srca bodo blagoslovljena po njenem nepreračunanem ravnanju. Kraljestva so nastajala in padala. Imena vladarjev in zavojevalcev so padla v pozabo, toda dejanje te ženske je ostalo ovekovečeno v sveti zgodovini. Vse do konca pozemskih dogajanj bo ta razbita alabastrna posodica pripovedovala zgodbo o neizmerljivi Božji ljubezni do padlega rodu.

Marijino dejanje je bilo v očitnem nasprotju z Judeževim. Kako oster nauk bi lahko Kristus dal temu, ki je sejal seme kritike in zlobnega mišljenja v srca učencev! Kako upravičeno bi bil tožnik obtožen! On, ki bere nagibe vsakega srca in razume vsako dejanje, bi lahko na tej gostiji razodel vsem navzočim temne strani Judeževega življenja. Prazna pretveza, na katero se je izdajalec skliceval, bi bila lahko razkrinkana. Kajti namesto, da bi sočustvoval s siromašnimi, jih je oropal denarja, ki je bil namenjen za njihovo podporo. Zaradi njegove trdosrčnosti do vdov, sirot in dninarjev bi se lahko dvignila razkačenost proti njemu. Če pa bi bil Kristus razkrinkal Judeža, bi imel on to za vzrok, da bi ga izdal. In čeprav je bil obdolžen za tatvino, bi si pridobil naklonjenost celo med učenci. Zveličar mu ni ničesar očital, in s tem se je izognil, da bi mu dal opravičilo za izdajstvo.

Toda pogled, s katerim je Jezus pogledal Judeža, ga je prepričal, da je Zveličar spregledal njegovo hinavščino in spoznal njegov podli značaj. Kristus je s pohvalo Marijinega dejanja, ki je bilo tako ostro obsojeno, pokaral Judeža. Doslej ga Zveličar še nikoli ni neposredno grajal. Sedaj pa je graja vznemirila njegovo srce. Zato se je odločil, da se bo maščeval. Po večerji se je podal naravnost^{/563/} v palačo velikega duhovnika. Tam je našel zbrane člane Velikega zbora, in se ponudil, da bo izdal Jezusa v njihove roke.

Duhovniki so se tega zelo razveselili. Ti voditelji Izraela so dobili priložnost sprejeti Kristusa za svojega Zveličarja brezplačno in brez cene. Vendar so zavrnili ta dragoceni dar, ki jim ga je ponujal nežni Duh vabeče ljubezni. Upirali so se sprejeti zveličanje, ki je dragocenejše od zlata, in so kupili svojega Gospoda za trideset srebrnikov.

Judež je tako popuščal pohlepu, da je ta zasenčil vsako dobro potezo njegovega značaja. Zavidal je Jezusu prineseno darilo. Njegovo srce je gorelo od zavisti zaradi tega, ker je Zveličar prejel dar, primeren pozemskim kraljem. Svojega Gospoda je izdal za vsoto, ki je bila daleč pod ceno posodice za dišavo.

Učenci pa niso bili kakor Judež. Zveličarja so ljubili. Vendar niso pravilno ovrednotili njegovega vzvišenega značaja. Če bi se bili zavedali, kaj je naredil zanje, bi spoznali, da ni bilo nič zapravljeno, kar mu je bilo dano. Modri z Vzhoda, ki so vedeli o Jezusu tako malo, so pokazali popolnejše razumevanje časti, ki mu pripada. Zveličarju so prinesli dragocena darila in se mu spoštljivo poklonili, ko je še kot novorojenček ležal v jaslih.

Kristus ceni dejanja pristrčnega spoštovanja. Če mu je kdo izkazal naklonjenost, ga je blagoslovil v svoji nebeški plemenitosti. Ni se branil najskromnejšega šopka cvetic, ki so jih natrgale otroške roke in mu jih ljubeče izročile. Sprejemal je darila otrok in blagoslavljal dajalce tako, da je vpisal njihova imena v knjigo življenja. Sveto pismo opisuje Marijino pomaziljenje Jezusa, da bi jo odlikovalo med ženskami, ki imajo enako ime. Dejanja, ki izvirajo iz ljubezni in spoštovanja do Jezusa, dokazujejo našo vero vanj kot Božjega Sina. Sveti Duh omenja značilnosti Kristusu zveste ženske: "Če je svetim umivala noge, če je pomagala stiskanim, če si je prizadevala za sleherno dobro delo." ([1 Tim 5,10.](#))

Kristus se je veselil Marijinega resnega prizadevanja, da bi izpolnjevala Gospodovo voljo. Sprejel je bogastvo čistih čustev, ki ga učenci niso razumeli in ga niso hoteli razumeti. Marijina želja, da naredi to Gospodu, je bila zanj vredna več, kakor vsa dragocena mazila na svetu, ker je pričala, kako zelo ceni Odrešenika sveta. K temu jo je spodbujala Kristusova ljubezen. Neprimerljiva popolnost Kristusovega značaja je prežela njeno dušo. To mazilo je bilo simbol darovalčevega srca. Bilo je zunanje znamenje ljubezni, ki se je napajala iz nebeških virov, vse dokler se ni izlila.^{/564/}

Marijino dejanje je vsebovalo ravno učencem potreben nauk, ki bi jim pokazal, da je Kristusu všeč izkazovanje njihove ljubezni. Bil jim je vse, vendar niso dojeli, da bodo kmalu ostali brez njega, in da mu potem ne bodo mogli dati nobenega znamenja svoje hvaležnosti za njegovo veliko ljubezen. Učenci niso nikoli mogli razumeti ali ceniti Kristusove osamljenosti, ločitve od nebeških dvorov in življenja po človeški naravi, kakor bi se lahko pričakovalo. On je bil mnogokrat žalosten, ker mu učenci niso dali tega, kar je od njih pričakoval. Vedel pa je, da bi tudi oni razumeli, če bi bili pod vplivom nebeških angelov, ki so ga spremljali, da nobeno darilo ne bi bilo zadosti dragoceno, da bi dokazalo duhovna srčna čustva.

Njihovo poznejše spoznanje jim je dalo pravi občutek za mnoge stvari, ki bi jih lahko bili izkazali Jezusu, da bi mu razodeli svojo ljubezen in hvaležnost, medtem ko so bili še z njim. Ko jih je Jezus zapustil in so se res počutili kakor ovce brez pastirja, so začeli dojemati, kako bi mu bili lahko izkazovali pozornost, ki bi ga razveselila. Potem niso več očitajoče gledali na Marijo, temveč nase. Oh, ko bi lahko vzeli nazaj svoje graje in trditev, da so siromašni bolj vredni daru kakor Kristus! Čutili so se globoko osramočeni, ko so s križa jemali strto telo svojega Gospoda.

Enaka potreba se pojavlja tudi v naših dneh. Samo redki cenijo vse, kar jim Kristus pomeni. Če bi se zavedali, bi se razodevala vzvišena ljubezen, kakršno je izkazala Marija in izlito bi bilo obilno maziljenje. Na dragoceno mazilo se ne bi gledalo kot na potrato. Ničesar ne bi imeli za predragoceno, da bi se darovalo Kristusu, nobeno samoobvladovanje in nobena samopožrtvovalnost ne bi bila prevelika zanj.

Ogorčene besede: "Čemu ta potrata?" ([Mat 26,8](#).) so živo predočile Kristusu največjo daritev, ki naj bi bila kdaj darovana, namreč darovanje samega sebe v spravo za izgubljeni svet. Gospod je bil tako radodaren do človeške družine, da se ne bo moglo reči, da bi lahko naredil še več. Z Jezusovo daritvijo je Bog daroval celotna nebesa. S človeškega stališča je taka daritev objestna potrata. Za človeško presojanje je ves načrt zveličanja zapravljanje milosti in sredstev. Povsod se srečujemo s samoodpovedjo in z iskreno daritvijo. Nebeška vojska lahko upravičeno z osuplostjo opazuje ljudi, ki nočejo, da bi jih v Kristusu izražena brezmejna ljubezen povzdignila in obogatila. Zares lahko vzklikajo: Čemu ta potrata?

Toda sprava za izgubljeni svet mora biti popolna, obilna^{565/} in neokrnjena. Kristusova daritev je bila tako neskončno velika, da je dosegla vsakega človeka, ki ga je ustvaril Bog. Ni smela biti tako omejena, da ne bi presegla števila tistih, ki bi sprejeli vzvišeni Dar. Vsi ljudje ne bodo rešeni, ampak načrt zveličanja ni potrata zato, ker ne bo opravil tega, za kar je bil velikodušno predviden. Mora ga biti zadosti in da še preostane.

Gostitelj Simon je bil pod vplivom Judeževe kritike o Marijinem daru, zato ga je presenetilo Jezusovo ravnanje. Prizadet je bil njegov farizejski ponos. Vedel je, da mnogi njegovi gostje opazujejo Kristusa z nezaupanjem in nezadovoljstvom. Simon je govoril v srcu: "Ako bi bil ta prerok, bi pač vedel, kdo in kakšna žena je, ki se ga dotika, kajti grešnica je." ([Luk 7,39](#).)

Kristus je Simona ozdravil gobavosti in ga s tem rešil umiranja pri živem telesu. Pa vendar se je Simon spraševal, ali je Zveličar prerok. Ker je Kristus dovolil, da se mu je ta ženska približala, in je ni zavrnil kot osebe, katere grehi so bili preveliki, da bi se lahko odpustili, ter ni pokazal, da ve, da je grešila, zato je bil Simon v skušnjavi, da misli, da Jezus ni prerok. Mislil si je, da Jezus ne ve ničesar o tej ženski, ki se vede tako svobodno v svojih dejanjih, kajti sicer ji ne bi dovolil, da se ga dotakne.

Nevednost o Bogu in Kristusu je Simona zavedla v take misli. Ni si mogel predstavljati, da mora Božji Sin na božanski način delovati sočutno, usmiljeno in nežno. Sam se sploh ne bi oziral na Marijino spokorniško dejanje. To, da je poljubljala in mazilila Kristusove noge, je razdražilo njegovo trdosrčnost. Mislil si je, da če bi bil Kristus prerok, bi grešnike spoznal in jih karal.

Na to neizgovorjeno misel je Zveličar odgovoril: "Simon, imam ti nekaj povedati. ... Neki upnik ima dva dolžnika; eden mu je dolžen petsto denarjev, a drugi petdeset. Ker pa nimata s čim plačati, odpusti obema. Povej torej, kateri od njiju ga bo bolj ljubil? Odgovori Simon in

reče: Menim, da tisti, kateremu je več odpustil. On pa mu reče: Prav si razsodil." ([Luk 7,40-43.](#))

Kakor je nekoč prerok Natan pri Davidu, tako je tudi Kristus tukaj svoj nauk v domu skril pod ogrinjalo prilike in je s tem prepustil gostitelju, da se je obsodil sam. Simon je žensko, ki jo je sedaj preziral, sam zapeljal v greh in ji s tem prizadel veliko krivico. V priliki o dveh dolžnikih sta bila predstavljena Simon in ta ženska. Jezus ni hotel poučiti, da naj ta dva čutita^{566/} različno velikost obveznosti; kajti oba je bremenil dolg hvaležnosti, ki ga nikoli ne moreta poravnati. Vendar pa se je imel Simon za bolj pravičnega od Marije, Jezus pa mu je hotel pokazati, kako velika je bila v resnici njegova krivda. Želel je, da bi dojel, da je bil njegov greh večji od Marijinega toliko, kolikor je petstodenarski dolg večji od petdesedenarskega.

Sedaj se je Simon videl v novi luči. Videl je tudi, kako je ocenil Marijo ta, ki je bil več kakor prerok. Spoznal je, da je Kristus s svojimi preroškimi očmi bral njeno srce ljubezni in predanosti. Simona je postalo sram, in dojel je, da je v navzočnosti Večjega od sebe.

Kristus je nadaljeval: "Prišel sem v tvojo hišo, vode mi nisi podal za noge;" Marija pa mi jih je s solzami spokorjenja, spodbujena z ljubeznijo, močila in otirala s svojimi lasmi. "Nisi me poljubil; ta pa," ki jo ti preziraš, "ni nehala, odkar sem prišel noter, poljubovati moje noge." ([Luk 7,44.45.](#)) Kristus je našteval priložnosti, ki jih je Simon imel, da bi dokazal svojo ljubezen do Gospoda in priznanje za to, kar je bilo storjeno zanj. Jasno, toda vljudno je Zveličar povedal učencem, da je njegovo srce žalostno, če mu njegovi otroci nočejo izkazati hvaležnosti z besedami ali deli ljubezni.

Preiskovalec srca je poznal Marijine spodbude, poznal pa je tudi duha, ki je spodbujal Simonove besede. "Vidiš to ženo?" ga je vprašal. Ona je grešnica. Ampak pravim ti: "Odpuščeni so ji mnogi njeni grehi, kajti imela je veliko ljubezen; a komur se malo odpušča, malo ljubi." ([Luk 7,44. 47.](#))

Simonova hladnost in malomarnost do Zveličarja sta razodevali, kako malo je cenil njemu izkazano usmiljenje. Menil je, da je izkazal čast Jezusu s tem, ko ga je povabil v svojo hišo. Sedaj pa se je videl takega, kakršen je bil v resnici. Medtem ko si je mislil, da bere svojega Gosta, je Gost bral njega. Spoznal je, da je Kristusova sodba o njem resnična. Njegova vera je bila obleka farizejstva. Jezusovo sočutje je zaničeval. Ni ga prepoznal kot Božjega predstavnika. Medtem ko je bila Marija grešnica, kateri je bilo odpuščeno, je bil on grešnik, ki ni dosegel odpuščanja. Toga pravila pravičnosti, ki jih je uporabil za Marijo, so obsodila njega samega.

Simona je ganila Jezusova prijaznost, da ga ni karal javno pred gosti. Z njim ni ravnal tako, kakor je zahteval, da bi se ravnalo z Marijo. Dojel je, da Jezus noče izdati njegove krivde drugim, temveč je z resničnim podajanjem stvari prepričal njegov um in s sočutno prijaznostjo poskušal podrediti njegovo srce. Stroga obtožba bi Simonov um zaprla za spokorjenje, toda potrpežljivo svarjenje ga je prepričalo^{567/} o njegovi zmoti. Dojel je velikost svojega dolga do Gospoda. Njegova ošabnost je bila ponižana, spokoril se je in ošabni farizej je postal skromen in samopožrtvovalen učenec.

Na Marijo so gledali kot na veliko grešnico, toda Kristus je poznal okoliščine, ki so vplivale na njeno življenje. V njej bi lahko ugasnil vsako iskrico upanja, vendar tega ni naredil. Pač pa jo je potegnil iz obupa in pogube. Hudobni duhovi so sedemkrat obvladali njeno srce in um,

On pa jih je izgnal iz nje. Slišala je molitev, ki je bila njej v dobro izgovorjena pred Očetom. Vedela je, kako žaljiv je greh njegovi neomadeževani čistosti, in z njegovo močjo je zmagala.

Za ljudi je bil Marijin primer brezupen. Kristus pa je v njej videl sposobnosti dobrega. Spoznal je njene boljše značajske poteze. Načrt odrešenja je dal človeški naravi velike možnosti, in te naj bi se uresničile pri Mariji. Po njegovi milosti je postala sodeložnica božanske narave. Ona, ki je padla in je njen um postal prebivališče hudičev, je bila pripeljana v občestvo in službo v Zveličarjevi bližini. Marija je sedela ob Jezusovih nogah ter se učila od njega, na njegovo glavo je izlila dragoceno mazilo in močila njegove noge s svojimi solzami. Stala je ob križevem vznožju in mu sledila do groba. Po njegovem vstajenju je bila prva pri njegovem grobu in prva oznanila Zveličarjevo vstajenje.

Jezus pozna razmere vsakega človeka. Lahko rečeš: Sem grešen, zelo grešen. Morda si, toda kolikor slabši si, toliko bolj potrebuješ Jezusa. On ne pahne od sebe nobenega jokajočega in spokorjenega. Nikomur ne pripoveduje ničesar, kar bi lahko razodel, temveč spodbuja vsakega ogroženega človeka. Pripravljen je odpustiti vsem, ki prihajajo k njemu po odpuščanje in obnovev.

Kristus bi lahko naročil nebeškim angelom, naj izlijejo čaše njegove jeze na zemljo, da bi uničila nje, ki sovražijo Boga. Lahko bi iz veselja izbrisal ta grdi madež, toda tega ne stori. Še danes stoji ob kadilnem oltarju in prinaša pred Boga molitve njih, ki prosijo za njegovo pomoč.

Ljudi, ki iščejo zavetje v Jezusu, povzdigne nad obtožbe in prepire. Noben človek ali hudobni angel ne more ponižati teh ljudi. Kristus jih povezuje s svojo božansko-človeško naravo. Stojijo poleg velikega Nosilca grehov v luči, ki sveti z Božjega prestola. "Kdo bo tožil proti Božjim izvoljencem? Bog je, ki jih opravičuje. Kdo je, ki jih bo obsodil? Kristus Jezus je, ki je umrl, pa je tudi vstal, ki je na desnici Boga, ki tudi prosi za nas." ([Rim 8,33.34.](#))/568/

63. "Glej, tvoj Kralj pride" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 21,1-11](#); [Mar 11,1-10](#); [Luk 19,29-44](#); [Jan 12,12-19](#).

"Močno se veseli, hči sionska, ukaj, hči jeruzalemska! Glej, tvoj kralj pride k tebi: pravičen je in rešitelj, pohleven in sedeč na oslu, in sicer na mladem osličinem žrebetu." ([Zah 9,9](#).)

Tako je petsto let pred Kristusovim rojstvom prerok Zaharija napovedal prihod izraelskega kralja. Sedaj naj bi se to prerokovanje uresničilo. Ta, ki tako dolgo ni hotel sprejemati kraljevskih časti, je sedaj prihajal v Jeruzalem kot obljubljeni dedič Davidovega prestola.

Prvi dan tedna je Kristus zmagoslavno prišel v Jeruzalem. Množica, ki se je zbrala v Betaniji, da bi ga videla, ga je sedaj spremljala, da bi videla, kako bo sprejet. Mnogi so potovali v Jeruzalem praznovat pasho in so se pridružili množici, ki ga je spremljala. Videti je bilo, kakor da se vsa narava veseli. Drevje je bilo ogrnjeno z zelenjem, cvetje pa je v zraku širilo čudovit vonj. Novo življenje in veselje sta poživila ljudi. Zopet se je prebudilo upanje v novo kraljestvo.

Jezus je nameraval prijezditi v Jeruzalem, zato je poslal dva učenca, naj mu pripeljeta oslico in njeno žrebe. Ob svojem rojstvu je bil Zveličar odvisen od gostoljubnosti tujcev. Jasli, v katerih je ležal, so bile najeto počivališče. Pa tudi sedaj, čeprav mu je pripadala živina na neštetihih gričih, je bil odvisen od prijaznosti nekega tujca, da bi dobil žival,^{/569/} na kateri naj bi prijezdil v Jeruzalem kot kralj. Ampak njegovo božanstvo se je zopet odkrilo v natančnih navodilih, ki jih je dal učencema v ta namen. Kakor je bilo napovedano, je bila takoj izpolnjena prošnja: "Gospod ju potrebuje." ([Mat 21,3](#).) Jezus si je izbral osla, na katerem še nihče ni jahal. Učenci so z veselim navdušenjem razprostrli na živinče oblačila in nanj posadili Učitelja. Doslej je vedno potoval peš, zato so se učenci sprva čudili, zakaj se je tokrat odločil jezdit. Toda upanje je razvedrilo njihovo srce z novo mislijo; menili so, da namerava oditi v glavno mesto, se tam razglasiti za kralja in vzpostaviti svojo kraljevsko oblast. Medtem ko so izvrševali naročilo, so Jezusovim prijateljem zaupali svoje vroče upe. Vznemirjenje je vse bolj naraščalo, dokler pričakovanje ljudstva ni doseglo vrhunca.

Kristus se je pri kraljevskem prihodu ravnal po judovskem običaju. Jahal je na oslu kakor nekoč izraelski kralji; prerokba pa je napovedala, da bo Mesija tako prišel v svoje kraljestvo. Brž ko so ga posadili na žrebe, so se razlegli glasni zmagoslavni vzkliki. Množica ga je pozdravljala kot Mesija, kot svojega kralja. Jezus je sedaj sprejel izkazovanje časti, česar doslej nikoli ni dovoljeval, in učenci so v tem videli dokaz, da se bodo njihovi veseli upi kmalu uresničili, namreč, da ga bodo videli ustoličenega na prestolu. Množice so bile prepričane, da je odbila ura njihove osvoboditve. V domišljiji so gledali rimsko vojsko pregnano iz Jeruzalema, a Izraela zopet kot neodvisen narod. Vsi so bili srečni in vznemirjeni; med seboj so tekmovali v izkazovanju časti Jezusu. Niso mu mogli nuditi zunanjega razkošja in sijaja, podarili pa so mu češčenje srečnih src. Niso mu mogli izročiti dragocenih daril, temveč so polagali svoja oblačila kot preprogo po njegovi poti in metali pred njim ozelenele oljčne in palmove vejice. Na čelu zmagoslavnega spreveda niso nosili nikakršnih kraljevskih zastav, marveč so sekali razvejane palmove veje, naravni simbol zmage, in z njimi mahali med glasnimi vzkliki in hvalnicami.

Čim dalje je sprevod šel, tem bolj je naraščala množica ljudi, ki so slišali o Jezusovem prihodu in sedaj hiteli, da bi se pridružili sprevodu. Vedno več opazovalcev se je pridružilo množici z vprašanjem: "Kdo je ta?" ([Mat 21,10](#).) Kaj pomeni ta vrvež? Vsi so že slišali o

Jezusu in pričakovali, da se bo podal v Jeruzalem; toda vedeli so, da je doslej zavrnil vse poskuse, da bi ga spravili na prestol; zato so bili zelo presenečeni, ko so zvedeli, da je ta mož Jezus. Spraševali so se, kaj je le povzročilo to spremembo pri njem, ki je vedno trdil, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta./570/

Njihova vprašanja so preglasili zmagoslavni vzkliki. Vneta množica jih je stalno ponavljala, oddaljeno ljudstvo jih je povzelo, da je odmevalo po okoliških gričih in dolinah. Nato se je sprevod združil z gnečo iz Jeruzalema. Iz množice, ki se je zbrala k praznovanju pashe, jih je na tisoče odšlo naprej pozdravit Jezusa. Pozdravljali so ga z mahanjem palmovih vej in prepevanjem svetih pesmi. V templju so duhovniki z zvoki trobent oznanili začetek večernega bogoslužja, toda le malo ljudi se je odzvalo. Osupli poglavarji so govorili drug drugemu: "Ves svet leti za njim." ([Jan 12,19.](#))

Jezus nikoli poprej v pozemskem življenju ni dovolil, da bi mu tako javno izkazovali čast. Jasnó je predvidel posledice. To bi ga pripeljalo na križ. Toda njegov namen je bil, da se javno predstavi kot Odrešenik. Želel je usmeriti pozornost ljudi na daritev, ki bo vrhunec njegovega poslanstva za padli svet. Medtem ko se je ljudstvo zbralo v Jeruzalemu k praznovanju pashe, se je On, pravo pashalno Jagnje, prostovoljno posvetil za daritev. V vseh časih bo za njegovo cerkev potrebno, da bo njegovo smrt za očiščenje grehov imela za predmet globokih razmišljanj in proučevanj. Vsa s tem povezana dejstva morajo biti tako dokazana, da onemogočijo vsak dvom. Sedaj je bilo potrebno, da se pogledi vseh usmerijo nanj, dogodki, ki se bodo zgodili pred njegovo veliko daritvijo, pa morajo biti taki, da bodo usmerili pozornost na samo daritev. Po takem razpoloženju, kakršno je spremljalo Jezusov vhod v Jeruzalem, bodo oči vseh spremljale hiter potek zadnjih dogodkov.

Dogodki v zvezi s tem slovesnim vhom bodo postali predmet pogovora vseh ljudi in jih spodbudili k razmišljanju o Jezusu. Po njegovem križanju se bodo mnogi spomnili teh dogodkov v zvezi z njegovim sojenjem in smrtjo. To jih bo spodbudilo k proučevanju prerokovanj, s čimer se bodo prepričali, da je Jezus Mesija. V vseh deželah se bo pomnožilo število spreobrnjenecv k veri.

V tem edinem zmagoslavnem prizoru v svojem pozemskem življenju bi se Zveličar lahko pojavil v spremstvu nebeških angelov in bi ga naznanila Božja trobenta. Toda takšen prizor bi bil v nasprotju s ciljem njegovega poslanstva in z zakonom, ki je vodil njegovo življenje. Ostal je zvest skromnemu položaju, ki ga je sprejel. Moral je nositi breme človeške narave, vse dokler ni dal svojega življenja za življenje sveta.

Ta dan, ki je bil za učence najlepši v njihovem življenju, bi bil zatemnjen s temnimi oblaki, če bi bili vedeli, da je to veselje samo uvod v trpljenje in smrt njihovega Učitelja. Čeprav jim je večkrat govoril o svoji neizogibni/571/ daritvi, so v tem čudovitem zmagoslavju pozabili na njegove žalostne besede in se veselili samo njegove obetavne vladavine na Davidovem prestolu.

Sprevod se je stalno povečeval in skoraj vse, ki so se mu priključili, so potegnili za seboj valovi navdušenja, da so se pridružili hvalnicam, ki so se razlegale in odmevale s hribov in dolin. Neprestano se je ponavljalo vzklikanje: "Hosana Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Hosana na višavah!" ([Mat 21,9.](#))

Svet še nikoli poprej ni videl tako zmagoslavnega spreveda. Ni bil podoben sprevodu slavnih pozemskih osvajalcev. Ta prizor ni razkazoval žalostnih ujetnikov kot trofejo kraljevskih

junaštev. Toda okrog Zveličarja so bile slavne trofeje njegovega dela ljubezni za grešnega človeka. Bili so bivši sužnji, ki jih je rešil izpod Satanove moči, in so slavili Boga za svojo osvoboditev. Sprevod so vodili slepci, ki jim je bil vrnil vid. Nemi, ki jim je razvezal jezik, so najglasneje vzklikali hosana. Hromi, ki jih je ozdravil, so od veselja poskakovali in bolj vneto od drugih lomili palmove veje in mahali z njimi pred Zveličarjem. Vdove in sirote so povelile Jezusovo ime za njegovo izkazano usmiljenje. Gobavci, ki jih je očistil, so polagali na pot svoja čista oblačila in ga pozdravljali kot Kralja slave. Med množico so bili tudi ti, ki jih je njegov glas prebudil iz smrtne spanja. Lazar, čigar telo je v grobu začelo že razpadati, in se je sedaj veselil čudoviti moči svoje moškosti, je vodil žival, na kateri je Zveličar jezdil.

Mnogi farizeji so bili priče temu dogajanju. Besni in zavistni so poskušali preusmeriti tok narodovih čustev. Z vso svojo oblastjo so poskušali ljudstvo utišati; toda vsi njihovi pozivi in grožnje so navdušenje samo še bolj spodbudili. Prestrašili so se, da bi množica zaradi svoje premoči utegnila Jezusa razglasiti za kralja. Zadnji izhod so videli v tem, da so se skozi množico prerinili do Zveličarja in mu grajajoče in grozeče rekli: "Učitelj, posvari svoje učence!" ([Luk 19,39.](#)) Rekli so, da je takšno hrupno izražanje čustev protizakonito in da oblasti tega ne bodo dovolile. Vendar so umolknili, ko jim je Jezus odgovoril: "Pravim vam, če ti umolknejo, vpilo bo kamenje." ([Luk 19,40.](#)) Ta zmagoslavni prizor je priredil sam Bog. Napovedal ga je prerok, in človek ni mogel preprečiti Božjega načrta. Če ga ljudje ne bi uresničili, bi podaril glas mrtvemu kamenju, in potem bi to z vriskanjem hvale pozdravilo njegovega Sina. Ko so se utišani farizeji¹⁵⁷² umaknili, so iz stotine ust zadonele besede preroka Zaharija: "Močno se veseli, hči sionska, ukaj, hči jeruzalemska! Glej, tvoj kralj pride k tebi; pravičen je in rešitelj, pohleven in sedeč na oslu, in sicer na mlademu osličinem žrebetu." ([Zah 9,9.](#))

Ko je sprevod prispel na vrh griča in se začel spuščati v mesto, se je Jezus ustavil, a z njim tudi množica. Pred njimi je ležal v vsej svoji slavi z žarki zahajajočega sonca obsijan Jeruzalem. Tempelj je pritegoval nase pozornost vseh. Dostojanstveno vzvišen se je dvigal nad drugimi stavbami in kazalo je, kakor da kaže proti nebu in hoče usmeriti ljudstvo proti edinemu pravemu in živemu Bogu. Že dolgo je bil tempelj ponos in slava judovskega naroda. Celo Rimljani so se bahali z njegovim veličastvom. Od Rimljanov postavljeni kralj se je povezal z Judi glede obnove in olupšave templja; in sam rimski cesar ga je počastil z dragocenimi darili. Zaradi razsežnosti, bogastva in veličastva je postal eden svetovnih čudes.

Ko je zahajajoče sonce obarvalo in pozlatilo nebo, so njegovi bleščeči žarki obsevali čisti beli marmor tempeljskih zidov in se iskri na pozlačenih stebrih. Z vrha griča, kjer so stali Jezus in njegovi spremljevalci, je bil videti kakor mogočna stavba iz snega s pozlačenimi stolpi. Tempeljski vhod je krasila vinska trta iz zlata in srebra z zelenimi listi in velikimi grozdi, ki so jo izdelali najbolj vešč umetniki. Predstavljala je Izraela kot rodovitno trto. Zlato, srebro in naravno zelenilo je bilo urejeno zelo vešče in z izbranim okusom. Vitice so se ovijale okrog belih bleščečih stebrov in oprijemale zlatih okraskov. Na njih se je zrcalilo zahajajoče sonce v čudoviti kakor iz nebes sposojeni slavi.

Jezus je strmел v ta prizor; ogromna množica je onemela prevzeta zaradi nepričakovanega prizora lepote. Vse oči so bile uprte v Zveličarja v pričakovanju, da bodo tudi na njegovem obrazu opazili občudovanje, ki je preželo nje same. Namesto tega pa so opazili oblak žalosti. Bili so presenečeni in razočarani, ko so videli, da ima solzne oči in se je njegovo telo zibalo sem in tja kakor drevo pred viharjem, medtem ko se je iz njegovih drhtečih ust kakor iz globine strtega srca izvil vzdih bolečine. Kakšen prizor je bil to za angele v nebesih, ko so

videli svojega ljubljene Poveljnika v boju s solzami! Kakšen prizor je bil to za veselo množico, ki ga je z zmagoslavnimi vzkliki in mahaje s palmovimi vejami spremljala v slavno mesto, kjer bo, kar so goreče upali, ustanovil svojo vladavino! Jezus je jokal ob Lazarjevem grobu, vendar je bilo to^{/575/} pobožno žalovanje zaradi sočutja do človeškega gorja. Toda ta nepričakovana žalost je bila podobna objokovanju sredi zmagoslavnega zbora. Sredi prizora veselja, ko so ga vsi častili, je stal Izraelov Kralj s solzami v očeh. To niso bile solze veselja, temveč solze in ihtenje notranjega nezadržnega duševnega boja. Množico je nenadoma zajela žalost. Njihovi vzkliki so zamrli. Mnogi so jokali iz sočutja do bolečine, ki je niso mogli razumeti.

Jezus ni jokal zaradi trpljenja, ki ga je čakalo. Naravnost pred njim je bil Getsemani, kjer ga bo kmalu obdala groza globoke teme. Videl je tudi ovčja vrata, skozi katera so stoletja vodili daritvene živali. Kmalu se bodo ta vrata odprla zanj, za pravo Jagnje, katerega daritev za greh so napovedovale vse te žrtve. V bližini je stala Golgota, prizorišče njegovega bližajočega se smrtnega boja. Vendar Odrešenik ni jokal in ihtel v duševni bolečini zaradi vsega tega, kar ga je spominjalo na njegovo kruto smrt. Njegova bolečina ni bila sebična. Misel na lastni smrtni boj ni prestrašila te plemenite, samopožrtovalne duše. Pogled na Jeruzalem je trgal njegovo srce - na Jeruzalem, ki je zavrgel Božjega Sina in zaničeval njegovo ljubezen, se upiral, da bi ga prepričali njegovi mogočni čudeži, in se pripravljaj, da ga usmrti. Videl je, kaj je bilo mesto zato, ker je zavrglo Odrešenika, in kaj bi lahko bilo, če bi sprejelo njega, ki je edini lahko ozdravil njegove rane. Prišel ga je rešiti; kako bi se mu torej lahko odpovedal?

Izrael je bil ljubljeni narod; Bog si je njegov tempelj izbral za svoje prebivališče. "Krasno se dviga, veseli vse zemlje je gora Sion." ([Ps 48,2](#).) V njem je zapis o več kakor tisočletni Kristusovi zaščitniški skrbi in nežni ljubezni, ki jo goji oče do edinega sina. Tam so preroki izgovarjali svarilna sporočila. Tam so majali prižgane kadilnice, medtem ko se je k Bogu dvigalo kadilo, pomešano z molitvami vernikov. Tam je tekla kri darovanih živali, ki je predstavljala Kristusovo spravno kri. V njem je Jahve razodeval svojo slavo nad prestolom milosti. Tam so duhovniki opravljali službo in se je dolga stoletja ponavljala veličastnost simbolov in obredne službe. Vse to pa se bo sedaj moralo končati.

Jezus je dvignil roko - to roko, ki je mnogokrat blagoslavljal bolne in trpeče - in zamahnil z njo proti obsojenemu mestu ter zavpil z glasom, ki ga je prekinjala bolečina: "Ko bi pač tudi ti spoznalo, vsaj v ta svoj dan, kaj je za tvoj mir!" ([Luk 19,42](#).) Tukaj je Zveličar naredil premor, in ni povedal, kakšen bi bil lahko položaj Jeruzalema,^{/576/} če bi bil sprejel pomoč, ki mu jo je Bog ponujal - darujoč mu svojega ljubljene Sina. Če bi bil Jeruzalem spoznal to, kar je imel prednost spoznati, in če bi bil pazil na svetlobo, ki mu je bila poslana iz nebes, bi lahko prednjačil v ponosu blaginje kot kralj vseh kraljestev, svoboden v moči, ki bi jo dobil od Boga. Potem pri mestnih vratih ne bi stali vojaki in z njegovega obzidja se ne bi vile rimske zastave. Pred očmi Božjega Sina je vstajala slavna usoda, s katero bi bil Jeruzalem blagoslovljen, če bi bil sprejel svojega Odrešenika. Videl je, da bi bil po njem lahko ozdravljen svoje strašne bolezni, osvobojen sužnosti in utrjen kot mogočna svetovna prestolnica. Z njegovega obzidja bi poletel golob miru med vse narode. Postal bi svetovna krona slave.

Jasna podoba tega, kar bi Jeruzalem lahko bil, je izginila z Zveličarjevega obzorja. Gledal ga je, kakršen je pod rimskim jarmom, ko je podvržen Božjemu neodobravanju in obsojen, da prenaša njegovo maščevalno sodbo. Potem je nadaljeval prekinjeno nit žalostinke: "Ali sedaj je to skrito tvojim očem! Kajti pridejo nate dnevi, ko te obdado tvoji sovražniki z nasipom in te bodo oblegali in stiskali od vseh strani; in ob tla razbijejo tebe in tvoje otroke v tebi, in ne

kamna na kamnu ne puste v tebi, zato ker nisi spoznalo časa, v katerem si bilo obiskano." ([Luk 19,42-44.](#))

Kristus je prišel rešit Jeruzalem in njegove otroke; toda farizejska ošabnost, hinavščina, ljubosumnost in zloba so mu preprečile uresničiti namen. Jezusu je bilo znano strašno maščevanje, ki bo zadelo obsojeno mesto. Videl je Jeruzalem obkoljen z vojsko, oblegane prebivalce v lakoti in smrti, videl je matere jesti trupla svojih umrlih otrok, in starše in otroke, kako se trgajo za zadnji grizljaj hrane, ker je mučna lakota zadušila naravna čustva. Videl je tudi, da bo trdoglavost, ki so jo pokazali z odklanjanjem zveličanja, zapeljala Jude tudi, da se ne bodo hoteli vdati osvajačni vojski. Videl je Golgoto, kraj, kjer bo povišan, tako gosto pokrito s križi, kakor je gozd z drevjem. Videl je nesrečne prebivalce prenašati neznosne bolečine na mučilnih napravah in pri križanju; videl je razdejane čudovite palače, tempelj v ruševinah in da od njegovega mogočnega obzidja ni ostal niti kamen na kamnu, mesto pa podobno preoranemu polju. Med gledanjem vseh teh strahot je Zveličar res moral jokati v smrtni muki.

Jeruzalem je bil otrok, za katerega je skrbel, in kakor nežni oče žaluje po izgubljenem sinu, tako je Jezus jokal nad ljubljnim mestom.^{/577/} Kako naj se ti odpovem? Kako naj te gledam izročnega uničenju? Ali te moram pustiti, da napolniš čašo svoje krivičnosti? Ena sama duša je tako dragocena, da je v primerjavi z njo celotno veselje postalo nepomembno, tukaj pa je šlo za pogubo celotnega naroda. Ko bodo na obzorju zašli sončni žarki, bo prenehal tudi čas milosti za Jeruzalem. Medtem ko se je sprevod zadrževal na vrhu Oljske gore, je bil za Jeruzalem še čas, da se spokori. Angel milosti je sicer že razpel svoje peruti, da bi zapustil zlati prestol in prepustil prostor pravici in hitro prihajajoči sodbi. Toda Kristus je še molil s srcem polnim ljubezni za Jeruzalem, ki je preziral njegovo milost, podcenjeval njegove opomine in so bili njegovi prebivalci pripravljeni, da bi si omadeževali roke z njegovo krvjo. Še vedno ni bilo prepozno, ko bi se Jeruzalem le hotel spokoriti. Ko so žarki zahajajočega sonca še obsevali tempelj, stolp in konice - mar ne bo neki dobri angel v mestu spodbudil ljubezen do Zveličarja in tako odvrnil njihovo usodo? Prekrasno in nesveto mesto, ki si kamnalo preroke, zavrglo Božjega Sina, in si si s svojo okorelostjo samo kovalo okove sužnosti - tvoj čas milosti bo kmalu minil!

Vendar pa je Božji Duh znova spregovoril Jeruzalemu. Preden bo minil dan, bo podano še eno pričevanje za Kristusa. Povzdignil se je glas priče, ki je odgovarjal na vabilo preroške preteklosti. Če bo Jeruzalem upošteval vabilo, če bo sprejel Zveličarja, ki vstopa skozi mestna vrata, bo še lahko rešen.

Poglavarji v Jeruzalemu so dobili sporočilo, da se Jezus v spremstvu velike množice približuje mestu. Toda za Božjega Sina niso imeli dobrodošlice. Nasproti so mu šli s strahom in upanjem, da bodo množico lahko razgnali. Ko se je sprevod začel spuščati z Oljske gore, so ga poglavarji ustavili. Pozanimali so se, kaj je vzrok temu hrupnemu veselju. Ko so vprašali: "Kdo je to?" so jim z duhom navdihnjenja napolnjeni učenci odgovorili na to vprašanje. Z zgovornim razpoloženjem so ponovili prerokovanja, ki so se nanašala na Kristusa.

Adam vam bo rekel: To je ženin Potomec, ki bo kači strl glavo. ([1 Mojz 3,15.](#))

Vprašajte Abrahama, pa vam bo povedal: "Melhizedek, kralj v Salemu," ([1 Mojz 14,18.](#)) Kralj miru.

Jakob vam bo odgovoril: To je tisti, ki mu pripada "vladarska palica" in "žezlo od Jude". ([1 Mojz 49,10.](#))

Izaija vam bo rekel: "Emanuel. Čudoviti, Svetovalec, Mogočni Bog, Oče večnosti, Knez miru." ([Iz 7,14; 9,6.](#))

Jeremija vam bo dejal: Davidov Odraslek, "Gospod, naša pravičnost". ([Jer 23,6.](#))/578/

Danijel vam bo rekel: On je maziljenec - Mesija.

Ozea vam bo odgovoril: "Bog nad vojskami, Jahve mu je spominsko ime." ([Oz 12,6.](#))

Janez Krstnik vam bo rekel: On je "Božje Jagnje, ki odjema greh sveta". ([Jan 1,29.](#))

Vzvišeni Jahve je oznanil s svojega prestola: "Ta je moj ljubljeni Sin." ([Mat 3,17.](#))

Mi, njegovi učenci, priznavamo: To je Jezus, Mesija, Knez življenja, Odrešenik sveta.

Celo knez teme ga priznava, rekoč: "Poznam te, kdo si: Božji Svetnik." ([Mar 1,24.](#))/579/

64. Obsojeni narod ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mar 11,11-14.20.21](#); [Mat 21,17-19](#).

Kristusov zmagovalni vhod v Jeruzalem je bil blede podoba njegovega prihoda na nebeških oblakih v moči in slavi sredi zmagovalja angelov in veselja svetih. Tedaj se bodo uresničile Kristusove besede, namenjene duhovnikom in farizejem: "Ne boste me videli odslej, dokler ne rečete: Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu." ([Mat 23,39](#).) Prerok Zaharija je v prikazni videl ta dan končnega zmagovalja in tudi usodo njih, ki so zavrgli Kristusa ob njegovem prvem prihodu: "In gledali bodo v mene, ki so ga prebodli, in jokali nad njim, kakor jokajo po edincu, in bridko bodo nad njim žalovali, kakor bridko žalujejo nad prvcem." ([Zah 12, 10](#).) Ta prizor je videl vnaprej Kristus tedaj, ko je opazoval mesto in jokal nad njim. V fizičnem razdejanju Jeruzalema je videl končno uničenje ljudi, ki so bili krivi za kri Božjega Sina.

Učenci so videli, kako Judje sovražijo Kristusa, vendar še niso videli, kam to vodi. Niso še razumeli pravega Izraelovega stanja, niti dojeli maščevanja, ki bo doletelo Jeruzalem. Gospod jim je moral to vse slikovito ponazoriti.

Zaman je bilo zadnje opozorilo Jeruzalemu. Duhovniki in poglavarji so na vprašanje: "Kdo je ta?" slišali preroško pričevanje iz preteklosti, ki je še enkrat odmevalo iz množice, toda tega niso priznali ^{za⁵⁸⁰} glas Navdiha. V jezi in osuplosti so hoteli narod utišati. Med množico so bili tudi rimski uslužbenci, in tem so ga Jezusovi sovražniki zatožili kot vodjo upora. Povedali so jim, da načrtuje zavzeti tempelj in zavladati kot kralj v Jeruzalemu.

Toda pomirjujoči Jezusov glas je za trenutek utišal hrupno množico, ko je znova pojasnil, da ni prišel vzpostaviti pozemske vladavine; kmalu bo namreč odšel k Očetu in ga njegovi tožniki ne bodo več videli, vse dokler ne bo zopet prišel v slavi. Šele tedaj, ko bo za njihovo zveličanje prepozno, ga bodo priznali. Te besede je Jezus izgovoril z veliko žalostjo in z edinstveno močjo. Rimski uradniki so onemeli in bili ukročeni. Čeprav jim je bil božanski vpliv tuj, so bila njihova srca ganjena kakor še nikoli. Na mirnem in resnem Jezusovem obrazu so brali ljubezen, dobrohotnost in tiho dostojanstvo. Ganila jih je naklonjenost, ki si je niso znali razložiti. Namesto da bi ga prijeli, so se bolj nagibali k temu, da mu izkažejo spoštovanje. Obrnili so se proti duhovnikom in poglavarjem in jih obtožili, da povzročajo nemir. Poglavarji pa so se nejevoljni in poraženi zopet obrnili s pritožbami na ljudstvo in se poleg tega razjarjeni prepirali med seboj.

Medtem pa je Jezus neopazno prispel do templja. Tam je bilo vse tiho, ker je vse ljudstvo pritegnilo dogajanje na Oljski gori. Jezus je za kratek čas ostal ob templju in ga opazoval z žalostjo. Potem se je s svojimi učenci umaknil in se vrnil v Betanijo. Ko ga je ljudstvo iskalo, da bi ga posadilo na prestol, ga niso našli.

Jezus je vso noč molil, zjutraj pa se je vrnil v tempelj. Med potjo je šel mimo nasada smokev. Bil je lačen. "In ugleda od daleč smokvo, ki je imela listje, pa pride, če morda kaj najde na njej; toda ko pristopi k njej, ne najde ničesar razen listja, kajti še ni bil čas za smokve." ([Mar 11,13](#).)

Še ni bil čas za zrele smokve, razen v nekaterih področjih. Na planotah okrog Jeruzalema se je lahko upravičeno reklo, da "še ni bil čas za smokve". Toda v sadovnjaku, v katerega je stopil Jezus, je rasla smokva, ki je bila videti naprednejša od drugih in je bila že pokrita z

listjem. Naravno je, da na smokvi zrastejo sadeži pred listjem. Zato je to olistano drevo obetalo tudi dobro razvite sadeže. Toda njegov videz je varal. Ko je Jezus pregledal njegove veje od najnižjih do najvišjih, ni našel na njej "ničesar razen listja"; samo bujno listje in ničesar drugega.^{/581/}

Tedaj je Kristus preklel drevo, rekoč: "Na vekomaj nikoli nihče s tebe sadu ne jej!" ([Mar 11,14](#).) Ko je Zveličar naslednji dan spet šel z učenci tam mimo v mesto, so jih pritegnile posušene veje in uvelo listje. "Rabi," je rekel Peter, "glej, smokva, ki si jo preklel, se je posušila." ([Mar 11,21](#).)

Kristusovo prekletstvo te smokve je učence presenetilo. Nikakor niso tega mogli uskladiti z njegovim ravnanjem in delovanjem. Mnogokrat jim je rekel, da ni prišel sveta obsodit, temveč da bi se zveličal po njem. Spomnili so se njegovih besed: "Sin človekov namreč ni prišel človeških duš pogubljat, ampak reševat." ([Luk 9,56](#).) Njegova čudovita dejanja so bila doslej narejena zaradi obnavljanja, a nikakor zaradi uničevanja. Učenci so ga poznali samo kot Obnovitelja in Zdravnika. To dejanje je bilo osamljeno. Spraševali so se: Kakšen je njegov namen?

Bog "se veseli milosti. Kakor res živim, govori Gospod Jahve, nikakor mi ni po volji brezbožnikova smrt." ([Miha 7,18](#); [Ezek 33,11](#).) Zanj je uničenje in obsodba "neobičajno" delo. ([Iz 28,21](#).) Toda v svoji milosti in ljubezni je odgrnil tenčico s prihodnosti in ljudem pokazal posledice grešnega življenja.

Prekletstvo nad smokvijo je bilo udejanjena prilika. Nerodovitno drevo, ki se je pred Kristusom bohotilo z bujnim listjem, je bilo simbol judovskega naroda. Zveličar je hotel učencem pojasniti vzrok in gotovost Izraelove usode. Zato je temu drevesu pripisal moralne lastnosti in ga uporabil za razlagalca božanskih resnic. Judje so se ločevali od drugih narodov s sklicevanjem^{/582/} na svojo vdanost Bogu. Uživali so posebne Božje prednosti, in zato trdili, da so pravičnejši od vseh drugih narodov. Toda bili so popačeni z ljubeznijo do sveta in s pohlepnostjo po dobičku. Hvalili so se s svojim znanjem, vendar niso poznali Božjih zahtev. Poleg tega pa so bili polni hinavščine. Podobno nerodovitnemu drevesu so visoko iztegovali zelo obetavne, bujne in za oko lepe veje, ki pa niso imele nobenega sadeža "razen listja". Judovska vera je bila res videti izredna z veličastnim templjem, s svetimi oltarji, z duhovniki z mitrami na glavi in vtis zbujujočimi obredi, manjkale pa so ji ponižnost, ljubezen in dobrohotnost.

Tudi vsa druga drevesa v sadovnjaku so bila brez sadov, ampak drevje brez listja ni vzbujalo pričakovanja in ni povzročilo razočaranja. To drevje je predstavljalo pogane. Prav kakor tudi Judom jim je manjkala pobožnost, vendar niso trdili, da služijo Bogu, in bahavo hlinili dobrote. Bili so slepi za Božja dela in poti; pri njih še ni bil čas za smokve. Še vedno so pričakovali dan, ki jim bo prinesel luč in upanje. Judje, ki so od Boga dobili večje blagoslove, so bili odgovorni za zlorabo teh darov. Prednosti, s katerimi so se hvalili, so samo povečale njihovo krivdo.

Jezus je prišel k smokvi lačen poiskati hrano. Prav tako lačen je prišel k Izraelu, in je želel pri njih najti sadove pravičnosti. Izdatno jih je zasipal s svojimi darovi, da bi lahko obrodili sad v blagoslovu svetu. Izkazana jim je bila vsaka priložnost in prednost, v zameno pa se je pričakovalo od njih sočutje in sodelovanje v njegovem delu milosti. Hrepenel je po tem, da bi videl v njih požrtvovalnost in usmiljenje, gorečnost za Boga in globoko željo po zveličanju bližnjih. Če bi izpolnjevali Božje zapovedi, bi opravljali enaka nesebična dela, kakor jih je

Kristus. Toda ljubezen do Boga in bližnjih je bila potemnjena z ošabnostjo in samozadostnostjo. Sami so se pahnili v pogubo s tem, ko niso hoteli služiti drugim, in svetu niso oznanili zakladnice resnice, ki jim jo je zaupal Bog. V nerodovitnem drevesu so lahko prepoznali svoj greh in kazen zanj. Zaradi Zveličarjevega prekletstva odmrlo, uvela in do korenin posušena smokva je razodevala stanje judovskega naroda, ko mu bo odtegnjena Božja milost. Ker Izrael ni hotel z drugimi podeliti blagoslova, ga tudi ne bo več prejemal. Gospod pravi: "Tvoja poguba je, o Izrael." ([Oz 13,9](#).)^{/583/}

Ta opomin velja za vse čase. Kristusovo prekletstvo drevesa, ki ga je ustvaril s svojo močjo, je opomin za vse cerkve in vse kristjane. Nihče ne more živeti po Božjih zapovedih, če ne služi drugim. Veliko jih je, ki ne živijo Kristusovega usmiljenega in nesebičnega življenja. Nekateri, ki se imajo za dobre kristjane, ne razumejo, kaj pomeni služiti Bogu. Načrtujejo in razmišljajo, kako bi ugodili sebi. Delajo samo sebi v prid. Čas ima zanje vrednost samo, če ga lahko uporabijo zgolj zase. To je njihov cilj v vseh življenjskih dogodkih. Ne služijo svojim bližnjim, temveč samo sebi. Bog jih je izvolil za življenje v svetu, kjer naj opravljajo nesebično službo. Določil jih je, da pomagajo ljudem na vsak možen način. Toda njihov jaz je tako velik, da ne vidijo ničesar drugega. Niso povezani s človeštvom. Ti, ki živijo tako samo zase, so podobni smokvi, ki je veliko obetala, a ni imela nobenega sadu. Sicer kažejo podobo pobožnosti, nimajo pa spokorjenja ali vere. Trdijo, da spoštujejo Božje zapovedi, toda manjka jim poslušnost. Sicer govorijo, a ne delajo. S svojo obsodbo smokve je Kristus pokazal, kako zoprno je v njegovih očeh takšno nekoristno pretvarjanje. Rekel je, da je ta, ki javno greši, manj kriv od tistega, ki trdi, da služi Bogu, a ne obrodi nobenega sadu v njegovo slavo.

Prilika o smokvi, ki jo je Kristus povedal, preden je obiskal Jeruzalem, je v neposredni zvezi z naukom, ki ga je podal s prekletstvom nerodovitne smokve. V priliki je vrtnar prosil za nerodovitno smokev: "Gospod, pusti jo še to leto, da jo okopljem in ospem z gnojem, da li prihodnjič rodi sad; če pa ne, posekaš jo potem." ([Luk 13,8.9](#).) Nerodovitno drevo naj bi bilo deležno večje skrbi. Uživalo naj bi sleherno prednost. Toda če bi ostalo nerodovitno, ga nič ne bi rešilo pred uničenjem. V priliki ni napovedan izid vrtnarjevega dela. Odvisen je bil od samega naroda, kateremu je Kristus izrekel te besede. Ta narod je bil predstavljen z nerodovitno smokvijo, in sam je moral odločati o svoji usodi. Dana mu je bila vsaka možna prednost, ki so jo lahko dala nebesa, vendar se ni okoristil s temi povečanimi blagoslovi. Kristusovo prekletje nerodovitnega drevesa je pokazalo sad. Sami so si določili uničenje.

Več kakor tisoč let je judovski narod zlorabljal Božjo milost in s tem izzival njegove sodbe. Zavračal je njegove opomine in ubijal njegove preroke. Za te grehe je ljudstvo Kristusovega časa postalo odgovorno, ker je šlo po isti poti.^{/584/} Krivda tega rodu je bila zavračanje daru milosti in opominov. Sami so se vkovali v okove, ki so si jih Judje kovali stoletja.

V vsakem obdobju so ljudem dani dnevi luči in priložnosti, čas preizkušnje, v katerem se lahko spravijo z Bogom. Ampak ta milost ima meje. Milost lahko leta vabi, če pa se prezira in zavrača, potem pride čas, ko pošlje svoje zadnje vabilo. Srce tako zakrknje, da se preneha odzivati Božjemu Duhu. Potem sladek in prikupen glas, ki pridobiva grešnika, ne prosi več ter preneha karati in opominjati.

Za Jeruzalem je napočil ta dan. Jezus je jokal zaradi bolečine nad obsojenim mestom, vendar ga ni mogel rešiti. Izčrpal je vse možnosti. Z zavračanjem opominov Božjega Duha je Izrael zavrnil edino sredstvo pomoči. Ni bilo nobene druge moči, ki bi ga lahko rešila.

Judje so predstavljali ljudi vseh vekov, ki so prezirali rotnje Neskončne ljubezni. Kristusove solze, ko je jokal nad Jeruzalemom, so bile solze za grehe vseh časov. Vsi, ki prezirajo karanja in svarila Božjega Svetega Duha, lahko v napovedani sodbi nad Izraelom berejo svojo obsodbo.

Danes so mnogi, ki hodijo po isti poti kakor nekoč neverujoči Judje. Vidiijo razodetje Božje moči, Sveti Duh govori njihovemu srcu, toda trdno se držijo svoje nevere in nasprotovanja. Bog jim pošilja opomine in grajo, ampak ne želijo priznati svojih napak, zato zavračajo njegovo sporočilo in njegovega poslanca. Ravno sredstva, ki jih Bog želi uporabiti za njihovo rešitev, bodo zanje postala kamen spotike.

Odpadli Izrael je sovražil Božje preroke, ker so na vidno postavljali njihove skrivne grehe. Ahab je imel Elija za svojega sovražnika zato, ker je prerok zvesto karal kraljeve skrivne krivice. Tako ljudje tudi danes zasmehujejo in zavračajo Kristusovega služabnika, ki kara greh. Svetopisemska resnica, Kristusova vera, se bojuje proti močnemu toku moralne nečistosti. V človeških srcih je danes predsodek močnejši, kakor je bil v Kristusovem času. Kristus ni zadovoljeval posvetnih pričakovanj ljudi, njegovo življenje je grajalo njihove grehe, zato so ga zavrgli. Resnica Božje besede se tudi danes ne strinja z ravnanjem ljudi in njihovimi naravnimi nagnjenji, zato tisoči zavračajo njeno luč. Od Satana spodbujeni ljudje spravljajo v dvom Božjo besedo in se raje ravna^{o/587/} po svoji neodvisni presoji. Raje si izberejo temo kakor luč, s tem pa ogrožajo svojo dušo. Ti, ki so dlakocepili Kristusove besede, so našli vedno nove vzroke za dlakocepstvo, dokler se niso odvrnili od Resnice in Življenja. Tako je tudi danes. Bog ne želi odstraniti s poti nobenega ugovora, ki ga lahko poda meseno srce proti resnici. Kateri zavrnejo dragocene svetlobne žarke, ki bi razsvetlili temo, jim ostanejo skrivnosti Božje besede prav tako v temi. Zanje je resnica prikrita. Hodijo na slepo in ne vidijo pogube pred seboj.

Kristus je opazoval svet in vse veke z vrha Oljske gore. Njegove besede veljajo za vsakogar, ki podcenjuje vabila božanske milosti. Danes se obrača nate, o posmehovalec njegove ljubezni. Prav ti si ta, ki naj bi spoznal vsaj v ta svoj dan, kaj je za tvoj mir. Kristus pretaka grenke solze zate, ki ne moreš jokati. Ta usodna zakrknjenost srca, ki je pogubila farizeje, se razodeva tudi v tebi. Vsak dokaz božanske milosti, vsak božanski svetlobni žarek ali gane srce in ga naredi ponižnega ali pa ga okrepi v njegovi brezupni zakrknjenosti.

Kristus je vnaprej videl, da bodo Jeruzalemti ostali zakrknjeni in se ne bodo spokorili. Ampak vsa krivda in vse posledice zavrnjene milosti so ležale pred njihovimi vrati. Tako se bo zgodilo vsakemu človeku, ki hodi po isti poti. Gospod pravi: "Tvoja poguba je, o Izrael. Poslušaj, o zemlja! Glej, jaz pripeljem nesrečo nad to ljudstvo, sad njih misli; kajti niso pazili na moje besede in mojo postavo so zavrgli." ([Oz 13,9](#); [Jer 6,19](#)).^{/588/}

65. Ponovno čiščenje templja ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 21,12-16.23-46](#); [Mar 11,15-19.27 do 12,12](#); [Luk 19,45 do 20,19](#).

V začetku svoje službe je Kristus izgnal iz templja tiste, ki so ga oskrunjali z nesveto trgovino. Njegovo strogo in pobožno vedenje je tedaj vlilo strah v srca spletkarskih trgovcev. Na koncu svojega poslanstva je spet prišel v tempelj in ga našel prav tako oskrunjenega kakor prej. Razmere so bile celo še slabše. Zunanje dvorišče templja je bilo podobno velikemu živinskemu sejmu. Jezni glasovi prepirajočih se prodajalcev in kupcev so se mešali z mukanjem živali in žvenketom denarja; vmes pa so se slišali tudi glasovi ljudi pri sveti službi. Tudi tempeljski dostojanstveniki so se ukvarjali s kupovanjem, prodajanjem in menjavanjem denarja. Pohlep po dobičku jih je tako prevzel, da v Božjih očeh niso bili nič boljši od tatov.

Kako malo so duhovniki in poglavarji dojeli svečanost službe, ki naj bi jo opravljali. V času vsake pashe in praznika šotorov se je zaklalo na tisoče živali; duhovniki pa so prestregli njihovo kri in jo izlili na oltar. Te krvne daritve so Judom postale tako običajne, da so skoraj pozabili na dejstvo, da je vse to prelivanje krvi potrebno samo zaradi njihovih grehov. Niso razmišljali o tem, da je ta predstavljala kri ljubljene Božjega Sina,^{/589/} ki naj bi bila prelita za življenje sveta, in da naj bi bili s temi daritvami ljudje usmerjeni na križanega Odrešenika.

Jezus je opazoval te nedolžne žrtve; videl je, da so Judje iz teh velikih shodov naredili prizore prelivanja krvi in okrutnosti. Namesto da bi se ponižno spokorili za grehe, so množili živalske daritve, kakor da bi lahko Boga častili z brezsrčno službo. Srca duhovnikov in poglavarjev so zakrknila zaradi sebičnosti in lakomnosti. Prave simbole, ki so kazali na Božje Jagnje, so ponižali v sredstva za bogatenje. Zaradi tega je bila svetost službe darovanja v očeh ljudstva zelo ponižana. Jezus je bil zaradi tega zelo ogorčen. Vedel je, da bodo duhovniki in starešine prav tako malo cenili njegovo kri, ki bo kmalu prelita za grehe sveta, kakor cenijo živalsko kri, ki jo stalno prelivajo.

Proti takemu opravljanju daritvene službe je Kristus govoril že po prerokih. Samuel je rekel: "Ali so Gospodu toliko v veselje žgalne in klalne daritve, kakor da se posluša Gospodov glas? Glej, pokorščina je boljša nego daritev, in poslušati je boljše nego prinašati tolstino ovnov." ([1 Sam 15,22](#).) Ko je Izaija v preroški prikazni videl odpad Judov, jih je ogovoril kot sodomske in gomorske poglavarje: "Čujte Gospodovo besedo, sodomski vodniki, poslušajte postavbo našega Boga, gomorsko ljudstvo! Čemu mi množina vaših daritev? pravi Gospod; sit sem žgalnih daritev ovnov in masti pitane živine ter krvi juncev in jagnjet in kozlov se ne veselim. Ko prihajate, da se prikažete pred mojim obličjem - kdo je zahteval to od vaše roke, da teptate moje veže? Umijte se, očistite se, odpravite hudobnost svojih dejanj izpred mojih oči, nehajte delati hudo; učite se delati dobro, iščite pravice, tlačnemu pomagajte, pravico sodite siroti, potezajte se za vdovo!" ([Iz 1,10-12.16.17](#).)

On, ki je sam dal ta prerokovanja, je sedaj zadnjič ponovil opomine. Ljudstvo je razglasilo Jezusa za Izraelovega kralja in s tem uresničilo prerokovanje. On pa je sprejel izkazovanje časti in kraljevski položaj. Kot takšen je moral ukrepati. Vedel je, da si bo zaman prizadeval zaboljšanje pokvarjene duhovščine; vendar pa je moral opraviti svojo nalogo. Nevernemu ljudstvu je moral dati dokaze svojega božanskega poslanstva.

Jezus je s predirnim pogledom še enkrat zajel oskrunjeno tempeljsko dvorišče. Oči vseh so zrle vanj. Duhovniki in poglavarji, farizeji^{/590/} in pogani so z občudovanjem in spoštovanjem opazovali njega, ki je stal pred njimi v veličastvu nebeškega kralja. Božanskost je prodrla

skozi človeškost in obdala Kristusa s takšnim dostojanstvom in slavo, ki je nikoli doslej ni razodel. Ti, ki so stali blizu njega, so se umaknili, kolikor je dovoljevala množica. Ob nekoliko učencih je Zveličar stal sam. Vse je utihnilo. Globoka tišina se je zdela neznosna. Potem je Kristus prekinil tišino in spregovoril z močjo, ki je ljudstvo pretresla kakor mogočen vihar: "Pisano je: Moj dom naj se imenuje dom molitve, a vi delate iz njega razbojniško jamo." ([Mat 21,13](#).) Njegov glas je v templju odmeval kakor glas trobente. Negodovanje, ki se je kazalo na njegovem obrazu, mu je dajalo videz požirajočega ognja. Oblastno je ukazal: "Odnosite to odtod." ([Jan 2,16](#).)

Pred tremi leti so se poglavarji templja sramovali, ker so na Jezusov ukaz pobegnili iz templja. Čudili so se svojemu strahu in da so brez vprašanja ubogali enega samega^{591/} skromnega Človeka. Jasno jim je postalo, da se takšna nečastna vdaja ne sme več ponoviti. Toda sedaj so bili še bolj prestrašeni kakor takrat in so njegov ukaz ubogali še z večjo naglico. Nikogar ni bilo, ki bi si bil upal spodbijati njegovo oblast. Duhovniki in trgovci so pobegnili pred njim in pred seboj gnali živino.

Na begu iz templja so srečali skupino ljudi z bolniki, ki so spraševali po Vzvišenem Zdravniku. Zaradi sporočila bežečih pa so se nekateri vrnili. Bali so se srečati z njim, čigar pogled je pregal iz svoje navzočnosti duhovnike in poglavarje. Mnogi pa so se prerivali skozi hitečo množico, ker so hrepeneli priti do njega, ki je bil njihovo edino upanje. Mnogi so vendar ostali za množico, ki je bežala iz templja. Ti so se pridružili prišlecem. Tempeljsko dvorišče je bilo spet polno bolnikov in umirajočih, in Jezus jim je še enkrat pomagal.

Čez nekaj časa pa so se duhovniki in poglavarji spet upali vrniti v tempelj. Ko jih je minila njihova prva osuplost, so bili radovedni, kaj bo Jezus naredil sedaj. Pričakovali so, da se bo polastil Davidovega prestola. Ko so se tiho vrnili v tempelj, so slišali odrasle in otroke hvaliti Boga. Pri vstopu v tempelj jih je presenetil čudovit prizor. Videli so ozdravljene bolnike, slepe, ki jim je bil vrnjen vid, gluhe, ki so dobili sluh, in hrome, ki so veselo poskakovali. Še glasneje pa so se veselili otroci. Jezus je ozdravil njihove bolezni, jih vzel v naročje in prejemal njihove poljube pristrčne hvaležnosti. Nekateri od njih so v njegovem naročju zaspali, medtem ko je poučeval ljudi. Potem so ga znova slavili z veselimi glasovi. Ponavljali so hosana kakor prejšnji dan in zmagoslavno mahali pred Zveličarjem s palmovimi vejami. V templju je odmevalo njihovo vzklikanje: "Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Glej, tvoj kralj pride k tebi: pravičen je in rešitelj. Hosana Davidovemu Sinu." ([Ps 118,26](#); [Zah 9,9](#); [Mat 21,9](#).)

Zvok teh srečnih in razposajenih glasov je bil žalitev tempeljskim poglavarjem, zato so hoteli to slavo prekiniti. Ljudstvu so pojasnjevali, da otroške noge in veseli vzkliki oskrunjajo Božjo hišo. Ko so uvideli, da njihove besede ne vplivajo na ljudi, so se obrnili na Kristusa, rekoč: "Slišiš li, kaj ti pravijo?" Jezus je odgovoril: "Seveda. Ali niste nikoli brali: [Iz](#) ust nedoraslih in dojenčev^{592/} si pripravil sebi hvalo?" ([Mat 21,16](#).) Prerokovanje je napovedalo, da bo Kristus razglašen za kralja, in ta beseda se je morala uresničiti. Izraelovi duhovniki in poglavarji niso hoteli razglasiti njegove slave, zato je Bog poklical otroke za svoje priče. Če bi bili umolknili njihovi glasovi, bi bili tempeljski stebri oznanjali Zveličarjevo slavo.

Farizeji so bili zelo zmedeni in vznemirjeni. Ta, ki ga niso mogli zastrašiti, je sedaj gospodaril. Jezus je zavzel položaj tempeljskega varuha. Še nikoli doslej ni razodel tolikšne kraljevske oblasti. Še nikoli doslej niso njegove besede in dela razodevale tolikšne moči. Jezus je že delal čudežna dela po vsem Jeruzalemu, toda še nikoli tako slovesno in veličastno. V navzočnosti vseh teh, ki so bili priče njegovih čudovitih dejanj, si duhovniki in poglavarji

sedaj niso upali pokazati svojega odkritega sovraštva do njega. Tisti dan ničesar več niso mogli ukreniti proti Jezusu, ker so bili jezni in zmedeni zaradi njegovih odgovorov.

Prihodnje jutro se je Veliki zbor spet posvetoval, kaj naj ukrene proti Jezusu. Pred tremi leti so od njega zahtevali znamenje njegovega mesijanstva. Od tistega časa je delal mogočna dela po vsej deželi. Zdravil je bolne, čudežno je nahranil na tisoče ljudi, hodil je po valovih in pomiril razburkano jezero. Mnogokrat je bral človeška srca kakor odprto knjigo, izganjal hudobne duhove in obujal mrtve. Poglavarji so torej imeli dokaze o njegovem mesijanstvu. Sedaj so se odločili, da od njega ne bodo zahtevali dokaza njegove oblasti, temveč da bodo od njega izmamili priznanje ali izjavo, na temelju katere bi ga lahko obsodili.

Vrnili so se v tempelj, kjer je Jezus poučeval, in ga vprašali: "S kakšno oblastjo delaš to? In kdo ti je dal to oblast?" ([Mat 21,23.](#)) Pričakovali so, da bodo slišali od njega, da vse to dela z Božjo oblastjo. Takšni trditvi so nameravali nasprotovati. Jezus pa jim je odgovoril z vprašanjem, ki je navidezno obravnavalo drug predmet, in jim rekel, da jim ne bo dal pojasnila, če mu ne bodo odgovorili. Vprašal jih je: "Od kod je bil Janezov krst? Iz nebes ali od ljudi?" ([Mat 21,25.](#))

Duhovniki so spoznali, da so v takšni zadregi, iz katere jim ne bo pomagala nobena pretkanost. Če bi rekli, da je Janezov krst iz nebes, bi postalo očitno njihovo nasprotovanje. Kristus bi jih utegnil vprašati: "Zakaj mu torej niste verovali?" ([Mat 21,25.](#)) Janez je namreč pričal za Kristusa: "Glej,^{/593/} Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta." ([Jan 1,29.](#)) Če duhovniki verujejo Janezovemu pričevanju, kako lahko potem zanikajo, da je Kristus Mesija? Če pa bi povedali svoje pravo verovanje, da je bila Janezova služba od ljudi, bi si bili sami nakopali vihar negotovanja; ljudstvo je verovalo, da je Janez prerok.

Množica je z velikim zanimanjem pričakovala odločitev. Poznali so izjavo duhovnikov, da priznavajo Janezovo službo, in zato pričakovali, da bodo brez omahovanja potrdili, da je bil Janez poslan od Boga. Duhovniki pa so se po medsebojnem tajnem posvetovanju odločili, da se ne bodo zagovorili. Hinavsko so se delali nevedneže in izjavili: "Ne vemo!" Kristus pa jim je odgovoril: "Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam." ([Mar 11,33.](#))

Pismarji, duhovniki in poglavarji so umolknili. Zmedeni in razočarani so povsili pogled in se niso upali Kristusu zastaviti novih vprašanj. Zaradi strahopetnosti in neodločnosti so izgubili precej ugleda pri navzočem ljudstvu, ki se je veselilo poraza teh ošabnih in samopravičnih mož.

Vse te Kristusove besede in dejanja so bile pomembne, njihov vpliv pa naj bi se še bolj občutil po njegovem križanju in vstajenju. Mnogi teh, ki so željno pričakovali izid tega izpraševanja Jezusa, so pozneje postali njegovi učenci. Ti so bili prvič pritegnjeni k njemu z besedami, ki so jih slišali tega dogodkov polnega dne. Dogodek na tempeljskem dvorišču ni nikoli izginil iz njihovega spomina. V pogovoru med Jezusom in velikim duhovnikom se je odkrilo značilno nasprotje. Ošabni dostojanstvenik je bil oblečen v bogata, dragocena oblačila, na glavi je imel sijajno tiaro, njegova drža je bila dostojanstvena, njegova skodrana brada in lasje so se srebrili zaradi let - njegov celoten videz je opazovalcem vlival spoštovanje. Pred to vzvišeno osebnostjo je stalo Veličastvo nebes brez slehernega okrasa ali razkošja. Na njegovih oblačilih so bile še sledi potovanja; njegov obraz je bil bled in je izražal notranjo žalost; vendar pa je odseval dostojanstvo in dobrohotnost, ki je bila v očitnem nasprotju z ošabnim, samozavestnim in jeznim vedenjem velikega duhovnika. Mnogi teh, ki so bili priče Jezusovim besedam in dejanjem v templju, so ga od tedaj sprejeli v svoje

srce kot Božjega preroka. Toda medtem ko so se čustva ljudstva vse bolj obračala v njegovo korist, je naraščalo sovraštvo duhovnikov zoper Jezusa. Modrost, s katero se je izogibal pasti duhovnikov, je bila nov dokaz njegovega božanstva, ki je dolivala olje na ogenj njihovega srda.

Kristus med razpravo z rabini ni nameraval ponižati svojih nasprotnikov. Nikakor se ni veselil tega, da jih je stisnil v kot. Dal jim^{/594/} je samo pomemben nauk. Svoje sovražnike je ponižal s tem, ko jim je dovolil, da so se zapletli v mrežo, ki so jo nastavili njemu. Njihovo priznanje, da ne poznajo narave Janezovega krsta, mu je dalo priložnost govoriti, in izkoristil jo je tako, da jim je pokazal njihovo pravo stanje in številnim opominom dodal še enega.

Dejal je: "Kaj se vam pa zdi? Neki človek je imel dva sina, in pristopivši k prvemu, reče: Sin, pojdi, delaj danes v vinogradu! On pa odgovori in reče: Nočem. Potem pa se skesa in gre. In pristopivši k drugemu, reče ravno tako. On pa odgovori in reče: Pojdem, gospod! A ni šel. Kateri teh dveh je izpolnil očetovo voljo?" ([Mat 21,28-31.](#))

S tem nepričakovanim vprašanjem je razorožil svoje poslušalce. Pozorno so spremljali to priliko in takoj odgovorili: "Prvi." Jezus jih je pridno pogledal in odvrnil resno in dostojanstveno: "Resnično vam pravim, da se rinejo cestninarji in nečistnice pred vami v Božje kraljestvo. Kajti prišel je k vam Janez po poti pravičnosti, in niste mu verjeli; cestninarji in nečistnice pa so mu verjeli. Vi pa, dasi ste to videli, se še potem niste skesali, da bi mu bili verjeli." ([Mat 21,31.32.](#))

Duhovnikom in poglavarjem ni preostalo nič drugega, kakor da spodobno odgovorijo na Kristusovo vprašanje. Tako je dobil odgovor, ki je šel v prid prvega sina. Ta je predstavljal cestninarje, nje, ki so jih farizeji prezirali in sovražili. Cestninarji so bili zelo nemoralni. Bili so očitni prestopniki Božjih zapovedi in so s svojim življenjem razodevali, kako zelo se upirajo njegovim zahtevam. Bili so tudi nevhvaležni in nesveti; kajti naročilo, naj gredo delat v Gospodov vinograd, so prezirljivo odklonili. Ko pa je potem nastopil Janez in je oznanjal spokorjenje in krst, so sprejeli njegovo sporočilo in se krstili.

Drugi sin je predstavljal vodilne osebnosti judovskega naroda. Nekaj farizejev se je spokorilo in sprejelo Janezov krst, toda voditelji niso hoteli priznati, da je bil ta poslan od Boga. Njegovi opomini in obtožbe niso pri njih povzročili nobene spremembe. Oni "so zavrgli Božji sklep sami zoper sebe, ko se mu niso dali krstiti". ([Luk 7,30.](#)) Njegovo sporočilo so prezirali. Kakor tudi drugi sin, ki je rekel, ko je bil poslan na delo: "Pojdem, gospod," a ni šel, so tudi duhovniki in poglavarji izjavljali, da so poslušni, z dejanji pa so izvrševali neposlušnost. Bahali so se z izjavami o pobožnosti, trdili so, da spoštujejo Božje zapovedi, izvajali pa so lažno poslušnost. Cestninarje pa so farizeji obtoževali in preklinjali kot nezveste, vendar so ti s svojo vero in deli dokazovali,^{/595/} da gredo v nebeško kraljestvo pred temi samopravičnimi ljudmi, ki so dobili veliko luč, njihova dela pa se niso ujemala z njihovimi izjavami o pobožnosti.

Duhovniki in poglavarji niso hoteli trpeti te globoke resnice; molčali so v upanju, da bo Jezus povedal še kaj, kar bi lahko uporabili proti njemu; toda morali so trpeti še več.

Kristus je povedal: "Čujte drugo priliko. Bil je hišni gospodar, ki je zasadil vinograd in ga ogradil s plotom in izkopal v njem klet in sezidal stolp ter ga izročil vinogradnikom in odpotoval. Ko se pa približa čas sadu, pošlje svoje hlapce k vinogradnikom, da prejmejo njegove pridelke. A vinogradniki zgrabijo hlapce in enega pretepo, drugega ubijejo, a še

drugega posujejo s kamenjem. Zopet pošlje druge hlapce, ki jih je bilo več od prvih, in z njimi store ravno tako. Potem pa pošlje k njim svojega sina, rekoč: Mojega sina se bodo bali. Ko pa ugledajo vinogradniki sina, reko med seboj: Ta je dedič. Pridite, ubijmo ga in prilastimo si njegovo dediščino! Ter ga zgrabijo in vržejo ven iz vinograda in ubijejo. Kadar pride torej gospodar vinogradov, kaj bo storil tem vinogradnikom?" ([Mat 21,33-40.](#))

Jezus se je obrnil na vse navzoče, toda duhovniki in poglavarji so odgovorili. "Te hudobneže hudo pogubi in svoj vinograd izroči drugim vinogradnikom, ki mu bodo dajali sad ob svojem času." ([Mat 21,41.](#)) Govorniki sprva niso dojeli pomena te prilike, sedaj pa so spoznali, da so si sami izrekli obsodbo. V priliki gospodar predstavlja Boga, vinograd judovski narod, ograja pa božanske zapovedi, ki so bile njihova zaščita, stolp pa je bil simbol templja. Gospodar vinograda je naredil vse, kar je bilo potrebno, da bi bil vinograd rodovit. Vprašal je: "Kaj bi se še storilo mojemu vinogradu, česar ne bi bil že storil v njem?" ([Iz 5,4.](#)) Tako je Bog izrazil svojo neutrudno skrb za Izraela. Kakor so bili vinogradniki dolžni vrniti gospodarju določeno količino sadu iz vinograda, tako bi ga moral Božji narod častiti z življenjem, ki bi ustrezalo njihovim svetim prednostim. Toda kakor so vinogradniki ubili hlapce, ki jih je gospodar poslal k njim po pridelek, tako so Judje ubijali preroke, ki jih je Bog pošiljal k njim, da bi jih poklical k spokorjenju. Poslanec za poslanca je bil ubit. Do tod pomen prilike ni bil vprašljiv, kar pa je sledilo, ni bilo nič manj očitno. V ljubljenem sinu, ki ga je gospodar vinograda poslal na koncu k neposlušnim delavcem, pa so ga^{596/} prijeli in ubili, so duhovniki in poglavarji videli jasno podobo Jezusa in njegovo neizbežno usodo. Saj so že načrtovali ubiti njega, ki jim ga je poslal Oče kot zadnje vabilo. Maščevanje, ki je bilo napovedano neusmiljenim vinogradnikom, je prikazalo obsodbo ljudi, ki bodo usmrtili Kristusa.

Zveličar jih je opazoval poln sočutja, ko je nadaljeval: "Ali niste nikoli brali v pismu: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, ta je postal glava voglu; od Gospoda se je to zgodilo, in čudno je to v naših očeh. Zato vam pravim, da se vam odvzame Božje kraljestvo in bo dano narodu, ki prinaša njegove sadove. In kdor na ta kamen pade, se razbije, a na kogar on pade, ga razdrobi." ([Mat 21,42-44.](#))

To prerokovanje so Judje pogosto ponavljali v shodnicah in ga uporabili za Mesija, ki bo prišel. Kristus je bil vogelni kamen judovskega gospodarstva in celotnega načrta zveličanja. Ta vogelni kamen so judovski zidarji, duhovniki in poglavarji v Izraelu, sedaj zavrgli. Zveličar je usmeril njihovo pozornost na prerokovanja, ki jih opozarjajo na nevarnost. Z vsemi sredstvi, ki jih je imel na voljo, jim je želel pojasniti naravo dejanja, ki so ga nameravali storiti.

Njegove besede so imele še drug cilj. Z vprašanjem: "Kadar pride torej gospodar vinogradov, kaj bo storil tem vinogradnikom?" ([Mat 21,40.](#)) je Kristus hotel, da bi farizeji odgovorili tako, kakor so. Hotel je, da obsodijo sami sebe. Njegovi opomini, ki jih niso spodbudili k spokorjenju, bodo zapečatili njihovo usodo, zato je želel, da bi uvideli, da so si sami povzročili pogubo. Hotel jim je pokazati Božjo pravičnost z odtegovanjem njihovih narodnostnih prednosti, kar se je že začelo in se bo končalo ne samo z uničenjem njihovega templja in mesta, temveč tudi z razkropitvijo naroda.

Poslušalci so dojeli opomin. Kljub obsodbi, ki so si jo duhovniki in poglavarji sami izrekli, so bili pripravljeni izpolniti napoved, rekoč: "Ta je dedič. Pridite, ubijmo ga. In radi bi ga bili ujeli, ali zboje se množic," ([Mat 21,38.46.](#)) kajti javna čustva so bila Kristusu v prid.

Z navedbo prerokbe o zavrženem kamnu je Kristus omenil resnični dogodek iz izraelske zgodovine. Zgodil se je pri zidanju prvega templja. Čeprav je imel poseben pomen za Kristusov prvi prihod in bi moral zelo močno vplivati na Jude, vsebuje nauk tudi za nas. Pri zidanju Salomonovega templja^{/597/} so ogromne kamne za zidove in temelj popolnoma sklesali že v kamnolomu. Ko so jih spravili na gradbišče, jih niso več smeli obdelovati z nobenim orodjem, temveč so jih delavci samo polagali na predvideni prostor. Za temelj je bil pripeljan kamen nenavadne velikosti in oblike, delavci pa niso našli prostora zanj, in ga zato niso vgradili. Ker je ležal na gradbišču tako neuporabljen, je bil delavcem stalno napoti. Dolgo je ležal tako zavržen. Toda ko so zidarji zidali vogal, so dolgo iskali ustrezen kamen, ki bi bil dovolj velik in močan ter ustrezne oblike, da bi zavzel poseben prostor in bi zdržal veliko breme, ki bi počivalo na njem. Če bi za ta pomembni prostor izbrali napačni kamen, bi bila ogrožena varnost celotne stavbe. Morali so torej najti kamen, ki bo lahko kljuboval vplivu sonca, mraza in burje. Izbrali so že različne kamne, toda pod pritiskom ogromnega bremena so se razdrobili na kosce. Nekateri niso zdržali preizkušnje naglih vremenskih sprememb. Končno je njihovo pozornost pritegnil kamen, ki je tako dolgo ležal zavržen. Izpostavljen je bil zraku, soncu in nevihtam, a ni kazal niti najmanjše razpoke. Zidarji so ga skrbno preizkusili. Zdržal je vse preizkušnje razen ene. Če bo zdržal tudi velik pritisk, ga bodo vzeli za vogelnik. Naredili so preizkus, kamen so sprejeli in ga spravili na določen prostor, kjer je popolnoma ustrežal, in ga vzdali.

Izaiju je bilo v preroški prikazni pokazano, da je ta kamen predstavljal Kristusa. Pisal je: "Gospoda nad vojskami samega posvečujte, in On vam bodi strah, On vam bodi groza. In On vam bo v zavetno svetišče, toda za kamen spotike in skalo pohujšanja obema Izraelovima hišama, za zanko in za zadrgo jeruzalemskim prebivalcem. In mnogo izmed njih se jih spotakne in padejo in bodo strti, se zapleto v mrežo in ujamejo." ([Iz 8,13-15.](#)) V preroški prikazni o prvem Kristusovem prihodu je bilo preroku pokazano, da bo Kristus moral prestajati preizkušnje in izpite, ki so simbolično prikazani v obremenitvi glavnega vogelnika v Salomonovem templju. "Zatorej pravi tako Gospod Jahve: Glej, za podstavo sem jaz položil na Sionu kamen, kamen izkušen, dragocen vogelnik, za najtrdnjši temelj; kdor veruje, se ne prenaagli." ([Iz 28,16.](#))

Bog si je v svoji neskončni modrosti izbral vogelnik in ga sam postavil. Pravi, da je "najtrdnjši temelj". Ves svet lahko položi nanj svoja bremena in težave - zdržal bo vse. Na njem se lahko zida popolnoma varno. Kristus je "izkušen kamen". Njih, ki zaupajo vanj, ne bo nikoli razočaral. Zdržal je vsako preizkušnjo. Zdržal je pritisk^{/598/} Adamove krivde in krivde njegovega potomstva ter izšel več kakor zmagovalec nad silami zla. Nosi breme, ki ga nanj položi vsak spokorjeni grešnik. S krivdo obremenjeno srce najde v Kristusu tolažbo; kajti On je zanesljiv temelj. Vsi, ki se zanašajo nanj, počivajo v popolni varnosti.

V Izaijevem prerokovanju je Kristus napovedan kot trdno utemeljen kamen in kot kamen spotike. Apostol Peter, ki je pisal pod navdihnjenjem Svetega Duha, jasno pove, komu je Kristus temeljni kamen, a komu kamen spotike.

"Če ste res okusili, da je Gospod dobrotljiv. K njemu pristopajoč, živemu kamnu, ki so ga sicer zavrgli ljudje, pri Bogu pa je izvoljen in dragocen, se sezidavate tudi vi kot živi kamni v duhovno hišo, sveto duhovništvo, da darujete duhovne daritve, prijetne Bogu po Jezusu Kristusu. Kajti pisano je v pismu: Glej, polagam na Sionu vogelni kamen, izvoljen, dragocen, in kdor veruje vanj, ne bo osramočen. Vam torej, ki verujete, je čast; nevarnim pa je ta kamen, ki so ga zavrgli zidarji, postal za glavo voglu in kamen spotike in skala pohujšanja, kateri se, ker so nepokorni besedi, spotikajo, za kar so bili tudi postavljeni." ([1 Pet 2,3-8.](#))

Kristus je zanesljiv temelj za vse, ki verujejo vanj. To so ti, ki padejo na Skalo in se razbijejo. To predstavlja podrejanje Kristusu in vero vanj. Pasti na Skalo in se razbiti pomeni odreči se svoji samopravičnosti in priti v otroški ponižnosti h Kristusu, se spokoriti za svoje prestopke in verovati v njegovo odpuščajočo ljubezen. Prav tako z vero in poslušnostjo zidamo na Kristusa kot naš temelj.

Na tem živem kamnu lahko zidajo enako Judje in pogani. To je edini temelj, na katerega lahko zanesljivo zidamo. Je dovolj velik za vse in dovolj močan, da lahko prenese težo in breme vsega sveta. Po zvezi s Kristusom, živim kamnom, postajajo živi kamni vsi, ki zidajo na tem temelju. Mnogi ljudje so se s svojimi lastnimi prizadevanji sklesali, zgladili in polepšali, toda ne morejo postati "živi kamni" zato, ker niso povezani s Kristusom. Brez te zveze se ne more rešiti noben človek. Brez Kristusovega življenja v nas se ne moremo upreti nevihtam skušnjave. Naša večna varnost je odvisna od našega zidanja na zanesljivem temelju. Mnogi danes zidajo na nepreizkušanih temeljih. Ko začne deževati, se razbesni vihar in pridero vode,^{/599/} se bo njihova hiša porušila zato, ker ni utemeljena na večni Skali, glavnem vogelniku Kristusu Jezusu.

Njim, ki "so nepokorni besedi", je Kristus kamen spotike. Toda "kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal za glavo voglu". Kristus je bil v svojem pozemskem poslanstvu preziran in so grdo ravnali z njim kakor z zavrženim kamnom. "Zaničevan je bil in preziran med možmi, mož bolečin in izkušen v trpljenju, ... je bil zaničevan, in nič ga nismo čislali." ([Iz 53,3.](#)) Toda približal se je čas njegovega poveličanja. Po vstajenju od mrtvih bo postavljen za "Božjega Sina v moči". ([Rim 1,4.](#)) Ob svojem drugem prihodu se bo razodel kot Gospod nebes in zemlje. Ti, ki so se sedaj pripravljali, da ga križajo, bodo priznali njegovo velikost. Pred vesoljem zavrženi kamen bo postal glava voglu.

"A na kogar On pade, ga razdrobi." ([Mat 21,44.](#)) Ljudje, ki so Kristusa zavrgli, bodo kmalu videli uničenje svojega mesta in svojega naroda. Njihova slava bo propadla in bo razsejana kakor prah na vetru. Kaj pa je uničilo Jude? To je bila Skala, ki bi bila njihova varnost, če bi zidali na njej. Božja dobrota je bila prezrta, pravičnost zavržena, milost podcenjevana. Ljudje so nasprotovali Bogu in vse, kar je bilo namenjeno za njihovo zveličanje, se je obrnilo v njihovo uničenje. Vse, kar je Bog določil za življenje, je bilo njim za smrt. S tem ko so Judje križali Kristusa, so povzročili razdejanje Jeruzalema. Na Golgoti prelita kri je bila breme, ki jih je pogubilo za ta in prihodnji svet. Tako bo obsodba izrečena na veliki Božji dan nad vsemi, ki so zavrgli Božjo milost. Kristus, njihov kamen spotike, se jim bo tedaj zdel kakor gora maščevanja. Slava njegove podobe, ki je za pravične življenje, bo za hudobne uničujoč ogenj. Grešniki bodo uničeni, ker so zavrgli ljubezen in prezrli milost.

Jezus je pokazal z mnogimi ponazoritvami in svarili, ki jih je stalno ponavljal, kaj bodo doživeli Judje zaradi tega, ker so zavrgli Božjega Sina. Njegove besede pa veljajo tudi za ljudi vseh časov, ki ga nočejo sprejeti kot Odrešenika. Vsem veljajo svarila. Oskrunjeni tempelj, neposlušni sin, nezvesti vinogradniki, ošabni zidarji so prispodoba izkušenj vsakega grešnika. Če se ne bo spokoril, ga bo doletela usoda, ki jo napovedujejo te prilike.^{/600/}

66. Spopad ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 22,15-46](#); [Mar 12,13-40](#); [Luk 20,20-47](#).

Duhovniki in poglavarji so molče poslušali jasne Kristusove graje. Niso mogli ovreči njegovih obtožb. Postali so samo odločnejši, da ga ulovijo v past, zato so poslali k njemu vohune, "ki naj bi se hlinili pravične, da bi ga ujeli v besedi in ga potem izročili gosposki in poglavarjevi oblasti". ([Luk 20,20](#).) Niso poslali starih farizejev, ki jih je Jezus večkrat srečeval, temveč mlade, ki so bili zelo vneti in zagrizeni in jih, kakor so menili, Kristus ni poznal. Spremljali so jih Herodovi možje, ki naj bi slišali Kristusove besede, da bi lahko na sojenju pričali zoper njega. Farizeji in herodovci so bili sicer hudi sovražniki, zdaj pa so se zedinili v sovraštvu do Kristusa.

Farizeji so se stalno jezili na Rimljane zaradi izsiljevanja davkov. Menili so, da je plačevanje davkov v nasprotju z Božjim zakonom. Sedaj so videli priložnost, da Jezusu nastavijo past. Vohuni so prišli k njemu z navidezno iskrenostjo, kakor da bi želeli vedeti, kaj je njihova dolžnost, in ga vprašali: "Učitelj, vemo, da prav govoriš in učiš ter ne gledaš ljudem na lice, marveč v resnici učiš Božjo pot. Je li prav, da dajemo cesarju davek, ali ne?"

([Luk 20,21.22](#).)^{/601/}

Besede "vemo, da prav govoriš in učiš", bi bile čudovito priznanje, če bi bili iskreni. Njihovo pričevanje pa je bilo vendar resnično, čeprav so bile izgovorjene zaradi zavajanja. Farizeji so vedeli, da Kristus pravilno govori in uči, zato bodo nekoč sojeni po lastnem pričevanju.

Možje, ki so Jezusu zastavili vprašanje, so menili, da so dovolj prikrili svoj namen, toda On je bral njihova srca kakor odprto knjigo in razodel njihovo hinavščino. "Kaj me izkušate?" je rekel in jim s tem dal znamenje, po katerem niso spraševali, namreč, da je spoznal njihove skrivne namere. Še bolj zmedeni pa so bili, ko je dodal: "Pokažite mi denar." ([Luk 20,23. 24](#).) Prinesli so mu ga, On pa jih je vprašal: "Čigava je ta podoba in napis? Oni mu pa reko: Cesarjeva." Pokazujoč na napis na denarju, jim je rekel: "Dajte cesarju, kar je cesarjevo, in Bogu, kar je Božje." ([Mar 12,16.17](#).)

Ovaduhi so upali, da bo Jezus tako ali drugače naravnost odgovoril na njihovo vprašanje. Če bi bil rekel, da je protizakonito dajati cesarju davek, bi ga tožili rimskim oblastem, in ti bi ga zaprli kot upornika. Če pa bi bil rekel, da je dovoljeno plačevati davek, bi ga obtožili pred ljudstvom kot nasprotnika Božjega zakona. Sedaj so se počutili onemogočeni in poraženi. Njihovi načrti so bili prekržani. Po tako prepričljivem odgovoru na njihovo vprašanje so ostali brez besed.

Kristusov odgovor ni bilo izmikanje, temveč iskren odgovor na njihovo vprašanje. Držeč v roki rimski kovanec s cesarjevim imenom in podobo, je pojasnil, da naj, ker živijo pod zaščito rimske moči, plačujejo tudi zahtevane dajatve, vse dokler to ni navzkriž z višjo obveznostjo. Toda medtem ko se kot miroljubni državljani pokoravajo državnim zakonom, se morajo ves čas najprej pokoravati Bogu.

Zveličarjeve besede: "Dajte ... Bogu, kar je Božje," so bile ostra graja zvijačnim Judom. Če bi bili vestno izpolnjevali svoje obveznosti do Boga, bi ne bili postali siromašen narod, podrejen tuji oblasti. Potem nad Jeruzalemom ne bi vihrala rimska zastava, rimska straža ne bi stala pri mestnih vratih in noben rimski namestnik ne bi vladal znotraj njegovega obzidja. Judovski narod je plačeval kazen za svoj odpad od Boga.

Ko so farizeji slišali Kristusov odgovor, "se začudijo, ter ga puste in odidejo". ([Mat 22,22.](#)) Grajal je njihovo hinavščino in domišljavost^{602/} ter hkrati objavil veliko načelo - načelo, ki jasno določa meje med človekovo dolžnostjo do pozemskih oblasti in njegovo dolžnostjo do Boga. S tem je bilo za mnoge rešeno sporno vprašanje. Odslej so se vedno ravnali po pravem načelu. Čeprav so mnogi odšli nezadovoljni, so uvideli, da je bilo jasno podano načelo, ki je ležalo v osnovi tega vprašanja, in občudovali Kristusovo daljnosežno bistroumnost.

Brž ko so bili utišani farizeji, so se pojavili saduceji z zvijačnimi vprašanji. Ti stranki sta si ogorčeno nasprotovali. Farizeji so bili strogo vdani izročilu. Vestno so izpolnjevali zunanje obrede, vneto opravljali obredno čiščenje, se postili in opravljali dolge molitve. Tudi pri dajanju miloščine so se izkazovali. Kristus pa je izjavil, da so človeške nauke postavili na prostor Božjih zapovedi. Kot skupina so bili pobožnjakarji in hinavci, vendar pa so med njimi bili resnično pobožni ljudje, ki so sprejeli Kristusov nauk in postali njegovi učenci. Saduceji so zavrgli izročila farizejev. Trdili so, da verujejo v večji del Svetega pisma in ga jemljejo za pravilo svojega ravnanja, v resnici pa so bili dvomljivci in materialisti.

Saduceji so zanikali obstoj angelov, vstajenje mrtvih in nauk o prihodnjem življenju z nagrado in kaznijo. V vseh teh točkah so se razhajali s farizeji. Vstajenje je bila posebna točka prepričev med strankama. Farizeji so trdno verovali v vstajenje, toda v razpravah^{603/} o prihodnjem stanju so njihovi pogledi postajali nejasni. Smrt je bila zanje nerazložljiva skrivnost. Ker se niso mogli upreti dokazom saducejev, so bili stalno razdraženi. Razprave med strankama so se navadno sprevrgle v hude prepire, ki so še bolj poglobili prepad med njima.

Številčno so bili saduceji veliko šibkejši od svojih nasprotnikov, zato med preprostimi ljudmi niso imeli močne opore. Mnogi pa so bili bogati in so imeli vpliv, ki je povezan z bogastvom. Večina duhovnikov je pripadala njim in tudi veliki duhovniki so bili navadno izvoljeni iz njihovih vrst. Vendar pa se je to zgodilo z izrecnim pogojem, da svojih dvomljivih stališč ne zastopajo v javnosti. Zaradi številnosti in priljubljenosti farizejev so se morali saduceji, dokler so opravljali duhovniško službo, vsaj navidezno prilagoditi nauku farizejev. Vendar pa so že samo zaradi dejstva, da so bili lahko izbrani za takšno službo, njihove zmote imele večji vpliv.

Saduceji so zavračali Jezusov nauk, saj ga je vendar spodbujal duh, za katerega niso hoteli priznati, da se tako kaže. Njegov nauk o Bogu in prihodnjem življenju je nasprotoval njihovim teorijam. Verovali so, da je Bog edino bitje, ki prekaša človeka, in dokazovali, da bi nad vsem vladajoča previdnost in božansko predznanje človeku vzela svobodno voljo in ga ponižala na stopnjo sužnja. Verovali so, da je Bog sicer človeka ustvaril, potem pa ga je prepustil samemu sebi tako, da bo neodvisen od katerega koli višjega vpliva. Trdili so, da je človek svoboden, da lahko sam upravlja svoje življenje in oblikuje dogodke v svetu ter je njegova usoda v njegovih rokah. Zanikali so, da Božji Duh deluje po človeških naporih ali naravnih sredstvih. Vendar pa so bili prepričani, da se lahko človek s svojimi naravnimi močmi oplemeniti in razsvetli ter se življenje lahko očisti s strogimi in ostrimi zahtevami.

Njihova predstava o Bogu je izoblikovala njihov značaj. Ker se po njihovem mnenju Bog ni zanimal za človeka, tudi oni niso skrbeli drug za drugega; med njimi je bilo malo edinosti. Ker so zanikali vpliv Svetega Duha na človekovo delovanje, jim je v življenju manjkala tudi njegova moč. Z drugimi Judi vred so se hvalili z rojstno pravico kot Abrahamovi otroci in s strogim izpolnjevanjem zahtev zapovedi; glede pravega duha zapovedi, Abrahamove vere in dobrote pa so bili neboljani. Njihova naravna naklonjenost je bila usmerjena samo na ozek

krog. Menili so, da si lahko vsi ljudje zagotovijo^{/604/} življenjske udobnosti in blagoslove, zato njihovega srca niso ganile potrebe in trpljenje drugih. Živel so samo zase.

Kristus je z besedami in dejanji pričal o božanski moči, ki prinaša nadnaravne sadove, o prihodnjem življenju po sedanjem, o Bogu kot Očetu vseh ljudi, ki vedno skrbno spremlja vse njihove potrebe. Delovanje božanske moči je razodel v dobroti in sočutju in s tem grajal saducejsko sebičnost. Učil je, da Bog po Svetem Duhu deluje na človekovo srce za njegovo sedanjo in večno blaginjo. Opozarjal je, kako napačno se je opirati na človeško moč, ko gre za spremembo značaja, kar se lahko uresniči samo z Božjim Duhom.

Saduceji so se trdno odločili spraviti Jezusov nauk na slab glas. Med iskanjem priložnosti za boj z Jezusom so bili prepričani, da ga bodo spravili ob ugled, četudi s tem ne bodo mogli zagotoviti obsodbe. Zato so si za vprašanje izbrali predmet o vstajenju mrtvih. Če se bo z njimi strinjal, bo s tem še bolj užalil farizeje. Če pa bi bil drugačnega mnenja od njih, potem bodo osmešili njegov nauk.

Saduceji so sklepali, če je telo sestavljeno iz istih delov v svojem nesmrtnem kakor v smrtnem stanju, bo moralo po vstajenju od mrtvih imeti meso in kri ter bo v večnosti nadaljevalo na zemlji prekinjeno življenje. Sklepali so, da bo v tem primeru še naprej obstajalo pozemsko sorodstvo; mož in žena se bosta zedinila, izvrševale se bodo poroke in vse bo tako kakor pred smrtjo. Napake in strasti se bodo potemtakem nadaljevale v prihodnjem življenju.

Jezus je z odgovorom na njihovo vprašanje odgrnil pajčolan s prihodnjega življenja. Rekel je: "Ob vstajenju namreč se ne ženijo in ne može, temveč so kakor Božji angeli v nebesih." ([Mat 22,30](#).) S tem je pokazal, da je bilo verovanje saducejev nepravilno. Njihove domneve so bile lažne. Dodal je še: "Motite se, ker ne poznate ne pisma ne Božje moči." ([Mat 22,29](#).) Ni jih kakor farizeje obtoževal zaradi hinavščine, temveč zaradi zmotnega verovanja.

Saduceji so si laskali, da se od vseh ljudi najstrožje ravna po Svetih spisih. Jezus pa jim je pokazal, da niso dojeli njegovega pravega pomena. Šele z razsvetljenjem Svetega Duha srce doseže pravo spoznanje. Izjavil je, da njihovo pomanjkljivo poznanje Svetih spisov in Božje moči povzročata njihovo^{/605/} versko zmedo in duhovni mrak. Poskušali so Božje skrivnosti stlačiti v okvire svojega omejenega razsojanja. Kristus jih je povabil, naj se odprejo svetim resnicam, ki bodo razširile in okrepile njihovo razumevanje. Tisoči postajajo neverni zato, ker njihov omejeni razum ne more dojeti Božjih skrivnosti. Ne morejo pojasniti čudovitega razmaha božanske moči v njegovi previdnosti. Zato odklanjajo dokaze take moči in jih pripisujejo naravnim silam, ki pa jih še manj razumejo. Edini ključ skrivnosti, ki nas obdajajo, je priznavanje Božje navzočnosti in moči v njih. Ljudje morajo priznati Boga kot stvarnika vesolja, ki vse nadzoruje in uresničuje. Potrebujejo obširnejše spoznanje o njegovem značaju in skrivnosti njegovih orodij.

Kristus je pojasnil poslušalcem, da Sveti spisi, za katere trdijo, da verujejo vanje, zanje potem ne bi bili koristni, če ne bi bilo vstajenja mrtvih. Rekel je: "Za vstajenje mrtvih pa, ali niste brali, kar vam je rekel Bog, govoreč: Jaz sem Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov? On ni Bog mrtvih, ampak živih." ([Mat 22,31.32](#).) Bog reči, ki jih ni, računa, kakor da so. Že na začetku vidi konec in opazuje izid svojega dela, kakor da je že opravljeno. Dragoceni mrtvi od Adama pa vse do zadnjega svetega človeka, ki bo umrl, bodo slišali glas Božjega Sina in prišli iz grobov v nesmrtno življenje. Bog bo njihov Bog, oni pa bodo njegovo ljudstvo. Med Bogom in obujenimi svetimi bodo obstajale tesne in nežne vezi. To

pričakovano stanje je že opazoval pred seboj, kakor da bi že obstajalo. Mrtvi so za Boga že živi.

Kristusove besede so saduceje utišale. Niso mu mogli odgovoriti. Ni rekel ničesar takega, kar bi jim dalo povod za obsodbo. Njegovi nasprotniki niso dobili ničesar drugega kakor zaničevanje ljudstva.

Farizeji pa niso izgubili upanja, da ga bodo napeljali izreči kaj takega, kar bi lahko izkoristili proti njemu. Pregovorili so učenega pismarja, naj vpraša Jezusa, kateri od desetih predpisov postave je najpomembnejši.

Farizeji so imeli prve štiri zapovedi, ki kažejo na človekovo dolžnost do Stvarnika, za veliko pomembnejše od preostalih šestih, ki urejajo človekov odnos do bližnjega. Zaradi tega^{606/} jim je manjkala praktična pobožnost. Jezus pa je ljudstvu pokazal, kaj jim primanjkuje, in jih opozoril na nujnost dobrih del ter jim pojasnil, da se drevo spozna po sadovih. Zato so ga obdolžili, da zadnjih šest zapovedi povzdiguje nad prve štiri.

Učitelj postave je pristopil k Jezusu z neposrednim vprašanjem: "Učitelj, katera zapoved je v postavi največja?" ([Mat 22,36.](#)) Kristus je odgovoril naravnost in prepričljivo: "Prva je: Sliši, Izrael! Gospod, naš Bog, je edini Gospod. In ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje pameti in iz vse svoje moči." ([Mar 12,29.30.](#)) Druga je enaka prvi, je rekel Kristus, ker izhaja iz nje: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Večje od teh ni druge zapovedi. Ob teh dveh zapovedih visi vsa postava in preroki." ([Mar 12,31;](#) [Mat 22,40.](#))

Prve štiri zapovedi so zajete v eno veliko uredbo: "Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca." Zadnjih šest pa je zajetih v drugo: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe." Obe zapovedi sta izraz načela ljubezni. Prve ni mogoče izpolnjevati, drugo pa kršiti, niti ni mogoče druge upoštevati, a prvo prestopati. Če pripravimo Bogu njemu pripadajoči prostor v srcu, bo tudi bližnji dobil svojega. Namreč ljubili ga bomo tako kakor samega sebe. Samo če ljubimo Boga nad vse, bomo lahko tudi bližnjega ljubili nepristransko.

Ker so vse zapovedi zajete v ljubezni do Boga in človeka, to pomeni, da nobenega predpisa ni mogoče prestopiti brez kršitve tega načela. Tako je Kristus učil svoje poslušalce, da Božje zapovedi niso sestavljene iz mnogih ločenih predpisov, od katerih so nekateri pomembnejši od drugih, in bi jih zato smeli nekaznovano prezreti. Naš Gospod predstavlja prve štiri zapovedi in zadnjih šest kot božansko celoto in uči, da se ljubezen do Boga dokazuje samo s poslušnostjo vsem njegovim zapovedim.

Pismar, ki je Jezusu zastavil vprašanje, je dobro poznal zapovedi, in zato je osupnil nad njegovimi besedami. Od njega ni pričakoval tako globokega in temeljitega poznanja Svetih spisov. Sedaj si je pridobil boljše razumevanje načel, ki so temelj svetih predpisov. Pred zbranimi duhovniki in poglavarji je pošteno priznal, da je Kristus prav razložil zapovedi, rekoč:

"Dobro, učitelj; po resnici si povedal, da je Bog eden, in da ni drugega razen njega; in ljubiti ga iz vsega srca^{607/} in iz vse pameti in iz vse moči, in bližnjega ljubiti kakor samega sebe: to je več od vseh žgalnih žrtev in daritev." ([Mar 12,32.33.](#))

Modrost Kristusovega odgovora je prepričala učitelja postave. Vedel je, da judovska vera vsebuje več zunanjih obredov kakor notranje pobožnosti. Nekoliko je čutil brezvrednost samih obrednih daritev in prelivanja krvi za odkupitev greha, ki se je opravilo brez vere. Ljubezen in poslušnost do Boga ter nesebičen odnos do sočloveka so se mu zdeli vrednejši od vseh obredov. Pripravljenost tega človeka, da prizna pravilnost Kristusovega razsojanja, in njegov odločen ter hiter odgovor pred ljudstvom sta razodela povsem drugačnega duha od duhovnikov in poglavarjev. Jezusovo sočutno srce se je odprlo temu poštenemu učitelju postave, ki se je upal spopasti z neodobravanjem duhovnikov in grožnjami poglavarjev ter izraziti svoje srčno prepričanje: "In Jezus, videč, da je pametno odgovoril, mu reče: Nisi daleč od Božjega kraljestva." ([Mar 12,34.](#))

Pismar je bil blizu Božjega kraljestva zato, ker je priznal, da so Bogu prijetnejša pravična dela kakor pa žgalne daritve in drugi darovi. Toda še ni mogel dojeti Kristusovega božanskega značaja in po veri vanj dobiti moč za opravljanje pravičnih del. Obredne službe so ostale brezvredne, če niso bile po živi veri povezane s Kristusom. Celo moralni zakon izgubi svoj namen, če se ne dojame v zvezi z Zveličarjem. Kristus je večkrat pokazal, da imajo zapovedi njegovega Očeta globlji pomen kakor pa zgolj ukazi oblasti. V zapovedih je ubesedeno isto načelo, kakor je razodeto v evangeliju. Zapovedi kažejo človeku na njegove dolžnosti in mu razodevajo njegovo krivdo. Kristusa mora prositi za odpuščanje in moč, da bi lahko delal to, kar zahtevajo zapovedi.

Farizeji so stali čisto blizu Jezusa, ko je odgovoril na vprašanje učitelja postave. Sedaj se je obrnil nanje z vprašanjem: "Kaj se vam zdi o Kristusu? Čigav sin je?" ([Mat 22,42.](#)) To vprašanje naj bi preizkusilo njihovo vero v Mesija; pokazalo naj bi, ali ga imajo samo za človeka ali za Božjega Sina. Na to vprašanje je odgovoril celoten zbor: "Davidov." To je bilo ime, ki ga je preroštvo dalo Mesiju. Ko je Jezus s svojimi mogočnimi čudeži razodel svoje božanstvo, ko je zdravil bolne in obujal mrtve, so se ljudje spraševali: "Ali ni ta Davidov sin?" ([Mat 12,23.](#)) Sirofeničanka, slepi Bartimej in drugi so ga prosili za pomoč: "Usmili se me, Gospod, Davidov sin!" ([Mat 15,22.](#)) Ob slovesnem vhodu v Jeruzalem ga je množica pozdravljala^{/608/} z veselimi vzkliki: "Hosana Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!" ([Mat 21,9.](#)) To veselo vzklikanje je tisti dan še enkrat odmevalo v templju iz ust majhnih otrok. Ampak mnogi, ki so ga imenovali za Davidovega sina, niso priznavali njegovega božanstva. Niso razumeli, da je Davidov in Božji Sin.

Kot odgovor na izjavo, da je Kristus Davidov sin, je Jezus vprašal: "Kako ga torej David v Duhu (v Duhu Božjega navdihnjenja) imenuje Gospoda, ko pravi: Rekel je Gospod mojemu Gospodu: Sedi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov tvojim nogam za podnožje? Če ga torej David imenuje za Gospoda, kako je njegov sin? In nihče mu ni mogel odgovoriti besede, in od tega dne si ga ni upal nihče več vprašati." ([Mat 22,43-46.](#))^{/609/}

67. Gorje farizejem ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 23](#); [Mar 12,41-44](#); [Luk 20,45 do 21,4](#).

Bil je zadnji dan Kristusovega poučevanja v templju. Pritegnil je pozornost velike množice ljudi, ki je bila zbrana v Jeruzalemu. Ljudje so napolnili preddverje templja in opazovali razpravo, ki se je vodila, ter željno lovili vsako besedo, ki je prišla iz Jezusovih ust. Nikoli poprej se ni videlo kaj takega. Tam je stal mladi Galilejec brez posvetnega sijaja in kraljevskega znamenja. Obdan je bil z duhovniki v njihovih razkošnih oblekah, poglavarji v njihovih uradnih oblačilih in z oznakami, ki so razodevale njihov visok položaj, in s pismarji, ki so imeli v rokah zvitke, na katere so se mnogokrat sklicevali. Pred njimi pa je stal Jezus sproščen s kraljevskim dostojanstvom. Ker je imel nebeško oblast, je odločno opazoval nasprotnike, ki so zavrgli in prezirali njegov nauk in mu stregli po življenju. Mnogokrat so ga napadli, toda njihovi načrti, da bi ga ulovili v past in obsodili, so bili brezuspešni. Odbijal je izziv za izzivom s podajanjem čiste, jasne resnice v nasprotju s temo in zmotami duhovnikov in farizejev. Tem voditeljem je predložil njihovo pravo stanje in kazen, ki jih bo zanesljivo zadela, če bodo vztrajali pri hudobnih dejanjih. Tako so bili torej zvesto opozorjeni. Toda^{610/} Kristusu je preostalo še neko delo. Moral je doseči še en cilj.

Ljudstvo se je vse boljanimalo za Kristusa in njegovo delo. Bili so očarani nad njegovim naukom, a hkrati tudi zelo zmedeni. Doslej so duhovnike in rabine spoštovali zaradi njihove modrosti in navidezne pobožnosti. Brezpogojno so zaupali njihovi oblasti v vseh verskih zadevah. Toda sedaj so videli, kako poskušajo ti možje ponižati Jezusa, učitelja, čigar znanje in čednosti so po vsakem napadu še bolj zablestele. Opazovali so obraze duhovnikov in starešin in na njih videli poraz in zmedenost. Čudili so se, zakaj poglavarji nočejo verovati v Jezusa, ko so njegovi nauki vendar tako jasni in preprosti. Tako tudi sami niso vedeli, po kateri poti naj gredo. Z nestrpno zaskrbljenostjo so opazovali ravnanje njih, katerih nasvete so vedno upoštevali.

Kristus je s svojimi prilikami hotel opozoriti poglavarje in poučiti za pouk dovzetne ljudi. Zato pa je bilo nujno, da govori še bolj jasno. Ljudstvo je bilo zaslužnjeno zaradi spoštovanja izročil in slepe vere v popačeno duhovništvo.^{611/} Kristus je moral razbiti te okove. Popolnoma je moral razkrinkati značaj duhovnikov, poglavarjev in farizejev.

Rekel je: "Na Mojzesov stol so sedli pismarji in farizeji. Vse torej, kar koli vam reko, izpolnjujte in delajte; po njih delih pa ne delajte, ker govore, pa ne delajo." ([Mat 23,2.3.](#)) Pismarji in farizeji so trdili, da jim je dana božanska oblast podobna Mojzesovi. Hvalili so se, da so zavzeli njegov prostor kot razlagalci zapovedi in sodniki ljudstva. Kot taki so od ljudstva zahtevali visoko spoštovanje in poslušnost. Jezus je zapovedal poslušalcem, naj delajo to, kar rabini učijo v skladnosti z zapovedmi, toda naj ne posnemajo njihovega zgleda. Sami namreč ne delajo po svojih naukih.

Učili so veliko tega, kar je bilo v nasprotju s Svetimi spisi. Jezus je rekel: "Vežejo namreč težka in neznosna bremena in jih nakladajo ljudem na pleča, sami jih pa še s svojim prstom nočejo ganiti." ([Mat 23,4.](#)) Farizeji so uvedli številne predpise, ki so temeljili na izročilu, in nerazumno omejevali osebno svobodo. Določene dele postave so razlagali tako, da so ljudstvu naložili take dolžnosti, ki so jih sami na skrivaj zanemarjali. Če pa je koristilo njihovim namenom, so trdili, da so jih osvobojeni.

Stalno so si prizadevali javno razkazovati svojo pobožnost. Nič ni bilo presveto za doseganje tega cilja. Bog je o svojih zapovedih rekel Mojzesu: "In priveži si jih za znamenje na roko in naj ti bodo kakor čelno vezilo med očmi." ([5 Mojz 6.8.](#)) Te besede imajo globok pomen. Če človek razmišlja o Božji besedi in se ravna po njej, se plemeniti. Njegove roke bodo s pravičnim in usmiljenim ravnanjem dobile pečat načel Božjih zapovedi. Ne bodo omadeževane niti s podkupovanjem niti z ničimer koli drugim, kar je popačeno in pokvarjeno. Namesto tega bodo opravljale dela ljubezni in sočutja. K plemenitemu cilju usmerjene oči bodo gledale jasno in resnično. Izrazna zunanost in zgovorne oči bodo pričale o neomadeževanem značaju človeka, ki ljubi in spoštuje Božjo besedo. Na Judih Kristusovega časa pa se to sploh ni videlo. Mojzesu dano navodilo so razlagali tako, da naj predpise Svetih spisov dobesedno nosijo na sebi. Zato so jih napisali na pergamentne trakove in vidno privezali na glavo in zapestje. S tem pa Božje zapovedi niso trajneje vplivale na duha in srce. Te pergamente so nosili zgolj kot našitke,^{/612/} da bi zbujali pozornost. Njega, ki jih je nosil, naj bi obdali s sijem predanosti in povzročili, da bi ga ljudje spoštovali. Jezus je zadal hud udarec takemu nečimrnemu pretvarjanju.

"Vsa svoja dela pa delajo, da jih vidijo ljudje. Razširjajo si namreč molilne listke in delajo velike robove svojim oblačilom; in ljubijo prve prostore pri gostijah in prve stole v shodnicah in pozdrave po ulicah ter da jih ljudje imenujejo: Rabi! Vi pa se ne imenujte Rabi; kajti eden je vaš učitelj, Kristus, vsi vi ste pa bratje. In ne imenujte nikogar na zemlji svojega očeta; kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih. Tudi se ne imenujte voditeljev, kajti eden je vaš voditelj, Kristus." ([Mat 23,5-10.](#)) S temi jasnimi besedami je Zveličar razodel sebično prizadevanje, ki stalno hlasta po položaju in moči, kaže lažno ponižnost, srce pa je v bistvu polno zavisti in pohlepa. Če so bili na primer ljudje povabljeni na gostijo, so goste posadili ustrezno njihovemu položaju. Njim, ki so dobili najbolj časten prostor, so izkazovali največjo pozornost in posebno naklonjenost. Farizeji so si vselej prizadevali zagotoviti takšne časti. Takšno ravnanje pa je Jezus obsodil.

Obsodil je tudi nečimrnost, ki se je razodevala v želji po nazivu rabi ali učitelj. Izjavil je, da takšen naziv ne pripada ljudem, temveč Kristusu. Duhovniki, pismarji in poglavarji, razlagalci in uslužbenci postave so vsi bratje, otroci enega Očeta. Jezus je izrecno poudaril, naj ljudje ne dajejo častnega naziva nikomur, ki kaže, da bi rad vladal nad njihovo vestjo in vero.

Če bi Kristusa danes obdajali ljudje, ki imajo naziv "velečastni" ali "presvetli", mar ne bi ponovil svoje izjave: "Vi pa se ne imenujte Rabi; kajti eden je vaš učitelj, Kristus." Sveto pismo pravi o Bogu: "Sveto in strašno je njegovo ime." ([Ps 111,9.](#)) Kateremu človeku pripada takšno izkazovanje časti? Kako malo modrosti in pravičnosti razodevajo ljudje, ki jo zahteva takšen naziv! In koliko teh, ki sprejmejo takšen naziv, napačno predstavljajo Božje ime in značaj! Kako mnogokrat se skrivajo pod bogatimi oblačili visoke in svete službe posvetno častihlepje, nasilje in najbolj nizkotni grehi!

Zveličar je nadaljeval: "A kdor je največji med vami, bodi vam služabnik. Kdor pa se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan." ([Mat 23,11,12.](#)) Kristus je večkrat učil, da se prava velikost meri po moralni vrednosti. Po nebeški oceni je velikost značaja življenje za blaginjo naših bližnjih,^{/613/} dejanja ljubezni in usmiljenja. Kristus, kralj slave, je bil služabnik grešnemu človeku.

"Gorje pa vam, pismarji in farizeji, hinavci," je rekel Jezus, "da zapirate nebeško kraljestvo pred ljudmi; sami namreč ne greste vanj, in kateri hočejo vanj iti, jim ne puščate, da bi šli."

([Mat 23,13](#).) S popačeno razlago Pisma so duhovniki in farizeji zaslepili um njih, ki bi sicer sprejeli spoznanje o Kristusovem kraljestvu in tistem notranjem božanskem življenju, ki je temelj prave pobožnosti.

"Gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci, da požirate vdovam hiše, ko na videz opravljate dolge molitve; zategadelj prejmete ostrejšo sodbo." ([Mat 23,14](#).) Farizeji so imeli velik vpliv na ljudstvo in ga izkoriščali v svojo korist. Pridobivali so si zaupanje pobožnih vdov in jih potem prepričevali, da je njihova dolžnost dati svoje imetje v verske namene. Ko so si zagotovili nadzor nad njihovim denarjem, so ga ti prekanjeni sleparji uporabili v svojo korist. Da bi prikriji goljufijo, so izgovarjali dolge javne molitve in razkazovali veliko pobožnost. Kristus je rekel, da jih bo zaradi te hinavščine doletela večja obsodba. Ista graja je namenjena mnogim, ki se tudi v našem času hvalijo s pobožnostjo. Njihova življenja so omadeževana s sebičnostjo in pohlepom, toda vse to pokrivajo s plaščem navidezne čistosti in tako za nekaj časa zavajajo svoje bližnje. Ampak Boga ne morejo prevarati. On pozna vsako namero srca in bo sodil vsakega človeka po njegovih dejanjih.

Kristus je neusmiljeno obsojal zlorabe, pri tem pa pazil, da ne bi zmanjšal obveznosti. Grajal je sebičnost, ki je izsiljevala in zlorabljala darove vdov. Hkrati pa je pohvalil vdovo, ki je prinesla svoj dar v tempeljsko zakladnico. Zloraba darov ne more darovalca oropati Božjega blagoslova.

Jezus je bil v predverju templja, kjer je bila skrinja za prilaganje darov, in pozorno opazoval ljudi, ki so jih prinašali. Veliko bogatašev je prinašalo velike vsote in jih bahaško metalo v skrinjo. Jezus jih je žalostno opazoval, vendar pa ni rekel ničesar o njihovih velikodušnih darovih. Ko pa je opazoval ubogo vdovo, ki se je boječe bližala in se bala, da bi jo opazili, se je njegov obraz razvedril. Ko so bogati in ošabni hiteli mimo, da bi vrgli svoj dar v skrinjo, je stopila nazaj, kakor da si komaj drzne iti dalje. Vendar pa je želela tudi nekaj dati za delo, ki ga je ljubila, pa če je to še tako neznatno. Pogledala je na dar v svoji roki. Bil je tako neznaten v primerjavi z darovi drugih. Toda to je bilo vse, kar je imela.^{/614/} Izrabila je priložnost, hitro vrgla svoja dva denarca v skrinjo in se obrnila, da bi odšla. Pri tem pa se je srečala z Jezusovim pogledom, ki jo je pozorno opazoval.

Zveličar je poklical učence in jih opozoril na vdovino siromaštvo. Tedaj so prišle do njenih ušes njegove besede pohvale: "Resnično vam pravim, da je ta uboga vdova vrgla več nego vsi, ki mečejo v zakladnico." ([Mar 12,43](#).) Njene oči so se napolnile s solzami veselja, ko je spoznala, da je bila njena daritev sprejeta in cenjena. Mnogi bi ji svetovali, naj svoj dar zadrži za svoje potrebe, saj bi se v rokah dobro rejenih duhovnikov popolnoma izgubil med mnogimi bogatimi darovi, ki so bili prineseni v zakladnico. Toda Jezus je razumel njeno spodbudo. Verovala je, da je Bog določil tempeljsko službo, in je želela narediti največ, kar je mogla, da bi jo podprla. Naredila je, kar je mogla, zato je postalo njeno delo spomenik kot spomin nanjo za vse čase in njeno veselje v večnosti. Njeno srce je šlo z njenim darom. Ta ni bil ocenjen po kovančevi vrednosti, temveč po ljubezni do Boga in po zanimanju za njegovo delo, ki jo je spodbudilo za to dejanje.

Jezus je rekel o siromašni vdovi, da je vrgla več kakor vsi. Bogati so darovali od svojega obilja, a mnogi zato, da bi jih ljudje videli in spoštovali. Njihovi veliki prispevki jih niso prikrajšali za nobeno udobje ali celo razkošje; niso zahtevali nobene žrtve, in se zato po vrednosti niso mogli primerjati z vdovinima denarcema.

Spodbude dajejo značaj našim dejanjem; označijo jih s sramoto ali z višjo moralno vrednostjo. Bog ne všteva med največ vredna velika dejanja, ki jih vidi vsako oko in hvali vsak jezik. Z veseljem opravljene majhne dolžnosti in majhne, nevidne darove, ki se zdijo človeškim očem brezvredni, mnogokrat ocenjuje najvišje. Srce vere in ljubezni je Bogu vrednejše od najdragocenejšega daru. Siromašna vdova je dala svoj živež, da bi storila tisto malenkost, kar je naredila. Odpovedala se je hrani, da bi lahko prispevala dva denarca za delo, ki ga je ljubila. To je storila v veri, ker je zaupala, da njen nebeški Oče ne bo spregledal njene velike potrebe. Zveličar je pohvalil njenega nesebičnega duha in otroško vero.

Med siromašnimi jih je mnogo, ki bi se radi Bogu zahvalili za njegovo milost in resnico. Vroče si želijo s premožnimi brati vred enako podpirati Božje delo. Ne sme se jih zavračati. Naj priložijo svoje denarce v nebeško zakladnico. Če so dani iz srca, prežetega z ljubeznijo do Boga, potem bodo te navidezne malenkosti postale posvečeni darovi, neprecenljive daritve, ki so Bogu ugodne in jih blagoslavlja.^{/615/}

Ko je Jezus rekel, da je uboga vdova vrgla več kakor vsi, so bile njegove besede resnične ne samo glede spodbude, temveč tudi glede sadov njenega daru. "Dva denarca, kar je en vinar," sta prispevala v Božjo blagajno večjo vsoto kakor vsi prispevki bogatih Judov. Vpliv tega malega daru je bil kakor potok, majhen v začetku, toda širši in globlji, čim dalje je tekel skozi čas. Na tisoče načinov je prispeval k podpiranju siromašnih in širjenju evangelija. Njen zgled samopožrtvovalnosti je deloval na tisoče src v vsaki deželi in vseh obdobjih. Vplival je na bogate in siromašne, pa so tako njihovi darovi povečali vrednost njenega daru. Božji blagoslov nad vdovinima denarcema je naredil mali dar za vir velikih sadov. Tako je tudi z vsakim podarjenim darom in z vsakim delom, narejenim z iskreno željo za Božjo slavo. Povezan je s cilji Vsemogočnega. Teh sadov za dobro pa ne more ovrednotiti noben človek.

Zveličar je dalje javno obtoževal pismarje in farizeje: "Gorje vam, slepi vodniki, ki pravite: Če kdo priseže pri templju, ni nič; če pa priseže kdo pri templjevem zlatu, je zavezan. Bebc! in slepci! Kaj pa je več, zlato ali tempelj, ki posvečuje zlato? In: Če priseže kdo pri oltarju, ni nič; če pa priseže kdo pri daru, ki je na njem, je zavezan. Slepci! Kaj pa je več, dar ali oltar, ki posvečuje dar?" ([Mat 23,16-19](#).) Duhovniki so razlagali Božje zahteve po svojih napačnih in omejenih merilih. Zamišljali so si, da pravilno razlikujejo velikost krivde različnih grehov. Lahkotno so zamižali pred nekaterimi grehi, druge z manjšimi posledicami pa so imeli za neodpušljive. Za denarni nadomestek so ljudi odvezali priseg. Za ustrezno višjo vsoto denarja pa so bili včasih pripravljeni spregledati celo večje hudodelstvo. Hkrati pa so isti duhovniki in poglavarji v drugih primerih izrekli velike kazni za nepomembne prestopke.

"Gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci, da dajete desetino od mete in kopra in kumine, opuščate pa, kar je važnejše v postavi: sodbo, usmiljenje in vero. To pa je treba delati, a onega ne opuščati." ([Mat 23,23](#).) Kristus je v teh besedah spet obsodil zlorabo svetih obveznosti. Ni zavrzel same obveznosti. Sistem desetine je vzpostavil Bog in je bil spoštovan že od najzgodnejših časov. Abraham, oče vernih, je dajal desetino od vsega, kar je imel. Tudi judovski poglavarji so priznavali obveznost dajanja desetine, in to je bilo prav, ampak ljudstvu niso dovolili opravljati^{/616/} svoje dolžnosti po svojem prepričanju. Za vsak posamezni primer so samovoljno postavljali pravila. Zahteve so postale tako zapletene, da jih ljudstvo ni moglo izpolniti. Nikomur ni bilo jasno, kdaj je opravil svoje obveznosti. Sistem, ki ga je dal Bog, je bil pravičen in razumen, duhovniki in rabini pa so ga naredili za utrudljivo breme.

Vse, kar Bog zapove, ima svoj smisel. Kristus je imel dajanje desetine za dolžnost, toda opozoril je, da ta nikakor ne more opravičiti zanemarjanja drugih obveznosti. Farizeji so bili

zelo natančni pri dajanju desetine od vrtnih rastlin, kakršne so meta, kumina in koper. To jih je stalo malo, a jim je vendar zagotovilo ugled zaradi natančnosti in svetosti. Hkrati pa so tlačili ljudstvo z nekoristnimi omejitvami in s tem uničili spoštovanje svetih uredb, ki jih je določil Bog. Misli ljudi so zaposlovali z nepomembnimi razlikami in s tem odvrčali njihovo pozornost s temeljnih resnic. To, kar je bilo pomembnejše v zakonu - pravica, usmiljenje in vera - je bilo zanemarjeno. Zato je Kristus upravičeno rekel, da je to treba delati, a onega ne opuščati.

Rabini so na podoben način popačili tudi druge uredbe. V določilih, ki so bila dana po Mojzesu, je bilo prepovedano jesti vse nečisto. Prepovedano je bilo uživati svinjino in meso še nekaterih drugih živali, ker onesnažuje kri in skrajšuje življenje. Ampak farizeji se niso zadovoljili z omejitvami, kakršne je dal Bog. Neupravičeno so pretiravali. Med drugim so od ljudstva zahtevali, da pred uporabo precedi vso vodo, da ne bi v njej ostala niti najmanjša žuželka, ki utegne spadati k nečistim živalim. Jezus je primerjal dlakoepske zahteve farizejev z velikostjo njihovih pravih grehov in jim rekel: "Slepi vodniki, ki precejate komarje, velbloda pa požirate." ([Mat 23,24.](#))

"Gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci, da ste podobni pobeljenim grobovom, ki se odzunaj zde lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vse nesnage." ([Mat 23,27.](#)) Kakor je pobeljen in lepo okrašen grob skrival v sebi razpadajoče ostanke, tako je tudi zunanja svetost duhovnikov in poglavarjev skrivala njihovo krivičnost.

Jezus je nadaljeval: "Gorje vam, pismarji in farizeji, hinavci, da zidate prerokom grobove in lepšate pravičnim nagrobne spomenike, in pravite: Da smo živeli v dnevih svojih očetov, ne bi bili z njimi deležni krvi prerokov. Tako pričate sami zoper sebe, da ste sinovi teh,^{617/} ki so morili preroke." ([Mat 23,29-31.](#)) Da bi Judje pokazali svoje spoštovanje umrlim prerokom, so zelo marljivo okraševali njihove grobove, niso pa upoštevali niti njihovih nauk niti opominov.

V Kristusovem času so ljudje praznoverno spoštovali počivališča mrtvih in zapravljali velike vsote denarja za njihovo okraševanje. V Božjih očeh je bilo to malikovalstvo. Z neprimernim spoštovanjem mrtvih so ljudje razodevali, da ne ljubijo Boga nad vsem in svojih bližnjih kakor samega sebe. Enako malikovanje se tudi danes goji v še večjem obsegu. Mnogi zanemarijajo vdove in sirote, bolne in siromašne, da bi lahko postavili drage spomenike mrtvim. Čas, denar in delo se nevarčno zapravlja za te namene, medtem ko ostanejo neizpolnjene dolžnosti do živih - dolžnosti, ki jih je Kristus jasno ukazal.

Farizeji so gradili grobove prerokom in okraševali njihove grobnice ter govorili drug drugemu: Če bi bili živeli v času svojih očetov, se ne bi z njimi združili v prelivanju krvi Božjih služabnikov. Hkrati pa so načrtovali usmrtitev njegovega Sina. To naj bi bil za nas nauk. Odpreti nam mora oči, da bi spoznali Satanovo silo, ki zavaja um in ga obrača od luči resnice. Mnogi hodijo po farizejski poti. Spoštujejo ljudi, ki so umrli zaradi svoje vere. Čudijo se slepoti Judov, ki so zavrgli Kristusa. Pravijo: Ko bi bili živeli v njegovem času, bi z veseljem sprejeli njegove nauke. Nikoli ne bi sodelovali v krivdi njih, ki so zavrgli Zveličarja. Ko pa poslušnost Bogu zahteva samoodpoved in ponižnost, prav ti ljudje zatajijo svoje prepričanje in zavračajo poslušnost. S tem pa razodevajo enakega duha kakor nekoč farizeji, ki jih je obsodil Kristus.

Kako malo so Judje dojeli strašno odgovornost, ki so jo vzeli nase z zavračanjem Kristusa. Od časa, ko je bila prelita prva nedolžna kri, ko je pravični Abel padel po Kajnovi roki, se

ponavlja enaka zgodovina z naraščajočo krivdo. V vseh časih so preroki dvigali svoj glas proti grehom kraljev, poglavarjev in ljudstva, govoreč to, kar jim je zapovedal Bog, in poslušali njegovo voljo kljub nevarnosti za svoje življenje. Iz roda v rod se je kopičila strašna kazen zanje, ki so zavrgli luč in resnico. To so si sedaj Kristusovi sovražniki priklicali nase. Greh duhovnikov in poglavarjev je bil večji od greha katerega koli prejšnjega rodu. Ker so zavrgli Zveličarja, so postali krivi^{618/} za kri vseh umorjenih pravičnih od Abela do Kristusa. Kmalu se bo prelila čaša njihove krivičnosti. Kmalu se bo izlila na njihove glave kot maščevanje pravice.

Jezus jih je na to opozoril: "Da pride na vas vsa pravična kri, ki se je prelila na zemlji, od krvi pravičnega Abela do krvi Zaharija, Barahijevega sina, ki ste ga umorili med svetiščem in oltarjem. Resnično vam pravim: Vse to pride na ta rod." ([Mat 23,35.36.](#))

Pismarji in farizeji, ki so Jezusa poslušali, so vedeli, da govori resnico. Vedeli so, kako je bil umorjen prerok Zaharija. Ko so še bile v njegovih ustih besede Božjega opomina, je odpadlega kralja zgrabila satanska jeza, in na njegov ukaz so preroka umorili. Njegova kri je na kamnih tempeljskega preddverja zapustila neizbrisne sledove, da so pričali proti odpadlemu Izraelu. Vse dokler bo tempelj stal, bodo sledovi krvi tega pravičnika vpili k Bogu po maščevanju. Ko je Jezus opozoril na posledice teh grozljivih grehov, je množico prežela groza.

Jezus pa je še napovedal, da bo zakrknjenost Judov in njihova nestrpnost do Božjih služabnikov ostala še naprej nespremenjena: "Zato, glejte, pošiljam jaz k vam preroke in modrece in pismouke; in nekatere izmed njih pomorite in na križ razpnete, a nekatere boste bičali v svojih shodnicah in preganjali od mesta do mesta." ([Mat 23,34.](#)) Preroki in modri možje, ki so bili polni vere in Svetega Duha - Štefan, Jakob in mnogi drugi - bodo obsojeni in umorjeni. S k nebu povzdignjeno roko in obdan z božansko svetlobo je Kristus govoril kot sodnik vsem, ki so stali pred njim. Njegov glas, ki je tolikokrat nežno vabil, je bilo sedaj slišati, da je karal in obsojal. Poslušalci so vztrepetali. Vtis njegovih besed in njegovega pogleda nikoli ni zbledel iz njihovega spomina.

Kristusovo ogorčenje je bilo usmerjeno proti hinavščini, surovim grehom, s katerimi so ljudje uničevali svoje duše, varali ljudstvo in onečaščali Boga. V zelo zmotnem razsojanju duhovnikov in poglavarjev je prepoznal delovanje Satanovih sil. Ostro in raziskujoče je bičal greh; pri tem pa ni izgovoril niti besede maščevanja. Prežet je bil s sveto jezo proti knezu teme, toda ni pokazal nobenega razdražljivega razpoloženja. Tako bo tudi kristjan, ki živi v skladnosti z Bogom in ga odlikujeta dragoceni lastnosti ljubezen in usmiljenje, čutil do greha^{619/} upravičeno ogorčenje, toda ne bo se pustil razdražiti, da bi zmerjal te, ki ga zmerjajo. V Kristusu bo ohranil mir in oblast nad seboj celo tedaj, če pride skupaj s takimi ljudmi, ki jih moč od spodaj spodbuja, da zagovarjajo laž.

Z obraza Božjega Sina je odsevalo božansko sočutje, ko je s počasnim pogledom zajel tempelj in poslušalce. Z glasom, ki so ga skoraj zadušile globoke bolečine in grenke solze, je vzdiknil: "Jeruzalem, Jeruzalem, ki ubijaš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta, pa niste hoteli!" ([Mat 23,37.](#)) To je bil boj ločitve. Iz Kristusove žalostinke se je izlivalo samo Božje srce. Je skrivnostno slovo potrpežljive Božje ljubezni.

Farizeji in saduceji so bili utišani. Jezus je poklical učence in zapustil tempelj. Ni odšel kot premaganec, katerega so sovražniki prisilili k temu, temveč kot ta, čigar delo je opravljeno. Iz tega boja je izšel kot zmagovalec.

Dragulje resnice, ki jih je Kristus izgovoril tistega dogodkov polnega dne, so mnogi zvesto ohranili v srcu. Iz njih so se porajale nove misli, prebudile nove želje in začela se je nova zgodovina. Po Kristusovem križanju in vstajenju so ti ljudje odločno nastopili in opravili božansko naročilo z modrostjo in gorečnostjo, ki je ustrezala velikosti dela. Oznanjali so sporočilo, ki je govorilo človeškim srcem in odstranjalo vraževerja, ki so dolgo zavirala na tisoče ljudi. Pred njihovim pričevanjem so človeški nauki in modrovanja postale prazne zgodbe. Zveličarjeve besede, ki jih je govoril ranjeni in pretreseni množici v jeruzalemskem templju, so obrodile mogočne sadove.

Toda Izrael kot narod se je ločil od Boga. Naravne oljkove veje so bile odlomljene. Ko je Jezus s pogledom še zadnjič zajel notranjost templja, je žalosten rekel: "Glej, vaša hiša se vam ostavlja pusta. Kajti pravim vam: Ne boste me videli odslej, dokler ne rečete: Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu." ([Mat 23,38.39.](#)) Doslej je tempelj imenoval za hišo svojega Očeta, sedaj pa, ko bo kot Božji Sin zapustil te zidove, se bo Božja navzočnost za vedno umaknila iz templja, ki je bil zgrajen njemu na slavo. Odslej njegovi obredi ne bodo imeli več nobenega pomena, njegova bogoslužja pa bodo zgolj roganje. /620/

68. V tempeljskem preddverju ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 12,20-43](#).

"Bili pa so nekateri Grki med tistimi, ki so prihajali, da bi molili o prazniku. Ti torej pristopijo k Filipu, ki je bil iz Galilejske Betsajde, in ga zaprosijo, rekoč: Gospod, Jezusa bi radi videli. Filip gre in pove to Andreju, in Andrej in [Filip](#) povesta Jezusu." ([Jan 12,20-22](#).)

Tedaj je kazalo, kakor da je Kristusovo delo doživelo hud poraz. Res je Kristus iz prepira z duhovniki in farizeji izšel kot zmagovalec, toda očitno je bilo, da ga ti nikoli ne bodo sprejeli za Mesija. Razkol je bil dokončen; učencem se je zdelo stanje brezupno. Kristus pa se je približeval dokončanju svojega dela. Kmalu se bo zgodil velik dogodek, ki ni veljal samo za judovski narod, temveč za ves svet. Ko je Kristus slišal prisrčno prošnjo: "Jezusa bi radi videli," ki je izražala hrepenenje sveta, je njegov obraz zažarel, in je rekel: "Prišla je ura, da bi bil oslavljen Sin človekov." ([Jan 12,23](#).) V prošnji Grkov je videl znamenje izrednega delovanja svoje vzvišene daritve.

Ti možje so prišli z Zahoda, da bi našli Zveličarja ob koncu življenja, kakor so nekoč modri prišli z Vzhoda v začetku njegovega življenja. V času Kristusovega rojstva so bili Judje tako zasedeni s svojimi častihlepnimi načrti, da niso opazili njegovega prihoda. Modri^{621/} iz poganske dežele so prišli s svojimi darovi k jaslim, da bi se poklonili Zveličarju. Tako so sedaj prišli Grki kot predstavniki narodov, rodov in ljudstev sveta, da bi videli Jezusa. Enako bo Zveličarjev križ pritegnil ljudi iz vseh dežel in vseh časov. Tako "jih pride mnogo od vzhoda in zahoda, in sedeli bodo z Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu". ([Mat 8,11](#).)

Grki so slišali za Kristusov zmagošlavni vhod v Jeruzalem. Nekateri so menili in to novico tudi širili, da je pregnal iz templja duhovnike in poglavarje, da bi zasedel Davidov prestol in zavladal Izraelu kot kralj. Grki so hoteli zvedeti resnico o njegovem poslanstvu. "Jezusa bi radi videli," so rekli. Njihova želja se je izpolnila. Ko je Jezus zvedel za njihovo prošnjo, je bil v predelu templja, kamor so lahko vstopili samo Judje; zato je šel h Grkom v zunanje preddverje in se z njimi osebno pogovarjal.

Prišla je ura Kristusovega poveličanja. Stal je v križevi senci in povpraševanje Grkov mu je pokazalo, da bo njegova skorajšnja daritev pripeljala k Bogu mnogo sinov in hčera. Vedel je tudi, da ga bodo ti Grki kmalu videli v stanju, o katerem niso niti sanjali. Kmalu ga bodo videli poleg Baraba, razbojnika in morilca, ki ga bodo raje osvobodili namesto Božjega Sina. Slišali bodo tudi, kako se bo ljudstvo pod vplivom duhovnikov in poglavarjev odločilo. Na vprašanje: "Kaj naj storim z Jezusom, ki se imenuje Kristus?" bodo odgovorili: "Križaj ga!" ([Mat 27,22](#).) Kristus je vedel, da se bo s to daritvijo za grehe sveta njegovo kraljestvo spopolnilo in razširilo po vsem svetu. Deloval bo kot Obnovitelj in njegov Duh bo končno zmagal. Za trenutek je pogledal v prihodnost in slišal glasove z vseh koncev sveta vzklikati: "Glej, Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta." ([Jan 1,29](#).) V teh tujcih je videl jamstvo velike žetve, ko bo podrta ločilna pregraja med Judi in pogani in bodo vsi narodi, jeziki in ljudstva slišali sporočilo zveličanja. V pričakovanju tega uresničenja svojih upov je rekel: "Prišla je ura, da bi bil oslavljen Sin človekov." ([Jan 12,23](#).) Način tega poveličanja pa nikakor ni izginil iz Kristusovih misli. Zbiranje poganov naj bi se zgodilo po njegovi smrti, ki se je približevala. Samo z njegovo smrtjo na križu se svet lahko zveliča. Podobno pšeničnemu zrnu^{622/} mora biti Sin človekov položen v zemljo, umreti, biti pokopan in zopet oživeti.

Kristus je govoril o svoji prihodnosti, uporabljajoč prizore iz narave, da bi učenci lahko razumeli. Pravi sad njegovega poslanstva lahko dozori samo po njegovi smrti. Dejal je: "Pšenično zrno, če pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi veliko sadu." ([Jan 12,24.](#)) Ko pšenično zrno pade v zemljo in umre, vzklije in obrodi sad. Tako bo tudi Kristusova smrt obrodila sad za Božje kraljestvo. V skladnosti z zakonitostmi rastlinskega kraljestva je življenje sad Kristusove smrti.

Poljedelci imajo to prispodobo stalno pred sabo. Iz leta v leto si ohranjajo zalogo žita s tem, ko navidezno vržejo proč najbolj izbrani del. Nekaj časa mora ostati skrito pod brazdo, kjer ga varuje Gospod. Potem šele požene steblo, nato klas, zatem pa zrnje v klasu. Ta razvoj pa se zgodi le, če je žito zakopano pred pogledom, skrito in tako na videz izgubljeno.

V zemljo zakopano seme obrodi sad, ki pa se potem znova posadi. Tako se žetev pomnožuje. Tako bo tudi Kristusova smrt na golgotsem križu obrodila sad za večno življenje. Ljudem, ki bodo po zaslugi te daritve živeli večno, bo globoko premišljevanje o njej pomenilo slavo.

Pšenično zrno, ki ohrani svoje življenje, ne more obroditi sadu. Ostane samo. Če bi Kristus hotel, bi se lahko obvaroval smrti; ampak potem bi moral ostati sam in ne bi mogel pripeljati Bogu sinov in hčera. Samo z darovanjem svojega življenja je lahko človeštvu podaril življenje. Samo s tem, da je padel v zemljo in umrl, je lahko postal seme bogate žetve - velike množice, ki je odrešena Bogu iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov.

S to resnico Kristus povezuje nauk o požrtvovalnosti, ki se ga moramo naučiti vsi: "Kdor ljubi svojo dušo, jo izgubi; a kdor sovraži svojo dušo na tem svetu, jo ohrani za večno življenje." ([Jan 12,25.](#)) Vsak, ki želi kot Kristusov sodelavec obroditi sad, mora najprej pasti v zemljo in umreti. Življenje se mora vreči v brazdo potreb sveta. Samoljubje in zanimanje zase morata umreti. Zakon žrtvovanja samega sebe je zakon samoohranitve. Kmet si ohranja žito s tem, ko ga meče proč. Tako je tudi v človeškem življenju. Dajati pomeni živeti. Ohranjeno bo tisto življenje, ki se prostovoljno daje v službo Bogu in ljudem. Kdor na tem svetu zaradi^{623/} Kristusa žrtvuje svoje življenje, ga bo ohranil za večnost.

Sebično življenje je podobno žitu, ki se poje. Sicer izgine, ampak se ne pomnoži. Človek lahko nenehno zbira zase vse, kar more; lahko zase živi, razmišlja in načrtuje, toda njegovo življenje bo minilo in mu ne bo ničesar prineslo. Zakon služenja sebi je zakon samouničenja.

"Ako mi hoče kdo služiti," je rekel Jezus, "naj gre za menoj; in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik; in če kdo meni služi, njega počasti Oče." ([Jan 12,26.](#)) Vsi, ki so z Jezusom nosili križ žrtve, bodo deležni tudi njegove slave. Kristus se je v svojem ponižanju in bolečini veselil, da bodo njegovi učenci poveličani z njim. Oni so sad njegove samopožrtvovalnosti. Razodevanje njegovega značaja in duha v njih je njegova nagrada in bo v večnosti njegovo veselje. To veselje, ki si ga delijo z njim kot sad njihovega dela in žrtve, se vidi v življenju in sreih drugih. So Kristusovi sodelavci in Bog jih bo častil, kakor časti svojega Sina.

Sporočilo o Grkih, ki je napovedalo zbiranje vseh poganov, je Jezusa spomnilo na njegovo celotno poslanstvo. Pred njim se je zvrstilo celotno delo odrešenja od časa, ko je bilo načrtovano v nebesih, do smrti, ki je bila tik pred njim. Kazalo je, kakor da je skrivnost obdal Božjega Sina. Njegovo mračnost so opazili vsi navzoči. On je sedel globoko zamišljen. Končno je prekinil tišino njegov žalostni glas: "Sedaj je moja duša žalostna, in kaj hočem reči? Oče, reši me iz te ure!" ([Jan 12,27.](#)) Kristus je že vnaprej okusil grenki kelih. Njegova človeška narava je vztrepetala pred uro, ko bo zapuščen in ga bo navidezno zapustil

tudi sam Bog ter ga bodo vsi gledali kaznovanega, od Boga zavrženega in potrtega. Vztrepetal je tudi pred javnim sramotenjem, pred tem, da bodo gledali nanj kot na najhujšega zločinca, in pred sramotno in nečastno smrtjo. Slutnja o spopadu s silami teme, zavest o strašnem bremenu vseh človeških prestopkov in o Očetovi jezi zaradi greha so storili, da je klonil Jezusov duh ter je njegov obraz postal smrtno bled.

Potem pa se je podredil Očetovi volji in rekel: "Toda prav zato sem prišel v to uro. Oče, oslavi svoje ime!" ([Jan 12,27.28.](#)) Samo s Kristusovo smrtjo se bo lahko uničilo Satanovo kraljestvo. Samo tako je lahko človek odrešen, in Bog poveličan. Jezus je privolil v smrtni boj; sprejel je daritev. Veličastvo nebes je privolilo trpeti kot Nosilec grehov. "Oče, oslavi svoje ime," je rekel.^{/624/} Ko je Kristus izgovoril te besede, se je iz oblaka, ki je lebdel nad njim, slišal odgovor: "Oslavil sem ga, in zopet ga oslavim." ([Jan 12,28.](#)) Celotno Kristusovo življenje od jasli do trenutka, ko so bile izgovorjene te besede, je poveličevalo Boga, in tudi v prihajajoči preizkušnji bodo njegova božansko-človeška trpljenja poveličala Očetovo ime.

Ko se je slišal glas, je svetlobni žarek prebil oblak in obdal Kristusa, kakor da so se okrog njega ovile roke Neskončne moči podobne ognjenemu zidu. Ljudje so opazovali ta prizor s strahom in osuplostjo. Nihče si ni upal spregovoriti. Molče in z zadržanim dihom so strmeli v Jezusa. Ko je Oče izgovoril to pričevanje, se je oblak dvignil in razpršil na nebu. Tedaj je bilo zopet prekinjeno vidno občestvo med Očetom in Sinom.

"Ljudstvo torej, ki je zraven stalo in je to slišalo, pravi, da je zagrmelo. Drugi pravijo: Angel mu je govoril." ([Jan 12,29.](#)) Resnice željni Grki so videli oblak, slišali glas, dojeli njegov pomen in resnično spoznali Kristusa; razodet jim je bil kot poslan Božji poslanec.

Božji glas se je slišal ob krstu v začetku Jezusove službe in znova pri spremenjenju na gori. Zdaj se je slišal tretjič na koncu njegove službe v navzočnosti velike množice ljudi in v posebnih razmerah. Pravkar je izrekel najresnejšo resnico o stanju Judov. Še zadnjič jih je opozoril in jim napovedal usodo. Bog je znova dal pečat na poslanstvo svojega Sina. Priznal je njega, ki ga je Izrael zavrzel. "Ne zaradi mene je prišel ta glas," je rekel Jezus, "ampak zavoljo vas." ([Jan 12,30.](#)) To je bil vrhunski dokaz njegovega mesijanstva, Očetovo znamenje, da je Jezus govoril resnico in da je Božji Sin.

"Zdaj je sodba tega sveta," je nadaljeval Kristus, "zdaj bo vojvoda tega sveta vržen ven. In jaz, kadar bom povišan od zemlje, vse potegnem k sebi. To je pa pravil, da naznači, s kakšno smrtjo mu je umreti." ([Jan 12,31-33.](#)) Nastopila je kriza sveta. Če bo postal daritev za grehe ljudi, bo svet razsvetljen. Satanova oblast nad ljudmi bo strta. Popačena Božja podoba v človeku bo obnovljena in družina verujočih Božjih otrok bo končno zbrana v nebeški domovini. To bo sad Kristusove smrti. Zveličar je v duhu opazoval prizor zmagoslavja, ki se je postavil pred njim. Videl pa je tudi križ, strašen sramotilni les z vsemi spremljajočimi strahotami, da se blešči v slavi.^{/625/}

Ampak delo odrešenja človeškega rodu ni bilo vse, kar je bilo doseženo s križem. Božja ljubezen se je razodela celotnemu vesolju. Knez tega sveta je bil vržen ven. Ovržene so bile Satanove obtožbe proti Bogu, očitki proti nebesom so bili za vedno odpravljeni. Tako angeli kakor tudi ljudje so bili pritegnjeni k Odrešeniku. "Kadar bom povišan od zemlje, vse potegnem k sebi."

Ko je Kristus govoril te besede, je bilo mnogo ljudi zbranih okrog njega. "Ljudstvo mu torej odgovori: Mi smo slišali iz zakona, da Kristus ostane vekomaj, in kako ti praviš, da mora biti

povišan Sin človekov? Kdo je ta Sin človekov? Jezus jim torej reče: Še malo časa je luč med vami. Hodite, dokler imate luč, da vas ne objame tema; in kdor po temi hodi, ne ve, kam gre. Dokler imate luč, verujte v luč, da postanete sinovi luči. ... In dasi je toliko čudežev storil vpričo njih, niso verovali vanj." ([Jan 12,34-37.](#))

Nekoč so vprašali Zveličarja: "Kakšno znamenje torej pokažeš, da bi videli in ti verovali?" ([Jan 6,30.](#)) Dana so jim bila nešteta znamenja, toda zatisnili so oči in zakrknili srce. Celo sedaj, ko je spregovoril sam Oče, in ko niso mogli več zahtevati nobenega znamenja, niso hoteli verovati.

"Vendar pa so tudi mnogi izmed prvakov verovali vanj, toda zaradi farizejev niso priznavali, da ne bi bili izobčeni iz shodnice." ([Jan 12,42.](#)) Bolj so ljubili človeško hvalo kakor pa Božje odobravanje. Da bi se obvarovali očitkov in sramote, so se odpovedali Kristusu in zavrnili ponujeno večno življenje. Koliko jih je v naslednjih stoletjih ravnalo enako! Za vse njih velja Zveličarjevo opozorilo: "Kdor ljubi svojo dušo, jo izgubi. Kdor zaničuje mene in ne sprejema mojih besed, ima svojega sodnika; beseda, ki sem jo govoril, ona ga bo sodila v poslednji dan." ([Jan 12,25.48.](#))

Gorje jim, ki ne poznajo časa svojega obiskovanja! Počasi in z žalostnim srcem je Kristus za vedno zapustil tempeljsko preddverje. /626/

69. Na Oljski gori ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 24](#); [Mar 13](#); [Luk 21,5-38](#).

Kristusove besede duhovnikom in poglavarjem: "Glej, vaša hiša se vam ostavlja pusta," ([Mat 23,38](#).) so zbudile strah v njihovih srcih. Čeprav so se kazali ravnodušne, se je v njihovem srcu stalno pojavljalo vprašanje o pomenu teh besed. Zdelo se jim je, da jim preti nevidna nevarnost. Ali je mogoče, da bo ta veličastni tempelj, ponos vsega naroda, kmalu postal kup ruševin? Tudi učence je prevzela neka mračna slutnja in polni nemira so pričakovali Jezusovo natančnejšo razlago. Ko so z njim odhajali iz templja, so ga opozorili na njegovo trdnost in lepoto. Tempelj je bil zgrajen iz najčistejšega popolnoma belega marmorja; nekateri kamni so bili izredno veliki. Del zidu je zdržal celo obleganje Nebukadnezarjeve vojske. Zidovje je bilo tako trdno, da je bilo videti kakor en sam iz kamnoloma izklesan kamen. Učenci niso mogli razumeti, kako bi bilo mogoče porušiti tako mogočno zidovje.

Kaj neki je razmišljal Zavrženi, ko je bila njegova pozornost usmerjena na veličastnost templja! Prav gotovo je bil prizor pred njim čudovit, toda z globoko žalostjo je rekel: Vse to vidim. Stavba je zares čudovita. Opozarjate na navidezno neuničljivo zidovje; toda poslušajte moje besede: Pride dan, ko "tu ne ostane kamen na kamnu, ki se ne bi zrušil". ([Mat 24, 2](#).)^{627/}

Kristus je te besede izgovoril pred veliko množico poslušalcev; ko pa je potem sam sedel na Oljski gori, so pristopili k njemu Peter, Janez, Jakob in Andrej. Zaprošili so ga: "Povej nam, kdaj bo to? In kaj bo znamenje tvojemu prihodu in koncu sveta?" ([Mat 24,3](#).) Jezus med odgovarjanjem na njihovo vprašanje ni govoril o razdejanju Jeruzalema ločeno od velikega dneva svojega prihoda. Povezal je opis teh dveh dogodkov. Če bi jim bil opisal dogodke tako, kakor jih je videl sam, ne bi mogli prenesti tega prizora. V svojem usmiljenju je združil opis teh dveh usodnih dogodkov in prepustil učencem, da izluščijo iz njega pomen zase. Ko je govoril o razdejanju Jeruzalema, so njegove preroške besede segale mimo tega dogodka do končnega uničenja, do tistih dni, ko se bo Gospod dvignil, da kaznuje svet za njegove krivičnosti, ko bo zemlja razkrila vso kri in ne bo več pokrivala pobitih. Ta razlaga ni bila namenjena samo učencem, ampak tudi njim, ki bodo živeli v zadnjih prizorih zemeljske zgodovine.

Učencem je Kristus rekel: "Varujte se, da vas kdo ne zapelje. Mnogo jih namreč pride z mojim imenom, govoreč: Jaz sem Kristus, in mnogo jih zapeljejo." ([Mat 24,4,5](#).) Pojavili se bodo mnogi lažnivi mesiji, ki bodo trdili, da delajo čudeže, in govorili, da je prišel čas osvoboditve judovskega naroda. To bo zapeljalo mnoge. Kristusove besede so se uresničile. V času med njegovo smrtjo in obleganjem Jeruzalema so se pojavili številni lažni mesiji. Ampak to svarilo je namenjeno tudi njim, ki živijo v današnjih dneh. Enake prevare, ki so se dogajale pred razdejanjem Jeruzalema, so se dogajale tudi v vseh stoletjih in se bodo znova ponavljale.

"Slišali pa boste o bojih in glasove o bojih. Glejte, da se ne ustrašite; kajti to se mora zgoditi. Ali to še ni konec." ([Mat 24,6](#).) Pred razdejanjem Jeruzalema so se ljudje bojevali za nadoblast. Ubijali so vladarje in morili naslednike. Bili so boji in glasovi o njih. "Kajti to se mora zgoditi," je rekel Kristus, "ali to (za Jude kot narod) še ni konec. Vstane namreč narod proti narodu in kraljestvo zoper kraljestvo, in bodo lakote in potresi po raznih krajih. Vse to je pa začetek nadlogam." ([Mat 24,6-8](#).) Kristus je rekel, da ko bodo rabini videli ta znamenja, jih bodo imeli za Božjo kazen nad narodi zaradi tega, ker so zaslužnili njegovo izvoljeno

ljudstvo. Trdili bodo, da so ta znamenja znak Mesijevega prihoda.^{/628/} Ne dajte se prevarati; ta znamenja so začetek Božje sodbe. Ljudje so gledali samo nase. Niso se spokorili in spreobrnili, da bi jih lahko očistil. Znamenja, ki jih imajo za dokaze njihove osvoboditve iz sužnosti, so v resnici znamenja njihovega uničenja.

"Tedaj vas bodo izročali stiski in vas morili, in sovražili vas bodo vsi narodi zaradi mojega imena. In tedaj se bodo pohujševali mnogi in drug drugega bodo izdajali in drug drugega sovražili." ([Mat 24,9.10.](#)) Kristjani so vse to pretrpeli. Starši so izdajali svoje otroke, otroci pa starše. Prijatelji so drug drugega izdajali Velikemu zboru. Pregarjalci so uresničevali svojo namero z ubojem Štefana, Jakoba in drugih kristjanov.^{/629/}

Bog je dal Judom po svojih poslancih še zadnjo priložnost za spokorjenje. Razodeval se je po svojih pričah pri njihovem prijetju, sojenju in v zaporu. Vendar so jim sodniki izrekli smrtne kazni. To so bili ljudje, ki jih svet ni bil vreden, in Judje so s tem, ko so jih ubijali, znova križali Božjega Sina. Tako se bo zopet dogajalo. Oblasti bodo izdajale zakone, ki bodo omejevali versko svobodo. Prisvajale si bodo pravico, ki pripada samo Bogu. Menile bodo, da lahko prisilijo vest, ki pa jo sme nadzorovati samo Bog. Vse to so že začeli; to bodo nadaljevali, vse dokler ne prispejo do meje, ki je ne morejo prestopiti. Bog bo ukrepal v prid svojega zvestega ljudstva, ki izpolnjuje njegove zapovedi.

Pri vsakem preganjanju zaradi vere se ljudje odločajo za Kristusa ali proti njemu. Ti, ki pokažejo sočutje do krivično obsojenih, razodevajo s tem svojo privrženost Kristusu. Drugi so prizadeti, ker načela resnice nasprotujejo njihovemu ravnanju. Nekateri se spotikajo, padajo in se odpovedujejo veri, ki so jo nekoč zagovarjali. Tisti, ki v času preizkušnje odpadejo od vere, bodo zaradi svoje varnosti lažno pričali in izdajali sovornike. Kristus nas je opozoril na to, da ne bi bili presenečeni nad nenaravnim krutim ravnanjem njih, ki zavračajo svetlobo.

Kristus je učencem dal znamenje o bližajočem se uničenju Jeruzalema in jim tudi povedal, kako se lahko rešijo: "Kadar pa boste videli, da vojske oblegajo Jeruzalem, tedaj vedite, da se je približalo njegovo razdejanje. Takrat naj, kateri so v Judeji, zbeže na gore, in kateri so sredi mesta, naj se izselijo, in kateri so na deželi, naj ne hodijo v mesto. Zakaj ti dnevi bodo dnevi maščevanja, da se dopolni vse, kar je napisano." ([Luk 21,20-22.](#)) Ta opomin je bil dan, da bi ga upoštevali štirideset let pozneje ob razdejanju Jeruzalema. Kristjani so poslušali ta opomin, in niti eden ni izgubil življenja pri zavzetju mesta.

"Molite pa, da ne bo vaš beg pozimi in ne v soboto," ([Mat 24,20.](#)) je rekel Kristus. Ta, ki je vzpostavil soboto, je ni ukinil, pribivši jo na križ. Ukinjena in razveljavljena ni bila niti z njegovo smrtjo. Štirideset let po njegovem križanju je bila še naprej posvečevana. Štirideset let so učenci morali moliti, da njihov beg ne bo v sobotni dan.

Z razdejanja Jeruzalema je Kristus hitro prešel na večji dogodek, na zadnji člen verige v svetovni zgodovini - na prihod Božjega Sina v veličastvu in slavi. Med tema dogodkoma je Kristus videl dolga stoletja teme, stoletja, ki bodo njegovo^{/630/} cerkev zaznamovala s krvjo, solzami in smrtnimi mukami. Njegovi učenci tedaj niso mogli prenesti takih prizorov, zato jih je Jezus omenil samo bežno. Dejal je: "Zakaj tedaj bo velika stiska, kakršne ni bilo od začetka sveta doslej in je tudi nikoli ne bo. In ko se ne bi tisti dnevi prikrajšali, ne bi se rešil noben človek; ali zaradi izvoljencev bodo prikrajšani tisti dnevi." ([Mat 24,21.22.](#)) Več kakor tisoč let bodo Kristusovi sledilci doživljali takšno strašno preganjanje, ki ga svet dotlej še ni videl. Na milijone njegovih zvestih prič bo pobitih. Če Bog ne bi s svojo roko zaščitil svoje

ljudstvo, bi vsi izgubili življenje. Dejal je: "Zaradi izvoljencev bodo prikrajšani tisti dnevi." ([Mat 24,22.](#))

Nato pa je Gospod nedvoumno govoril o svojem drugem prihodu in opozoril na nevarnosti, ki se bodo pojavile pred njegovim prihodom na svet: "Tedaj, če vam kdo reče: Glej, tu je Kristus, ali: tam je, ne verujte. Zakaj vstanejo lažnivi kristusi in lažnivi preroki in kazali bodo velika znamenja in čudeže, da bi zapeljali, ko bi bilo mogoče, tudi izvoljence. Glejte, povedal sem vam vnaprej. Ako vam torej reko: Glej, v puščavi je! ne hodite ven; glej, v hramih je! ne verujte. Kajti kakor izhaja blisk od vzhoda in se sveti do zahoda, tako bo prihod Sina človekovega." ([Mat 24,23-27.](#)) Eno od znamenj razdejanja Jeruzalema je Kristus opisal takole: "In mnogi lažnivi preroki vstanejo ter jih veliko zapeljejo." ([Mat 24,11.](#)) Res so se povsod pojavili lažnivi preroki, ki so zapeljali narod in mnoge zvalili v puščavo. Čarodeji in vrači, ki so trdili, da imajo nadnaravne moči, so potegnili ljudi v samoto gora. To prerokovanje pa je bilo povedano tudi za zadnje dni. To znamenje je bilo dano za znak drugega prihoda. Že sedaj lažni kristusi in preroki kažejo velika znamenja in čudeže, da bi zapeljali njegove učence. Mar ne slišimo klica: "Glej, v puščavi je?" Ali jih ni na tisoče sledilo temu klicu in odšlo v puščavo, ker so upali, da bodo tam našli Kristusa? Ali s tisočih zborovanj, na katerih ljudje trdijo, da vzdržujejo zvezo z duhovi umrlih, ne slišimo vzklika: "Glej, v hramih je." To je pravzaprav trditev, ki jo poudarja spiritizem. Kaj pa je rekel Jezus? "Ne verujte. Kajti kakor izhaja blisk od vzhoda in se sveti do zahoda, tako bo prihod Sina človekovega." ([Mat 24,26.27.](#))

Zveličar nam je dal znamenja svojega prihoda, a še več kakor to; določil je čas, kdaj se bo zgodilo prvo od teh znamenj: "Precej pa po stiski tistih dni otemni sonce, in mesec/631/ ne da svoje svetlobe, in zvezde bodo padale z neba, in nebeške sile se bodo gibale. In tedaj se prikaže na nebu znamenje Sina človekovega; in tedaj zaplakajo vsi rodovi zemlje in bodo videli Sina človekovega, da prihaja na nebeških oblakih z veliko močjo in slavo. In pošlje svoje angele z močnim glasom trobente, in zbero njegove izvoljence od četverih vetrov, od konca nebes do njih kraja." ([Mat 24,29-31.](#))

Kristus je napovedal, da bo po končanem velikem papeškem preganjanju otemnelo sonce in mesec ne bo dal svetlobe. Nato bodo padale zvezde z neba. Potem pa je povedal: "Od smokve pa se učite prilike: Kadar se že njene veje omlade in poženo listje, veste, da je blizu poletje; tako tudi vi, ko vse to ugledate, vedite, da je On blizu, pri vratih." ([Mat 24,32. 33.](#))

Kristus je dal znamenja svojega prihoda. Pravi, da lahko prepoznamo, kdaj je blizu, celo pred vrati. O njih, ki bodo videli ta znamenja, pravi: "Ne preide ta rod, dokler se vse to ne zgodi." ([Mat 24,34.](#)) Ta znamenja so se že zgodila, in zato zanesljivo vemo, da je Gospodov prihod blizu. "Nebo in zemlja preideta," pravi On, "a moje besede nikoli ne preidejo." ([Mat 24,35.](#))

Kristus bo prišel na oblakih in z veliko slavo. Spremljala ga bo množica sijajnih angelov. Prišel bo, da prebudi mrtve in preobrazi žive svete iz slave v slavo. Prišel bo, da bo počastil in vzel k sebi nje, ki so ga ljubili in izpolnjevali njegove zapovedi. Kajti ni pozabil niti nanje niti na svoje obljube. Znova bomo združeni s člani družinske verige. Ko gledamo naše umrle, lahko razmišljamo o jutru, ko bo zadonela Božja trobenta, "in mrtvi vstanejo netrohljivi, in mi se spremenimo". ([1 Kor 15,52.](#)) Samo še malo, pa bomo videli Kralja v njegovi krasoti. Ne bo več dolgo, da bo obrisal vse solze z naših oči. Še malo, pa nas bo postavil "pred obličje svoje slave brez madeža v radovanju". ([Juda 24.](#)) Ko je govoril o znamenjih svojega prihoda, je dejal: "Ko se pa to začne goditi, ozrite se gor in povzdignite glave, ker se približuje vaša odrešitev." ([Luk 21,28.](#))

Ampak Kristus ni razkril dneva in ure svojega prihoda. Jasno je povedal učencem, da sam ne more napovedati dneva in ure svojega drugega prihoda. Če bi jim bil smel razodeti natančni čas, čemu naj bi jih potem opozarjal, naj ga stalno pričakujejo? So ljudje, ki trdijo, da vedo za dan in uro, ko se bo Gospod prikazal. Zelo vneto napovedujejo^{/632/} prihodnost. Ampak Gospod jih je posvaril, naj zapustijo tla, na katerih stojijo. Natančni čas drugega prihoda Sina človekovega je Božja skrivnost.

Kristus je dalje opisoval stanje na svetu pred njegovim prihodom: "Kajti kakor je bilo v Noetovih dnevih, tako bo o prihodu Sina človekovega. Kakor so namreč v onih dnevih pred potopom žrli in pili, ženili se in močile do tistega dne, ko je stopil Noe v barko, in niso spoznali, dokler ni prišla povodenj in jih vse pobrala; tako bo prihod Sina človekovega." ([Mat 24,37-39.](#)) Tukaj Kristus ne govori o tisočletnem kraljestvu na zemlji, v katerem naj bi se vsi pripravili za večnost. Pove nam, da bo o prihodu Sina človekovega prav tako, kakor je bilo v Noetovem času.

Kako pa je bilo v Noetovem času? Bog je torej videl, "da se množi človekova hudobnost na zemlji, in da so vsi naklepi in misli njegovega srca samo hudo ves čas". ([1 Mojz 6,5.](#)) Prebivalci predpotopnega sveta so se odvrnili od Jahveja in niso hoteli izvrševati njegove svete volje. Ravnali so se po svojih nesvetih predstavah in popačenih zamislih. Uničeni so bili zaradi svoje hudobnosti; svet pa danes hodi po isti poti. Res se ničesar ne vidi o kakšni tisočletni slavi. Prestopniki Božjih zapovedi napolnjujejo zemljo s hudobnostjo. Njihove stave, konjske dirke, igre na srečo, zabave, razvratno življenje in neukrotljive strasti hitro polnijo svet z nasiljem.

V prerokovanju o razdejanju Jeruzalema je Kristus rekel: "In ker se krivičnost razmnoži, omrzne mnogim ljubezen. Kdor pa pretrpi do konca, ta bo zveličan. In ta evangelij kraljestva se bo oznanjeval po vsem svetu, vsem narodom za pričevanje; in tedaj pride konec." ([Mat 24,12-14.](#)) Tudi ta prerokba se bo ponovno uresničila. Naraščajoča krivičnost tistega časa se zrcali v našem rodu. Tako je tudi z uresničenjem napovedi o oznanjevanju evangelija. Pred padcem Jeruzalema je Pavel povedal navdihnjen s Svetim Duhom, da je bil evangelij "oznanjevan vsemu stvarjenju pod nebom". ([Kol 1,23.](#)) Tako se mora tudi sedaj pred prihodom Sina človekovega večni evangelij oznaniti "vsakemu narodu in rodu in jeziku in ljudstvu". ([Raz 14,6.14.](#)) Bog "je določil dan, ob katerem bo sodil vesoljni svet". ([Dej 17,31.](#)) Kristus nam je oznanil, kdaj bo prišel ta čas. Ni rekel, da se bo ves svet spreobrn timer več samo, da se bo "ta evangelij kraljestva oznanjeval po vsem svetu, vsem narodom za pričevanje; in tedaj pride konec". ([Mat 24,14.](#)) V naši moči je, da z oznanjevanjem evangelija pospešimo Gospodovo vrnitev. Naj ne bi samo čakali, temveč tudi pospeševali prihod Božjega dne. ([2 Pet 3,12.](#))^{/633/} Če bi bila Kristusova cerkev opravila delo, kakor je naročil Gospod, bi bil svet že zdavnaj opozorjen, in Gospod Jezus bi bil že prišel na svet v moči in veliki slavi.

Potem ko je Kristus podal znamenja svojega prihoda, je rekel: "Tako tudi vi, kadar vidite, da se to godi, vedite, da je blizu Božje kraljestvo. Bedite torej vsak čas in molite." ([Luk 21,31.36.](#)) Bog je stalno opominjal ljudi pred prihajajočo sodbo. Ti, ki so verovali njegovemu sporočilu za svoj čas in ravnali po svoji veri v poslušnosti njegovim zapovedim, so ubežali obsodbam, ki so doletele neposlušne in neverne. Noetu je bilo rečeno: "Pojd ti in vsa tvoja družina v ladjo, zakaj tebe sem videl pravičnega pred seboj v tem rodu." ([1 Mojz 7,1.](#)) Noe je ubogal in bil rešen. Lot je dobil sporočilo: "Vstanita in pojdita iz tega kraja, kajti Gospod pokonča mesto." ([1 Mojz 19,14.](#)) Lot je zaupal zaščiti nebeških poslancev in bil obvarovan. Tako so bili tudi Kristusovi učenci opozorjeni pred razdejanjem Jeruzalema.

Vsi, ki so pazili na znamenja bližajočega se uničenja in zbežali iz mesta, so ušli pokončanju. Tako so bila tudi nam dana svarila o Kristusovem prihodu in uničenju, ki bo prizadelo svet. Kdor bo pazil nanje, bo rešen.

Ker ne vemo natančnega časa njegovega prihoda, nam je bilo naročeno, naj stražimo. "Blagor tistim hlapcem, katere najde gospodar, kadar pride, čujoče." ([Luk 12,37](#).) Tisti, ki pazijo na Gospodov prihod, ne bodo čakali nedelavni. Pričakovanje Kristusovega prihoda jih bo spodbudilo, da se bodo bali Gospoda in njegovih sodb nad prestopki. Prebuditi jih mora, da se zavedajo, kako velik greh je zavračanje dara njegove milosti. Ti, ki čakajo na Gospoda, čistijo svoje duše s poslušnostjo resnici. Svojo budnost povezujejo z marljivim delom. Vedo, da je Gospod pri vratih, zato ne prepuščajo neizkoriščene nobene priložnosti za sodelovanje z božanskimi bitji pri delu za zveličanje bližnjih. To so zvesti in modri oskrbniki, ki dajejo Gospodovi družini "odmerjeno hrano ob svojem času". ([Luk 12,42](#).) Oznanjajo namreč resnico, ki posebno ustreza sedanjemu času. Kakor so Enoh, Noe, Abraham in Mojzes oznanjali resnico za svoj čas, tako bodo sedaj Kristusovi služabniki podali poseben opomin svojemu rodu.

Kristus pa je opisal še drugo skupino: "Ako pa poreče ta hlapec v svojem srcu: Moj gospodar odlaša svoj prihod, in začne pretepati hlapce in deklet ter jesti in piti in pijančevati; pride gospodar tega hlapca ob dnevu, ko ne pričakuje." ([Luk 12,45.46](#).)^{/634/}

Hudobni hlapec govori v svojem srcu: "Moj gospodar odlaša svoj prihod." ([Luk 12,45](#).) Ne pravi, da Kristus ne bo prišel. Ne posmehuje se misli o njegovem drugem prihodu. Le v svojem srcu in s svojim ravnanjem in besedami razodeva, da Gospod odlaša svoj prihod. S tem drugim jemlje gotovost, da bo Gospod prišel hitro. Njegov vpliv jih zapeljuje k predrznemu in brezskrbnemu odlašanju. Spodbuja njihovo posvetnost in otopelost. V njihov um se vgnezdijo posvetne strasti in pokvarjene misli. Hudobni hlapec je in popiva s pijanci in se zedinjuje s svetom pri iskanju zadovoljstva. Muči svoje tovariše ter toži in obsoja nje, ki so vdani Gospodarju. Druži se s svetom. Druži se z enakimi v prestopkih. To je strašno izenačevanje. S svetom je ujet v past. "Pride gospodar tega hlapca ... ob uri, katere ne ve, in ga preseka in delež mu dá med neverniki." ([Luk 12,46](#).)

"Ako se torej ne zbudiš, pridem kakor tat, in ne boš vedel, ob kateri uri pridem nad tebe." ([Raz 3,3](#).) Kristusov prihod bo presenetil lažne učitelje. Ti so vedno govorili: "Mir in varnost." ([1 Tes 5,3](#).) Kakor duhovniki in učitelji pred razdejanjem Jeruzalema skrbijo za to, da bi cerkev uživala posvetno blaginjo in slavo. Znamenja časa razlagajo samovoljno. Kaj pa pravi beseda Navdihnjenja o takih ljudeh? "Tedaj jih mahoma doleti poguba." ([1 Tes 5,3](#).) Čez vse prebivalce sveta, čez vse, ki so si naredili ta svet za svojo domovino, bo Gospodov dan prišel kakor past. Prišel bo kakor plazeči se tat.

Svet, poln razuzdanosti in brezbožnih zadovoljstev, spi in se ziblje v meseni gotovosti. Ljudje odvrčajo Gospodov prihod daleč od sebe. Posmehujejo se opozorilom. Njihova ošabna vzvišenost govori: "Vse je, kakor je bilo od začetka stvaritve. In jutrišnji dan bodi današnjemu podoben in še veliko boljši." ([2 Pet 3,4](#); [Iz 56,12](#).) Še bolj bomo ljubili zabave. Kristus pa pravi: "Glej, pridem kakor tat." ([Raz 16,15](#).) Ravno v času, ko se svet zaničljivo sprašuje: "Kje je obljuba njegovega prihoda?" ([2 Pet 3,4](#).) se uresničujejo znamenja. Ko vzklika: "Mir in varnost," ([1 Tes 5,3](#).) ga bo nenadoma doletelo uničenje. Medtem ko bodo posmehovalci in ti, ki zavračajo resnico, postali predrzni in opravljali vsakdanje posle na različnih področjih brez spoštovanja načel ter bodo raziskovalci iskali globlje spoznanje na vseh področjih, samo ne v Svetem pismu, bo Kristus prišel kakor tat.^{/635/}

Celoten svet je na nogah. Znamenja časa so zlovešča. Prihodnji dogodki že mečejo svoje sence. Božji Duh se vse bolj odmika z zemlje. Na vodi in kopnem se vrstijo nesreče za nesrečo: Viharji, potresi, požari, poplave in umori vseh stopenj. Kdo ve, kaj prinaša prihodnost? Kje je varnost? Varnosti ni niti pri ljudeh niti kjer koli na svetu. Ljudje se naglo zbirajo pod zastavo, ki so si jo izbrali. Nemirni čakajo in opazujejo delovanje svojih voditeljev. So pa tudi še drugi ljudje, ki budno čakajo in gledajo na prihod svojega Gospoda in delajo zanj. Neka druga skupina pa se zbira neposredno pod poveljstvom prvega največjega odpadnika. Samo malo jih veruje iz vsega srca, da se moramo izogniti grobu in pridobiti nebesa.

Tako se postopoma približuje stiska. Še sije sonce na nebesnem svodu, še kroži po svoji poti, nebesa še oznanjajo Božjo slavo. Ljudje še vedno jedo in pijejo, sadijo in zidajo, se ženijo in možijo. Še vedno kupujejo in prodajajo. Potegujejo se za najvišje mesto. Željni zabave še vedno polnijo gledališča, dirkališča in igralnice; povsod vlada nemirna naglica in posvetni vrvež. Čas preizkušnje pa se hitro približuje koncu in usoda vsakega posameznika bo za večno odločena. Satan ve, da je njegov čas kratek. Zato si z vsemi močmi in možnostmi prizadeva ljudi varati, zapeljevati, ukleniti in začarati, dokler da bo minil čas milosti in se bodo vrata milosti za vedno zaprla.

Slovesno odmevajo Gospodova opozorila z Oljske gore skozi stoletja do nas danes. "Pazite pa nase, da ne bodo kdaj vaša srca obtežena s požrešnostjo in pijanstvom in skrbmi tega življenja, in vas ne zadene ta dan iznenada. ... Bedite torej vsak čas in molite, da boste mogli ubežati vsemu temu, kar se ima zgoditi, in stati pred Sinom človekovim." ([Luk 21,34. 36.](#))^{/636/}

70. "Enemu teh najmanjših mojih bratov" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 25,31-46](#).

"Kadar pa pride Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim, tedaj bo sedel na prestol svoje slave. In pred njim se zbero vsi narodi, in ločil jih bo enega od drugega." ([Mat 25,31.32.](#))

Tako je Kristus na Oljski gori opisal svojim učencem prizor velikega sodnega dne. Poudaril je, da se bo pri tej sodbi odločalo na temelju ene podrobnosti. Ko se bodo narodi zbrali pred njim, bosta obstajali samo dve skupini ljudi, njihova večna usoda pa bo določena po tem, kar so naredili ali opustili narediti zanj v osebnosti siromašnih in trpečih.

Tisti dan Kristus ljudem ne bo prikazal velikega dela, ki ga je naredil zanje s tem, da je dal svoje življenje za njihovo odrešitev. Predstavil bo zvesto delo, ki so ga opravili zanj. Njim, ki jih bo postavil na svojo desnico, bo rekel: "Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, podedujte kraljestvo, ki vam je pripravljeno od ustanovitve sveta. Kajti lačen sem bil, in dali ste mi jesti; žejen sem bil, in dali ste mi piti; tujec sem bil, in vzeli ste me pod streho; nag, in oblekli ste me; bolan, in obiskali ste me; v ječi sem bil, in prišli ste k meni." ([Mat 25,34-36.](#)) Ampak ti, ki jih Kristus hvali, ne vedo, da so stregli njemu. Na njihova zmedena vprašanja odgovarja: "Kar koli ste storili enemu teh najmanjših mojih bratov, ste storili meni." ([Mat 25, 40.](#))

Jezus je povedal učencem, da jih bodo vsi ljudje sovražili, jih preganjali in mučili. Mnogi med njimi bodo pregnani iz svojih domov in prepuščeni siromaštvu. Mnogi bodo v stiski zaradi bolezni^{637/} in pomanjkanja. Mnogi bodo vrženi v ječo. Vsem, ki bodo morali zaradi njega zapustiti prijatelje ali dom, je že v tem življenju obljubil stokratno plačilo. Sedaj pa je zagotovil poseben blagoslov njim, ki bodo stregli svojim bratom. Rekel je: V vseh, ki trpijo zaradi mojega imena, morate prepoznati mene osebno. Kakor bi pomagali meni, tako morate pomagati njim. S tem dokazujete, da ste moji učenci.

Vsi, ki so rojeni za nebeško družino, so postali v posebnem smislu bratje našega Gospoda. Kristusova ljubezen povezuje vse člane njegove družine, in kjer koli se izraža ta ljubezen, se razodeva sorodstvo z Bogom. "Vsak, kdor ljubi, je rojen iz Boga in spozna Boga." ([1 Jan 4,7.](#))

Ti, ki jih Kristus hvali pri sodbi, so morda malo poznali teologijo, vendar so živeli po njegovih načelih. Pod vplivom božanskega Duha so bili svojemu okolju v blagoslov. Celo med pogani so ljudje, ki razodevajo duha dobrote; še preden so slišali besede življenja, so misijonarjem izkazali prijateljstvo in jim pomagali celo za ceno svojega življenja. Med pogani živijo ljudje, ki služijo Bogu nevede, taki, h katerim nikoli ni prišla luč po človeških posrednikih, pa vendar ne bodo pogubljeni. Čeprav ne poznajo Božjih napisanih zapovedi, so slišali njegov glas v naravi in delali to, kar zahteva zakon. Njihova dela pričajo, da je Sveti Duh ganil njihova srca, zato jih Bog priznava za svoje otroke.

Kako presenečeni in srečni bodo ponižni med narodi in pogani, ki bodo nekoč slišali iz Zveličarjevih ust besede: "Kar koli ste storili enemu teh najmanjših mojih bratov, ste storili meni." ([Mat 25,40.](#)) Kakšno veselje bo preželo srce Neskončne Ljubezni, ko ga bodo njegovi sledilci ob njegovih besedah odobravanja pogledali presenečeni in veseli.

Kristusova ljubezen ni omejena samo na neko določeno skupino ljudi. On se izenačuje z vsakim otrokom človeške družine. Da bi lahko mi postali člani nebeške družine, je On postal član pozemske družine. Kot Sin človekov je postal brat vsakemu Adamovemu sinu in hčeri.

Njegovi sledilci naj se ne čutijo ločeni od sveta, ki propada okrog njih. So del velikega človeškega rodu. Nebesa gledajo nanje kot na brate grešnikov kakor tudi svetnikov. Kristusova ljubezen zajema vse padle, tavajoče in grešne ljudi. Zato sprejema vsako delo dobrote za dvig padlega človeka in vsako dejanje usmiljenja, kakor da je storjeno njemu./638/

Nebeški angeli so poslani v službo njim, ki naj bi podedovali zveličanje. Ne vemo še, kdo spada mednje, in ni še razodeto, kdo bo premagal in bo deležen dediščine svetih v luči. Toda nebeški angeli hodijo po vsem svetu in si prizadevajo potolažiti žalostne, zaščititi izpostavljene nevarnosti, da bi pridobili človeška srca za Kristusa. Nikogar ne prezrejo in ne gredo mimo njega. Bog ne gleda, kdo je kdo, temveč enako skrbi za vsa svoja stvarstva.

Ko odpreš svoja vrata Kristusovim trpečim in žalostnim, z dobrodošlico sprejemaš nevidne angele. V hišo vabiš družbo nebeških bitij. Ta prinašajo sveto ozračje veselja in miru. Prihajajo s hvalnico na ustnicah, v nebesih pa se sliši odmev. Vsako delo usmiljenja zaigra glasbo v nebesih. Oče na prestolu ima svoje nesebične služabnike za svoj najdragocenejši zaklad.

Ljudje na Kristusovi levici ga niso prepoznali v podobi ubogih in trpečih in se niso zavedali svoje krivde. Satan jih je zaslepil, da niso dojeli, kaj dolgujejo svojim bratom. Mislili so samo nase in niso skrbeli za potrebe drugih.

Bogatim je Bog dal bogastvo zato, da bi odpravili in ublažili trpljenje njegovih trpečih otrok, toda mnogokrat so ravnodušni do potreb drugih. Počutijo se bolj vzvišeni od svojih siromašnih bratov. Ne postavljajo se v njihov položaj. Ne razumejo njihovih skušnjav in bojev ter usmiljenje umira v njihovih srcih. V dragocenih stanovanjih in razkošnih cerkvah se bogati ločujejo od siromašnih. Sredstva, ki jim jih je Bog zaupal za blagoslov potrebnim, zapravljajo za podpiranje ošabnosti in sebičnosti. Dnevno so siromašni prikrajšani za nauk o nežni Božji milosti, saj je bogato poskrbel za to, da bi se siromašnim lahko pomagalo z vsem, kar je potrebno za življenje. Prisiljeni so občutiti siromaštvo, ki otežuje življenje, in so mnogokrat v skušnjavi, da postanejo nevoščljivi, ljubosumni in nezaupljivi. Kdor ni sam občutil resnične stiske, zelo pogosto ravna s siromašnimi zaničljivo, da se počutijo še bolj bedno.

Kristus pa vidi vse to in pravi: Jaz sem bil lačen in žejen. Jaz sem bil tujec, bolnik in zapornik. Medtem ko ste se gostili za bogato obloženo mizo, sem jaz trpel pomanjkanje v revni kočici ali na prazni cesti. Ko ste uživali udobje v svojem razkošnem stanovanju, nisem imel kam položiti glave./639/ Medtem ko ste v svoje omare nagnetli svoja bogata oblačila, sem bil jaz brez vsega. Medtem ko ste se zabavali, sem jaz hiral v zaporu.

Ali ste pomislili kdaj na to, da ste dali nekaj Gospodu slave, ko ste dali lačnemu samo košček kruha ali prezeblemu samo tanko oblačilo? Vse dni tvojega življenja sem bil v osebi tako trpečih ljudi poleg vas, pa me niste opazili. Zato ne boste sprejeti v mojo bratovščino. Ne poznam vas.

Mnogi imajo za veliko prednost, če lahko obišejo prizorišča Kristusovega življenja na svetu, hodijo po njegovih poteh, opazujejo jezero, ob katerem je rad poučeval, ali pa so na gorah in v dolinah, na katerih so pogosto počivale njegove oči. Vendar nam ni treba iti v Nazaret, Kafarnaum ali Betanijo, da bi hodili po Jezusovih stopinjah. Našli jih bomo ob bolniških posteljah, v siromašnih kolibah, na živahnih ulicah vsemest in povsod tam, kjer človeška

srca potrebujejo tolažbo. Po njegovih stopinjah bomo hodili, če si bomo prizadevali delati to, kar je delal Jezus, ko je bil na svetu.

Vsakdo lahko kaj naredi. "Uboge imate vsekdar pri sebi," ([Jan 12,8.](#)) je rekel Jezus. Nihče naj ne misli, da ni prostora, kjer bi lahko delal zanj. Na milijone ljudi je na robu pogube okovanih z verigami neznanja in greha, ki še nikoli niso ničesar slišali o Kristusovi ljubezni do njih. Kaj bi si želeli, da naredijo za nas, če bi mi bili na njihovem mestu, oni pa na našem? Slovesno smo obvezani zanje narediti vse, kar moremo. Kristusovo življenjsko pravilo, po katerem bomo na sodbi obstali ali propadli, se glasi: "Vse torej, kar hočete, da ljudje vam store, tako storite tudi vi njim." ([Mat 7,12.](#))

Zveličar je dal svoje dragoceno življenje, da bi ustanovil cerkev, da bi bila sposobna skrbeti za vsakega žalostnega in skušanega človeka. Skupnost vernih je lahko siromašna, neizobražena in neznana, toda po Kristusu lahko opravlja v domu, soseščini, v cerkvi, pa celo daleč naokrog dela, katerih sadovi se bodo izkazali šele v večnosti.

Ker pa se to delo zanemarja, mnogo učencev komaj napreduje v učenju abecede krščanske izkušnje. Luč, ki se je prižgala v srcu grešnikov, ko jim je Jezus izgovoril besede: "Odpuščeni so tvoji grehi," ([Mat 9,2](#); [Luk 7, 48.](#)) bi lahko ohranili s tem, da bi pomagali drugim v stiski. Nemirna moč, ki je lahko za mlade tolikokrat nevarna, se lahko usmeri v kanale, da bo po njih/^{640/} tekla dalje kot reka blagoslovov. Svojo sebičnost lahko premagamo tako, da resno delamo za blaginjo drugih.

Višji Pastir bo stregel njim, ki pomagajo bližnjim. Ti bodo pili vodo življenja in si pogasili žejo. Ne bodo si želeli minljivega veselja ali sprememb v svojem življenju. Njihova največja želja bo reševati ljudi, ki so na robu pogube. Njihovi odnosi z družbo bodo koristni. Odrešenikova ljubezen pa bo zedinila srca.

Ko bomo došli, da smo Božji sodelavci, ne bomo ravnodušno izgovarjali njegovih obljub. Gorele bodo v naših srcih in se razplamtele na ustnicah. Ko je bil Mojzes poklican služiti nevednemu, neposlušnemu in upornemu narodu, mu je Bog obljubil: "Moje obličje te bo spremljalo, in dam ti pokoj." Rekel mu je še: "Jaz bom s teboj." ([2 Mojz 33,14](#); [3,12.](#)) Ta obljuba velja za vse, ki namesto Kristusa delajo za siromašne in trpeče.

Ljubezen do človeka je na zemljo usmerjeno razodetje Božje ljubezni. Kralj slave je postal eno z nami, da bi nam lahko vsadil to ljubezen in bi nas naredil za otroke ene družine. Ko bomo uresničili njegove poslovilne besede, "da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil", ([Jan 15,12.](#)) in bomo ljubili svet, kakor ga je ljubil On, tedaj bo uresničeno njegovo poslanstvo za nas. Pripravljeni bomo za nebesa, saj jih bomo imeli v srcu.

"Otmi nje, ki jih vlečejo v smrt, in ustavi jih, ki gredo na morišče! Če praviš: Glej, nismo vedeli tega! - ali ne bo On, ki pretehtava srca, pazil na to, in ki straži tvojo dušo, ne bo vedel tega? In ne povrne li vsakemu po njegovem delu?" ([Prez 24,11.12.](#)) Tiste, ki niso sodelovali s Kristusom ter so mislili in skrbeli samo zase, bo Sodnik sveta na veliki sodni dan prištel med hudodelce. Izrečena jim bo enaka obsodba.

Vsakemu človeku je kaj zaupano. Vsakega bo Pastir nekoč vprašal: "Kje je čreda, tebi zaupana, kje ovce, tvoj ponos? Kaj porečeš, ko te obiščejo?" ([Jer 13,20.21](#))^{641/}

71. Služabnik vsem ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 22,7-18.24](#); [Jan 13,1-17](#).

Kristus je z učenci sedel za mizo v zgornji sobi v Jeruzalemu. Zbrali so se, da bi praznovali pasho. Zveličar je želel biti za ta praznik z dvanajsterico sam. Vedel je, da je prišla njegova ura; On sam je bil pravo pashalno jagnje, in bo darovan tisti dan, ko se bo jedla pasha. Pripravljen je bil izpiti čašo jeze in kmalu biti krščen s sklepnim krstom trpljenja. Preostalo mu je samo še nekoliko mirnih ur, ki jih je želel izkoristiti za blagor ljubljenih učencev.

Celotno Kristusovo življenje na svetu je bilo življenje nesebične službe. Nauk vseh njegovih dejanj je bil, da ni prišel zato, "da njemu služijo, ampak da služi". ([Mat 20,28](#).) Učenci pa tega še niso dojeli. Jezus je pri tej zadnji pashalni večerji ponovil svoj nauk s slikovito razlago, da bi se neizbrisno vtisnila v njihova srca in um.

Pogovori med Jezusom in učenci so bili navadno ure tihega veselja, ki so jih zelo cenili. Pashalne večerje so bile zelo dragoceni prizori; toda tokrat je bil Jezus potrta. Njegovo srce je bilo obremenjeno in senca je počivala na njegovem obrazu.^{/642/} Ko je v zgornjo sobo prišel skupaj z učenci, so ti takoj opazili, da ga nekaj zelo teži; čeprav niso poznali vzroka, so sočustvovali z njim v njegovi žalosti.

Ko so se zbrali okrog mize, je Jezus ganljivo žalostno spregovoril: "Željno sem hrepenel jesti to velikonočno jagnje z vami, preden bom trpel; kajti pravim vam, da ga ne bom več jedel, dokler se v Božjem kraljestvu ne dopolni. In prejme kelih, zahvali in reče: Vzemite ga in razdelite med seboj. Kajti pravim vam, da ne bom več pil od trtnega sadu, dokler ne pride Božje kraljestvo." ([Luk 22,15-18](#).)

Kristus je vedel, da je napočil čas, ko mora oditi s tega sveta k Očetu. Ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je ljubil do konca. Križeva senca je že padala nanj in bolečina je mučila njegovo srce. Vedel je, da ga bodo v trenutku izdaje zapustili. Vedel je, da bo obsojen na smrt po najbolj ponižujočem sojenju, ki so ga bili kdaj deležni hudodelci. Poznal je nehvaležnost in krutost njih, ki jih je prišel rešiti. Zavedal se je, kako velika žrtev se zahteva od njega, a prav tako tudi, da bo za mnoge ljudi zama. Ker je vse to vedel, je naravno, da so ga prevzele misli o ponižanju in trpljenju. Toda pogledal je na dvanajstere, ki so se mu pridružili z vsem srcem, a bodo prepuščeni, da se po njegovem ponižanju, žalosti in trpljenju sami bojujejo na tem svetu. Njegove misli o tem, kar bo moral pretrpeti, so bile vedno povezane z učenci. Ni mislil nase. V njegovih mislih je bila najpomembnejša skrb zanje.

Jezus je moral med to zadnjo večerjo učencem še veliko povedati. Če bi bili pripravljeni sprejeti to, kar jim je želel povedati, bi bili obvarovani srce trgajočih muk, razočaranj in nevere. Jezus pa je videl, da ne morejo prenesti tega, kar jim je imel povedati. Zaskrbljeno jih je pogledal, besede opominov in tolažbe pa so zamrle na njegovih ustnicah. Trenutki so minevali v tišini. Zdelo se je, da Jezus nekaj pričakuje. Učencem je postalo neprijetno. Kazalo je, kakor da sta izginila sočutje in nežnost, ki ju je spodbudila Kristusova žalost. Njegove z žalostjo napolnjene besede, ki so opozarjale na njegovo trpljenje, niso nanje naredile velikega vtisa. Njihovi medsebojni pogledi so razodevali zavist in tekmovalnost.

"Vname se pa tudi prepir med njimi, kdo izmed njih velja li za večjega." ([Luk 22,24](#).) Ta prepir, ki so ga nadaljevali tudi v Kristusovi navzočnosti, ga je razžalostil in ranil. Učenci so se oklepali svoje najljubše zamisli, da bo njihov Učitelj vzpostavil svojo oblast in sedel na

Davidov prestol. Vsak od njih je v srcu hrepenel, da bi dobil največji položaj^{/643/} v tem kraljestvu. Med seboj so se presojali; in namesto da bi brata bolj cenili kakor sebe, so dajali sebe na prvi prostor. Jakobova in Janezova prošnja, da naj bi sedela z desne in leve strani Kristusovega prestola, je spodbudila jezo drugih. To, da sta si ta brata drznila prositi za najvišji položaj, je tako vznemirilo druge, da je grozil razkol. Čutili so, da se je o njih napačno presojalo, da se njihova zvestoba in nadarjenost nista dovolj cenili. Judež je bil še posebej oster do Jakoba in Janeza.

Še pri vstopu v sobo so bila srca učencev polna užaljenosti. Judež se je prerinil na Kristusovo levico, Janez pa na desnico. Če je obstajalo najvišje mesto, potem je Judež trdno sklenil, da ga bo zasedel, menil pa je, da je ta prostor gotovo ob Jezusu. Judež pa je bil izdajalec.

Za razpravo pa se je pojavil še en vzrok. Med praznikom je bila navada, da služabnik umije gostom noge. Tudi tokrat je bilo vse pripravljeno. Vrč, umivalnik in brisača so bili pripravljene za umivanje nog. Ker pa ni bilo nobenega služabnika, je bila naloga učencev, da opravijo to delo. Ampak nobeden od učencev se ni mogel odločiti, da bi popustil svojemu užaljenemu ponosu in opravil dolžnost služabnika. Vsi so razodevali trmasto ravnodušnost, ne zavedajoč se, da je tukaj neko opravilo zanje. Z molkom so kazali, da se nočejo ponižati.

Kako naj bi Kristus zaščitil te bedne duše, da Satan nad njimi ne bi izbojeval odločilne zmage? Kako naj bi jim pojasnil, da jih sam učiteljski poklic ne nareja, da so učenci, in jim ne zagotavlja prostora v njegovem kraljestvu? Kako naj bi jim pokazal, da se prava velikost vidi v službi ljubezni in pravi ponižnosti? Kako naj prižge ljubezen v njihovih srcih in jih usposobi dojeti to, kar jim želi povedati?

Učenci se niso niti premaknili, da bi služili drug drugemu. Jezus je nekaj trenutkov čakal, da bi videl, kaj bodo naredili. Potem pa je On, božanski Učitelj, vstal od mize. Odložil zgornje ogrinjalo, da ga ne bi oviralo, vzel brisačo in si jo pripasal. Presenečeni učenci so vse to opazovali molče in čakali, kaj bo sledilo. "Potem vlije vode v medenico in začne umivati učencem noge in otirati s prtom, ki je bil z njim opasan." ([Jan 13,5](#).) To ravnanje je učencem odprlo oči. Grenka sramota in ponižanje sta napolnila njihovo srce. Razumeli so neizgovorjeno grajo in se videli v popolnoma novi luči.

Tako je Kristus izrazil svojo ljubezen do učencev. Njihov sebični duh ga je žalostil, vendar se zaradi tega ni z njimi spustil v nikakršno razpravo^{/644/} glede njihove težave. Namesto tega jim je dal zgled, ki ga nikoli ne bodo pozabili. Njegova ljubezen do njih se ni dala zlahka skaliti ali zadušiti. Vedel je, "da mu je dal Oče vse v roke, in da je od Boga izšel in k Bogu gre". ([Jan 13,3](#).) Popolnoma se je zavedal svojega božanstva, toda odložil je svojo kraljevsko krono in kraljevsko oblačilo ter vzel nase podobo hlapca. Eno njegovih zadnjih dejanj pozemskega življenja je bilo, da se je opasal kakor služabnik in opravil njegovo dolžnost.

Pred pasho se je Judež že drugič sešel z duhovniki in pismarji ter se z njimi dogovoril, da jim izroči Jezusa v roke. Potem se je neopazno pomešal med učence, kakor da ne bi bil ničesar zagrešil, in vneto sodeloval v pripravah za praznovanje. Učenci niso ničesar vedeli o njegovem namenu. Samo Jezus je poznal njegovo skrivnost. Vendar ga ni razkrinkal. Hrepenel je po njegovi duši. Zanj je čutil enako breme kakor za Jeruzalem, ko je jokal nad obsojenim mestom. Njegovo srce je vpilo: "Kako bi te mogel zapustiti?" Tudi Judež je čutil prepričljivo moč te ljubezni. Ko so Zveličarjeve roke umivale Judeževe umazane noge in jih brisale z brisačo, je bilo njegovo srce močno ganjeno z mislijo, da bi takoj priznal svoj greh. Vendar se ni želel ponižati. Zakrknil je svoje srce pred spokorjenjem. Za trenutek odrinjene

stare spodbude so ga zopet prevzele. Judež je bil užaljen, ker je Kristus umival noge učencem. Mislil si je, da Jezus ne more biti Izraelov kralj, če se lahko tako poniža. Uničeni so bili vsi upi v posvetne časti v pozemskem kraljestvu. Judež je bil prepričan, da ne more ničesar dobiti, če bo sledil Kristusu. Potem ko je videl, da se je po njegovem mnenju tako očitno ponižal, se je še trdneje odločil, da se mu bo odpovedal in priznal, da je bil prevaran. Obsedel ga je hudobni duh in odločil se je dokončati sprejeto delo izdaje svojega Gospoda.

Pri izbiri prostora za mizo je Judež poskušal zasesti prvi prostor, in Kristus je kot hlapec postregel najprej njemu. Janez, do katerega je Judež čutil veliko zagrenjenost, je moral čakati, da je bil zadnji. Ampak Janez tega ni imel ne za grajo ne za ponižanje. Učenci so bili globoko ganjeni, ko so opazovali Kristusovo ravnanje. Ko je prišel na vrsto Peter, je osuplo vzkliknil: "Gospod, ti mi boš umival noge?" ([Jan 13,6.](#)) Kristusova ponižnost je strla njegovo srce. Sramoval se je ob misli, da nobeden od učencev ne opravlja tega dela. Kristus je rekel: "Kar jaz delam, ti sedaj ne veš, ali zvedel boš potem." ([Jan 13,7.](#)) Peter ni mogel zdržati, da bi svojega Gospoda, za katerega je veroval, da je Božji Sin, gledal pred seboj opravljati služabnikovo delo. Vse v njem se je upiralo takšnemu ponižanju.^{/645/} Ni dojel, da je Kristus zaradi tega prišel na svet. Odločno je rekel: "Ne boš mi umival nog, na vekomaj ne!" ([Jan 13,8.](#))

Kristus mu je resno odgovoril: "Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj." ([Jan 13,8.](#)) Služba, ki jo je Peter zavračal, je bila simbol bolj vzvišenega čiščenja. Kristus je prišel, da bi očistil od grehov omadeževano srce. S tem ko Peter ni hotel dovoliti, da mu Kristus umije noge, se je hkrati branil višjega čiščenja, ki je bilo zajeto v nižjem. V resnici je zavrgel svojega Gospoda. Za Učitelja ni poniževalno, če mu dovolimo, da nas očisti. Prava ponižnost je, če s hvaležnim srcem sprejmemo vse, kar dela za nas, in da goreče delamo za Kristusa.

Po besedah: "Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj," ([Jan 13,8.](#)) se je Peter odpovedal ošabnosti in samovolji. Ni mogel zdržati misli na ločitev od Kristusa; to bi zanj pomenilo smrt. Dejal je: "Ne samo mojih nog, ampak tudi roke in glavo." ([Jan 13,9.](#)) Jezus pa mu je odvrnil: "Kdor je bil v kopeli umit, ne potrebuje, samo da si noge umije, sicer je ves čist." ([Jan 13,10.](#))

Te besede pomenijo več kakor samo telesno čistočo. Kristus še vedno govori o bolj vzvišenem čiščenju, ki je bilo ponazorjeno z nižjim. Kdor pride s kopanja, je čist; samo v opanke obute noge se kmalu zaprašijo, zato jih je potrebno spet umiti. Tako so bili Peter in njegovi sobratje očiščeni v velikem izviru, dostopnem za vse grehe in nečistosti. Kristus jih je priznal za svoje. Skušnjava pa jih je zapeljala v zlo, zato jim je bila še vedno potrebna njegova očiščujoča milost. Ko si je Jezus pripasal brisačo, da bi umil prah z njihovih nog, je hotel ravno s tem dejanjem umiti njihova srca odtujitve, ljubosumnosti in ošabnosti. To pa je pomenilo veliko več kakor zgolj umivanje prahu z nog. Z duhom, ki so ga imeli tedaj, ni bil nihče od njih pripravljen za občestvo s Kristusom. Brez duha ponižnosti in ljubezni niso bili pripravljeni zaužiti pashalno večerjo ali se udeležiti spominske službe, ki jo je Kristus nameraval tedaj vzpostaviti. Njihova srca so morala biti očiščena. Ošabnost in samoljubje povzročata neslogo in sovraštvo; vse to pa je Jezus izbrisal s tem, ko jim je umil noge. Njihova čustva so se spremenila. Ko jih je Jezus pogledal, je lahko rekel: "Vi ste čisti." ([Jan 13,10.](#)) Sedaj sta obstajali edinost srca in medsebojna ljubezen. Postali so ponižni in pripravljeni sprejemati nauke. Razen Judeža so bili vsi pripravljeni drugemu odstopiti najvišji prostor. Sedaj so lahko z vdanim in hvaležnim srcem sprejeli Kristusove besede.

Tudi mi smo kakor Peter in njegovi bratje umiti v Kristusovi krvi. Ampak mnogokrat se čisto srce omadežuje v stiku z zlom. Zato moramo priti h Kristusu, da bi dobili njegovo očiščujočo milost. Peter se je upiral prepustiti prašne noge dotiku svojega Gospoda in Učitelja.^{/646/} Kolikokrat pa pridejo naša grešna in nečista srca v stik s Kristusovim srcem! Kako ga zaboli naša hudobna narava, nečimrnost in ošabnost! Vendar pa moramo prinesiti k njemu vse svoje pomanjkljivosti in omadeževanost. Samo On nas lahko tega očisti. Če nismo očiščeni z njegovo močjo, nismo pripravljeni za občestvo z njim.

Jezus je rekel učencem: "Vi ste čisti, ali ne vsi." ([Jan 13,10.](#)) Tudi Judežu je umil noge, toda njegovo srce se mu ni odprlo. Ni bilo očiščeno. Judež se ni izročil Kristusu.

Potem ko je Kristus učencem umil noge, se spet ogrnil z ogrinjalom in sedel za mizo, je rekel: "Veste li, kaj sem vam storil? Vi me imenujete: Učitelj in Gospod, in prav pravite; kajti to tudi sem. Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste dolžni tudi vi drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam dal namreč, da tudi vi delajte tako, kakor sem jaz vam storil. Resnično, resnično vam pravim: Hlapec ni večji od svojega gospodarja, tudi poslanec ni večji nego tisti, ki ga je poslal." ([Jan 13,12-16.](#))

Kristus je želel pojasniti učencem, da se njegovo dostojanstvo niti malo ni zmanjšalo zato, ker jim je umil noge. "Vi me imenujete: Učitelj in Gospod, in prav pravite; kajti to tudi sem." ([Jan 13,13.](#)) Prav zato, ker je bil tako neskončno vzvišen, je dal tej službi milost in pomembnost. Nihče ni bil tako povišan kakor Kristus, On pa se je vendar spustil do najbolj skromne dolžnosti. Da njegovo ljudstvo ne bi bilo zapeljano s sebičnostjo, ki prebiva v mesenem srcu in jo samoljubje še krepi, je dal sam Kristus zgled ponižnosti. Tega pomembnega nauka ni hotel prepustiti človekovi pristoynosti. Zanj je bilo to tako daljnosežno, da je On osebno, ki je enak Bogu, ravnal z učenci kakor hlapec. Medtem ko so se oni prepirali za najvišji položaj, se je ta, pred katerim naj bi se pripognilo vsako koleno, On, ki mu služijo angeli in imajo to za čast, sklonil pred njimi, ki so ga imenovali Gospod, in jim umil noge. Umil jih je celo svojemu izdajalcu.

Kristus je dal v svojem življenju in naukih popoln zgled nesebične službe, ki ima svoj vir v Bogu. Bog ne živi zase. S stvarjenjem sveta in vzdrževanjem vsega ustvarjenega stalno služi drugim. "On velewa svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, in daje dež pravičnim in nepravičnim." ([Mat 5,45.](#)) Ta zgled služenja je Oče izročil Sinu. Jezus je bil postavljen na čelo človeškega rodu, da naj bi ga s svojim zgledom učil, kaj pomeni služiti. Njegovo celotno življenje je bilo podrejeno zakonu službe. Služil in pomagal je vsem. Tako je živel v popolnem soglasju z Božjim zakonom in nam z zgledom pokazal, kako naj ga izpolnimo.^{/649/}

Jezus si je vedno znova prizadeval vzpostaviti med učenci to načelo. Ko sta Jakob in Janez prosila za prednost, je rekel: "Kdor koli hoče postati velik med vami, bodi vam služabnik." ([Mat 20,26.](#)) V mojem kraljestvu ni prostora za načelo prednosti in prevladovanja. Edina prava velikost je ponižnost. Edina razlika je v posvečenosti služenju drugim.

Potem ko je Jezus učencem umil noge, je rekel: "Zgled sem vam dal namreč, da tudi vi delajte tako, kakor sem jaz vam storil." ([Jan 13,15.](#)) S temi besedami Kristus ni rekel samo, da je izkazovanje gostoljubnosti dolžnost. S tem je bilo mišljeno veliko več kakor samo umivanje od potovanja zaprašenih nog gostom. Kristus je tedaj vzpostavil versko službo. Z dejanjem našega Gospoda je ta ponižujoči obred postal posvečena služba. Učenci naj bi ga vedno opravljali, da bi ohranili v spominu njegov nauk o ponižnosti in službi.

Ta obred je Kristus določil za pripravo na sveto službo. Vse dokler se gojijo ošabnost, neednost in želja po oblasti, srce ne more doseči občestva s Kristusom. Nismo pripravljeni sprejeti deležstva njegovega telesa in krvi. Zato je Jezus določil, naj se najprej upošteva spomin na njegovo ponižnost.

Ko se Božji otroci zberejo k tej slovesnosti, naj se spominjajo besed Gospoda življenja in slave: "Veste li, kaj sem vam storil? Vi me imenujete: Učitelj in Gospod, in prav pravite; kajti to tudi sem. Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste dolžni tudi vi drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam dal namreč, da tudi vi delajte tako, kakor sem jaz vam storil. Resnično, resnično vam pravim: Hlapec ni večji od svojega gospodarja, tudi poslanec ni večji nego tisti, ki ga je poslal. Ako to veste, blagor vam, če to delate." ([Jan 13,12-17.](#)) Človek je po naravi nagnjen, da sebe ceni višje kakor svojega brata; dela zase in si poskuša priboriti najboljši prostor. To pa pogosto povzroča zlobne domneve in grenkobo duha. Obred ponižnosti pred Gospodovo večerjo pa naj bi odpravil ta nesoglasja; človeka naj bi osvobodil sebičnosti, ga spravil s hodulj samopoviševanja k srčni ponižnosti, ki ga bo pripravila služiti svojemu bratu.

Sveti Opazovalec iz nebes je navzoč pri tem obredu in ga naredi za čas preiskovanja samega sebe, spoznanja grehov in blagoslovljene gotovosti o odpuščanju grehov. Navzoč je Kristus s polnoto svoje milosti, da bi spremenil tok misli, ki so tekle po strugi sebičnosti. Sveti Duh poživlja občutke njih, ki posnemajo zgled svojega Gospoda. Ko se spominjamo Zveličarjeve ponižnosti zaradi nas,^{/650/} se poraja misel za mislijo; pojavi se cela vrsta spominov na Božjo veliko dobroto in tudi na dobrohotnost in nežnost pozemskih prijateljev. Spomnimo se pozabljenih blagoslovov, zlorabljenе milosti, premalo cenjene ljubeznivosti. Razkrijejo se korenine grenkobe, ki so zadušile dragoceno rastlino ljubezni. Zavemo se značajskih napak, opuščenih dolžnosti, nehvaležnosti do Boga in ravnodušnosti do bratov. Našo grešnost bomo videli v luči, v kakršni jo gleda Bog. Naše misli niso misli samovšečnosti, temveč misli stroge samodiscipline in ponižnosti. Naš um je okrepljen tako, da lahko poruši vsako oviro, ki je povzročila odtujenost. Odstranjene so hudobne misli in obrekovanje. Grehi so priznani in odpuščeni. Podrejajoča Kristusova milost prihaja v nas in njegova ljubezen spaja srca v blagoslovljeno edinost.

Če se nauk o pripravljalni službi uči tako, se prebudi želja po višjem duhovnem življenju. Božanska Priča bo odgovorila na tako željo. Duša bo oplemenitena. Lahko se udeležimo svete večerje z zavestjo, da so nam grehi odpuščeni. Sončni žarki Kristusove pravičnosti bodo napolnili prostore uma in tempelj duše. Videli bomo "Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta". ([Jan 1,29.](#))

Kdor tako sprejema duha te službe, zanj nikoli ne bo goli obred. Njegov stalni nauk se bo glasil: "Po ljubezni služite drug drugemu." ([Gal 5, 13.](#)) Z umivanjem nog učencem je Kristus dokazal, da bi opravil zanje vsako še tako poniževalno službo, da bi lahko z njim postali dediči večnega bogastva nebeških zakladnic. Z opravljanjem tega obreda se njegovi učenci obvezujejo prav tako služiti svojim bratom. Kadar koli se ta obred opravlja pravilno, se Božji otroci povezujejo med seboj v sveto zvezo, da bi si lahko medsebojno pomagali in bili v blagoslov. Obvezujejo se, da bodo svoje življenje posvetili nesebični službi. Vendar ne samo drug za drugega. Njihovo delovno področje je obširno, kakor je bilo področje dela njihovega Učitelja. Svet je poln ljudi, ki potrebujejo našo službo. Povsod se najdejo siromašni, nemočni in neuki. Tisti, ki so imeli občestvo s Kristusom v zgornji sobi, bodo odšli služiti, kakor je služil On.

Jezus, kateremu so vsi služili, je prišel za služabnika vsem. Ker je služil vsem, bodo tudi njemu vsi služili in ga častili. Kdor želi biti deležen njegovih božanskih lastnosti in se veseliti ob pogledu na odrešene, mora posnemati njegov zgled nesebične službe.

Vse to vsebujejo Jezusove besede: "Zgled sem vam dal namreč, da tudi vi delajte tako, kakor sem jaz vam storil." ([Jan 13,15](#).) To je bil namen službe, ki jo je vzpostavil. Zato je dejal: "Ako to veste," če poznate cilj njegovih naukov, "blagor vam, če to delate." ([Jan 13,17](#).)/651/

72. "V moj spomin" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 26,20-29](#); [Mar 14,17-25](#); [Luk 22,14-23](#); [Jan 13,18-30](#).

"Gospod Jezus je tisto noč, v kateri je bil izdan, vzel kruh in, zahvalivši se, ga je prelomil in rekel: Vzemite, jejte: to je moje telo, ki je za vas; to delajte v moj spomin. Tako tudi kelih po večerji, rekoč: Ta kelih je nova zaveza v moji krvi; to delajte, kolikorkolikrat pijete, v moj spomin. Kajti kolikorkolikrat jeste ta kruh in pijete ta kelih, oznanjujete Gospodovo smrt, dokler ne pride." ([1 Kor 11,23-26](#).)

Kristus je stal na meji dveh obdobj in njunih dveh največjih praznikov. On, brezmadežno Božje Jagnje, se je moral darovati kot daritev za greh, s čimer bi dokončal sistem simbolov in obredov, ki so štiri tisoč let kazali na njegovo smrt. Ko je jedel pashalno večerjo z učenci, je na njeno mesto postavil obred, ki naj bi postal spomin na njegovo veliko daritev. Judovski ljudski praznik je za vselej izgubil veljavo. Obred, ki ga je vzpostavil Kristus, so morali njegovi sledilci praznovati v vseh deželah in v vseh časih.

Pasha je bila določena kot spomin na osvoboditev Izraela iz egiptovske sužnosti. Bog je ukazal, da se iz leta v leto znova pripovedujejo zgodovinski dogodki, ko bodo otroci vpraševali o pomenu tega praznika. Tako naj bi se čudovita osvoboditev sveže ohranila v spominu vseh. Gospodova večerja pa je dana^{652/} kot spomin na veliko osvoboditev, ki jo je Kristus opravil s svojo smrtjo. Ta obred je treba obhajati, vse dokler On ne pride drugič v moči in slavi. To je sredstvo, ki nam pomaga, da se njegovo veliko delo sveže ohrani v naših mislih.

Pri osvoboditvi iz Egipta so izraelski otroci stoje jedli pashalno večerjo z opasanimi ledji in s palico v roki pripravljeni za potovanje. Način, kako so praznovali to ustanovo, se je ujemal z njihovim stanjem; ravnokar so se pripravljali za svoj izhod iz Egipta in na začetek bolečega in napornega potovanja skozi puščavo. V Kristusovem času pa so se razmere spremenile. Ni jim več bilo potrebno iziti iz tuje dežele, temveč so prebivali v svoji deželi. V spokojnosti, ki jim je bila dana, se je ljudstvo napol leže udeležilo pashalne večerje. Blazine so bile pognjene okrog mize in na njih so počivali gosti tako, da so se naslanjali na levico, medtem ko jim je desnica bila prosta za jed. Pri tem položaju je lahko gost naslonil svojo glavo na prsi tistemu, ki je bil zraven njega. Noge, ki so bile iztegnjene navzven po blazini, je lahko umil človek, ki se je pomikal zunaj tega kroga.

Kristus je še vedno sedel za mizo, na kateri je bila postavljena pashalna večerja. Pred njim so bili brezkrvasni kruhi. Na mizi je bilo tudi pashalno neprevrelo vino. S temi znamenji je Kristus pokazal svojo čisto daritev. Nič, kar je pokvarjeno z vretjem, simbolom greha in smrti, ne more predstavljati "Jagnjeta brez hibe in brez madeža". ([1 Pet 1,19](#).)

"Ko so pa jedli, vzame Jezus kruh in blagoslovi in ga prelomi ter da učencem, rekoč: Vzemite, jejte; to je moje telo. In vzame kelih, se zahvali in jim da, rekoč: Pijte iz njega vsi, kajti to je moja kri nove zaveze, ki se prelija za mnoge za odpuščanje grehov. Pravim vam pa, da odslej ne bom pil tega trtnega sadu do tistega dne, ko ga bom pil z vami novega v kraljestvu svojega Očeta." ([Mat 26,26-29](#).)

Izdajalec Judež se je udeležil obreda svete večerje. Prejel je od Jezusa znamenje njegovega strtega telesa in prelite krvi. Slišal je besede: "To delajte v moj spomin." Ko je izdajalec sedel

ob samem Božjem Jagnjetu, je premišljal o svojih temnih naklepih in se prepuščal svojim mrkim in maščevalnim mislim.

Pri umivanju nog je Kristus prepričljivo dokazal, da pozna Judežev značaj. "Niste vsi čisti!" ([Jan 13,11.](#))^{/653/} je rekel. Te besede so prepričale lažnega učenca, da Kristus pozna njegov skrivnostni naklep. Kristus je sedaj spregovoril bolj odkrito. Ko so sedeli za mizo, je opazoval učence in rekel: "Ne govorim o vseh vas; jaz vem, katere sem izvolil. Ali izpolniti se mora pismo: Ta, ki je z menoj kruh, je vzdignil svojo peto zoper mene." ([Jan 13,18.](#))

Učenci niti sedaj niso sumničili Judeža. Opazili pa so, da je Kristus zelo zaskrbljen. Zagrnj jih je oblak hude slutnje o strašni nesreči, katere narave niso razumeli. Medtem ko so v tišini jedli, je Jezus rekel: "Resnično, resnično vam pravim, da me eden izmed vas izda." ([Jan 13,21.](#)) Ob teh besedah sta jih obšla zmedenost in začudenje. Niso mogli dojeti, da bi kdor koli med njimi mogel biti tako zahrbtnen do svojega božanskega Učitelja. Zaradi česa bi ga izdal? Komu? V čigavem srcu bi se mogel poroditi takšen načrt? Prav gotovo ne v nobenem izmed dvanajsterice, ki so uživali prednost pred vsemi drugimi poslušati njegove nauke ter deliti njegovo čudovito ljubezen in s katerimi je tako lepo ravnal ter jih združil v tako pristnem občestvu s seboj.

Ker so dojeli smisel njegovih besed in se spomnili, da so bile njegove izjave vedno resnične, so se prestrašili in podvomili o sebi. Začeli so preiskovati svoja srca, da bi ugotovili, ali se ni vanje vtihotapila kakšna misel proti Učitelju. Z bolečino so spraševali drug za drugim: "Ali sem jaz, Gospod?" ([Mat 26,22.](#)) Judež pa je sede molčal. Slednjič je Janez zelo vznemirjen vprašal: "Gospod, kdo je?" ([Jan 13,25.](#)) Jezus mu je odgovoril: "Tisti, ki pomaka z menoj roko v skledo, ta me bo izdal. Sin človekov sicer gre, kakor je pisano o njem, ali gorje tistemu človeku, ki izda Sina človekovega! Boljše bi bilo tistemu človeku, da ne bi bil rojen." ([Mat 26,23.24.](#)) Učenci so skrbno opazovali obraze drug drugega, ko so vpraševali: "Ali jaz?" ([Mar 14,19.](#)) Judež je s svojim molkom zbudil pozornost pri učencih. Sredi zmede, vprašanj in izrazov začudenja ni niti slišal Jezusovega odgovora na Janezovo vprašanje. Da bi se izognil vprašujočim pogledom učencev, je vprašal kakor poprej oni: "Sem li mar jaz, Rabi?" Jezus mu je resno odgovoril: "Ti si rekel." ([Mat 26,25.](#))

Presenečen in zmeden, ker so bili odkriti njegovi naklepi, je hitro vstal in se napotil k izhodu. Tedaj mu je še rekel: "Kar delaš, stori hitro. Vzemši torej grižljaj, odide takoj; bila je pa noč." ([Jan 13,27.30.](#)) Noč je bila za izdajalca, ko je zapustil Kristusa in odšel v temo.

Vse do tega koraka Judež ni prestopil meje možnosti za spokorjenje. Toda ko je zapustil Gospoda in svoje^{/654/} prijatelje učence, je padla končna odločitev. Prestopil je mejo.

Jezus je pokazal čudovito potrpežljivost do te duše v skušnjavi. Ničesar ni izpustil, kar je bilo možno za Judeževo rešitev. Čeprav je že dvakrat nameraval izdati svojega Gospoda, mu je Jezus še vedno dajal možnost za spokorjenje. Ko je bral v izdajalčevem srcu tajne namene, mu je dal zadnji prepričljiv dokaz o svojem božanstvu. To je bilo za lažnega učenca zadnje vabilo k spokorjenju. Nobeno vabilo ni bilo izpuščeno, ki ga je moglo narediti Kristusovo božansko-človeško srce. Valovi usmiljenja, ki so se odbijali od trmaste ošabnosti, so se vračali kot še močnejša plima ljubezni, ki zmaguje. Čeprav je bil Judež presenečen in prestrašen, ker je prišla na dan njegova krivda, je postal le še odločnejši. Zapustil je sveto večerjo in se podal izvršit svoje izdajstvo.

S tem ko je Kristus izgovoril prekletstvo nad Judežem, je razodel usmiljenje do svojih učencev. Tako jim je dal glavni dokaz svojega mesijanstva. "Že sedaj vam to pravim, preden se je zgodilo, da verujete, kadar se zgodi, da **sem jaz.**" ([Jan 13,19.](#)) Če bi bil Jezus molčal in se delal, da ne ve, kar bo prišlo nanj, bi učenci lahko sklepali, da Učitelj nima božanske previdnosti, da je bil presenečen in tako izročen v roke ubijalsko razpoloženi drhali. Leto dni poprej je Jezus rekel učencem, da je izbral dvanajstere, vendar pa je eden od teh hudič. Zdaj so Judežu namenjene besede pokazale, da je Učitelj popolnoma seznanjen z njegovo izdajo. Poleg tega je bil njihov cilj okrepiti vero pravih Kristusovih sledilcev v času njegovega ponižanja. Ko bo Judež doživel svoj strašen konec, se bodo spomnili prekletstva, ki ga je Jezus izgovoril nad izdajalcem.

Zveličar je imel še en cilj. Svoje službe ni odklonil tistemu, za kogar je vedel, da ga bo izdal. Učenci niso razumeli besed niti tedaj, ko jim je pri umivanju nog rekel: "Niste vsi čisti," in celo ne tedaj, ko je za mizo izjavil: "Ta, ki je z menoj kruh, je vzdignil svojo peto zoper mene." ([Jan 13, 11.18.](#)) Ko pa so pozneje razumeli, kaj pomenijo njegove besede, so imeli vzrok za razmišljanje o Božji potrpežljivosti in milosti do največjega grešnika.

Čeprav je Jezus poznal Judeža že od samega začetka, mu je vseeno umil noge. Tudi izdajalec je imel prednost, da se je skupaj s Kristusom udeležil svete večerje. Potrpežljivi Zveličar je grešnika spodbujal, naj ga sprejme, se spokori in se očisti vsakega madeža greha. To je zgled za nas. Kadar domnevamo, da je kdo v zmoti ali v grehu, se ne smemo ločiti od njega. Z nikakršnim brezskrbnim^{655/} ločevanjem ga ne smemo prepustiti skušnjavi v plen ali ga odriniti na Satanovo bojišče. To ni Kristusov način dela. Učencem je umil noge, ker so bili v zmoti in so grešili, in vsi razen enega od dvanajstarih so se spokorili.

Kristusov zgled prepoveduje izključitev od Gospodove večerje. Jasno je, da javni greh izključuje krivca. To Sveti Duh jasno uči. ([1 Kor 5,11.](#)) Toda mimo tega ne sme nihče soditi. Bog ni dal ljudem pravice določati, kdo se sme udeleževati v takšnih priložnostih. Kajti kdo more brati, kaj je v srcu? Kdo more razlikovati ljuljko od pšenice? "Ali človek naj izkuša sam sebe in tako naj je od kruha in pije od keliha. Zatorej kdor je ta kruh in pije Gospodov kelih nevredno, kriv bo Gospodovega telesa in krvi. Zakaj kdor je in pije nevredno, je in pije sebi sodbo, ker ne razlikuje Gospodovega telesa." ([1 Kor 11,28.27.29.](#))

Ko se verniki zberejo k obhajanju tega obreda, so navzoči tudi za človeške oči nevidni sli. Na takšnem zboru se lahko najde tudi kakšen Judež. Če je tako, potem so zraven tudi poslanci Kneza teme, ker spremljajo te, ki ne dovolijo, da bi jih vodil Sveti Duh. Navzoči pa so tudi nebeški angeli. Ti nevidni obiskovalci so navzoči ob vsaki taki priložnosti. K obredu pridejo tudi osebe, ki v srcu niso služabniki resnice in svetosti, a se vseeno želijo udeležiti svetega obreda. Tega se jim ne sme prepovedati. To so priče, ki so bile navzoče, ko je Jezus umil noge učencem in Judežu. Tega prizora ne opazujejo samo človeške oči.

Kristus je navzoč s Svetim Duhom, da bi dal pečat temu obredu. Navzoč je, da bi prepričal in omehčal srca. Njegovi pozornosti ne uide niti en pogled ali misel skrušenosti in spokorjenja. Čaka njega, ki se kesa in ima potrto srce. Vse je pripravljeno za sprejem take duše. On, ki je Judežu umil noge, želi umiti vsako srce madežev greha.

Nihče naj ne izostane od Gospodove večerje zato, ker se je mogoče udeležuje kdo, ki je ni vreden. Vsak učenec je poklican, da se je javno udeležuje in tako dokaže, da sprejema Kristusa za osebnega Zveličarja. Na tej svečanosti, ki jo je sam Kristus vzpostavil, se shaja s svojim ljudstvom in ga hrabri s svojo navzočnostjo. Lahko se zgodi, da ljudje nevrednega

srca in rok opravljajo to službo, v resnici pa je Kristus tukaj, da po njih služi svojim otrokom. Bogato blagoslovljeni bodo vsi, ki prihajajo z vero, ki je trdno utemeljena na Kristusu. Vsi pa, ki jim ni mar ta čas božanske prednosti, bodo trpeli izgubo. Zanje ustrezajo besede: "Niste vsi čisti". ([Jan 13,11.](#))

Ko je Kristus delil kruh in vino z učenci, se je zavezal,^{/656/} da bo njihov Odrešenik. Zaupal jim je novo zavezo, po kateri vsi, ki ga sprejmejo, postanejo Božji otroci in Kristusovi sodediči. S to zavezo jim je zagotovljen vsak blagoslov, ki ga nebesa lahko dajo za sedanje in prihodnje življenje. Delo te zaveze je moralo biti potrjeno s Kristusovo krvjo. Opravljanje tega obreda je moralo učence neprestano spominjati na neskončno daritev, ki je dana za vsakega posameznega člana družine padlega človeštva.

Gospodova večerja pa ne sme biti čas žalosti. To ni njen cilj. Ko se Gospodovi učenci zberejo okrog njegove mize, naj se ne spominjajo in objokujejo svojih pomanjkljivosti. Ni potrebno, da se zadržujejo na svojih preteklih verskih izkušnjah, bodisi da so dobre ali slabe. Prav tako naj se ne spominjajo medsebojnih neskladij. Vse to je treba opraviti med službo priprave. Preiskovanje samega sebe, priznanje grehov in poravnava sporov mora biti že opravljeno. Potem pridejo verniki k srečanju s Kristusom. Ni jim več treba stati v križevi senci, marveč v njegovi zveličavni svetlobi. Svoja srca morajo odpreti žarkom Sonca pravičnosti. Očiščenih src z dragoceno Kristusovo krvjo, popolnoma se zavedajoč njegove navzočnosti, čeprav ga ne vidijo, morajo slišati njegove besede: "Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem; ne dajem vam jaz, kakor daje svet." ([Jan 14,27.](#))

Gospod nam pravi: Ko se zaveste svojega greha, se spomnite, da sem jaz umrl za vas. Kadar boste imeli težave ali pa boste preganjani zaradi mene in evangelija, se spomnite ljubezni, ki je tako velika, da sem dal življenje za vas. Kadar se vam bodo dolžnosti zdele neizprosne in surove ter bremena pretežka, se spomnite, da sem zaradi vas nosil križ in mi ni bilo mar javnega zasramovanja. Kadar se vam bo srce stiskalo zaradi hude skušnjave, se spomnite, da vaš Odrešenik živi in se poteguje za vas.

Gospodova večerja kaže tudi na drugi Kristusov prihod. Določena je zato, da to upanje ohrani živo v mislih njegovih učencev. Kjer koli se bodo zbrali k spominu njegove smrti, povsod se bodo spominjali, kako je vzel kelih, se zahvalil in jim dal, "rekoč: Pijte iz njega vsi; kajti to je moja kri nove zaveze, ki se preliva za mnoge v odpuščanje grehov. Pravim vam pa, da odslej ne bom pil tega trtnega sadu do tistega dne, ko ga bom pil z vami novega v kraljestvu svojega Očeta." ([Mat 26,27-29.](#)) V svojih bridkosti so našli tolažbo v tem, da so upali v Gospodovo vrnitev. Neizrecno draga jim je bila misel: "Kajti kolikorkolikrat jeste ta kruh in pijete ta kelih, oznanjujete Gospodovo smrt, dokler ne pride." ([1 Kor 11,26.](#))^{/659/}

Tega ne smemo nikoli pozabiti. Jezusova ljubezen, ki nas poganja s svojo močjo, se mora vedno sveža ohraniti v našem spominu. Kristus je to službo vzpostavil z željo, da bo govoril našim čustvom o Božji ljubezni, ki je bila izkazana v našo korist. Med nami in Bogom se lahko vzpostavi občestvo samo po Kristusu. Občestvo in ljubezen med brati se morata učvrstiti in vedno ohranjati s Kristusovo ljubeznijo. Samo njegova smrt je lahko naredila, da je njegova ljubezen učinkovita za nas. Samo zaradi njegove smrti smemo upati v njegov drugi prihod. Njegova daritev je središče našega upanja. Na njej moramo utrditi svojo vero.

Sveti obredi, ki spominjajo na Gospodovo ponižanje in trpljenje, se pogosto obhajajo zgolj formalno. Vzpostavljeni pa so z določenim namenom. Naša čutila morajo oživetiti, da bi mogli razumeti skrivnost pobožnosti. Vsi imajo prednost, da mnogo bolj kakor sicer razumejo

Kristusovo trpljenje. "In kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi", tako je moral biti povišan tudi Sin človekov, "da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj, temveč da ima večno življenje". ([Jan 3,14.15.](#)) Gledati moramo na golgotski križ, na katerem je umrl Zveličar. Naša večna blaginja zahteva, da pokažemo vero v Kristusa.

Naš Gospod je rekel: "Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kajti moje meso je prava jed in moja kri je prava pijača." ([Jan 6,53.55.](#)) To natančno ustreza naši meseni naravi. Celo tudi naše pozemsko življenje dolgujemo Kristusovi smrti. Kruh, ki ga jemo, je odkupljen z njegovim zlomljenim telesom. Voda, ki jo pijemo, je kupljena z njegovo prelito krvjo. Nihče, najsi bo svetnik ali grešnik, ne uživa svoje vsakdanje hrane, ne da bi bila blagoslovljena s Kristusovim telesom in krvjo. Golgotski križ je vtisnjen v vsak hleb kruha. Odseva v vsakem izviru vode. Kristus je učil vse to z določitvijo simbolov svoje velike daritve. Svetloba, ki sije iz obreda svete večerje v gornji sobi, posvečuje hrano za naše vsakdanje življenje. Družinska miza s tem postaja Gospodova miza, vsak obrok pa sveti obred.

Koliko bolj so resnične Kristusove besede o naši duhovni naravi! On oznanja: "Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje." ([Jan 6,54.](#)) Življenje svetosti lahko živimo, če sprejemamo življenje, ki je bilo darovano za nas na golgotskem križu. To življenje sprejemamo, če sprejemamo njegovo besedo in delamo, kar je ukazal. Na ta način postajamo eno z njim. Jezus je rekel: "Kdor je moje meso in pije mojo kri, prebiva v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi/⁶⁶⁰ Oče in jaz živim zaradi Očeta: tako bo tudi tisti, ki mene je, živel zaradi mene." ([Jan 6,56.57.](#)) To besedilo se posebno nanaša na Gospodovo večerjo. Ko človek z vero globoko razmišlja o Gospodovi vzvišeni daritvi, sprejema vase Kristusovo duhovno življenje. Takšen bo pri Gospodovi večerji prejel duhovno moč. Ta sveti obred vzpostavlja živo zvezo, s katero je vernik povezan s Kristusom, a po njem tudi z Očetom. V posebnem smislu vzpostavlja zvezo med odvisnimi človeškimi bitji in Bogom.

Ko sprejemamo kruh in vino, ki predstavljata Kristusovo strto telo in prelito kri, se v mislih pridružujemo prizoru svete večerje v gornji izbi. Zdi se nam, da hodimo po vrtu, ki je posvečen s smrtnimi mukami njega, ki je vzel nase greh sveta. Postajamo priče boju, ki nam je omogočil spravo z Bogom. Med nami je povzdignjen križani Kristus.

Med gledanjem na križanega Odrešenika jasneje dojemamo velikost in pomen daritve, ki jo je darovalo Veličastvo nebes. Pred nami je poveličan načrt zveličanja, a misel na Golgoto zbujajo v naših srcih živa in sveta čustva. V našem srcu in na ustih bo hvaležnost Bogu in Jagnjetu; ošabnost in ugajanje svojemu jazu ne moreta rasti v duši, ki se živo spominja golgotskih prizorov.

Opazovalec neprimerljive Zveličarjeve ljubezni bo imel vzvišene misli, čisto srce in spremenjen značaj. Odšel bo, da bo luč svetlu, saj bo iz njega delno odsevala ta skrivnostna ljubezen. Kolikor dlje bomo opazovali Kristusov križ, tem jasneje bomo uporabljali jezik apostola, ki pravi: "A Bog ne daj, da bi se jaz hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je meni svet na križ razpet in jaz svetlu." ([Gal 6,14.](#))/⁶⁶¹

73. "Ne bodi vam srce plašno" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 13,31 do 17](#)

Kristus je pogledal učence poln Božje ljubezni in nežnega sočutja ter rekel: "Sedaj je Sin človekov oslavljen, in Bog je oslavljen v njem." ([Jan 13,31](#).) Judež je odšel iz sobe, in Kristus je ostal sam z enajsterimi. Z njimi je hotel govoriti o bližajoči se ločitvi, toda poprej jim je še enkrat razodel veliki cilj svojega poslanstva. Ta cilj je imel vedno pred očmi. Veselil se je, da bo s svojim ponižanjem in trpljenjem povečal Očetovo ime. Na to je najprej usmeril misli učencev.

Tedaj jih je ogovoril z ljubečim izrazom: "Otročiči," in nadaljeval, "še malo časa sem z vami. Iskali me boste, a kakor sem Judom povedal: kamor jaz grem, vi ne morete priti, tako pravim sedaj tudi vam." ([Jan 13, 33.](#))

Učenci se niso mogli veseliti teh besed. Polotil se jih je strah. Zato so se primaknili bliže k Zveličarju. Njihov Vodja in Gospod, njihov ljubljeni Učitelj in Prijatelj jim je bil dražji od življenja. Od njega so pričakovali pomoč v vseh težavah in tolažbo v žalostih in razočaranjih. Sedaj pa jih je moral zapustiti osamljene in odvisne. Mračne slutnje so napolnjevale njihovo srce.

Ampak Zveličarjeve besede so jim bile vendar polne upanja. Vedel je, da jih bo sovražnik napadal, in da je Satanova zvijača še posebej uspešna pri ljudeh, ki jih pritiskajo težave. Zato jih je usmeril od tega, "kar se vidi", na to, "kar se ne vidi". ([2 Kor 4,18.](#)) Iz zemeljskega izgnanstva je preusmeril njihove misli v nebeški dom.^{/662/}

"Ne bodi vam srce plašno," jim je rekel. "Verujte v Boga, tudi v mene verujte. V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč. Če bi ne bilo, bi vam bil povedal; kajti grem vam pripravljat prostor! In ko odidem in vam pripravim prostor, pridem zopet in vas vzamem k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz. In kam jaz grem, veste, tudi pot veste." ([Jan 14,1-4.](#)) Zaradi vas sem prišel na svet. Delam za vas. Ko bom odšel, bom dalje vztrajno delal za vas. Na svet sem prišel zato, da bi se vam razodel, da bi lahko verovali. K Očetu grem zato, da bom z njim sodeloval za vaše dobro. Cilj Kristusovega odhoda je bil ravno nasprotje od tega, česar so se učenci bali. Ni pomenil dokončne ločitve. Odšel je pripravljat prostor zanje, potem pa bo zopet prišel in jih vzel k sebi. Medtem ko bo zanje pripravljat prebivališča, naj bi si razvijali značaj po Božji podobi.

Učenci so bili še vedno zbegani. Tomaž, ki so ga stalno mučili dvomi, je vprašal: "Gospod, ne vemo, kam greš, in kako moremo vedeti pot?" ([Jan 14,5.](#)) Jezus mu je odgovoril: "Jaz sem pot in resnica in življenje; nihče ne pride k Očetu razen po meni. Ko bi bili mene spoznali, bi poznali tudi mojega Očeta. In odsihdob ga poznate, in videli ste ga." ([Jan 14,6.7.](#))

V nebesa ne vodi mnogo poti. Nihče si ne more izbrati svoje lastne poti. Kristus je rekel: "Jaz sem pot, ... nihče ne pride k Očetu razen po meni." ([Jan 14,6.](#)) Od prve evangeljske pridige v Raju, ki je oznanila, da bo ženino potomstvo strlo kači glavo, je bil Kristus povišan kot pot, resnica in življenje. Bil je pot, ko je živel Adam in je Abel daroval Bogu kri zaklanega jagnjeta, ki je predstavljala Odrešenikovo kri. Bil je pot, po kateri so bili zveličani očaki in preroki. Je edina pot, po kateri nam je omogočen pristop k Bogu.

Kristus je rekel: "Ko bi bili mene spoznali, bi poznali tudi mojega Očeta. In odsihdob ga poznate, in videli ste ga." ([Jan 14,7.](#)) Ampak učenci ga še vedno niso razumeli. Filip je vzkliknil: "Gospod, pokaži nam Očeta, in dosti je nam." ([Jan 14,8.](#))

Začuden nad njegovim nerazumevanjem ga je Kristus boleče presenečen vprašal: "Toliko časa sem z vami, in nisi me spoznal, Filip?" ([Jan 14,9.](#)) Ali je mogoče, da ne spoznaš Očeta v delih, ki jih dela po meni? Ali ne veruješ, da sem prišel pričat za Očeta? "In kako ti praviš, pokaži nam Očeta? Kdor je mene videl, je videl Očeta." ([Jan 14,9.](#)) Kristus ni prenehal biti Bog,^{/663/} ko je postal človek. Čeprav se je ponižal in sprejel človeško podobo, je v njem še vedno prebivalo božanstvo. Samo On je lahko človeškemu rodu razodel Očeta, učenci pa so imeli to prednost, da so lahko več kakor tri leta opazovali to razodevanje.

"Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni; če pa ne, verujte mi vsaj zavoljo teh del." ([Jan 14,11.](#)) Njihova vera bi lahko zanesljivo temeljila na dokazih, ki so se izražali v Kristusovih delih; v delih, ki jih noben človek nikoli ni naredil sam od sebe, niti jih nikoli ne bo. Kristusovo delo je pričalo o njegovem božanstvu. Po njem se je razodel Oče.

Če bi bili učenci verovali v to živo zvezo med Očetom in Sinom, potem jih vera ne bi zapustila, ko so Kristusa videli trpeti in umirati, da bi rešil izgubljeni svet. Kristus je poskušal pripeljati učence iz njihove nizke stopnje vere do izkušnje, ki bi jo lahko doživeli, če bi resnično spoznali, kdo je bil - Bog v človeškem telesu. Želel je, da bi jih njihova vera vodila k Bogu in jih tam zasidrila. Kako resno in vztrajno si je sočutni Zveličar prizadeval pripraviti učence na vihar skušnjav, ki se bo kmalu zagnal vanje. Želel je, da bi bili takrat z njim skriti v Bogu.

Medtem ko je Kristus govoril z njimi, je z njegovega obraza svetila Božja slava. In vse navzoče je preželo sveto spoštovanje, ko so z napeto pozornostjo poslušali njegove besede. Njihova srca so se počutila še močnejše pritegnjena k njemu; in ker so bili s Kristusom povezani z večjo ljubeznijo, so se bolj zblížali tudi med seboj. Čutili so, da so nebesa zelo blizu in da so bile besede, ki so jih poslušali, njim namenjeno sporočilo njihovega nebeškega Očeta.

Kristus je nadaljeval: "Resnično, resnično vam pravim: Kdor veruje v mene, bo tudi on vršil dela, ki jih jaz delam." ([Jan 14,12.](#)) Zveličar je zelo hrepenel, da bi njegovi učenci došli, čemu se je njegovo božanstvo povežalo s človeštvom. Na svet je prišel razgrnit Božjo slavo, da bi se lahko človek poboljšal po njeni obnavljajoči moči. Bog se je razodel v njem, da bi se On lahko razodel v njih. Jezus ni razkril nobenih lastnosti in ni razpolagal z nobenimi močmi, ki je ljudje ne bi mogli dobiti po veri vanj. Njegovo popolno človeško naravo lahko imajo vsi njegovi sledilci, če se tako podredijo Bogu, kakor se je On.

"In bo vršil še večja (*dela*) od teh: kajti jaz grem k Očetu." ([Jan 14,12.](#)) Kristus s tem ni hotel reči, da bo delo učencev bolj vzvišenega značaja od njegovega, marveč da bo bolj obsežno. Te besede se niso nanašale samo na čudeže, temveč na vse to, kar se bo zgodilo po delu Svetega Duha.^{/664/}

Po Gospodovem vnebohodu so učenci prepoznali uresničenje njegove obljube. Prizori križanja, vstajenja in vnebohoda so ostali zanje živa resničnost. Videli so, da so se prerokovanja dobesedno izpolnila. Preiskovali so svete spise in sprejeli njihove nauke z dotlej neznanim zaupanjem in prepričanjem. Vedeli so, da je bil božanski Učitelj vse, kar je trdil

zase. Ko so pripovedovali svojo izkušnjo in poviševali Božjo ljubezen, so bila srca ljudi omehčana in premagana, in mnogi so začeli verovati v Jezusa.

Zveličarjeva obljuba učencem je bila hkrati tudi obljuba njegovi cerkvi do konca časa. Bog ni načrtoval, da bi njegov čudoviti načrt zveličanja obrodil samo neznatne sadove. Vsi, ki gredo delat in se pri tem ne zanašajo na svojo moč, temveč na to, da lahko Bog deluje zanje in po njih, bodo zanesljivo uresničili izpolnitev njegove obljube. Delali boste še večja dela "od teh; kajti jaz grem k Očetu".

Doslej učenci še niso poznali neomejenih Zveličarjevih virov in moči. Rekel jim je: "Doslej niste ničesar prosili v mojem imenu." ([Jan 16,24.](#)) Razložil jim je, da skrivnost njihovega uspeha leži v prošnji za moč in milost v njegovem imenu. Kajti On bo pri Očetu in prosil zanje. Molitev ponižnega molilca prinaša pred Očeta kot svojo željo v molilčevo korist. Vsako iskreno molitev nebesa slišijo. Morebiti je izgovorjena nespretno, ampak če prihaja iz srca, se bo dvignila do svetišča, v katerem služi Jezus. In On jo bo pred Očeta prinesel brez ene same nerodnosti in jecljanja, okrašeno in odišavljeno s kadilom njegove popolnosti.

Steza iskrenosti in poštenosti ni brez ovir; toda v vsaki težavi moramo videti vabilo k molitvi. Nikogar ni, ki bi imel kako moč, a da je ni dobil od Boga. Vir te moči pa je na voljo tudi najbolj slabotnemu človeškemu bitju. Jezus pravi: "In kar koli boste prosili v mojem imenu, to bom storil, da bo oslavljen Oče v Sinu. Če boste kaj prosili v mojem imenu, jaz bom storil." ([Jan 14,13.14.](#))

"V mojem imenu." Tako je učencem naročil Kristus moliti. Kristusovi sledilci naj stojijo pred Bogom v njegovem imenu. Po vrednosti zanje darovane daritve so postali vredni v Gospodovih očeh. Zaradi njim vračunane Kristusove pravičnosti veljajo za dragocene. Gospod vsem, ki se ga bojijo, odpušča zaradi Kristusa. V njih ne vidi grešnikove hudobije. V njih prepozna podobo svojega Sina, v katerega verujejo./667/

Gospod je razočaran, če se njegovi ljudje malo cenijo. Želi si, da bi se njegova izvoljena dediščina cenila v skladnosti s ceno, ki jo je plačal zanje. Bog si jih želi, sicer ne bi poslal svojega Sina na tako drago nalogo, da bi jih odrešil. Zanje ima določeno nalogo, in vseč mu je, da veliko zahtevajo od njega, da bi lahko poveljali njegovo ime. Lahko pričakujejo velike stvari, če verujejo njegovim obljubam.

Moliti v Kristusovem imenu pomeni veliko. To pomeni, da moramo sprejeti njegov značaj, razodevati njegovega duha in delati njegova dela. Zveličarjeva obljuba je dana s pogojem. Dejal je: "Ako me ljubite, boste izpolnjevali moje zapovedi." ([Jan 14,15.](#)) Bog ne rešuje ljudi v njihovem grehu, temveč iz njega; a vsi, ki ga ljubijo, bodo dokazali svojo ljubezen s poslušnostjo.

Vsaka prava poslušnost izvira iz srca. To pomeni iz srca delati s Kristusom. In če privolimo, se bo tako izenačil z našimi mislimi in cilji ter bo naša srca in ume tako stopil s svojo voljo, da bomo s poslušnostjo njemu uresničevali nagibe svojega srca. Očiščena in posvečena volja bo našla najvišje zadovoljstvo v izvrševanju njegove službe. Če Boga poznamo tako, kakor ga imamo prednost poznati, potem bi bilo naše življenje življenje stalne poslušnosti. Z vrednotenjem Kristusovega značaja in po zvezi z Bogom bomo zasovražili greh.

Kakor je nekoč Kristus kot človek živel po zapovedih, tako lahko živimo tudi mi, če se oprimemo moči Vsemogočnega. Odgovornosti za svojo dolžnost pa ne smemo zvaliti na

druge in pričakovati, da nam povedo, kaj naj naredimo. Ne smemo biti odvisni od človeških nasvetov. Gospod nas bo prav tako pripravljen poučiti o naših dolžnostih, kakor bi poučil kogar koli drugega. Če pridemo v veri k njemu, nam bo osebno razodel svoje skrivnosti. Mnogokrat bo naše srce gorelo v nas, ko se nam bo približal, da se poveže z nami, kakor se je z Enohom. Ti, ki so se odločili, da ne bodo naredili ničesar, kar Bogu ne ugaja, bodo potem, ko mu bodo pojasnili svojo zadevo, natančno vedeli, po kateri poti morajo iti. Ne bodo dobili samo modrosti, temveč tudi moč. Imeli bodo moč za poslušnost in za službo, kakor je obljubil Kristus. Vse, kar je dobil Kristus - vsa sredstva, da se zadovolji potrebam padlega človeškega rodu - mu je bilo dano kot poglavarju in predstavniku ljudi. "In kar koli prosimo, prejmemo od njega, ker držimo njegove zapovedi in delamo, kar je prijetno pred njim." ([1 Jan 3,22.](#))

Preden je Kristus sebe daroval kot daritveno žrtev, je hotel podariti učencem najpomembnejši in najpopolnejši dar, dar,^{/668/} ki bo storil, da jim bodo dosegljivi brezmejni viri milosti. Rekel jim je: "In jaz bom prosil Očeta, in drugega Tolažnika vam dá, da ostane z vami vekomaj, Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ga tudi ne pozna; vi ga pa poznate, ker pri vas prebiva, in bo v vas. Ne pustim vas sirot, pridem k vam." ([Jan 14,16-18.](#))

Sveti Duh je bil pred tem na svetu. Že od začetka odrešitvenega dela je vplival na človeška srca. Medtem ko je Kristus živel na svetu, si učenci niso želeli nobenega drugega pomočnika. Šele potem, ko bodo prikrajšani za njegovo navzočnost, se bo v njih prebudila potreba po Svetem Duhu, in tedaj naj bi prišel.

Sveti Duh je Kristusov predstavnik, čeprav ni v človeški podobi in je popolnoma neodvisen od nje. V človeško naravo ogrnjeni Kristus ni mogel biti povsod osebno navzoč. Zato je bilo za njegove sledilce najboljšo, da je odšel k Očetu in poslal Svetega Duha kot svojega namestnika. Potem zaradi kraja prebivanja ali osebne zveze s Kristusom nihče ne bo imel nikakršne prednosti. Po Svetem Duhu bo Zveličar dostopen vsem. V tem smislu jim bo lahko bližje, kakor če ne bi odšel v višavo.

"Kdor pa mene ljubi, ga bo ljubil moj Oče, in jaz ga bom ljubil in mu razodenem sebe." ([Jan 14,21.](#)) Jezus je poznal prihodnost učencev. Enega je videl na morišču, enega na križu, enega pregnanega na osamljen otok in druge preganjane in umorjene. Ohrabil jih je z obljubo, da bo z njimi v vsaki težavi. Ta obljuba še ni izgubila ničesar od svoje moči. Gospod ve vse o svojih zvestih služabnikih, ki zaradi njega ležijo v ječi ali so pregnani na osamljene otoke. Tolaži jih s svojo navzočnostjo. Če vernik sedi zaradi resnice na zatožni klopi nepravičnega sodišča, mu Kristus stoji ob strani. Vse obtožbe, ki padajo nanj, padajo na Kristusa. Njega namreč v podobi njegovega učenca še enkrat obsojajo. Če je kdo zaprt v ječi, Kristus osrečuje njegovo srce s svojo ljubeznijo. Če kdo umre zaradi njega, Kristus pravi: "Jaz sem ... Živi, in bil sem mrtev, in glej, živ sem na vekov veke, in ključne imam od smrti in smrtne države." ([Raz 1,18.](#)) Zame darovano življenje se ohrani v večno slavo.

Povsod in vedno, v vseh bridkosti in žalostih, ko je vse videti mračno in prihodnost negotova ter se počutimo neobgljeni in osamljeni, bo poslan Tolažnik v odgovor na molitev vere.^{/669/} Razmere nas lahko ločijo od vseh naših pozemskih prijateljev, ampak nobena okoliščina, nobena oddaljenost nas ne more ločiti od nebeškega Tolažnika. Kjer koli smo, kamor koli gremo, je vedno ob naši desnici, da nam pomaga, nas podpira, krepeča in spodbuja.

Učenci še vedno niso razumeli Kristusovih besed v njihovem duhovnem pomenu, zato jim jih je moral znova pojasniti. Povedal jim je, da se jim bo razodel po Duhu. "Tolažnik pa, Sveti

Duh, ki ga pošlje Oče v mojem imenu, On vas bo vse učil in vas spominjal vsega, kar sem vam povedal." ([Jan 14,26.](#)) Potem ne boste več mogli reči: Ne morem razumeti. Ne boste več gledali skozi steklo, zatemnjeno, temveč boste lahko došli "z vsemi svetimi, kaj je širjavo in dolžina ter globočina in visočina, in spoznali Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje". ([Ef 3,18.19.](#))

Učenci so morali pričati o Kristusovem življenju in delu. Po njihovih besedah je moral govoriti vsem ljudem na svetu. Kristusovo ponižanje in smrt pa sta jim morala povzročiti hudo preizkušnjo in razočaranje. Da bi bile po teh izkušnjah njihove besede resnične, jim je Jezus obljubil: Tolažnik "vas bo vse učil in vas spominjal vsega, kar sem vam povedal". ([Jan 14,26.](#))

Nadaljeval je: "Še veliko vam imam povedati, sedaj pa ne morete tega nositi. Kadar pa On pride, Duh resnice, vas bo vodil v vso resnico; ne bo namreč govoril sam od sebe, temveč kar bo slišal, bo govoril, in oznanjeval vam bo prihodnje reči. On bo mene oslavil, ker od mojega vzame in vam oznani." ([Jan 16,12-14.](#)) Jezus je učencem odprl široko področje resnice. Toda zelo težko so ločili njegove nauke od izročil in pravil pismarjev in farizejev. Vzgojeni so bili sprejemati nauke rabinov kot Božji glas; to je še učinkovalo na njihovo dožemanje in oblikovalo njihovo mišljenje. Posvetne predstave in minljive stvari so še vedno zasedale velik prostor v njihovih mislih. Zato niso razumeli duhovne narave Kristusovega kraljestva, čeprav jim ga je večkrat razlagal. Njihov um je postal zmeden. Niso došli pomembnosti svetopisemskih besedil, ki jih je navajal Kristus. Kazalo je, da je bilo mnogo njegovih nauk izgubljenih zanje. Jezus je spoznal, da niso razumeli pravega pomena njegovih besed. Zato jim je v svojem usmiljenju sočutno obljubil, da jih bo Sveti Duh zopet spomnil na te besede. Marsikaj je pustil neizgovorjenega, česar učenci niso mogli razumeti. Tudi to jim bo pozneje razodel Sveti Duh. Poživil bo^{670/} njihovo dožemanje, da bodo mogli ceniti nebeške stvari. Jezus je rekel: "Kadar pa On pride, Duh resnice, vas bo vodil v vso resnico." ([Jan 16,13.](#))

Tolažnik se imenuje "Duh resnice". Njegova naloga je razložiti in ohraniti resnico. Najprej prebiva v srcu kot Duh resnice in tako postaja Tolažnik. Tolažba in mir sta v resnici. V zmoti ni najti pravega miru ali tolažbe. Satan si pridobi oblast nad razumom po lažnih teorijah in izročilih. Z usmerjanjem ljudi k lažnim merilom popači njihov značaj. Sveti Duh pa govori razumu po Svetem pismu in vreže resnico v srce. S tem razkrinkava zmoto in jo prežene iz duše. Po Duhu resnice, ki deluje po Božji besedi, si Kristus pridobiva svoje izvoljeno ljudstvo.

Jezus je z opisovanjem službe Svetega Duha poskušal učencem vzbuditi veselje in upanje, ki sta navdihovala tudi njegovo srce. Veselil se je bogate podpore, ki jo je priskrbel za svojo cerkev. Kajti Sveti Duh je bil najdragocenejši od vseh darov, ki jih je izprosil od Očeta za povišanje svojega ljudstva. Ta Duh je bil dan kot prenavljajoča moč, brez katere bi bila Kristusova daritev brezvredna. Moč zla se je v stoletjih krepila in podrejanje ljudi temu Satanovemu sužnjevanju je bilo osupljivo. Grehu se lahko upremo in ga premagamo samo z mogočno močjo tretje osebe Božanstva. Sveti Duh naj ne bi bil izlit v omejeni sili, temveč v polnoti božanske moči. Duh udejanja, kar je dosegel Odrešenik sveta. Čisti srce in po njem postane vernik sodelavec božanske narave. Kristus je dal svojega Duha kot božansko moč za premagovanje vseh podedovanih in pridobljenih nagnjenj k zlu in da vtisne cerkvi svoj značaj.

Jezus je rekel o Duhu še naslednje: "On bo mene oslavil." ([Jan 16,14.](#)) Zveličar je prišel poveljati Očeta z razodevanjem njegove ljubezni. Enako naj bi Sveti Duh poveljčal Kristusa

tako, da razodene svetu njegovo milost. V človeku se mora obnoviti Božja podoba. Božja in Kristusova čast imata svoj delež pri spolnjenju značaja njegovega ljudstva.

"In ko On (*Duh resnice*) pride, bo prepričeval svet o grehu in pravičnosti in sodbi." ([Jan 16,8.](#)) Oznanjevanje besede bo neuspešno brez stalne navzočnosti in pomoči Svetega Duha. On je edini uspešni učitelj božanske resnice.^{/671/} Samo ko Sveti Duh vsadi resnico v srce, bo prebudil vest ali spremenil življenje. Človek je lahko sposoben Božjo besedo oznanjati dobesedno, lahko je seznanjen z vsemi njenimi zapovedmi in obljubami, če pa Sveti Duh ne utrdi resnice, ne bo noben človek padel na Skalo in se razbil. Nobena visoka izobrazba, niti še tako velike prednosti brez sodelovanja Božjega Duha ne morejo človeka narediti za prenosnika luči. Evangeljska setev ne bo vzklila, če je nebeška rosa ne bo prebudila k življenju. Preden je bila napisana katera koli knjiga Novega zakona, preden je bila izgovorjena katera koli evangeljska pridiga po Kristusovem vnebohodu, je prišel Sveti Duh na apostole pri molitvi, tako da so celo njihovi sovražniki morali reči: "Napolnili ste Jeruzalem s svojim naukom." ([Dej 5,28.](#))

Kristus je obljubil cerkvi dar Svetega Duha. Ta obljuba pripada nam prav tako kakor prvim učencem. Toda kakor vsaka druga obljuba je tudi ta dana pogojno. Mnogi verujejo in trdijo, da imajo pravico do Gospodove obljube. Govorijo o Kristusu in o Svetem Duhu, a vendar ne prejemajo nikakršne koristi. Svoje duše ne prepuščajo božanskemu delovanju, da bi jo vodil in upravljal. Ne moremo uporabljati Svetega Duha, On mora uporabiti nas. Bog deluje po Svetem Duhu v svojem ljudstvu, da hoče in dela, kakor je njemu po volji. Mnogo ljudi se noče temu podrediti. Hočejo upravljati sami s seboj. In zato ne dobijo nebeškega daru. Sveti Duh je dan samo njim, ki ponižno čakajo na Boga ter čakajo na njegovo vodstvo in milost. Božja moč čaka na njihovo prošnjo in sprejem. Če za ta obljubljeni blagoslov prosimo z vero, prinaša s seboj vse druge blagoslove. Daje se po bogastvu Kristusove milosti, in On je pripravljen oskrbeti vsakega človeka v skladnosti z njegovo sposobnostjo za sprejemanje.

Jezus v svojem govoru učencem ni omenil nobene žalostne napovedi o svojem trpljenju in smrti. Njegova zadnja želja zanje je bila zapuščina nebeškega miru. Rekel jim je: "Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem; ne dajem vam jaz, kakor daje svet. Ne bodi vam srce plašno in boječe." ([Jan 14,27.](#))

Preden so odšli iz zgornje izbe, je Zveličar z učenci zapel hvalnico. Njegov glas ni zvenel žalostno, temveč kakor zvoki vesele pashalne hvalnice:

"Hvalite Gospoda, vsi narodi,
slavite ga, vi vsa ljudstva!
Zakaj velika je do nas njegova milost,
in Gospodova resnica traja vekomaj.
Aleluja!" ([Ps 117](#))^{/672/}

Po hvalnici so odšli ven. Utirali so si pot skozi množico na ulicah in se napotili skozi mestna vrata proti Oljski gori. Hodili so počasi, vsak zatopljen v svoje misli. Ko so se začeli spuščati proti hribu, je Jezus rekel z globoko bolečino v glasu: "Vsi vi se boste pohujšali to noč nad menoj. Kajti pisano je: Pastirja udarim, in razkrope se ovce črede." ([Mat 26,31.](#)) Učenci so ga poslušali žalostni in osupli. Spomnili so se tega, kako so se mnogi v kafarnaumski shodnici užaljeni odvrnili od Kristusa, ko je govoril o sebi kot o kruhu življenja. Dvanajsterica pa se ni pokazala nezvesta. Peter je v imenu vseh izrazil njihovo vdanost Kristusu. Tedaj je Zveličar odgovoril: "Ali nisem jaz vas dvanajsternih izvolil? In eden izmed vas je hudič." ([Jan 6,70.](#)) V

zgornji izbi je Jezus povedal, da ga bo eden od dvanajsterih izdal in Peter zatajil. Sedaj pa so se njegove besede nanašale na vse.

Nato se je slišal Petrov glas, ki je vneto nasprotoval: "Če se tudi vsi pohujšajo, jaz vendar ne." ([Mar 14,29.](#)) Prej je v zgornji izbi izjavil: "Svoje življenje dam zate." ([Jan 13,37.](#)) Nato ga je Jezus opozoril, da bo svojega Zveličarja izdal še tisto noč. Sedaj je svarilo ponovil: "Resnično ti pravim, da me še danes, to noč, preden petelin dvakrat zapoje, zatajiš trikrat." ([Mar 14,30.](#)) Peter pa je odgovoril "tem bolj goreče: Ko bi moral s teboj umreti, te gotovo ne zatajim. Tako so pa tudi vsi govorili." ([Mar 14,31.](#)) V svojem samozaupanju so ugovarjali ponovljeni ugotovitvi njega, ki vse ve. Na preizkušnjo pa niso bili pripravljeni, zato bodo spoznali svoje slabosti šele tedaj, ko jih bo skušnjava premagala.

Peter je z vsako besedo mislil to, kar je rekel, ko je Gospodu obljubil, da mu bo sledil v ječo in smrt; toda premalo je poznal samega sebe. V njegovem srcu so še dremala skrita hudobna nagnjenja, ki bi jih posebne okoliščine zlahka prebudile. Če se ne bo zavedal te nevarnosti, se bodo izkazale kot večna poguba. Zveličar je videl v njem samoljubje in zaupanje, ki bi nadvladali celo njegovo ljubezen do Kristusa. V njegovi izkušnji se je razodelo veliko slabosti, neobvladan greh, nepazljivost duha, neposvečen značaj, neprevidnost ob spopadu s skušnjavo. Kristusovo resno svarilo naj bi ga spodbudilo k preiskovanju srca. Peter bi se moral manj zanašati na samega sebe in imeti globljo vero v Kristusa. Če bi ponižno sprejel svarilo, bi bil prosil Pastirja črede, naj obvaruje svoje ovce. Ko se je nekoč na Genezareškem jezeru utapljaj, je zavpil: "Gospod, otmi me!" ([Mat 14,30.](#)) Kristus je iztegnil svojo roko^{/673/} in ga prijel. Tako bi bil tudi sedaj obvarovan, če bi bil zavpil k Jezusu: "Reši me samega sebe!" Ampak Peter je čutil, da se mu ne zaupa, in pomislil, da je to kruto. Bil je užaljen in postal še bolj vztrajen v svojem zaupanju vase.

Jezus je sočutno opazoval učence. Ni jih mogel obvarovati preizkušnje, vendar jih ni pustil brez tolažbe. Zagotovil jim je, da bo raztrgal verige groba in da jih nikoli ne bo prenehal ljubiti. Rekel jim je: "Po svojem vstajenju pa pojdem pred vami v Galilejo." ([Mat 26,32.](#)) Že pred zatajitvijo so dobili zagotovilo, da jim bo odpustil. Po njegovi smrti in vstajenju so vedeli, da jim je bilo odpuščeno in da so dragi Kristusovemu srcu.

Jezus se je z učenci podal v Getsemani, na mirni kraj ob vznožju Oljske gore, kamor je velikokrat šel premišljevati in moliti. Pojasnjeval jim je bistvo svojega poslanstva in njihovo duhovno zvezo z njim, ki naj bi jo ohranjali. Sedaj jim je nauk ponazoril. Luna je jasno svetila in mu pokazala trto, ki je bila polna mladik. Pozornost učencev je usmeril na ta prizor in ga uporabil za simbol.

"Jaz sem prava trta," ([Jan 15,1.](#)) je rekel. Namesto da bi se primerjal z vitko palmo, mogočno cedro ali močnim hrastom, je opozoril na trto z viticami in se primerjal z njo. Palme, cedre in hrasti stojijo sami; ne rabijo opore. Trta pa se ovija okrog kola in se tako vzpenja proti nebu. Tako je bil Kristus kot človek^{/674/} odvisen od božanske moči. Izjavil je: "Jaz ne morem sam od sebe ničesar delati." ([Jan 5,30.](#))

"Jaz sem prava trta." Judje so vedno imeli vinsko trto za najplemenitejšo rastlino; imeli so jo za simbol vsega močnega, odličnega in rodovitnega. Sam Izrael je bil predstavljen kot vinska trta, ki jo je Bog zasadil v obljubljeni deželi. Judje so utemeljevali upanje svojega zveličanja na dejstvu, da so bili povezani z Izraelom. Jezus pa je rekel: "Jaz sem prava trta." Ne upajte, da boste postali po zvezi z Izraelom deležniki Božjega življenja in dediči njegove obljube. Duhovno življenje lahko dobite samo po meni.

"Jaz sem prava trta, in moj Oče je vinogradnik." ([Jan 15,1.](#)) Na palestinskih gričih je nebeški Oče zasadil to ljubko Trto, in sam je bil vinogradnik. Mnoge je pritegnila lepota te trte in priznali so, da je nebeškega vira. Izraelskim voditeljem pa se je zdela kot korenina v suhi zemlji. Vzeli so rastlino, jo poškodovali in poteptali s svojimi nesvetimi nogami. Mislili so, da jo bodo za vedno uničili. Toda nebeški Vinogradnik ni izgubil iz vida svoje sadike. Potem ko so ljudje menili, da so jo uničili, jo je vzel in presadil na drugo stran obzidja. Za Trto ni bilo več potrebno, da bi bila vidna. Bila je skrita pred grobimi napadi ljudi. Njene mladike pa so zrastle čez obzidje in predstavljale Trto. Po njih so se lahko mladike še vedno povezale s Trto. Obrodile so sad, ki so ga trgali mimoidoči.

"Jaz sem trta, vi mladike," ([Jan 15,5.](#)) je rekel Kristus učencem. Čeprav bo kmalu vzet od njih, mora ostati njihova duhovna zveza z njim nespremenjena. Rekel je, zveza mladike s trto predstavlja odnos, ki ga morate ohranjati z menoj. Mladika se vcepi na živo trto in se vlakno za vlaknom in žila za žilo vrašča v trto tako, da življenje trte postane življenje mladike. Tako prejema tudi v krivdi in grehih odmrta duša novo življenje po zvezi s Kristusom, z vero vanj kot v osebnega Zveličarja se oblikuje zveza. Grešnik združi svojo slabost s Kristusovo močjo, svojo praznino z njegovo polnoto in svojo nestanovitnost z njegovo stanovitno močjo. Bo enega mišljenja z njim. Kristusova človeška narava se je dotaknila naše človeškosti, naša človeška narava pa se je dotaknila božanske. Tako človek po posredovanju Svetega Duha postane deležnik božanske narave. Sprejet je v Ljubljencu. /675/

Ta zveza s Kristusom se mora ohranjati. Kristus pravi: "Ostanite v meni, in jaz v vas. Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni." ([Jan 15,4.](#)) To pa ni noben naključen stik, nobena priložnostna zveza. Mladika postane del žive trte. Iz korenine ji stalno in neovirano dotekajo življenje, moč in rodovitnost. Od trte ločena mladika pa ne more živeti. Tako tudi vi, je rekel Jezus, ne morete živeti brez mene. Življenje, ki ste ga dobili od mene, se lahko ohranja samo s stalnim občestvom. Brez mene ne morete premagati nobenega greha, niti se upreti nobeni skušnjavi.

"Ostanite v meni, in jaz v vas." Ostati v njem pomeni stalno sprejemati njegovega Duha, življenje brezpogojne izročitve njegovi službi. Zveza med posameznikom in njegovim Bogom mora biti stalno odprta. Kakor mladika nenehno črpa sokove iz žive trte, tako se moramo mi okleniti Jezusa in od njega po veri sprejemati moč in popolnost njegovega značaja.

Korenina pošilja hrano celotni mladiki do najbolj oddaljenih vejic. Prav tako Kristus prenaša tok duhovne moči vsakemu verniku. Dokler je duša zedinjena s Kristusom, ni nevarnosti, da bi uvenela ali propadla.

Življenje trte se razodeva v njenih dišečih sadežih na mladikah. Jezus pravi: "Kdor ostaja v meni in jaz v njem, ta rodi veliko sadu; zakaj brez mene ne morete ničesar storiti." ([Jan 15,5.](#)) Če živimo po veri v Božjega Sina, se bodo videli v našem življenju sadovi Svetega Duha, in ne bo manjkalo niti enega.

"Moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, ki ne rodi sadu, odreže." ([Jan 15,1.2.](#)) Čeprav je vcepljena mladika na videz povezana s trto, vendar pa lahko manjka živa zveza. V takem primeru ni niti rasti niti rodovitnosti. Tako lahko obstaja samo navidezna zveza s Kristusom brez resničnega občestva z njim po veri. Izpovedovanje vere ljudi pripelje v cerkev; toda šele značaj in vedenje dokazujeta, ali so povezani s Kristusom. Če nimajo nobenega sadu, so lažne mladike. Njihova ločitev od Kristusa pomeni njihovo popolno

pogubo, kar je pokazano z mrtvo mladiko. "Ako kdo ne ostane v meni, bo vržen ven kakor mladika in se posuši; in zbero jih in vržejo na ogenj, in zgore." ([Jan 15,6.](#))

"Vsako (*mladiko*), ki rodi sad, očističuje, da bo rodila več sadu." ([Jan 15,2.](#)) Od dvanajsterice izvoljenih, ki so hodili za^{676/} Jezusom, je bil eden tik pred tem, da bo odvržen kakor posušena mladika, drugi pa bodo prišli pod obrezovalni nož hudih preizkušenj. Jezus je z resno nežnostjo razložil vinogradnikov namen. Obrezovanje povzroča bolečine, toda nož uporablja Oče. Ne obrezuje z objestno roko ali z ravnodušnim srcem. Nekatere mladike rastejo pri tleh, zato jih je potrebno ločiti od zemeljske opore, za katero so se vitice oprijele. Rastejo naj navzgor in najdejo oporo v Bogu. Odvečno listje, ki odzema sadu življenjski sok, mora biti odstranjeno. Bujno izrasli deli rastline morajo biti odrezani, da bi lahko do nje prodrli blagodejni žarki Sonca pravičnosti. Vinogradnik odreže bohotne poganjke, da bi lahko sadeži uspevali lepše in obilneje.

Jezus je rekel: "S tem se bo oslavljal moj Oče, da obrodite veliko sadu." ([Jan 15,8.](#)) Bog želi po nas razodeti svetost, dobroto in usmiljenost svojega značaja. Vendar pa Zveličar ne ukazuje učencem, naj si prizadevajo obroditi sad. Pravi jim samo, naj ostanejo v njem. "Če ostanete v meni," jim je rekel, "in moje besede ostanejo v vas: prosite, kar koli hočete, in se vam zgodi." ([Jan 15,7.](#)) Kristus ostaja v verniku po svoji besedi. To je enaka živa zveza, kakršna je prikazana z uživanjem njegovega mesa in pitjem njegove krvi. Kristusove besede so duh in življenje. Kdor jih sprejema, sprejema življenje Trte. Živite "od vsake besede, ki izhaja iz Božjih ust". ([Mat 4,4.](#)) Kristusovo življenje v vas obrodi enake sadove kakor v njem. In če živite v Kristusu, če se oprijemate njega, če vas On podpira in če črpate hrano od njega, potem prinašate enake sadove kakor On.

Kristus je na svojem zadnjem srečanju z učenci izgovoril veliko željo, da naj se med seboj ljubijo, kakor jih je On ljubil. Vedno znova je govoril o tem. "Moja zapoved je ta," je ponovil, "da se ljubite med seboj." ([Jan 15,12.](#)) Prvo naročilo, ki jim ga je povedal, ko so še sedeli z njim v gornji izbi, se je glasilo: "Novo zapoved vam dajem, da se ljubite med seboj; kakor sem jaz vas ljubil, da se tudi vi ljubite med seboj." ([Jan 13,34.](#)) Za učence je bila ta zapoved nova, kajti med seboj se niso tako ljubili, kakor jih je ljubil Kristus. Spoznal je, da morajo med njimi zavladati nove misli in spodbude ter se morajo ravnati po novih načelih. Po njegovem življenju in smrti naj bi si pridobili novo predstavo o ljubezni. Zapoved o medsebojni ljubezni je dobila v luči njegove samopožrtvovalnosti nov pomen. Celotno^{677/} delovanje milosti je stalna služba ljubezni, samoodpovedi in samopožrtvovalnosti. Vsak trenutek Kristusovega pozemskega življenja so iz njega tekli nezadržni tokovi Božje ljubezni. Vsi, ki imajo njegovega Duha, bodo ljubili tako kakor On. Isto načelo, ki je spodbujalo Kristusa, bo vodilo tudi nje v medsebojnih odnosih.

Ta ljubezen je dokaz, da so njegovi učenci. "V tem spoznajo vsi, da ste moji učenci, ako imate ljubezen drug do drugega." ([Jan 13,35.](#)) Če ljudje niso povezani med seboj s silo ali iz lastnih koristi, temveč iz ljubezni, se v njihovem življenju razodeva delovanje nekega vpliva, ki je nad vsakim pozemskim vplivom. Kjer obstaja ta edinost, je to dokaz, da je v človeku obnovljena Božja podoba in da je vanj vsajeno novo življenjsko načelo. Pokazalo se bo, da je v božanski naravi moč, ki se lahko upre nadnaravnim silam zla in da Božja milost zlahka premaga podedovano sebičnost naravnega srca.

Če se v cerkvi razodeva takšna ljubezen, bo zagotovo izzvala Satanovo jezo. Kristus svojim učencem ni določil lahke poti. Rekel jim je: "Če vas svet sovraži, vedite, da je mene prej sovražil nego vas. Ko bi bili od sveta, svet bi svoje ljubil; ker pa niste od sveta, temveč sem

vas jaz odbral iz sveta, zato vas svet sovraži. Spominjajte se besede, ki sem jo vam jaz rekel: Hlapec ni večji od svojega gospodarja. Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas; če so mojo besedo ohranili, bodo ohranili tudi vašo. Ali to vse vam bodo delali zavoľjo mojega imena, ker ne poznajo tega, ki me je poslal." ([Jan 15,18-21](#).) Evangelij se bo raznašal sredi boja, nasprotovanja, nevarnosti, izgube in trpljenja. Kdor prevzame to nalogo, samo hodi po Učiteljevih stopinjah.

Kristus kot odrešnik sveta se je stalno bojeval z navideznimi neuspehi. Kaže, da je kot poslanec usmiljenja za naš svet lahko opravil samo malo del, po katerih je hrepenel, namreč povzdigniti in rešiti ljudi. Satanski vplivi so stalno delovali, da bi mu zastavili pot; toda ni si dovolil vzeti poguma. Po besedah preroka Izaija je pojasnil: "Brezuspešno sem se trudil, brezkoristno in za nič sem potratil svojo moč; vendar pa je moja pravica pri Gospodu in moje plačilo je pri mojem Bogu. ... Da bodi Izrael zbran k njemu (ker sem slaven v Gospodovih očeh in moj Bog je postal moja moč)." ([Iz 49,4.5](#).) Kristusu je bila dana obljuba: "Tako pravi Gospod, Izraelov odrešnik, njegov Svetnik, njemu, ki ga zaničuje vsakdo, ki je gnus/^{678/} narodov. ... Tako pravi Gospod: ... Stražil te bom in te dal v zavezo ljudstvu, da povzdigneš deželo, da v posest razdeliš opustošene dediščine, da porečeš jetnikom: Pojdite ven! ... Lačni ne bodo, ne žejni, tudi zračna prikazen jih ne omami in sonce ne zadene; kajti njih Milostnik jih bo vodil in poleg vrelcev voda jih bo peljal." ([Iz 49,7-10](#).)

Jezus je zaupal tej obljubi in se ni umaknil pred Satanom. Pred zadnjimi koraki svojega ponižanja, ko je najgloblja žalost težila njegovo dušo, je rekel učencem: "Prihaja namreč vojvoda tega sveta, a na meni nima ničesar. Vojvoda tega sveta je obsojen. Zdaj bo vojvoda tega sveta vržen ven." ([Jan 14,30; 16,11; 12,31](#).) S preroškim očesom je Kristus opazoval prizore, ki se bodo zgodili v njegovem zadnjem velikem boju. Vedel je, da se bodo vsa nebesa veselila zmage, ko bo vzkliknil: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30](#).) Njegovo uho je že slišalo oddaljeno glasbo in zmagoslavne vzklike v nebeških dvorih. Vedel je, da se bo takrat oglasil navček za Satanovo kraljestvo, Kristusovo ime pa se bo oznanjalo po vsem veselju od enega planeta do drugega.

Kristus se je veselil, da lahko za svoje sledilce naredi več, kakor so lahko prosili ali si zamislili. Govoril jim je z gotovostjo, saj je vedel, da je bila sklenjena veličastna odločitev še pred stvarjenjem sveta. Vedel je, da bo z vsemogočnostjo Svetega Duha oborožena resnica zmagala v boju z zlom in da bo okrvavljena zastava vihrala nad njegovimi sledilci. Vedel je, da bo življenje njemu zaupanih učencev podobno njegovemu življenju nepretrgane vrste zmag, da kot takšno ne bo priznано na svetu, a priznано bo v večnosti.

"To sem vam povedal, da imate mir v meni. Na svetu imate bridkost; ali srčni bodite, jaz sem svet premagal." ([Jan 16,33](#).) Kristusu ni spodletelo in ni izgubil poguma. Tudi njegovi sledilci naj bi imeli enako stanovitno vero. Živeti morajo tako, kakor je živel On, in delati tako, kakor je delal On, ker se lahko zanesejo nanj kot na vzvišenega Mojstra. Imeti morajo pogum, moč in vztrajnost. Napredovati morajo v njegovi milosti, čeprav jim zastavijo pot navidezno nepremagljive ovire. Poklicani so, da premagujejo težave, namesto da se pritožujejo. Nad ničemer ne smejo obupati, marveč v vse upati. Kristus jih je povezal z Božjim prestolom z zlato verigo svoje neprimerljive ljubezni. Njegov namen je, da jim je na voljo najvišji vpliv veselja, ki izhaja iz izvira vsake moči. Imeti morajo moč/^{679/} za upiranje hudemu, moč, ki je ne bosta mogla premagati ne zemlja ne smrt ne pekel, moč, ki jih bo usposobila za zmago, kakor je zmagal Kristus.

Kristus si želi, da Božja cerkev na svetu predstavlja nebeški red, skladnost in način vladavine. Tako bo poveličan po svojem ljudstvu. Po njih bo Sonce pravičnosti svetilo svetu z neskalsenim sijajem. Kristus je dal svoji cerkvi obilne darove, da bi lahko od svoje odrešene in odkupljene lastnine prejel dohodek slave. Svojemu ljudstvu je podaril sposobnosti in blagoslove, da bi bilo odsev njegove popolnosti. S Kristusovo pravičnostjo obdarjena cerkev je njegova zakladnica, v kateri se morajo do popolnosti razvijati njegovo usmiljenje, milost in ljubezen. Kristus gleda na svoje čisto in popolno ljudstvo kakor na krasno nagrado za svoje ponižanje in kot na dopolnitev svoje slave - sam je veliko središče, iz katerega izžareva vsa slava.

Z mogočnimi in upanja polnimi besedami je Zveličar končal poučevanje učencev. Potem pa je izlil svoje duševno breme v molitvi za svoje učence; svoje oči je povzdignil k nebu, rekoč: "Oče, ura je prišla; oslavi svojega Sina, da tudi tvoj Sin tebe oslavi; kakor si mu dal oblast nad vsem človeštvom, da dá večno življenje vsem, ki si mu jih dal. Večno življenje je pa to, da spoznajo tebe, edinega resničnega Boga, in katerega si poslal, Jezusa Kristusa." ([Jan 17,1-3.](#))

Kristus je dokončal delo, ki mu je bilo naročeno. Poveličal je Boga na svetu. Razodel je Očetovo ime. Zbral je nje, ki naj bi nadaljevali njegovo delo med ljudmi. Zanje je rekel: "Oslavljen sem v njih. In nisem več na svetu, a ti so na svetu; jaz pa grem k tebi. Sveti Oče! Ohrani jih v svojem imenu, katere si mi dal, da bodo eno, kakor mi. Ne prosim pa samo za te, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi verovali v mene; da bodo vsi eno. ... Jaz v njih in ti v meni, da bodo popolnoma združeni v eno, in da spozna svet, da si me ti poslal in si jih ljubil, kakor si mene ljubil." ([Jan 17,10.11.20.21.23.](#))

Tako je v jeziku tega, ki ima božansko oblast izročil Kristus svojo izvoljeno cerkev v Očetovo naročje. Kot posvečeni Veliki duhovnik posreduje za svoje ljudstvo. Kot zvesti pastir zbira svojo čredo pod zaščito Vsemogočnega, ki je trdno in varno pribežališče. Pred njim je bil zadnji boj s Satanom, zato je odšel, da bi se srečal z njim. /680/

74. Getsemani ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 26,36-56](#); [Mar 14,32-50](#); [Luk 22,39-53](#); [Jan 18,1-12](#).

Zveličar je počasi šel z učenci proti vrtu Getsemani. Polna luna je o pashi svetlo sijala na jasnem nebu. Mesto romarskih šotorov je utonilo v globoko tišino.

Jezus se je doslej vneto pogovarjal z učenci in jih poučeval. Toda čim bolj so se bližali vrtu Getsemani, tem bolj nenavadno molčeč je postajal. Mnogokrat se je umaknil na ta kraj k razmišljanju in molitvi; ampak še nikoli ni prišel sem s tako žalostnim srcem kakor to noč njegovega zadnjega boja. Vse svoje pozemsko življenje je hodil v luči Božje navzočnosti. Celo v spopadu z ljudmi, ki so bili obsedeni s Satanovim duhom, je lahko rekel: "Ta, ki me je poslal, je z menoj; ni me pustil samega, zakaj jaz delam vsekdar to, kar je njemu pogodu." ([Jan 8,29](#).) Sedaj pa se je zdelo, kakor da je izključen iz svetlobe Božje navzočnosti. Sedaj je bil prištet med prestopnike. Moral je nositi krivdo padlega človeštva. Nanj, ki ni poznal nobenega greha, so morale biti položene krivičnosti vseh nas. Greh se mu je zdel tako strašen, breme krivde, ki ga je moral nositi, tako veliko, da se je bal, da bo za večno ločen od Očetove ljubezni. Ko je čutil, kako strašna je Božja jeza zaradi prestopanja, je vzdiknil: "Žalostna je moja duša do smrti." ([Mat 26,38](#).)

Ko so prišli do vrta, so učenci opazili spremembo, ki se je zgodila z njihovim Učiteljem. Še nikoli ga niso videli tako skrajno^{685/} žalostnega in molčečega. Čim dalje so šli, tem globlja je postajala ta nenavadna žalost; vendar se ga niso upali vprašati za vzrok njegove žalosti. Opetekal se je, kakor da bo vsak hip padel. Ko so prispeli v vrt, so učenci zaskrbljujoče iskali prostor, kamor se je Učitelj navadno umaknil, da bi se odpočil. Vsak nadaljnji korak je bil narejen z naporom. Slišno je ječal, kakor da trpi pod pritiskom strašnega bremena. Spremljevalci so ga morali dvakrat podpreti, sicer bi bil padel.

Blizu vhoda v vrt je Jezus pustil učence razen treh, in jim naročil, naj molijo zase in zanj. S Petrom, Jakobom in Janezom pa je odšel do odmaknjenega prostora. Ti trije učenci so bili Kristusovi najbližji tovariši. Doživeli so njegovo slavo na Gori spremenjenja; videli so, kako se je pogovarjal z Mojzesom in Elijem; slišali so tudi glas iz nebes, zato je Kristus želel, da bodo med njegovim velikim bojem v njegovi bližini. Že večkrat so prebili kakšno noč z njim v tem zavetišču. Najprej so nekaj časa bedeli in molili, potem pa so se umaknili, da bi v bližini svojega Učitelja nemoteno spali, dokler jih zjutraj ni prebudil za novo dnevno delo. Ampak sedaj si je želel, da bi noč z njim bedeli v molitvi. Vendar pa ni mogel prenesti, da bi bili priče njegovega duševnega boja, ki ga je moral prestati.

Rekel jim je: "Ostanite tukaj in čujte z menoj." ([Mat 26,38](#).)

Malce se je oddaljil, ravno toliko, da so ga še lahko videli in slišali, in padel na zemljo. Čutil je, da ga je greh ločil od njegovega Očeta. Prepad je bil tako širok, temen in globok, da se je njegov duh zgrozil pred njim. Ni smel uporabiti svoje božanske moči, da bi se izognil temu duševnemu boju. Kot človek je moral pretrpeti posledice človeškega greha. Kot človek je moral prestati Božjo jezo zaradi prestopkov.

Sedaj je bil Kristus v takem stanju kakor še nikoli poprej. Njegovo trpljenje se lahko najbolje izrazi s prerokovimi besedami: "Prebudi se, o meč, zoper mojega pastirja in zoper moža, ki je moj družabnik." ([Zah 13,7](#).) Kristus je kot замена in porok grešnega človeka trpel pod

božansko pravičnostjo. Sedaj je spoznal njen pomen. Doslej je bil zagovornik drugih, sedaj je hrepenel po tem, da bi sam imel zagovornika.

Ko je Kristus čutil, da je njegovo občestvo z nebeškim Očetom prekinjeno, se je bal, da v svoji človeški naravi ne bo zmogel zdržati boja s silami teme. Že v puščavi skušnjav se je odločala usoda človeškega rodu. Kristus je tedaj ostal zmagovalec.^{/686/} Sedaj je prišel skušnjavec k zadnjemu strašnemu boju. Nanj se je pripravljajl tri leta Kristusove službe. Zdaj je vse vložil vanj. Če bo Satan zgubil, potem bo njegovo upanje na vrhovno oblast izgubljeno. Kraljestva tega sveta bodo končno pripadala Kristusu, Satan pa bo premagan in pregnan. Če pa bi bil premagan Kristus, bi svet postal Satanovo kraljestvo in bi človeški rod za vedno ostal pod njegovo oblastjo. Ker je Kristus gledal na posledice tega spopada, je bila njegova duša zgrožena zaradi ločitve od Boga. Satan mu je rekel, da bo za vedno ločen od Boga, če bo postal porok za grešni svet. Pripadal bo njegovemu kraljestvu in ne bo nikoli več eno z Bogom.

Kaj se lahko pridobi s to daritvijo? Kako brezupni sta bili videti človeška krivda in nehvaležnost! Satan je Odrešeniku opisal stanje v najbolj surovih potezah. Zavrgli so te vsi, ki trdijo, da so glede pozemskih in duhovnih zadev nad vsemi drugimi. Poskušajo uničiti tebe, ki si temelj, središče in pečat vseh obljub, ki so jim bile dane kot izvoljenemu narodu. Eden tvojih učencev, ki je poslušal tvoje nauke in bil eden tvojih najodličnejših sodelavcev v cerkvenih dejavnostih, te bo izdal. Eden tvojih najbolj gorečih sledilcev te bo zatajil. Vsi te bodo zapustili. Kristusovo celotno bitje se je zgrozilo pri tej pomisli. Zbodlo ga je v srce, da bodo sodelovali v Satanovih spletkah ti, ki jih je želel rešiti in jih je tako ljubil. Spopad je bil strašen. Odmerjal se je po krivdi njegovega naroda, njegovih tožnikov in njegovega izdajalca; po krivdi sveta, ki je ležal v brezbožnosti. Grehi ljudi so ga hudo bremenili, zavest o Božji jezi zoper greh pa mu je razkrajala življenje.

Opazujte ga, kako razmišlja o ceni, ki mora biti plačana za človeka. V smrtnem strahu se je trdno oprijel mrzle zemlje, kakor da bi hotel preprečiti svojo še večjo oddaljitev od Očeta. Hladna nočna rosa je padala na njegovo klečeče telo, vendar tega ni opazil. Z njegovih bledih ustnic se je izvil boleč krik: "Moj Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene." In celo tedaj je dodal: "Toda ne, kakor hočem jaz, ampak kakor ti." ([Mat 26,39.](#))

Človeško srce v trpljenju hrepeni po sočutju. To hrepenenje je prežemalo tudi Kristusa v globoki notranjosti. V najhujši duševni stiski je prišel k učencem z gorečim hrepenenjem, da bi našel nekaj tolažilnih besed pri njih, ki jih je tolikokrat blagoslovil in tolažil ter jih obvaroval v žalosti in nadlogi. On, ki je zanje imel vedno sočutne besede, je sedaj sam trpel nadčloveške duševne bolečine in hrepenel po zagotovitvi, da molijo zase in zanj.^{/687/} Kako temna je bila zloba greha! Neznansko velika je bila skušnjava, da bi človeškemu rodu naložil posledice njegove krivde, sam pa bi ostal nedolžen pred Bogom. Ko bi le vedel, da so učenci to spoznali in cenili, bi ga to preželo z novo močjo.

Potem ko je po mučnem prizadevanju vstal, se je opotekel do prostora, kjer je zapustil svoje spremljevalce; toda našel jih je "speče". ([Mat 26, 40.](#)) Koliko lažje bi mu bilo, če bi jih našel pri molitvi! Če bi pri Bogu iskali zatočišče, da jih Satanove sile ne bi premagale, bi ga njihova stanovitna vera potolažila. Ampak niso upoštevali njegovega večkrat ponovljenega opozorila: "Čujte in molite!" Najprej so bili zelo vznemirjeni, ko so videli svojega Učitelja, ki je bil sicer vedno miren in dostojanstven, kako se bojuje z nedojemljivo žalostjo. Molili so, ko so slišali glasne boleče vzklike trpina. Nikakor niso hoteli pustiti svojega Gospoda na cedilu. Vendar pa jih je ohromila neka otrplost, ki bi se je lahko otesli, če bi ostali stalno v

molitvi povezani z Bogom. Niso spoznali nujnosti bedenja in goreče molitve, da bi se lahko uprli skušnjavi.

Preden se je Jezus podal proti vrtu, je še rekel učencem: "Vsi vi se boste pohujšali to noč nad menoj." ([Mat 26,31](#).) Učenci pa so mu najbolj vneto zagotavljali, da so pripravljeni z njim iti v ječo in smrt. Obžalovanja vreden, samozavesten Peter je še dodal: "Če se tudi vsi pohujšajo, jaz vendar ne." ([Mar 14,29](#).)^{/688/} Učenci pa so se zanašali na sebe. Niso gledali na mogočnega Pomočnika, kakor jim je svetoval Kristus. Zato jih je Zveličar našel speče, ko je najbolj potreboval njihovo sočustvovanje in molitve. Celo Peter je spal.

In tudi ljubljени učenec Janez, ki je slonel na Jezusovih prsih, je spal. Vsekakor bi ga ljubezen do njegovega Učitelja morala obdržati budnega. Njegove goreče molitve naj bi se zedinile z molitvami njegovega ljubljene Zveličarja v uri največje bolečine. Odrešenik je v dolgih osamljenih nočeh molil za učence, da njihova vera ne bi oslabela. Če bi bil sedaj vprašal Jakoba in Janeza, kar ju je že nekoč: "Ali moreta piti kelih, ki mi ga bo skoraj piti?" ([Mat 20,22](#).) si ne bi upala še enkrat odgovoriti, da moreta.

Jezusov glas je prebudil učence, vendar so ga komaj prepoznali, ker je bolečina spremenila njegov obraz. Jezus se je obrnil na Petra in ga vprašal: "Simon, spiš? Ali nisi mogel ene ure prečuti? Čujte in molite, da ne zajdete v skušnjavo; duh je sicer voljan, ali meso je slabo." ([Mar 14,37,38](#).) Slabotnost učencev je v Jezusu prebudila sočutje. Bal se je, da ne bodo mogli prestati preizkušnje, ki bo prišla nanje zaradi izdaje in njegove smrti. Ni jih grajal, temveč jim je rekel: "Čujte in molite, da ne zajdete v skušnjavo." ([Mar 14,38](#).) Celo v svoji veliki smrtni stiski je poskušal opravičiti njihovo slabotnost, rekoč: "Duh je sicer voljan, ali meso je slabo." ([Mar 14,38](#).)

Božjega Sina je znova zgrabil nadčloveški strah. Skoraj nezavesten od slabosti in popolnoma izčrpan je odtaval na prostor prejšnjega boja. Njegovo trpljenje je postalo še večje kakor poprej. V duševnem smrtnem strahu je njegov pot postal "kakor kaplje krvi, ki so padale na zemljo". ([Luk 22,44](#).) Ciprese in palme so bile tihe priče njegove tesnobe. Z njihovih listnatih vej so padale velike kaplje rose na njegovo klečeče telo, kakor da bi narava jokala nad svojim Stvarnikom, ki se je sam bojeval s silami teme.

Še pred kratkim se je Jezus kot mogočna cedra upiral viharju nasprotovanja, ki se je dvignil proti njemu. Trmasta volja kot tudi zlobna in zvijačna srca so si zaman prizadevala, da bi ga zmedla in premagala. Stal je neuklonljiv v božanskem veličastvu kot Božji Sin. Sedaj pa je bil podoben trstu, ki ga biča in upogiblje močna nevihta. Kot zmagovalec je stopal k dokončanju naloge; z vsakim korakom je dosegal zmago nad silami teme.^{/689/} Kakor že poveljčan se je skliceval na svojo edinost z Bogom. Z odločnim glasom je pel hvalnice ter učencem govoril nežno in spodbudno. Sedaj pa je napočila ura sil teme. Zdaj v tistem večeru njegov glas ni zvenel kakor zmagoslavno petje, temveč je bil poln človeške bolečine. Do ušes zaspanih učencev je prodrl Zveličarjev glas: "Moj Oče, ako ne more ta kelih iti mimo mene, nego da ga pijem, zgodi se tvoja volja." ([Mat 26,42](#).)

Prvi vzgib učencev je bil, da bi odšli k njemu; toda saj jim je naročil, naj ostanejo tu in bedijo ter molijo. Ko je Jezus prišel do njih, jih je našel še speče. Spet je hrepenel po njihovi družbi, po njihovih besedah, ki bi mu prinesle olajšanje in pregnale temo, ki ga je skoraj premagala. "Bile so jim namreč oči preutrujene; in niso vedeli, kaj bi mu odgovorili." ([Mar 14,40](#).) Njegova navzočnost jih je prebudila. Zagledali so njegov od krvavega pota duševnega boja zaznamovan obraz in se ustrašili. Niso mogli razumeti njegove duševne bolečine, poleg tega

pa "je bil njegov obraz spačen bolj nego katerega moža in njegova podoba bolj nego človeških otrok". ([Iz 52,14.](#))

Jezus se je spet obrnil in poiskal svoj tihi prostor ter obvladan od groze velike teme padel na zemljo. Človeška narava Božjega Sina je trepetala v tej uri preizkušnje. Zdaj ni več molil za učence, da njihova vera ne bi omahovala, temveč za svojo preizkušano in mučeno dušo. Napočil je strašen trenutek, ura, ki naj bi odločala o usodi sveta. Usoda človeštva je trepetala na tehtnici. Kristus bi še lahko odklonil izpiti za grešno človeštvo določeni kelih; še ni bilo prepozno. Še vedno bi si lahko obrisal krvavi pot s čela in prepustil človeka pogubi v njegovi krivičnosti. Lahko bi bil rekel: Prestopnik naj prejme kazen za svoj greh; jaz se želim vrniti k Očetu v nebesih. Ali bo Božji Sin spil grenki kelih ponižanja in trpljenja? Ali bo nedolžen trpin zdržal posledice prekletstva, da bi rešil krivce? Z Jezusovih bledeh ustnic so se zaslišale jecljajoče besede: "Moj Oče, ako ne more ta kelih iti mimo mene, nego da ga pijem, zgodi se tvoja volja." ([Mat 26,42.](#))

Trikrat je molil tako; trikrat se je človeškost v njem skrčila pred zadnjo, vrhunsko žrtvijo. Toda tedaj se je v duhu pred Odrešenikom sveta odvijala celotna zgodovina človeškega rodu. Videl je pogubo prestopnikov zapovedi, če bodo prepuščeni sami sebi. Videl je nebogljenost ljudi in moč greha. Pred njim sta se pojavila gorje in žalost obsojenega sveta. Spoznal je njegovo neizbežno usodo^{690/} in se odločil. Ljudi bo rešil za vsako ceno. Sprejel je krvavi krst, da bi milijoni obsojenih na smrt lahko dobili večno življenje. Zapustil je nebeške dvore, kjer vladajo čistost, veselje in slava, da bi rešil izgubljeno ovco - svet, ki je padel zaradi prestopka. Ne bo odstopil od svojega poslanstva. Postal bo spravna daritev za rod, ki se je odločil grešiti. Njegova molitev je sedaj dišala po poslušnosti: "Moj Oče, ako ne more ta kelih iti mimo mene, nego da ga pijem, zgodi se tvoja volja." ([Mat 26,42.](#))

Po tej odločitvi se je kakor mrtev zgrudil na tla, pa se vendar delno dvignil. Kje so bili sedaj njegovi učenci, da bi nežno pridržali glavo omedlevajočega Odrešenika, da bi omočili čelo, ki je bilo bolj razbrazdano kakor sicer pri ljudeh? Zveličar je sam tlačil v tlačilnici, in izmed ljudstev ni bilo nikogar pri njem.

Ampak Bog je trpel s svojim Sinom. Angeli so bili priče Zveličarjevih muk. Videli so svojega Gospoda obdanega z legijoni Satanovih sil, upognjenega zaradi grozeče skrivnostne groze. V nebesih je vladala globoka tišina; zadonel ni noben zvok harfe. Ko bi smrtniki lahko dojemali osuplost angelskih čet, ko so v nemi bolečini opazovale, kako je Oče odtegnil svojemu ljubljenu Sinu žarke svetlobe, ljubezni in slave, potem bi bolje razumeli, kako je greh ogaben v njegovih očeh.

Brezgrešni svetovi in nebeški angeli so z največjim zanimanjem opazovali konec tega boja. Tudi Satan in njegovi zavezniki, legijoni odpadlih, so pozorno opazovali to uro odločitve v odrešitvenem delu. Sile dobrega in zla so čakale, da bi videle, kako se bo glasil odgovor na Kristusovo trikratno molitev. Angeli so hrepeneli, da bi pomagali božanskemu trpinu, ampak tega niso smeli. Za Božjega Sina ni bilo nobene odrešilne poti. V tej strašni krizi, ko je bilo vse na kocki in je skrivnostni kelih drhtel v trpinovi roki, so se odprla nebesa in svetloba je prodrla viharno temo te odločilne ure. Mogočni angel, ki ima prostor v Božji navzočnosti in zaseda prostor, s katerega je Satan padel, je stopil h Kristusu. Angel ni prišel zato, da bi iz njegovih rok vzel kelih trpljenja, temveč da bi ga okrepčal z zagotovilom Očetove ljubezni, da ga izpije. Prišel je, da bi dal moč božansko-človeškemu prosilcu. Pokazal mu je odprta nebesa in mu govoril o ljudeh, ki bodo rešeni po njegovem trpljenju. Zagotovil mu je, da je njegov Oče večji in močnejši od Satana, da pomeni njegova smrt popoln Satanov poraz in da

bo kraljestvo tega sveta dano svetnikom Najvišjega. Rekel mu je,^{/693/} da bo videl sad truda svoje duše in bo zadovoljen, ker bo videl množico človeškega rodu rešeno, za večno zveličano.

Kristusova duševna muka ni prenehala, zapustila pa sta ga potrnost in malodušnost. Vihar v njegovi duši nikakor ni prenehal besneti, toda On, zoper koga je bil usmerjen, se je počutil pokrepčanega za kljubovanje njegovi moči. Miren in zbran je prišel iz boja. Na njegovem okrvavljenem obrazu je počival nebeški mir. Zdržal je to, česar nobeno človeško bitje nikoli ne bi moglo prenesti, kajti okusil je smrtno trpljenje za vse ljudi.

Speče učence je nenadoma prebudila močna svetloba, ki je obsevala Zveličarja. Zagledali so angela, ki se je sklanjal nad ležečim Učiteljem. Zveličarjevo glavo je dvignil na svoje prsi, z roko pa mu je kazal proti nebu. Slišali so njegov glas kakor najslajšo glasbo, ki je izgovarjal besede tolažbe in upanja. Spomnili so se dogodka na Gori spremenjenja. V spomin jim je prišla tudi slava, ki je obdajala Jezusa v templju, in Božjega glasu, ki je bil izrečen iz oblaka. Sedaj pa se jim je tukaj razodela enaka slava, zato se niso več bali za Učitelja. Bil je v Božji skrbi; poslan je bil mogočni angel, da bi ga zaščitil. Ampak učenci so zaradi utrujenosti podlegli nenavadni zaspanosti, ki jih je premagala. Jezus jih je zopet našel speče.

Žalostno je pogledal na speče in jim rekel: "Spite dalje in počivajte! Glej, ura se je približala, in Sin človekov se izdaja grešnikom v roke." ([Mat 26,45.](#))

Že medtem, ko je to govoril, je slišal korake njih, ki so ga iskali, in je dodal: "Vstanite, pojdemo! Glejte, moj izdajalec je blizu." ([Mat 26,46.](#))

Ko je Jezus stopil naproti izdajalcu, ni kazal več nobenih sledov pravkar prestanega smrtnega boja. Stoje pred svojimi učenci, je rekel: "Koga iščete?" Odgovorili so: "Jezusa Nazarečana." Jezus jim je odgovoril: "Jaz sem." ([Jan 18,4.5.](#)) V tem trenutku je stopil angel, ki mu je malo poprej služil, med njega in drhal. Božanska svetloba je obsijala Zveličarjev obraz in golobu podobna senca ga je obsenčila. Morilska drhal ni mogla prenesti te božanske slave. Stopili so nazaj. Duhovniki, starešine, vojaki in celo Judež so kakor mrtvi padli na zemljo.

Angel se je umaknil in svetloba je izginila. Jezus je imel možnost za beg, toda ostal je miren in priseben. Kot poveljčan je stal sredi te okorele trume, ki je sedaj nebogljenja ležala pred njegovimi nogami. Učenci so molče opazovali dogajanje s spoštovanjem in začudenjem.

Prizor pa se je kmalu spremenil. Biriči so vstali. Rimski vojaki, duhovniki in Judež so obstopili Kristusa. Videti je bilo, da se sramujejo svoje slabosti, in se bojijo, da jim bo pobegnil. Tedaj je Odrešenik še enkrat vprašal: "Koga iščete?" Sicer so imeli že zadosten dokaz, da je ta, ki je stal pred njimi, Božji Sin, toda niso se dali prepričati. Na vprašanje: "Koga iščete?" so zopet odgovorili: "Jezusa Nazarečana." Zveličar je nato dejal: "Rekel sem vam, da sem jaz. Če torej mene iščete, pustite, da ti odidejo," ([Jan 18,7.8.](#)) in pri tem pokazal na učence. Poznal je njihovo slabotno vero in jih želel obvarovati pred skušnjo in stisko. Bil se je pripravljn žrtvovati zanje.

Izdajalec Judež ni pozabil vloge, ki jo je moral odigrati. Ko so biriči stopili v vrt, jih je vodil on, takoj za njim pa je šel veliki duhovnik. Z Jezusovimi preganjalci se je dogovoril za znamenje, rekoč: "Kogar poljubim, ta je; primite ga." ([Mat 26,48.](#)) Sedaj se je pretvarjal, kakor da sploh nima nobene zveze z njimi. Pristopil je k Jezusu,^{/695/} mu prijateljsko podal

roko kakor znanemu prijatelju in rekel: "Zdrav bodi, Učitelj!" ([Mat 26,49.](#)) Poljubljal ga je in se delal, kakor da joče iz sočutja do njega zaradi njegove nevarnosti.

Jezus mu je rekel: "Prijatelj, čemu si prišel?" Njegov glas je drhtel od otožnosti, ko je pristavil: "Juda, s poljubom izdajaš Sina človekovega?" ([Luk 22,48.](#)) Te besede bi morale predramiti izdajalčevo vest in ganiti njegovo zakrknjeno srce; toda čast, zvestoba in človeška nežnost so ga zapustila. Pred njim je stal predrzno in izzivalno in z ničimer ni kazal, da je pripravljen popustiti. Izročil se je Satanu in se mu sploh ni mogel upreti. Jezus pa ni zavrnil izdajalčevega poljuba.

Drhal se je opogumila, ko je videla, da se je Judež dotaknil njega, ki je še malo prej stal poveličan pred njihovimi očmi. Jezusa so prijeli in mu začeli zvezovati dragocene roke, ki so vedno delale samo dobro.

Učenci so si mislili, da se Učitelj ne bo pustil prijeti. Ista sila, ki je povzročila, da so ti možje kakor mrtvi popadali na tla, bi jih lahko zadržala tako nebogljene vse dotlej, da bi se rešili Jezus in njegovi spremljevalci. Bili so razočarani in razjarjeni, ko so videli vrvi, s katerimi naj bi bile zvezane roke njihovega Ljubljence. Peter je v svoji jezi hitro potegnil meč in hotel zaščititi Učitelja, vendar je odsekal le uho hlapcu velikega duhovnika. Ko je Jezus videl, kaj se je zgodilo, si je osvobodil roke, čeprav so ga rimski vojaki trdno držali, in rekel: "Nehajte!" ([Luk 22,51.](#)) Potem se je dotaknil ranjenega ušesa in ga takoj ozdravil. Nato je rekel Petru: "Vtakni svoj meč na njegovo mesto; kajti vsi, ki primejo za meč, z mečem poginejo. Ali pa meniš, da ne morem prositi svojega Očeta, in poslal bi mi takoj več kakor dvanajst legijonov angelov?" ([Mat 26,52.53.](#)) - Za vsakega učenca en legijon. Zakaj pa potem ne reši sebe in nas, so si mislili učenci. Nato je Gospod odgovoril na njihovo neizgovorjeno vprašanje: "Kako bi se pa izpolnila pisma, ki pričajo, da mora tako biti? Ali naj ne pijem keliha, ki mi ga je dal Oče?" ([Mat 26,54;](#) [Jan 18,11.](#))

Uradno dostojanstvo ni moglo zadržati judovskih voditeljev, da se ne bi pridružili Jezusovim preganjalcem. Njegovo prijetje je bilo preveč pomembno, da bi ga prepustili podrejenim; zviti duhovniki in starešine so se pridružili tempeljski straži in bučni drhali ter šli za Judežem v Getsemani. Kakšna družba za te dostojanstvenike, ko so se zedinili z drhaljo, ki je bila žejna senzacij in bila oborožena z vsakovrstnim orožjem, kakor da preganja divjo zver!./696/

Kristus se je obrnil k duhovnikom in starešinam ter jih predirljivo pogledal. Besed, katere jim je spregovoril, niso pozabili vse življenje. Delovale so kakor ostre puščice Vsemogočnega. Dostojanstveno je dejal: "Kakor nad razbojnika ali tatu ste prišli z meči in koli." ([Luk 22,52.](#)) Vsak dan sem bil z vami v templju. Imeli ste priložnost, da bi me prijeli, pa tega niste storili. Noč je primernejša za vaše delo. "Ali to je vaša ura in oblast teme." ([Luk 22,53.](#))

Učenci so bili zelo prestrašeni, ko so videli, da se je Jezus pustil prijeti in zvezati. Bili so užaljeni, da mora trpeti ponižanje zase in zanje. Niso mogli razumeti njegovega vedenja in so ga dolžili, ker se je vdal drhali. Zaradi razkačenosti in strahu je Peter predložil, da naj se rešijo sami. Ravnali so se po njegovem predlogu, zato so ga zapustili vsi in pobegnili. Toda Kristus je vnaprej napovedal njihov beg. Rekel je: "Glej, pride ura, in že je prišla, da se razkropite vsak na svojo stran in mene pustite samega; a nisem sam, ker je Oče z menoj." ([Jan 16,32.](#)) /697/

75. Pred Anom in Kajfom ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 26,57 do 27,1](#); [Mar 14,53 do 15,1](#); [Luk 22,54-71](#); [Jan 18,13-27](#).

Jezusa so gnali čez potok Cedron mimo vrtov in oljkovih gajev ter skozi tihe ulice spečega mesta. Polnoč je že minila in vpitje zasmehujoče drhali, ki ga je spremljala, je rezko odmevalo skozi nočni mir. Zveličar je bil zvezan in močno zastražen; vsak gib mu je povzročal bolečine. Vendar so ga njegovi stražarji nestrpno in hitro gnali proti palači bivšega velikega duhovnika Ana.

Ana je bil glava službujoče duhovniške družine. Zaradi njegove starosti ga je ljudstvo priznavalo za velikega duhovnika. Njegov nasvet je bil iskan in sprejet kot Božji glas. Prvi je moral videti Jezusa kot ujetnika duhovniške moči. Moral je namreč biti navzoč pri zaslišanju jetnika iz bojazni, da bi lahko manj izkušeni Kajfa pokvaril uresničitev njihovega načrtovanega cilja. Tokrat morajo Kristusa na vsak način obsoditi, in zato so potrebovali njegovo zvijačnost, spretnost in bistrournost.

Kristus naj bi bil uradno zaslišan pred Velikim zborom, poprej pa ga je zaslišal Ana. Pod rimsko upravo Veliki zbor ni smel dosoditi smrtne obsodbe. Jetnika je lahko samo zaslišal, izrečeno obsodbo pa je morala potrditi rimska oblast. Zato so morali utemeljiti obtožbo proti Kristusu tako,^{698/} da jo bodo tudi Rimljani imeli za hudodelstvo. Obsoditi pa so ga morali še za nekaj, zaradi česar bo kriv tudi v očeh Judov. Med duhovniki in poglavarji jih ni bilo malo, ki jih je Kristusov nauk prepričal, a samo strah pred izključitvijo jih je oviral, da bi ga priznali. Duhovniki so se še dobro spominjali Nikodemovega vprašanja: "Ali naša postava sodi človeka, če ga prej ne zaslišijo in se ne izve, kaj dela?" ([Jan 7,51](#).) Zaradi tega vprašanja je bila tedaj prekinjena seja in prekrižani njihovi načrti. Zato sedaj Nikodem in Jožef iz Arimateje nista bila povabljeni; vendar so bili še drugi, ki bi si upali spregovoriti v prid pravice. Zato so morali zaslišanje voditi tako spretno, da bodo vsi člani Velikega zbora soglasno obsodili Kristusa. Duhovniki so hoteli proti njemu vložiti dve obtožbi. Če bi ga lahko obdolžili, da je preklinjal Boga, bi ga obsodili Judje. Če pa bi jim še uspelo dokazati, da je kriv za vstajo, potem bi ga zagotovo obsodili tudi Rimljani. Ana je hotel najprej utemeljiti drugo obtožbo. Jezusa je povprašal o njegovih učencih in naukih, upajoč, da mu bo jetnik dal snov za nadaljnje delo. Hotel je iz Jezusa izvabiti nekoliko izjav kot dokaz za to, da je hotel ustanoviti tajno društvo in imel cilj vzpostaviti novo kraljestvo, potem bi duhovniki imeli vzrok, da ga izročijo Rimljanom kot povzročitelja nemirov in hujšaka k vstaji.

Kristus je bral duhovnikov namen kakor odprto knjigo. Kot bralec najbolj skritega dela zasliševalčeve duše je zanikal obstoj tajne zveze med njim in svojimi učenci in da se ne shajajo na skrivnem ali v mraku, da bi prikrili svoje namene. Njegovi nameni ali nauki niso vsebovali skrivnosti. "Jaz sem očitno govoril svetu; jaz sem vsekdar učil v shodnici in templju, kjer se vsi Judje shajajo, in skrivaj nisem ničesar govoril." ([Jan 18,20](#).)

Zveličar je primerjal način svojega delovanja z metodami svojih tožnikov. Že več mesecev so ga preganjali in si ga prizadevali ujeti v past ter ga postaviti pred tajno sodišče, kjer bi lahko po potrebi z lažnim pričevanjem dosegli to, kar je bilo nemogoče s poštenimi sredstvi. Sedaj so uresničevali svoj namen. Nočno prijetje po drhali, njegovo zasmehovanje in trpinčenje pred obsodbo ali celo pred obtožbo so bili načini njihovega delovanja, On pa ni delal tako. Ravnali so protizakonito. Njihovi lastni zakoni so zahtevali, da se z vsakim človekom ravna kot z nedolžnim, dokler se ne dokaže njegova krivda. Duhovnike so obsodili njihovi lastni predpisi.

Nato se je Jezus obrnil na zasliševalca, in mu rekel: "Kaj vprašuješ mene?" Mar niso duhovniki in poglavarji razposlali vohunov, da bi opazovali njegovo gibanje in jih obveščali o vsaki njegovi besedi? Mar niso bili navzoči na vsakem zborovanju^{/699/} ljudstva, in potem poročali duhovnikom o njegovih besedah in dejanjih? "Vprašaj tiste, ki so me slišali, kaj sem jim govoril; glej, oni vedo, kaj sem pravil jaz." ([Jan 18,21.](#))

Ana je zaradi tega odločnega odgovora umolknil. Bal se je, da bo Kristus razkril njegov nizkoten način ravnanja, ki ga je ohranjal v tajnosti, in mu zato ni ničesar več rekel. Eden njegovih služabnikov, ki se je razkačil, ko je videl, da je bil Ana utišán, je udaril Jezusa po licu in rekel: "Tako odgovarjaš velikemu duhovniku?" ([Jan 18,22.](#))

Kristus je mirno odgovoril: "Če sem hudo govoril, izpričaj, da je hudo; če pa dobro, zakaj me biješ?" ([Jan 18,23.](#)) Ni izgovoril ostrih maščevalnih besed. Njegov blag odgovor je prišel iz njegovega brezgrešnega, potrpežljivega in nežnega srca, ki se ne da razdražiti.

Kristus je zelo trpel zaradi zasmehovanja in žalitev. Iz rok bitij, ki jih je sam ustvaril in za katera je bil pripravljen darovati neskončno daritev, je prejemal zasramovanje. Trpel je sorazmerno s popolnostjo svoje svetosti in sovraštvom do greha. To, da so ga zasliševali ljudje, ki so se vedli kakor suroveži, je bilo zanj nenehna žrtev. Zgražajoče je bilo zanj, da so ga obdajali ljudje, ki so bili pod Satanovo oblastjo. Vedel je, da bi lahko z enim samim bliskom svoje božanske moči svoje mučitelje takoj spremenil v prah. In prav zaradi tega je še težje prenašal zasliševanje.

Judje so pričakovali Mesija, ki se bo razodel z zunanjim bliščem. Od njega so pričakovali, da bo z bliskom nadvse veličastne volje spremenil tok človeških misli in jih prisilil priznati njegovo oblast. Verovali so, da bo s tem zagotovil svojo lastno vzvišenost in zadovoljil tudi njihova častihlepna upanja. Ko so s Kristusom ravnali zaničljivo, je bil v skušnjavi, da bi razodel svoj božanski značaj. Z eno besedo, z enim pogledom bi bil lahko svoje preganjalce prisilil k priznanju, da je Gospod kraljev, vladarjev, duhovnikov in templja. Težka naloga je bila ostati na položaju, ki si ga je izbral, ko se je izenačil s človeštvom.

Nebeški angeli so bili priče vsakemu dejanju, ki je bilo namenjeno njihovemu ljubljenu Poveljniku. Hrepeneli so po tem, da bi osvobodili Kristusa. Pod Božjim vodstvom imajo neomejeno moč. Ob neki priložnosti so na Kristusov ukaz v eni noči uničili sto petinosemdeset tisoč mož asirske vojske. S kakšno lahkoto bi bili angeli ob opazovanju sramotnega zasliševanja Kristusa dokazali svoje ogorčenje tako, da bi uničili Božje sovražnike! Ampak za to niso dobili ukaza. Ta, ki bi bil lahko svoje sovražnike kaznoval s smrtjo, je prenašal^{/700/} njihovo krutost. Ljubezen do njegovega Očeta in njegova od začetka sveta dana obljuba, da bo prevzel nase grehe sveta, sta ga spodbudila k temu, da je lahko brez pritoževanja zdržal grobo ravnanje teh, katere je prišel rešit. Del njegovega poslanstva med učlovečenjem je bil prenašati ves posmeh in zaničevanje, ki so mu jih lahko prizadeli ljudje. Edino upanje človeštva je bilo v Kristusovi pokoritvi vsemu, kar bi mu lahko prizadele človeške roke in srce.

Kristus ni rekel ničesar, kar bi bilo v prid njegovim tožnikom, a so ga kljub temu zvezali, s čimer so ga zaznamovali, da je obsojen. Da pa bi ohranili videz pravičnosti, je moral biti še zakonito zaslišan. Zato so se poglavarji odločili pospešeno ukrepati. Niso podcenjevali ugleda, ki ga je Jezus užival med ljudstvom, zato so se bali poskusov osvoboditve, brž ko se bo povsod razširila novica o njegovem prijetju. Poleg tega bi se zaslišanje in obsodba zaradi praznika pashe zamudila za en teden, če sodnega postopka ne bodo dokončali takoj. To pa bi

lahko preprečilo njihove načrte. Da bi si zagotovili Jezusovo obsodbo, so dovolili vpitje množice, ki jo je v glavnem sestavljala jeruzalemska drhal. Če bi se vse skupaj zavleklo za en teden, bi se vznemirjenje poleglo in bi verjetno prišlo do nasprotovanja. Plemenitejši del ljudstva bi se potegnil za Kristusa. Mnogi bi se javili kot priče za njegovo obrambo in bi s tem oznanili mogočna dela, ki jih je storil. To pa bi povzročilo splošno negodovanje proti Velikemu zboru. Njegov sodni postopek bi obsodili in Jezus bi bil zopet osvobojen in deležen češčenja ljudi. Zato so duhovniki in poglavarji sklenili Jezusa izročiti Rimljanom, še preden bi se zvedelo za njihove namere.

Predvsem pa so morali najti obtožbo. Vendar doslej niso ničesar našli. Ana je odločno ukazal, naj ga odpeljejo h Kajfu. Ta je pripadal saducejem, ki so bili Jezusovi najhujši sovražniki. Bil je sicer slabega značaja in prav tako surov, neusmiljen in brezvesten kakor Ana. Uporabil bo vsa sredstva, samo da bo uničil Jezusa. Bilo je zgodaj zjutraj in še zelo temno. Z baklami in svetilkami je šla oborožena truma z jetnikom proti palači velikega duhovnika. Medtem se je pri njem že zbral Veliki zbor, in tam sta Ana in Kajfa zopet zaslišala Jezusa, ampak brez uspeha.

Ko se je zbor zbral v sodni dvorani, je Kajfa zasedel svoje mesto kot predsedujoči. Na obeh straneh so stali sodniki in vsi, ki jih je zaslišanje posebno zanimalo. Rimski vojaki so stali^{/703/} na odru pred sodnim stolom. Ob vznožju prestola je stal Jezus. Vsi pogledi množice so bili uprti vanj. V dvorani je vladalo veliko vznemirjenje. Samo Kristus je bil miren in sproščen sredi te množice. Kazalo je, da neki sveti vpliv prežema ozračje, ki ga je obdajalo.

Kajfa je imel Jezusa za svojega tekmeca. Gorečnost ljudi, da poslušajo Zveličarja, in javna pripravljenost, da sprejmejo njegove nauke, sta namreč v velikem duhovniku prebudila grenko ljubosumnost. Toda ko je Kajfa opazoval ujetnika, ni mogel zatreti v sebi občudovanja njegovega plemenitega in dostojanstvenega vedenja. Dojel je, da mora biti ta Mož božanskega rodu. Že naslednji trenutek pa je z zaničevanjem zavrgel to misel.^{/704/} Tako je ukazal Jezusu s posmehujočim in objestnim glasom, naj pred tem zborom naredi enega svojih mogočnih čudežev. Ampak kazalo je, da je Zveličar preslišal njegove besede. Ljudstvo pa je vznemirjeno in zlobno vedenje Ana in Kajfa primerjalo z Jezusovim mirnim in dostojanstvenim vedenjem. Celo v mislih te zakrknjene množice se je porajalo vprašanje: [Mar](#) bo ta mož božanskega nastopa obsojen kot hudodelec?

Kajfa je opazil ta prevladujoči vpliv na množico in pospešil zasliševanje. Jezusovi sovražniki so bili zelo zmedeni. Odločili so se, da ga bodo obsodili, toda niso vedeli, kako naj to dosežejo. Člani Velikega zbora so bili razdeljeni na farizeje in saduceje. Med njimi so vladale zagrizene napetosti in sovraštva. Niso se upali omeniti nekih spornih točk iz strahu, da bi se sprli. Jezus bi lahko z nekoliko besedami vzdrazil njihove medsebojne predsodke, in bi tako odvrnil njihovo jezo od sebe. Kajfa je to vedel in hotel prav to preprečiti. Veliko ljudi je lahko pričalo, da je Kristus napadel duhovnike in pismouke ter jih imenoval hinavce in morilce. Vendar to ni zadostovalo za ukrepanje proti njemu, saj so tudi saduceji uporabljali podobne izraze v svojih ostrih spopadih s farizeji. Tako pričanje bi bilo za Rimljane brez vrednosti, saj se jim je upiralo hlinjenje farizejev. Bilo je dovolj dokazov, da Jezus ni upošteval judovskih izročil in da je nespoštljivo govoril o njihovih mnogih predpisih. Toda glede razlage izročil je vladalo med farizeji in saduceji ostro nasprotovanje. Poleg tega pa takšen dokaz ne bi imel nobene teže za Rimljane. Kristusovi sovražniki si ga niso upali obtožiti zaradi prestopanja sobotne zapovedi, ker so se bali, da bi preiskava razkrila značaj njegovega delovanja. Če bi se namreč zvedelo za vse njegove čudeže ozdravljenja, bi to preprečilo namen duhovnikov.

Podkupili so lažne priče, da bi Jezusa obtožili za vstajo in da je poskušal vzpostaviti neodvisno vlado. Izkazalo pa se je, da so njihove izjave nejasne in da si nasprotujejo. Pri zasliševanju so spodbijali svoje trditve.

Kristus je nekoč v začetku svoje službe rekel: "Poderite to svetišče, in v treh dneh ga postavim." ([Jan 2,19.](#)) V prisposodbnem preroškem jeziku je napovedal svojo smrt in vstajenje: "On je govoril o svetišču svojega telesa." ([Jan 2,21.](#)) Te besede so Judje razumeli v dobesednem pomenu, kakor da se nanašajo na jeruzalemski tempelj. Od vsega, kar je Kristus govoril, niso duhovniki mogli najti ničesar, da bi lahko uporabili proti njemu.^{/705/} Z napačno razlago teh besed pa so upali, da si bodo pridobili prednost. Rimljani so namreč prispevali za obnovo in okrasitev templja in so bili ponosni nanj; zato bi se zaradi preziranja templja gotovo začeli zgražati. V tem so se lahko zedinili Rimljani in Judje, farizeji in saduceji, kajti vsi so tempelj zelo spoštovali. Našli so dve priči, katerih izjave si niso tako nasprotovale kakor prejšnjih. Eden od njiju, ki je bil podkupljen, da bi Jezusa obtožil, je izjavil: "Ta je rekel: Jaz morem podreti Božje svetišče in ga v treh dneh sezidati." ([Mat 26,61.](#)) Tako so bile popačene Kristusove besede. Celó v Velikem zboru ne bi zadostovale za obsodbo, če bi bile podane prav tako, kakor jih je bil izgovoril. Če bi bil Jezus samo navaden mož, kakor so trdili Judje, bi lahko prikazali njegove izjave samo kot izraz nerazumnega bahaškega duha in ne kot preklinjanje. Celó v popačeni podaji lažnivih prič niso njegove besede vsebovale ničesar, kar bi Rimljani imeli za smrti vredno hudodelstvo.

Jezus je potrpežljivo poslušal nasprotujoča si pričevanja. Izgovoril ni niti ene besede v svojo obrambo. Končno so se tožniki zapletli v nasprotja in postali zmedeni in besni. Zasliševanje nikakor ni napredovalo; kazalo je, da bo zarota doživela neuspeh. Kajfa je bil obupan. Obstajala je samo še ena možnost: Kristusa morajo prisiliti, da se bo sam obsodil. Veliki duhovnik je vstal s svojega sodnega stola, njegov obraz je bil popačen od jeze, njegov glas in vedenje sta jasno izdajala, da bi pred seboj stoječega jetnika zbil na tla, če bi bilo v njegovi oblasti. "Ne odgovarjaš li ničesar? Kaj pričajo ti zoper tebe?" ([Mar 14,60.](#)) je zavpil.

Jezus je ohranil svoj mir. "Mučili so ga, a ponižal se je in ni odprl svojih ust kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, in kakor ovca, ki molči pred svojimi strižci; in ni odprl svojih ust." ([Iz 53,7.](#))

Končno je Kajfa dvignil svojo desnico proti nebu in ogovoril Jezusa v obliki slovesne zaprisege: "Zaklinjam te pri živem Bogu, povej nam, ali si ti Kristus, Božji Sin." ([Mat 26,63.](#))

Na to vprašanje je Jezus moral odgovoriti. Kajti je čas molčanja, a je tudi čas, ko se mora govoriti. Jezus ni odgovarjal, vse dokler mu ni bilo vprašanje zastavljeno naravnost. Vedel je, da bo odgovor na to vprašanje zapečatil njegovo smrt, ampak to ga je vprašal predstavnik najvišje ljudske oblasti in v imenu Najvišjega. Kristus je hotel pokazati pravilno spoštovanje do zakona. Še več, dvom je bil vržen na njegov celotni odnos do Očeta. Sedaj je moral jasno priznati svoje poslanstvo in značaj.^{/706/} Jezus je bil rekel učencem: "Vsakega torej, kdor pripozna mene pred ljudmi, pripoznam tudi jaz njega pred svojim Očetom." ([Mat 10,32.](#)) Sedaj je ta nauk ponovil s svojim zgledom.

Vsako uho je bilo napeto, vsak pogled uprt vanj, ko je odgovoril: "Ti si rekel." ([Mat 26,64.](#)) Kazalo je, kakor da je nebeška luč razsvetlila njegov blede obraz, ko je pristavil: "Odslej boste videli Sina človekovega, da sedi na desnici Božje moči in da prihaja na nebeških oblakih." ([Mat 26,64.](#))

Za trenutek je Kristusovo božanstvo zasijalo skozi njegovo človeško preobleko. Veliki duhovnik je trepetal pred Zveličarjevimi predirnimi pogledi. Kazalo je, kakor da ta pogled bere njegove skrivne misli in zažiga njegovo srce. Do konca svojega življenja ni pozabil tega preiskujočega pogleda preganjanega Božjega Sina.

Jezus je rekel: "Odslej boste videli Sina človekovega, da sedi^{707/} na desnici Božje moči in da prihaja na nebeških oblakih." ([Mat 26,64.](#)) S temi besedami je Jezus opisal nasprotje pravkar odigranemu prizoru. On, Gospod življenja in slave, bo sedel na Božji desnici. On bo sodil svet in proti njegovi odločitvi ne bo možna nobena pritožba. Tedaj bodo razodete vse skrivnosti v luči Božje navzočnosti in nad vsakim človekom bo izrečena sodba po njegovih delih.

Kristusove besede so prestrašile velikega duhovnika. Misel, da bo vstajenje mrtvih in bodo vsi ljudje stopili pred Božji sodni stol ter bodo nagrajeni po svojih delih, je Kajfu povzročila veliko vznemirjenje. Ni hotel verovati, da bo po svoji smrti sojen po svojih delih. Z bliskovito naglico so se pred njegovimi očmi zvrstili prizori zadnje sodbe. Videl je, kako so se odpirali grobovi in so mrtvi vstajali iz njih s skrivnostmi, za katere je upal, da so za večno skrite. Tisti trenutek se je počutil, kakor da stoji pred večnim Sodnikom, čigar vsevidno oko bere njegovo dušo in prinaša na plano skrivnosti, za katere je menil, da so skrite pri mrtvih.

Prizori so izginili spred duhovnikovih oči. Kristusove besede so ga kot saduceja globoko prizadele. Kajfa je zanikal nauk o vstajenju, sodbi in prihodnjem življenju. Sedaj ga je napadla Satanova jeza. Ali naj ta mož, jetnik, napada njegove najbolj spoštovane nauke? Raztrgal je svoje oblačilo, da bi vsi navzoči opazili njegovo dozdevno grozo. Zahteval je, da se jetnika brez nadaljnje obravnave obsodi zaradi preklinjanja Boga. "Kaj nam je še treba prič?" je vzkliknil. "Glejte, ravnokar ste slišali njegovo kletvino. Kaj se vam zdi?" ([Mat 26,65.66.](#)) In vsi so ga obsodili.

Z besom pomešano prepričanje sta Kajfa spodbudila k temu, kar je naredil. Bil je jezen sam nase, ker je verjel Kristusovim besedam. Toda namesto da bi si raztrgal srce v globokem doživljanju resnice in Jezusa priznal kot Mesija, je raztrgal svoje duhovniško oblačilo z odločnim nasprotovanjem. To dejanje je imelo globok pomen. Kajfa se ga ni zavedal. S tem dejanjem, ki naj bi vplivalo na sodnike in spodbudilo Kristusovo obsodbo, je veliki duhovnik obsodil samega sebe. Po Božjem zakonu ni bil več sposoben za duhovniško službo. Sam si je izgovoril smrtno obsodbo.

Veliki duhovnik si ni smel raztrgati oblačila. Po levitskem zakonu je bilo to prepovedano s smrtno kaznijo. To se ni smelo zgoditi v nobenih okoliščinah in ob nobeni priložnosti. Pri Judih je bila navada, da so si ob smrti prijatelja raztrgali oblačilo,^{708/} samo duhovnikom to ni bilo dovoljeno. Kristus je dal o tem po Mojzesu jasna navodila. ([3 Mojz 10,6.](#))

Vsak kos duhovnikovega oblačila je moral biti cel in brez napake. S tem lepim uradnim oblačilom naj bi bil predstavljen brezmadežni značaj vzvišenega zgleda Jezusa Kristusa. Samo popolnost v oblačenju in vedenju ter v besedah in duhu je bila ugodna Bogu. Bog je svet in njegova slava in popolnost sta morali biti predstavljeni s pozemsko službo. Samo nekaj popolnega je lahko ustrezno predstavljalo svetost nebeške službe. Smrtni človek je lahko raztrgal svoje srce tako, da je pokazal skrušenega in ponižnega duha; to Bog sprejema. Duhovniško oblačilo pa je moralo biti brez razpoke, sicer bi bile popačene nebeške stvari. Na velikega duhovnika, ki bi si drznil oditi opravljat svojo sveto službo v raztrganem oblačilu in sodelovat pri službi v svetišču, so gledali, kakor da se je ločil od Boga. S tem ko je raztrgal

svoje oblačilo, se je sam odpovedal svojemu predstavniškemu značaju. Bog ga ni več sprejel za duhovnika, ki bi smel opravljati službo. Ravnanje, kakršno je bilo Kajfovo, je odkrivalo človeško strast in nepopolnost.

S tem ko je Kajfa raztrgal svoja oblačila, je poteptal Božji zakon, da bi poslušal človeška izročila. Človeško pravilo je dovolilo duhovnikom ob bogokletju raztrgati svoja oblačila in s tem izraziti odvratnost do greha, ne da bi bili krivi. Tako so človeška pravila razveljavila Božjo postavo.

Narod je zelo pozorno opazoval vsako ravnanje velikega duhovnika, in Kajfa je hotel javno pokazati svojo pobožnost. Toda s svojim dejanjem, ki je bilo zamišljeno kot obtožba proti Kristusu, je sramotil njega, za katerega je rekel Bog, "zakaj moje ime je v njem". ([2 Mojz 23,21.](#)) Sam Kajfa je zagrešil bogokletje. In medtem ko je bil sam pod Božjo obsodbo, je Kristusa obsodil kot bogokletnika.

Kajfovo raztrganje oblačila je kot dejanje napovedalo, kakšno stališče bo zavzel judovski narod do Boga. Nekoč Bogu ugoden narod se je ločil od njega, in je kmalu postal narod, katerega Jahve ni več priznaval za svojega. Ko je Kristus na križu vzkliknil: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) in se je raztrgalo pregrinjalo v svetišču, je sveti Varuh oznanil, da je judovski narod zavrnil njega, ki je bil prava podoba njihovega celotnega bogoslužja in bistvo vseh njihovih senc. Izrael se je ločil od Boga. Kajfa je sicer lahko raztrgal svoje službeno oblačilo, ki ga je označevalo kot predstavnika Velikega duhovnika, kajti odslej ni imelo nobenega pomena več niti zanj niti za njegovo ljudstvo. Vsekakor je lahko veliki duhovnik raztrgal svoja oblačila, zgražajoč se nad seboj in svojim narodom.^{/709/}

Veliki zbor je potrdil, da si Jezus zasluži smrt. Bilo pa je v nasprotju z judovskim zakonom zasliševati jetnika ponoči. Zakonito se je lahko sodilo samo podnevi pred polnoštevilnim Velikim zborom. Kljub temu pa so sedaj z Zveličarjem ravnali kot z obsojenim zločincem in ga prepustili samovolji najbolj nizkotnih in prostaških ljudi. Palačo velikega duhovnika je obdajalo veliko dvorišče, v katerem so se zbrali vojaki in množica. Čez to dvorišče so vodili Jezusa v stražnico ob spremljavi posmehljivih pripomb o njegovi izjavi, da je Božji Sin. Vedno znova so mu posmehljivo očitali njegove besede, da bodo videli "Sina človekovega, da sedi na desnici Božje moči in da prihaja na nebeških oblakih". ([Mat 26,64.](#)) Medtem ko je v stražnici čakal na zakonito zaslišanje, ga nihče ni ščitil. Nevedna drhal je videla grobstvo, s katero je ravnal z njim Veliki zbor, zato so si dovolili razodeti vse Satanove prvine svojega značaja. Kristusovo zelo dostojanstveno in božansko vedenje je spodbujalo njihovo norost. Njegova krotkost, nedolžnost in veličastna potrpežljivost jih je napolnjevala s Satanovim sovraštvom. Usmiljenje in pravičnost sta bili poteptani. Nikoli se ni s kakšnim hudodelcem ravnalo tako nečloveško kakor z Božjim Sinom.

Toda Jezusovo srce je parala globlja bolečina. Najbolj bolečega udarca mu ni prizadela sovražnikova roka. Medtem ko je Kristus prenašal zasmehovanje pri preiskavi pred Kajfom, se mu je odpovedal eden njegovih učencev.

Potem ko so učenci v vrtu zapustili Učitelja, sta si upala dva od daleč slediti drhali, ki je vodila Jezusa. Ta učenca sta bila Peter in Janez. Duhovniki so dobro poznali Janeza kot Jezusovega učenca. Dovolili so mu stopiti v sodno dvorano. Upali so, da se bo kot priča Voditeljevemu ponižanju odpovedal prepričanju, da je Božji Sin. Po Janezovi prošnji je smel vstopiti tudi Peter.

Na dvorišču so zakurili, kajti bilo je najhladnejše obdobje noči, tik pred svitanjem. Okrog ognja se je zbralo veliko ljudi, in tudi Peter se je samozavestno prerinil mednje. Ni hotel, da bi ga prepoznali kot Jezusovega učenca. Medtem ko se je brezskrbno pomešal med množico, je upal, da ga bodo imeli za koga izmed njih, ki so Jezusa pripeljali do sodne palače.

Toda ko je ognjeni plamen razsvetlil Petrov obraz, ga je vratarka preiskujoče pogledala. Videla ga je, da je prišel z Janezom, in je lahko že na obrazu prebrala njegovo potrto, zato je menila,^{710/} da je ta mož eden izmed Jezusovih učencev. Bila je ena od služkinj v Kajfovi hiši, in zato zelo radovedna. Petru je rekla: "Ali nisi tudi ti izmed učencev tega človeka?" ([Jan 18,17.](#)) Peter se je prestrašil in zmedel. Vsi so se ozrli nanj. Delal se je tako, kakor da je ni razumel. Ampak dekla je bila vztrajna in je rekla okrog stoječim, da je bil ta mož skupaj z Jezusom. Zato se je Peter čutil dolžnega odgovoriti, in je ježno odvrnil: "Žena, ne poznam ga." ([Luk 22,57.](#)) To je bila njegova prva zatajitev in takoj zatem je zapel petelin. O Peter, že tako hitro se sramuješ Učitelja, tako hitro si zatajil svojega Gospoda!

Ko je Janez stopal v sodno dvorano, sploh ni poskušal skriti, da je bil Jezusov sledilec. Ni se pomešal med grobo ljudstvo, ki je zasramovalo njegovega Učitelja. Tudi ga nihče ni ničesar spraševal, ker se ni pretvarjal in se tako ni izpostavljaj nobenemu sumu. Poiskal si je osamljen kot, kjer je ostal skrit^{711/} pred pozornostjo sodrge, a vendar je bil kolikor se je dalo blizu Jezusa. Tam je lahko vse videl in slišal, kar se je dogajalo pri zasliševanju njegovega Gospoda.

Peter ni hotel, da bi ga prepoznali. S tem ko se je delal ravnodušnega, se je podal na sovražnikova tla, in postal lahek plen skušnjave. Če bi bil poklican, naj se bojuje za Učitelja, bi bil gotovo pogumen borec. Ko pa so vanj zasmehljivo uprli prst, se je izkazal za strahopetneža. Mnogi, ki se ne bojijo odkritega boja za svojega Gospoda, jih zasmeh in porog spravita do tega, da zatajijo svojo vero. Z druženjem z ljudmi, katerim bi se morali izogibati, se postavljajo na pot skušnjave. Sovražnika naravnost vabijo, da bi jih zapeljal, da rečejo in končno naredijo to, česar v drugačnih okoliščinah sploh ne bi zagrešili. Kristusov sledilec, ki v današnjih dneh ne prizna svoje vere iz strahu pred trpljenjem in sramotenjem, zataji svojega Gospoda prav tako kakor nekoč Peter na dvorišču sodne palače.

Peter se je delal ravnodušnega do sojenja Učitelju, toda njegovo srce je hudo trpelo, ko je slišal kruto sramotenje in videl trpinčenje, ki ga je moral prenašati. Še več kakor to: bil je presenečen in jezen, da je Jezus ponižal sebe in svoje sledilce s tem, ko je prenašal takšno ravnanje. Da bi prikril svoja prava čustva, si je prizadeval pridružiti Jezusovim preganjalcem pri njihovih neprimernih dovtipih. Toda njegov nastop je bil nenaraven. Lažno se je predstavil, čeprav je poskušal govoriti, kakor da se ga to nič ne tiče, mu le ni uspelo prikriti svoje nejevolje zaradi sramotenja, s katerim so obsipali Učitelja.

Že drugič je bila vsa pozornost usmerjena nanj, in zopet so ga obdolžili, da je Jezusov sledilec. Sedaj pa je Peter prisegel: "Ne poznam tega človeka." ([Mat 26,72.](#)) Dana mu je bila še ena možnost. Bilo je nekako eno uro pozneje, ko ga je vprašal hlapec velikega duhovnika in bližnji sorodnik moža, kateremu je bil odsekal uho: "Te li nisem jaz videl z njim na vrtu? Resnično si izmed njih, saj si tudi Galilejec. Saj te že tvoja govorica izdaja." ([Jan 18,26;](#) [Mar 14,70;](#) [Mat 26,73.](#)) Zaradi teh besed se je Peter razjezil. Jezusovi učenci so bili znani ravno po čistosti svojega jezika. Da bi zapeljal nje, ki so ga spraševali, in opravičil svoje vedenje, je sedaj Peter zatajil svojega Gospoda z rotnjem in prisego. Petelin je zopet zapel. Tokrat ga je Peter slišal in se spomnil Jezusovih besed: "Preden petelin dvakrat zapoje, me zatajiš trikrat." ([Mar 14,30.](#))

Medtem ko je Peter še izgovarjal ponižujoče prislege in je v njegovih ušesih še odmevalo vreščee^{712/} petelinje kikirikanje, se je Zveličar obrnil od mrkih sodnikov in pogledal naravnost svojega ubogega učenca. Hkrati je tudi Peter usmeril pogled na Učitelja. Z njegovega blagega obraza je prebral globoko sočutje in bolečino, a na njem ni bilo nobene jeze.

Videz tistega bledega, izmučenega obraza, drhteče ustnice in pogled poln usmiljenja in odpuščanja so ga zbadli v srce kakor puščica. Vest se je prebudila. Spomini so oživali. Peter je priklical v spomin svojo pred nekaj urami dano obljubo, da bo spremljal svojega Gospoda v ječo in celo v smrt. Spomnil se je svoje žalosti, ko mu je Zveličar v zgornji izbi rekel, da ga bo še to noč trikrat zatajil. Pravkar je izjavil, da Jezusa ne pozna, toda sedaj je z grenko žalostjo spoznal, kako dobro ga je Gospod poznal in kako natančno je videl v njegovem srcu neiskrenost, ki je niti sam ni poznal.

Petra je preplavila plima spominov. Zveličarjevo usmiljenje, njegova prijaznost in potrpežljivost, njegova dobrota in potrpljenje do njegovega tavajočega učenca - vsega tega se je zopet začel zavedati. Spomnil se je tudi opozorila: "Simon, Simon! Glej, Satan si je izprosil, da vas sme presejati kakor pšenico; ali jaz sem prosil zate, naj ne izgine tvoja vera." ([Luk 22,31. 32.](#)) Zgrozil se je nad svojo nehvaležnostjo, neiskrenostjo in krivo prisego. Še enkrat je pogledal Učitelja. Zagledal je dvignjeno hudodelsko roko, ki ga je bila pripravljena udariti po obrazu. Ker ni mogel dalje gledati tega prizora, je s strtim srcem planil iz sodne palače.

Gnalo ga je naprej v samoto in temo, sam ni vedel in mu ni bilo mar, kam. Končno se je znašel v Getsemaniju. V njem so zopet oživali dogodki zadnjih ur. Spet je imel pred očmi trpeč, od krvavega potu spačen in od žalosti skrčen obraz svojega Gospoda. Globoko skesan je razmišljal o tem, da je Jezus sam jokal in se sam bojeval pri molitvi, medtem ko so spali ti, ki bi morali biti v tej uri skušnjave zedinjeni z njim. Spominjal se je njegovega resnega naročila: "Čujte in molite, da ne zajdete v skušnjava." ([Mat 26,41.](#)) Še enkrat je podoživljal dogajanja v sodni dvorani. Njegovo ranjeno srce je mučila zavest, da je največ prispeval k Zveličarjevemu ponižanju in bolečini. Na istem kraju, kjer je Jezus v smrtnem strahu izlil svojo dušo svojemu Očetu, je Peter padel na obraz in si želel umreti.

Medtem ko je Peter spal, čeprav mu je Jezus naročil, naj bo buden in moli, si je pripravil pot za svoj veliki greh. Vsi učenci so izgubili veliko^{713/} ker so v tej usodni uri spali. Kristus je poznal ognjeno preizkušnjo, ki so jo morali prestati. Vedel je, kako bo Satan deloval, da bi ohromil njihova čutila, da bi bili nepripravljeni za preizkušnjo. Zato jih je svaril. Če bi bili tisto uro v vrtu budni in bi molili, potem se Peter ne bi zanašal na svojo lastno slabotno moč. Ne bi zatajil svojega Gospoda. Če bi bili učenci s Kristusom bedeli, ko se je v vrtu bojeval, bi bili pripravljeni biti priče njegovega trpljenja na križu. Približno bi razumeli naravo njegovih nepopisnih muk. Lahko bi se tudi spomnili njegovih besed, s katerimi je napovedal svoje trpljenje, smrt in vstajenje. Sredi mraka te najtežje ure bi prenekateri žarek upanja razsvetlil temo in okrepil njihovo vero.

Brž po zdanitvi se je Veliki zbor znova sešel, in Jezusa so spet pripeljali v sodno dvorano. Izjavil je, da je Božji Sin, njegovi preganjanci pa so njegove besede spremenili v obtožbo proti njemu. Toda na temelju tega ga niso mogli obsoditi, kajti mnogi niso bili navzoči pri nočnem zasedanju, in zato niso slišali njegovih besed. Poleg tega so vedeli, da rimsko sodišče v teh besedah ne bo našlo ničesar, kar bi bilo vredno smrti. Če pa bi vsi slišali ponovitev

njegovih besed, potem bi se njihova namera lahko uresničila. Njegovi trditvi, da je Mesija, bi podtaknili uporniški politični cilj.

Vprašali so ga: "Če si ti Kristus, povej nam!" ([Luk 22,67.](#)) Toda Kristus je molčal. Duhovniki so ga zasipavali z vprašanji. Končno jim je odgovoril z žalostnim glasom: "Ako vam povem, nikakor ne boste verovali; ako pa vprašam, gotovo ne odgovorite." ([Luk 22,67.68.](#)) Vendar da ne bi imeli nobenega izgovora, je dodal resno opozorilo: "Odslej pa bo Sin človekov sedel na desnici Božje moči." ([Luk 22,69.](#))

Nato so ga soglasno vprašali: "Ti si torej Božji Sin?" in On jim je odgovoril: "Vi pravite, da sem jaz." ([Luk 22,70.](#)) Nato so vzkliknili: "Kaj nam je še treba pričevanja? Saj smo sami slišali iz njegovih ust." ([Luk 22,71.](#))

Tako so judovski poglavarji Jezusa že tretjič obsodili na smrt. Menili so, da sedaj potrebujejo samo še, da Rimljani potrdijo sodbo in jim ga izročijo v njihove roke.

Potem so ga še tretjič mučili in zasmehovali, in to še huje od tega, kar je Jezus doživel od nevedne drhali. Vse to se je dogajalo v navzočnosti in s privolitvijo duhovnikov in poglavarjev. Zapustil jih je vsak občutek sočustvovanja ali človečnosti. Če njihovi dokazi^{714/} ne bi zadostovali, da bi utišali njegov glas, so imeli še drugo orožje, ki se je uporabljalo v vseh časih za utišanje krivovercev - trpljenje, nasilje in smrt.

Ko so sodniki objavili sodbo nad Jezusom, je ljudstvo obsedla satanska besnost. Njihovo vpitje je bilo podobno rjoventu divjih živali. Množica je planila na Jezusa in vpila: Kriv je, usmrtite ga. Če ne bi bilo rimskih vojakov, Jezus ne bi doživel, da bi ga pribili na golgotski križ. Pred njegovimi sodniki bi ga bili raztrgali na kosce, če se ne bi vmešali Rimljani in z orožjem preprečili nasilje drhali.

Poganski možje so se jezili zaradi grobega ravnanja z njim, ki mu niso mogli dokazati nobene krivde. Rimski oficirji so izjavili, da so Judje z Jezusovo obsodbo prekršili poleg rimskih zakonov tudi judovske, ki jasno prepovedujejo človeka obsoditi na smrt na temelju njegovih lastnih pričevanj. Zaradi tega ugovora se je obravnava začasno ustavila, ampak judovski poglavarji niso čutili niti sočutja niti sramu.

Duhovniki in poglavarji so pozabili na dostojanstvo svojega poklica, in so žalili Božjega Sina s prostaškimi izrazi. Posmehovali so se njegovemu izvoru in izjavili, da si s svojo izjavo, da je Mesija, zasluži najbolj sramotno smrt. Najbolj neobrzdani moški so ostudno mučili Zveličarja. Čez glavo so mu vrgli staro oblačilo, njegovi mučitelji pa so ga tolkli po obrazu in vpili: "Prerokuj nam, Kristus! Kdo je, ki te je udaril?" ([Mat 26,68.](#)) Ko so mu oblačilo zopet sneli, mu je neki propadli hudobnež pljunil v obraz.

Božji angeli so vestno beležili vsak žaljiv pogled, vsako besedo in dejanje, ki je bilo usmerjeno proti njihovemu ljubljenu Poveljniku. Ti nizkotni ljudje, ki so ta mirni in blede Kristusov obraz zasmehovali in opljuvali, ga bodo nekega dne zagledali v slavi, ki bo žarela močnejše od sonca.^{715/}

76. Judež ([angleško](#))

Judežev življenjepis razodeva žalosten konec življenja, ki bi sicer lahko bilo Bogu v čast. Če bi bil Judež umrl pred zadnjim odhodom v Jeruzalem, potem ga ne bi imeli samo za moža, vrednega prostora med dvanajsterimi, temveč bi ga tudi močno pogrešali. Gnus, ki je stoletja povezan z njegovim imenom, se sploh ne bi pojavil, če ne bi bilo dogodkov na koncu njegovega življenja. Odkritje njegovega značaja pred svetom pa je imelo svoj namen. Bilo naj bi svarilo vsem, ki bi izdali sveto zaupanje, kakor ga je on.

Malo pred praznikom pashe je Judež obnovil svojo pogodbo z duhovniki, da jim bo izročil Jezusa. Dogovorjeno je bilo, da bodo Zveličarja prijeli na enem njegovih počivališč, kamor se je umaknil, da je lahko razmišljal in molil. Od slavlja v Simonovi hiši je bila Judežu dana možnost razmišljati o svoji nameri, za katero se je obvezal, da jo bo izpeljal; ampak njegov namen je ostal nespremenjen. Za trideset srebrnikov - za ceno sužnja - je izročil Gospoda slave sramoti in smrti.

Judež je imel že po naravi posebno rad denar; toda ni bil vedno tako zloben, da bi bil sposoben narediti takšno dejanje, kakršno je bilo to. Tako dolgo je gojil hudobnega duha lakomnosti, dokler ni postal prevladujoča spodbuda njegovega življenja. Ljubezen do bogastva je premagala njegovo ljubezen do Kristusa. S tem ko je postal suženj te pregrehe, se je sam izročil v roke Satanu, da bi ga lahko popolnoma potegnil v greh.

Judež se je pridružil učencem, ko je velika množica hodila za Kristusom. Zveličarjevi nauki so ganili njihova srca, ko so prevzeti poslušali njegove besede, ki jih je govoril v shodnici, ob morski obali in gorskem pobočju.^{/716/} Judež je videl, kako so bolni, hromi in slepi iz vseh krajev in mest prihajali k Jezusu. Videl je, kako so k njegovim nogam polagali umirajoče. Bil je priča mogočnih Zveličarjevih del, ko je ozdravljaval bolne, izganjal hudobne duhove in oživil mrtve. Na samem sebi je občutil Kristusovo moč. Zavedal se je, da Kristusov nauk prekaša vse, kar je dotlej slišal. Ljubil je vzvišenega Učitelja in si želel biti pri njem. Hrepenel je, da bi se njegov značaj in življenje spremenila, in upal, da bo to doživel s svojo zvezo z Jezusom. Zveličar ni zavrnil Judeža. Dal mu je prostor med dvanajsterico. Zaupal mu je službo evangelista. Obdaril ga je z močjo, da bi zdravil bolne in izganjal hudobne duhove. Vendar Judež ni prišel do točke, da bi se popolnoma izročil Kristusom. Ni se odpovedal svoji posvetni častihlepnosti ali ljubezni do denarja. Čeprav je sprejel službo Kristusovega delavca, se ni prepustil božanskemu vplivu. Menil je, da lahko obdrži lastno presojanje in mnenje, s tem pa je gojil nagnjenje do kritiziranja in obtoževanja.

Med učenci je bil Judež zelo spoštovan in je močno vplival nanje. Imel je visoko mnenje o svojih sposobnostih in gledal na svoje brate kot na manjvredne. Menil je, da se ne zavedajo danih priložnosti, in izkoristil okoliščine. Cerkev ne bo mogla napredovati, če jo bodo vodili tako kratkovidni možje. Peter je bil vihrav; mnogokrat je ravnal nepremišljeno. Janez, ki je ohranil resnice s Kristusovih ust, je bil v Judeževih očeh slab poslovnež. Matevžu, ki je bil vzgojen in naučen biti v vseh rečeh izredno natančen, je bila najpomembnejša poštenost. Vedno je temeljito razmišljal o vseh Kristusovih besedah in se poglobil tako vanje, da mu po Judeževem mnenju ni mogla biti zaupana nobena naloga, ki zahteva ostroumnost in daljnovidnost. Tako je Judež ocenil vse učence in si laskal, da bi bila cerkev mnogokrat v zadregi in zmedi, če ne bi bilo njega z njegovo sposobnostjo dobrega gospodarja. Bil je prepričan, da mu nihče ne sega niti do kolen. Po svoji presoji se je imel za ponos te skupine; in temu primerno se je tudi predstavljal.

Judež je bil slep za svoje značajske slabosti, zato ga je Kristus postavil tja, kjer jih je imel možnost videti in popraviti. Kot blagajnik učencev je moral skrbeti za potrebe te majhne skupnosti in dati kaj za potrebe siromašnih. Ko mu je Jezus rekel v sobi, kjer so imeli pashalno večerjo: "Kar delaš, stori hitro," ([Jan 13,27.](#)) so učenci menili, da mu je Jezus ukazal,^{/717/} naj kupi kaj za praznik ali obdari uboge. S službo za druge bi si Judež lahko razvil nesebičnega duha. Toda medtem ko je vsak dan poslušal Kristusove nauke in bil priča njegovemu nesebičnemu življenju, je popuščal pohlepnemu nagnjenju. Majhne vsote, ki so šle skozi njegove roke, so bile zanj stalne skušnjave. Mnogokrat, ko je Kristusu naredil kakšno majhno uslugo ali pa je uporabil čas za verske namene, si je za to sam vzel plačilo iz skromnega sklada. Zanj so bile takšne priložnosti izgovor za opravičilo svojih dejanj; v Božjih očeh pa je bil tat.

Judeža je žalilo, ker je Kristus mnogokrat ponavljal trditev, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta. Zato je že naredil načrt in pričakoval, da se bo Kristus ravnal po njem. Načrtoval je osvoboditi Janeza Krstnika iz ječe. Toda, glej, Janez je ostal zaprt in bil obglavljen. A Jezus, namesto da bi zagovarjal svojo kraljevsko pravico in maščeval Krstnikovo smrt, se je z učenci umaknil v neki podeželski kraj. Judež si je želel drznejšega bojevanja. Menil je, da bi bilo delo bolj uspešno, če jih Jezus ne bi vedno zadrževal pri uresničevanju njihovih načrtov. Opazil je naraščajočo sovražnost judovskih poglavarjev in videl, da Kristus ni odgovoril na njihovo izzivanje, da bi pokazal znamenje iz nebes. Njegovo srce se je odprlo neveri, in Satan je vanj posejal misli dvoma in upora. Zakaj se je Jezus tako dolgo ukvarjal s stvarmi, ki so jemale pogum? Zakaj prerokuje o preizkušnji in preganjanju, ki naj bi doletelo njega in učence? Judeža je v glavnem spodbudila možnost za vplivni položaj v novem kraljestvu, da se je pridružil Kristusovemu delu. Ali bodo njegovi upi razočarani? Judež sicer še ni zanikal, da je Jezus Božji Sin, vendar je začel dvomiti in želel poiskati pojasnilo za njegova mogočna dejanja.

Ne glede na Zveličarjev nauk je Judež stalno širil misel, da bo Kristus vladal v Jeruzalemu kot kralj. Ko je nabil pet tisoč mož, je Judež želel to misel uresničiti. Pomagal je deliti hrano lačni množici. Pri tem je imel priložnost spoznati, kakšna korist se skriva v njegovi moči dajanja drugim. Čutil je zadovoljstvo, ki vedno prevzame človeka v službi za Boga. Pomagal je tudi voditi h Kristusu bolne in trpeč, ki so bili med množico. Pri tem je spoznal, kakšno zadovoljstvo in veselje se lahko vseli v človekovo srce po ozdravljajoči Obnoviteljevi moči. Pri tem bi se bil lahko naučil razumeti Kristusov način delovanja, ampak zaradi svojih sebičnih želja je bil popolnoma zaslepljen. Judež je bil prvi, ki je hotel izkoristiti navdušenje množice nad čudežem s kruhi. On je bil pobudnik načrta,^{/718/} da bi Kristusa po sili razglasili za kralja. Njegovi upi so bili visoki. Zato je bilo njegovo razočaranje toliko grenkejš.

Med Kristusovim javnim govorom v kafarnaumski shodnici o kruhu življenja je v Judežu nastala odločilna prelomnica. Slišal je: "Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi." ([Jan 6,53.](#)) Videl je, da Kristus ponuja bolj duhovne kakor pa posvetne dobrine. Imel se je za izredno daljnovidnega in je menil, da vidi, da Jezus ne bo sprejel nobenih posvetnih časti in ne bo mogel zagotoviti sledilcem nobenega uglednega položaja. Zato je sklenil, da se bo Kristusu priključil samo toliko, da se bo od njega lahko vsak čas zopet ločil. Mora opazovati. In je opazoval.

Odtlej je glasno izražal dvome, ki so učence begali. Zastavljal je sporna vprašanja in spodbujal razprtije s tem, da je ponavljal trditve pismoukov in farizejev proti Kristusovim naukom. Večje in manjše stiske in težave, spodrsaljave in očitne ovire pri širjenju evangelija je Judež razlagal kot dokaze proti njegovi resničnosti. Navajal je besedila Svetega pisma, ki

niso imela nobene zveze z resnicami, ki jih je oznanjal Kristus. Iz celote iztrgana svetopisemska besedila so učence vznemirjala in povečala malodušnost, zaradi katere so vse bolj trpeli. To Judeževu ravnanje se je dogajalo na takšen način, da je bilo videti skrajno vestno. Medtem ko so učenci iskali dokaze, ki bi potrdili besede vzvišenega Učitelja, jih je Judež skoraj neopazno vodil na drugo pot. Na ta pobožni in navidezno modri način je podal mnoge stvari v drugačni luči kakor Jezus in podtaknil njegovim besedam pomen, ki jim ga On ni dal. Njegovi predlogi so v učencih prebudili častihlepne želje po posvetni velikosti in jih s tem odvrnili od pomembnih stvari, s katerimi naj bi se ukvarjali. Prepričani, kdo naj bi bil največji med njimi, je navadno sprožil Judež.

Ko je Jezus povedal bogatemu mladeniču pogoje, pod katerimi bi lahko postal njegov učenec, je bil Judež nezadovoljen. Menil je, da je bila narejena napaka. Če bi se namreč z vernimi povezali takšni moške, kakršen je bil ta poglavar, bi pomagali podpirati Kristusovo delo. Ko bi Judeža vsaj enkrat poslušali kot svetovalca, bi marsikaj predlagal za blagor te male cerkve. Res bi se njegova načela in načini nekoliko razlikovali od Kristusovih; zato pa je bil prepričan, da je v teh zadevah modrejši od njega.^{/719/}

V vsem, kar je Jezus povedal učencem, je bilo nekaj, s čimer se Judež v srcu ni strinjal. Pod njegovim vplivom je začel hitro delovati kvas nezadovoljstva. Učenci niso spoznali pravega začetnika vsega tega; Jezus pa je vedel, da Satan močno vpliva na Judeža in si s tem utira pot, da bi lahko vplival tudi na druge. Že eno leto pred izdajo je Kristus rekel: "Ali nisem jaz vas dvanajstih izvolil? In eden izmed vas je hudič." ([Jan 6,70.](#))

Ampak Judež se ni javno postavil proti Zveličarju; tudi ni kazalo, da bi dvomil o njegovih naukih. Šele na gostiji v Simonovi hiši je javno pokazal svoje nezadovoljstvo. Ko je Marija mazila Zveličarjeve noge, se je pokazala njegova pohlepna narava. Graja, ki mu jo je Jezus izgovoril, ga je zelo jezila. Prizadet ponos in želja po maščevanju sta popolnoma podrla vse pregraje. Lakomnost, kateri je doslej popuščal, ga je sedaj popolnoma obvladala. Enako izkušnjo bo doživel vsak, ki se vztrajno igra z grehom. Prvine pokvarjenosti, ki se jim ne upiramo in jih ne premagamo, zavajajo k temu, da popustimo Satanovim skušnjavam. Tako človek postane njegov jetnik.

Judež pa še ni postal popolnoma zakrknjen. Celo potem, ko je že dvakrat sklenil izdati Zveličarja, je še imel možnost za spokorjenje. Pri pashalni večerji je Jezus dokazal svoje božanstvo s tem, da je odkril izdajalčev namen. Kljub temu je s toplo ljubeznijo zajel tudi Judeža v službo za učence. Toda zadnje ljubezensko vabilo je ostalo neopaženo. Nato je bila Judeževa zadeva odločena, in noge, ki jih je Jezus umil, so hitele ven opraviti izdajstvo.

Judež je razmišljal takole: če Jezus mora biti križan, potem se to mora zgoditi. Če bo torej izdal Zveličarja, se ne bo nič spremenilo. Če Jezusu ni treba umreti, bo vsaj prisiljen, da se bo rešil. Vsekakor pa bo Judež imel korist od svoje izdaje. Računal je, da je naredil dobro kupčijo z Gospodovo izdajo.

Vendar pa Judež ni verjel, da se bo Kristus pustil prijeti. S svojo izdajo mu je hotel dati nauk. Nameraval je odigrati vlogo, ki bi Zveličarja pripravila, da bo v prihodnje ravnal z njim z dolžnim spoštovanjem. Judež ni vedel, da Kristusa dejansko izroča smrti. Kolikokrat, ko je Zveličar govoril v prilikah, so bili pismarji in farizeji prevzeti zaradi njegovih dobrih ponazoritev! Kolikokrat so se morali obsoditi sami! Mnogokrat, ko jim je resnica segla v srce, so prežeti z jezo zagrabili kamenje, da bi ga vrgli nanj;^{/720/} ampak Jezus se je vedno

znova umaknil. Ker se je izmaknil že toliko pastem, se zagotovo tudi tokrat ne bo pustil prijeti, je sklepal Judež.

Odločil se je preizkusiti zadevo. Če je Jezus resnično Mesija, potem se bo ljudstvo, za katero je toliko naredil, zbralo okrog njega in ga razglasilo za kralja. To bi za vedno utrdilo mnoge, ki so bili zdaj neodločni. Judež sam pa bi užival čast, da ga je spravil na Davidov prestol. To ravnanje bi mu zagotovilo tudi najvišji položaj za Kristusom v novem kraljestvu.

Lažni učenec je odigral svojo vlogo pri izdaji Jezusa. Ko je voditeljem drhali v vrtu rekel: "Kogar poljubim, ta je; primite ga," ([Mat 26,48](#).) je bil še trdno prepričan, da se bo Kristus rešil iz njihovih rok. Če bi ga pozneje grajali, potem bi jim lahko rekel: Ali vam nisem zabičal: "Zgrabite ga in peljite varno?" ([Mar 14,44](#).)

Judež je opazoval Kristusove lovilce, kako so ga na njegovo besedo trdno zvezali. Začuden je videl, da se je Zveličar dal odpeljati. Zaskrbljeno mu je sledil iz vrta do zasliševanja pred judovskimi poglavarji. Pri vsakem njegovem gibu je pričakoval, da bo presenetil svoje sovražnike s tem, ko se jim bo razodel kot Božji Sin ter izničil vse njihove zarote in njihovo moč. Ko pa je minevala ura za uro in je Jezus prenašal vse zasramovanje, je izdajalca popadel velik strah. Začel se je spraševati, ali je res Učitelja prodal v smrt.

Malo pred koncem zasliševanja Judež ni mogel več prenašati muke s krivdo obremenjene vesti. Nenadoma se je v dvorani zaslišal hripav krik, ki je prežehl vsa srca z grozo: On je nedolžen! O Kajfa, prizanesi mu!

Vsi so se ozrli na visokoraslega Judeža, ki se je prerival skozi vznemirjeno množico. Njegov obraz je bil bled in upadel, čelo pa je imel orošeno z velikimi kapljami znoja. Ko se je prebil do sodnega stola, je vrgel srebrnike,^{/721/} plačilo za Gospodovo izdajo, pred noge velikemu duhovniku. V neučakani naglici je zgrabil Kajfovo oblačilo in ga rotil, naj Jezusa izpusti. Povedal je, da Jezus ni naredil ničesar smrti vrednega. Kajfa ga je jezno odrinil. Bil je zmeden in ni vedel, kaj naj reče. Razodela se je namreč zvijača duhovnikov. Očitno je bilo, da so podkupili učenca, da bi izdal Učitelja.

Judež je znova zavpil: "Grešil sem, da sem izdal nedolžno kri." Toda veliki duhovnik, ki se je hitro znašel, mu je zaničljivo odgovoril: "Kaj nam mar? Ti glej!" ([Mat 27,4](#).) Duhovniki so bili pripravljeni uporabiti Judeža za orodje, hkrati pa so zaničevali njegovo nizkotnost. Ko se je nanje obrnil s priznanjem, so ga prezirljivo zavrnili.

Tedaj se je Judež vrgel pred Jezusove noge, ga priznal za Božjega Sina in ga rotil, naj se osvobodi. Zveličar ni ničesar očital izdajalcu. Vedel je, da se Judež ni spokoril. Priznanje, ki se je izvilo iz njegove s krivdo obremenjene duše, je izsilil samo strašen strah pred prekletstvom in pred prihodnjo sodbó. Vendar pa ni čutil nobenega globokega srce trgajočega obžalovanja, ker je izdal nedolžnega Božjega Sina in zatajil Izraelovega Svetnika. Ampak Jezus ni obtožil Judeža niti z eno besedo, temveč ga je sočutno pogledal in rekel, da je prav zaradi te ure prišel na svet.

Med zbranimi se je zaslišalo presenečeno šepetanje. Osupli so opazovali Kristusovo blagohotnost do izdajalca. Ta dogodek je znova spodbudil v njih prepričanje, da je ta človek več kakor smrtnik. Toda če je Božji Sin, zakaj se potem ne osvobodi vezi in slavi zmago nad tožniki, so se spraševali.

Ko je Judež spoznal, da je bila njegova prošnja zaman, je odhitel iz sodne palače in glasno zavpil: Prepozno je! Prepozno je! Čutil je, da ne more prenesti, da bi vse življenje gledal pred seboj križanega Jezusa. Obupan je odšel in se obesil.

Malo pozneje, še isti dan na poti od Pilata proti Golgoti, je hudobna množica, ki je spremljala Jezusa na kraj križanja, prekinila vpitje in zasmehovanje. Na nekem osamljenem kraju so zagledali pri vznožju nekega usahlega drevesa Judeževo truplo. Kakšen gnusen prizor! Njegovo težko telo je pretrgalo vrv, s katero se je obesil na drevo. Zaradi padca se je njegovo telo grdo znakazilo, in sedaj so ga požirali psi. Njegove ostanke so takoj pokopali, da jih ni bilo več videti. Zasmehovanje med množico pa je poenjalo in marsikateri blede obraz je razodeval misli srca. Kazalo je, da povračilo že prizadeva nje, ki so zakrivili Jezusovo kri.^{/722/}

77. V Pilatovi sodni dvorani ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 27,2.11-31](#); [Mar 15,1-20](#); [Luk 23,1-25](#); [Jan 18,28](#). do 19,16.

V sodni dvorani rimskega namestnika Pilata je stal Kristus zvezan kot zapornik. Okrog njega so stali stražarji, dvorana pa se je hitro napolnila z opazovalci. Pred vhodom so se znašli sodniki Velikega zbora, duhovniki, poglavarji, starešine in sodrga.

Po Jezusovi obsodbi so se člani Velikega zbora podali k Pilatu, da bi ta obsodbo potrdil in jo izvršil. Toda judovski uslužbenci niso hoteli stopiti v rimsko sodno dvorano. Kajti po njihovi obredni postavi bi se s tem oskrunili in se ne bi mogli udeležiti praznovanja pashe. V svoji zaslepljenosti niso dojeli, da je njihovo krvoločno sovraštvo že oskrunilo njihova srca. Niso dojeli, da je Kristus pravo pashalno Jagnje. Ker pa so ga zavrgli, je tudi veliki praznik zanje izgubil svoj pomen.

Ko so Zveličarja pripeljali v sodno dvorano, ga je Pilat pogledal neprijazno. Rimskega namestnika so v naglici poklicali iz spalnice, zato se je hotel tega primera rešiti kar se da hitro. S tem zapornikom je bil pripravljen ravnati^{723/} strogo. Z resnim obrazom se je obrnil, da bi si ogledal moža, ki naj bi ga zaslišal in zaradi katerega je moral tako zgodaj prekiniti spanje. Vedel je, da mora to biti kdo, ki naj bi bil po želji judovskih poglavarjev nemudoma zaslišan in kaznovan.

Pilat je pogledal moške, ki so Jezusa tožili, in nato se je njegov preiskovalni pogled zadržal na njem. Imel je opravka že z različnimi hudodelci, toda še nikoli mu niso pripeljali človeka, ki bi izžareval toliko dobrote in plemenitosti. Na njegovem obrazu ni opazil nobenega znamenja krivde, nobenega izraza strahu, ključavnosti ali predrznosti. Videl je moža, ki je bil miren in dostojanstven, na čigar obrazu ni bilo značilnosti hudodelca, temveč sledovi nebes.

Kristusov videz je naredil na Pilata dober vtis, zato se je prebudila v njem boljša narava. Slišal je za Jezusa in njegova dela. Tudi njegova žena mu je povedala marsikaj o čudovitih delih galilejskega preroka, ki je ozdravljaval bolne in obujal mrtve. Vse to je sedaj v njegovi zavesti oživelo kakor sanje. Spomnil se je govoric, ki jih je slišal z raznih strani. Odločil se je vprašati Jude, kakšne obtožbe imajo proti temu jetniku.

Kdo je ta mož in zakaj ste ga pripeljali, jih je vprašal. Česa ga obtožujete? Judje so se zmedli. Ker so dobro vedeli, da ne morejo dokazati svojih obtožb proti Kristusu, niso želeli javne preiskave. Zato so odgovorili, da je goljuf in se imenuje Jezus iz Nazareta.

Pilat je še enkrat vprašal: "Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?" ([Jan 18,29](#).) Duhovniki niso odgovorili na njegovo vprašanje, toda s tem, kar so rekli, so pokazali svojo vznemirjenost: "Če ta ne bi bil hudodelnik, ne bi ga bili tebi izročili." ([Jan 18,30](#).) Če ti člani Velikega zbora, najuglednejši možje naroda, pripeljejo človeka, za katerega menijo, da si je zaslužil smrt, ali je potem še potrebno, da sprašuješ po obtožbi proti njemu? Na ta način so upali Pilata prepričati o svoji lastni pomembnosti in ga tako pripraviti, da brez nadaljnjih formalnosti ustreže njihovi želji. Prizadevali so se za hitro potrditev njihove obsodbe, kajti vedeli so, da bi lahko ljudje, ki so bili priče Kristusovih čudežev, pripovedovali nekaj, kar se bistveno razlikuje od njihovih sedaj znova nanizanih izmišljotin.

Duhovniki so menili, da bodo lahko s pomočjo slabotnega in neodločnega Pilata brez težav uresničili svoje namere. Doslej je brez premišljanja podpisoval smrtne obsodbe ter s tem

izročal smrti ljudi, za katere so vedeli, da si ne zaslužijo takšne kazni. Življenje zapornika zanj ni imelo^{724/} velike vrednosti; ali je bil kdo kriv ali nedolžen, ni imelo zanj posebnega pomena. Zato so duhovniki upali, da bo Pilat tudi sedaj Jezusu brez zaslišanja prisodil smrtno kazen. To so zahtevali kot poseben izraz naklonjenosti za njihov veliki ljudski praznik.

Pilat pa je na zaporniku videl nekaj, kar ga je zadrževalo pred tem. Ni si upal tega storiti. Sprevidel pa je tudi namere duhovnikov. Spomnil se je, da je ta Jezus pred kratkim obudil moža po imenu Lazar, ki je bil mrtev že štiri dni. Zato se je odločil najprej ugotoviti, česa ga obtožujejo in ali se ta obtožba lahko dokaže, preden bo podpisal obsodbo.

Če je vaša obsodba pravična, je rekel, zakaj ste tega moža pripeljali še k meni? "Vzemite ga vi in sodite ga po svoji postavi." ([Jan 18,31.](#)) Tako primorani so duhovniki lahko samo odgovorili, da so ga že obsodili, njihova obsodba pa mora dobiti še Pilatovo potrditev, da bi bila pravomočna. "Kako se glasi vaša obsodba?" jih je vprašal Pilat. Nato so mu odgovorili, da so ga obsodili na smrt, vendar jim po zakonu ni dovoljeno izvršiti smrtne kazni. Prosili so ga, naj na njihovo besedo prizna Kristusovo krivdo in potrdi njihovo obsodbo. Odgovornost za to pa bodo prevzeli nase.

Pilat sicer ni bil niti pravičen niti vesten sodnik. Čeprav je bil še tako moralno slab, vendar ni hotel izpolniti te zahteve. Jezusa ni hotel obsoditi, dokler ne bo proti njemu podana obtožba.

Duhovniki so se znašli v zadregi. Spoznali so, da morajo svojo hinavščino še spretneje prikriti. Nikakor niso smeli dovoliti videza, da je bil Kristus prijet zaradi verskih razlogov. Ko bi to povedali za vzrok, zadeva za Pilata ne bi bila pomembna. Vse morajo prikazati tako, kakor da se je Jezus pregrešil proti splošnim zakonom, kajti šele potem bi bil lahko obsojen kot politični hudodelec. Vstaje in upori proti rimski oblasti so bile pri Judih neprestane. V takih primerih so Rimljani ravnali zelo strogo in so bili neprestano na preži, da bi vsako vstajo zadušiti v kali.

Le nekaj dni pred tem so farizeji poskušali Kristusu postaviti past z vprašanjem: "Je li prav, da dajemo cesarju davek, ali ne?" ([Luk 20,22.](#)) On pa je spregledal njihovo hinavščino. Navzoči Rimljani so videli jasen neuspeh v prizadevanju zarotnikov in njihovo nejevoljo, ko jim je dejal: "Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega." ([Luk 20,25.](#))

Sedaj so duhovniki hoteli prikazati, da je Kristus pri tej priložnosti^{725/} učil to, za kar so upali, da bo učil. V svojem obupu so poklicali na pomoč lažnive priče, da so ga tožili, govoreč: "Tega smo našli, da odvrča naš narod in brani cesarju davek dajati, in pravi, da je on Kristus kralj." ([Luk 23,2.](#)) To so bile tri obtožbe, a vse tri neutemeljene. Duhovniki so to vedeli, toda bili so pripravljeni krivo priseči, samo da bi dosegli svoj cilj.

Pilat pa je spregledal njihov namen. Ni verjel, da se je zapornik zarotil proti vladi. Njegov krotek in ponižen videz se sploh ni ujemal z obtožbo. Pilat je bil prepričan, da gre za nizkotno zaroto, da bi uničili nedolžnega človeka, ki je bil napoti judovskim dostojanstvenikom. Obrnil se je k Jezusu in ga vprašal: "Si ti kralj Judov?" Zveličar pa je odgovoril: "Ti praviš." ([Mat 27,11.](#)) Pri teh besedah se je njegov obraz razsvetlil, kakor da ga je obsijal sončni žarek.

Ko so Kajfa in njegovi spremljevalci slišali ta odgovor, so Pilata poklicali za pričo, da je Jezus priznal zločin, zaradi katerega so ga obtožili. Med glasnimi vzkliki so duhovniki, pismouki in poglavarji zahtevali smrtno obsodbo. Tem vzklikom se je pridružila drhal, in tako je nastalo oglušujoče vpitje. To je Pilata zmedlo. Ko je videl, da Jezus ne ugovarja

tožnikom, mu je rekel: "Ne odgovarjaš li ničesar? Glej, kolikih reči te tožijo. Ali Jezus mu ni nič več odgovoril." ([Mar 15,4.5.](#))

Kristus, ki je stal za Pilatom in so ga lahko videli vsi v sodni dvorani, je slišal sramotenje, ampak z nobeno besedo ni odgovoril na vse te lažne obtožbe. Njegova celotna drža je pričala, da se je zavedal svoje nedolžnosti. Mirno je stal pred navali razvnetenega besa, ki so butali proti njemu. Kazalo je, kakor da se silni valovi besa dvigujejo vse više in više kakor valovi razburkanega oceana in se razbijajo okrog njega, vendar se ga ne dotaknejo. Stal je molče, toda njegov molk je bil zelo zgovoren. Bil je kakor luč, ki sveti iz notranjosti v človekovo zunanost.

Pilat se je čudil Jezusovemu vedenju. "Ali ta Mož ne posveča pozornosti poteku preiskave, ker si noče rešiti življenja?" se je spraševal. Ko je opazoval Jezusa, ki je brez upiranja prenašal zasmehovanje in žalitve, je čutil, da ne more biti tako krivičen in brezbožen, kakor ti hrupni duhovniki. V upanju, da bo od njega zvedel resnico in se hkrati izognil uporom množice, je poklical Jezusa na stran in ga vprašal še enkrat: "Si ti kralj Judov?" ([Jan 18,33.](#))

Jezus ni naravnost odgovoril na to vprašanje. Vedel je, da na Pilata deluje Sveti Duh,^{726/} zato mu je dal priložnost, da bi izrazil svoje prepričanje. Vprašal ga je: "Praviš li to sam od sebe, ali so ti drugi rekli o meni?" ([Jan 18,34.](#)) Z drugimi besedami: Ali so spodbudile to Pilatovo vprašanje obtožbe duhovnikov ali želja, da bi dobil luč od Kristusa? Pilat je razumel pomen Kristusovega vprašanja, toda v njegovem srcu se je pojavil ponos. Ni hotel priznati svojega notranjega prepričanja. Rekel je: "Sem mar jaz Jud? Tvoj narod in višji duhovniki so te meni izročili, kaj si storil?" ([Jan 18,35.](#))

Pilatova zlata priložnost je šla mimo. Vendar ga Jezus ni pustil brez nadaljnje luči. Medtem ko ni naravnost odgovoril na Pilatovo vprašanje, mu je jasno razložil svoje poslanstvo. Tako je Pilatu dal jasno razumeti, da si ni prizadeval za pozemski prestol.

Dejal je: "Moje kraljestvo ni od tega sveta; ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki vojskovali, da ne bi bil Judom izročen; sedaj pa moje kraljestvo ni odtod. Tedaj mu reče Pilat: Torej kralj si ti? Jezus odgovori: Ti praviš, da sem jaz kralj. Jaz sem zato rojen, in zato sem prišel na svet, da pričam za resnico. Vsak, kdor je od resnice, posluša moj glas." ([Jan 18,36.37.](#))

Kristus je s tem potrdil, da je njegova beseda ključ, ki odklepa skrivnost vsem, ki so ga pripravljeni sprejeti. Razvija lastno notranjo moč, in samo tako je možno pojasniti skrivnost, da se je kraljestvo resnice lahko tako zelo razširilo. Pilatu je želel pojasniti, da se lahko njegova popačena narava obnovi samo, če bo Božjo resnico sprejel in si jo prilastil.

Pilat je želel spoznati resnico. Njegov um je bil zmeden. Željno se je oklepal Zveličarjevih besed. Njegovo srce je hrepenelo spoznati, kaj je pravzaprav resnica in kako bi jo lahko dosegel. Zato je vprašal: "Kaj je resnica?" ([Jan 18,38.](#)) Ampak na odgovor ni več počakal. Zunanji hrup ga je spomnil na obveznosti te ure, kajti duhovniki so silovito zahtevali takojšnjo odločitev. Zato je odšel ven k Judom in jim pojasnil s poudarkom: "Jaz ne vidim nobene krivice na njem." ([Jan 18,38.](#))

Te besede pogankega sodnika so bile huda obtožba zahrbtnosti in hinavščine izraelskih poglavarjev, ki so tožili Zveličarja. Ko so duhovniki in starešine slišali Pilatove besede, njihova jeza in razočaranje nista poznala meja. Dolgo so kovali načrte in čakali na takšno

priložnost. Ko so sedaj spoznali možnost za Jezusovo osvoboditev, bi ga bili najraje raztrgali na koščke. Pilata so glasno obtoževali in mu grozili, da ga bodo tožili rimski oblasti.^{/727/} Očitati so mu, da ni hotel obsoditi Jezusa, ki se je po njihovi trditvi uprl cesarju.

Vznemirjeni glasovi so postajali vse glasnejši in zatrjevali, da je Jezusov uporniški vpliv znan po vsej deželi. Duhovniki so vpili: "Ljudstvo hujska, učeč po vsej Judeji, od Galileje, kjer je začel, do sem." ([Luk 23,5.](#))

Dotlej Pilat ni nameraval Jezusa obsoditi. Vedel je namreč, da so ga Judje obtožili zaradi sovraštva in predsodkov. Poznal je svojo dolžnost. Pravičnost je zahtevala, da Kristusa takoj zopet izpusti, Pilat pa se je bal ljudske nejevolje. Če jim ne bo hotel izročiti Jezusa, se bo množica uprla, tega pa se je bal. Ko je slišal, da je Kristus iz Galileje, se je odločil, da ga bo poslal k Herodu, upravitelju te pokrajine. Ta se je tedaj zadrževal v Jeruzalemu. Menil je, da bo na ta način zvrnil odgovornost za sodno obravnavo s sebe na Heroda. Hkrati pa je v tem videl dobro priložnost, da zgladi neki stari prepir med seboj in Herodom. Tako se je tudi zgodilo. Oba vladarja sta po zasliševanju Zveličarja sklenila prijateljstvo.

Pilat je Jezusa zopet izročil vojakom, da so ga med posmehovanjem in zasramovanjem drhali naglo odpeljali v Herodovo sodno dvorano. "Ko pa Herod ugleda Jezusa, se zelo razveseli." ([Luk 23,8.](#)) Še nikoli se ni srečal z Zveličarjem, zato "ga je že davno želel videti, ker je slišal o njem, in nadejal se je, da bo videl kakšen čudež". ([Luk 23,8.](#)) Ta Herod si je omadeževal roke s krvjo Janeza Krstnika. Ko je prvič slišal za Jezusa, je zgrožen dejal: "Janez, ki sem ga jaz dal obglaviti,^{/728/} je vstal. Zato delujejo čudežne moči v njem." ([Mar 6,16](#); [Mat 14,2.](#)) Vendar je želel Jezusa videti. Sedaj se mu je ponudila priložnost, da reši življenje tega preroka. Upal je, da bo za vedno pregnal iz svojega spomina krvavo glavo, ki so mu jo prinesli v posodi. Poleg tega pa je hotel zadovoljiti tudi svojo radovednost. Menil je tudi, da bo Kristus naredil vse, kar bo zahteval od njega, če mu bo dana kakšna možnost za osvoboditev.

Velika skupina duhovnikov in starešin je Kristusa spremljala k Herodu. Ko so Zveličarja pripeljali v palačo, so ga ti dostojanstveniki obtoževali z vznemirjenimi glasovi. Toda Herod se ni oziral na njihove obtožbe. Ukazal je tišino, ker je sam hotel izprašati Kristusa; ukazal je, naj ga razvežejo. Hkrati pa je njegovim sovražnikom očital, da so grobo ravnali z njim. Poln sočutja je opazoval mirni obraz Odrešenika sveta in v njem videl samo modrost in čistost. Kakor Pilat je bil tudi sam zadovoljen, da so Kristusa obtožili naklepno in iz zavisti.

Herod je Kristusu zastavil številna vprašanja, Zveličar pa je ostal tih. Po kraljevem naročilu so pripeljali bolne in slabotne, Kristusu pa so ukazali, naj svoje trditve dokaže s čudežem. Herod mu je rekel: Ljudje govorijo, da lahko ozdraviš bolne. Zelo rad bi videl, da tvoja razvpita slava ne temelji na laži. Jezus mu ni ničesar odgovoril, zato je Herod še naprej poskušal Jezusa prisiliti. Če lahko za druge delaš čudeže, potem ga naredi sedaj sebi v prid; to ti bo pomagalo. Spet je zaukazal: Pokaži nam z znamenji, da imaš moč, ki ti jo pripisujejo. Toda zdelo se je, kakor da Kristus ničesar ne sliši in ne vidi. Božji Sin je postal človek, zato se je moral vesti, kakor se ljudje vedejo v takšnih okoliščinah. Ni hotel narediti čudeža, da bi se izognil bolečinam in ponižanju, ki jih morajo zdržati ljudje v podobnih razmerah.

Herod je Kristusu obljubil celo prostost, če bo pred njim naredil kakšen čudež. Kristusovi tožniki so videli s svojimi očmi mogočna dejanja narejena z njegovo močjo. Slišali so, kako je ukazal grobovom, naj izročijo mrtve. Videli so mrtve, da so ubogali njegov glas in prišli ven. Prevzel jih je strah, da bi sedaj naredil kakšen čudež. Kajti ničesar se niso bali bolj kakor

razodetja njegove moči. Takšen dokaz moči bi zadal smrtni udarec njihovim načrtom^{/729/} in jih morda stal tudi življenje. Duhovniki in poglavarji so zelo zaskrbljeni znova začeli obtoževati Jezusa. Glasno so vpili: On je izdajalec, bogokletnik! Svoje čudeže dela z močjo Belzebuba, kneza Hudobnega. V dvorani je zavladata zmešnjava; vpili so drug čez drugega.

Herodova vest je bila sedaj veliko manj občutljiva kakor takrat, ko je trepetal ob Herodiadini prošnji za glavo Janeza Krstnika. Nekaj časa ga je močno mučila slaba vest zaradi tistega strašnega dejanja, toda zaradi njegovega razuzdanega življenja je vse bolj otopel njegov čut za moralo. Sedaj je bilo njegovo srce tako zakrknjeno, da se je lahko celo hvalil s kaznijo, ki jo je dosodil Janezu, ker si ga je upal karati. Jezusu je pretil in mu ponavljal, da ima moč ga osvoboditi ali obsoditi. Toda Jezus z ničimer ni pokazal, da je slišal eno samo besedo.

Ta molčečnost je Heroda razjezila. Kazalo je namreč, da se sploh ne meni za njegovo oblast. Za domišljavega in hvalisavega kralja bi bila odkrita graja manj žaljiva kakor takšno neupoštevanje. Zopet je jezno pretil Jezusu - On pa je mirno vztrajno molčal.

Kristusovo poslanstvo na tem svetu ni bilo zadovoljevati nečimrno radovednost. Prišel je zdraviti ranjena srca. Če bi bil lahko izgovoril kakšno besedo, da bi ozdravil rane grešnih ljudi, potem zagotovo ne bi molčal. Ampak ničesar ni imel povedati njim, ki bi resnico poteptali s svojimi nesvetimi nogami.

Gotovo bi Kristus lahko Herodu povedal marsikaj, kar bi notranje zakrknjenemu kralju šlo skozi ušesa. Če bi kralju razodel krivičnosti njegovega življenja in grozoto kazni, ki se mu je približevala, bi ga prežela strah in trepet. Toda Kristusov molk je bila najhujša graja, ki jo je v tem primeru lahko podal. Herod je zavrgel resnico, ki mu jo je povedal največji od prerokov, in zato ni bil vreden nobenega sporočila več. Veličastvo nebes ni imelo zanj niti ene besede več. Ušesa, ki so bila stalno odprta za človeško trpljenje, niso poslušala Herodovih ukazov. Oči, ki so bile polne sočutne ljubezni stalno obrnjene k spokorjenemu grešniku, niso imele pogleda za Heroda. Ustnice, ki so oznanjale najveličastnejše resnice in, nežno proseč, molile za najbolj grešne in najgloblje padle, so ostale zaprte za ošabnega kralja, ki ni čutil potrebe po Zveličarju.

Herodov obraz je zaradi jeze potemnel. Obrnil se je k množici^{/730/} in z vznemirjenim glasom obtožil Jezusa kot sleparja. Potem pa je rekel Kristusu: Če nočeš dokazati svojih trditev, te bom izročil vojakom in ljudstvu, morda te bodo ti pripravili do govorjenja. Če si goljuf, potem je smrt iz njihovih rok edina obsodba, ki si si jo zaslužil; če pa si Božji Sin, potem se reši tako, da narediš čudež.

Komaj je izgovoril te besede, se je drhal zagnala proti Kristusu. Množica se je vrgla na plen kakor divje zveri. Jezusa so vlekli sem ter tja, a tudi Herod se je pridružil drhali, da bi ponižal Božjega Sina. Če ne bi bili ukrepali rimski vojaki in odgnali divje množice, bi Zveličarja razkosali.

"Herod pa, ko ga je zasramotil s svojimi vojniki in se mu nasmejal, mu obleče sijajno obleko ter ga pošlje nazaj k Pilatu." ([Luk 23,11](#).) Rimski vojniki so se pridružili temu mučenju. Vse, kar so si lahko izmislili ti pokvarjeni in hudobni vojniki ob podpori Heroda in judovskih dostojanstvenikov, so nakopičili na Zveličarja. Vendar pa ga niti za trenutek ni zapustila božanska potrpežljivost.

Kristusovi preganjalci so poskušali presoditi njegov značaj po svojem; prikazali so ga prav tako podlega, kakor so bili sami. Za prizorom, ki so ga videli tedaj, pa so mnogi videli drugačnega; namreč prizor, ki ga bodo nekoč zagledali v vsej njegovi slavi. Nekateri med množico so začeli trepetati v Kristusovi navzočnosti. Medtem ko se je groba drhal zasmehujoč klanjala pred njim, so se nekateri, ki so prišli z enakim namenom, obrnili prestrašeni in tihi. Herod je bil prepričan. Zadnji žarki milostne luči so obsijali njegovo od grehov zakrknjeno srce. Čutil je, da ne gre za navadnega človeka, kajti božanstvo je zasijalo skozi človeško. Medtem ko so Kristusa obdajali zasmehovalci, prešuštniki in morilci, je Herod čutil, da je zagledal Boga na prestolu.

Čeprav je bil Herod še tako brezčuten, si ni upal potrditi Kristusove obsodbe. Hotel se je rešiti te strašne odgovornosti, zato je Jezusa zopet poslal nazaj v rimsko sodno dvorano.

Pilat je bil razočaran in zelo nejevoljen. Ko so se vrnili Judje s svojim zapornikom, jih je nepotrpežljivo vprašal, kaj naj bi še storil po njihovem mnenju. Spomnil jih je, da je Jezusa že zaslišal, in na njem ni našel nobene krivde. Povedal jim je tudi, da so ga sicer oni obtožili, a da ne morejo dokazati niti ene točke obtožbe. Jezusa je poslal k Herodu, četrtniku Galileje, pripadniku njihovega naroda, toda tudi ta ni našel na njem nič smrti vrednega. Pilat se je odločil: "Kaznoval ga bom torej in izpustil." ([Luk 23, 16.](#))

S tem je Pilat pokazal svojo slabost. Izjavil je, da je Jezus nedolžen,^{731/} a vendar ga je bil pripravljen bičati, da bi pomiril njegove tožnike. Bil je pripravljen žrtvovati načela in pravičnost, da bi sklenil poravnavo z drhaljo. S tem pa je spravil samega sebe v neprijeten položaj. Tolpa je zdaj računala z njegovo neodločnostjo, in je zato bolj predrzno zahtevala zapornikovo življenje. Če bi bil Pilat od začetka ostal bolj odločen in ne bi hotel obsoditi človeka, za katerega je ugotovil, da je nedolžen, potem bi bil pretrgal usodno verigo, ki ga je za vse življenje okovala v krivdo in slabo vest. Če bi bil od začetka ravnal, kakor je mislil, da je prav, Judje ne bi postali tako predrzni, da bi mu ukazali, kaj mora narediti. Kristusa bi usmrtili, toda krivda ne bi bremenila Pilata. Sedaj pa je korakoma teptal svojo vest. Ni ravnal pravično in nepristransko, zato se je znašel skoraj nemočen v rokah duhovnikov in poglavarjev. Njegova omahljivost in neodločnost sta ga spravili v pogubo.

Ampak Pilatu niti sedaj ne bi bilo treba ravnati nepremišljeno. Od Boga poslano sporočilo ga je svarilo pred dejanjem, ki ga je nameraval uresničiti. Na Kristusovo molitev je bil k Pilatovi ženi poslan nebeški angel. V sanjah je videla Zveličarja in govorila z njim. Pilatova žena ni bila Judinja. Ko pa je v sanjah gledala Jezusa, ni niti najmanj dvomila o njegovem značaju ali poslanstvu. V njem je spoznala Božjega Kneza. Videla ga je pri zaslišanju v sodni palači. Videla je njegove roke zvezane kakor kakega zločinca. Videla je, kako Herod in njegovi vojaki opravljajo strašno delo. Slišala je z zavistjo in zlobo prežete duhovnike in poglavarje, kako ga noro obtožujejo. Slišala je besede: "Mi imamo postavo in po tej postavi mora umreti." ([Jan 19,7.](#)) Videla je tudi, kako ga je Pilat dal bičati potem, ko je izjavil: "Jaz ne vidim nobene krivde na njem." ([Jan 18,38.](#)) Slišala je Pilata izgovarjati obsodbo, in videla, kako ga je izročil morilcem. Videla je križ na Golgoti in zemljo ovito s temo, in slišala skrivnosten krik: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) Potem je gledala še neki drug prizor. Kristusa je spoznala sedečega na velikem belem oblaku, medtem ko se je zemlja majala sem in tja v vesolju, njegovi ubijalci pa so bežali pred navzočnostjo njegove slave. Zbudila se je s krikom groze in Pilatu nemudoma napisala opozorilo.

Medtem ko je Pilat še omahoval, kaj naj naredi, se je skozi množico prerinil sel in mu izročil ženino pismo, v katerem je pisalo: "Ničesar ne imej opraviti s tem pravičnim, kajti veliko sem pretrpela danes v spanju zavaljo njega." ([Mat 27,19.](#))^{/732/}

Pilat je prebledel. Med seboj nasprotujoča si čustva so ga zmedla. Med njegovim obotavljanjem so duhovniki in poglavarji razvneli vznemirjenost ljudstva. Pilat je bil prisiljen ukrepati. Tedaj se je spomnil na neko navado, ki bi lahko zagotovila Kristusovo osvoboditev. Navada je bila, da se za praznik pashe izpusti en zapornik, ki ga je lahko izbralo ljudstvo. Ta običaj je izviral iz poganstva; v njem ni bilo niti sence pravičnosti, vendar so ga Judje zelo cenili. V tistem času so Rimljani imeli na smrt obsojenega hudodelca, ki se je imenoval Baraba. Izdajal se je za Mesija. Trdil je, da ima oblast vzpostaviti drugačen red in urediti svet. Pod Satanovim vplivom je trdil, da mu pripada vse, kar si pridobi s krajo in ropom. S Satanovo pomočjo je delal čudovite reči. Med ljudstvom je imel veliko privrženec in zanetil vstajo proti rimski vladi. Pod plaščem verske navdušenosti se je skrival zakrknjen in drzen podlež, nagnjen k upor in nasilju. S tem ko je Pilat dal ljudstvu možnost izbire med tem možem in nedolžnim Zveličarjem, je hotel spodbuditi njihov čut za pravičnost. Upal je, da bo kljub nasprotovanju duhovnikov in poglavarjev pridobil njihovo sočutje za Jezusa. Zato se je obrnil k množici, rekoč zelo resno: "Katerega hočete, da vam izpustim? Baraba ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?" ([Mat 27,17.](#))

Odgovor drhali je bil podoben rjoventu divjih zveri: "Izpusti nam Baraba!" ([Luk 23,18.](#)) Vedno glasneje je naraščalo vpitje: Baraba! Baraba! Misleč, da ljudstvo ni razumelo njegovega vprašanja, je Pilat vprašal še enkrat: "Hočete li torej, da vam izpustim kralja Judov?" Toda zopet so vpili: "Ne tega, ampak Baraba." ([Jan 18,39.40.](#)) Pilat pa jih je vprašal: "Kaj naj storim z Jezusom, ki se imenuje Kristus?" Razburjena množica je zopet vpila kakor hudobni duhovi. Dejansko so bili med zbranimi sami hudobni duhovi v človeški podobi. Kako bi se potem lahko pričakoval drugačen odgovor kakor: "Križaj ga!" ([Mat 27,22.](#))

Pilat je bil v težavi. Ni si mislil, da bo prišlo tako daleč. Bal se je izročiti nedolžnega človeka najsrmatnejši in najkrutejši smrti. Ko se je vpitje malo poglobilo, se je obrnil k množici z vprašanjem: "Kaj pa je hudega storil?" ([Mat 27,23.](#)) Toda zadeva je šla predaleč, da bi se dalo razpravljati. Množica ni več zahtevala dokaza o Kristusovi nedolžnosti, temveč njegovo obsodbo.

Pilat si ga je še vedno prizadeval rešiti, zato se je še tretjič obrnil na množico: "Kaj pa je ta storil hudega? Ničesar smrti vrednega^{/733/} nisem našel na njem; kaznoval ga bom torej in izpustil." ([Luk 23,22.](#)) Toda omemba o izpustitvi je množico razburila še z desetkratno blaznostjo. Vpili so: "Križaj ga! Križaj ga!" ([Mar 15,13.14.](#)) Nevihta, ki jo je Pilat sprožil s svojo neodločnostjo, je vse bolj naraščala.

Jezusa, izčrpanega, slabotnega in ranjenega so zgrabili in bičali pred očmi množice. "In vojaki ga odpeljejo noter na dvor, to je v sodno palačo, in skličejo vso trumo. In oblečejo mu škrlatno obleko in spleto krono iz trnja in jo denejo nanj, in ga začno pozdravljati: Zdrav bodi, kralj Judov! In ... pljuvali so nanj, in pripogibali so kolena ter se mu priklanjali." ([Mar 15,16-19.](#)) Občasno so kakšne hudobne roke zgrabile trst, ki so mu ga bili dali v roko, in ga tolkli z njim po kroni na njegovi glavi tako, da se je trnje zarilo v sence in je kri kapljala po njegovem obrazu in bradi.

Čudite se, nebesa! In osupni, zemlja! Glejte zatiralce in zatiranca! Pobesnena množica je obkolila Zveličarja sveta. Porog in posmeh sta se mešala s surovimi psokami bogokletja.

Brezčutna drhal je omenjala njegov preprost izvor in njegovo skromno življenje. Posmehovali so se njegovi izjavi, da je Božji Sin. Od ust do ust so krožile prostaške šale in žaljivo roganje.

Sam Satan je vodil kruto drhal, da je neusmiljeno zmerjala Zveličarja. Njegov namen je bil, če bi bilo mogoče, da bi ga izzvali k maščevanju ali ga spodbudili k temu, da bi za svojo osvoboditev naredil čudež in s tem podrl načrt zveličanja. En sam madež na njegovem človeškem življenju, ena sama napaka v njegovi človeški naravi pri prenašanju te strašne preizkušnje bi zadostovala, da bi Božje Jagnje postalo nepopolna daritev, človekovo odrešenje pa spodrsnjaj. Ampak ta, ki bi lahko z enim samim ukazom priklical na pomoč nebeške čete, ta, ki bi lahko z razodetjem svojega nebeškega veličastva spravil v beg prestrašeno drhal - se je popolnoma tiho podredil grdim žalitvam in nasilju.

Kristusovi sovražniki so za dokaz njegovega božanstva zahtevali čudež. Ampak dobili so že veliko večje dokaze, kakor pa so jih zahtevali. Kakor krutost njegovih mučiteljev ni razodevala ničesar človeškega več in jih je ponižala do Satanove podobe, tako sta ga njegova krotkost in potrpežljivost povišala nad vse človeško in razodela njegovo sorodnost z Bogom. Njegovo ponižanje je bilo jamstvo za njegovo povišanje. Kaplje krvi smrtnega boja, ki so tekle z njegovih ranjenih senc po licih in bradi, so bile jamstvo za njegovo maziljenje z "oljem veselja" ([Heb 1,9](#).) za našega velikega duhovnika.^{/734/}

Satanova jeza je bila velika, ko je videl, da vse proti Zveličarju usmerjene sramotitve niso izsilile iz njegovih ust niti najmanjše pripombe. Čeprav je prevzel človeško naravo, ga je podpirala njegova božanska moč in se v nobenem primeru ni oddaljil od Očetove volje.

Ko je Pilat Jezusa izročil bičanju in zasmehovanju, je menil, da bo s tem prebudil sočutje množice. Upal je, da se bodo odločili, da to kaznovanje zadostuje. Menil je, da bo s tem zadovoljena tudi zloba duhovnikov. Judje pa so s svojo bistroumnostjo videli slabost v takem kaznovanju človeka, ki je bil spoznan za nedolžnega. Vedeli so, da Pilat poskuša zaporniku rešiti življenje, zato so se trdno odločili preprečiti Jezusovo izpustitev. Menili so, da ga je Pilat dal bičati zato, da bi jim naredil uslugo in jih zadovoljil. Če pa si bodo zelo odločno prizadevali za cilj, ga bodo končno tudi dosegli.

Pilat je sedaj ukazal v sodno palačo pripeljati Baraba. Potem je oba zapornika postavil skupaj in z resnim glasom rotil, kazaje na Zveličarja: "Glejte človek! Glej, pripeljem vam ga ven, da spoznate, da ne vidim na njem nobene krivice." ([Jan 19,5.4](#).)

Tam je stal Božji Sin oblečen v sramotilno oblačilo in s trnovo krono. Njegov do pasu gol hrbet je kazal dolge strašne podplutbe, iz katerih je tekla kri. Njegov okrvavljeni obraz je kazal znamenja trpljenja in izčrpanosti; toda še nikoli ni bil videti lepši kakor prav sedaj. Zveličarjev obraz ni bil popačen pred njegovimi sovražniki. Vsaka poteza obraza je izražala nežnost in ravnodušnost ter najnežnejše usmiljenje do svojih krutih sovražnikov. V njegovem obnašanju ni bilo strahopetne slabosti, temveč moč in dostojanstvo dolgega trpljenja. Zapornik ob njem je bil ostro nasprotje. Vsaka poteza Barabovega obraza je razglašala zakrknjenega pretepača, kakršen je bil. Razlika je jasno govorila vsem opazovalcem. Nekateri med njimi so jokali. Ko so opazovali Jezusa, so bila njihova srca polna sočutja. Celo duhovniki in poglavarji so se prepričali, da je to, za kar se je imel.

Rimski vojaki, ki so bili okrog Kristusa, niso bili vsi zakrknjeni. Nekateri so na Kristusovem obrazu resno iskali dokaz, ki bi razodeval zločinski ali nevaren značaj. Tu in tam so s

podcenjevanjem ošinili tudi Baraba. Ni bil potreben prodoren oster vid, da bi lahko segel v globino njegove duše. Potem pa so se spet obrnili nanj, ki so mu sodili. Božanskega trpina so opazovali z globokim sočutjem. Njegova tiha ponižnost se je vtisnila vanje^{/735/} kot podoba, ki nikoli več ne bo izginila, vse dokler ga ne bodo sprejeli za Kristusa ali ga zavrgli in s tem zapečatili svojo usodo.

Pilat je osupnil nad Zveličarjevo potrpežljivostjo brez pritoževanja. Ni dvomil o tem, da bo videz tega Človeka - v nasprotju z Barabom - spodbudil naklonjenost Judov. Toda ni razumel strastnega sovraštva duhovnikov do njega, ki je kot Luč sveta razkrinkal njihovo temo in zmoto. Ti so razjarili drhal. Zato so duhovniki, poglavarji in množica znova začeli vpiti: "Križaj ga! Križaj ga!" Tedaj pa je Pilat zgubil potrpežljivost zaradi njihove nespametne krutosti in obupan vzkliknil: "Vzemite ga vi in križajte; kajti jaz ne vidim nobene krivice na njem." ([Jan 19,6.](#))

Na krutost navajeni rimski namestnik je bil ganjen in imel sočutje s trpečim zapornikom, ki je, obsojen, bičan, s krvavečim čelom in ranjenim hrbtom, celo še sedaj ohranil držo kralja na svojem prestolu. Ampak duhovniki so izjavili: "Mi imamo postavo, in po tej postavi mora umreti, ker je sebe Božjega Sina delal." ([Jan 19,7.](#))

Pilat se je zgrozil. Ni še imel prave predstave o Kristusu in njegovem poslanstvu; toda v njem se je prebudila neka nejasna vera v Boga in bitja, ki so več kakor ljudje. Misel, s katero se je nekoč že ukvarjal, je sedaj dobivala določeno obliko. Spraševal se je, ali je vendar božansko bitje ta, ki stoji pred njim, oblečen v škrlatno oblačilo posmeha in kronan s trnjem.

Znova je odšel v sodno palačo in vprašal Jezusa: "Odkod si ti?" ([Jan 19,9.](#)) Jezus pa mu sedaj ni odgovoril. Zveličar je bil odkrito govoril s Pilatom in mu pojasnil svoje poslanstvo kot priče za resnico, ampak Pilat je luč prezrl. Zlorabil je svoj visoki sodniški položaj, s tem ko je žrtvoval zahtevam drhali svoja načela in oblast. Jezus ni imel zanj nadaljnje luči. Besen zaradi Jezusovega molka mu je ošabno rekel:

"Meni ne odgovoriš? Ne veš li, da imam oblast te oprostiti in da imam oblast te križati?" ([Jan 19,10.](#))

Jezus mu je odgovoril: "Ne bi imel nobene oblasti nad menoj, da ti ni dano od zgoraj; zato ima tisti, ki me je tebi izročil, večji greh." ([Jan 19, 11.](#))

Tako je, kolikor je bilo mogoče, usmiljeni Zveličar sredi svojega največjega trpljenja in bolečin opravičil ravnanje rimskega deželnega namestnika, kateri ga je izročil križanju. Kakšen prizor, ki naj bi bil za vse čase izročen prihodnjim rodovom! Kako razsvetljuje značaj njega, ki je sodnik vsega sveta!^{/736/}

Jezus je dejal: "Zato ima tisti, ki me je tebi izročil, večji greh." ([Jan 19,11.](#)) S tem je mislil na Kajfa, ki je kot veliki duhovnik predstavljal judovski narod. Duhovniki so poznali načela, ki so veljala za rimske oblastnike. K temu pa so imeli še spoznanje iz prerokovanj, ki so pričala o Kristusu in njegovih naukih in čudežih. Judovski sodniki so imeli jasne dokaze o božanstvu njega, ki so ga obsodili na smrt. In po njihovem spoznanju bodo sojeni.

Največja krivda in najtežja odgovornost leži na njih, ki so bili na najvišjih ljudskih položajih, varuhi svetih zakladov, ki so jih sedaj tako sramotno izdali. Pilat, Herod in rimski vojaki so o Jezusu vedeli sorazmerno malo. Menili so, da delajo duhovnikom in poglavarjem uslugo s

tem, ko so ga trpinčili. Niso imeli spoznanja, ki je bilo judovskemu ljudstvu dano tako obilno. Ko bi bila luč dana vojakom, ne bi ravnali s Kristusom tako surovo, kakor so.

Pilat je še enkrat predlagal Zveličarjevo osvoboditev. Judje pa so vpili: "Če tega izpustiš, nisi prijatelj cesarju." ([Jan 19,12.](#)) Tako so se ti hinavci pretvarjali, da so zaskrbljeni za cesarjev ugled. Judje so bili najbolj ogorčeni med nasprotniki rimske oblasti. Kadar jim ni škodovalo, so brezobzirno izsilili svoje lastne narodnostne in verske zahteve. Ko pa so hoteli uresničiti kakšen surov namen, so hvalili cesarjevo moč. Da bi dosegli Kristusovo usmritev, so zatrjevali svojo vdanost tuji sili, ki so jo sovražili.

Dodali so še: "Kdor se dela kralja, nasprotuje cesarju." ([Jan 19,12.](#)) Te besede so Pilata prizadele na najbolj ranljivi točki. Kajti že je bil sumljiv rimski vladar in vedel je, da bi ga takšno poročilo uničilo. Bil si je tudi na jasnem, da se bo jeza Judov obrnila proti njemu, če se jim bo uprl. Storili bodo vse, da bi se maščevali. Pred seboj je imel poseben primer upornosti, s katero so zahtevali življenje njega, ki so ga sovražili brez razloga.

Pilat je zopet sedel na svoj sodni stol in še enkrat Jezusa predstavil ljudstvu, rekoč: "Glej, vaš kralj!" Zopet se je zaslislalo besno vpitje: "Proč z njim, proč, križaj ga!" Tedaj je Pilat vprašal tako glasno, da so ga lahko razumeli vsi: "Vašega kralja bom križal?" Iz brezbožnih in bogokletnih ust je prišel odgovor: "Nimamo kralja, samo cesarja." ([Jan 19,14.15.](#))

S tem ko so Judje izbrali pogankega vladarja, so se odpovedali⁷³⁷ Božji vladavini. Zavrgli so Boga kot svojega kralja. Odtlej niso imeli nobenega osvoboditelja, nobenega kralja razen cesarja. Tako daleč so duhovniki in učitelji zapeljali ljudstvo. Bili so odgovorni za to in za vse strašne posledice. Verski voditelji so bili krivi za greh in propad celotnega naroda.

"Ko torej Pilat vidi, da nič ne opravi, ampak da nastaja še večji hrup, vzame vode in si umije roke pred ljudstvom, rekoč: Nedolžen sem pri krvi tega pravičnega. Vi glejte!" ([Mat 27,24.](#)) S strahom in samoobsojanjem je Pilat pogledal Zveličarja. Med neštetimi obrazi pred njim je samo Jezusov razodeval mir. Kazalo je, kakor da okrog njegove glave sije blaga svetloba. Pilat je dejal v svojem srcu: On je Bog. Potem se je obrnil k množici in rekel: Jaz sem čist njegove krvi. Vzemite ga in križajte. Ampak mislite na to, duhovniki in poglavarji, da sem ga razglasil za pravičnega. Ta, ki ga On imenuje za svojega Očeta, naj za ta dan pokliče na odgovornost vas, a ne mene. Nato se je obrnil k Jezusu in rekel: Odpusti mi to dejanje, toda ne morem te rešiti. In potem, ko je Jezusa dal še enkrat prebičati, ga je prepustil smrti na križu.

Pilat bi bil rad Jezusa osvobodil. Uvidel pa je, da tega ne sme narediti, če si hoče ohraniti položaj in čast. Raje je žrtvoval nedolžno življenje, kakor da bi izgubil posvetno moč. Koliko ljudi enako žrtvuje svoja načela, samo da bi se izognili trpljenju in izgubi. Vest in dolžnost kažeta drugo pot kakor pa sebične želje. Tok močno drvi v svojo smer, kdor pa se ukvarja s popuščanjem zlu, bo potegnjen v gosto temo krivde.

Pilat je popustil zahtevam drhali. Jezusa je raje izročil smrti na križu, kakor pa da bi se spravil v nevarnost, da izgubi svoj položaj. Vendar pa je kljub varnostnim ukrepom pozneje nadenj le prišla nesreča, ki se je je bal. Odvzeta sta mu bila čast in visok položaj. Kmalu po Jezusovem križanju je končal svoje življenje, ker ga je mučila slaba vest in se je čutil ponižan zaradi užaljenega ponosa. Tako bodo vsi, ki sklepajo sporazume z grehom, poželi samo žalost in pogubo. "Nekatera pot se zdi prava človeku, toda njen konec je pot v smrt." ([Preg 14,12.](#))

Ko je Pilat izjavil, da je nedolžen pri Kristusovi krvi, je Kajfa izzivajoče odgovoril: "Njegova kri pridi na nas in naše otroke!" ([Mat 27,25](#).) Te strašne besede so povzeli tudi duhovniki in poglavarji in so glasno odmevale med veliko množico kakor nečloveško rjojenje. Vsi so vpili: "Njegova kri pridi na nas in naše otroke."

Izraelski narod se je odločil. Pokazal je na Jezusa^{/738/} in vpil: "Proč s tem, izpusti pa nam Baraba!" ([Luk 23,18](#).) Baraba, ropar in morilec, je bil Satanov predstavnik. Kristus pa je bil Božji predstavnik. Izbrali so si Baraba, Kristusa pa so zavrgli. Baraba bodo imeli. S to izbiro so sprejeli njega, ki je bil od začetka lažnivec in ubijalec. Njihov vodja je bil Satan. Kot narod bodo delovali po njegovem ukazu. Delali bodo njegova dela. Prenašati bodo morali njegovo vladavino. Ljudje, ki so si izbrali Baraba namesto Kristusa, bodo morali do konca časa čutiti Barabovo krutost.

Pred mučenim Božjim Jagnjetom so Judje vpili: "Njegova kri pridi na nas in naše otroke!" ([Mat 27,25](#).) To strašno vpitje se je dvigalo do Božjega prestola. Ta strašna samoizrečena obsodba je bila zapisana v nebesih. Ta prošnja je bila uslišana. Kri Božjega Sina je prišla nad njihove otroke in poznejše potomce kot večno prekletstvo.

To prekletstvo se je strahotno uresničilo ob razdejanju Jeruzalema. Strašno se je razodevalo v stanju judovskega naroda v vseh stoletjih našega štetja. Bil je od trte ločena mladika, odmrta, nerodovitna veja, ki naj bi bila sežgana. Iz dežele v deželo po vsem svetu, iz stoletja v stoletje mrtvi, mrtvi v prestopkih in grehah!

Prav tako strašno bo ta prošnja uresničena na dan končne sodbe. Ko bo Kristus ponovno prišel na zemljo, ga človeštvo ne bo videlo več kot od drhali obdanega zapornika. Tedaj ga bo spoznalo kot nebeškega Kralja. Kristus se bo pojavil v svoji slavi in v slavi svojega Očeta in v slavi svetih angelov. Desettisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč angelov, lepih in zmagoslavnih Božjih sinov, nepopisno ljubkih in čudovitih, ga bo spremljalo na njegovi poti. Potem bo sedel na prestol svoje slave in pred njim bodo zbrani vsi narodi. Videlo ga bo vsako oko, tudi tisti, "ki so ga prebodli". ([Raz 1,7](#).) Namesto trnove krone bo imel krono slave, krono v kroni. Namesto obledelega škrlatnega kraljevskega plašča bo oblečen v bela oblačila, "kakor jih noben belilec na zemlji ne more ubeliti". ([Mar 9,3](#).) Na njegovem oblačilu bo zapisano ime: "Kralj kraljev in Gospod gospodov." ([Raz 19,16](#).) Tam bodo tudi tisti, ki so se mu posmehovali in ga topli. Duhovniki in poglavarji bodo ponovno videli prizor iz sodne dvorane. Vse podrobnosti se bodo pojavile pred njimi, kakor bi bile napisane z ognjenimi črkami. Končno bodo ti, ki so prosili: "Njegova kri pridi na nas in naše otroke," dobili odgovor na svoje prošnje. Ves svet bo tedaj vedel^{/739/} in razumel. Spoznali bodo, proti komu so se bojevali kot uboga, slabotna in smrtna bitja. V smrtnem strahu in grozi bodo vpili goram in skalam: "Padite na nas in skrijte nas pred obličjem njega, ki sedi na prestolu, in pred Jagnjetovo jezo, kajti prišel je veliki dan njune jeze, in kdo bo mogel obstati?" ([Raz 6,16.17](#).)^{/740/}

78. Golgota ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 27,31-53](#); [Mar 15,20-38](#); [Luk 23,26-46](#); [Jan 19,16-30](#).

"In ko pridejo na kraj, ki se imenuje mrtvaška glava, križajo tu njega." ([Luk 23,33](#).)

"Zato je tudi Jezus, da bi z lastno krvjo posvetil ljudstvo, trpel zunaj vrat." ([Heb 13,12](#).) Ker sta Adam in Eva prestopila Božji zakon, sta bila izgnana iz Edena. Kristus je trpel kot naš namestnik zunaj jeruzalemskega obzidja. Umrl je tam, kjer so usmrtili hudodelce in ubijalce: zunaj vrat. Polne pomena so naslednje besede: "Kristus nas je odkupil iz kletve postave, ko je postal za nas kletev." ([Gal 3,13](#).)

Silna množica je šla za Jezusom od sodne palače do Golgote. Novica o njegovi obsodbi se je razširila po vsem Jeruzalemu, zato so ljudje iz vseh slojev in družbenih položajev hiteli na morišče. Duhovniki in poglavarji so morali obljubiti, da ne bodo nadlegovali Kristusovih sledilcev, če jim bo On izročen. Tako so se tudi učenci in verniki iz mesta in okolice pridružili množici, ki je šla za Zveličarjem.

Ko je Jezus stopil iz Pilatovega sodišča, so mu položili na njegova ranjena in krvaveča ramena križ, ki je bil pripravljen za Baraba. Dva Barabova tovariša naj bi bila usmrčena hkrati z Jezusom; tudi njima so naložili križ. Zveličarju je bilo to breme^{/741/} zaradi njegovega oslabilenega in trpečega stanja pretežko, kajti vse od pashalne večerje z učenci ni več ne jedel ne pil. V vrtu Getsemani se je v smrtnih mukah bojeval s satanskimi silami; prestal je bolečino izdaje, in videl je, kako so ga učenci zapustili in pobegnili. Vodili so ga od Ana h Kajfu, od njega k Pilatu, potem k Herodu in nazaj k Pilatu. Žalitve in trpinčenje, zasmehovanje in roganje ter muke dvakratnega bičanja - vso noč so se vrstili takšni dogodki, ki so do skrajnosti skušali človekovo dušo. Kristus ni podlegel. Ni izgovoril nobene besede, razen če je bila za poveličanje Boga. Med celotnim zaslišanjem, ki pa je bilo samo sramotna burka, je ohranil odločno in dostojanstveno držo. Ko pa mu je bil po drugem bičanju naložen križ, človeška narava ni mogla več nositi tega bremena. V omedlevici se je zgrudil pod njim.

Množica, ki je šla za Zveličarjem, je opazila njegove slabotne in opotekajoče se korake, vendar ni pokazala sočutja. Zmerjala ga je in ga zasmehovala, ker ni mogel nositi težkega križa. Znova so mu naložili breme, in zopet je v omedlevici padel na tla. Tedaj so njegovi mučitelji dojeli, da ne bo mogel dalje nositi bremena. Bili so v zadregi, kdo bo nosil sramotno breme. Judje tega ne bi storili, kajti s tem bi postali nečisti in zaradi tega ne bi mogli praznovati pashe. Celo iz drhali, ki je šla za njim, se nihče ne bi ponižal, da bi nosil križ.

Tedaj pa je srečal množico neki tujec, Simon iz Cirene, ki je prihajal s polja. Iz množice je slišal zasmehujoče in prostaške žalitve; slišal je ponavljanje prezirljivih besed: Naredite prehod za judovskega kralja! Ustavil se je zaradi začudenja nad prizorom; in ko je pokazal sočutje, so ga zgrabili in položili križ na njegova ramena.

Simon je že slišal o Jezusu. Njegova sinova sta verovala v Zveličarja, sam pa ni pripadal učencem. Nošenje križa na Golgoto mu je bilo v blagoslov, in pozneje je bil vedno hvaležen za to previdnost. Ta ga je spodbudila, da je prostovoljno prevzel Kristusov križ in odslej veselo stal pod njegovim bremenom.

Med množico so bile tudi mnoge ženske, ki so spremljale Nedolžnega obsojenca v kruto smrt. Vsa njihova pozornost je bila usmerjena na Jezusa. Nekatero od njih so ga videle že

poprej. Nekatere so pripeljale k njemu svoje bolnike in trpine. Nekatere teh je ozdravil. Pripovedovale so o prizorih, ki so se zgodili. Čudile so se sovraštvu množice do njega, zaradi kogar so se njihova srca topila in bila pripravljena počiti.^{/742/} Kljub vedenju razjarjene množice in jeznim besedam duhovnikov in poglavarjev so javno izrazile svoje sočutje. Ko je Jezus omedlel pod križem, so bruhnile v žalosten jok.

To sočutje je bilo edino, kar je pritegnilo Kristusovo pozornost. Čeprav je sam zelo trpel, ko je prenašal greh tega sveta, ni bil ravnodušen do izraza žalosti. Gledal jih je z nežnim usmiljenjem. Te ženske niso verovale vanj; vedel je, da ga ne objokujejo kot od Boga poslanega, temveč jih k temu spodbujajo občutki človeškega usmiljenja. Njihovega sočutja ni zavračal, temveč je to v njegovem srcu spodbudilo še večje sočutje do njih. Rekel jim je: "Jeruzalemske hčere, ne jokajte nad menoj, marveč nad seboj jokajte in nad svojimi otroki." ([Luk 23,28](#).) Kristus je s prizora pred svojimi očmi gledal v čas razdejanja Jeruzalema. V tem strašnem prizoru bodo mnoge teh žensk, ki so sedaj jokale nad njim, umrle skupaj s svojimi otroki.

Od padca Jeruzalema so se njegove misli podale še k pomembnejši sodbi. V uničenju nespokorjenega mesta je videl simbol končnega uničenja, ki bo doletelo ves svet. Zato je nadaljeval: "Tedad jamejo praviti goram: Padite na nas! in hribom: Pokrijte nas! Če namreč z zelenim drevesom tako delajo, kaj se bo godilo s suhim?" ([Luk 23,30.31](#).) Z zelenim drevesom je Jezus predstavil samega sebe, nedolžnega Odrešenika. Bog je dovolil, da je njegova jeza zaradi prestopka zadela njegovega ljubljenega Sina. Jezus je moral biti križan za grehe ljudi. Koliko bi potem morali trpeti grešniki, ki ostajajo v svojih grehih? Nespokorjeni in neverni bi morali prestati takšno žalost in bedo, ki se ne da opisati z besedami.

Veliko teh, ki so šli za Zveličarjem proti Golgoti, ga je pri njegovem zmagoslavnem vhodu v Jeruzalem pozdravilo z radostnimi vzkliki hosana in mahanjem s palmovimi vejicami. Ne malo teh, ki so ga takrat glasno častili, ker je bilo to priljubljeno, so se sedaj združili pri vzklikanju: "Križaj, križaj ga!" ([Luk 23,21](#).) Ko je Kristus prijezdil v Jeruzalem, so bili upi učencev na vrhuncu. Zadrževali so se v Učiteljevi neposredni bližini in čutili, da je velika čast biti povezan z njim. Sedaj pa so v njegovem ponižanju hodili za njim od daleč. Bili so napolnjeni z bolečino in sklonjeni zaradi razočaranih upov. Kako so se uresničile Jezusove besede: "Vi vsi se boste pohujšali to noč nad menoj. Kajti pisano je: Pastirja udarim, in razkrope se ovce črede." ([Mat 26,31](#).)^{/743/}

Ko so prišli na morišče, so zapornika privezali na mučilno orodje. Razbojnika sta se trgala iz rok njih, ki naj bi ju privezali na križ; Jezus pa se ni upiral. Njegova mati je ob podpori njegovega ljubljenega učenca Janeza šla za Sinom do Golgote. Videla je, kako je omedlel pod bremenom, in si želela, da bi lahko njegovo ranjeno glavo podprla s svojimi rokami in umila čelo, ki je nekoč počivalo na njenih prsih. Toda niti ta žalostna prednost ji ni bila dovoljena. Še vedno je z učenci vred gojila upanje, da bo Jezus razodel svojo moč in se osvobodil sovražnikov. S potrjim srcem se je spominjala njegovih besed, s katerimi je napovedal sedanje dogodke. Medtem ko je gledala, ko so razbojnika privezovali na križ, se je z globoko bolečino spraševala: [Mar](#) se bo pustil križati ta, ki je mrtvim vračal življenje? Ali se bo Božji Sin pustil tako kruto usmrtiti? Ali naj opusti svojo vero, da je Jezus Mesija? Ali mora biti priča njegovi sramoti in bolečini, ne da bi mu smela streči v njegovi muki? Videla je iztegnjene roke na križu; prinesli so kladivo in žeblje, in ko so se ti zarili v nežno meso, so morali do skrajnosti pretreseni učenci odnesti omedlelo Jezusovo mater s krutega prizorišča.

Iz Zveličarjevih ust ni prišla nobena pritožba. Njegov obraz je ostal miren in zbran, vendar so stale na njegovem čelu velike znojne kaplje. Nobena milostna roka se ni zganila, da bi obrisala smrtno roso z njegovega čela in njegovega človeškega srca niso poživile besede sočutja in stanovitne zvestobe. Medtem ko so vojaki opravljali strašno delo, je Jezus molil za svoje sovražnike: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." ([Luk 23, 34.](#)) Kljub bolečinam so se njegove misli ukvarjale z grehi svojih mučiteljev in s strašnim maščevanjem, ki jih bo doletelo. Ni preklinjal vojakov, ki so tako grobo ravnali z njim. Nikakršnega maščevanja ni klical nad duhovnike in poglavarje, ki so se naslajali nad uspehom svojega načrta. Kristusu so se smilili zaradi njihove nevednosti in krivde. Šepetaje je prosil za njihovo odpuščanje: "Saj ne vedo, kaj delajo."

Če bi bili vedeli, da mučijo njega, ki je prišel rešit grešni rod pred večno pogubo, bi jih preželi slaba vest in groza. Toda njihova nevednost ni odvzela njihove krivde, kajti imeli so prednost spoznati in sprejeti Jezusa kot svojega^{/744/} Zveličarja. Nekateri od njih bodo uvideli svoj greh, se spokorili in spreobrnili. Nekateri pa bodo ostali zakrknjeni in tako bodo onemogočili, da bi se uresničila Jezusova prošnja zanje. Toda ravno na ta način se je uresničeval Božji načrt. Jezus je dobil pravico postati posrednik ljudi pred nebeškim Očetom.

Ta Kristusova molitev za sovražnike je zajela svet. Zajema vsakega posameznega grešnika, ki je že živel ali šele bo od začetka sveta do konca časa. Na vseh leži krivda za križanje Božjega Sina. Vsakomur je brezplačno ponujeno odpuščanje. "Kdor hoče," ([Raz 22,17.](#)) lahko ima mir z Bogom in podeduje večno življenje.

Brž ko so Jezusa pribili na križ, so ga močni možje dvignili in ga z vso močjo zasadili v za to pripravljen prostor. To postavljanje križa je Božjemu Sinu povzročilo hude bolečine. Pilat je dal pritrditi nad Jezusovo glavo napis v hebrejščini, grščini in latinščini. Glasil se je: "Jezus, Nazarečan, kralj Judov." ([Jan 19,19.](#)) Ta napis je razjezil Jude. V sodni dvorani so vpili: "Križaj ga! ... Nimamo kralja, samo cesarja." ([Jan 19,15.](#)) Vsakogar, ki je koga drugega imel za kralja, so imeli za izdajalca. Pilat je v napisu zajel čustvo, ki so ga izrazili. Kajti proti Jezusu ni bilo nobene druge obtožbe razen te, da je judovski kralj. Ta napis je pravzaprav potrdil podložniško pokorščino Judov rimski oblasti. Govoril je namreč, da je vreden smrti vsak, ki bi hotel biti izraelski kralj. Duhovniki so se prevarali. Med kovanjem zarote zoper Kristusa je Kajfa menil, da je boljše, da umre eden za rešitev naroda. Sedaj se je razodela njihova hinavščina. Da bi uničili Kristusa, so bili pripravljeni žrtvovati celo obstoj svojega naroda.

Ko so duhovniki dojeli, kaj so naredili, so prosili Pilata, naj spremeni napis. Rekli so mu: "Ne piši: Kralj Judov, ampak da je sam rekel: Kralj Judov sem." ([Jan 19,21.](#)) Toda Pilat, ki je bil jezen zaradi svoje prejšnje popustljivosti in je zelo preziral ljubosumne in hinavske duhovnike in poglavarje, je hladno odgovoril: "Kar sem pisal, sem pisal." ([Jan 19,22.](#))

Ta napis je ukazala pritrditi nad Jezusovo glavo višja sila, kakor pa je bila Pilatova ali Judov. Po Božji previdnosti naj bi spodbujal ljudi k razmišljanju in proučevanju Svetega pisma. Kraj križanja je bil blizu mesta. V Jeruzalemu je bilo na tisoče ljudi iz mnogih dežel; in napis, ki razglša Jezusa^{/745/} iz Nazareta za Mesija, je pritegnil njihovo pozornost. To je bila živa resnica, napisana z roko, ki jo je vodil Bog.

S Kristusovim trpljenjem na križu se je uresničilo prerokovanje. Stoletja pred križanjem je Zveličar napovedal vse, kar se mu bo zgodilo, rekoč: "Kajti obdali so me psi, krdelo hudobnikov me je obkrožilo, prebodli so moje roke in moje noge. Seštel bi lahko vse svoje

kosti; oni pa gledajo, vsečno se ozirajo vame. Moja oblačila dele med seboj in za mojo suknjo mečejo kocko." ([Ps 22,16-18](#).) Prerokovanje o njegovem oblačilu se je izpolnilo dobesedno brez spodbude ali posredovanja prijateljev ali sovražnikov Križanega. Vojaki, ki so ga križali, so dobili njegovo oblačilo. Kristus je slišal njihov prepir, ko so si delili njegovo obleko. Njegova suknja je bila stkana brez šiva, zato pa so rekli: "Trgali je ne bomo, ampak srečajmo, čigava bo." ([Jan 19,24](#).)

V nekem drugem prerokovanju je Zveličar izjavil: "Sramotenje je potrllo moje srce in hudo sem bolan; in čakal sem, da bi me kdo miloval, pa ni bilo nikogar, čakal sem tolažiteljev, pa jih nisem dobil. Da, za jed so mi dali žolča in v moji žeji so mi dali piti octa." ([Ps 69,20,21](#).) Umirajočim na križu je bilo dovoljeno dati neko opojno pijačo, da bi se ublažil občutek bolečin. Takšno pijačo so ponudili tudi Jezusu, ko pa jo je okusil, jo je zavrnil. Ni hotel vzeti ničesar, kar bi mu pomračilo um. Njegova vera se je morala trdno zanašati na Boga. To je bila njegova edina moč. Omamiti čute bi pomenilo dati prednost Satanu.

Jezusovi sovražniki so izlivali svojo jezo nanj, ko je visel na križu. Duhovniki, poglavarji in pismouki so se skupaj z drhaljo rogali umirajočemu Zveličarju. Pri krstu in spremenjenju se je slišal Božji glas, ki je oznanil, da je Kristus njegov Sin. Tudi tik pred izdajo je Oče potrdil božanstvo svojega Sina. Toda sedaj so nebesa molčala. Ni bilo slišati nobenega pričevanja v Kristusovo korist. Sam je prestajal trpinčenje in zasmehovanje zlobnih ljudi.

"Če si Božji Sin, stopi s križa," so govorili. ([Mat 27,40](#).) "Drugim je pomagal, naj pomore sebi, če je ta Kristus, Božji izvoljenec." ([Luk 23,35](#).) V puščavi skušnjave je Satan rekel: "Če si Božji Sin, reci, naj postane to kamenje kruh. Če si Božji Sin, spusti se dol" z vrha templja. ([Mat 4,3,6](#).) Tudi sedaj je bil Satan s svojimi angeli v človeški podobi navzoč na kraju križanja.^{/746/} Hudič je s svojimi četami sodeloval z duhovniki in poglavarji. Učitelji ljudstva so nevedno drhal spodbudili, da je izrekla sodbo njemu, ki ga mnogi poprej še nikoli niso videli, vse dokler niso bili prisiljeni pričati proti njemu. Satanska blaznost je združila duhovnike, poglavarje, farizeje in brezčutno množico. Verski voditelji so se povezali s Satanom in njegovimi angeli. Vsi ti so izvrševali njegove ukaze.

Trpeči in umirajoči Jezus je slišal vsako besedo duhovnikov, ko so rekli: "Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati. Izraelov kralj je, naj stopi sedaj s križa, in verovali mu bomo." ([Mat 27,42](#).) Kristus bi lahko stopil s križa. Ker pa ni hotel rešiti samega sebe, lahko grešnik upa na odpuščanje in milost pred Bogom.

Ko so možje, ki so se imeli za tolmače preroških spisov, zasmehovali Zveličarja, so ponavljali ravno tiste besede, ki jih je Navdihnjenje napovedalo, da se bodo uporabljale ob tej priložnosti. Niti v svoji zaslepljenosti niso dojeli, da uresničujejo prerokovanje. Ti, ki so porogljivo govorili: "Zaupal je v Boga, naj ga reši sedaj, če ga ima rad; saj je rekel: Božji Sin sem," ([Mat 27,43](#).) niso slutili, da bo njihovo pričevanje odmevalo skozi vse čase. Čeprav so bile te besede izgovorjene s posmehom, so spodbudile mnogo ljudi, da so preiskovali Svete spise, kakor jih niso še nikoli poprej. Modri ljudje so slišali, preiskovali, o vsem razmišljali in molili. Bili so taki, ki niso mirovali prej, dokler niso s primerjanjem svetopisemskih besedil dojeli pomena Kristusovega poslanstva. Nikoli poprej ni bilo spoznanje o Jezusu tako razširjeno kakor takrat, ko je visel na križu. Luč resnice je zasvetila v srcu mnogih, ki so opazovali Kristusovo križanje in slišali njegove besede.

Do Jezusa je med smrtno muko na križu prišel žarek tolažbe. To je bila prošnja spokornega razbojnika. Oba hudodelca, ki sta bila križana skupaj z Jezusom, sta ga najprej žalila;

posebno eden je zaradi bolečin postajal vse bolj obupan in kljubovalen. Njegov tovariš pa ni ravnal tako. Ta ni bil zakrknjen hudodelec, zapeljala ga je slaba družba, vendar je bil manj kriv od mnogih, ki so stali okrog križa in se rogali Zveličarju. Jezusa je videl in slišal, in njegov nauk ga je prepričal, toda duhovniki in poglavarji so ga odvrnili od njega. Medtem ko je hotel zatreti svoje pridobljeno prepričanje, je tonil vse globlje v greh, dokler ga niso prijeli, ga obtožili kot hudodelca in obsodili na smrt s križanjem. V sodni dvorani in na poti na Golgoto je bil v družbi z Jezusom. Slišal je tudi Pilatove besede: "Ne vidim na njem nobene krivice." ([Jan 19,4.](#)) Opazil je Jezusovo^{749/} božansko vedenje in milostljivo odpuščanje mučiteljem. S križa je videl mnoge verske gorečnejše, kako so prezirljivo kazali jezik Gospodu Jezusu in ga smešili. Videl je, kako so porogljivo majali z glavo. Slišal je, kako ga je sramotil njegov tovariš v krivdi: "Če si ti Kristus, pomagaj sebi in nama." ([Luk 23, 39.](#)) Slišal pa je tudi, da je marsikateri mimoidočih zagovarjal Jezusa. Slišal je, da ponavljajo njegove besede in pripovedujejo o njegovih delih. V njem se je znova pojavilo prepričanje, da je ta Kristus. Obrnil se je k drugemu razbojniku in mu rekel: "Ali se tudi ti ne bojiš Boga, ko si sam prav tako obsojen?" ([Luk 23,40.](#)) Umirajočima razbojnikoma se ni bilo več treba bati ljudi; toda eden je postajal vse bolj prepričan, da obstaja Bog, ki se ga je treba bati, in tudi prihodnost, ki ga je pripravila do tega, da je trepetal. Sedaj je bil tik pred koncem svojega z grehom omadeževanega življenja. Zato je zastokal: "Midva sicer po pravici (*trpiva*), kajti prejemava po svojih delih, kar sva zaslužila; ta pa ni storil nič nepristojnega." ([Luk 23, 41.](#))

Nič več ni imel vprašanj. Ni dvomil in ni očital. Ko je bil ta razbojnik obsojen za svoje hudodelstvo, je zabredel v brezupnost in obup. Ampak zdaj so se v njem prebudile nenavadne in nežne misli. Spomnil se je vsega, kar je slišal o Jezusu, kako je zdravil bolne in odpuščal grehe. Slišal je besede njih, ki so verovali v Jezusa in mu jokaje sledili. Videl je in bral napis nad Zveličarjevo glavo. Mimoidoče je slišal ponavljati te besede - nekatere s trepetajočimi ustnicami, druge pa polne posmeha in poroga. Sveti Duh je razsvetlil njegov razum in postopoma so se dokazi združili v verigo. V ranjenem, zasmehovanem in križanem Jezusu je videl Božje Jagnje, ki je vzelo nase greh sveta. Njegov glas je izražal hkrati upanje in bojazen, ko se je kot nebogljen umirajoč človek izročil umirajočemu Zveličarju: "Jezus, spomni se me, kadar prideš v svoje kraljestvo." ([Luk 23,42.](#))

Hitro je dobil odgovor. Besede so bile mehke in v melodičnem glasu, ki je bil poln ljubezni, sočutja in moči: "Resnično ti pravim danes, boš z menoj v raju." ([Luk 23,43.](#))

Dolge mučne ure so do Jezusovih ušes prihajali roganje in zasmehovanje. Medtem ko je visel na križu, so do njega še vedno prihajali glasovi preklinjanja in posmehovanja. S hrepenenjem v srcu je želel od učencev slišati besedo vere. Na žalost pa je slišal samo njihove besede tarnanja: "Mi pa smo se nadejali, da je On ta, ki ima odrešiti Izraela." ([Luk 24,21.](#)) Kako hvaležen je bil Zveličar za izraz vere in ljubezni, ki mu ga je izrazil umirajoči razbojnik! Medtem ko so ga judovski poglavarji zatajili in so celo njegovi učenci dvomili o njegovem božanstvu, je ta ubogi,^{750/} na pragu večnosti stoječi razbojnik, Jezusa imenoval Gospod. Mnogi so mu bili pripravljeni reči Gospod, ko je še delal čudeže, in potem, ko je vstal iz groba; toda nihče se ni priklonil pred njim, ko je umiraje visel na križu in v zadnji uri rešil spokorjenega razbojnika.

Okrog stoječi so slišali, da je razbojnik Jezusa imenoval Gospod. Glas spokorjenega grešnika je pritegnil njihovo pozornost. Celo vojaki, ki so se ob vznožju križa prepirali za njegovo oblačilo in metali kocko zanj, so prisluhnili. Njihovi jezni glasovi so utihnili. Z zadržanim dihom so pogledali na Kristusa in čakali odgovor z umirajočih ust.

Ko je izgovarjal obljubo, je sijajna in nezadržna svetloba prebila temen oblak, ki je zagrinjal križ. Spokorjeni razbojnik je doživel popoln mir Božjega sprejemanja. Kristus je bil poveljčan v svojem ponižanju. Ta, ki so ga vsi drugi imeli za premaganega, je bil Zmagovalec. Razodet je bil kot Nosilec greha. Ljudje so lahko mučili njegovo človeško telo. Lahko so prebodli sveta senca s trnovo krono. Lahko so mu slekli oblačilo in se prepirali zanj. Toda niso mu mogli odvzeti moči za odpuščanje grehov. Še ko je umiral, je pričal o svojem božanstvu in Očetovi slavi. Njegova ušesa niso gluha, da ne bi slišala, njegova roka ni tako kratka, da ne bi mogel rešiti. Njegova kraljevska pravica je zveličati do zadnjega vse, ki po njem prihajajo k Bogu.

"Resnično ti pravim danes, boš z menoj v raj." ([Luk 23,43](#).) Kristus ni obljubil, da bo z razbojnikom v raj še na dan križanja. Saj niti sam tisti dan ni šel v raj. Do jutra vstajenja je počival v grobu in tedaj je rekel Mariji: "Ne dotikaj se me, ker še nisem šel gor k Očetu." ([Jan 20,17](#).) Toda na dan križanja, na dan navideznega poraza in teme, je bila dana obljuba. "Danes," medtem ko je sam kot hudodelec umiral na križu, je Kristus zagotovil ubogemu grešniku, da bo z njim v raj.

Z Jezusom so križali razbojnika, "enega na desni, a drugega na levi". ([Luk 23,33](#).) Tako so zahtevali duhovniki in poglavarji. Kristusov položaj med razbojnikoma naj bi nakazal, da je največji hudodelec izmed vseh treh. Toda s tem se je zopet uresničilo Pismo: "Je bil grešnikom prištet." ([Iz 53,12](#).) Ampak duhovniki niso dojeli pravega pomena svojega ravnanja. Kakor je bil Jezus križan med razbojnikoma in postavljen na sredino, tako njegov križ stoji sredi grešnega sveta. Besede odpuščanja, ki jih je izgovoril spokorjenemu razbojniku, so prižgale luč, ki bo svetila do najbolj oddaljenih predelov sveta./751/

Angeli so z občudovanjem opazovali brezmejno Jezusovo ljubezen, ki je med najhujšimi telesnimi in duševnimi mukami mislil samo na druge in skesanega človeka spodbudil k veri. V svojem najglobljem ponižanju se je kot prerok obrnil k jeruzalemskim hčeram; kot duhovnik in zastopnik je prosil Očeta za odpuščanje svojim morilcem; kot ljubeči Zveličar je odpustil grehe spokorjenemu razbojniku.

Ko je Jezus pogledal množico, ki je stala okrog križa, je neka oseba zbudila njegovo pozornost. Ob vznožju križa je stala njegova mati, opiraje se na učenca Janeza. Zanj bi bilo nevzdržno, če bi ne bila blizu svojega Sina. Ko je Janez videl, da se bliža konec, je Marijo spet pripeljal h križu. Kristus se je v svoji smrtni uri spomnil na mater. Ko je gledal njen zaradi bolečine zmučeni obraz in potem Janeza, ji je rekel: "Žena, glej, tvoj sin!" in Janezu: "Glej, tvoja mati!" ([Jan 19,26.27](#).) Janez je razumel Kristusove besede in sprejel zaupanje. Takoj je odpeljal Marijo v svoj dom in od te ure nežno skrbel zanj. Kako usmiljen in ljubeč Zveličar! V svojih nepopisnih telesnih mukah in svoji duševni bolečini je skrbeče mislil na svojo mater! Ni imel nobenih sredstev, ki bi ji zagotavljala udobje. Toda imel je prostor v srcu svojega učenca, in temu je zaupal svojo mater kot dragoceno dediščino. S tem je dal svoji materi to, kar je najnujnejše potrebovala - nežno sočutje človeka, ki jo je ljubil, ker je ljubila Jezusa. In s tem, ko jo je sprejel kot sveto zastavilo, je tudi sam Janez dobil velik blagoslov, kajti Marija ga je stalno spominjala na ljubljenega Učitelja.

Kristusova zgledna sinovska ljubezen sveti z neskalskim bliščem skozi meglo vseh časov. Skoraj trideset let je Jezus z vsakdanjim garanjem pomagal prenašati družinska bremena. In še sedaj v smrtnem boju je skrbel za svojo žalujočo, ovdovelo mater. Enakega duha bodo razodevali vsi pravi Gospodovi učenci. Kdor hodi za Kristusom, bo čutil, da je del vere

spoštovati starše in skrbeti zanje. Kdor ohrani njegovo ljubezen v srcu, ne bo prenehal očetu in materi izkazovati skrbne nege in nežnega sočutja.

Gospod slave je umiral kot odkupnina za človeštvo. Medtem ko je Kristus daroval svoje dragoceno življenje, ga ni spodbujalo zmagoslavno veselje. Nad vsem je ležala moreča tema. Vendar ga ni težil strah pred smrtjo. Nepopisnih muk mu nista povzročila mučenje in sramota križa. Kristus je bil knez trpečih; njegovo trpljenje pa je izviralo iz zavesti o hudobnosti greha, iz spoznanja,^{/752/} da postanejo ljudje zaradi druženja z grehom slepi za njegovo ostudnost. Kristus je videl, kako globoko je greh zakoreninjen v človeškem srcu, in kako malo jih je pripravljenih na ločitev od njegove moči. Vedel je, da bo človeštvo pogubljeno brez Božje pomoči, in videl je, kako nešteto ljudi propada, čeprav bi lahko dobili zadostno pomoč.

Na Kristusa kot našega namestnika in poroka je bila položena krivda vseh nas. Bil je prištet med prestopnike, da bi nas lahko odrešil prekletstva zapovedi. Krivda vseh Adamovih potomcev je težko bremenila njegovo srce. Božja jeza nad grehom, strašni izraz njegovega nezadovoljstva zaradi krivičnosti, je z grozo prežela dušo njegovega Sina. Kristus je vse življenje padlemu svetu oznanjal veselo sporočilo o Očetovi milosti in odpuščajoči ljubezni. Snov njegovega pogovora je bilo zveličanje tudi največjega med vsemi grešniki. Ampak sedaj, ko je prenašal strašno breme greha, ni mogel videti odpuščajočega Očetovega obraza. Umik božanskega obličja od Zveličarja v tej uri največjega trpljenja je prebodel njegovo srce s tako žalostjo, ki je človek nikoli ne more popolnoma razumeti. Njegove duševne muke so bile tako velike, da je komaj zaznaval telesne bolečine.

Satan je napadal Jezusovo srce s hudimi skušnjavami. Zveličarjev pogled ni mogel prodreti skozi grobna vrata. Upanje mu ni kazalo, da bo iz groba prišel kot zmagovalec, in ni mu govorilo, da je Oče sprejel njegovo daritev. Bal se je, da je greh Bogu tako ogaben, da se bosta za večno ločila. Čutil je tesnobo, ki bo obvezala grešnike, ko se zveličavna milost ne bo več zavzemala za krivični rod. Občutek greha, zaradi katerega je Očetova jeza padla nanj kot na človekovo zameno, je zagrenil njegov kelih, ki ga je pil, in strl srce Božjemu Sinu.

Angeli so z osuplostjo opazovali Zveličarjev grozni smrtni boj. Nebeške čete so zakrile svoj obraz pred tem strašnim prizorom. Neživa narava je sočustvovala s svojim zasramovanim in umirajočim Stvarnikom. Sonce ni hotelo biti priča tega groznega prizora. Še opoldne so padali na zemljo njegovi obilni svetli žarki; nenadoma pa se je zdelo, kakor da je ugasnilo. Popolna tema je zagnila križ kakor z mrliškim prtom. "Od šeste ure pa nastane tema po vsej zemlji do devete ure." ([Mat 27,45](#).) To ni bil sončni mrk ali kakršen koli drug naravni pojav, ki bi povzročil to temo, da je bila tako gosta kakor noč brez meseca ali zvezd. To je bilo čudežno pričevanje, ki ga je dal Bog, da bi okrepil vero poznejših rodov.

V tej gosti temi je bila skrita Božja navzočnost. On dela temo za svoj šotor, in skriva svojo slavo pred človeškimi očmi. Bog in^{/753/} njegovi sveti angeli so stali pri križu. Oče je stal poleg svojega Sina. Toda njegova navzočnost se ni razodela. Če bi njegova slava zasvetila skozi oblak, bi uničila vse človeške opazovalce. V tej grozni uri Kristusa ni smela potolažiti navzočnost njegovega Očeta. Sam je tlačil v tlačilnici, in nikogar izmed ljudi ni bilo z njim.

Bog je ogrnil zadnje človeške duševne muke svojega Sina z gosto temo. Vsi, ki so videli Kristusovo trpljenje, so bili prepričani o njegovem božanstvu. Kdor je enkrat videl njegov obraz, ga nikoli več ni mogel pozabiti. Kakor je Kajnov obraz izražal njegovo krivdo ubijalca, tako je Kristusov obraz razodeval nedolžnost, vedrino in dobroto - Božjo podobo.

Njegovi tožniki pa se niso ozirali na ta nebeški znak. Dolge ure polne bolečin je posmehujoča množica strmela v Kristusa. Sedaj pa ga je Bog usmiljeno zagrnil s plaščem.

Kazalo je, kakor da bi grobna tišina legla na Golgoto. Nepopisni strah je prežal okrog križa stoječo množico. Preklinjanje in zasmehovanje je bilo prekinjeno sredi stavka. Moški, ženske in otroci so se vrgli na tla. Svetli bliski so občasno presekali oblake in razsvetlili za delček sekunde križ in križanega Odrešenika. Duhovniki, poglavarji, pismouki, rablji in drhal so menili, da je prišla ura maščevanja. Čez nekaj časa so nekateri zašepetali, da bo Jezus sedaj stopil s križa. Drugi so tipaje poskušali najti pot v mesto in se bili po prsih ter ihteli od strahu.

Okrog devete ure se je tema umaknila z zbranih; zagrinjala je samo še Zveličarja. To je bil simbol smrtne muke in groze, ki sta bremenila njegovo srce. Nobeno oko ni moglo predreti teme, ki je zakrivala križ, in nihče ni mogel predreti še gostejše teme, ki je zakrivala Kristusovo trpečo dušo. Zdelo se je, kakor da so ostri bliski usmerjeni nanj, ki je visel na križu. Potem je Jezus zavpil "z močnim glasom, rekoč: Eli, Eli, lama sabahtani? To je: Moj Bog, Moj Bog, zakaj si me zapustil?" ([Mat 27,46](#).) Ko se je tema okrog Zveličarja zgostila, so različni glasovi vpili: Božje maščevanje počiva na njem. Puščice Božje jeze letijo nanj, ker se je izdajal za Božjega Sina. Mnogi, ki so verovali vanj, so tudi slišali njegov obupni krik. Zapustilo jih je upanje. V kaj naj bi potem še zaupali njegovi sledilci, če je sam Bog zapustil Jezusa?

Ko se je tema dvignila s Kristusovega potrtega duha, se je pri njem zopet pojavil občutek telesnih bolečin, zato je vzkliknil: "Žejem sem!" ([Jan 19,28](#).) Eden^{/754/} rimskih vojakov, ki ga je ganilo sočutje, ko je videl Jezusove suhe ustnice, je vzel gobo, jo nataknil na dolgo isopovo trsko, jo pomočil v očet in jo podal Jezusu. Duhovniki pa so se norčevali iz njegove smrtne muke. Ko je tema zajela zemljo, so bili v strahu; ampak brž ko je njihov strah popustil, so se zbal, da bi jim še vedno lahko pobegnil. Njegove besede: "Eli, Eli, lama sabahtani?" ([Mat 27,46](#).) so razumeli napačno. Z jedkim zaničevanjem in posmehovanjem so rekli: "Ta kliče Elija." ([Mat 27,47](#).) Niso izkoristili zadnje priložnosti, da bi mu pomagali. Dejali so: "Pusti, da vidimo, ali pride Elija in ga reši." ([Mat 27,49](#).)

Brezmadežni Božji Sin je visel na križu; njegovo telo je bilo izmrcvarjeno zaradi bičanja; roke, s katerimi je tolikokrat blagoslavljal, so pribili na tramove; noge, ki so neutrudno hodile v službi ljubezni, so prav tako pribili na križ; kraljevska glava je bila ranjena zaradi trnove krone; z drhtečih ustnic je prišel krik gorja. Vse, kar je prestajal - z njegove glave, iz njegovih rok in nog kapljajoča kri, smrtne muke, ki so mučile njegovo telo, in nepopisna bolečina, ki je napolnjevala njegovo dušo, ko je Oče zakril svoj obraz - jasno govori otroku človeške družine, rekoč: Zate je bil pripravljen prenašati to breme krivde; zate je strl oblast smrti in znova odprl rajsko vrata. Ta, ki je umiril razdivjano jezero in hodil po penečih se valovih, pred katerim so trepetali hudobni duhovi, izganjal bolezni, slepcem vračal vid in mrtve obujal v novo življenje, je samega sebe daroval na križu, in sicer iz ljubezni do tebe.^{/755/} On, Nosilec greha, je prestajal jezo božanske pravičnosti in je zaradi tebe postal greh.

Opazovalci so molče čakali na konec tega strašnega prizora. Sonce je zopet posijalo; samo okrog križa je bila še tema. Duhovniki in poglavarji so gledali proti Jeruzalemu. Opazili so, da se je na mesto in judejsko ravnino spustil temen oblak. Sonce pravičnosti, Luč sveta, je umaknilo svoje žarke temu nekoč ljubljenemu mestu Jeruzalemu. Švigajoči bliski Božje jeze so bili usmerjeni proti obsojenemu mestu.

Nenadoma se je tema okrog križa umaknila in Jezus je vzkliknil z jasnim glasom kakor trobenta, ki je odmeval skozi celotno stvarstvo: "Dopolnjeno je! Oče, v tvoje roke izročam svojega duha!" ([Jan 19,30](#); [Luk 23,46](#).) Luč je razsvetlila križ in Zveličarjev obraz je zažarel kakor sončni sij. Potem je nagnil svojo glavo na prsi in umrl.

Sredi strašne teme, navidezno zapuščen od Boga, je Kristus do dna izpil kelih človeškega trpljenja. V teh strašnih urah se je zanašal na poprej dana zagotovila, da ga bo Oče sprejel. Poznal je značaj svojega Očeta, in je razumel tudi njegovo pravičnost, usmiljenje in veliko ljubezen. V veri je počival v njem, katerega je vedno z veseljem poslušal. Ko je sedaj svoje življenje ponižno zaupal Bogu, se je počasi izgubil občutek, da mu Oče ni naklonjen. Kristus je z vero postal zmagovalec.

Svet še nikoli ni doživel takšnega prizora. Množica je stala kakor ohromela in je z zadržanim dihom strmela v Zveličarja. Še enkrat se je nad množico zgrnila gosta tema in zaslišalo se je glasno bobnenje podobno hudemu grmenju. To je bil močan potres. Ljudi je vrglo drug na drugega. Nastali sta strašna zmešnjava in prepadenost. V okoliških hribih so se lomile skale in bobneče padale v globino; odprli so se grobovi, iz njih so vstajali mrtvi. Kazalo je, kakor da razpada celotno stvarstvo v najmanjše delce. Duhovniki, poglavarji, vojaki, rablji in vsi drugi so nemi od groze ležali na tleh.

Ko je Kristus izgovoril besede: "Dopolnjeno je!" so v templju duhovniki ravnokar darovali večerno daritev. Pripeljali so daritveno jagnje, ki je predstavljalo Kristusa, da bi ga zaklali. Duhovnik, oblečen v simbolično in krasno oblačilo, je stal z dvignjenim nožem kakor nekoč Abraham, ko se je pripravljal zaklati svojega sina. Ljudstvo je z velikim zanimanjem opazovalo. Toda tedaj se je zemlja nenadoma stresla in zadrhtela;^{/756/} kajti bližal se je sam Gospod. Z lahkim šumom je nevidna roka raztrgala notranje tempeljsko zagrinjalo od vrha do tal, a ljudje so zagledali najsvetejše, kjer se je nekoč razodeval Bog. Tam je bivala Božja slava ali šekina, tam je Bog razodeval svojo moč nad prestolom milosti. Nihče razen velikega duhovnika ni nikoli odgrnil zagrinjala, ki je ločevalo ta prostor od drugih delov templja. Enkrat na leto je stopil vanj opraviti spravo za grehe ljudstva. Toda sedaj je bilo to pregrinjalo pretrgano na dva dela. Najsvetejši prostor pozemskega svetišča ni bil več svet.

Povsod sta zavladali groza in zmeda. Duhovnik se je prav tedaj pripravljal zaklati žrtev, toda nož je padel iz njegove tresoče se roke, jagnje pa je zbežalo. Resničnost in simbol sta se srečala v smrti Božjega Sina. Darovana je bila velika daritev. Odprta je bila pot do najsvetejšega. Nova in živa pot je bila odprta za vse. Grešnemu v strahu živečemu človeštvu ni bilo treba več čakati na prihod velikega duhovnika. Odslej bo sam Zveličar služil v nebesih vseh nebes kot duhovnik in zagovornik ljudi. Bilo je, kakor da bi bil živ glas spregovoril molilcem: Konec je za vse žrtve in daritve za greh. Prišel je Božji Sin, kakor je obljubil: "Glej, prihajam (na čelu knjige je pisano o meni), da izpolnim, o Bog, tvojo voljo." Šel je "po svoji lastni krvi enkrat za vselej v svetišče, ko je bil pridobil večno rešitev".

([Heb 10,7](#); [9,12](#).)^{/757/}

79. "Dopolnjeno je!" ([angleško](#))

Kristus ni izročil svojega življenja, dokler ni dokončal dela, ki ga je prišel opraviti, in z dihom, ki ga je zapuščal na križu, je vzkliknil: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) Bitka je bila dobljena. Njegova desnica in rama njegove svetosti sta izbojevali zmago. Kot Zmagovalec je postavil svojo zastavo na večnih višavah. Mar zaradi tega ni zavladelo veselje med angeli? Vsa nebesa so slavila Zveličarjevo zmago. Satan je bil premagan in se je zavedal, da je njegovo kraljestvo propadlo.

Za angele in nepadle svetove je imel vzklik: "Dopolnjeno je!" globok pomen. Zanje, kakor tudi za nas, je to bilo znamenje, da je bilo veliko delo odrešitve opravljeno. Sadove Kristusove zmage si delijo z nami.

Pravi Satanov značaj ni bil popolnoma razodet angelom in vsem brezgrešnim svetovom do Kristusove smrti. Praodpadnik se je tako spretno pretvarjal, da niti sveta bitja niso razumela njegovih načel. Niso jasno spoznala narave njegovega upora.

Bitje čudovite moči in slave se je uprlo Bogu. Gospod je rekel o Luciferju: "Pečat dovršenosti si bil, poln modrosti in popoln v lepoti." ([Ezek 28,12.](#)) Lucifer je bil zaslanjajoči kerub. Stal je v luči Božje navzočnosti. Bil je najvišji med vsemi ustvarjenimi bitji in glavni pri razodevanju Božjih namenov veselju. Potem ko se je pregrešil, je bila njegova moč prevare/^{758/} še toliko večja in razkritje njegovega pravega značaja še težje zaradi vzvišenega položaja, ki ga je bil imel pri Očetu.

Bog bi bil uničil Satana in njegove privržence s tako lahkoto, kakor človek vrže kamenček na zemljo, toda tega ni naredil. Upor ni smel biti premagan s silo. Prisilni ukrepi se uporabljajo samo pod Satanovo oblastjo. Gospodova načela pa so drugačna. Njegova oblast temelji na dobroti, milosti in ljubezni; izvaja pa se z uporabljanjem teh načel. Božja vladavina je moralna; resnica in ljubezen pa morata biti prevladujoči sili.

Božji namen je bil, da vse stvari postavi na večne temelje varnosti. Po nebeškem sklepu je bilo določeno, da se Satanu da čas za razvoj njegovih načel, na katerih naj bi počivala njegova vladavina. Trdil je, da so ta načela bolj vzvišena od Božjih. Razvoju Satanovih načel je bil dan čas, da bi jih lahko videlo nebeško veselje.

Satan je ljudi zapeljal v greh, in načrt zveličanja je začel delovati. Štiri tisočletja je Kristus deloval za poboljšanje človeštva, Satan pa si je prizadeval za njegov propad in uničenje. In veselje je vse to opazovalo.

Ko je Jezus prišel na svet, se je Satanova moč usmerila proti njemu. Od časa, ko se je pojavil kot novorojenček v Betlehemu, je samozvanec delal, da bi ga uničil. Na vse mogoče načine je poskušal Jezusu preprečiti, da bi dosegel popolno otroštvo, neoporečno močatost, sveto službo in brezmadežno daritev. Toda bil je poražen. Jezusa ni mogel zapeljati v greh. Ni mu mogel vzeti poguma in ga oddaljiti od naloge, ki jo je prišel opraviti na zemljo. Od puščave pa do Golgote ga je šibalo neurje Satanove jeze; toda čim bolj neusmiljeno je tolklo po njem, tem trdneje se je oklepal Očetove roke in hitreje teklen po okrvavljeni stezi. Vsa Satanova prizadevanja, da bi ga zatrl in premagal, so še bolj osvetlila njegov brezmadežni značaj.

Vsa nebesa in brezgrešni svetovi so bili priče temu spopadu. Z naraščajočim zanimanjem so opazovali zadnje prizore tega boja. Videli so, kako je Zveličar prišel v vrt Getsemani in kako

je bila njegova duša sključena pod grozo velike teme. Slišali so njegov boleč vzklik: "Moj Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene." ([Mat 26,39](#).) Ko se je Oče umaknil od njega, so ga videli žalostnega v grenkobi bolečine, ki je prekašala njegov zadnji veliki boj s smrtjo. Krvavi pot je prodiral iz njegovih por^{759/} in kapljal na zemljo. Trikrat je privrela z njegovih ustnic molitev za rešitev. Nebesa niso mogla dalje prenašati tega prizora, zato je bil Božjemu Sinu poslan glasnik tolažbe.

Nebesa so videla, da je bila Žrtev izdana v roke morilske drhali, da jo je s posmehom in surovostjo gonila iz ene sodne dvorane v drugo. Slišala so porogljiv smeh Jezusovih preganjalcev, ki so se posmehovali njegovemu preprostemu rojstvu. Slišala so, kako ga je z zaprisego in rotnjem zatajil eden njegovih najbolj ljubljenih učencev. Opazovali so Satanovo besneče delovanje in njegovo moč nad človeškimi srci. Kakšen strašen prizor! Zveličarja so prijeli opolnoči v Getsemaniju, ga vlačili sem in tja med palačo in sodno dvorano, ga dvakrat zaslišali pred duhovniki, dvakrat pred Velikim zborom, dvakrat pred Pilatom in enkrat pred Herodom, zasmehovali, bičali, obsodili in mu potem naložili križ ter peljali sredi joka jeruzalemskih hčer in tuljenja sodrge do morišča.

Nebesa so z bolečino in osuplostjo opazovala na križu visečega Kristusa, ko je kri tekla iz njegovih ranjenih senc in je krvavo obarvan pot stal na njegovem čelu. Z njegovih rok in nog je kri kapljala na skalo, v katero so bili izdolbli jamo za križ. Telesna teža je povečevala rane, ki so jih naredili žebli, ker je telo viselo na rokah. Njegovo ovirano dihanje je bilo vse globlje in hitrejše, medtem ko je njegova duša ječala pod bremenom grehov sveta. Vsa nebesa so se čudila, ko je Kristus sredi te strahovite bolečine molil: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." ([Luk 23,34](#).) Vendar pa so okrog križa stali po Božji podobi ustvarjeni ljudje, ki so se združili pri uničenju življenja njegovega edinorojenega Sina. Kakšen prizor za nebeške svetove!

Okrog križa so bili zbrani poglavarji in moči teme in metali peklenske sence nevere na srca ljudi. Ko je Gospod ustvaril ta bitja, da bi stala pred njegovim prestolom, so bila lepa in veličastna. Njihova ljubkost in svetost sta ustrezali njihovem vzvišenemu položaju. Bili so bogati Božje modrosti in opremljeni z vsem nebeškim orožjem. Bili so služabniki Jahveja. Kdo je še lahko prepoznal v teh padlih angelih slavne serafe, ki so nekoč služili v nebeških dvorih?

Satanske sile so se združile s hudobnimi ljudmi in jih spodbudile k verovanju, da je Kristus največji med grešniki, in zato vreden gnusa. Ti, ki so zasmehovali na križu visečega Kristusa, so bili pod vplivom duha prvega velikega upornika. On jih je hujskal k nesramnemu^{760/} in priskutnemu govorjenju ter spodbujal njihovo roganje. Toda z vsem tem ni dosegel ničesar.

Če bi se lahko na Kristusu našel kakšen greh, če bi bil samo v najmanjšem popustil Satanu, da bi se izognil strašnim mukam, bi Božji in človeški sovražnik slavil zmago. Kristus je sklonil svojo glavo in umrl, toda ohranil je svojo vero in poslušnost Bogu. "In slišal sem velik glas v nebesih, govoreč: Zdaj je prišlo zveličanje in moč in kraljestvo našega Boga in oblast njegovega Kristusa, ker vržen je dol naših bratov tožnik, ki jih je tožil pred našim Bogom noč in dan." ([Raz 12,10](#).)

Satan je spoznal, da je njegova krinka odstranjena. Njegovo ravnanje je bilo razodeto pred brezgrešnimi angeli in celotnim vesoljem. Sam se je razkril kot morilec. S tem ko je prelil kri Božjega Sina, se je iztrgal iz naklonjenosti nebeških bitij. Odtlej je bilo njegovo delovanje omejeno. Ne glede na njegovo stališče, ki bi ga zavzel, ni mogel več čakati na angele,

prihajajoče iz nebeških dvorov, in pred njimi obtoževati Kristusove brate, da so oblečeni v nečista in z grehom omadeževana oblačila. Tako je bila prekinjena zadnja zveza naklonjenosti med nebeškim svetom in Satanom.

Vendar pa Satan tedaj ni bil uničen. Celo še tedaj angeli niso dojeli, kaj vse zajema ta veliki boj. Načela, za katera je šlo, so morala biti najprej popolneje razodeta. In zaradi ljudi je moral biti ohranjen Satanov obstoj. Ljudje in angeli so morali dojeti veliko nasprotje med Knezom luči in Knezom teme. Odločiti so se morali, komu bodo služili.

V začetku tega velikega boja je Satan izjavil, da Božjih zapovedi ni mogoče izpolnjevati, da sta pravičnost in usmiljenje nezdržljiva, zato grešnik ne more doseči odpuščanja, če bi prekršil zapovedi. Vsak greh mora biti kaznovan, je poudarjal Satan, a če bi Bog spregledal kazen, ne bi bil Bog resnice in pravičnosti. Kadar koli ljudje prestopajo Božje zapovedi in se upirajo njegovi volji, se Satan veseli. Vedno zatrjuje, da je znova dokazano, da zapovedi ni mogoče izpolnjevati in da ljudem ne more biti odpuščeno. Ker je bil po svojem uporuh vržen iz nebes, zahteva, da mora biti tudi človeštvo prikrajšano za Božjo naklonjenost. Trdil je, da Bog ne more biti pravičen in hkrati grešniku izkazovati milost.

Četudi je človek postal grešnik, je bil vendar v drugačnem položaju kakor Satan. Lucifer se je namreč pregrešil v nebesih v svetlobi Božje slave. Njemu je bila Božja ljubezen razodeta bolj kakor kateremu koli drugemu ustvarjenemu bitju.^{/761/} Razumel je Božji značaj in poznal njegovo dobroto, pa se je vendar odločil ravnati po svoji sebični in neodvisni volji. Njegova izbira je bila dokončna. Bog ni mogel ničesar več narediti za njegovo rešitev. Človek pa je bil prevaran, njegov um je bil potemnjen s Satanovo zvižahnostjo. Ni poznal višine in globine Božje ljubezni. Zanj je obstajalo upanje v spoznanju Božje ljubezni. Z opazovanjem njegovega značaja bi se lahko zopet vrnil k Bogu.

Ljudem je bilo Božje usmiljenje razodeto po Jezusu; toda usmiljenje ne odpravlja pravičnosti. Zapovedi razkrivajo značilnosti Božjega značaja, in nobena črka ali pičica se ne sme spremeniti, da bi se prilagodile človeku v njegovem padlem stanju. Bog ni spremenil svojih zapovedi, temveč se je sam daroval v Kristusu za odrešitev človeštva. "Bog je namreč bil v Kristusu in je svet spravil s seboj." ([2 Kor 5,19.](#))

Zapovedi zahtevajo pravičnost - pravično življenje, popoln značaj; človek tega ne more izpolniti. Ne more zadostiti zahtevam Božjih svetih zapovedi. Toda Kristus, ki je prišel na svet kot človek, je živel sveto življenje in si izoblikoval popoln značaj. To dvoje ponuja vsakomur, ki ju želi sprejeti. Njegovo življenje jamči za življenje ljudi. Tako dobivajo po Božji potrpežljivosti odpuščanje prejšnjih grehov. Pa še več: Kristus prežame ljudi z Božjimi lastnostmi. Oblikuje človekov značaj po podobnosti z božanskim značajem in usklajuje duhovno moč in lepoto. Tako se uresničuje pravičnost zapovedi v Kristusovih vernikih. Torej je "Bog sam pravičen in opravičitelj tega, ki je iz Jezusove vere". ([Rim 3,26.](#))

Božja ljubezen se v njegovi pravičnosti ne izraža nič manj kakor v njegovi milosti. Pravičnost je temelj njegovega prestola in sad njegove ljubezni. Satan je hotel ločiti milost od resnice in pravičnosti. Poskušal je dokazati, da je pravičnost Božjih zapovedi sovražnik miru. Kristus pa je pokazal, da je po Božjem načrtu oboje neločljivo povezano med seboj in da drug brez drugega ne moreta obstajati. "Milost in resnica se bosta srečevala, pravičnost in mir se poljubita." ([Ps 85,10.](#))

Kristus je s svojim življenjem in smrtjo dokazal, da Božja pravičnost ne izničuje njegovega usmiljenja, ampak da bo greh odpuščen, da so zapovedi pravične in se lahko popolnoma izpolnjujejo. Tako so bile ovržene Satanove obtožbe. Bog je dal človeku nezmotljiv dokaz svoje ljubezni.

Sedaj pa je Satan začel z drugačno prevaro. Razlagal je, da je milost uničila pravičnost, in da je Kristusova smrt odpravila Očetove zapovedi. Če bi bilo možno spremeniti ali odpraviti zapovedi, potem Kristusu ne bi bilo treba umreti. Toda odpraviti zapovedi^{/762/} bi pomenilo ovekovečiti prestopke in podrediti svet Satanovemu nadzoru. Ker pa so bile zapovedi nespremenljive in je bil človek lahko rešen samo s poslušnostjo njihovim predpisom, je bil Jezus dvignjen na križ. Sredstva, s katerimi je Kristus ustanovil zapovedi, pa Satan predstavlja tako, kakor da so jih uničila. Zaradi tega se bo vnel zadnji spopad velikega boja med Kristusom in Satanom.

Satan sedaj trdi, da zapovedi, ki jih je objavil sam Bog s svojim glasom, niso pravilne in da so nekateri predpisi ukinjeni. To je zadnja velika prevara, ki jo bo prinesel na svet. Saj mu ni treba napadati vseh zapovedi, kajti če lahko zapelje ljudi k temu, da prezirajo samo en predpis, potem bo njegov namen dosežen. "Kajti kdor bi izpolnjeval vso postavo, pa bi se pregrešil zoper eno zapoved, je postal kriv vseh." (Jak. 2,10.) Če ljudje privolijo k prestopanju samo enega predpisa, se podvržejo Satanovi moči. Satan poskuša obvladovati ta svet s tem, da postavi človeške zapovedi na mesto Božjega zakona. To delo je bilo napovedano že v preroški besedi. Za veliko odpadniško silo, katere predstavnik je Satan, je rečeno: "In govoril bo besede zoper Najvišjega in zatiral svetnike Najvišjega, in namerjal bo spremeniti čase in postavo, in dani bodo v njegovo roko." (Dan. 7,25.)

Ljudje bodo zagotovo s svojimi zakoni nasprotovali Božjim. Poskušali bodo prisiliti vest drugih, da bi v svoji gorečnosti z vsilitvijo svojih zakonov zatirali svoje bližnje.

Boj proti Božjim zapovedim, ki se je začel v nebesih, se bo nadaljeval do konca časa. Vsak človek bo preizkušen. Poslušnost ali neposlušnost je vprašanje, o katerem se mora odločiti ves svet. Vsi se bodo morali odločiti med Božjimi in človeškimi zapovedmi. Potegnjena bo velika ločnica. Potem bosta samo dve skupini. Značaj vsakega človeka bo popolnoma razvit, in vsi bodo pokazali, ali so si izbrali zvestobo ali upor.

Potem bo prišel konec. Bog bo obranil svoje zapovedi in odrešil svoje ljudstvo. Satan in vsi, ki so se z njim združili v upor, bodo uničeni. Greh in grešniki bodo izginili in ne bodo jim ostale "ne korenine ne mladike" ([Mal 4,1.](#)) - Satan kot korenina, njegovi sledilci pa kot mladike. Božja beseda se bo uresničila na knezu zla: "Ker si naredil svoje srce kakor Božje srce, ... zato sem te pahnil kot nesvetega z Božje gore in sem te, o kerub zaslanjajoči, pogubil izmed ognjenih kamnov. ... Strahota si vsem, in nikdar več te ne bo. Brezbožnika ne bo več, in ogledoval si boš njegovo mesto, a njega ne bo. In bodo kakor taki, ki jih nikdar ni bilo." ([Ezek 28,6.16. 19](#); [Ps 37,10](#); Obad 16.)^{/763/}

To ni ravnanje samovoljne Božje moči. Prezirljivci njegove milosti žanjejo to, kar so sejali. Bog je vir življenja; kdor pa si izbere službo grehu, se loči od Boga in se sam odreže od življenja. So "odtujeni Božjemu življenju". ([Ef 4,18.](#)) Kristus pravi: "Vsi, ki me sovražijo, ljubijo smrt." ([Preg 8,36.](#)) Bog jih nekaj časa pusti, da bi si lahko razvili značaj in razodeli svoja načela. Potem pa prejmejo sadove svoje izbire. Satan in njegovi zavezniki se z uporniškim življenjem spravljajo v tako popolno neskladnost z Bogom, da je zanje celo njegova navzočnost požirajoči ogenj. Uničila jih bo slava njega, ki je ljubezen.

V začetku velikega boja angeli niso tega razumeli. Če bi Satan in njegove čete že tedaj morale požeti vse posledice svojega greha, bi bili pogubljeni. Ampak tedaj nebeška bitja ne bi mogla jasno dojeti, da je to uničenje neizogibna posledica greha. Dvom o Božji dobroti bi ostal v njihovem umu kot seme zla, ki bi obrodilo svoj smrtni sad greha in gorja.

Ob koncu velikega boja pa ne bo tako. Ker bo tedaj dopolnjen veliki načrt zveličanja, bo Božji značaj razodet vsemu razumnemu stvarjenju. Predpisi njegovih zapovedi se bodo izkazali popolni in nespremenljivi. Greh je razodel svojo naravo in Satan svoj značaj. Tedaj bo izkorenitev greha opravičila Božjo ljubezen in povzdignila njegovo čast v veselju, katerega prebivalci z veseljem izpolnjujejo njegovo voljo in imajo njegove zapovedi v svojem srcu.

Tako so se lahko angeli veselili, ko so opazovali Zveličarjev križ. Čeprav še niso vsega dojeli, so vendar vedeli, da je za vekomaj zanesljivo uničenje greha in Satana, in da je odrešitev človeštva zagotovljena in da je veselje za večno zaščiteno. Sam Kristus je dobro poznal sadove svoje daritve na Golgoti. Vse to je gledal pred seboj, ko je na križu vzkliknil: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#))^{/764/}

80. V Jožefovem grobu ([angleško](#))

Jezus je končno počival. Dolg dan sramotenja in mučenja je bil končan. Ko so zadnji žarki zahajajočega sonca najavili soboto, je Božji Sin ležal v tišini Jožefovega groba. Po dokončanju svojega dela je s sklenjenimi rokami mirno počival v svetih sobotnih urah.

V začetku sta Oče in Sin v soboto počivala od svojih del stvarjenja. Ko "so bila dodelana nebesa in zemlja in vsa njih vojska", ([1 Mojz 2,1](#).) se je Stvarnik veselil z vsemi nebeškimi bitji pri pogledu na čudovit prizor, "ko so pele vkup jutranje zvezde in vsi Božji sinovi radostno ukali". ([Job 38,7](#).) Sedaj je Jezus počival od dela odrešenja, in kljub žalosti njih, ki jih je na svetu ljubil, je v nebesih vladalo veselje. Obljuba prihodnosti je bila slavna v očeh nebeških bitij. Obnovljeno stvarjenje, odrešen rod, ki nikoli več ne bo mogel pasti, ker je premagal greh - tako so videli Bog in angeli sadove Kristusovega dokončanega dela. S to podobo je za vedno povezan Jezusov dan, ko je počival, kajti "njegovo delo je popolno", in "vse, kar Bog dela, bo za večno". ([5 Mojz 32,4](#); Prop 3,14.) Sobota stvarjenja in dan, v katerem je Jezus počival v Jožefovem grobu,^{/769/} bo še vedno dan počitka in veselja tudi v času "preuredbe vsega, kar je Bog povedal z usti svojih svetih prerokov od nekdaj". ([Dej 3,21](#).) Nebesa in zemlja bosta združeno slavili Boga, a narodi rešenih bodo "od sobote do sobote" ([Iz 66,23](#).) častili Boga in Jagnje.

Med sklepnimi dogodki na dan križanja je bil dan svež dokaz o uresničenju prerokovanj in novo pričevanje o Kristusovem božanstvu. Ko se je mrak dvignil s križa in je izzvenel Zveličarjev smrtni vzklik, se je takoj zaslišal glas, govoreč: "Resnično je bil ta Božji Sin." ([Mat 27,54](#).)

Te besede niso bile izgovorjene šepetaje. Vse oči so se ozrle, da bi videle, od kod prihajajo. Kdo je spregovoril? Nihče drug kakor stotnik, rimski vojak. Zveličarjeva božanska potrpežljivost, njegova nenadna smrt z vzklikom zmage na ustnicah sta zelo vplivali na tega pogana. V ranjenem in bičanem telesu na križu je prepoznal podobo Božjega Sina. Ni mogel drugače kakor priznati svojo vero. Tako je bilo znova potrjeno, da bo Odrešenik videl trud svoje duše. Na dan njegove smrti so trije možje različnih vrst in položajev izrazili svojo vero: poveljnik rimske straže, nosač Zveličarjevega križa in razbojnik na križu ob njem.

Ko se je zvečerilo, je nad Golgoto lebdela nenavadna tišina. Drhal se je razšla, in mnogi so se vrnili v Jeruzalem spremenjeni v duhu. Mnogi so prišli h križanju iz radovednosti, ne pa zaradi sovraštva do Kristusa. Ampak verjeli so obtožbam duhovnikov in so v njem videli hudodelca. Spodbujeni so bili z nenaravnim vznemirjenjem drhali in se pridružili sramotnim vzklikom proti Jezusu. Ko pa se je zemlja nenadoma zavila v gosto temo in jih je njihova vest hudo obtoževala, so se počutili krive za velik prestop. Med to strašno temo ni bilo več slišati nobene šale ali porogljivega smeha, ko pa se je tema dvignila, so resnobno molče odšli zopet domov. Spoznali so, da so bile obtožbe duhovnikov lažne in da Jezus ni bil slepar. Ko je Peter nekaj tednov pozneje na petdesetnico pridigal, so bili med tisočimi, ki so se spreobrnili h Kristusu.

Judovski poglavarji pa so ostali nespremenjeni ob dogodkih, katerim so bili priče. Njihovo sovraštvo do Jezusa ni popustilo. Tema, ki je med križanjem zagrnila zemljo, ni bila bolj gosta od duhovne teme, ki je še vedno zagrinjala ume duhovnikov in poglavarjev. Zvezda je spoznala Kristusa ob njegovem rojstvu^{/770/} in vodila modre k jaslim, v katerih je ležal. Nebeške čete so ga spoznale in mu pele hvalnice nad betlehemskimi poljanami. Morju je bil znan njegov glas in je poslušalo njegov ukaz. Bolezen in smrt sta priznavali njegovo oblast in

mu vračali svoj plen. Sonce ga je spoznalo in ob pogledu na njegov smrtno muko skrilo svoje žarke. Skale so ga spoznale in so se razdrobile ob njegovem smrtnem kriku. Neživa narava je poznala Kristusa in pričala o njegovem božanstvu. Duhovniki in poglavarji v Izraelu pa niso spoznali Božjega Sina.

Vendar pa duhovniki in poglavarji niso našli miru. Dosegli so svoj namen in Kristusa umorili, ampak niso občutili zmage, kakor so pričakovali. Celo v uri svoje navidezne zmage so jih vznemirjali dvomi, kaj neki se bo še zgodilo. Slišali so vzklik: "Dopolnjeno je! Oče, v tvoje roke izročam svojega duha." ([Jan 19,30](#); [Luk 23,46](#).) Videli so tudi drobljenje skal in čutili silen potres ter bili zaradi tega nemirni in zaskrbljeni.

Ko je še živel, so bili ljubosumni zaradi Kristusovega vpliva, ki ga je imel na ljudi, sedaj pa so bili ljubosumni nanj celo v smrti. Mrtvega Kristusa so se bali bolj kakor kdaj prej živega. Bali so se, da se bo pozornost ljudi še naprej usmerjala na dogodke, ki so se zgodili ob njegovem križanju. Bali so se posledic svojega ravnanja tistega dne. Zato njegovo telo nikakor ni smelo ostati čez soboto na križu. Ta se je bližala in zaradi na križu visečih teles bi bila oskrunjena svetost tega dneva. Ta izgovor so uporabili judovski poglavarji in prosili Pilata, naj se skrajša smrtni boj obsojencev in se snamejo njihova trupla s križa pred sončnim zahodom.

Poleg njih tudi Pilat ni bil pripravljen pustiti, da bi Jezusovo telo viselo na križu. Z njegovim privoljenjem so razbojnikoma zlomili noge, da bi jima pospešili smrt. Jezus pa je bil že mrtev. Grobi vojaki so bili ganjeni zaradi vsega, kar so o Kristusu videli in slišali, in mu zato niso polomili udov. Tako se je pri darovanju Božjega Jagnjeta uresničil pashalni predpis: "Nič naj ga ne puste do jutra, tudi nobene kosti v njem naj ne zlomijo." ([4 Mojz 9,12](#).)

Duhovniki in poglavarji so bili presenečeni, ko so videli, da je Kristus že umrl. Smrt na križu je pomenila dolgotrajno umiranje in težko je bilo ugotoviti, kdaj je življenje ugasnilo. Bilo je nenavadno, če je kdo umrl prej kakor v šestih urah po križanju. Duhovniki pa so hoteli biti prepričani o Jezusovi smrti, in na njihov predlog je neki vojak s kopjem prebodel Zveličarjeve prsi. Iz te tako povzročene rane sta pritekli voda in kri vsaka zase. To so videli vsi, ki so stali okrog križa, Janez pa je ta dogodek opisal zelo natančno: "Eden od vojakov mu prebode s sulico stran, in precej priteče kri in voda iz nje. In ta, ki je videl, je izpričal, in njegovo pričevanje je resnično, in on ve, da govori resnico, da bi tudi vi verovali. Kajti to se je zgodilo, da se izpolni pismo: Nobene kosti mu ne bodo prelomili. In zopet drugo pismo pravi: Gledali ga bodo, ki so ga prebodli." ([Jan 19,34-37](#).)

Po vstajenju so duhovniki in poglavarji razširili govorico, da Kristus na križu ni umrl, temveč je samo omedlel, in pozneje oživel. Trdili so tudi, da v grob niso položili pravega telesa iz mesa in kosti, temveč samo neko ponarejeno telo. Ravnanje rimskih vojakov pa je te laži ovrglo. Nog mu niso polomili zato, ker je bil že mrtev. Samo da bi zadovoljili duhovnikom, so prebodli njegove prsi. Če njegovo življenje že ne bi bilo ugasnilo, bi ta rana povzročila takojšnjo smrt.

Jezusove smrti pa niso povzročili ne ubod s sulico ne bolečine na križu. Vzklik "z močnim glasom" ([Mat 27,50](#); [Luk 23,46](#).) v trenutku umiranja ter voda in kri iz njegove rane potrjujejo, da je umrl zato, ker mu je počilo srce. Vzrok za strto srce so bile duševne muke. Usmrtil ga je greh sveta.

Kristusova smrt je pogasila upe učencev. Opazovali so njegove zaprte oči, njegovo nagnjeno glavo in s krvjo prepojene lase, njegove prebodene roke in noge, in to jih je nepopisno bolelo. Do zadnjega trenutka niso verovali, da bo umrl; težko jim je bilo verjeti, da je resnično umrl. Ker so bili strti zaradi žalosti, se niso spomnili njegovih besed, ki so napovedale ravno te dogodke. Nič tega, kar jim je povedal, jih ni moglo potolažiti. Videli so samo križ in krvavečo Žrtev. Prihodnost jim je bila videti zatemnjena z brezupnostjo. Njihova vera v Jezusa je izginila, toda nikoli niso Gospoda ljubili bolj kakor sedaj. Nikoli poprej niso močneje čutili njegove pomembnosti in potrebe po njegovi navzočnosti.

Za učence je bilo celo Kristusovo mrtvo telo nadvse dragoceno. Radi bi ga dostojno pokopali, samo niso vedeli, kako naj to uresničijo.^{772/} Jezus je bil obsojen zaradi upora proti rimski oblasti. Zaradi takega prekrška usmrčene ljudi pa so pokopavali na pokopališču, ki je bilo posebej določeno za take hudodelce. Učenec Janez je z ženskami iz Galileje ostal na kraju križanja. Telesa svojega Gospoda niso hoteli prepustiti brezčutnim vojakom, da bi ga pokopali v tako nečasten grob. Toda tega niso mogli preprečiti, kajti od judovskih oblasti niso mogli pričakovati nobenega razumevanja, a tudi na Pilata niso imeli nobenega vpliva.

V tej stiski sta jim prišla na pomoč Jožef iz Arimateje in Nikodem. Oba sta bila člana Velikega zbora in dobra Pilatova znanca. Poleg tega pa sta bila še bogata in zelo vplivna. Odločila sta se, da bosta Jezusovo telo častno pokopala.

Jožef je odločno odšel k Pilatu in ga prosil za Jezusovo truplo. Ta je šele tedaj zvedel, da je že umrl. Slišal je že nasprotujoča si poročila o dogodkih ob križanju, toda spoznanje o njegovi smrti so mu načrtno prikrili. Duhovniki in poglavarji so ga že opozorili o poskusu prevare Kristusovih učencev glede njegovega trupla. Zato je po Jožefovi prošnji poslal po stotnika, ki je s svojo četo stražil ob križu in je od njega dobil zagotovilo o Jezusovi smrti. Ta mu je tudi poročal o dogodkih na Golgoti, ki so potrdili Jožefovo pričevanje.

Jožefova prošnja je bila uslišana. Medtem ko je bil Janez v skrbih glede Učiteljevega pogreba, se je Jožef vrnil od Pilata z dovoljenjem za njegovo truplo. Nikodem je nabavil okoli sto liber dragocene mešanice mire in aloje za maziljenje. Najbolj uglednemu v vsem Jeruzalemu ne bi mogli ob smrti izkazati večje časti. Učenci so bili začudeni, ko so videli, da sta ta bogata poglavarja kazala za pogreb njihovega Gospoda enako zanimanje kakor oni sami.

Niti Jožef niti Nikodem nista javno sprejela Zveličarja, ko je še živel. Vedela sta, da bi ju takšen korak izključil iz Velikega zbora; poleg tega sta upala, da ga bosta lahko na posvetih ščitila s svojim vplivom. Kaže, da jima je nekaj časa to uspevalo. Toda prekanjeni duhovniki so preprečili njune zaščitne ukrepe, ko so opazili njuno naklonjenost do Kristusa. Jezusa so obsodili v njuni odsotnosti in ga izročili smrti na križu. Sedaj pa, ko je bil mrtev, nista več skrivala svoje privrženosti. Medtem ko so bili učenci preboječi, da bi se javno priznali za njegove sledilce,^{773/} sta jim Jožef in Nikodem pogumno prišla pomagat. Pomoč teh bogatih in spoštovanih mož je bila v tem času izredno pomembna. Za mrtvega Učitelja sta lahko naredila to, kar bi bilo ubogim učencem nemogoče. Njuno bogastvo in vpliv sta ju zelo ščitila tudi pred podlostjo duhovnikov in poglavarjev.

Previdno in spoštljivo sta s svojimi rokami snela Jezusovo truplo s križa. Solze sočutja so jima tekle iz oči, ko sta opazovala njegovo poškodovano in ranjeno telo. Jožef je imel nov, v skalo vklesan grob. Določil ga je zase, ker pa je bil blizu Golgote, ga je sedaj pripravil Jezusu. Telo so skupaj z dišavami, ki jih je prinesel Nikodem, skrbno zavili v mrliški prt in

Odrešenika odnesli h grobu. Tam so ti trije učenci zravnali njegove ranjene ude in prekrižali njegove ranjene roke na njegove mirne prsi. Ženske iz Galileje so se prišle prepričati, ali je storjeno vse, kar se je lahko naredilo za truplo njihovega ljubljenega Učitelja. Potem so videle, da so pred grobno votlino zvalili težak kamen in Zveličarja pustili počivati. Ženske so bile zadnje pri križu, bile pa so tudi zadnje ob Kristusovem grobu. Medtem ko so se spuščale večerne sence, so se Marija Magdalena in druge Marije zbrale ob Gospodovem počivališču in z grenkimi solzami objokavale usodo njega, ki so ga ljubile. Ko pa so se vrnile, so "v soboto počivale po zapovedi". ([Luk 23,56.](#))

To je bila sobota, ki je ne bodo nikoli pozabili žalujoči učenci, a ravno tako tudi duhovniki, poglavarji, pismarji in ljudstvo. Ob sončnem zahodu na dan priprave so se oglasile trobente, ki so naznanile začetek sobote. Pasho so praznovali kakor že stoletja, medtem ko so njega, na kogar je opozarjala, umorile zlobne roke in je ležal v Jožefovem grobu. V soboto je bilo predverje templja polno vernikov. Veliki duhovnik z Golgote je bil čudovito okrašen v svojem duhovniškem oblačilu. Duhovniki z belimi turbani so vneto opravljali svoje dolžnosti. Toda nekateri navzoči so bili nemirni, ko se je v daritev za greh darovala kri telet in koz. Niso se zavedali, da je simbol doživel uresničitev. Niso se zavedali, da je bila darovana neskončna daritev za grehe sveta. Niso vedeli, da nadaljnje opravljanje obredne službe ni imelo vrednosti. Še nikoli poprej niso bili ljudje pri bogoslužju s tako nasprotujočimi si čustvi. Trobente, glasbila in glasovi pevcev so zveneli tako glasno in jasno kakor vedno. Vendar so vsi čutili, da se dogaja nekaj čudnega.⁷⁷⁴ Drug drugega so spraševali, kaj nenavadnega se je zgodilo. Najsvetejše, ki je bilo dotlej zavarovano pred nepoklicanimi, je bilo sedaj odprto pred očmi vseh. Težko zagrinjalo, stekano iz čistega lanu in okrašeno z zlatom in škrlatom in purpurjem, je bilo pretrgano od vrha do tal. Prostor, kjer se je shajal Jahve z velikim duhovnikom, da bi mu razodel svojo slavo, prostor, ki je bil Božja sveta sprejemnica, je bil odkrit očem vseh - bil je kraj, ki ga Gospod ni več priznaval. Duhovniki so s temnimi slutnjami služili pri oltarju; razkritje svete skrivnosti v najsvetejšem jih je preželo z grozo pred prihajajočo nesrečo.

Misli mnogih so se še ukvarjale z dogodki na Golgoti. Od križanja do vstajenja so mnoge budne oči stalno raziskovale prerokbe. Nekateri so se hoteli prepričati o polnem pomenu praznovanja pashe. Drugi so hoteli ugotoviti, da Jezus ni bil to, za kar se je izdajal; nekateri so spet z žalostnim srcem iskali dokaze, da je bil pravi Mesija. Čeprav so raziskovali z različnimi cilji, so se vendar vsi prepričali o isti resnici: da se je prerokovanje uresničilo v dogodkih minulih dni in da je Križani Odrešenik sveta. Mnogi, ki so bili pri tem bogoslužju, se nikoli več niso udeležili pashalnih obredov. Celo mnogi duhovniki so bili prepričani o pravem Jezusovem značaju. Prerokb niso preiskovali zaman; po Jezusovem vstajenju so ga priznali za Božjega Sina.

Ko je Nikodem videl Jezusa povzdignjenega na križu, se je spomnil njegovih besed, ki jih je izgovoril tisto noč na Oljski gori: "In kakor je Mojzes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da se ne pogubi, kdor koli veruje vanj, temveč da ima večno življenje." ([Jan 3,14. 15.](#)) Tisto soboto, ko je Kristus ležal v grobu, je Nikodem imel priložnost za razmišljanje. Sedaj je jasna svetloba razsvetlila njegov razum, zato mu Jezusove besede niso bile več skrivnost. Čutil je, da je veliko zamudil, ker se ni povezal z Zveličarjem, dokler je ta še živel. Spomnil se je dogodkov z Golgote. Kristusova molitev za njegove morilce in njegov odgovor na razbojnikovo prošnjo sta govorila srcu tega učenega svetovalca. V duhu je še enkrat zagledal Zveličarja v smrtni muki in znova je slišal tisti zadnji vzklík, ki je bil izgovorjen kakor iz ust osvajalca: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) Znova je videl majajočo se zemljo, zatemnjeno nebo, pretrgano zagrinjalo in tresoče se skale, in njegova vera se je za

vedno utemeljila. Ravno dogodek,^{775/} ki je učencem uničil upanje, je Jožefa in Nikodema prepričal o Jezusovem božanstvu. Njune bojazni so bile premagane s pogumom trdne in neomajne vere.

Še nikoli Kristus ni vzbudil toliko pozornosti množice kakor sedaj, ko je počival v grobu. Po navadi so ljudje prinašali bolne in trpeče v tempeljsko preddverje in spraševali: Kdo nam lahko pove, kje je Jezus iz Nazareta? Mnogi so prišli od zelo daleč, da bi videli njega, ki je ozdravljaj bolne in obujal mrtve. Od vseh strani se je slišal vzklik: Hočemo Kristusa, Zdravnika! Ob tej priložnosti so duhovniki pregledali nje, za katere so menili, da imajo znamenja gobavosti. Mnogi so morali slišati, da so njihovi možje, žene ali otroci razglašeni za gobave. Ti reveži so potem morali zapustiti svoje domove, se odpovedati skrbstvu svojih prijateljev in vsakega tujca opozarjati z žalostnim klicem: "Nečist, nečist!" Prijateljske roke Jezusa iz Nazareta, ki se niso branile z ozdravljajočo močjo dotakniti gnusnih gobavcev, so sedaj sklenjene počivale na njegovih prsih. Njegove ustnice, ki so na prošnje gobavcev odgovarjale s tolažilnimi besedami: "Hočem, bodi očiščen!" ([Mat 8,3.](#)) so utihnile. Mnogi ljudje so zaman prosili duhovnike in poglavarje, naj imajo sočutje z njimi in jim pomagajo. Bilo je očitno, da so odločno hoteli zopet imeti živega Kristusa med seboj. Z vztrajno gorečnostjo so povpraševali po njem. Niso se hoteli odpraviti. Zato so jih nagnali iz tempeljskega preddverja. Pri vratih so stali vojaki, ki naj bi zadržali množico z bolniki in umirajočimi, ki je hotela vstopiti.

Bolniki, ki so prišli, da bi jih Zveličar ozdravil, so omagali pod bremenom razočaranja. Ulice so bile polne stokanja. Trpeči so umirali, ker se jih Jezusova ozdravljajoča roka ni mogla dotakniti. Zaman so povpraševali za nasvet zdravnike. Nihče ni imel sposobnosti moža, ki je sedaj ležal v Jožefovem grobu.

Stokanje trpečih je prepričalo tisoče, da je na svetu ugasnila velika luč. Brez Kristusa je bilo na svetu mračno in temno. Mnogi, ki so s svojimi glasovi okrepili vpitje: "Križaj ga, križaj ga!" so zdaj spoznali, kakšna nesreča jih je doletela. Če bi še živel, bi sedaj hrepeneče vzklikali: Izpusti nam Jezusa!

Ko so ljudje zvedeli, da so duhovniki povzročili Jezusovo smrt, so se podrobneje zanimali o tem. Podrobnosti njegovega zaslišanja so zadržali čimbolj v tajnosti, toda medtem ko je počival v grobu, je na tisoče ustnic izgovarjalo njegovo ime, poročila^{776/} o njegovem sramotnem zaslišanju in o nečloveškem ravnanju duhovnikov in poglavarjev pa so krožila med ljudmi. Razumni ljudje so od duhovnikov in poglavarjev zahtevali, naj jim pojasnijo starozakonska prerokovanja o Mesiju, ti pa so si poskušali izmisliti laži v odgovor in se vedli kakor blazni. Niso mogli pojasniti prerokovanj, ki so se nanašala na Kristusovo trpljenje in smrt, mnogi raziskovalci pa so se prepričali, da so se Spisi uresničili.

Maščevanje, za katero so duhovniki menili, da bo sladko, jim je postajalo vse grenkejšje. Vedeli so, da bodo izpostavljeni hudim očitkom ljudstva, vedeli so, da so se zdaj prav ti, katere so nahujskali proti Jezusu, najbolj zgražali nad njihovim sramotnim ravnanjem. Ti duhovniki so poskušali prepričati ljudi, da je Jezus slepar; toda to je bilo zaman. Nekateri od njih so stali ob Lazarjevem grobu in so videli, kako se je mrtvi vrnil v življenje. Trepotali so od strahu, da bo sam Kristus vstal od mrtvih in se zopet pojavil pred njimi. Saj so slišali, ko je rekel, da ima moč dati svoje življenje in ga zopet vrniti. Spomnili so se tudi na to, da je rekel: "Poderite to svetišče, in v treh dneh ga postavim." ([Jan 2,19.](#)) Judež jim je ponovil Jezusove besede, ki jih je izgovoril učencem na poti v Jeruzalem: "Glejte, gor v Jeruzalem gremo, in Sin človekov bo izdan višjim duhovnikom in pismarjem, in ga obsodijo na smrt, in ga izroče

poganom, naj ga zasmehujejo in bičajo in na križ razpno; a tretji dan vstane od mrtvih." ([Mat 20,18.19.](#)) Tedaj so se iz teh besed norčevali in se jim posmehovali. Toda zdaj so se spomnili, da so se doslej uresničile vse Kristusove napovedi. Rekel je, da bo tretji dan vstal, in kdo bi lahko trdil, da se tudi to ne bo uresničilo? Sicer so si prizadevali pregnati te misli, toda ni jim uspelo. Verovali so enako kakor njihov oče Hudič in trepetali.

Ko se je silno razburjenje poleglo, se je njihovemu umu vse bolj vsiljevala Kristusova podoba. Videli so ga stati pred svojimi sovražniki mirnega in brez godrnjanja in kako mirno prenaša zasramovanje in trpinčenje. Celoten potek sojenja in križanja se je še enkrat odvil v njihovih mislih in okrepil prepričanje, da je Božji Sin. Čutili so, da se lahko vsak hip pojavi pred njimi, ampak ne več kot obtoženec, temveč kot tožnik, ne več kot obsojenec, temveč kot sodnik. Usmrčeni bo zahteval pravičnost z uničenjem svojih morilcev.

Tisto soboto niso našli veliko miru. Čeprav sicer nikoli ne bi prestopili ^{/777/} praga poganke hiše, ker so se bali, da bi se s tem oskrunili, so se vendar zbrali, da bi se posvetovali glede Kristusovega trupla. Smrt in grob nista smela vrniti tega, ki so ga križali. "Drugi dan pa ... se zbero višji duhovniki in farizeji pri Pilatu, govoreč: Gospod, spomnili smo se, da je ta slepar, ko je še živel, dejal: Čez tri dni vstanem od smrti. Zapovej torej, naj se grob zavaruje do tretjega dne, da morda ne pridejo njegovi učenci in ga ukradejo ter reko ljudstvu: Vstal je od mrtvih; in zadnje sleparstvo bo hujše od prvega. Pilat pa jim reče: Vzemite stražo, pojdite, dobro zavarujte, kakor veste." ([Mat 27,62-65.](#))

Duhovniki so dali navodila za zavarovanje groba. Pred vhod so zvalili velik kamen, čez katerega so napeljali vrvi, pritrdili njihove konce na veliko skalo in jih zapečatili z rimskim pečatom. Kamna se torej ni dalo odstraniti, ne da bi se poškodoval pečat. Okrog groba so postavili sto vojakov, da bi ga varovali pred nepoklicanimi. Duhovniki so naredili vse, kar je bilo mogoče, da bi Kristusovo truplo ostalo tam, kamor je bilo položeno. On je bil tako zavarovan, kakor da naj bi za večno ostal v grobu.

Tako so se posvetovali in načrtovali slabotni ljudje. Ti morilci sploh niso dojeli nesmisla svojih prizadevanj. Toda ta njihov ukrep je poveljčal Boga. Kajti prav ta prizadevanja za preprečitev Kristusovega vstajenja naj bi bila najbolj prepričljivi dokazi zanj. Kolikor večje je bilo število stražarjev njegovega groba, toliko močnejše naj bi bilo pričevanje o njegovem vstajenju. Več stoletij pred Kristusovo smrtjo je Sveti Duh po psalmistu izjavil: "Zakaj hrume narodi in ljudstva si izmišljajo prazne reči. Vzdigujejo se kralji zemlje in knezi se skupaj posvetujejo zoper Gospoda in zoper njegovega Maziljenca. ... On, ki stoluje v nebesih, se smeje, zasmehuje jih Gospod." ([Ps 2,1.2.4.](#)) Rimski vojaki in rimsko orožje je bilo brez moči, da bi Gospoda življenja zadržali v grobu. Bližala se je ura njegove osvoboditve. ^{/778/}

81. Gospod je vstal ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 28,2-4.11-15](#).

Noč prvega dne je počasi minevala. Prišlo je obdobje najtemnejše ure, tik pred svitanjem. Kristus je še ležal kot ujetnik v tesnem grobu. Velik kamen je še ležal na svojem prostoru, pečat je bil nepoškodovan in rimski vojaki so stali na straži. Tudi nevidni stražarji so bili tam. Čete hudobnih angelov so se postavile na svoj prostor. Ko bi bilo možno, bi bil Knez teme s svojo odpadlo vojsko za vselej ohranil zapečaten grob, ki je imel ujetega Božjega Sina. Toda tudi nebeške čete so obdale grob. Z odlično močjo opremljeni angeli so prav tako stražili in čakali na to, da bodo pozdravili Kneza življenja.

"In glej, velik potres nastane; zakaj Gospodov angel je prišel z neba in pristopivši odvali kamen od vrat in sede nanj." ([Mat 28,2](#).) Oblečen v Božje orožje je ta angel zapustil nebeške dvore. Svetli žarki Božje slave so šli pred njim in mu osvetljevali pot. "Bilo je pa njegovo obličje kakor blisk in njegova obleka bela kakor sneg. In od strahu pred njim strepetajo stražniki in postanejo kakor mrtvi." ([Mat 28,3.4](#).)

Torej, duhovniki in poglavarji, kje je zdaj moč vaše straže? Pogumni vojaki, ki se nikoli niso prestrašili človeške sile, so bili kakor ujetniki brez meča ali kopja. Obličje, ki so ga videli, ni bilo podoba^{779/} smrtnega vojščaka; videli so postavo najmogočnejšega v Gospodovi vojski. Ta poslanec ni bil nihče drug kakor ta, ki zaseda položaj, s katerega je Satan padel. Bil je isti, ki je tudi na betlehemske poljanah naznanil Kristusovo rojstvo. Ko se je bližal zemlji, je vztrepetala, vojske teme so pobegnile, in ko je odvalil kamen, se je zdelo, kakor da bi nebesa prišla na zemljo. Vojaki so videli, da je kamen potisnil stran kakor prodnik, in slišali njegov klic: Božji Sin, pridi ven! Tvoj Oče te kliče! Potem so videli, da je Jezus stopil iz groba, nad praznim grobom pa je vzkliknil: "Jaz sem vstajenje in življenje." Ko je prihajal iz groba v veličastvu in slavi, so se nebeške čete globoko priklonile v čast pred Odrešenikom in mu za dobrodošlico pele hvalnice.

Potres je zaznamoval čas, ko je Kristus daroval svoje življenje, zopet je potres potrdil trenutek, ko ga je zmagovalno zopet vzel. Ta, ki je premagal smrt in grob, je stopil kot zmagovalec iz svoje grobnice med majanjem zemlje, med šviganjem bliskov in bobnenjem gromov. Ko pa bo zopet prišel na zemljo, ne bo potresel "samo zemlje, ampak tudi nebo. Zemlja bo omahovala kakor pijanec, zibala se bo kakor viseča rogoznica. In nebo se zvije kakor knjiga. Prvine razpadejo v požaru in zemlja in vsa dela na njej zgore. A Gospod je pribežališče svojemu ljudstvu in trdnjava Izraelovim sinovom." ([Heb 12,26](#); [Iz 24,20](#); [34,4](#); [2 Pet 3,10](#); [Joel 3,16](#).)

Ob Jezusovi smrti so vojaki videli podnevi zemljo zagnjeno v temo, pri njegovem vstajenju pa so videli, kako je sijaj angelov razsvetlil noč, in slišali nebeške prebivalce peti z velikim veseljem in zmagovaljem: Ti si premagal Satana in sile teme; ti si v zmagi požrl smrt!

Kristus je prišel iz groba poveličan, in rimska straža ga je videla. Niso mogli odvrniti svojega pogleda od obličja, ki so ga pred kratkim še tako zasmehovali in se mu rogali. V tem poveličanem Bitju so spoznali ujetnika, ki so ga videli v sodni palači, komur so spletli trnovo krono. To je bil prav tisti, ki je brez upora stal pred Pilatom in Herodom in čigar telo je bilo ranjeno zaradi krutega bičanja. Njega so pribili na križ in nad njim so duhovniki in poglavarji, ki so bili polni samozadovoljstva, majali z glavo, govoreč: "Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati." ([Mat 27,42](#).) To je bil On, ki so ga položili v nov Jožefov grob.

Toda po ukazu iz nebes je bil^{780/} jetnik osvobojen. Čeprav bi nad njegovim grobom nakopičili gore in planine, mu nič ne bi moglo preprečiti izhoda.

Ob pogledu na angele in poveličanega Zveličarja so vojaki omedleli in postali kakor mrtvi. Ko je potem nebeško spremstvo izginilo spred njihovih oči, so vstali in tekli k izhodu iz vrta, kolikor so jih nesle tresoče se noge. Kakor pijani so se opotekali v mesto in pripovedovali čudovito novico vsem, ki so jih srečali. Namenjeni so bili k Pilatu, njihovo sporočilo pa je že prišlo do judovskih oblasti, zato so najprej poslali ponje veliki duhovnik in poglavarji. Vojaki so bili videti nenavadno. Trepetaje od strahu in z bledimi obrazi so pričali o Kristusovem vstajenju. Pripovedovali so vse prav tako, kakor so videli, saj niso utegnili misliti ali govoriti kaj drugega kakor resnico. Z bolečim izrazom so rekli: Ta, ki je bil križan, je Božji Sin. Slišali smo, da ga je angel pozdravil kot Veličastvo nebes, kot Kralja slave.

Smrtna bledica je legla na obraze duhovnikov. Kajfa je poskušal govoriti. Njegove ustnice so se premikale, toda nobenega glasu ni bilo slišati. Vojaki so že hoteli oditi, a jih je zadržal neki glas. Kajfa je končno spet lahko spregovoril. Čakajte, čakajte, je rekel. Nikomur ne pripovedujte, kar ste videli.

Naročili so jim, naj širijo lažne govorice. "Recite, da so prišli ponoči njegovi učenci in so ga ukradli,^{781/} ko smo mi spali." ([Mat 28,13](#).) S tem so duhovniki prekanili sami sebe. Kajti kako bi vojaki lahko rekli, da so učenci ukradli truplo, medtem ko so oni spali? Kako bi lahko vedeli, ko pa so spali? A če bi se dokazalo, da so učenci ukradli Kristusovo truplo, mar jih ne bi duhovniki prvi obsodili? Ali če bi stražarji pri grobu res spali, mar jih duhovniki ne bi prvi tožili pri Pilatu?

Vojaki so se zgrozili ob pomisli, da naj bi se tako rekoč sami obtožili, da so na straži spali. To je bil prekršek, ki se je kaznoval s smrtjo. Ali naj pričajo lažno, varajo ljudstvo in spravljajo svoje življenje v nevarnost? Mar niso budno opravljali svoje utrujajoče službe? Kako bi lahko celo zaradi denarja prestali zaslišanje, če bi sedaj krivo prisegli?

Da bi se zamolčalo pričevanje, za katero so se bali, da bi se razvedelo o njem, so duhovniki obljubili, da bodo poskrbeli za varnost stražarjev, in poudarili, da si Pilat z njimi vred ne želi, da bi se to sporočilo razširilo. Rimski vojaki so prodali svoje poštenje Judom za denar. K duhovnikom so prišli obremenjeni z najbolj vznemirljivim, resničnim sporočilom, od njih pa so odšli obteženi z denarjem in lažnim sporočilom na jeziku, katerega so si duhovniki izmislili zanje.

Medtem pa je novica o Kristusovem vstajenju prispela do Pilata. Čeprav je bil Pilat odgovoren za to, da je Kristusa izročil smrti, ni bil zelo zaskrbljen. Četudi je Zveličarja obsodil proti svoji volji in s sočutjem v srcu, še dotlej ni imel resnih pomislekov o tem. Toda po tem sporočilu se je zgrožen zaprl v svojo hišo in ni nikogar sprejel. Duhovniki pa so vendar prišli k njemu. Pripovedovali so mu o svoji izmišljeni zgodbi in ga prosili, naj stražarjem spregleda zanemarjanje dolžnosti. Toda preden se je Pilat strinjal s tem, je še sam izprašal stražarje, ki si mu niso upali ničesar prikriti, ker so se bali za svojo varnost. Od njih je zvedel vse, kar se je zgodilo. Ni več posegal v to celotno zadevo, toda odtlej ni imel več miru.

Ko so Jezusa položili v grob, je Satan slavil zmago. Drznil si je upati, da Zveličar ne bo več dobil nazaj življenja. Gospodovo truplo je zahteval zase, postavil je stražo okrog groba in poskušal Kristusa zadržati kot jetnika. Bil je zelo besen, ko so njegovi angeli pobegnili zaradi

približevanja nebeškega poslanca. Ko pa je videl Kristusa zmagoslavno stopati iz groba, je vedel, da se je približal konec njegovega kraljestva in bo končno moral umreti.^{/782/}

S Kristusovo usmrtitvijo so duhovniki postali Satanovo orodje. Sedaj pa so bili popolnoma v njegovi oblasti. Zapletli so se v past, iz katere niso videli izhoda, razen da se še naprej bojujejo proti Kristusu. Ko so jim poročali o njegovem vstajenju, so se zbali jeze ljudstva. Čutili so, da je njihovo življenje v nevarnosti. Njihovo edino upanje je bilo zanikati Kristusovo vstajenje in ga s tem prikazati kot sleparja. Podkupili so vojake in zagotovili, da bo Pilat molčal. Tako so razširili svoja lažna sporočila vsepovsod. Toda obstajale so priče, ki jih niso mogli utišati. Mnogi so od stražarjev slišali za Kristusovo vstajenje. Nekateri pa, ki so skupaj s Kristusom vstali od mrtvih, so se prikazali mnogim in jim pripovedovali, da je vstal. Duhovnikom so sporočili o ljudeh, ki so videli te vstale in slišali njihova pričevanja. Duhovniki in poglavarji so se neprestano bali, da bi se kje na ulici ali v samoti svojega stanovanja nenadoma znašli iz oči v oči s Kristusom. Nikjer se niso počutili varne. Ključavnice in zapahi so bili slaba zaščita pred Božjim Sinom. Noč in dan jih je preganjal tisti grozni dogodek v sodni dvorani, kjer so vpili: "Njegova kri pridi na nas in na naše otroke!" ([Mat 27,25](#).) Nikoli več jih ne bo zapustil spomin na ta prizor. Nikoli več ne bo mirnega spanca na njihovih blazinah.

Ko se je pred Jezusovim grobom zaslišal glas mogočnega angela: "Tvoj Oče te kliče," je Zveličar prišel iz groba z življenjem, ki je bilo v njem samem. Uresničilo se je, kar je nekoč rekel: "Jaz dam svoje življenje, da ga zopet vzamem. ... Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga zopet vzamem." ([Jan 10,17.18](#).) Prav tako pa se je uresničilo tudi prerokovanje, ki ga je povedal duhovnikom in poglavarjem: "Poderite to svetišče, in v treh dneh ga postavim." ([Jan 2,19](#).)

Nad odprtim Jožefovim grobom je Kristus zmagoslavno izjavil: "Jaz sem vstajenje in življenje." Te besede je lahko izgovorilo samo Božanstvo. Vsa ustvarjena bitja živijo po Božji volji in moči. So odvisni prejemniki življenja od Boga. Od najvišjega serafo do najnižjega živega bitja se vsi napajajo iz Vira življenja. Samo ta, ki je eno z Bogom, je lahko rekel: "Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga zopet vzamem." ([Jan 10,18](#).) Kristus je v svoji božanskosti imel moč raztrgati spone smrti.

Kristus je vstal od mrtvih kot prvina njih, ki spijo. Prispodoba zanj je bil snop majanja. Vstal je^{/785/} ravno tisti dan, ko so morali pred Gospoda prinesti snop majanja. Ta simbolični obred se je opravljal več kakor tisoč let. Z njiv so poželi prve klase zrelega žita, in ko je ljudstvo odšlo za praznik pashe v Jeruzalem, so snop prvin majali kot daritev hvaležnosti pred Gospodom. Vse dokler ta snop majanja ni bil prinesen Gospodu, se ni smelo začeti žeti žita in ga zvezati v snope. Bogu posvečeni snop je bil simbol za žetev. Prav tako je Kristus kot prvina predstavljal veliko duhovno žetev, ki bo zbrana za Božje kraljestvo. Njegovo vstajenje je prispodoba in jamstvo vstajenja vseh umrlih pravičnih. "Kajti če verujemo, da je Jezus umrl in vstal, tako bo Bog tudi tiste, ki so zaspali po Jezusu, pripeljal z njim." ([1 Tes 4,14](#).)

Ko je Kristus vstal, je pripeljal nazaj v življenje mnoge, ki so bili ujeti v grobovih. Potres ob njegovi smrti je odprl njihove grobove, ko pa je vstal, so prišli z njim ven. To so bili Božji sodelavci, ki so za ceno svojega življenja pričali za resnico. Sedaj pa naj bi bili priče tudi zanj, ki jih je obudil od mrtvih.

Med svojo službo je Jezus obujal mrtve v življenje. Obudil je sina vdove iz Naina, poglavarjevo hčer in Lazarja. Toda ti niso bili oblečeni v nesmrtnost. Po svojem obujenju so

bili še vedno podložni smrti. Ti pa, ki so ob Kristusovem vstajenju prišli iz grobov, so bili obujeni za večno življenje. Odšli so z njim v nebesa kot znamenje njegove zmage nad smrtjo in grobom. Zanje Kristus pravi, da niso več Satanovi ujetniki; jaz sem jih odrešil. Izpeljal sem jih kot prvino svoje moči iz grobov, da bodo tam, kjer sem jaz, da nikoli več ne bi videli smrti ali izkusili žalosti.

Ti vstali so odšli v mesto, se prikazali mnogim in oznanili, da je Kristus vstal od mrtvih in oni z njim. Tako je bila za večno postavljena sveta resnica o Jezusovem vstajenju. Vstali sveti so pričali o resničnosti besed: "Ožive tvoji mrtveci; moja mrtva trupla vstanejo." Njihovo vstajenje kaže izpolnitev prerokbe: "Zbudite se in veselo pojte, kateri prebivate v prahu! Kajti rosa svetlobe je tvoja rosa, in zemlja izvrže mrtve." ([Iz 26,19.](#))

Kristus je verniku vstajenje in življenje. V našem Zveličarju je bilo spet obnovljeno življenje, ki je bilo izgubljeno zaradi greha. Kajti On ima življenje v sebi^{/786/} in lahko oživi, kogar hoče. Njemu je dana pravica podeljevati nesmrtnost. Življenje, ki ga je daroval kot človek, je vzel zopet nazaj, da bi ga lahko dal človeštvu. Dejal je: "Jaz sem prišel, da imajo življenje in da imajo obilo. Kdor koli pa se napije vode, ki mu jo jaz dam, ne bo žejen vekomaj, temveč voda, ki mu jo jaz dam, postane v njem studenec vode, ki teče v večno življenje. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga obudim poslednji dan." ([Jan 10,10; 4,14; 6,54.](#))

Smrt je malo pomembna zadeva za vernika. Kristus govori o njej kakor o kratkem trenutku. "Ako kdo ohrani mojo besedo, ne bo videl smrti vekomaj. ... Ne okusi smrti vekomaj." ([Jan 8,51.52.](#)) Za kristjana je smrt samo spanje, trenutek tišine in teme. Njegovo življenje je skrito s Kristusom v Bogu, in "kadar se prikaže Kristus, ki je naše življenje, tedaj se prikažete tudi vi z njim v slavi". ([Kol 3,4.](#))

Glas, ki je vzkliknil s križa: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) so slišali mrtvi; prebil je zidove grobov in ukazal spečim vstati. Tako bo tudi, ko bo z nebes odjeknil Kristusov glas. Glas bo prodril v globine grobov in odpahnil grobnice, in mrtvi v Kristusu bodo vstali. Ko je Zveličar vstal, se je odprlo samo nekaj grobov; pri njegovem drugem prihodu pa bodo vsi dragoceni mrtvi slišali njegov glas in prišli iz grobov za slavno neminljivo življenje. Ta moč, ki je Kristusa poklicala iz groba, bo prebudila tudi njegovo cerkev in jo z njim poveščala nad vse kneževine, nad vse oblasti in nad vsako ime, ki je imenovano - ne samo na tem svetu, temveč tudi v prihodnjem.^{/787/}

82. "Kaj jokaš?" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 28,1.5-8](#); [Mar 16,1-8](#); [Luk 24,1-12](#); [Jan 20,1-18](#).

Ženske, ki so stale ob Kristusovem križu, so bedele in čakale, da bodo minile sobotne ure. Prvega dne v tednu so se zelo zgodaj podale na pot h grobu. S seboj so vzele dragocene dišave, da bi pomazilile Zveličarjevo telo. Niti malo niso mislile na to, da bi utegnil vstati od mrtvih. Sonce njihovega upanja je zašlo, in na njihova srca se je spustila noč. Na poti so sicer razmišljale o Kristusovih usmiljenih delih in njegovih tolažilnih besedah, niso pa se spomnile obljube: "Zopet vas bom videl." ([Jan 16,22](#).)

Ko so se bližale vrtu, sploh niso imele pojma, kaj se je pravkar zgodilo; razmišljale pa so: "Kdo nam odvali kamen od grobnih vrat?" ([Mar 16, 3](#).) Vedele so, da ne bodo mogle premakniti kamna, vendar so nadaljevale pot. Tedaj je nebesa nenadoma razsvetlila slava, ki ni prihajala od vzhajajočega sonca. Zemlja se je stresla. Ženske so videle, da je bil velik kamen odvaljen, grob pa prazen.

Vse ženske niso prišle h grobu iz iste smeri. Marija Magdalena je prva prišla tja. Ko je videla, da je kamen odstranjen, je stekla to povedat učencem. Medtem so že tudi druge prišle h grobu. Videle so, da je Jezusov grob močno osvetljen, vendar njegovega trupla ni bilo v njem. Ko so se tam zadrževale še nekaj časa, so na lepem opazile, da niso same. Ob grobu je sedel mladenič v svetlem oblačilu. To je bil angel, ki je odvalil kamen z groba. Sprejel je človeško podobo,^{788/} da ne bi vznemirjal Jezusovih prijateljev. Vendar pa ga je obsevala svetloba nebeške slave, in ženske so se prestrašile. Že so hotele zbežati, a so jih zadržale angelove besede. "Ne bojte se!" jim je rekel. "Vem, da iščete križanega Jezusa. Ni ga tu; vstal je namreč, kakor je rekel. Pridite in pogledajte mesto, kjer je ležal Gospod. In pojdite hitro in povejte njegovim učencem, da je vstal od mrtvih." ([Mat 28,5-7](#).) Ženske so znova pogledale v grobnico in še enkrat slišale to čudovito sporočilo. Tam je bil še en angel v človeški podobi, in ta je rekel: "Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tu, nego vstal je. Spomnite se, kako vam je povedal, ko je bil še v Galileji, rekoč: Sin človekov mora biti izdan v roke ljudi grešnikov in biti križan, a vstati tretji dan." ([Luk 24,5-7](#).)

On je vstal! On je vstal! Ženske so vedno znova ponavljale te besede. Sedaj torej niso več potrebovale mazil in dišav. Zveličar živi in ni mrtev. Zdaj so se tudi spomnile, da jim je rekel, ko je govoril o svoji smrti, da bo vstal. Kakšen dan je to za svet! Žene so se hitro oddaljile od groba "s strahom in z velikim veseljem in teko, da sporoče njegovim učencem". ([Mat 28,8](#).)

Marija ni slišala za veselo sporočilo. K Petru in Janezu je odšla z žalostnim sporočilom: "Vzeli so Gospoda iz groba, in ne vemo, kam so ga položili." ([Jan 20,2](#).) Učenca sta takoj stekla h grobu in ugotovila to, kar je povedala Marija. Videla sta mrliške povoje in prt, a svojega Gospoda nista našla. Vendar pa je bil tam dokaz o njegovem vstajenju. Mrliški povoji niso bili malomarno odvrženi, ampak skrbno zloženi vsak na svojem mestu. Janez je videl to in veroval. Sicer še ni razumel, da mora Kristus po Pismih vstati od mrtvih; toda sedaj se je spomnil besed, s katerimi je Zveličar napovedal svoje vstajenje.

Sam Kristus je skrbno zložil povoje na svoje mesto. Ko je mogočni angel prišel h grobu, ga je spremljal angel, ki je skupaj z drugimi stražil Gospodovo truplo. Medtem ko je nebeški angel odvalil kamen z groba, je drug angel stopil v grobnico in odvil povoje z Jezusovega telesa. Toda Zveličarjeve roke so povoje zložile in jih dale na svoje mesto. V očeh njega, ki vodi

tako zvezde kakor atome, ni nič nepomembno. Red in popolnost sta vidna v vsakem njegovem delu.

Marija je šla za Janezom in Petrom h grobu. Ko pa sta se ta vrnila v Jeruzalem, je ona ostala tam. Medtem ko je gledala v prazen grob, je žalost vse bolj polnila njeno srce. Tedaj pa je zagledala v grobu stati dva angela, enega ob glavi^{789/} in drugega ob nogah tam, kjer je Jezus ležal. "In ona ji rečeta: Žena, kaj jokaš? Reče jima: Ker so mojega Gospoda vzeli, in ne vem, kam so ga položili." ([Jan 20,13.](#))

Nato se je obrnila od angelov, misleč, da mora najti koga, ki bi ji povedal, kaj se je zgodilo z Jezusovim telesom. Tedaj pa jo je ogovoril neki drug glas: "Žena, kaj jokaš? Koga iščeš?" Ker so bile Marijine oči zamegljene s solzami, je videla podobo nekega moža. Mislila je, da je vrtnar, zato ga je vprašala: "Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil; in jaz ga bom vzela." ([Jan 20,15.](#)) Če naj bi bila grobnica tega bogatega moža preveč častna za Jezusov pokop, bo sama našla prostor zanj. Obstajal je grob, ki ga je Kristusov glas izpraznil, namreč grob, v katerem je bil ležal Lazar. Mar ne bi tam našla prostora za pokop svojega Gospoda? Čutila je, da bi bila v njeni žalosti velika tolažba zanj, če bi skrbela za dragoceno križano truplo.

Tedaj pa ji je Jezus rekel z njej dobro znanim glasom: "Marija!" Hipoma je vedela, da to ni tujec, ki jo je tako ogovoril, in ko se je obrnila, je videla pred seboj živega Kristusa. V svojem veselju je pozabila, da je bil križan. Pognala se je proti njemu, kakor da bi hotela objeti njegove noge, in vzkliknila: "Učitelj!" Tedaj je Jezus dvignil svojo roko in ji rekel: "Ne dotikaj se me, ker še nisem šel gor k Očetu. Pojdi pa k mojim bratom in jim povej. Grem gor k svojemu Očetu in vašemu Očetu in k svojemu Bogu in vašemu Bogu." ([Jan 20,16.17.](#)) In Marija je pohitela k učencem z veselim sporočilom.

Jezus ni hotel sprejeti češčenja svojih ljudi, dokler ne bo dobil zagotovila, da je Oče sprejel njegovo daritev. Odšel je v nebeške dvore in dobil od samega Boga zagotovilo, da je njegova pravna daritev za grehe človeštva zadostovala, tako da lahko po njegovi krvi vsi ljudje dobijo večno življenje. Oče je potrdil s Kristusom sklenjen dogovor, da bo sprejel poslušne in spokorne ljudi in jih bo ljubil tako, kakor ljubi svojega Sina. Kristus pa je moral zato dokončati svoje delo in izpolniti jamstvo, "da bo mož dražji od prečistega zlata in človek od ofirskega zlata". ([Iz 13,12.](#)) Knezu življenja je bila dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Vrnil se je k svojim sledilcem na grešnem svetu, da bi jim podelil svojo moč in slavo.

Medtem ko je Zveličar v Božji navzočnosti prejemal darove za svojo cerkev, so učenci razmišljali o njegovem praznem grobu, žalovali in jokali. Dan, ki so ga vsa nebesa praznovala kot dan veselja, je bil za učence dan negotovosti, zmede in nemira. Njihova nevera^{790/} do pričevanja žensk dokazuje, kako globoko je padla njihova vera. Novica o Kristusovem vstajenju se je tako zelo razlikovala od njihovih pričakovanj, da tega niso mogli verjeti. Menili so, da je prelepo, da bi lahko bilo resnično. Toliko so slišali o naukih in tako imenovanih znanstvenih teorijah saducejev, da si niso mogli predstavljati vstajenja. Težko so dojeli, kaj pomeni vstajenje od mrtvih. Niso bili sposobni dojeti tega velikega dogodka.

Angela sta naročila ženskam: "Pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da gre pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel." ([Mar 16,7.](#)) Ta angela sta bila s Kristusom kot stražarja med pozemskim življenjem. Bila sta priči zasliševanju in križanju. Slišala sta besede, ki jih je govoril učencem. To je bilo tudi razvidno iz sporočila učencem, da

bi jih prepričalo o njihovi resničnosti. Takšne besede lahko prihajajo samo od poslancev vstalega Gospoda.

Angela sta naročila: "Povejte njegovim učencem in Petru." ([Mar 16, 7.](#)) Od Kristusove smrti je bil Peter zelo potrta zaradi slabe vesti. Njegova sramotna zatajitev Gospoda in Zveličarjev pogled, poln ljubezni in bolečine, sta mu bila vedno pred očmi. Od vseh učencev je on najbolj grenko trpel. Sedaj pa mu je bilo dano zagotovilo, da je bilo njegovo spokorjenje sprejeto in njegov greh odpuščen; saj je bil imenovan po imenu.

"Povejte njegovim učencem in Petru, da gre pred vami v Galilejo; tam ga boste videli." ([Mar 16,7.](#)) Vsi učenci so zapustili Gospoda, vabilo k srečanju z njim pa je znova zajelo vse. On jih ni zavrgel. Ko jim je Marija Magdalena sporočila, da je videla Gospoda, je ponovila vabilo k srečanju v Galileji. Trikrat jim je bilo poslano vabilo. Potem ko se je Jezus vrnil od svojega Očeta, se je prikazal še drugim ženskam in jim naročil, rekoč: "Pozdravljene! One pa pristopijo in se oklenejo njegovih nog ter ga molijo. Tedaj jim reče Jezus: Ne bojte se! Pojdite, sporočite mojim bratom, naj gredo v Galilejo, in tam me bodo videli." ([Mat 28,9.10.](#))

Kristusovo prvo delo na zemlji po njegovem vstajenju je bilo prepričati učence o nezmanjšani ljubezni in nežni pozornosti do njih. Hotel jim je dokazati, da je njihov živi Zveličar, ki je raztrgal smrtne vezi in ga sovražnica smrt ni mogla zadržati. Spoznali naj bi, da ima še isto ljubeče srce kakor prej, ko je med njimi živel kot njihov ljubljeni Učitelj. Zato se jim je vedno znova prikazoval in še tesneje povezoval z vezmi ljubezni. "Pojdite povedat mojim bratom, da me bodo srečali v Galileji," je rekel.^{/793/}

Ko so učenci slišali za to tako jasno napovedano srečanje, so se spomnili Kristusovih besed, ki so napovedale njegovo vstajenje. Vendar se še niti sedaj niso veselili. Niso se še mogli osvoboditi dvoma in zmede. Še celo tedaj, ko so jim ženske sporočile, da so videle Gospoda, učenci niso hoteli verjeti. Menili so, da so zaslepljene.

Kazalo je, kakor da se težave vrstijo druga za drugo. Šestega dne tedna so videli umreti svojega Učitelja; prvega dne novega tedna so ostali brez njegovega telesa in bili obdolženi, da so ga ukradli, ker so hoteli prevarati ljudstvo. Izgubili so upanje, da se bodo lahko kdaj rešili lažnih vtisov, ki so se vse bolj krepili proti njim. K temu pa so se še bali sovraštva duhovnikov in jeze ljudstva. Hrepeneli so po Jezusovi navzočnosti, ki jim je pomagal v vsaki stiski.

Mnogokrat so ponavljali besede: "Mi pa smo se nadejali, da je On ta, ki ima odrešiti Izraela." ([Luk 24,21.](#)) Osamljeni in žalostni v srcu so se spominjali naslednjih njegovih besed: "Če namreč z zelenim drevesom tako delajo, kaj se bo godilo s suhim?" ([Luk 23,31.](#)) Zbrali so se v zgornji izbi, zaklenili in zapahnili vrata, saj so se zavedali, da jih lahko vsak čas doleti usoda njihovega ljubljenega Učitelja.

Ves ta čas pa bi se lahko močno veselili spoznanja, da je Zveličar vstal. Marija je jokaje stala na vrtu, ko je Jezus stal blizu nje. Njene oči so bile tako polne solz, da ga ni spoznala. A tudi srca učencev so bila tako obtežena z žalostjo, da niso mogli verjeti niti angelskemu sporočilu niti besedam samega Kristusa.

Kako mnogo jih še vedno ravna tako, kakor so tedaj učenci! Koliko jih z Marijo vred obupano ponavlja vpitje: "Vzeli so mojega Gospoda, in ne vem, kam so ga položili." ([Jan 20,13.](#)) Koliko ljudem bi lahko Zveličar spregovoril: "Kaj jokaš? Koga iščeš?"

([Jan 20,15.](#)) Stoji tik ob njih, toda njihove od solz zaslepljene oči ga ne opazijo. Govori jim, vendar ga ne razumejo.

O, ko bi se te povešene glave dvignile, ko bi ga objokane oči lahko videle in ušesa slišala njegov glas! "Pojdite hitro in povejte učencem, da je vstal od mrtvih." ([Mat 28,7.](#)) Prosite jih, naj ne upirajo svojega pogleda na Jožefov novi grob, ki je zaprt s težkim kamnom in zapečaten z rimskim pečatom. Kristusa ni tam. Ne glejte praznega groba. Ne tarnajte kakor ljudje, ki so brez upanja in pomoči. Jezus živi! In ker živi, bomo živeli tudi mi. Iz hvaležnega srca in z ustnic, ki se jih je dotaknil sveti ogenj, naj se razlega vesela pesem: Kristus je vstal! Živi zato, da bi se potegoval za nas. Oprite se tega upanja, ki bo držalo vaše duše kakor zanesljivo in preizkušeno sidro. Veruj, pa boš videl Božjo slavo../794/

83. Pot v Emavs ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 24,13-33](#).

Pozno popoldne na dan vstajenja sta šla dva učenca v Emavs, okoli 12 kilometrov od Jeruzalema oddaljeno mesto. Ta učenca nista imela kake opazne vloge v Kristusovem delu; vendar pa sta resno verovala vanj. V mesto sta prišla praznovat pasho in sta osupnila nad dogodki, ki so se nedavno zgodili. Zjutraj sta slišala novico, da je bilo Kristusovo telo odstranjeno iz groba, a tudi poročilo žensk, ki so videle anjele in srečale Jezusa. Sedaj sta se vračala domov razmišljat in molit. Žalostno sta hodila po poti ta večer in se pogovarjala o zaslišanju in križanju. Še nikoli nista bila tako malodušna. Obupana in razočarana sta hodila v križevi senci.

Nista še prišla daleč, ko se jima je pridružil neki tujec. Toliko sta se zatopila v žalost in razočaranje, da si ga nista natančneje ogledala. Dalje sta se pogovarjala in izražala svoje srčne misli. Pogovarjala sta se o naukih, ki jih je Kristus podajal, ampak jih, kakor kaže, nista mogla razumeti. Ko sta se znova začela pogovarjati o nedavnih dogodkih, si je Jezus zaželel, da bi ju potolažil. Videl je njuno žalost in razumel nasprotujoče si in zmedene zamisli, ki so v njiju vzbujale misel:^{/795/} Ali bi lahko bil Kristus ta mož, ki se je pustil tako zelo ponižati? Svoje žalosti nista mogla več obvladati, pa sta jokala. Jezus je vedel, da sta ga zelo ljubila, zato bi bil rad obrisal njune solze in ju prežl z veseljem in radostjo. Toda najprej jima mora podati nekaj naukov, ki jih nikoli ne bosta pozabila.

"On jima pa reče: Kaki so to pogovori, ki jih imata gredoč med seboj? In ustavita se, gledaje žalostno. Odgovori pa eden, po imenu Kleopa, in mu reče: Si li ti edini tujec v Jeruzalemu, ki ne veš, kaj se je te dni v njem zgodilo?" ([Luk 24,17.18.](#)) Pripovedovala sta mu o svojem razočaranju zaradi Učitelja, "ki je bil mož prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom; kako so ga naši veliki duhovniki in poglavarji izdali v smrtno obsodbo in ga križali". ([Luk 24,19.20.](#)) S srcem, ki je bilo ranjeno zaradi razočaranja, in z drhtečimi ustnicami sta še dodala: "Mi pa smo se nadejali, da je On ta, ki ima odrešiti Izraela. Ali vrhu vsega tega je danes že tretji dan, kar se je to zgodilo." ([Luk 24,21.](#))

Kako nenavadno je bilo, da se učenca nista spomnila Kristusovih besed in se zavedla, da je dogodke zadnjih dni napovedal vnaprej! Nista dojela, da se bo zadnji del njegovih odkritij prav tako uresničil kakor prvi in da bo končno tretji dan vstal. Prav tega dela bi se morala spominjati. Duhovniki in poglavarji tega niso pozabili. "Drugi dan pa, ki je za dnem pripravljanja, se zbero višji duhovniki in farizeji pri Pilatu, govoreč: Gospod, spomnili smo se, da je ta slepar, ko je še živel, dejal: Čez tri dni vstanem od smrti." ([Mat 27,62.63.](#)) Učenci pa se niso spomnili teh besed.

"In On jima veli: O vi nespametneži in lenega srca, da bi verovali vse, kar so govorili preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to trpel in tako šel v svojo slavo?" ([Luk 24,25.26.](#)) Učenca sta se čudila, kdo neki bi mogel biti ta tujec, ki je doumel njuno notranjost, in jima govori s takšno resnostjo, nežnostjo in sočutjem in vendar tako poln upanja. Prvič po Kristusovi izdaji sta se zopet malo opogumila. Večkrat sta resno pogledala svojega spremljevalca in si mislila, da njegove izjave natančno ustrezajo besedam, ki jih je govoril Kristus. Zelo sta bila presenečena in njuni srca sta začeli hitreje utripati v veselem pričakovanju.

Kristus je začel z Mojzesom, s prvo črko svetopisemske zgodovine, in jima razlagal navedke, ki so se nanašali nanj.^{/796/} Če bi se jima dal takoj spoznati, bi bilo njuno srce zadovoljno. In v

svojem velikem veselju ne bi hrepenela po ničemer več. Vendar pa je bilo za njiju nujno dojeti prispodobne in starozakonske prerokbe, ki so se nanašale nanj. Kajti na tem naj bi bila utemeljena njuna vera. Kristus ni naredil nobenega čudeža, da bi ju prepričal, marveč je videl svoje prvo delo v tem, da jima pojasni Pisma. Njegovo smrt sta imela za uničenje vseh svojih upov. Iz prerokov pa jima je pokazal, da je ravno najmočnejši dokaz za njuno vero.

Pri poučevanju teh učencev je Jezus opozoril na pomembnost Starega zakona kot na pričo svojega poslanstva. Mnogi domnevni kristjani danes zavračajo Stari zakon in trdijo, da ni več uporaben. Toda Kristusov nauk ni tak. Sam ga je cenil tako visoko, da je nekoč dejal: "Če Mojzesa in prerokov ne poslušajo, se tudi ne dajo prepričati, če kdo od mrtvih vstane." ([Luk 16,31.](#))

Kristusov glas govori po očakih in prerokih od Adama pa vse do konca časa. Zveličar je v Starem zakonu enako jasno razodet kakor v Novem. Ravno svetloba preroške preteklosti poudarja Kristusovo življenje in nauke Novega zakona v vsej jasnosti in lepoti. Kristusovi čudeži so dokaz njegovega božanstva; toda še močnejši dokaz, da je Odrešenik sveta, najdemo, če primerjamo starozakonska prerokovanja z zgodovino Novega zakona.

Z razlago prerokb je Kristus dal učencema natančno podobo tega, kar naj bi bil v človeški podobi. Njuno pričakovanje Mesija, ki naj bi vzpostavil svoj prestol in kraljevsko moč v skladnosti s človeškimi željami, je bilo napačno. To pojmovanje je preprečilo pravilno dojeti njegov sestop z najvišjega do najnižjega možnega položaja. Kristus je želel, da bi bile predstave njegovih učencev v vsaki podrobnosti jasne in pravilne. Kolikor je bilo možno, naj bi razumela vse, kar je bilo povezano s kelihom trpljenja, ki mu je bil določen. Pokazal jima je, da pomeni strašen boj, ki ga doslej še nista mogla dojeti, uresničitev zaveze, ki je bila sklenjena, preden so bili položeni temelji sveta. Kristus je moral umreti, kakor mora umreti vsak prestopnik zapovedi, če vztraja v svojem grehu. To je bilo torej nujno; toda konec naj ne bi bil poraz, temveč slavna, večna zmaga. Jezus jima je še povedal, da je potrebno storiti vse, da bi se svet rešil greha. Njegovi sledilci morajo živeti tako, kakor je živel On, in delovati z resno in vztrajno vnemo kakor On. /799/

Tako je Kristus govoril učencema in jima odprl um, da bi razumela Svete spise. Res je, da sta bila učenca utrujena, toda pogovor ni zamrl. Z Zveličarjevih ustnic so tekale besede življenja in jamstva. Toda njune oči so bile še zaprte. Ko jima je pripovedoval o razdejanju Jeruzalema, sta s solzami gledala na obsojeno mesto. Še sedaj nista slutila, kdo je njun sopotnik. Nista mislila na to, da hodi z njima predmet njunega pogovora, kajti Kristus je namreč govoril o sebi kot o kom drugem. Imela sta ga za enega teh, ki so prišli na praznik pashe, in se sedaj vrača domov. Prav kakor onadva je previdno stopal po ostrem kamenju in se občasno z njima vred ustavil, da bi se malo oddahnil. Tako sta hodila po gorski poti, poleg njiju pa je stopal On, ki bo kmalu sedel na Božji desnici, in ki je lahko rekel o sebi: "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji." ([Mat 28,18.](#))

Med potovanjem je sonce zašlo, in še preden sta popotnika prispela domov, so kmetje na polju prenehali delati. Ko sta učenca hotela stopiti v svoj dom, je bilo videti, kakor da bi tujec hotel nadaljevati pot. Toda učenca sta čutila, da ju privlači. Njuna duša je hrepenela, da bi zvedela še več. Prosila sta ga: "Ostani z nama." ([Luk 24,29.](#)) Kazalo je, kakor da ni sprejel vabila, zato sta ga še bolj silila in vztrajno prosila: "Ker se večeri in dan se je že nagnil." ([Luk 24,29.](#)) Nato je Kristus popustil njunemu rotnju ter šel in ostal z njima.

Če ga učenca ne bi tako zelo vabila, ne bi bila zvedela, da je bil njun sopotnik vstali Gospod. Kristus nikomur ne vsiljuje svoje družbe, toda zanima se za vse, ki ga potrebujejo. Rad stopa v najskromnejše domove in razveseli srce najbolj ponižnega. Če pa so ljudje preveč ravnodušni, da bi mislili na nebeškega Gosta ali ga prosili, naj ostane pri njih, potem gre dalje. Mnogi tako veliko izgubijo. Kristusa potem ne poznajo bolje, kakor učenca, ki je hodil z njima.

Preprosti obrok je bil hitro pripravljen in ponujen gostu, ki je sedel na čelu mize. Tedaj je iztegnil roko in blagoslovil hrano. Učenca sta onemela od osuplosti. Njun sopotnik je prav tako razširil roke, kakor je imel navado njihov Učitelj. Ponovno sta ga pogledala, in glej, zapazila sta na njegovih rokah brazgotine od žebeljev. Oba hkrati sta vzdiknila: To je Gospod Jezus! Vstal je od mrtvih!./800/

Vstala sta, da bi mu padla pred noge in mu izkazala čast, toda zginil jima je spred oči. Pogledala sta tja, kjer je sedel ta, katerega telo je še pred kratkim počivalo v grobu, in rekla drug drugemu: "Ali ni srce gorelo v naju, ko nama je govoril po poti, ko nama je razlagal pisma?" ([Luk 24,32.](#))

Ta velika novica, ki jo morata oznaniti, jima ni dovolila, da bi dalje sedela in se pogovarjala. Pozabila sta na utrujenost in lakoto. Večerjo sta pustila nedotaknjeno, in polna veselja sta se takoj in hitro podala na isto pot, po kateri sta prišla, zopet nazaj v mesto, da bi lahko učencem prenesla to sporočilo. Na nekaterih mestih pot ni bila varna, toda vzpenjala sta se čez strmine in drsela po gladkih skalah. Nista videla in vedela, da sta pod zaščito njega, ki je šel z njima po tej poti. S palico v rokah sta hitela naprej in želela hoditi še hitreje kakor doslej. Včasih sta zgubila stezo in jo zopet našla. Včasih sta tekla, včasih se spotikala; hitela sta naprej s sopotnikom ob sebi na vsej poti.

Noč je temna, toda Sonce pravičnosti sije nanju. Srce je grozilo, da bo od veselja izskočilo. Počutila sta se kakor v novem svetu. Kristus je živi Zveličar! Ni jima več treba žalovati po njem kakor po mrtvem. On je vstal - vedno znova in znova sta to ponavljala. To sporočilo sta nosila žalostnim. Morata jim pripovedovati čudovito zgodbo o svoji poti v Emavs. Morata povedati, kdo se jima je pridružil na poti. Tako sta nosila največje sporočilo, ki je bilo kdaj dano svetu, veselo sporočilo, na katerem počiva upanje človeške družine za sedaj in za večnost./801/

84. "Mir vam!" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 24,33-48](#); [Jan 20,19-29](#).

Učenca sta po prihodu v Jeruzalem stopila v mesto skozi vzhodna vrata, ki so bila o praznikih odprta tudi ponoči. V hišah je bilo vse temno in mirno, toda popotnika sta našla svojo pot med ozkimi ulicami ob svetlobi vzhajajoče lune. Odšla sta v gornjo izbo, kjer je Jezus preživel zadnji večer pred svojo smrtjo. Vedela sta, da bosta tam našla svoje brate. Čeprav je bilo že pozno, sta vedela, ne bodo odšli prej počivat, preden ne bodo natančneje zvedeli, kaj se je zgodilo s truplom njihovega Gospoda. Vrata sobe so bila trdno zaklenjena. Potrkala sta, da bi vstopila, toda odgovora ni bilo. Vse je bilo mirno. Potem sta se predstavila. Končno so se vrata previdno odprla. Vstopila sta in z njima še eden, Nevidni. Nato so vrata znova zapahnili, da bi se zavarovali pred vohuni.

Popotnika sta našla vse navzoče presenečene in vznemirjene. Zbrani so vedno znova izražali hvalnice in zahvalo ter vzklikali: "Res je vstal Gospod in se je prikazal Simonu." ([Luk 24,34](#).) Potem sta popotnika, ki sta bila zaradi hitre hoje še čisto upehana, pripovedovala čudežen dogodek o tem, kako se jima je prikazal Jezus. Ko sta ravno končala svojo pripoved in so nekateri menili, da vsega tega ne morejo verjeti, ker je prelepo, da bi bilo res, je nenadoma pred njimi stala neka druga Oseba. Oči vseh so se uprle v Tujca. Nihče ni potrkal, da bi vstopil.^{/802/} Nihče ni slišal korakov. Učenci so bili osupli in se čudili, kaj neki to pomeni. Toda tedaj so zaslišali glas, ki je bil lahko samo glas njihovega Učitelja. Jasno in razločno so prišle z njegovih ustnic besede: "Mir vam!" ([Luk 24,36](#).)

"In oni se uplaše in vsi prestrašeni mislijo, da vidijo duha. In jim reče: Kaj se plašite? In zakaj dvomljive misli obhajajo vaša srca? Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam; potipajte me in pogledajte! Saj duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da imam jaz. In rekši to, jim pokaže svoje roke in noge." ([Luk 24,37-40](#).)

Učenci so pogledali njegove kruto preluknjane roke in noge. Spoznali so tudi njegov glas, ki jim je ostal v spominu bolj ko kateri drug, kar so jih slišali. "Ker pa še ne verjamejo od veselja in se čudijo, jim reče: Imate li kake jedi? Oni pa mu dajo kos pečene ribe in satovja. In vzame in poje pred njimi. Razvesele se tedaj učenci, videč Gospoda." ([Luk 24,41-43](#); [Jan 20,20](#).) Veselje in vera sta zamenjali njihovo nevero. S čustvi, ki se ne dajo izraziti z besedami, so priznavali svojega vstalega Zveličarja.

Ob Jezusovem rojstvu je angel naznanil ljudem na zemlji mir in dobro voljo. Sedaj pa, ko se je Zveličar po vstajenju prvič prikazal učencem, jih je pozdravil z blaženima besedama: "Mir vam!"^{/803/} Jezus je vedno pripravljen dati mir ljudem, ki so obremenjeni z dvomi in strahom. Čaka na to, da mu odpremo vrata svojega srca in mu rečemo: Ostani pri nas. On pravi: "Glej, pri vratih stojim in trkam; če kdo čuje moj glas in odpre vrata, vstopim k njemu, in večerjal bom z njim in on z menoj." ([Raz 3,20](#).)

Jezusovo vstajenje je prispodoba končnega vstajenja vseh, ki počivajo v njem. Videz vstalega Zveličarja, vedenje in način govorjenja so učenci poznali. Kakor je Jezus vstal od mrtvih, tako bodo vstali tudi ti, ki počivajo v njem. Spoznali bomo prijatelje, kakor so učenci Jezusa. Če so bili v življenju pohabljeni, bolni in znakaženi, bodo vstali lepo oblikovani in popolnoma zdravi. Vendar pa bo v poveljčanem telesu popolnoma ohranjena značilnost njihove osebnosti. Tedaj bomo spoznali, kakor smo bili tudi mi spoznani. ([1 Kor 13,12](#).) V

obrazih, ki jih bo osvetljevala iz Jezusovega obraza izhajajoča svetloba, bomo zopet spoznali poteze naših dragih.

Ko se je Jezus prikazal učencem, jih je spomnil na besede, katere jim je govoril pred svojo smrtjo, da se mora namreč uresničiti vse, kar je o njem pisano v Mojzesovem zakonu, v prerokih in Psalmih. "Tedaj jim odpre um, da bi razumeli pisma; in veli jim:/^{804/} Tako je pisano in tako je moral Kristus trpeti in vstati tretji dan od mrtvih, in se mora oznanjevati v njegovem imenu spokorjenje in odpuščanje grehov med vsemi narodi, počenši od Jeruzalema. Vi pa ste priče temu." ([Luk 24,45-48.](#))

Učenci so začeli dojemati naravo in obseg svojega dela. Svetu naj bi oznanili čudovite resnice, katere jim je zaupal Kristus. Dogodki iz njegovega življenja, njegova smrt, njegovo vstajenje, prerokovanja, ki so kazala na te dogodke, svetost Božjih zapovedi, skrivnost načrta zveličanja, Jezusova moč odpuščanja grehov - vsemu temu so bili priče, in to naj bi oznanili svetu. Oznanjali naj bi evangelij miru in zveličanja po spokorjenju in z Zveličarjevo močjo.

"In ko je to rekel, dahne vanje in jim veli: Prejmite Svetega Duha. Katerim koli odpustite grehe, so jim odpuščeni, katerim koli jih zadržite, so jim zadržani." ([Jan 20,22,23.](#)) Sveti Duh še ni bil popolnoma razodet, ker Kristus še ni bil poveljčan. Obilnejši dar Duha jim ni bil dan pred njegovim vnebohodom. Dokler se to ni zgodilo, niso mogli izpolniti naročila, naj svetu oznanijo evangelij. Zdaj so sprejeli Duha s posebnim ciljem. Preden bodo učenci lahko opravljali svojo službo v zvezi s cerkvijo, jim je Kristus vdihnil Svetega Duha. S tem jim je zaupal najsvetejšo odgovornost. Želel je, naj spoznajo dejstvo, da brez Duha ne morejo opraviti naloge.

Sveti Duh je dih duhovnega življenja duše. Napolniti koga z Duhom pomeni napolniti ga s Kristusovim življenjem. Duh prežame prejemnika s Kristusovimi lastnostmi. Samo ti, ki so tako poučeni od Boga in čutijo notranje delovanje Duha ter razodevajo Kristusu podobno življenje, morejo stati kot predstavniki ljudi in služiti cerkvi.

"Katerim koli odpustite grehe," je rekel Kristus, "so jim odpuščeni, katerim koli jih zadržite, so jim zadržani." ([Jan 20,23.](#)) S tem Gospod nikomur ne daje svobode, da druge obsoja. Že v pridigi na Gori blagrov je to prepovedal. Ta posebna pravica pripada samo Bogu. Toda cerkvi kot organizaciji je Bog dal odgovornost za vsakega posameznega vernika. Te, ki so padli v greh, je cerkev dolžna opominjati, poučevati in jih obnoviti, če je možno. "Prepričaj, kaznuj, opominjaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem," ([2 Tim 4,2.](#)) je rekel Gospod.^{/805/} Ravnajte pravično z njimi, ki grešijo. Opominjajte vsakega človeka, ki je v nevarnosti. Nikogar ne prepustite samoprevari. Imenujte greh s pravim imenom. Oznanjajte, kaj pravi Bog o laži, o prestopanju sobote, o kraji, malikovanju in vsakem drugem zlu. "Tisti, ki to delajo, ne bodo podedovali Božjega kraljestva." ([Gal 5, 21.](#)) Če bodo ostali v svojem grehu, bo nad njimi izrečena v nebesih obsodba, katero ste jim napovedali iz Svetega pisma. S tem ko si izberejo greh, zavrnejo Kristusa; cerkev mora pokazati, da ne odobrava njihovih dejanj, ali pa sama onečasti svojega Gospoda. Greh mora presojsati tako, kakor ga Bog. Prestopke mora obravnavati prav tako, kakor je predpisal Bog, potem bo njeno ravnanje potrjeno v nebesih. Kdor zaničuje pooblastilo cerkve, zaničuje Kristusovo oblast.

Toda ta ponazoritev ima še svetlejšo stran: "Katerim koli odpustite grehe, so jim odpuščeni." ([Jan 20,23.](#)) Ta misel naj prevladuje. Pri delu s tavajočimi naj bodo vse oči uprte v Kristusa! Pastirji naj vodijo čredo Gospodove paše z nežno skrbjo. Tavajočim naj pripovedujejo o odpuščajoči Zveličarjevi milosti in grešnike spodbujajo, da se spokorijo in verujejo vanj, ki

lahko odpusti. Naj oznanjajo z oblastjo Božje besede: "Če pripoznavamo svoje grehe, je zvest in pravičen, da nam odpusti grehe in nas očisti sleherne krivice." ([1 Jan 1,9.](#)) Vsi, ki se spokorijo, imajo zagotovilo: "Ti se nas vnovič usmiliš, pogaziš naše krivice; ti vržeš v globočino morja vse naše grehe." ([Miha 7,19.](#))

Cerkev naj s hvaležnim srcem sprejme grešnikovo spokorjenje. Skesanca naj vodi iz teme nevere v luč vere in pravičnosti. Njegova drhteča roko naj položi v ljubečo Jezusovo. Takšno odpuščanje bodo odobraval nebesa.

Samo v tem smislu ima cerkev oblast odpustiti grešniku. Kajti odpuščanje greha se lahko doseže samo po Kristusovi zaslugi. Nobenemu človeku, niti ljudskemu telesu ni dana oblast osvoboditi človeka krivde. Kristus je pooblastil učence oznanjati odpuščanje grehov v njegovem imenu vsem narodom, toda sami niso bili pooblašteni odvzeti niti madeža greha. Zveličanje je samo v Jezusovem imenu, "zakaj ni ga tudi pod nebom ljudem danega drugega imena, po katerem bi se mi mogli zveličati". (Dej. 4,12.)

Ko se je Jezus prvič prikazal učencem v zgornji izbi, Tomaža ni bilo z njimi. Res je slišal poročila drugih in dobil dovolj dokazov za Jezusovo vstajenje; toda kljub temu je bilo njegovo srce prežeto s potrtostjo in nevero. Ko je slišal učence pripovedovati o čudovitih prikazovanjih vstalega Zveličarja, ga je to pahnilo še globlje v obup. Če je Jezus/806/ resnično vstal od mrtvih, potem ni nobenega upanja več za dobesedno pozemsko kraljestvo. Prizadeta je bila tudi njegova nečimrnost, če je pomislil na to, da se je Učitelj razodel vsem učencem razen njemu. Zato se je odločil, da ne bo verjel, in ves teden je tuhtal o svoji potrtosti, ki se mu je zdela v primerjavi z upanjem in vero svojih bratov še toliko bolj temna.

Tiste dni je Tomaž večkrat izjavil: "Ako ne vidim na njegovih rokah znamenj od žeblicev in ne položim svojega prsta v rano od žeblicev in ne denem svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval." ([Jan 20,25.](#)) Ni hotel gledati z očmi svojih bratov ali imeti vero, ki se opira na njihovo pričevanje. Svojega Gospoda je vneto ljubil, toda dovolil je, da sta se ljubosumnost in nevera vtihotapili v njegov um in srce.

Za nekatere učence je bila priljubljena zgornja izba začasno bivališče, in zvečer so se tam zbirali vsi razen Tomaža. Neki večer se je tudi on odločil priti skupaj z drugimi. Kljub svoji neveri je gojil majhno upanje, da bi vendarle utegnili biti resnično tisto dobro sporočilo. Pri večerji so se učenci pogovarjali o dokazih, ki jim jih je Kristus dal po prerokovanjih. Nenadoma "Jezus pride, ko so duri zaklenjene, in stopi v sredo mednje in reče: Mir vam!" ([Jan 20,26.](#))

Potem se je obrnil k Tomažu in rekel: "Položi svoj prst sem, in poglej moje roke; in podaj svojo roko in položi jo v mojo stran; in ne bodi neveren, ampak veren." ([Jan 20,27.](#)) Te besede razodevajo, da so mu bile dobro znane Tomaževe misli in besede. Dvomeči učenec je vedel, da nihče njegovih prijateljev en teden ni videl Jezusa. Zato Učitelju niso mogli povedati, da ne veruje. Tedaj je v osebi pred seboj spoznal svojega Gospoda. Ni hotel nobenega dokaza več. V prekipevajočem veselju se je vrgel k Jezusovim nogam in vzkliknil: "Moj Gospod in moj Bog!" ([Jan 20,28.](#))

Jezus je sprejel njegovo priznanje, vendar ga je nežno pokaral zaradi njegove nevere: "Ker si me videl, Tomaž, veruješ; blagor jim, ki ne vidijo, pa verujejo." ([Jan 20,29.](#)) Tomaževa vera bi Kristusa bolj veselila, če bi bil veroval pričevanjem svojih bratov. Če bi ves svet danes

sledil Tomaževemu zgledu, potem nihče ne bi veroval v zveličanje; kajti vsi, ki sprejemajo Kristusa, se morajo opirati na pričevanje drugih.

Mnogi, ki so nagnjeni k dvomu, se opravičujejo z zatrjevanjem, da bi verovali, če bi dobili dokaz, kakršnega je dobil Tomaž od svojih tovarišev. Toda ne dojemajo, da nimajo samo tega dokaza,^{/807/} ampak še veliko več. Mnogi, ki čakajo kakor Tomaž, da se odstrani vsak vzrok za dvom, ne bodo nikoli uresničili svojih hrepenenj. Postopoma se bodo vse globlje zapletli v nevero. Kdor se vzdaja zato, da gleda samo na temno stran, da godrnja in tarna, se ne zaveda, kaj dela. Seje seme dvoma in bo tudi žel žetev dvoma. V času, ko sta vera in zaupanje posebno pomembna, mnogi ne bodo mogli upati in verovati.

Jezus je s svojim ravnanjem s Tomažem dal svojim sledilcem nauk. Njegov zgled nam kaže, kako naj ravnamo s slabotnimi v veri in dvomljivci. Jezus Tomaža ni zasipal z očitki in tudi ni razpravljajal z njim. Dvomljivcu se je razodel. Tomaž je ravnal zelo nerazumno, ko je določil, pod katerimi pogoji bi lahko veroval. Jezus pa je s svojo velikodušno ljubeznijo in obzirnostjo podrł vse ovire. Nevera se redko kdaj premaga z razpravljanjem. Navadno uporabi samoobrambo in najde vedno nove razloge in izgovore. Toda Jezus naj bo razodet v svoji ljubezni in usmiljenju kot križani Zveličar, pa bodo mnoge nekoč nejevoljne ustnice ponovile Tomaževo priznanje: "Moj Gospod in moj Bog!"^{/808/}

85. Še enkrat ob jezeru ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Jan 21,1-22](#).

Jezus je določil, da se bo srečal z učenci v Galileji. Kmalu po koncu pashalnega tedna so se podali tja. Če med praznovanjem ne bi bili v Jeruzalemu, bi se to štel za nevero in odpad. Zato so tam ostali do konca in šele potem veselo hiteli domov, da bi se srečali z Zveličarjem, kakor je naročil.

Sedem učencev je hodilo skupaj. Oblečeni so bili v skromno ribiško obleko. Bili so revni glede posvetnih dobrin, toda bogati v spoznanju in življenju po resnici, zaradi česar so jim nebesa podelila najvišji položaj učiteljev. Niso obiskovali nobene preroške šole, ampak jih je tri leta poučeval najboljši Vzgojitelj, ki ga je svet kdaj poznal. Zaradi njegovega vpliva so postali plemenitejši, razumnejši in prečiščeni - orodja, po katerih je bilo možno druge ljudi voditi k spoznanju resnice.

Večji del časa Kristusove službe so preživeli v bližini Genezareškega jezera. Ko so se učenci zbrali na kraju, kjer jih ne bi vznemirjali drugi, so opazili, da jih okolje spominja na Jezusa in njegova mogočna dela. Na tem jezeru jih je po velikih valovih prišel rešit, ko so bila njihova srca prestrašena in je divji vihar pretil, da jih bo uničil. Tukaj so njegove besede pomirile vihar. Pred seboj so videli obalo, kjer je bilo več kakor deset tisoč ljudi nahranjenih z nekaj majhnimi hlebi in ribami. Ne daleč stran je ležal Kafarnaum, prizorišče mnogih čudežev. Ko so učenci⁸⁰⁹ opazovali pokrajino, so bili v mislih popolnoma pri Zveličarjevih besedah in dejanjih.

Bil je prijeten večer in Peter, ki je ohranil še veliko od svojega nekdanjega navdušenja za čolne in ribolov, je predložil, da bi se podali na jezero in vrgli mreže. Vsi so pripravljeno sprejeli njegov načrt, kajti potrebovali so hrano in oblačila, izkupiček uspešnega nočnega lova pa bi jim to pomagal priskrbeti. Tako so v svojih čolnih odrinili, toda ničesar niso ulovili. Vso noč so delali, ampak brezuspešno. V utrudljivih nočnih urah so se pogovarjali o svojem odsotnem Gospodu in se spominjali čudežnih dogodkov, katerim so bili priča med njegovim delovanjem ob jezeru. Spraševali so se, kaj neki jim bo prinesla prihodnost. Pogled vanjo jih je razžalostil.

Ves čas jim je z obale sledil osamljeni opazovalec s svojim pogledom, sam pa je ostal neviden. Končno se je začelo daniti. Čoln se je že zelo približal obali, in tedaj so učenci zagledali tujca, ki jih je ogovoril: "Otroci, imate kake jedi?" Ko so mu odgovorili, da nimajo, jim je tujec rekel: "Vrzite mrežo na desno stran ladje, pa najdete. Vržejo torej, a sedaj je ne morejo izvleči zaradi množice rib." ([Jan 21,5.6](#).)

Janez je spoznal tujca in je Petru zaklical: "Gospod je!" Peter je bil tako prevzet in vesel, da je v svoji neučakanosti s čolna skočil v vodo in je bil tako kmalu pri svojem Gospodu. Drugi učenci so se pripeljali v čolnu in vlekli za sabo mrežo polno rib. "Ko pa izstopijo na kopno, ugledajo žerjavico pripravljeno in na njej ribo položeno in kruh." ([Jan 21,9](#).)

Preveč so bili presenečeni, da bi vprašali, odkod sta ogenj in hrana. Jezus jim je rekel: "Prinesite od rib, ki ste jih sedaj ujeli." ([Jan 21,10](#).) Peter je pohitel k mreži, ki jo je prej spustil, in jo je pomagal bratom privleči na kopno. Ko so opravili svoje delo in vse pripravili, je Jezus prosil učence, naj z njim obedujejo. Ko je lomil kruh in jim ga delil, ga je vseh sedem spoznalo in priznalo. Nenadoma so se spomnili čudežne nahanitve pet tisočev na

pobočju. Toda prevzelo jih je skrivnostno spoštovanje in so molče strmeli v vstalega Zveličarja.

Živo so se spominjali dogodka ob jezeru, ko jim je Jezus ukazal, naj gredo za njim. Spomnili so se, kako so na njegov ukaz odrinili na jezero, vrgli svoje mreže in je bil ulov tako bogat, da je grozilo, da se bodo mreže raztrgale. Potem jih je Jezus povabil, naj pustijo svoje ribiške čolne; obljubil jim je, da bo iz njih naredil^{/810/} lovce ljudi. Da bi v njih oživil ta dogodek in poglobil njegov vtis, je zopet ponovil čudež. To dejanje je učencem obnovilo naročilo. Pokazal jim je, da Učiteljeva smrt ni zmanjšala njihove obveznosti pri opravljanju naloge, ki jim jo je določil. Čeprav so ostali brez osebnega druženja z njim in ne bodo pridobivali življenjskih sredstev z opravljanjem prejšnjega poklica, bo vstali Zveličar še vedno skrbel zanje. Dokler koli bodo delali njegovo delo, bo skrbel za njihove potrebe. Jezus je imel namen z naročilom, naj vržejo mrežo na desno stran čolna. On je stal na tisti strani obale. To je bila stran vere. Če bodo sodelovali z njim in bodo človeška prizadevanja združili z Božjo močjo, uspeh ne bo izostal.

Kristus je moral dati še en nauk, ki je veljal posebej za Petra. Njegova zatajitev Gospoda je bila v sramotnem nasprotju z njegovo poprejšnjo zaobljubo o zvestobi. Kristusa je onečastil in si nakopal nezaupanje svojih bratov. Ti so menili, da ne sme več imeti prejšnjega položaja med njimi, in tudi sam je čutil, da je zapravlil zaupanje. Preden je bil zopet poklican, naj prevzame svojo apostolsko službo, je moral pred vsemi dokazati svoje spokorjenje. Sicer bi lahko njegov greh spodkopal njegov vpliv, ki ga je imel kot Kristusov delavec, pa čeprav se je spokoril. Zveličar mu je dal priložnost, da si je znova pridobil zaupanje svojih bratov in, kolikor se da, odpravil sramoto, ki jo je povzročil evangeliju.

S tem je bil dan nauk vsem Kristusovim sledilcem. Evangelij ne sklepa nobenega dogovora z zlom. Ne more opravičiti greha. Skrivni grehi naj se priznajo Bogu na skrivnem, javni grehi pa zahtevajo javno priznanje. Če učenci grešijo, zadene očitek Kristusa. To povzroča Satanovo zmagoslavje in spotikanje omahljivim ljudem. Ko vernik dokazuje spokorjenje, kolikor koli more, odpravi ta očitek.

Medtem ko je Kristus z učenci ob obali obedoval, je vprašal Petra: "Simon Jonov, ljubiš li me bolj nego ti?" ([Jan 21,15](#).) kar se je nanašalo na njegove tovariše, ker je nekoč izjavil: "Če se vsi pohujšajo nad teboj, jaz se nikoli ne pohujšam." ([Mat 26,33](#).) Zdaj se je znal bolje oceniti. Odvrnil je: "Da, Gospod, ti veš, da te ljubim." ([Jan 21,15](#).) To ni nobeno goreče zagotavljanje, da njegova ljubezen presega ljubezen njegovih bratov. Ni niti izrazil svojega mnenja o svoji vdanosti, marveč je prosil njega, ki pozna vse spodbude srca, naj presodi o njegovi iskrenosti. "Gospod, ti veš, da te ljubim." Jezus mu je naročil: "Pasi moja jagnjeta." ([Jan 21,15](#).)^{/811/}

Jezus je znova preizkušal Petra s tem, ko je ponovil vprašanje: "Simon Jonov, ali me ljubiš?" Tokrat ga ni vprašal, ali ga ljubi bolj kakor bratje. Tudi drugi odgovor je bil kakor prvi brez pretiranega zagotavljanja: "Da, Gospod, ti veš, da te ljubim." Nato mu je Jezus rekel: "Pastiruj mojim ovcam." ([Jan 21,16](#).) Zveličar mu je še enkrat zastavil preizkusno vprašanje: "Simon Jonov, ali me ljubiš?" Tedaj se je Peter razžalostil, ker je pomislil, da Jezus dvomi o njegovi ljubezni. Vedel je, da ima Gospod vzrok za nezaupanje. Zato je odvrnil z bolečim srcem: "Gospod, ti vse veš; ti znaš, da te ljubim." Jezus mu je spet naročil: "Pasi moje ovčice." ([Jan 21,17](#).)

Peter je trikrat javno zatajil Gospoda, zato je Jezus trikrat od njega zahteval zagotovilo njegove ljubezni in zvestobe, pri čemer je poudarjeno vprašanje Petra zadelo v ranjeno srce kakor ostra puščica. Jezus je pred zbranimi učenci razodel, kako globoko je Petrovo spokorjenje; tako so spoznali, kako temeljito se je ponižal nekdanji hvalisavi učenec.

Peter je bil vročekrvne in nagle narave, in Satan je te značajske lastnosti izrabil, da bi ga obvladal. Pred samim Petrovim padcem mu je Jezus rekel: "Simon, Simon! Glej, Satan si je izprosil, da vas sme presejati kakor pšenico; ali jaz sem prosil zate, naj ne izgine tvoja vera; in ti, ko se nekoč spreobrneš, potrjuj svoje brate." ([Luk 22,31.32.](#)) Zdaj je prišel ta čas, in sprememba v Petru je bila jasna. Gospodova neposredna preizkusna vprašanja niso izzvala predrznih samozadovoljnih odgovorov. Ponižnost in spokorjenje sta Petra pripravila bolje kakor kdaj prej za pastirja črede.

Prvo delo, ki ga je Kristus zaupal Petru, ko ga je zopet postavil v službo, je bilo pasti jagnjeta. To je bilo delo, v katerem je Peter doslej imel le malo izkušenj. Zahtevalo bo veliko vestnosti, nežnosti, veliko potrpežljivosti in vztrajnosti. To je bilo vabilo služiti mladim v veri. Poučeval naj bi nevedne, jim odpiral Spise in jih vzgajal za koristne sodelavce v Kristusovi službi. Dotlej Peter ni bil sposoben za to nalogo, niti ni razumel njene pomembnosti. Toda prav za to nalogo ga je Jezus tedaj povabil. Njegovo trpljenje in spokorjenje sta ga pripravila za to delo.

Peter je pred padcem vedno govoril nepremišljeno, iz trenutne spodbude. Vedno je bil pripravljen popravljati druge in izraziti svoje mnenje, preden si je bil popolnoma na jasnem o sebi ali tem, kar je imel povedati. Spreobrnjeni Peter pa je bil drugačen. Res si je ohranil prejšnje navdušenje, toda Kristusova milost je pravilno usmerjala njegovo vnemo. Ni bil več oster, samozaupen in prevzeten, temveč miren,^{812/} obrzdan in dovzeten za pouk. Lahko je pasel jagnjeta enako kakor ovce Kristusove črede.

Zveličarjevo ravnanje s Petrom je vsebovalo nauk zanj kakor tudi za njegove brate. Poučilo jih je, da se s prestopnikom ravna potrpežljivo, sočutno in z odpuščajočo ljubeznijo. Čeprav je Peter zatajil svojega Gospoda, se Jezusova ljubezen do Petra nikoli ni omajala. Prav takšno ljubezen naj bi imel nižji pastir za ovce in jagnjeta, ki so mu zaupane v oskrbo. Peter naj bi ob spominu na svoje slabosti in padec ravnal prav tako rahločutno s svojo čredo, kakor je Kristus z njim.

Vprašanje, ki ga je Kristus zastavil Petru, je bilo pomembno. Omenil je samo en pogoj, da bi kdo postal učenec in delal zanj. Dejal je: "Ali me ljubiš?" To je najpomembnejša usposobljenost. Čeprav bi imel Peter vse mogoče sposobnosti, pa brez Kristusove ljubezni ne bi mogel biti zvesti pastir Gospodove črede. Znanje, dobrohotnost, zgovornost, hvaležnost in gorečnost so pomožna sredstva pri dobrem delu, toda če krščanski služabnik nima Jezusove ljubezni v srcu, bo delal zaman.

Nato je Jezus govoril s Petrom na samem, kajti bilo je nekaj, kar se je hotel pogovoriti samo z njim. Pred svojo smrtjo mu je Jezus rekel: "Kamor grem, ne moreš zdaj iti za menoj; pozneje pa prideš za menoj." ([Jan 13,36.](#)) Na to mu je Peter odgovoril: "Gospod, zakaj ne morem sedaj iti za teboj? Svoje življenje dam zate." ([Jan 13,37.](#)) Ko je to rekel, je slutil le malo, do kakšnih višin in globin bo ta pot popeljala Kristusove noge. Peter se je spotaknil, ko je prišla preizkušnja; toda zopet je dobil možnost dokazati svojo ljubezen do Kristusa. Da bi ga Zveličar okrepil za končno preizkušnjo vere, mu je razodel njegovo prihodnost. Povedal mu je, da bo po plodnem življenju, ko bo starost izčrpala njegove moči, res šel za Gospodom.

Dejal je: "Ko si bil mlajši, si se opasoval sam in hodil, kamor si hotel; ko se pa postaraš, raztegneš svoje roke in drugi te opaše in te povleče, kamor ti nočeš. To pa je povedal, da naznači, s kako smrtjo bo oslavil Boga." ([Jan 21,18.19.](#))

Jezus je Petra povsem odkrito seznanil z načinom njegove smrti; napovedal mu je celo, da bo razširil roke na križu. Potem ga je znova pozval: "Pojdi za menoj!" ([Jan 21,19.](#)) Peter zaradi tega razodetja ni postal malodušen. Bil je pripravljen za svojega Gospoda pretrpeti kakršno koli smrt.

Dotlej je Peter poznal Kristusa po telesu, kakor ga mnogi poznajo tudi danes; toda nič več naj ne bil tako omejen. Ni ga poznal nič drugače kakor tedaj, ko se je družil z njim kot s človekom.^{/815/} Jezusa je ljubil kakor človeka, kakor iz nebes poslanega Učitelja; sedaj pa ga je ljubil kakor Boga. Postopoma je spoznal, da mu je Kristus vse v vsem. Sedaj je bil pripravljen imeti delež v Gospodovem poslanstvu požrtvovalnosti. Preden so ga križali, je bil zaprosil, da so ga pribili na križ z glavo navzdol. Štel si je za preveliko čast trpeti na enak način kakor njegov Učitelj.

Za Petra so bile izredno poučne besede: "Pojdi za menoj." ([Jan 21, 19.](#)) Ta nauk mu ni bil dan samo za njegovo smrt, temveč tudi za vsak korak njegovega življenja. Doslej je Peter raje deloval samostojno. Poskušal je sam izdelati načrte za Božje delo, namesto da bi čakal in se ravnal po Božjem načrtu. S tem ko je hitel pred Gospodom, ni pridobil ničesar. Jezus ga je povabil: "Pojdi za menoj." ([Jan 21,19.](#)) Ne teci pred menoj. Potem se ti ne bo treba samemu spopasti s Satanovimi četami. Dovolj mi, da hodim pred teboj, pa te sovražnik ne bo premagal.

Ko je Peter tako hodil poleg Jezusa, je opazil, da za njima hodi Janez. Želel je zvedeti tudi **njegovo** prihodnost. "Ko torej Peter vidi tega, reče Jezusu: Gospod, kaj pa ta? Reče mu Jezus: Ako hočem, da ostane dotlej, ko pridem, kaj tebi za to? Ti pojdi za menoj!" ([Jan 21,21.22.](#)) Peter bi bil moral pomisliti, da mu bo Gospod razodel vse, kar bi bilo dobro zanj, da ve. Dolžnost vsakega je hoditi za Kristusom, ne da bi pri tem gojil nepotrebne skrbi o delu, ki je določeno drugim. Ko je Jezus rekel za Janeza: "Ako hočem, da ostane dotlej, ko pridem," ([Jan 21,22.](#)) s tem nikakor ni zagotovil, da bo ta učenec živel do Gospodovega drugega prihoda. S temi besedami je pojasnil zgolj svojo neomejeno moč; in če bi si res želel česa takega, to sploh ne sme vplivati na Petrovo delo. Janezova in Petrova prihodnost je bila v rokah njunega Gospoda. Dolžnost obeh pa je bila, da mu poslušno sledita.

Koliko ljudi je danes podobnih Petru! Skrbijo za zadeve drugih in želijo spoznati njihove dolžnosti, medtem pa so v nevarnosti, da zanemarijo svoje. Naša naloga je gledati na Kristusa in hoditi za njim. V življenju drugih ljudi bomo videli napake in pomanjkljivosti v njihovem značaju. Človeška narava je obremenjena s slabostmi, v Kristusu pa bomo našli popolnost. Z gledanjem nanj se bomo spreminjali.

Janez je dosegel zelo visoko starost. Doživel je razdejanje Jeruzalema in uničenje čudovitega templja - prispodobe končnega uničenja sveta. Do svojih zadnjih dni je zvesto hodil za svojim Gospodom. Bistvena vsebina njegovih pričevanj cerkvam se glasi: "Ljubljani, ljubimo se med seboj; kajti ljubezen je iz Boga. In kdor ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog v njem." ([1 Jan 4,7.16.](#))^{/816/}

Peter je bil zopet vrnjen v apostolsko službo, toda čast in oblast, ki ju je dobil od Kristusa, ne pomenita nobene prednosti pred njegovimi brati. Kristus je to pojasnil, ko je na Petrovo

vprašanje "Kaj pa ta?" odgovoril: "Kaj tebi za to. Ti pojdi za menoj!" ([Jan 21,21.22.](#)) Petra niso častili kot glavo cerkve. Milost, ki mu jo je izkazal Kristus s tem, da mu je odpustil njegov padec in mu zaupal skrb za čredo, kakor tudi njegova zvesta hoja za njim sta Petru povrnila zaupanje njegovih bratov. V cerkvi je imel velik vpliv. Toda nauk, ki mu ga je dal Kristus ob Genezareškem jezeru, si je Peter zapomnil vse življenje. Pod vplivom Svetega Duha je pisal cerkvam: "Starešine med vami torej opominjam jaz, sostarešina in priča Kristusovega trpljenja in tudi deležnik slave, ki se ima razodeti: Pasite Božjo čredo, ki je pri vas, nadzorujoč jo ne po sili, ampak prostovoljno, po Bogu; tudi ne za grd dobiček, ampak radovoljno; tudi ne kakor gospodovalci svoje posesti, temveč tako, da ste zgledi čredi. In ko se prikaže višji Pastir, prejmete nevenljivi venec slave." ([1 Pet 5,1-4.](#))/817/

86. Pojdite učiti vse narode ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Mat 28,16-20](#).

Kristus je stal le še korak daleč od nebeškega prestola, ko je dal učencem naročilo, rekoč: "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in pridobivajte mi v učence vse narode. Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarjenju!" ([Mat 28,18.19](#); [Mar 16,15](#).) Vedno znova so bile te besede ponovljene, da bi učenci dojemali njihov pomen. Nebeška svetloba naj bi močno svetila vsem Zemljanom, vzvišenim in preprostim, bogatim in revnim. Učenci naj bi sodelovali z Odrešenikom za rešitev sveta.

Naročilo je bilo dano dvanajsterim že tedaj, ko se je Kristus sešel z njimi v gornji izbi; sedaj pa naj bi bilo sporočeno večjemu številu. Vsi verniki, ki so lahko bili obveščeni, so se zbrali na nekem hribu v Galileji. Sam Kristus je pred smrtjo določil čas in kraj tega srečanja. Angel ob grobu je učence spomnil na njegovo obljubo, da se želi z njimi srečati v Galileji. Ta obljuba je bila ponovljena vernikom, ki so se v pashalnem tednu zbrali v Jeruzalemu, po njih pa mnogim osamljenim, ki so objokovali Gospodovo smrt. Vsi so se z gorečim zanimanjem veselili tega pogovora. Na kraj srečanja so prišli po stranskih poteh iz raznih smeri, da pri nezaupljivih Judih ne bi izzvali suma. Prišli so z začudenjem v srcu in se vneto pogovarjali o novicah, ki so jih zvedeli o Kristusu.

Ob določenem času se je znašlo okoli petsto vernikov v majhnih skupinah na pobočju. Vsi so želeli zvedeti čimveč od teh,^{818/} ki so videli Kristusa po vstajenju. Učenci so hodili od skupine do skupine, govorili o vsem, kar so o Jezusu videli in slišali, ter jim razlagali Pisma, kakor so slišali od njega. Tomaž je govoril o svoji neveri in pripovedoval, kako so bili odpravljeni njegovi dvomi. Na lepem pa je stal Jezus med njimi. Nihče ni mogel povedati, od kod ali kako je prišel. Mnogi navzoči ga niso še nikoli doslej videli, toda na rokah in nogah so opazili sledove križanja. Njegovo obličje je bilo kakor Božje, in ko so ga zagledali, so mu izkazali čast.

Nekateri pa so dvomili. Tako bo vedno. To so ti, ki jim je težko verovati, zato se postavijo na stran dvomljivcev. Taki zaradi svoje nevere veliko izgubijo.

To je bil edini Jezusov pogovor s številnimi verniki po njegovem vstajenju. Stopil je mednje in rekel: "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji." ([Mat 28,18](#).) Učenci so se mu poklonili, še preden jim je spregovoril, toda te besede so prišle iz ust, ki so bila v smrti zaprta, in navzoče prežele s posebno močjo. Zdaj je bil vstali Zveličar. Mnogi od njih so videli, kako je uporabil svojo moč, da bi ozdravil bolne in si podredil Satanove moči. Verovali so, da ima moč vzpostaviti svoje kraljestvo v Jeruzalemu, streti vsako nasprotovanje in obvladovati naravne sile. Pomiril je razdivjane vode, hodil je po penečih se valovih in mrtve obujal v življenje. Sedaj pa je izjavil, da mu je dana "vsa oblast". Njegove besede so popeljale misli poslušalcev nad pozemske in minljive stvari k nebeškim in večnim. Dobili so najvišjo predstavo o njegovem dostojanstvu in slavi.

Kristusove besede na pobočju so razodele, da je bila njegova daritev za človeštvo popolna in dokončna. Pogoji za spravo so bili izpolnjeni; delo, zaradi katerega je prišel na svet, je bilo opravljeno. Sedaj pa je bil na poti k Božjemu prestolu, da bi ga častili angeli, poglavarstva in oblasti. Nastopil je svojo posredniško službo. Opremljen z neomejeno oblastjo je dal svojim učencem naročilo: "Pojdite torej in pridobivajte mi v učence vse narode, krščujoč jih v ime

Očeta in Sina in Svetega Duha, učeč jih, naj izpolnjujejo vse, kar koli sem vam zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta." ([Mat 28,19.20.](#))

Judje so bili določeni za varuhe svete resnice, toda zaradi farizejstva so postali najbolj vzvišeni, domišljavi^{/819/} in svetohlinski ljudje na svetu. Vse, kar je bilo v zvezi z duhovniki in poglavarji - njihova oblačila in navade, njihovi obredi in izročila - jih je onespobilo biti luč sveta. Judovski narod je gledal nase, kakor da pomeni ves svet. Kristus pa je naročil učencem oznanjati vero in bogoslužje, ki nima nič skupnega z družbenim položajem ali narodno pripadnostjo, vero, ki jo bodo lahko sprejeli vsi narodi, narodnosti in sloji ljudi.

Preden je Kristus zapustil učence, jim je jasno prikazal naravo svojega kraljestva. Spomnil jih je na to, kar jim je o tem govoril poprej. Pojasnil jim je, da ni imel namena ustanoviti na tem svetu minljivega kraljestva, temveč duhovno. Tudi ni želel vladati kot pozemski kralj na Davidovem prestolu. Znova jim je odprl Pisma in pokazal, da je bilo vse, kar je pretrpel, določeno na posvetu med njim in Očetom. Vse pa so napovedali s Svetim Duhom navdihnjeni ljudje. Rekel je: Vidite, da se je zgodilo vse to, kar sem vam povedal o tem, da me bodo zavrgli kot Mesija. Prav tako se je uresničilo vse, kar sem vam povedal o svojem ponižanju, ki sem ga moral pretrpeti, in o smrti, ki sem jo prestal. Tretji dan pa sem vstal. Še naprej marljivo preiskujte Pisma, pa boste spoznali, da so se uresničile vse preroške podrobnosti o meni.

Kristus je naročil učencem, naj opravijo nalogo, ki jim jo je zapustil, začnejo pa naj v Jeruzalemu. Jeruzalem je bil prizorišče, kjer se je zgodilo njegovo osupljivo ponižanje za človeški rod. Tam je trpel, tam je bil zavržen in obsojen. Judeja je bila njegova rojstna dežela. Tam je v človeški podobi bival z ljudmi, a samo malo jih je spoznalo, kako zelo so se nebesa približala zemlji, ko je Jezus živel med njimi. Tudi delo učencev se je moralo začeti v Jeruzalemu.

Glede na vse to, kar je Kristus tam pretrpel, in glede na neuspeh njegovega delovanja, bi si učenci lahko izprosili obetavnejše področje dela; ampak nobene takšne želje niso izrekli. Učenci naj bi obdelali ravno tla, kjer je Jezus že posejal seme resnice; setev bo vzklila in obrodila obilno žetev. Pri delu bodo naleteli na preganjanja zaradi ljubosumnosti in sovraštva Judov; toda tudi njihov Učitelj je to zdržal, in zato niti njim ni bilo treba bežati pred tem. Prva ponudba milosti naj velja Zveličarjevim morilcem.

V Jeruzalemu je bilo veliko ljudi, ki so na skrivnem verovali v Jezusa, in ni jih bilo malo, ki so jih prevarali duhovniki in poglavarji. Tudi ti so morali biti seznanjeni z evangelijem. Povabljeni so morali biti k spokorjenju.^{/820/} Čudovita resnica, da se odpuščanje grehov lahko doseže samo po Kristusu, se mora jasno oznanjati. Medtem ko je bil celoten Jeruzalem notranje razburjen zaradi grozljivih dogodkov zadnjih nekaj tednov, bi evangelijska pridiga naredila najgloblji vtis.

Božje delo se s tem ne sme končati. Razširi naj se do najbolj zakotnih krajev sveta. Kristus je rekel učencem: Vi ste priče, da sem živel življenje samopožrtvovalnosti za blaginjo tega sveta. Videli ste tudi moje prizadevanje za Izraela. Čeprav niso hoteli priti k meni, da bi dobili življenje, čeprav so duhovniki in poglavarji ravnali z menoj, kakor se jim je zljubilo, čeprav so me zavrgli, kakor so Pisma napovedala - vendar naj dobijo še eno priložnost za sprejem Božjega Sina. Videli ste, da rad sprejemam vse, ki pridejo k meni in priznajo grehe. Kdor pride k meni, ga nikakor ne bom zavrgel. Vsi, ki hočejo, se lahko spravijo z Bogom in dobijo večno življenje. Vam, svojim učencem, izročam to sporočilo milosti. Najprej naj se

oznanja Izraelu, potem pa vsem drugim narodom, jezikom in ljudstvom. Slišati ga morajo Judje in pogani. Vsi verujoči naj se zberejo v eni cerkvi.

Z darom Svetega Duha naj bi učenci dobili čudežno moč in njihovo pričevanje naj bi potrjevali znamenja in čudeži. Čudežev naj ne bi delali samo apostoli, temveč tudi ti, ki sprejmejo njihovo sporočilo. Jezus je obljubil: "V mojem imenu bodo izganjali zle duhove, govorili bodo nove jezike, kače bodo prijemali, in če izpijo kaj strupenega, jim ne bo škodovalo, na bolnike bodo pokladali roke, in ozdravijo." ([Mar 16,17.18.](#))

V tistem času so ljudi pogosto zastrupljali. Brezvestni ljudje niso omahovali s takšnimi sredstvi odstraniti tistih, ki zavirajo njihovo častihlepje. Jezus je vedel, da bo s tem ogroženo tudi življenje njegovih učencev. Mnogi bodo mislili, da opravljajo službo Bogu z morjenjem njegovih prič. Zato jim je obljubil zaščito pred to nevarnostjo.

Učenci naj bi imeli enako moč, kakor jo je imel Jezus, da bi ozdravljali "vsako bolezen in vsako slabost med ljudstvom". ([Mat 4,23.](#)) S tem ko bi v njegovem imenu ozdravljali telesne bolezni, bi pričali o njegovi moči za ozdravitev duše. Sedaj jim je bila obljubljena še neka nova sposobnost. Ker naj bi učenci oznanjevali tudi drugim narodom, bodo dobili sposobnost govoriti druge jezike. Apostoli in njihovi spremljevalci so bili nepismeni ljudje, toda po izlivanju Duha o petdesetnici je postal njihov govor jasen, preprost in brez napak, in sicer v izbiri in izgovorjavi besed, ne glede na to, ali so govorili materinščino ali tuji jezik./821/

Tako je Kristus dal učencem nalogo. Vse je pripravil za opravljanje dela in sam prevzel odgovornost za uspeh. Vse dokler se bodo ravnali po njegovih besedah in delali povezani z njim, ne bodo doživeli neuspeha. Ukazal jim je, naj gredo k vsem narodom. Pojdite do najbolj oddaljenih krajev naseljenega sveta in vedite, da bom tudi tam z vami. Delajte z vero in zaupanjem, kajti nikoli se ne bo zgodilo, da bi vas zapustil.

Zveličarjevo naročilo učencem zajema vse vernike. Do konca časa zajema vse, ki verujejo v Kristusa. Usodna napaka je misliti, da se delo reševanja ljudi nanaša samo na posvečene pridigarje. Veselo sporočilo je zaupano vsem, ki so deležni nebeškega navdihnjenja. Kdor je dobil Kristusovo življenje, je posvečen za sodelovanje pri zveličanju bližnjih. Za to delo je bila ustanovljena cerkev, in vsi, ki sprejmejo nase to sveto zavezo, so s tem zavezani kot Kristusovi sodelavci.

"In Duh in nevesta govorita: Pridi! In kdor sliši, naj reče: Pridi!" ([Raz 22,17.](#)) Vsak, ki sliši, mora ponoviti vabilo. Ne glede na svoje poklicne dolžnosti, naj bo njegova prva naloga pridobivati ljudi za Kristusa. Morda ne bo sposoben govoriti zbranim, vendar lahko uspešno dela s posamezniki. Njim lahko podaja nauke, ki jih je dobil od Gospoda. Pridigarska služba ni samo oznanjevanje. Opravljajo jo tudi taki, ki lajšajo muke bolnim in trpečim, pomagajo potrebnim in tolažijo potrte in maloverne. Povsod so ljudje, ki so potrti, ker se zavedajo svoje krivde. Človeštva ne onečaščata težaško delo ali siromaštvo, ampak krivda in grešna dela. To povzroča nemir in nezadovoljstvo. Kristus pričakuje od svojih služabnikov, da pomagajo ljudem, ki so oboleli zaradi greha.

Učenci so morali začeti opravljati svoje delo tam, kjer so bili. Niso se smeli izogniti najtežjemu in najmanj obetavnemu polju. Tako mora vsak Kristusov delavec začeti tam, kjer je. Morda so v naših lastnih družinah ljudje, ki hrepenijo po sočutju in stradajo kruha življenja. Morda so tam otroci, ki jih je potrebno vzgojiti za Kristusa. Pogane najdemo kar pred svojimi vrati. Zato moramo vestno opraviti najbližje delo. Šele nato lahko naša

prizadevanja razširimo tako daleč, do koder nas bo vodila Božja roka. Morda se zdi, da je delovanje mnogih ljudi omejeno zaradi razmer, toda ne glede, kje se opravlja, se bo čutilo do najbolj oddaljenih krajev sveta, če je opravljeno z vero in z vso vnemo. Ko je Kristus živel na svetu, je kazalo, da je področje njegovega dela omejeno na majhen predel, vendar pa je slišalo njegovo sporočilo mnogo ljudi v vseh dotlej znanih deželah. Bog mnogokrat uporablja preprosta sredstva za doseg največjih uspehov.^{/822/} Njegov načrt je, da je vsaka panoga njegovega dela odvisna od vseh drugih, kakor je med seboj usklajeno delovanje koles. Najponižnejši delavec se bo spodbujen s Svetim Duhom dotaknil nevidnih strun, katerih tresljaji se bodo nadaljevali do koncev zemlje in se zlivali v pesem skozi vse čase.

Ampak ukaza: "Pojdite po vsem svetu," nikoli ne smemo izgubiti spred oči. Poklicani smo, da usmerimo svoj pogled "po vsej deželi". ([Dej 13,49](#).) Kristus je podrl ločilno pregrado predsodkov o narodni pripadnosti in učil o ljubezni do vseh pripadnikov človeške družine. Ljudi je povzdignil nad ozek krog, ki jim ga predpisuje sebičnost. Odpravil je vse narodnostne meje in vse umetno ustvarjene družbene razlike. Kristus ne dela nobene razlike med sosedom in tujcem, med prijateljem in sovražnikom. Uči nas, naj gledamo na vsakega človeka v stiski kot na svojega brata in na svet kakor na svoje delovno področje.

Ko je Zveličar dejal: "Pojdite torej in pridobivajte mi v učence vse narode," je rekel tudi: "Tiste pa, ki verujejo, bodo spremljala ta znamenja: V mojem imenu bodo izganjali zle duhove, govorili bodo nove jezike, kače bodo prijemali, in če izpijo kaj strupenega, ne bo jim škodovalo, na bolnike bodo pokladali roke, in ozdravijo." ([Mar 16,17.18](#).) Ta obljuba je prav tako daljnosežna kakor naročilo. Seveda ne bo vsak vernik dobil vseh darov, kajti Duh podeljuje "vsakemu posebej, kakor hoče". ([1 Kor 12,11](#).) Toda darovi Duha so vsakemu verniku obljubljeni po njegovi potrebi v Gospodovem delu. Ta obljuba je še danes prav tako veljavna in vredna zaupanja kakor v apostolskih dneh. Ta znamenja bodo dana njim, "ki verujejo". To je prednost Božjih otrok, in vera naj se okrepi v vsem, kar je mogoče sprejeti z vero.

"Na bolnike bodo pokladali roke, in ozdravijo." ([Mar 16,18](#).) Ta svet je velika bolnišnica, toda Kristus je prišel ozdravljat bolne in oznanjat osvoboditev Satanovim jetnikom. Sam je poosebljal zdravje in moč. Tako je od svoje življenjske moči dajal bolnim, prizadetim in obsedenim. Nikogar ni zavrnil, ki je prišel k njemu po ozdravljajočo moč. Dobro je vedel, da so ti, ki so ga prosili za pomoč, zboleli po svoji krivdi, vendar ni odklonil, da bi jih ozdravil. In ko je ta iz Kristusa delujoča moč prodrla v te uboge ljudi, so se prepričali o grehu, in mnogi so bili ozdravljeni svojih duhovnih in telesnih bolezni. Evangelij ima še danes isto moč. Zakaj potem tudi danes ne bi pričakovali enakih sadov?

Kristus občuti gorje vsakega trpina. Če človeško telo mučijo hudobni duhovi, potem Kristus občuti prekletstvo. Če vročina izčrpava življenjski tok, On čuti smrtni boj. Še danes je prav tako pripravljen ozdraviti bolne kakor tedaj, ko je osebno živel na svetu. Kristusovi služabniki so njegovi^{/823/} predstavniki, prenosniki njegovega delovanja. Po njih želi dajati svojo ozdravljajočo moč.

V Zveličarjevem načinu zdravljenja so se učencem razodeli mnogi nauki. Ob neki priložnosti je namazal oči nekega slepca z blatom in mu ukazal: "Pojdi, umij se v kopeli Siloam. Odide torej in se umije ter se vrne z vidom." ([Jan 9,7](#).) Ozdravljen bi bil lahko samo z močjo velikega Zdravnika, vendar pa je Kristus uporabljal preprosta naravna sredstva. Medtem ko ni podpiral zdravljenja z omamljajočimi zdravili, je odobril uporabo preprostih in naravnih zdravil.

Marsikateremu poprej obupanemu ozdravljencu je rekel: "Ne greši več, da se ti kaj hujšega ne prigodi." ([Jan 5,14.](#)) Tako je učil, da je bolezen posledica prestopanja Božjih zakonov, naravnih in duhovnih. Na svetu ne bi bilo velike bede, če bi ljudje živeli v skladnosti s Stvarnikovim načrtom.

Kristus je bil vodja in učitelj starega Izraela in je poučeval ljudstvo, da je zdravje nagrada za poslušnost Božjim zapovedim. Vzvišeni Zdravnik, ki je zdravil bolnike v Palestini, je nekoč govoril iz oblakovega stebra svojemu ljudstvu in pojasnil, kaj morajo narediti sami, in kaj bo Bog naredil zanje. Rekel je: "Ako boš res poslušal glas Gospoda, svojega Boga, in delal, kar je prav v njegovih očeh, in pazil na njegove zapovedi in čuval vse njegove postave, ne pošljem nadte nobene teh bolezni, ki sem jih poslal nad Egipt, zakaj jaz sem Gospod, tvoj zdravnik." ([2 Mojz 15,26.](#)) Kristus je dal Izraelcem natančna navodila za njihove življenjske navade in jim zagotovil: "Gospod odvrne od tebe vsako bolezen." ([5 Mojz 7,15.](#)) Vse dokler so izpolnjevali pogoje, se je na njih uresničevala obljuba: "In ni ga bilo, ki bi bil pešal med njih rodovi." ([Ps 105,37.](#))

Ti nauki so dani tudi nam. Za ohranitev zdravja obstajajo pogoji. O njih morajo biti poučeni vsi. Nihče ni Gospodu po volji, če ne pozna njegovih naravnih ali duhovnih zakonov. Sodelovati moramo z Bogom, da bi si obnovili telesno in duhovno zdravje.

Poklicani smo poučevati druge, kako si lahko ohranijo in zopet pridobijo zdravje. Pri bolnikih moramo uporabljati zdravila, ki jih je Bog dal v naravi, in moramo ljudi usmeriti nanj, ki edini lahko obnovi. Naše delo je nositi bolne in trpeče na rokah vere h Kristusu in jih učiti verovati v vzvišenega Zdravnika. Poleg tega moramo zaupati njegovi obljubi in moliti za razodetje njegove moči. Pravo jedro evangelija je obnova. Zveličar pričakuje od nas,^{/824/} da spodbudimo bolne in brezupne ter prizadete k oprijemanju njegove moči.

V vsaki ozdravitvi, ki jo je opravil Kristus, je bila razodeta moč ljubezni. Samo če z vero sodelujemo z njo, smo lahko orodja za njegovo delo. Če opustimo svojo božansko zvezo s Kristusom, ne more teči po nas na druge obilna reka življenjske moči. Bili so kraji, v katerih Zveličar ni mogel narediti veliko mogočnih del zaradi nevere njihovih prebivalcev. Tako tudi danes nevera ločuje cerkev od njenega božanskega Pomočnika. Slabo se drži večne vrednote. Zaradi takšnega pomanjkanja vere je Bog razočaran in oropan svoje slave.

Če cerkev opravlja Kristusovo delo, ima obljubo njegove navzočnosti. On je dejal: "Pojdite torej in pridobivajte mi v učence vse narode. ... In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta." ([Mat 28,19,20.](#)) Eden prvih pogojev za pridobitev njegove moči je, da vzamemo nase njegov jarem. Samo življenje cerkve je odvisno od tega, s kakšno vdanostjo uresničuje Gospodovo naročilo. Če se to naročilo zanemarja, sta zagotovo posledici tega duhovno usihanje in propad. Kjer ni dejavnega dela za druge, upada ljubezen in vera slabi.

Kristus pričakuje od svojih služabnikov, da vzgajajo cerkev za evangeljsko delo. Poučujejo naj ljudi, kako lahko iščejo in rešujejo izgubljene. Toda ali res opravljajo to nalogo? Na žalost, kako malo jih je, ki garajo, da bi razvneli iskro življenja v umirajoči cerkvi! Koliko cerkev negujejo kakor bolna jagnjeta ti, ki bi morali v resnici iskati izgubljene ovce! Ob istem času pa umira na milijone in milijone ljudi brez Kristusa.

Božanska ljubezen se je zaradi ljudi razodela do nedoumljivih globin, in angeli se čudijo, da prejemniki te vzvišene ljubezni kažejo samo površno hvaležnost. Prav tako se čudijo, kako ljudje malo cenijo Božjo ljubezen. Nebesa so ogorčena zaradi malomarnosti, ki se kaže do

ljudi. Ali bi radi vedeli, kako Kristus gleda na to? Kako neki bi se počutila oče in mati, ko bi zvedela, da so njihovega otroka v mrazu in snegu spregledali ljudje, ki bi ga lahko rešili, a so ga pustili umreti? Mar ne bi bila strašno žalostna in hkrati tudi skrajno razburjena? Mar ne bi teh morilcev obtožila z jezo, ki je tako vroča kakor njune solze in močna kakor njuna ljubezen? Trpljenje vsakega človeka je trpljenje Božjih otrok, kdor pa ne ponudi svoje roke umirajočemu sočloveku, izziva njegovo pravično jezo. To je Jagnjetova jeza. Vsem, ki trdijo, da imajo občestvo s Kristusom, pa so vendar ravnodušni do potreb soljudi, bo na dan zadnje velike sodbe rekel: "Ne poznam vas, odkod ste. Odstopite od mene vsi, ki delate krivico." ([Luk 13,27.](#))^{/825/}

Kristus v naročilu učencem ni le poudaril njihovega dela, temveč jim je tudi podal njihovo sporočilo. "Učeč jih, naj izpolnjujejo vse, kar koli sem vam zapovedal." ([Mat 28,20.](#)) Učenci naj bi ljudi poučevali to, kar jih je poučeval On. To zajema vse, kar je razodel bodisi osebno bodisi po starozaveznih prerokih in učiteljih. Iz tega so izključeni človeški nauki. V tem naročilu ni prostora za izročilo, človeške teorije in sklepe ali cerkvena pravila. V njem ni prostora niti za zakone cerkvenih oblasti. Kristusovi služabniki naj ne oznanjajo ničesar od tega. "Postava in preroki" s poročili o njegovih besedah in dejanjih so zaklad, ki je zaupan učencem za oznanjevanje svetu. Kristusovo ime je njihovo geslo in razpoznavno znamenje; je njihova zveza edinosti, pooblastilo za njihovo delo in vir njihovega uspeha. Kar nima njegovega napisa, ne bo priznано v njegovem kraljestvu.

Evangelij naj se ne podaja kot neživljenjski nauk, temveč kot živa moč, ki spreminja življenje. Bog želi, da bi prejemniki njegove milosti postali priče njegove moči. Vse, katerih pot je bila zanj žalitev, rad sprejema. Ko se spokorijo, jim podari božanskega duha, jim zaupa najbolj vzvišeni položaj in jih pošilja v tabor nezvestih oznanjat njegovo brezmejno usmiljenje. Želi si, da njegovi služabniki pričajo, da kot ljudje lahko imamo po njegovi milosti Kristusu podoben značaj in se lahko veselimo v zagotovilu njegove vzvišene ljubezni. Želi si, da pričamo o tem, da je On zadovoljen šele tedaj, ko je človeški rod spreobrnjen in obnovljen v svojih svetih prednostih kot Božji sinovi in hčere.

V Kristusu so združeni pastirjeva skrb, naklonjenost staršev in neprimerljiva milost usmiljenega Zveličarja. Svoje blagoslove podarja v najbolj privlačnih pogojih. Ne zadovoljuje se s tem, da nam te blagoslove samo obljublja, temveč jih predstavlja na najbolj privlačen način tako, da bi si jih zaželeli imeti. Tako naj njegovi služabniki oznanjajo bogastvo slave tega nepopisnega Daru. Čudovita Kristusova ljubezen mehča in podreja srca, stalno ponavljanje naukov pa ničesar ne doseže. "Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog. Idi na visoko goro, o Sion, ki oznanjaš veselo vest; povzdigni močno svoj glas, Jeruzalem, ki oznanjaš veselo vest; povzdigni ga, ne boj se, reci Judovim mestom: Glejte, vaš Bog! Kakor pastir bo pasel svojo čredo, s svojo roko bo zbiral jagnjeta in jih nosil v svojem naročju, in doječe bo vodil rahlo." ([Iz 40,1.9.11.](#))^{/826/}

Pripovedujte ljudem o njem, ki "je odličnik med deset tisoči, in ves je ljubezniv". ([Vp 5,10.16.](#)) Toda same besede ne morejo tega povedati. Morajo se razodeti v značaju in življenju. Kristus želi, da se njegova podoba zrcali v vsakem učencu. Bog je vse ljudi določil za to, "da bodo enaki podobi njegovega Sina". ([Rim 8,29.](#)) V vsakem posamezniku naj se razodevajo svet Kristusova potrpežljiva ljubezen, svetost, krotkost, usmiljenje in resnica.

Prvi učenci so odšli v svet oznanjat besedo. Kristusa so razodevali s svojim življenjem. "In Gospod je sodeloval z njimi in potrjeval besedo s čudeži, ki so se obenem godili". ([Mar 16,20.](#)) Ti učenci so se pripravili za svoje delo. Še pred petdesetnico so se zbrali in

odpravili vsa nesoglasja. Bili so enodušni. Zaupali so Kristusovi obljubi, da bodo dobili njegov blagoslov, in v veri so molili zanj. Toda niso prosili blagoslova samo zase, saj so čutili težko breme za zveličanje ljudi. Evangelij naj bi odnesli na vse konce sveta, zato so prosili za sposobnost moči, ki jim jo je obljubil Kristus. Tedaj je bil izlit Sveti Duh, in na tisoče se jih je spreobrnilo v enem dnevu.

Tako je lahko tudi danes. Namesto človeških mišljenj naj se oznanja Božja beseda. Kristjani naj odpravijo svoje spore in se izročijo Bogu, da bi tako lahko delali za reševanje izgubljenih. V veri naj prosijo za blagoslov, pa jim bo dan. Izlivanje Duha v apostolskih dneh je bilo "zgodnji dež", in sadovi so bili mogočni. Toda "pozni dež" bo še obilnejši. ([Joel 2,23.](#))

Vsi, ki Bogu posvetijo svoje telo, dušo in duha, dobivajo stalno novo telesno in duševno moč. Na voljo so jim neizčrpne nebeške zaloge. Kristus jim daje dih svojega Duha in življenje svojega življenja. Sveti Duh s svojimi najvišjimi močmi deluje na srce in um. Božja milost povečuje in množi njihove sposobnosti, in vsaka popolnost božanske narave jim pomaga pri reševanju ljudi. Po sodelovanju s Kristusom so popolni v njem in kljub svojim človeškim slabostim so sposobni opravljati dela Vsemogočnega.

Zveličar hrepeneče čaka na to, da bi lahko vsemu svetu razodel svojo milost in nanj vtisnil svoj značaj. Svet je njegova odkupljena last in želi ljudi osvoboditi, očistiti in posvetiti. Čeprav si Satan prizadeva preprečiti ta namen, se vendar lahko po preliti krvi dosežejo zmage, ki bodo v slavo Bogu in Jagnjetu. Kristus ne bo zadovoljen prej, preden zmaga ne bo popolna, dokler ne bo "od nadloge^{/827/} svoje duše videl sad in se sitil". ([Iz 53,11.](#)) Vsi narodi zemlje morajo slišati veselo sporočilo o njegovi milosti. Drži, da je ne bodo sprejeli vsi, a "potomstvo mu bo služilo; pripovedovali bodo o Gospodu prihodnjemu rodu". ([Ps 22,30.](#)) "Kraljestvo in gospostvo in velikost kraljestev pod vsem nebom se bo dala ljudstvu svetnikov Najvišjega. Zakaj vsa zemlja bo polna Gospodovega spoznanja, kakor vode pokrivajo globočino morja. In bali se bodo od zahoda Gospodovega imena in njegove slave od sončnega vzhoda." ([Dan 7,27](#); [Iz 11,9](#); [59,19.](#))

"Kako lepe so na gorah noge blagovestnika, ki razglaša mir, oznanja blagovest o dobrem, razglaša zveličanje, ki govori Sionu: Tvoj Bog kraljuje! Vdajte se radosti, skupaj pojte veselo, jeruzalemske razvaline! Zakaj Gospod je potolažil svoje ljudstvo. ... Razgalil je Bog ramo svoje svetosti pred očmi vseh narodov in vsi kraji zemlje bodo videli zveličanje našega Boga." ([Iz 52,7.9.10.](#))^{/828/}

87. "K mojemu Očetu in vašemu Očetu" ([angleško](#))

Temeljno besedilo [Luk 24,50-53](#); [Dej 1,9-12](#).

Za Kristusa je prišla ura, da odide k Očetovemu prestolu. V nebeške dvore se bo vrnil kot božanski zmagovalec s trofejami svoje zmage. Pred svojo smrtjo je rekel Očetu: "Delo sem dokončal, ki si mi ga dal, da ga storim." ([Jan 17,4](#).) Po vstajenju je za kratek čas še ostal na svetu, da bi ga njegovi učenci lahko spoznali v njegovem vstalem in poveličanem telesu. Sedaj pa se je hotel posloviti. Neovrgljivo je dokazal, da je živi Zveličar. Učencem ni bilo več treba razmišljati o grobu ob mislih nanj. O njem so lahko razmišljali kot o poveličanem pred nebeškim vesoljem.

Za kraj svojega vnebohoda si je Jezus izbral tisti prostor, ki je bil tolikokrat posvečen z njegovo navzočnostjo, ko je še prebival med ljudmi. Niti gora Sion, na kateri je stalo Davidovo mesto, niti gora Morija, na kateri je stal tempelj, naj ne bi bila počaščena s tem dogodkom. Tam so Kristusa sramotili in zavrgli. Tukaj so se valovi milosti, vračajoč se z močnejšo plimo ljubezni, odbijali od src, trdih kakor skala. Od tam je odšel Jezus utrujen in s težkim srcem, da bi na Oljski gori našel mir. Ko se je Božja slava umaknila od prvega templja, se je zadržala na vzhodnem hribu, kakor da ne bi hotela zapustiti izvoljenega mesta. Prav tako je Kristus stal na Oljski gori in otožno gledal na Jeruzalem. Gaji in kotanjaste doline Oljske gore^{/829/} so bile posvečene z njegovimi molitvami in solzami. Na strmih pobočjih je odmevalo zmagoslavno vpitje množice, ki ga je razglasila za kralja. Na pobočjih na drugi strani hriba je našel dom pri Lazarju v Betaniji. Ob vznožju hriba v vrtu Getsemaniju je sam molil in trpel. In s te gore je hotel sedaj oditi v nebesa. Na njenem vrhu bodo počivale njegove noge, ko se bo zopet vrnil. Toda ne več kot mož bolečin, temveč kot zmagovit in zmagoslaven Kralj bo tedaj stal na Oljski gori, medtem ko se bo hebrejski vzклик Aleluja mešal s poganskim Hosana in se bodo glasovi odrešenih kot mogočne vojske zlili v hvalnico: Kronajte ga, Gospoda vseh gospodov!

Zdaj je Jezus z enajsterimi odšel proti gori. Ko so šli skozi jeruzalemska vrata, so mnogi začudeno gledali za majhno skupino, katero je vodil ta, ki so ga poglavarji pred nekaj tedni obsodili in križali. Učenci niso vedeli, da bo to njihov zadnji pogovor z Učiteljem. Jezus se je ves čas pogovarjal z njimi in ponovil prejšnja navodila. Ko so se bližali vrtu Getsemaniju, se je Jezus ustavil, da bi se učenci spomnili nauk, ki jim jih je dal v noči svojega smrtnega boja. Znova je opazoval trto, s katero je takrat primerjal povezanost svoje cerkve s seboj in svojim Očetom, in znova jim je ponovil resnice, katere jim je odkril že poprej. Vse okrog njega je spominjalo na njegovo ljubezen, ki je ostala brez odziva. Celo učenci, ki so bili tako ljubi njegovemu srcu, so ga osramotili in zapustili v uri njegovega ponižanja.

Kristus je bil na svetu trinideset let. V tem času je prestajal zaničevanje, žalitve in posmeh; bil je zavržen in križan. Zdaj se je pripravljal oditi na prestol slave - in je še enkrat razmišljal o nehvaležnosti njih, ki jih je prišel rešiti - mar jim ne bo odtegnil svojega sočutja in ljubezni? Ali se njegova naklonjenost ne bo nagnila tja, kjer je zelo cenjen in kjer brezgrešni angeli čakajo na njegove ukaze? O, ne; tem, ki jih ljubi in jih mora zapustiti na svetu, je obljubil: "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta." ([Mat 28,20](#).)

Po prihodu na Oljsko goro jih je vodil čez njen vrh na stran proti Betaniji. Tam se je ustavil, učenci pa so se zgnili okrog njega. Kazalo je, kakor da žarki svetlobe sijejo z njegovega obraza, ko jih je ljubeče opazoval. Ni jih grajal zaradi njihovih napak in neuspehov. Zadnje besede, ki so prišle iz Gospodovih ust in so dosegle ušesa njegovih poslušalcev, so bile

izgovorjene z najglobljo nežnostjo. Z razširjenimi^{/830/} blagoslavljaljajočimi rokami, ki so zagotavljale njegovo zaščitniško skrb, se je počasi dvigal iz njihove srede. Proti nebu ga je pritegovala moč, ki presega vsako moč pozemske privlačnosti. Ko se je oddaljeval proti nebu, so učenci napeto in s spoštovanjem zrlili za njim, da bi ujeli še zadnji pogled njihovega odhajajočega Gospoda. Potem pa ga je oblak slave zagrnil pred njihovim pogledom. Ko ga je sprejel angelski voz podoben oblaku, so znova zaslišali besede. "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta." ([Mat 28,20.](#)) Hkrati pa so zaslišali v višavi ljubke z veseljem prežete pesmi angelskega zbora.

Medtem ko so učenci še vedno strmeli navzgor, jih je ogovoril glas, ki je zvenel kakor najbolj razkošna glasba. Obrnili so se in zagledali dva angela v človeški podobi, ki sta jim rekla: "Možje Galilejci, kaj stojite in zrete v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas^{/831/} gor v nebo, prav tako pride, kakor ste ga videli, da je šel v nebo." ([Dej 1,11.](#))

Ta angela sta pripadala skupini, ki je v sijajnem oblaku čakala na Jezusa, da bi ga spremljala v njegovo nebeško domovino. Najbolj vzvišena izmed množice angelov sta bila ta dva ob grobu v času Kristusovega vstajenja; a tudi v času njegovega pozemskega življenja sta bila vedno poleg njega. Z gorečo željo so vsa nebesa čakala na konec njegovega bivanja na svetu, ki ga je pokvarilo prekletstvo greha. Končno je za nebeški svet prišel čas za sprejem njihovega Kralja. Mar si nista tudi ta dva želela biti v skupini, ki je pozdravila Jezusa? Toda iz sočutja in ljubezni sta ostala, da bi tolažila nje, ki jih je zapustil. "Niso li vsi služabni duhovi v službo pošiljani zaradi njih, ki imajo podedovati zveličanje?" ([Heb 1,14.](#))

Kristus je odšel v nebesa v človeški podobi. Učenci so videli, da ga je sprejel oblak. Isti Jezus, ki je hodil poleg njih, se z njimi pogovarjal in molil, z njimi lomil kruh, bil skupaj z njimi v njihovih čolnih na jezeru in se še isti dan z njimi mukoma povzpел na Oljsko goro - isti Jezus je sedaj odšel, da bi z Očetom delil nebeški prestol. Angela sta jim zagotovila, da bo prav On, ki so ga videli odhajati v nebesa, ravno tako prišel, kakor so ga videli odhajati. Prišel bo "z oblaki, in videlo ga bo vsako oko. Kajti Gospod sam stopi dol iz nebes s poveljem z glasom nadangela in z Božjo trobento, in mrtvi v Kristusu vstanejo najprej. Kadar pa pride Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim, tedaj bo sedel na prestol svoje slave." ([Raz 1,7](#); [1 Tes 4,16](#); [Mat 25,31.](#)) Tako bo izpolnjena tudi Gospodova obljuba, ki jo je dal učencem: "In ko odidem in vam pripravim prostor, pridem zopet in vas vzamem k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz." ([Jan 14,3.](#)) Tako so se učenci lahko veselili v upanju na Gospodovo vrnitev.

Ko so se vrnili v Jeruzalem, so jih ljudje začudeno opazovali. Menili so, da jih bodo videli po Kristusovem zasliševanju in križanju potrte in osramočene. Njihovi sovražniki so pričakovali, da bodo videli na njihovih obrazih žalost in poraz. Namesto tega pa so izžarevali veselje in zmagoslavje. Obrazi so jim žareli od sreče, ki ni bila zemeljskega izvora. Niso več žalovali zaradi razočaranega upanja, temveč so bili polni hvale in hvaležnosti Bogu. Z veseljem so pripovedovali čudovite dogodke o Kristusovem vstajenju in vnebohodu, in njihovo pričevanje je sprejelo veliko ljudi.^{/832/}

Učenci niso bili več nezaupljivi do prihodnosti. Vedeli so, da je Jezus v nebesih, a da so vseeno deležni njegovega prisrčnega zanimanja. Zavedali so se, da imajo na Božjem prestolu prijatelja, zato so z vso gorečnostjo prinašali pred Očeta svoje prošnje v Jezusovem imenu. V svetem spoštovanju so se priklonili v molitvi in ponovili zagotovilo: "Kar koli boste Očeta prosili, dā vam v mojem imenu. Doslej niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in prejmete, da bo vaša radost dopolnjena." ([Jan 16,23,24.](#)) Stegovali so roko vere vse više z

mogočnim zagotovitom: "Kristus Jezus je, ki je umrl, pa je tudi vstal, ki je na desnici Boga, ki tudi prosi za nas." ([Rim 8,34.](#)) Petdesetnica pa jim je prinesla polnoto veselja v navzočnosti Tolažnika, kakor je bil Kristus obljubil.

Vsa nebesa so čakala na to, da Zveličarja pozdravijo z dobrodošlico v nebeških dvorih. Ko je odhajal, je šel naprej, za seboj pa je vodil dolg spreved njih, ki so bili ujeti v grobovih in osvobojeni po njegovem vstajenju. Nebeške čete so spremljale ta veseli spreved z glasnimi hvalnimi vzkliki in sijajnimi pesmimi.

Bližajoč se Božjemu mestu, so spremljajoči angeli glasno vzkliknili: "Dvignite, vrata, svoje glave in dvignite se, večne duri, da vstopi Kralj slave!"

Stražarji so jim veselo odgovorili: "Kdo pa je ta Kralj slave?"

Tega niso vprašali zato, ker ne bi vedeli, kdo je ta Kralj, temveč zato, da bi v odgovor slišali vzvišeno hvalnico: "Gospod, krepak in mogočen, Gospod, mogočen v boju. Dvignite, vrata, svoje glave, dvignite se, pravim, večne duri, da vstopi Kralj slave!"

Zopet se je zaslišal izziv: "Kdo je On, ta Kralj slave?"

Angeli se namreč nikoli ne utrudijo, če poslušajo poveljevanje njegovega imena. Tako so spremljajoči angeli zopet odgovorili:

"Gospod nad vojskami, On je Kralj slave!" ([Ps 24,7-10.](#))

Potem so na stežaj odprli vrata Božjega mesta in trume angelov so med glasnimi zvoki veličastne glasbe stopile skozi vrata.^{/833/}

Tam je prestol obdan z mavrico obljube. Tam prebivajo kerubi in serafi. Zbrani so voditelji nebeških čet, Božji sinovi, predstavniki nepadlih svetov. Nebeški svet, pred katerim je Lucifer obtožil Boga in njegovega Sina, predstavniki tistih brezgrešnih kraljestev, nad katerimi je Satan hotel razširiti svojo oblast - vsi so pripravljeni pozdraviti Odrešenika. Želijo si proslavljati njegovo zmago in poveljati svojega Kralja.

Toda Jezus jih je zadržal z mahanjem roke. Še ne, ta trenutek še ne more sprejeti venca slave in kraljevskega oblačila. Odšel je k svojemu Očetu. Pokazal mu je svojo ranjeno glavo, prebodeno stran in iznakažene noge; dvignil je svoje roke, na katerih so bili sledovi žebeljev. Pokazal je na znamenja svoje zmage; poleg tega pa je prinesel Bogu snop majanja, nje, ki so bili z njim prebujeni kot predstavniki velike množice, ki bodo izšli iz svojih grobov ob njegovem drugem prihodu. Približal se je Očetu, ki je vesel vsakega spokorjenega grešnika in se s petjem veseli enega samega. Preden so bili postavljeni temelji zemlje, sta se Oče in Sin zedinila v zavezi odrešiti človeka, če bi ga premagal Satan. Slovesno sta sklenila roke v zaobljubi, da bo Kristus postal porok za človeški rod. In sedaj je to zaobljubo Kristus izpolnil. Ko je na križu vzkliknil: "Dopolnjeno je!" ([Jan 19,30.](#)) se je s tem obrnil na Očeta. Zaveza je bila v celoti izvršena. Sedaj je rekel Očetu: Dopolnjeno je! Tvojo voljo, moj Bog, sem izpolnil. Opravi sem delo odrešenja. Če je tvoja pravičnost zadovoljena, potem želim, "da bodo tudi oni z menoj, da vidijo mojo slavo, ki si mi jo dal". ([Jan 17,24.](#))

Nato je Božji glas pojasnil, da je pravici zadoščeno in da je Satan premagan; Kristusovi sledilci, ki so se na svetu mučili in bojevali, so "pomiloščeni ... v Ljubljencu". ([Ef 1,6.](#)) Pred

nebeškimi angeli in predstavniki nepadlih svetov so bili priznani za opravičene. Kjer je On, tam naj bo tudi njegova cerkev. "Milost in resnica se bosta srečevala, pravičnost in mir se poljubita." ([Ps 85,10.](#)) Oče je objel svojega Sina in ukazal: "Molijo naj ga vsi Božji angeli." ([Heb 1,6.](#))

Vsi poglavarji, knezi in oblasti so z nepopisnim veseljem priznali nadoblast Kneza življenja. Nebeške vojske se padle na obraz pred njim, medtem ko se je po nebeških dvorih razlegel vesel klic: "Vredno je Jagnje, ki je bilo zaklano, prejeti moč in bogastvo in modrost in krepost in čast in slavo in blagoslov." ([Raz 5,12.](#))/834/

Zmagoslavne pesmi se mešajo z glasbo angelskih harf, vse dokler se ne zdi, da nebesa prekipevajo od veselja in hvale. Ljubezen je zmagala. Izgubljeno je zopet najdeno. V nebesih zopet odzvanjajo glasovi vzvišenih pesmi, ki oznanjajo: "Sedečemu na prestolu in Jagnjetu blagoslov in čast in slava in moč na vekov veke!" ([Raz 5,13.](#))

Od tega prizora nebeškega veselja sega do nas na zemlji odmev čudovitih Kristusovih besed: "Grem gor k svojemu Očetu in vašemu Očetu in svojemu Bogu in vašemu Bogu." ([Jan 20,17.](#)) Nebeška in pozemska družina sta eno. Gospod je zaradi nas šel v nebesa in za nas živi. "Zato more tudi popolnoma rešiti tiste, ki se po njem bližajo Bogu, ker vedno živi, da se poteguje zanje." ([Heb 7,25.](#))/835/